

Giới thiệu Hệ Thống Game Tại Dị Giới

Hắn là thanh niên tài俊 của địa cầu, sống tại thế kỷ 21!

Chiến sĩ sư? Pháp sư? Thuần thú sư sao? Còn cả cái siêu cấp hệ thống nữa, ta chẳng ngại ở dị giới tung hoành một phen!

Nhất thống thiên hạ

Ân oán tình cừu

Say mộng mỹ nhân

Huynh đệ sinh tử

Tiểu ngạo giang hồ, trật tự thế giới!

Hoàng Chấn Minh ta đặt quy tắc!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Chiến binh sao?

Ma pháp sao?

Sủng thú sao?

Ta đang ở cái nơi chết tiệt nào vậy?

Không phải chứ, ta đang chế tạo mũ trò chơi cơ mà...

Hoàng Thiên đại lục, á đù!!!

Ta xuyên việt cmnr.

Việt Nam, ngày 25 tháng 6 năm 2035

Tại một xóm trọ nhỏ, hắn là một sinh viên đại học, năm nay 24 tuổi xuân! Thân cao mét 8, dáng người cao gầy. Khuôn mặt thanh tú hiển nhiên là một soái ca, thế nhưng hai mắt hiện tại thâm như mắt gấu trúc, nếu ai nhìn bộ dạng hắn bây giờ chắc phải cười phá lên mà thốt rằng:

-wow, con gấu trúc hình người.

Hắn tên là Hoàng Minh, là một game thủ thực thụ. Hắn mê game, mê sáng tạo, và thật sự là hắn có bộ óc tuyệt vời...

-Dây đỏ nữa, gắn chip vòng ngoài, sắp hoàn thiện rồi, ha ha.

Hoàng Minh tự tin, môi hắn nhếch lên nhìn rất tà, vừa cười vừa chăm chú nhẹ nhàng những chi tiết nhỏ còn lại!

Nếu mà có nhà khoa học phát minh nào ở đây chắc phải gật gù lăm lăm khi nhìn thấy đồ vật hắn làm!

Trong tay hắn lúc này là một chiếc mũ trò chơi, nhìn nó cũng khá bình thường như các loại mũ game khác, thế nhưng không ai biết hắn đã làm ra ý tưởng điên rồ gì ở cái mũ game bình thường này được!

Mũ game giả lập, kích hoạt sóng não đưa con người vào một thế giới khác, một thế giới giả lập, được đưa ra sớm nhất vào năm 2027. Sau nhiều năm đã trở thành thế giới thứ 2 của con người trên khắp thế giới! Nổi bật như game phong thần, thiên phạt, hay ranh giới.

- chỉ một chút nữa thôi, ta sẽ là người đầu tiên, là người duy nhất phát minh ra trò chơi này, ha ha. Ta sẽ giàu to.

Hoàng Minh cười lớn, trong đầu hắn đã diễn rợ cái viễn cảnh gia đình hắn được về ở một ngôi nhà đẹp, em gái hắn sẽ được học một trường trung học danh tiếng! Vì ý tưởng này hắn đã cố gắng suốt 4 năm nay, nhất định phải thành công!

Hắn đã có ý tưởng từ 4 năm trước, tạo ra thế giới game duy nhất của hắn, chính là hợp lại nhưng bộ truyện mà hắn yêu thích thành game. Một ý tưởng điên rồ, thế nhưng hắn đã cố gắng học hỏi cố gắng sáng tạo và thành quả sắp được hiện ra. Thế giới của hắn do hắn làm chủ...

--Hoàn thành!!!

Hoàng Minh nhìn chiếc mũ game của hắn mà rơi xuống nước mất, đây là thành quả của hắn, là tác phẩm ấp ủ bao năm nay, là một sáng tạo điên rồ của cả thế giới...

Dường như không thể chờ đợi được, hắn vội vàng chinh lại tư thế, nằm xuống giường đội chiếc mũ vào đầu, hắn đâu biết rằng cuộc sống hắn đã bắt đầu sang một ngã rẽ khác.

-Link Start!

Chiếc mũ phát sáng bắt đầu kích hoạt, Hoàng Minh đã triệt để nhắm mắt đợi tinh thần được dòng điện kích hoạt!

Thế nhưng ngoài sự đoán, chiếc mũ bắt đầu phát ra những tiếng ọ ọ ọ ọ, căn phòng bừng sáng, Hoàng Minh phát hiện có sự không ổn, hắn định vùng dậy tháo mũ, thế nhưng luồng điện rờ rờ bỗng chốc bao phủ cả người hắn, cả người Hoàng Minh bị giật cho khét lẹt, thân thể cứ giật liên hồi, tóc tai dựng đứng! Căn phòng trở nhỏ bỗng nhiên nổ cái đùng rồi sập xuống khiến tất cả mọi người xung quanh hoảng hốt cao chạy xa bay! Hoàng Minh chỉ còn kịp trêu lên, xong rồi, thế là hắn hoàn toàn mất đi ý thức!

Ta chết rồi sao? Hoàng Minh cảm thấy tâm hồn mình như lạc vào một không gian đen tối kì bí, hắn đau khổ, vậy là bao công lao, bao nhiêu cố gắng của hắn đã tan vào mây khói. Hắn đã thất bại, hắn chết rồi em gái hắn phải làm sao!

Bỗng nhiên cả người hắn như bị lung lay, ý thức hắn dần thanh tịnh lại, có tiếng ai đó kêu gào ở bên tai:

- Hoàng Nhi, đừng xa mẫu thân, con dậy đi được không? Đừng nằm nữa, mẫu thân không có con biết sống ra sao đây! Hu hu

À ừ, ai khóc mà to thế giờ, phải chăng hôn phách mình đi qua chỗ ai đó! Hắn lờ mờ cố gắng mở mắt ra, cố gắng hết sức, từ từ mở dần, đập ngay vào mắt hắn là một người phụ nữ rất hiền từ, thùy mị, ăn mặc giản dị, quần áo còn có chỗ vá chỗ không! Hai tay còn nắm chặt bàn tay hắn!

Ai vậy, hắn nghi ngờ.

Thấy con trai mở mắt, thiếu phụ hai mắt sáng lên, nước mắt chảy như mưa, vội vội vàng vàng, tay nắm chặt hơn

- Hoàng nhi, con tỉnh rồi, con làm mẫu thân thật sợ, ta sợ mất con, huhu

Hoàng Minh giật mình, đầu óc có ngơ ngơ, người phụ nữ này đang nói với ta sao? Đây là làm sao? Người này là ai?

Hắn ngu ngơ quan sát xung quanh, hắn đang nằm trong một căn phòng nhỏ, khá xập xệ, đồ đạc trong phòng có mỗi cái bàn gỗ nhỏ, một cái tủ nhỏ, vài ba đồ nấu ăn, và cái giường hắn đang nằm mà thôi.

-Đây đây là đâu??

Hắn khề thì thảo, không hiểu!

Thiếu phụ thấy hắn ngu ngơ, khuôn mặt thất thần, nói năng thì thảo thì lại càng khóc to hơn, khuôn mặt tiêu tụy đi.

- Hoàng Nhi con không sao nữa chứ, để mẹ đi gọi đại phu, để mẹ gọi người khám cho con!!!

Nói rồi thiếu phụ chạy vội ra ngoài, Hoàng Minh nhìn theo người phụ nữ ra ngoài mà không biết nói gì? Hắn lặng nhìn xuống người mình...

- Chuyện gì thế này, tại sao tay chân ta lại nhỏ thế này, rõ ràng thân thể mình không có cường tráng nhưng cũng không thể nhỏ như tiểu hài tử này được chứ!!

Hoàng Minh hoảng hốt, tay chân hắn rõ ràng là của một đứa trẻ khoảng 10 tuổi. Bé nhỏ trắng trẻo! Thế là thế nào,, hắn lắc đầu nguầy nguậy! Đây là đâu, ta tại sao lại trở thành thế này, hay là bị teo nhỏ như thám tử shinichi kudo trong truyện. Hắn tự nghĩ lại thấy khó hiểu.

Bỗng nhiên đầu hắn ong lên, đau như búa bổ, một dòng tin tức ủa vào, hắn kêu như chết đến nơi rồi, đau như có hàng vạn con kiến đang bò trong đầu óc hắn. Hắn bất tỉnh nhân sự!!!

Lúc tỉnh dậy, hắn thấy mình đang nằm, đầu được chườm một chiếc khăn ướt, ánh sáng heo hút của ngọn nến chiếu quanh căn phòng có chút ấm áp

Hắn dò dẫm, con mẹ nó, ta xuyên việt rồi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoàng thiên đại lục

Vậy là đã 2 ngày trôi qua, Hoàng Minh chỉ nằm lì trên giường, bắt đầu tiêu hóa những tin tức mà não hắn nhận được.

Hắn vốn là Hoàng Chấn Minh, không, phải nói là cơ thể này là Hoàng Chấn Minh. Thằng nhóc này có tên khá giống hắn! Chỉ thêm chữ chấn ở giữa. Haiz. Đúng là ông trời mà!

Tiểu tử này hôm trước vận khí cứt chó thế nào mà leo cây ngã lộn cổ chết, thế rồi Hoàng Minh hắn xuyên qua nhập luôn vào người tiểu tử này, không biết tiểu tử này vận đen hay Hoàng Minh hắn vận đỏ nữa!

Cầm cái gương đồng nhỏ hắn nhìn vào khuôn mặt ngây ngô này, Hoàng Minh cười khổ, xuyên thì xuyên, con mẹ nó chả nhẽ ta lại ngán à, cơ mà chỉ lo cho tiểu Linh ở nhà, không biết nhận được tin anh trai mất nó sẽ thương tâm đau đớn thế nào!

Bố mẹ hắn mất sớm, để lại hai anh em che chở chăm sóc nhau, vậy mà chưa thấy em gái trưởng thành hắn đã ra đi rồi! Cũng may có bác cả giúp đỡ, hắn cứ nghĩ lại sâu nào!

Hai ngày này hắn đã biết đây là thế giới khác địa cầu, chỉ biết là Hoàng Thiên đại lục, nói mà nắm đầm giải quyết tất cả, nơi con người mưu cầu sự trường sinh, đắc đạo thành tiên. Rồi muốn thú sủng vật hoành hành!

Tiểu tử Hoàng Chấn Minh này là con cháu của một nhánh gia tộc họ Hoàng ở Thái Minh trấn. Cha hắn là Hoàng Chấn Lôi, chỉ là một thương gia của gia tộc. Địa vị khá thấp. Mẹ hắn là một nữ tử bình thường, cha hắn đưa về ở một nơi xa xôi nào đấy, Hoàng Minh chỉ biết được có vậy, vốn dĩ tiểu tử này còn nhỏ kiến thức của nó chỉ có chút đáng thương vậy thôi. Hắn chỉ lắc đầu. Xuyên việt oi là xuyên việt. Không biết phải sống thế nào ở nơi này đây!

Hắn bù đầu bứt tóc, chả nhẽ cứ bình an sống qua ngày là được, Hoàng Minh không cam lòng, hắn là thanh niên thế kỉ 21, chả nhẽ lại cứ bình thường ở đây. Tu tiên à, chiến binh sao, pháp sư nữa hả, ông đây là thiên tài, chả nhẽ lại không thể ngao thế.

Hắn đọc qua bao nhiêu truyện xuyên việt ở địa cầu, lên google search có mà hàng đống, không ngờ cũng có ngày hắn xuyên cmm việt. Trong truyện nhân vật chính không phải ai cũng thành thần đấy sao? Hắn cũng sẽ làm được, cmm dầm hết tất cả người ngăn cản hắn! Càng nghĩ càng sung sướng hắn hú ầm ỉ

- Ta sẽ là thiên hạ đệ nhất, ha ha ha

Thấy tiếng hò hét của hắn, b

Thiếu phụ ở ngoài chạy vội vào:

- Hoàng nhi, con lại làm sao rồi, con có ổn không? Sao lại kêu ầm lên thế.

Thiếu phụ bẽ mặt lo lắng, hai tai nắm lấy khuôn mặt hắn, Hoàng Minh chột dạ, hắn đâu phải con của thiếu phụ này! Hai ngày nay được chăm sóc hắn cứ cảm thấy không quen. Nhưng thật sâu trong lòng hắn lại thấy chút ấm áp, thân mật. Cũng phải thôi, dù sao thân thể màu cũng là của Hoàng Chấn Minh. Hắn ngồi yên ra đây, từ nhỏ hắn đã thiếu tình thương của cha mẹ, hắn thấy những đứa trẻ khác được ba mẹ chăm sóc, hắn thêm muốn lắm, vậy giờ đây thì sao. Hoàng Minh thôn thức, đa. Vậy, hắn sẽ sống trọn 2 kiếp người, sống luôn phần tiểu tử này nữa. Hắn muốn có gia đình của mình!

- Mẹ!

Hắn khẽ thì thào. Thiếu phụ dầm lệ, 2 ngày rồi con trai mới mở miệng gọi nàng một tiếng mẹ, vậy là không sao rồi. Nàng chỉ sợ con trai có chút nào đó không bình thường. Nàng ôm lấy con, khóc thút thít

- Không sao rồi. Hoàng nhi của ta, lần sau phải chú ý hơn, người mà có mệnh hệ gì ta làm sao sống nổi, phụ thân người làm sao sống tiếp!

Nói tới phụ thân đầu óc hắn chợt hiện ra một thân ảnh cao lớn, khuôn mặt nghiêm nghị, kiên định. Hắn cũng thì thào:

- Phụ thân ư!

Vậy là hắn cũng có gia đình, hơn nữa, hắn cũng có tiểu muội, thế nhưng tiểu muội hắn từ nhỏ thân thể gầy yếu, cha hắn nhân lúc tiểu muội lên 5 đã đưa tiểu muội đi lên núi Thiên Sơn nhờ thần y Phúc Khải chữa trị. Nay đã 3 năm rồi. Trong đầu hắn lại hiện ra một khuôn mặt tình nghịch khả ái, một cô bé có hai bím tóc. Mắt to tròn, hai bên là hai má núm đồng tiền, cực kì đáng yêu. Hắn cảm thấy y như em gái mình ở địa cầu vậy!

Thiếu phụ ôm hắn một lát rồi kêu hắn nghỉ ngơi nàng đi nấu cho hắn bát cháo.

Hoàng Minh trầm nghĩ, nhà ta cũng là nhà khá giả, tại sao mấy ngày nay lại chỉ ăn cháo. Thật sự cmm khó hiểu. Đã thế ông đây không nghĩ nữa. Thật là khó chịu mà.

Mai phải ra ngoài giải trí chút, xem cái thế giới này ra sao mới được. Ở trong phòng hai ngày đến là ngán tận cổ rồi.

Sau khi ăn cháo xong, hắn ngáp ngắn ngáp dài, haiz. Trẻ con nhanh buồn ngủ thật, hắn hắt xì hai cái, chồm chồm qua người. Mắt nhắm lại định tiến vào giấc ngủ êm đềm. Tự nhiên nghĩ thế nào, hắn loại thuận miệng nói khẽ:

- Link Start.

Đùng một tiếng, hai mắt nhắm nghiền của hắn chợt bị một luồng không gian ánh sáng chiếu thẳng mặt. Chầm rãi thích ứng rồi mở mắt ra. Hắn giật mình mồm há to hết cỡ có thể nhét được quả táo. Hai mắt muốn lòi ra ngoài.

- Thánh họ, cái gì trước mắt ta đây!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hệ Thống Game trong mơ

Trước mắt Hoàng Minh lúc này là một không gian sáng rực rỡ, một cô gái mặc áo trắng muốt, đúng là bộ của hướng dẫn viên game như thế kỉ 21. Nàng đang nhìn hắn mỉm cười, nụ cười thật đẹp. Hoàng Minh rót cả nước dãi mà hắn k biết.

- ời đôi chân dài miên man làm sao, chà, lại còn đôi gò bồng cao ngất cứ như muốn thoát ra khỏi bộ áo váy! Trời ạ thiên của ta ơi!

-Chào chủ nhân! Chào mừng người đến với thế giới game thần huyền. mời ngài đặt tên nhân vật cho mình!

Hoàng Minh ngơ ngác, giờ hắn mới để ý, đúng rồi! Đây đúng là thế giới game như ở thế giới của hắn, chỉ khác là, mình đang ở game. Cmn game này là sao?

- Mời chủ nhân đặt tên!

Đạch, Hoàng Thiên nghịch mặt ra, quái lạ, tóm lại ta chết hay chưa đây?

- Mời chủ nhân đặt tên!

Giọng của nữ hướng dẫn game lại lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hắn.

-Ồ, Hoàng Minh!

-Đặt tên thành công, mời chủ nhân chọn lựa loại năng lực năng lượng!

Con mẹ nó, năng lượng là sao? Cái game này là game quái gì..

- À đúng rồi, phải chăng đây là..

Đúng như ý hắn dự đoán, đây là game mà hắn sáng tạo ra chứ còn ai nữa. Thế nhưng hắn vốn trấn tĩnh, một lần nữa lâm vào trầm tư, phải chăng là mũ game mình sáng tạo.

- Cho ta gợi ý, có thể chứ?

- Đương nhiên rồi! Chủ nhân có thể lựa chọn 3 loại năng lượng đó là "Ki" "Chakra" " sanuk"

Á đù, đúng là giả thuyết hắn đặt ra đây chứ còn gì?

Vậy là Hoàng Minh đã khẳng định đây đúng là game thế giới mà hắn tạo ra.

Vậy là, nhìn xuống thân thể nhỏ bé của mình, hắn lắc đầu cười khổ, hóa ra mình xuyên không mới có thể chơi game. Khốn nạn vờ cờ...

Cô gái xinh đẹp vẫn mỉm cười chờ đợi hắn!

Hoàng Minh nở nụ cười đắc ý. Nếu vậy thì phải xài tuyệt chiêu này thôi.

- Lệnh Change smirek!

Cô gái bỗng giật mình, sau đó miễn cưỡng mỉm cười!

- Chúc mừng chủ nhân đạt được năng lượng haibi! Chúc chủ nhân sớm trở nên mạnh mẽ. Sau đây là hệ thống game và yêu cầu. Chủ nhân có thể nhờ đến sự trợ giúp của tôi nếu không hiểu! Nên nhớ mỗi tuần chủ nhân chỉ có thể hỏi về một vấn đề mà thôi!

Hoàng Minh cười đắc ý nhếch cả môi, hệ thống chết tiệt này, ông đây mới là người chế tạo ra các người cơ mà. Lệnh ăn gian này chỉ mình ta biết.

Đúng là tạo ra mũ game này, hắn đã dụng tay chân tạo mã cheat riêng cho mình, loại năng lượng haibi này là tập hợp cả ba loại năng lượng kia. Có thể nói là năng lượng của thiên địa. Nhưng mà hắn chỉ hack đc duy nhất chuyện này thôi, có mà với hắn vậy là đã tuyệt vời nhất rồi!!

Nhẹ nhàng kéo màn hình trước mặt lại hắn bỗng vui sướng không tả được!

Đúng như ý định của hắn, game là tập hợp các câu chuyện lại với nhau trong đó đúng là ninja theo truyện Naruto, pokemon, và 7 viên ngọc rồng! Lấy bối cảnh các đại lục làm ranh giới.

Chuyện này nghe có vẻ vớ vẩn nhưng hắn đã tập hợp được các sở thích của mình vào trong một mũ chơi game. Thật là cmn thiên tài mà. Hoàng Minh đắc ý cười ha ha..

Thế nhưng mà, cái quái gì thế này

Giá trị năng lượng có thể đổi

Cấp bậc được phép đổi

Vãi ***, này cũng quá ác đi. Làm sao đổi đây. Nhìn vào mấy ô có màn hình xám ngoét kia. Đúng là thứ hắn mơ ước trong đời.

Là Pokémon Mew. Wtf 9999 giá trị năng lượng

Rồi Rinnegan 12000 giá trị năng lượng

Thấp nhất cũng là Mangekyou Sharingan 3000 giá trị năng lượng

Hoàng Minh sững sờ, cmn đất như v!

Hắn nhìn vào thông tin bản thân,

Nhân vật: Hoàng Minh

Cấp bậc: cấp 1

Năng lượng: 12

Chức nghiệp: Đa chức nghiệp

Fuck! Ít như vậy, đơn giản như vậy.

Hắn ngồi phịch xuống chán nản. Làm thế nào đây, làm thế nào để có đây

Đúng rồi!

- Cô gì gì ơi, cho ta hỏi chút!

Hắn gào lên bốn phía, bỗng nhiên cô gái ở trước mặt hắn xuất hiện!

- Chủ nhân có gì cần hỏi sao?

- Cái này, cô tên là gì?

- Đây là câu hỏi của ngài sao?

- Ặc, không phải, ta hỏi để tiện xưng hô thôi.

- Ta là Thùy Trang, ngài cứ gọi ta là A Trang là được!

- ồ, là vậy, A trang cô cho ta biết giá trị năng lượng làm thế nào để tăng tiến không?

Thùy Trang mỉm cười nói:

Ngài phải học công pháp năng lượng sau đó tăng cấp bậc, thông qua chiến đấu hoặc thu thập thiên địa linh khí để gia tăng năng lượng!

Công pháp của ngài đã có ở phần bản thân rồi, ngài kick vào năng lượng haibi để tiến hành tu luyện!

Ồ, ra vậy! Đang tính hỏi xem thế giới này với hiện tại liên hệ thế nào thì A Trang đã biến mất.

Hắn tặc lưỡi rồi vội vàng mở xem công pháp.

Công pháp hiện trước mắt hắn chỉ có 5 chữ lớn "Thiên Địa Tạo Hóa Công"

Nghe cũng oách đấy nhỉ, Hoàng Minh lần chần, như bị ai đó kéo thân thể, hắn vội vàng ấn nút thoát game rồi dùng một cái. Trước mắt hắn lại là căn phòng nhỏ của hắn, chỉ khác là bầu trời đã sáng!

Hắn vội ôm đầu sờ mó. Tuyệt nhiên không thấy mũi game đâu cả? Kì ta, hay là ta nằm mơ?

Hắn ngờ ngác một lúc tuyệt nhiên không để ý bên cạnh hắn lúc này có người, là một tên tiểu tử béo mũm, thân hình tròn trịa như một quả bóng núc ních thịt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thất đại thế gia Thái Minh Trấn

- Chấn Minh, người không có sao chứ?

Hoàng Minh ngẩn ngơ nhìn tiểu bàn tử này, phải nói là hắn chỉ muốn phì cười, thiên hạ này còn có người béo như vậy? Thằng nhóc này là ai? Đúng là sự lạ trên đời cái gì cũng có.

- Chấn Minh, tiểu tử ngươi không phải ngã lộn cổ u độn đi rồi đấy chứ? Không nhận ra Vũ bàn tử ta đấy chứ?

Vũ bàn tử, Hoàng Minh ngẫm nghĩ lục lại trí nhớ, đúng là có thật, tên tiểu tử này là bạn nối khố của tiểu tử chấn minh này từ ngày còn mặc quần thùng đất. Cái gì cũng tốt chỉ có điều hắn quá béo, béo đến mức ai thấy cũng phải cười chảy nước mắt, nhưng mà gia thế hắn rất mạnh, là con trai trưởng của Vũ thế gia ở Thái Minh trấn này, ai dám cười trước mặt hắn, không khéo lại bị diệt cả nhà ấy chứ. Vậy nên mọi người chỉ dám bàn luận sau lưng thôi.

Kể ra Thái Minh trấn này hơn vạn người thì có đến 7 gia tộc, dù chỉ là nhánh của các thế gia siêu cấp thôi, nhưng ở Thái Minh trấn này cũng là kẻ sừng sỏ có tiếng tăm.

Vũ gia, Hoàng gia, Khôi gia, Lí gia, Hạ gia, Mạc gia, Ngân gia!

Đó là những gia tộc lớn ở trấn này, còn một thế lực khác đó là Thành chủ phủ, một thế lực hắc đạo là Hắc xà bang.

Tất cả là 9 thế lực. Nhưng đấu đá nhau ghê gớm nhất vẫn là thất gia mà thôi!

Mấy trăm năm nay thế lực này kìm hãm thế lực kia, tóm lại là cũng chỉ đấu đá ngầm, không dám quyết liệt vì nếu không sẽ bị các thế lực còn lại chèn ép!

Càng nghĩ càng đau đầu, Hoàng Minh ôm trán cười khổ!

Tiểu Bàn tử vẻ mặt lo lắng có sầu não có, hắn cứ đứng đó nhìn Hoàng Minh mà lắc đầu nguầy nguậy.

- Ngươi nghỉ ngơi đi, chiều ta đến thăm, để ta dẫn ngươi ra ngoài chơi cho khuây khỏa, nghe di Trần nói người ở nhà đã 3 ngày rồi!

Tiểu bàn tử nói xong, mặc kệ Hoàng Minh, núc nắc đi ra cửa, một thân thịt mỡ của nó di chuyển như sóng, nhìn mà không nhịn được cười.

Hoàng Minh chép miệng, hắn lại nằm xuống, một lần nữa thử đăng nhập lại xem thật hay là giả.

- Link Start!

Đùng một tiếng hắn lại xuất hiện tại không gian game, Hoàng Minh mừng rỡ, vậy là hoàn toàn sự thật, thế giới game này một cách thần kì nào đó ở trong người hắn!

Hắn vội vàng mở công pháp ra đọc. Đã quyết định làm thiên hạ đệ nhất thì phải bắt đầu từ bây giờ. Cứ nghĩ đến một thân biến thành siêu xayda, rồi hai mắt là rinnegan cùng sharingan, phân thân hàng ngàn người như tên naruto rồi lại có cả pikachu để đánh nhau. Hoàng Minh lại cười không ngáp được miệng.

Lấy tâm làm dẫn, lấy thiên địa làm tâm, lấy chư thiên thành vũ khí, lấy ngũ hành làm trận hình

Thiên Địa Tạo Hóa Công bước đầu được hần tu luyện, không biết bao nhiêu thời gian, hần đăng xuất game ra ngoài, dục tốc bất đạt, hần luôn biết điều đó.

Bên ngoài mới là đầu buổi chiều, Hoàng Minh giật thót, hần ở trong game rõ ràng rất lâu, phải gần 12 tiếng, tại sao bên ngoài mới có 6h. Hần là... trong game thời gian gấp 2 lần ngoài hiện thực. Vậy cũng quá là nghịch thiên đi.

Bỗng nhiên hần thấy ngứa ngáy, thì ra toàn thân hần đang có những mảng đen bao bọc, hần là các chất tạp trong người hần được đẩy ra từ khi hần bắt đầu tu luyện ở tầng 1 của thiên địa tạo hóa công. Hả. Vội vàng bật dậy đi tắm. Đù má, giống y như trong truyện tu tiên mà hần đọc qua, cái gì mà tẩy kinh phạt tủy thì phải. Không ngờ mình cũng có ngày tẩy tủy...

Tắm xong được một lúc, tiểu bàn tử y như lời hẹn ban sáng đến để đưa hần đi chơi, mẫu thân hần chỉ dặn dò chú ý thân thể, không được nghịch dại nữa, hần đương nhiên đáp ứng, hiện giờ hần có phải tiểu hài tử 10 tuổi đâu mà chơi mấy trò leo trèo vô ích đó. Cái hần muốn là đi giải ngố, ra khám phá cái thế giới kì lạ này.

Đường phố tấp nập, các sạp hàng bày bán hạ bên đường, người qua lại nườm nượp, trông chả khác gì đường phố của phim trung quốc thời xưa mà hần hay xem, nhưng đồ vật họ bán rất nhiều thứ thứ vị, nhất là mấy con thú vật hình thù kì lạ. Con mèo rõ ràng là có cánh, hai cánh nho nhỏ hai bên, bị xích lại, rồi con rắn 3 đầu nhìn cực kì nguy hiểm, con thú bông lúc thì xẹp lép lúc thì phình to ra nhìn rất yêu. Thi thoảng lại có đám người mặc áo giáp đi lại, giương súng, lá chắn, áo giáp sắt y như chiến. Ịnh thời chiến tranh. Thi thoảng lại có đám người mặc áo choàng đi qua đi lại, tay thì cầm pháp trượng. Đây chắc là ma pháp sư như những gì hần được biết đây. Quả là thú vị.

Khi hần còn đang ngơ ngác coi trước ngó sau thì có một tiếng nói ở phía sau:

- Ô, đây chẳng phải là Vũ thiếu gia và Hoàng Thiếu gia sao? Hai người các người đi đâu đó, có rảnh qua chỗ ta làm vài trận cá độ không nhì?

- Lí Hùng, ta nói đâu ra tiếng chó sủa quanh đây, hóa ra là người đang mở miệng, thật sự khó nghe quá!

Tiểu bàn tử tay bịt tai, tay vẫy vẫy phía trước như đang xua đuổi cái gì đó. Về mặt khinh bỉ.

- Tiểu bàn tử, ngươi muốn gây sự sao?

- Không dám không dám, ta chỉ là nói vui vậy thôi, ta có nói người đó là người đâu, ngươi âm ỉ con mẹ gì?

Tên tiểu bàn tử này miệng lưỡi cũng khôn nạn gớm, không biết còn tưởng hần 16 17 tuổi rồi, chứ không phải 10 tuổi đâu.

- Ngươi!

Lí Hùng tức nổ đom đóm mắt, hần vốn không được thông minh cho lắm, tuổi còn nhỏ mà chỉ biết ra đường tác oai tác quái, nhưng cũng không ai dám gây phiền toái với hần vì sau lưng hần có cả một Lí gia to lớn. Đặc tội với hần có nước bỏ nhà mà trốn thôi.

Nhưng Vũ bàn tử là ai, đại thiếu của Vũ gia, hần sợ cóc khô gì một tên Lí Hùng, hai tiểu tử này hận cũ thù mới đã lâu nay rồi, gặp nhau thì cứ phải miệng lưỡi ba câu mới được.

Lí Hùng âm ức lắm, căn bản hần định chửi nhau với tên bàn tử này lúc nữa, thế nhưng tên gia nhân phía sau lại thủ thi vào tai hần chuyện gì đó. Lí Hùng gật gù rồi xoay người đi, cũng không nói câu gì nữa, dẫn theo 3 tên gia nhân hòa vào đám người.

Tiểu bàn tử đắc chí cười, đấu với ông nội mì, làm sao có cửa!

Hoàng Minh chỉ cười trừ, hần đâu có rảnh rang nghĩ tới chuyện cãi nhau của tiểu hài tử. Hần năm nay đã 24 tuổi rồi, là thanh niên của thế kỉ 21, được giáo dục đầy đủ. Hần khinh thường việc chửi nhau kiểu này, cơ mà nếu người không phạm ta, ta không phạm người, người dám phạm ta, ta chửi chết cả họ nhà hần. Đây là châm ngôn của Hoàng Minh hần. Nhớ khi xưa hần từng chửi lại ông chủ của công ti hần, chỉ với 3 tác lưỡi mà ông chủ hần bị chửi đến thổ huyết phải vào viện. Thành tích đây luôn làm hần kiêu ngạo.

Đang yy thì hần bị tiểu tử béo này giật tay kéo vào một quán ăn. Quán ăn y như của trung quốc, lắm lúc Hoàng Minh cứ nghĩ là hần lạc về trung hoa ngày xưa. Nhưng trung hoa làm gì có chiến binh với pháp sư ma thú được. Hần lại cười khở. Cái thế giới chết tiệt này không biết nằm ở đâu đâu

Bốc phét hỏi thăm tiểu bàn tử cả buổi chiều lấy chút kiến thức về nơi này, mới tách ra về nhà. Trong đầu hần lúc này chỉ còn hoang mang, chắc phải tìm vài quyển sách để đọc thì may ra.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Khởi đầu

Hoàng Minh về tới nhà, việc hắn muốn làm đầu tiên là tìm sách viết về đại lục này, tốt nhất là tự tìm hiểu, chứ với vốn từ ít ỏi của tiểu tử Hoàng Chấn Minh này thì coi như vứt đi. Thế nhưng tìm mãi tìm mãi, nhà hắn không có nổi quyển sách nào viết về đại lục cả. Hoàng Minh chán nản lắc đầu.

- Phải rồi, nhờ tên tiểu bản tử là được, có vậy mà không nghĩ ra!

Một tuần sau, Hoàng Minh ngoài ở nhà phụ giúp mẫu thân hắn làm việc nhà, rèn luyện thân thể, đọc sách nghiền ngẫm thì cũng đã biết được sơ sơ.

Hoàng Thiên đại lục là một đại lục rất lớn, lớn đến bao nhiêu thì chưa ai có thể biết được. Con người, súc vật ở với nhau. Nhiều sách còn ghi lại các chủng tộc khác chỉ có trong truyền thiết như tộc người lùn, tinh linh tộc, thú tộc, nhân ngư tộc, thạch nhân tộc và quan trọng nhất phải nói đến là ma tộc. Chủng tộc khát máu và hung hăng nhất!

Về phần tu luyện thì ở đây chia làm 3 loại. 1 là chiến sĩ hệ. Là loại chiến đấu mạnh mẽ, thường đứng đầu trong các cuộc chiến đấu, sát thương cao, am hiểu cận chiến, dũng mãnh gan dạ. 2 là ma pháp hệ. Những người này có tinh thần mạnh mẽ, am hiểu các loại phù chú, các loại phép thuật thần kì, thậm chí có thể xoay chuyển cả một trận chiến bằng một chiêu thức. 3 là thuần thú sư. Là người có thể điều khiển súc thú chiến đấu, bày binh bố trận điều khiển tam quân. Nói thì nói vậy chứ mỗi thuần thú sư chỉ có thể có tối đa 5 không gian súc thú. K thể nhiều hơn.

Hầu hết cái đoàn đội dong binh đều tập hợp đủ 3 loại chức nghiệp này mới dám đi săn bắt, săn thú tại các cánh rừng, sâm lâm.

Chiến binh thì gồm các giai đoạn từ luyện khí, luyện thể, ngưng thần, kim thần, huyền thần, thánh thần. Mỗi cấp bậc thì chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong rồi mới có thể tiến cấp. Là một sự phát triển tích lũy lâu dài

Pháp sư hệ cũng chia làm các cấp bậc tương tự.

Thuần thú sư cũng có cấp bậc nhưng ít hơn. Đó là kim sư, tạo sư, tông sư, đại tông sư, và thần sư

Đau hết cả đầu!

Hoàng Minh cười khổ? Hắn muốn thành thiên hạ đệ nhất, vậy phải chọn chức nghiệp nào đây!

Nhiều thiên tài sinh ra là có thể có song chức nghiệp. Có nhưng rất ít. Thậm chí có thể đến được trên đầu ngón tay, thế nhưng 3 loại chức nghiệp thì trước nay chưa từng có!

Hoàng Minh nghiêng răng nghiêng lợi, kệ mẹ, thứ ta tu luyện ở đây cũng không phải như con người ở đây. Hắn tu luyện là ở một thể khác, một cách khác hoàn toàn.

Nửa tháng trôi qua. Sáng nào Hoàng Minh cũng có mặt trên núi từ sớm, hắn muốn hấp thụ linh khí khi mặt trời bắt đầu ló dạng. Lúc đó là thời khắc thiên địa giao nhau. Hắn cứ ngồi khởi động công pháp, thổ nạp ổn định. Nếu cao thủ huyền thần ở đây chắc phải giật mình tròn mắt với khả năng hút năng lượng thiên địa của hắn! Khi đạt tới cảnh giới thần huyền thì có thể trao đổi với thiên địa, khai thác năng lượng từng chút một tiêu hóa. Mà đạt tới huyền thần ai không phải sống qua 2 đến 3 trăm năm r. Toàn là các lão quái vật. Thánh thần thì không biết còn tồn tại hay không, vì mấy trăm năm nay chưa có vị thánh thần nào xuất hiện!

Hoàng Minh chợt mở mắt, đôi mắt đen láy của hắn trở nên kiên nghị. Bắt đầu tập các bài tập rèn luyện thân thể như chống đẩy, chạy bộ, gập bụng nâng cùi. Trên người hắn lúc nào cũng đeo 5 kg cát. Đây là những gì hắn đã từng luyện tập ở thế kỉ 21.

Hắn muốn thân thể này phải trở nên thật tốt, thay đổi vận mệnh của hắn! Nửa tháng này rèn luyện, được sàng lọc lại thân thể nhờ Thiên địa tạo hóa công. Thân thể hắn rắn rỏi và trông khô ngo ra biết mấy!

Khi mặt trời đã lên cao tới ngọn cây hắn mới đình chỉ, xuống dưới núi. Căn nhà của gia đình hắn ở ngay chân núi, nhà chỉ có 3 gian phòng. Phòng phụ mẫu hắn và phòng của hắn. Lúc thường đi bộ xuống mà lòng hắn tưởng tượng những điều thích thú, hắn hát lên, cái giọng con nít chưa voz giọng nghe mà vui tai.

- Người theo hương hoa mây mù giăng lối, làn sương khói phôi phai đưa bước ai xa rồi..

Khi bóng hắn vừa khuất con đường, một lão hán bước ra, mỉm cười nhìn theo. Lão hán này ước chừng 60 tuổi, râu tóc cũng khá bạc, nhưng đôi mắt vẫn còn sáng quắc, hữu thần, lão khẽ lẩm nhẩm theo lời bài hát của Hoàng Minh rồi lặng lẽ biến mất!

Cao thủ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tiểu thiếu gia trưởng thành

Vân Nam vương quốc, một quốc gia thống trị dài hàng vạn dặm đất đai, có lịch sử lâu đời. Dưới sự thống lĩnh của hoàng thất. Càn Thiên Trụ là vị vua đương thời. Ngoài Hoàng thất, các thế lực khác cũng mạnh không kém, nhưng thế lực này kìm hãm thế lực kia. Đấu đá nhau, tạo thành một vòng tròn. Đương nhiên, vị trí của hoàng thất là đứng đầu, nhưng bao lâu này. Các siêu cấp thế gia đã phát triển, có xu hướng lấn áp hoàng thất rất nhiều. Các thế gia đó nếu muốn hỏi, tiểu hài tử 3 tuổi cũng nói ra được chính xác.

- Hoàng gia, vũ gia, Khôi gia. Lí gia, Hạ gia, Mạc gia và Ngân gia

Các siêu cấp thế gia đã ngang ngửa với hoàng thất!

Trong đó, Hoàng gia, Vũ gia và Khôi gia có liên hệ khá chặt chẽ

Lí gia, Hạ gia, Mạc gia cũng là một cánh khác

Chỉ có Ngân gia có chiều hướng nghiêng về hoàng thất mà thôi!

Vân Nam thành là nơi cư ngụ của tất cả các siêu cấp thế gia và Hoàng thất, đương nhiên cũng là nơi tập hợp tất cả cao thủ lẫn lộn. Sầm uất nhất.

Phía đông Vân Nam Thành là phủ đệ của siêu cấp thế gia Hoàng gia. Lúc này, trong một căn phòng sách nhỏ, một lão nhân thân thể khang kiện, ngồi tựa lưng vào ghế bành to, hai mắt nhú lại dưỡng thần, không biết đang suy nghĩ việc gì, tóc lấm tấm màu bạc. Các nếp nhăn cũng bắt đầu rõ nét. Cả người phát ra cỗ ngạo khí, sự uy nghiêm phát ra từ thân thể, là người lãnh đạo lâu năm mà hình thành khí thế uy nghiêm này. Gia chủ Hoàng gia Hoàng Thái!

Căn phòng vốn tĩnh lặng, bỗng nhiên phát ra hai tiếng cốc cốc, có người gõ cửa!

- Vào đi!

Giọng Hoàng Thái truyền ra, khẩu khí mạnh mẽ

Một lão già bước vào, chiếc áo cũ kỹ, dáng người có chút mệt mỏi. Đây chính là lão già đã theo dõi Hoàng Minh nửa tháng nay. Vừa về tới phủ đệ hắn đã tới phòng của Hoàng Thái, tinh thần có chút mệt mỏi do đi đường xa, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như cũ. Hai tay chấp lại, lão già cúi đầu chào hỏi đúng nghi lễ.

- Hoàng Tinh à, đã về rồi, tình hình thế nào?

Lão già tóc bạc này, vốn là một võ giả tự do. Ngày trước đi qua sâm lâm, bị yêu thú tấn công, may mắn được Hoàng Thái đi qua cứu giúp. Hắn cảm kích nguyện đi theo phò tá đến bây giờ. Hai người từ huynh đệ tới chủ tớ cũng đã qua 40 năm rồi. Từ ngày Hoàng Thái lên làm gia chủ, Hoàng Tinh được làm khách khanh trưởng lão. Hoàng Tinh cũng là tên do Hoàng Thái đặt cho hắn.

- Tam gia vẫn tiếp tục cai quản các cửa hàng ở Thái Minh trấn, sinh ý khá tốt! Tiểu Niệm tiểu thư vẫn đang sống cùng thân y Phúc Khải, nghe nói tiền triển đã tốt hơn. Tiểu thiếu gia thì..

- Chấn Minh sao? Nó làm sao?

Thấy Hoàng tính lưỡng lự, vẻ mặt lại có chút quái lạ, Hoàng Thái nhú mày hỏi

- Tiểu Thiếu gia nửa tháng trước bị ngã từ trên ngọn cây xuống, mất một tuần phục hồi, sau đó..

- Ngã từ ngọn cây xuống, hắn có sao không? Ngọn cây cao bao nhiêu?

Hoàng Thái giật mình, gấp rút hỏi.

- Tiểu thiếu gai không sao, thân thể lành mạnh, ngọn cây cũng không cao lắm.

Hoàng Tinh thấy vậy chỉ dám nói nhẹ đi là không cao lắm, nếu mà nói cái ngọn cây ấy cách mặt đất cũng phải 15 mét. Ngã xuống không chết thì cũng gãy tay gãy chân, huống chi còn là đứa bé 10 tuổi không có tu luyện gì. Kì thực khi nghe được tin này Hoàng Tinh cũng giật mình, tiểu tử này có mệnh hệ gì đại va chắc bẽ cổ hãn mất. Hoàng Tinh nào biết rằng tiểu tử Hoàng Chấn Minh này cũng đã xong rồi. Giờ thân hình ấy là một linh hồn khác.

Hoàng Thái nghĩ ngợi gì đó rồi lại hỏi:

- Tiểu thiếu gia bây giờ thế nào?

- Thiếu gia rất tốt, thậm chí hắn còn như biến thành người lớn vậy!

Biến thành người lớn, Hoàng thái ù ù cạc các khoa hiểu.

- Nói rõ ra coi nào, sao ngươi cứ ấp úng mãi!

- Tiểu thiếu gia hẳn đọc sách, sau đó rèn luyện thể lực.

- Cái gì?

Hoàng Thái ngạc nhiên, đọc sách, rèn thể lực.

- Vâng, là đọc sách!

- Nó đọc gì, rèn luyện thể nào?

- Hoàng Thiên đại lục kia sự, Các cảnh giới tu luyện giả, Nhân ma đại kỵ sử...

Hoàng Thái càng nghe càng thấy đầu ong ong. Thằng bé này mới 10 tuổi mà đọc những thứ này, hẳn có hiểu hết được không? Mà chuyện này, Hoàng Thái như thấy được sự tình quen thuộc mấy chục năm về trước, khi đó con trai hắn, tam thiếu gia, Hoàng Chấn Khang cũng bắt đầu làm quen với sách vở. Lòng hắn lại có tia ấm áp, lại có chút chua xót và ăn năn.

- Thiếu gia đọc rất kĩ. Ta ẩn nấp coi thấy thiếu gia không nhưng đọc, mà còn phân tích, sau đó còn diễn giải rất đúng. Mỗi sáng thiếu gia lại dậy rất sớm, ra sau núi rèn luyện đến khi mặt trời lên cao mới thôi.

- nó lên từ lúc nào?

Hoàng Thái thú vị hỏi?

- Từ trước khi mặt trời xuất hiện. Thiếu gia có những động tác rất kì lạ. Khi thì chống ngược người, hai tay chống xuống đất, hay chân hướng lên trời. Khi thì hai tay chống, hai chân duỗi ra sau. Khi thì múa vài bài võ thì phải, nhưng tốc độ lại cực chậm. Ta không rõ đó là võ hay chiến kĩ nhưng ta thấy nó rất ảo diệu. Chậm mà không phải mà nhanh cũng không đúng. Tóm lại noa rất huyền diệu.

Hoàng Tĩnh nào biết rằng đó là những bài rèn luyện thân thể bình thường gồm trồng cây chuối với chống đẩy. Sau đóvoz kĩ hắn nói kia chỉ là bộ môn dưỡng sinh Thái Cực Quyền mà Hoàng Minh tập cho thân thể thả lỏng mà thôi.

Hoàng Thái thì hai mắt sáng hẳn, tâm trí nhộn nhạo. Có chút cao hứng vuốt vuốt bộ râu dưới cằm. Bây giờ trông hắn thế nào.

- Tiểu thiếu gia tinh thần khá tốt, thân thể khá khỏe mạnh.

- Tốt lắm! Còn 3 năm nữa mới bắt đầu lễ trưởng thành, mong rằng nó không làm ta thất vọng!

- Tiểu thiếu gia đã trưởng thành rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đột phá

Hoàng Minh trầm ngâm trong thế giới ảo, hắn rất chăm chú tu luyện, mặc dù nhàm chán tới cực điểm hắn vẫn không buông lỏng chút nào. Muốn vượt trên người khác tất nhiên phải cố gắng hơn họ rất rất nhiều lần. Sau vài tiếng tu luyện, hắn mở mắt. Chỉ còn chút nữa thôi là lên cấp bậc 2 rồi.

- A Trang, ta có câu muốn hỏi?

Thùy Trang ngay lập tức xuất hiện trong không gian, ánh mắt híp lại, vẻ tươi cười.

- Chủ nhân, đã hai tuần trôi qua, ngài muốn hỏi chuyện gì? Ngài có 2 lần đặt câu hỏi.

Hoàng Minh nhủ nhủ mảy, hắn đã suy nghĩ rất kĩ nửa tháng nay rồi, rốt cuộc cũng mở lời.

- Ta muốn biết, có cách nào để hệ thống xuất hiện bình thường theo ý muốn mà không phải đi nằm không? Chẳng nhẽ chỉ đi nằm ta mới có thể kích hoạt chương trình.

A Trang mỉm cười, đoạn nói:

- Khi chủ nhân lên cấp bậc 5 thì có thể kích hoạt hệ thống bình thường ngay cả khi sinh hoạt mọi việc, hiện tại cấp bậc của ngài còn thấp, chưa thể hoạt động được chương trình diễn ra theo ý muốn.

- Được, vậy cũng là tốt rồi. Ta muốn chính là điều này. Điều thứ 2 ta muốn biết, phải chăng còn cách nào khác lên kinh nghiệm, giá trị năng lượng không?

- Chủ nhân có thể trong thực chiến tiêu diệt kẻ địch, nhận được kinh nghiệm và năng lượng. Ngoài ra có thể hoàn thành các nhiệm vụ để nhận kinh nghiệm và phần thưởng.

- Có cả nhiệm vụ sao? Ở đâu?

Hoàng minh sáng mắt lên.

- Nhiệm vụ là bị động xuất hiện, chủ nhân có thể chờ đợi chứ không thể tự nhận nhiệm vụ.

- Địch, đen vải linh hồn

Hoàng Minh Không nhận được cảm thán.

Chưa kịp hỏi thêm thì A trang đã biến mất. Cũng không khỏi nhanh quá đi chứ. Mẹ nó, cái game này là lão tử tạo ra cơ mà. Vậy mà một chút đặc quyền cũng không thể. Hắn bực mình ngồi bệt xuống. Mở shop ra coi. Haiz. Bao giờ mới đủ giá trị năng lượng với cấp bậc mà hốt sharingan. Chán nản. Kéo lướt hết 5 6 trang hắn chỉ thờ dài ngoằn ngẩn. Tiếc hận bản thân quá nghèo nàn. Kéo sang trang thứ 7, Hoàng Minh giật thót, nhìn chăm chăm vào một quyển sách, quyển sách màu vàng nhạt, rất mỏng, không có gì bắt mắt. 100 giá trị năng lượng, cấp bậc 1 có thể sử dụng. Quyển sách không có gì bắt mắt, Thế nhưng tên của nó lại khiến Hoàng Minh ngẩn ra, nước rãi chảy đong dòng, hắn sượng ron như muốn hét ầm lên vậy. Quyển sách màu vàng, phía dưới có chú thích tên gọi

"Kage Bushin No Justu"

Hoàng Minh thốt lên. Ta xxx, con mẹ nó giàu rồi.

Nhìn xuống thông tin bản thân, cấp bậc của hắn là cấp một, giá trị năng lượng cũng đã là 102. Hoàng Minh không chần chừ ấn trao đổi. Ánh sáng màu vàng lóe lên, quyển sách biến mất khỏi cửa hàng, tuyệt nhiên không xuất hiện nữa. Hoàng Minh vội vã mở thông tin, phía dưới công pháp của hắn đã có phần kĩ năng, pick vào là xuất hiện kĩ năng mới nhất của hắn. "Đa trùng ảnh phân thân thuật"

Chắc ai cũng biết đó là cấm thuật rất mạnh mẽ trong naruto, và nó cũng được thể hiện mạnh nhất qua chính naruto sử dụng. Hoàng Minh hắn tuy không có năng lượng cửu vĩ như naruto, nhưng hắn có năng lượng hai vĩ. Nó mạnh không kém gì chặt của cửu vĩ. Hoàng Minh nóng lòng bắt đầu thử kết ấn theo công thức, thế nhưng tay hắn cứ tay này gõ vào tay kia. Hắn mới sực nhớ, cái này vừa là game vừa là thực. Tất nhiên hắn phải tự luyện tập mới có thể thực hiện được thuật này. Hắn lắc đầu, bắt đầu chuyên tâm kết ấn. Lại 3 ngày trôi qua tót, Hoàng Minh chỉ ngồi và chuyên tâm kết ấn, hắn tập qua tất cả các kí hiệu, mặc dù không thể sử dụng nhưng sau này sẽ rất có lợi cho các thuật ẩn về sau.

3 ngày trôi qua, tốc độ kết ấn của hắn đã rất nhanh, và dường như đã không sai biệt lắm. Hắn bắt đầu kết ấn thuật đa trùng ảnh phân thân, thế nhưng chỉ phân ra một ảo ảnh mà thôi, nhưng cũng đạt được độ thông thạo và kinh nghiệm, Hoàng Minh sáng khoái không lên lời, hắn chỉ biết cặm cụi kết ấn, một lần lại một lần, sau gần một ngày nữa, một tia sáng toát ra từ trên đầu hắn, hắn lên cấp 2. Dường như có một dòng nước ấm chảy quanh thân thể của hắn, một mội bao nhiêu tan biến hết.

- Sáng khoái!

Hoàng Minh phấn khởi, thoát game ra ngoài. Lúc này thân thể hắn đã cao hơn không ít. Nhờ rèn luyện hàng ngày mà thân thể hắn đã rắn chắc hơn, đôi mắt có thần, khí độ ổn định. Trần thị không biết con trai mình làm gì mỗi sáng, đi đâu cả buổi, nhưng nàng thấy hắn ngày càng khỏe mạnh, đơn hắn đi tập luyện sức khỏe mà thôi, tối đến lại đọc sách. Nói chuyện lại nho nhã hiền thảo, nàng mừng còn không kịp. Con trai trưởng thành nàng vui tới phát khóc. Toàn tâm toàn ý chăm sóc con trai. Lòng vui mừng. Mấy ngày nữa là trưởng phụ trở về. Nàng nhất định phải khoe với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Phụ thân Hoàng Chấn Giang

Hoàng Minh vừa luyện tập trên núi về, cả người ướt đầm mồ hôi, thế nhưng tâm tình hắn rất thoải mái. Hiện tại hắn đã có thể phân thân thành 3, 3 người một người kết ấn, 1 người chống đỡ, một người hấp thụ linh khí thiên địa.

Cùng thi triển một lúc, các phương diện của hắn càng được tăng cao nhanh chóng. Tuy mỗi phân thân chỉ duy trì được 3 phút. Thế nhưng liên tục thi triển cả buổi sáng. thu hoạch nhanh tuyệt đối. Đúng là lợi thế của đa trùng ảnh phân thân thuật. Các phân thân đều có năng lượng thật sự, có thể hoàn thành các phương diện mà người triển khai muốn. Như là thám hiểm tình báo chẳng hạn. Khi thành công, tự triển khai biến mất, lập tức thân chủ sẽ nhận được thông tin cần thiết. Hoặc là kinh nghiệm mà phân thân trải qua có được. Dễ hiểu hơn là 5 người cùng thi triển một cú đá, thì coi như thân chủ đã triển khai được năm lần. Giờ chỉ còn chờ lên cấp bậc 4 nữa là hắn sẽ đối được kĩ năng làm lên tiếng tăm nữa của naruto. Nó là kết hợp tuyệt vời nhất với đa trùng ảnh phân thân. Đó là Rasengan!

Hoàng Minh chậm chậm bước về nhà, trước cổng nhà hắn hiện tại có 4 con tuấn mã được cột trước cửa, hắn nhủ mày, là ai tới nhà hắn, liệu có phải kẻ nào tới gây khó dễ cho mẫu thân hắn chăng.

Vội vàng bước vào cửa ngõ, trong nhà đã có nhưng tiếng nói chuyện phát ra, rất huyền ảo. Tiếng nói cười vui vẻ. Lọt vào tầm mắt Hoàng Minh lúc này là 2 tráng hán lực lưỡng đang khoa tay múa chân nói gì đó. Bên cạnh là một người nhỏ nhắn hơn, đôi mắt có chút sáng ngời, có lẽ là một văn nhân. Ngồi giữa chính điện lại là một trung niên, nước da hơi ngăm, thân thể khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Một cỗ thân thiết phát ra từ trong lòng hắn, người trung niên kia phải chăng là... phụ thân.

Nhìn Trần thị đứng sau lưng khẽ bóp đôi vai cho nam tử phía trước, miệng không ngừng lưu rú kể chuyện, mặt mày hớn hở, rất vui vẻ.

Hoàng Minh tiến gần tới, một người chợt yên lặng hơn, người văn sĩ kia nhìn thấy Hoàng Minh thì ồ lên một tiếng, hai mắt híp lại, miệng tùm tùm cười. Hai tráng hán kia thì sáng rực mắt, chỗ có nam tử ngồi chính giữa kia là hơi trầm tư, đôi mắt sắc bén đánh giá Hoàng Minh từ đầu đến chân. Hoàng Minh có chút sợ hãi, bị một đám đàn ông nhìn ngó đến rợn người. Theo bản năng hắn đưa tay lên che ngực với hạ bộ.

Hai tráng hán thấy cử động của hắn thì cười lên ha ha, rõ khoái chí. Văn sĩ kia lại có vẻ thích thú, cười xòa. Nam tử trung niên cũng đã bật cười, hắn lắc đầu, khuôn mặt nghiêm nghị cũng đã giãn ra.

Hoàng Chấn Giang là tên của hắn, 12 năm về trước, cái tên Hoàng Chấn Minh vốn là danh chấn các thế lực của Vân Nam đế quốc. Chỉ 24 tuổi đã là Ngưng khí tầng 8, là thiên tài trẻ tuổi nhất Vân Nam đế quốc có tiềm năng đột phá kim thân trước 50 tuổi. Là con thứ 3 của gia chủ Hoàng Thái. Có tư cách trở thành người nối nghiệp gia chủ tương lai. Thế nhưng, trong một lần hắn ra ngoài lịch lãm, bị một đám người áo đen bịt mặt vây đánh, hủy đi kinh mạch, cả đời này không thể tu luyện nữa. Một đời chiến sĩ huy hoàng cứ thế bị vùi dập. Gia chủ Hoàng gia Hoàng Thái lúc đó nổi giận lôi đình, sử dụng tất cả quyền lực, thủ đoạn tìm ra hung thủ. Thế nhưng chuyện này dính dáng tới không ít thế lực lớn nhỏ, hầu như tất cả đều có phần tham dự. Hoàng Thái hẳn một mình không thể đấu lại. đành ngầm ngui chỉ biết đau lòng cho con trai. Một đêm mà tóc bạc đi vài phần. Về phần Hoàng Chấn Giang, không thể tu luyện khiến hắn như bị sốc hoàn toàn, đam người đó không giết hắn, chớ phá hủy đan điền và kinh mạch hắn, bắt hắn thành người bình thường, đây là đã kích cực lớn, thù chết còn hơn. Một đời thiên tài, đứng trên mọi lớp trẻ lại biến thành một người bình thường chỉ một ngày. Chuyện này dính dáng tới quá nhiều thế lực, hắn không có cách nào trả thù nổi, không phải vì vợ và con trai mới sinh, hắn đã tự kết liễu đời mình rồi.

Cả Hoàng gia như thay đổi, từ khách khách khí khí với hắn giờ quay ngoắt lại, không thèm cho hắn chút mặt mũi nào, liên tục đã kích. Hắn tức khí, xin gia chủ là cha hắn đưa gia đình tới nhánh Hoàng gia ở Thái Minh trấn. Làm kinh tế mà thôi. Mong rằng yên ổn cũng thế tử và nhi tử sống tốt.

Giờ này nhìn thấy con trai, mới hơn một tháng không gặp mà nó đã cao lớn hơn nhiều. Thân thể rắn chắc, mặt mày nghiêm chỉnh, hai mắt sáng ngời. Thần thái sáng lạn y hệt hắn ngày xưa.

Mà khoan, hắn nhíu mày, rồi đột nhiên hai mắt hau háu nhìn vào Hoàng Minh. Hắn bật dậy, mọi người giật mình, chuyện gì vậy?

Từng là một cường giả thiên tài, Hoàng Chấn Giang mặc dù không còn là chiến sĩ, nhưng ánh mắt hắn vẫn chuẩn xác cực kì. Con trai hắn, y như vậy, đã là luyện khí kì tầng 2, đúng vậy chính xác là gần tới bậc 3 rồi. Trời ạ, hắn làm sao tu luyện, ai đã dạy hắn. Hắn chỉ mới có 10 tuổi mà thôi.

Hoàng Minh cũng giật mình, hắn còn chưa thích ứng được với vị phụ thân trời cho này, có chút rụt rè như tiểu hài tử thật vậy.

- Chấn Minh, người đã tu luyện được bao lâu rồi, ai đã dạy người, nói cho phụ thân biết!

Giọng Chấn Giang vừa có uy vọng vừa có vui vẻ, vừa có sốt sắng.

Mọi người giật mình, tiểu thiếu gia đã tu luyện ư? Tất cả mọi người lại lại quay ra nhìn chăm chăm Hoàng Minh. Ai lấy ánh mắt sáng quắc.

Hoàng Minh chần chờ, hắn nhất định giấu chuyện hệ thống game. Đây là bí mật riêng của mình hắn, nhất định hắn sẽ không nói với ai. Thế nhưng bây giờ trả lời thế nào. Là tự tu luyện sao? Nói vậy ai tin, giờ hắn cũng chỉ là tiểu hài tử 10 tuổi. À đúng rồi, tự biến ra một vị sư phụ không phải là được sao. Hoàng Minh mừng rơn, tự khen mình thông minh. Hắn cười trộm, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra vẻ lo lắng cùng sợ hãi. Hắn thò thề:

Là là một ông lão trên núi, ông ấy nói con tư chất tốt, muốn nhận con làm đệ tử.

Mọi người ồ lên, cũng phải thôi, chắc là lão đầu nào đó nhận tiểu thiếu gia làm đệ tử. tư chất tiểu thiếu gia chắc chắn là không tệ. Dù sao phụ thân của thiếu gia năm xưa cũng là một thiên tài.

Trần mẫu thì hai tay che miệng, thảo nào sáng nào nó cũng lên núi cả buổi sáng rồi về. Lúc đầu nàng còn lo lắng nhưng về sau thấy hắn đi về rất đúng giờ, thân thể lại khỏe nhanh nên nghĩ hắn đi chạy thể dục hay gì đó thôi.

Hoàng Chấn Giang đôi mắt có chút vui vẻ. Hắn hỏi tiếp:

- Lão nhân ấy có nói danh xưng cho con biết không?

- Không, Lão chỉ nói bao giờ học thành tài mới được nói ra tên của sư phụ. À đúng rồi, lão còn nói ngàn năm trôi qua rồi, lão cũng chỉ nhận con là đệ tử thứ 2 thôi.

Hoàng Minh đắc ý tỏ vẻ, hắn đắc ý vì khả năng chém gió của mình, vọng mọi người lại nghĩ là hắn là trẻ con đang có ý khoe thôi. Nhưng mà cái gì cơ, lập tức mọi người chợt giật thót. Thằng nhóc ấy vừa nói là lão nhân kia một ngàn năm qua chỉ nhận hai đồ đệ. Lão nhân ấy sống hơn một ngàn năm rồi,

đũa hay sao. Một nghìn năm, phải là lão quái vật mới đúng, một nghìn năm vậy cấp bậc của lão phải đạt tới Huyền thần thậm chí là Thánh thần.

Trời đất của ta ời, Huyền thần đã là cao thủ của thời đại này rồi. Đếm được đầu ngón tay cao thủ Huyền thần. Có thì cũng phải là lão tổ tông của các thế lực siêu cấp. Mà lão đầu tử sư phụ của Tiểu tử này là huyền thần, thậm chí khéo là thánh thần, trời ạ.

Hoàng Chấn Giang sững sờ một lúc, hấn nghiêm giọng:

- Chuyện hôm nay không ai được nói ra bên ngoài, chuyện này có an nguy của cả gia đình ta và các người. Nhớ lấy!

Mọi người gật đầu, mọi người ở đây đều là huynh đệ của Hoàng Chấn Giang, ai cũng hiểu được chuyện này có ý nghĩa sâu xa đến thế nào.

- Con nhất định phải học tập thật tốt, nhất định đừng để sư phụ con thất vọng. Có thể sau này, chúng ta còn phải nhờ cậy vào sư phụ von một chút.

Hoàng Chấn Giang nói với Hoàng Minh, trong giọng nói pha chút quan tâm, có chút cổ vũ. Hấn không muốn con mình giống hấn, hấn đã mất tiền đồ của chính mình, giờ này hấn nhất định phải bảo vệ con hấn để no trường thành một cường giả. Hơn nữa sư phụ của thằng nhóc này lại cường hấn không thua bất kì cường giả nào..

Mọi chuyện cứ diễn ra, Trần thi dọn cơm lên, mọi người bắt đầu dùng bữa, lại nói chuyện rôm rả, câu chuyện chỉ xoay quanh việc buôn bán của Chấn Giang hơn một tháng qua mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhiệm vụ đầu tiên

Một ngày cứ thế trôi qua!

Đã một tháng sống tại dị giới này, Hoàng Minh cũng đã bắt đầu quen với guồng sống, không có facebook, không có zalo, không có điện thoại máy tính, máy nghe nhạc, lần đầu tiên hấn cảm thấy thiên tài công nghệ như mình không có đất dụng võ. Chả nhẽ lại tự phát minh ra điện, hấn không có tài lực để làm chuyện này. Sáng tác đầu tiên của hấn ở nơi này cũng chỉ là 5 cái quần sịp mà hấn nhờ mẫu thân hấn mua vải về để hấn tự làm mà thôi.

Nhìn xuống thân thể hấn Hoàng Minh chỉ biết lắc đầu cười khổ, thân thể của tiểu tử lên 10, còn linh hồn là thanh niên 24 mùa xuân rồi. Lắm lúc nhìn thấy người mẫu như A Trang hấn còn thêm nhỏ dãi, thế nhưng thân thể còn chưa có phản ứng quái gì, nghĩ mà thấy hài hước. Hoàng Minh lắc đầu, bỏ đi.

Sáng hôm sau, như mọi khi hấn lại dậy sớm lên núi sau nhà, mọi người còn chưa thức dậy, bóng tối còn đang mờ mờ. Hoàng Minh hấn đã quen với việc nhìn trong bóng tối thế này rồi, lên lưng chừng núi, hấn lờ mờ thấy một bóng đen đang si chuyển trước mặt, Hoàng Minh khẽ rung mình, gần tháng nay hấn đi lại nhưng chưa hề thấy bóng đen đó, hấn lặng lẽ cúi người dùng động tác đi khom thấp mà trong kì quân đội được học. Khéo léo mò về trước, càng lại gần càng thấy sợ hãi, là một con vượn. Con vượn này rất lớn, phải cỡ 3 người đàn ông, hai cánh tay nó to như cột nhà vậy. Dáng đi của nó lại chậm chạp, Hoàng Minh phát hiện nó di chuyển không được, cánh tay trái của nó bị thương, phía đùi phải cũng vậy, thảo nào nó không leo trèo mà lại đi bộ, phải nói là lết về trước mới đúng. Mùi máu tươi sộc lên mũi hấn, Hoàng Minh lòng căng thẳng, không biết nên lùi lại hay không. Hay là cứu nó, nhờ đâu nó lại không hiểu lại tát cho cái, hấn khẳng định ăn một cái tát của nó chắc chắn không chết cũng trọng thương.

Đang lúc lưỡng lự này, đầu hấn bỗng kêu lên tiếng thanh thủy. Tĩnh tĩnh. hoàng Minh giật mình. Tai hấn chợt nghe được tiếng nói của A Trang:

- Nhiệm vụ được kích hoạt. Hạ Tứ giai Hoàng Lan Hầu, phần thưởng 1000 giá trị năng lượng. Pokemon pikachu cấp một. Nhiệm vụ hoàn thành trong 30phut. Không hoàn thành bị giảm một cấp bậc!

- Thánh họ!

Hoàng Minh nghe xong như muốn cắn lưỡi, Tứ giai Hoàng Lan Hầu, mặc dù bị thương nhưng vẫn là yêu thú tứ giai đó. Lại còn quy định 30 phút. Con mẹ nó muốn giết lão tử đây mà. Nhưng mà, phần thưởng cũng quá mê người đi. 1000 giá trị năng lượng, lại còn được pikachu nữa. Làm hay không làm đây nhỉ?

Hoàng Minh trầm tư một lúc, hấn cắn răng. Đậu xanh, lão tử liều ăn nhiều, đâu phải lần đầu lãnh nhau. Trước kia còn gặp quái vật trong game, hấn còn một mình đại chiến mấy trăm con ý chứ. Dù bây giờ thân thể này là trẻ con nhưng kinh nghiệm và sự thành thạo của mình lại không vượt cấp khiêu chiến được. Nghĩ vậy, Hoàng Minh rút thanh Kunai mà đã đổi trước đó. Đây là binh khí hấn khoái nhất khi coi naruto. Hôm nay, bây giờ là trận đánh đầu tiên của hấn ở nơi này. Nhất định không được thua. Con mẹ nó phải thắng. Việt Nam nói là làm.

Hoàng Lan Hầu đang rất tức tối, hôm qua nó mới khiêu chiến con đầu đàn, kết quả sai lầm trong 2 chiêu, bị đánh bại. Nó không cam lòng, noa tách đàn, tìm cho đường thương, nhất định quay lại khiêu chiến tiếp. Đang cố lê thân lên gần hướng sườn núi, bỗng nhiên nó cảm nhận được luồng sát khí, rất mạnh. Nó cảnh giác, tay trái thu lại, tay phải giơ lên phòng bị, ánh mắt đăm đăm nhìn xung quanh. Bỗng nhiên vù vù vù, 3 thanh sắt quái dị bay tới, lần lượt tấn công vào 3 vị trí, mặt, đùi phải và tim. Hoàng Lan hầu hoảng hốt, nó hơi nghiêng người né, tay phải giơ lên gạt thanh sắt hướng về tim. Khuôn mặt giãn giữ găm lên. Nó rất tức tối vì kẻ địch đánh lén quá hiểm hóc. Mặc dù lớp da của nó rất dày nhưng vì trận đánh ngày hôm nay đã tiêu hao quá

không chiến lược. Nó chỉ đỡ được hai thanh là mặt và trái tim. Thanh thứ 3 thì không thể, thanh thứ 3 găm chuẩn xác vào đùi phải của nó. Đứng vết thương cũ. Hoàng Lan Hầu gào lên, ánh sáng cảm thù nhìn về phía xuất hiện ám khí này. Trước mặt nó chỉ là một đũa nhóc. Một tiểu tử nhân loại. Một tiểu tử nhân loại mà dám thách thức nó. Từ cấp yêu thú Hoàng Lan hầu chính thức. Như bị sỉ nhục, Hoàng lan hầu lại gầm lên lần nữa, ánh mắt nó đỏ rực. Nó lấy tay rút hẳn thanh kunai ra. Tay phải vỗ ngực ỳnh ạch 4 5 cái rồi bất chấp thân thể đau đớn, máu chảy nó lao lại phía Hoàng Minh.

Phải giải quyết tiểu tử này càng nhanh càng tốt, thân thể của nó đã rất yếu, không nhanh giải quyết nhất định sẽ bị mài chết, tiểu tử này rất âm độc, vừa nãy hắn ném ra ám khí đã nói ra tất cả. Lựa chọn của Hoàng lan hầu đúng là lựa chọn đúng nhất, là lựa chọn hợp lý nhất, thế nhưng nó lại không biết một điều là. Trước mặt nó là một game thủ đã từng được lựa chọn là người pk đứng top 10 trên game chiến thần của cả thế giới vào thế kỉ 21.

Hoàng Minh bình tĩnh nhìn Hoàng hầu lan tiến lại, ánh mắt hắn như lóe sáng, quanh cảnh trong mắt hắn như sống động hẳn lên, chỉ trong giây lát hắn đã nghĩ ra rất nhiều cách đánh, chỉ là hắn đang lựa chọn cách hiệu quả nhất. Thế rồi miệng nhỏ của hắn héch lên. Nếu mà các huynh đệ gamer bạn bè của hắn kiếp trước mà nhìn thấy, nhất định sẽ cười khò nói: đối thủ kia xui xẻo rồi.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, khoảng cách của Hoàng lan hầu và hắn rút ngắn còn 3 mét, cánh tay của nó sắp đập xuống đầu của hắn, Hoàng hầu lan tin tưởng phát đập này nhất định sẽ đem tiểu tử kia thành tương vụn, thế nhưng, Hoàng Minh hẳn động.

Chỉ thấy hắn lùi chân phải lại một bước, người khom xuống 45 độ. Vù một tiếng, hắn bật sang phía bên cạnh đối thủ, tay trái hơi chìa ra, mũi kunai găm thẳng vào bụng Hoàng hầu lan.

Uỳnh một tiếng, vị trí Hoàng Minh đứng ban nãy lồm vào một hố to bằng cái thúng, đó là kiệt tác của Hoàng Hầu lan, thế nhưng hắn đã né được. Hắn lần hai vòng thoát ra ngoài cách nó 5 mét. Hoàng hầu lan thấy mình đánh trượt, quay lưng lại, thế nhưng bụng nó lại nhói một cái. Thì ra thanh kunai trên tay Hoàng Minh đã đâm vào bụng nó, ngập 2/3. Máu tươi lại rỉ ra, từng giọt rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chiến đấu

Hoàng Minh ánh mắt sắc lẹm, hai cánh tay hắn tê rần, không ngờ lực phản chấn của một đám kia lại mạnh như vậy, mặc dù né được nhưng cánh tay hắn lại tê rần. Hoàng Minh nghiêng rặng, nhẹ nhàng rút ra một thanh kunai nữa, đây đã là thanh cuối cùng của hắn rồi, giờ phải cận chiến thôi. Không thể du kích nữa. Quần áo hắn bê bết đất cát, ánh sáng mặt trời đang le lói, từ mờ mờ nhìn mà giờ đã thấy khá là rõ. Hoàng lan hầu thở phì phò, hai luồng khí tức từ mũi nó phun ra, đôi mắt đỏ lờm nhìn ro, tơ máu. Mặc dù thương thế khá lớn nhưng nó vẫn chưa lao lên, nó thấy rất bất an, tiểu tử vừa rồi thoát một kích của nó không nói, quan trọng là trong sát na ấy hắn còn phản kích được, đâm nó một phát. Một tiểu tử nhỏ bé vậy mà có khả năng thực chiến như vậy.

Hoàng lan hầu gầm gừ, nó nhất định phải kết thúc trận chiến này nhanh chóng, nếu không bị mài chết thì cũng bị mất quá nhiều máu mà chết. Nghĩ thông, nó lại lao lên lần nữa, chỉ là lần này, nó không hề coi thường đối thủ trước mặt nữa. Dù là một tiểu tử loài người nhưng nó đã coi như đối thủ sinh tử rồi. Nếu không hạ được tiểu tử này, nó cũng chết không nhắm mắt. Lấy gì mà quay lại đàn khiêu chiến con đầu đàn nữa.

Hoàng lan hầu lại lao tới, chân nó bị chấn thương, cách chạy nhìn rất kì quái, buồn cười, thế nhưng Hoàng Minh lại không có tâm tính cười đùa, trước mắt hắn là một tử cấp yêu thú đầy, không phải là loại dễ nhả, hơn nữa nó còn hơn hẳn cả 2 cấp bậc. Mặc dù bị thương nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa. Không thể chủ quan. Hắn nhíu mày, cầm chắc thanh kunai, thân lâm đại địch. Khi khoảng cách chỉ còn 2 mét. Hoàng lan hầu giơ tay lên lại nện từ trên xuống, như thái sơn áp đỉnh lên đầu của Hoàng Minh, Hoàng Minh lại như người bay sang phải, không ngờ cánh tay đang đỡ thẳng lại chuyển hướng đánh sang phía Hoàng minh, hắn chỉ kịp kêu lên:

- Con mẹ nó, con vượn này lại gian xảo vậy, lại biết biến chiêu!

Hoàng Minh vội lấy cả hai tay giữ kunai che trước ngực, không còn cánh nào khác hắn phải đỡ cái và này. Bốp, Hoàng Minh bị và bay ra 6 7 mét. Hắn như điều đứt dây bay ra cái ầm. Bụi đất bay bụi mù. Hoàng minh thấy như lục phủ ngũ tạng đang đảo lộn, hắn phun ra một ngụm máu. Co ro dưới đất.

- Thánh họ, thì ra trong phim kiếm hiệp phun máu là thật, ta lại cứ tưởng là bốc phét.

Hoàng lan hầu một kích thành công tiên hạ thủ vi cường, nó lao nhanh lại tiếp cận đối thủ ý định tiếp tục và cái nữa. Hoàng Minh bất chấp thân thể đau đớn, lăn ra vài vòng tránh cú và ngang, một kích của Hoàng lan hầu đánh hụt vào không khí. Hoàng Minh lom khom đứng dậy.

- Con súc vật, lần này ta xem ngươi có bao nhiêu cái tay để và ta.

Đoạn nói rồi, hắn dứt kunai vào dây buộc y phục, hai tay đan vào, làm nhiều hình thù kì quái, lập tức hét lên;

- Kage bushin no justu!

Hoàng lan hầu há hốc mồm, hai mắt nó về sọ hải, tên tiểu tử kia đang là một tự nhiên hóa ra 3. 3 tên giống nhau như đúc. Một linh cảm không tốt hiện ra trong đầu nó. Thôi thúc nó.

3 Hoàng Minh cùng rút ra kunai, từ từ tiến tới bao vây đối thủ. Lúc này Hoàng lan hầu lại rơi vào thế bị động.

Tấn công!

3 Hoàng Minh phối hợp nhịp nhàng luồn lách những cú vả của Hoàng lan hầu mà đâm quanh người nó. Bùm, một phân thân bị vả trúng biến mất, bùm, lại một cái nữa. Hoàng lan hầu vui mừng, hiện tại chỉ còn một tên, ăn mảy nhất đâm nó cũng thành công phá hủy đi phân thân của tiểu tử trước mặt. Thế nhưng, chưa kịp vui mừng, tên tiểu tử kia lại một lần nữa hai tay chấp lại hết tiếp:

- Kage bushin no justu!

Hoàng lan hầu điên tiết, trận chiến lại một lần nữa diễn ra y như kịch bản trước, cứ giết rồi lại phân, lúc này Hoàng Minh rất chăm chú, hẩn thâm cảm thấy may mắn vì có nguồn năng lượng haibi. Mất 5 lần phân thân, đối lại Hoàng lan hầu gần như đã kiệt sức, nó di chuyển chậm chạp, cánh tay giờ lên lực đạo đã nhẹ dần đi rất nhiều. Đến lần thứ 7 thì nó gục. Nó không còn chiến lực để phản công nữa. Nó phản hận, thua một tên tiểu tử loài người, thua một cách nhục nhã, đánh mãi cũng chỉ giết được phân thân của hẩn. Liên tục lại liên tục. Trong khi nó đã bị thương không nhẹ chút nào.

Hoàng lan hầu ngã xuống trong căm hận. Âm một cái, thân thể to lớn của nó ngã xuống, bụi bay đầy đất.

Hoàng Minh thở phào một cái, cũng ngồi bệt xuống. Thở phì phì. Thân thể của hẩn đau ră rồi. May mắn là lần phân thân cực hạn này của hẩn thì con vượn này đã gục. Không thì hẩn lại phải tự thân lao vào mất.

Tĩnh tĩnh, bên tai hẩn nghe được âm thanh thông báo của hệ thống:

- Hạ gục Hoàng lan hầu thành công, thời gian 29 phút 15 giây. Nhận được 1000 giá trị năng lượng. Pokemon pikachu cấp một!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Pikachu

Hoàng Minh thở phì phò, may quá, thiếu chút nữa là hẩn thất bại nhiệm vụ. Hoàng Minh thở phào, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Hoàng lan hầu cựa cựa hai cái rồi tắt thở, một đời yêu thú mạnh mẽ cũng đã chết. Chết một cách rất không phục.

Tĩnh tĩnh. Lại tiếng thông báo vang lên bên tai Hoàng Minh

- Hạ gục tứ cấp Hoàng lan hầu, kinh nghiệm nhận được 1290.

Một vòng sáng toát ra từ người Hoàng Minh, hẩn rất quen thuộc với luồng sáng này, đó là vòng sáng mỗi khi lên cấp của game online. Vậy mà bây giờ ở đây hẩn cũng lên cấp kiểu này. Ha ha

Hẩn chỉ thấy thân thể được một cỗ lực lượng bù đắp thân thể, các chỗ đau đang hoàn toàn bình phục. Con mẹ nó thật sáng khoái. Hoàng Minh không nhìn được khê rên lên. Ngồi điều tức khoảng nửa tiếng, Hoàng Minh quyết định chôn con tứ cấp Hoàng lan hầu này. Coi như là cách hẩn bồi lỗi với đối thủ bất đắc dĩ đầu tiên của hẩn!

Chôn xong cũng gần tới trưa, hẩn bắt đầu xuống núi, hẩn rất vội muốn về để đăng nhập vào game. Ở rừng mà nằm xuống đăng nhập chắc thức dậy đã đầu một nơi thân một nẻo mất. Nhanh chóng xuống núi, hẩn về nhà trong lòng rạo rạo. Ha ha. Pikachu cơ mà, con này là hẩn thích nhất từ bé tới giờ.

Khi hẩn đã về tới nhà, vì một cái mặc kệ mọi người hỏi han thế nào, hẩn đáp qua loa cái rồi chui vào phòng ngay tắp lự.

-Link Start.

Hoàng Minh lại xuất hiện trong thế giới game. Hẩn vội mở thông tin cá nhân ra, hẩn đã cấp độ 3 67%. Hẩn rất hài lòng, nhìn vào ô nhiệm vụ, hẩn vội vàng ấn nhận thưởng. Âm một cái, trước mắt hẩn xuất hiện một chùm sáng, lúc đầu to bằng cái thúng sau đó lại nhỏ dần đi gần bằng quả bóng. Cuối cùng là một quả bóng vàng vàng, sau đó là ray chân mặt mũi.

- Là pikachu. Ha ha

Trước mắt hẩn lúc này thật sự là một con pikachu hàng thật giá thật. Toàn thân màu vàng, Hai tai dài như tai thỏ, phía chót tai lại xó một màu nâu. Hai chân hai tay nhỏ nhắn, cái đuôi hình tia sét. Quan trọng nhất là hai núm mà màu hồng, rất đáng yêu. Đôi mắt nó còn đang miên man, được chọc ghẹo thì nó sáng hẩn lên. Nó nhìn về phía Hoàng Minh, người trước mắt khiến nó cảm thấy rất thân thiết, như là có một mối liên hệ nào đó. Nó chu môi lên, hai mắt long lanh. Hoàng Minh vui sướng, tiến lại ôm chầm lấy nó, ai ngờ, vừa ôm vào lòng, pikachu lại sợ hãi, hai má hồng lại phun ra hai tia điện, bao cả người hẩn lại. Hoàng Minh chết điếng người, toác hẩn dựng đứng, tay chân khét lẹt, thân thể giật giật gục ngay tại chỗ. Mồm còn thờ ra ít khói. A Trang chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, nhìn Hoàng Minh hai tay che miệng cười duyên, thân thể run rẩy theo tiếng cười. Hoàng Minh cười khổ. Con mẹ nó, mắt

điểm với người đẹp quá, cơ mà cô gái này là chương trình game mà, không khỏi nhân tính hóa quá đi.

Pikachu thấy mình như gây tội, hai mắt nó long lanh nhìn Hoàng Minh như muốn xin lỗi. Hoàng Minh khổ sở, may mà đây chỉ là ý thức trong đầu hắn. Nếu ở ngoài chắc thân thể lại xuyên không phát nữa quá.

Hoàng Minh cất tiếng:

- Làm thế nào đưa nó ra ngoài được!

A trang còn đang nín nhịn cười, hân hân trả lời:

- Chủ nhân đưa nó vào quả cầu pokemon, người cần có đai lưng pokemon để tạo không gian cho các quả cầu pokemon ở trong đó. Ngài có thể đổi ở shop cái vật này.

Hoàng Minh vỡ lẽ, hắn vội mở cửa hàng ra coi. Pikachu thì thấy hắn không trách nó, về rụt rè biến mất, nó bò lên vai hắn, hai tay ôm lấy đám toác dựng đứng. Miệng nhỏ toe toét.

Hoàng Minh mặc nó nghịch ngợm, tay hắn bắt đầu lật tìm đĩa lưng và quả cầu pokemon. Mất một lúc mới tìm được. Giá trị năng lượng đổi là 250 đai lưng. Một quả cầu pokemon cũng mất 100 một quả. Tổng cộng hắn phải trả là 350. Ấn xác định giao dịch. Hắn đã đổi thành công.

Sau đó, hắn lại tiếp tục tìm một chút nhẫn thuật, trận chiến hôm nay hắn đã học được nhiều kinh nghiệm, lần này hắn muốn tìm một loại nhẫn thuật tấn công và một loại chạy trốn. Kéo lên 7 trang hắn đã tìm được thứ cần tìm, giá cả cũng vừa phải. Một là Hỏa độn, lực sát thương cao, tầm lan rộng. Hai là thuật hoán đổi, có thể ngay lập tức đổi thân thể vớ một đoạn cây trong lúc nguy hiểm. Mỗi loại là 300 năng lượng, Hoàng Minh cắn răng, nhất định phải đổi, ăn toàn bản thân là trên hết, chiến lực càng mạnh càng bảo đảm tính mạng của mình ở nơi này.

Vậy là một ngàn điểm giá trị năng lượng của hắn đi tong. Hoàng Minh thở phào, không biết bao giờ mới có cái nhiệm vụ khác, hay là, đúng rồi, tự tìm đối thủ oánh không phải được sao. Vừa lên cấp, vừa có điểm năng lượng, lại được thực chiến mài dũa. Nghĩ là làm. Hoàng Minh thu pikachu vào quả cầu, đeo đai lưng rồi thoát ra khỏi game. Lúc hắn mở mắt, quanh áo hắn đúng là có thêm một chiếc đai lưng, đó chính là đai lưng chứa pokemon của hắn. Hoàng Minh kiên định, ngày mai hắn nhất định đi vào sâu trong rừng tìm yêu thú ma luyện mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lịch lãm rèn luyện

Hùng Thiên sâm lâm, một sâm lâm trải dài về phía tây Vân Nam đế quốc, nơi mà yêu thú cư trú, hàng trăm năm, nghìn năm nay. Sâm lâm dài bao nhiêu không ai biết, chỉ biết nó rất lớn rất lớn. Đây là nơi lịch lãm của các dong binh đoàn, các thế lực, các tán tu, đủ cả. Nơi mà thực lực vi tôn. Người muốn săn quái ở đây, được thôi, người có bản lãnh thì được. Không có bản lãnh thì cút, lén phéng để mạng lại. Không chết trong tay yêu thú thì cũng chết trong tay nhân loại. Thị phi hỗn tạp. Muốn sống sót thì còn dựa vào bản lãnh, may mắn, hoặc là có chỗ dựa. Ở ngoài rìa Hùng Thiên sâm lâm là một khu buôn bán, nó gần như là một ngôi làng. Có kẻ đi kẻ lại, người ta tấp nập. Các dong binh đoàn tổ chức tuyển người cùng tổ đội, nhiều kẻ buôn bán hàng. Ôn ào náo nhiệt như cái chợ vỡ. Chiến sĩ, pháp sư, thuần thú sư đi qua đi lại. Khu làng này được thành lập bởi 3 dong binh đoàn. Cát Lạc binh đoàn, Kim Anh binh đoàn và Âm Lang kim đoàn. Đây được coi là trung tâm duy trì trật tự của sâm lâm. Là gong kim 3 chân cũng là nơi hốt bạc của 3 dong binh đoàn này.

Trên đường cái, một thiếu nữ đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, tóc dài tới eo, được buộc lại thành hai bím. Miệng nhỏ háo hức tò mò ngẩng đầu nhìn tây. Phía sau nàng là hai lão nhân cũng khá có tuổi, một lão tóc bạc tay cầm quạt trường, thế nhưng đi lại tuyệt đối không chậm, anh mắt sắc bén, một lão nhân thì lưng hùm vai gấu, mặt có vết sẹo từ má kéo qua mắt lên tận giữa trán trông rất dữ tợn. Nhìn cũng biết là tiểu thư của một thế lực nào đó. Ai cũng không phải ngu, tốt nhất là không nên va chạm. Đại gì, nhìn là biết hai lão nhân kia là loại cao thủ rồi.

- Tiểu thư, người đi chậm lại được không, lão nhân già rồi, đi theo không kịp.

Lão già cầm quạt trường khẽ cười khò, thốt tiếng với thiếu nữ.

Thiếu nữ chu môi, hai mắt híp lại, nhí nhảnh trả lời:

- Vân gia gia, đây là lần đầu tiên ta được đi chơi thế này, gia gia hứa dẫn ta vào trong Hùng Thiên sâm lâm cơ mà.

Lão già cười khò, chỉ vì một lần lỡ lời mà cá cược với tiểu nha đầu này mà giờ hắn phải mang cái gánh nặng. Tự nhiên vác cái thân gia đi đánh cược, bị một tiểu nha đầu lừa cho. Kết quả thua mất. Phải chấp nhận đưa tiểu nha đầu này đi lịch lãm ở sâm lâm. Vì chuyện này lão cũng phải hạ cái thân già đi nói với Quân Chấn Long, xin xỏ mãi hắn ta mới đồng ý cho nha đầu này đi chơi. Để đề phòng có kẻ đuôi mù trên chọc, hắn cũng gọi theo cả mặt sẹo đi cùng. Một pháp sư ngân huyền tần 6, một chiến sĩ ngân huyền tầng 4. phóng mắt quanh Hùng Thiên sâm lâm này cũng là cao thủ có số má rồi.

Mặt sẹo đi theo cũng chỉ cười cười. Hắn năm đó đánh nhau với một con báo, kết quả hắn giết báo, nhưng mặt hắn lại có cái vết sẹo này. 60 năm nay

mọi người đều gọi là mặt sẹo, ít ai gọi tên hắn, mà đến giờ người nhớ tên hắn cũng không nhiều.

- Vân gia gia, nghe nói Hùng Thiên sâm lâm bên trong một có vùng cấm thật hả?

Lão già cảm quái trọng nhể nhủ mày, đoạn đáp.

- Đó là nơi yêu thú cấp 6 cấp 7 đi lại, võ giả bình thường không thể vào. Yêu thú quá mạnh. Cấp 5 cấp 6 đã là ngang với cấp bậc của chúng ta rồi. Gặp một hai con còn trốn chạy được. Gặp một bầy thì coi như xong.

Tiểu nữ tử hai mắt tỏa sáng, nâng cái gì cũng tốt, chỉ mắt chứng tỏ mò, gan lớn mặt lớn. Chả ai biết được tiểu nha đầu này có ý nghĩ quỷ quái gì.

Hùng Thiên sâm lâm...

- Tinh tinh, hạ gục tứ cấp yêu thú ma thụ yêu, kinh nghiệm đạt được 1230!

Vù, một ánh sáng lóe quanh người của thiếu niên. Thiếu niên này mặt ngời mắt kiêu, khuôn mặt kiên nghị. Đây chẳng phải là Hoàng Thiếu gia Hoàng Chấn Minh chứ ai. Lúc này trên người hắn đang mặc bộ đồ rất kì quái, nếu người địa cầu mà nhìn thấy nhất định nhận ra ngay đây là bộ đồ chiến của chiến sĩ quân đội khi tham gia chiến đấu. Một bộ quần áo bo sát, đầu đội mũ, quanh thân thắt một chiếc đai màu đen rất lạ. Chân đi giày, đầu gối còn mang một con dao. Áo quần màu sọc kiểu lá cây. Rất đậm chất quân đội. Đây cũng là sản phẩm ưng ý nhất hắn phải mất nhiều ngày làm ra. Trên vai hắn lúc này lại có một con mèo không ra mèo chồn cũng không phải chồn. Toàn thân màu vàng, hai tai dựng cao. Hai má có hai điểm màu tròn rất đáng yêu. Chính xác là pikachu.

- Lên cấp rồi, vậy là cũng là luyện khí tầng 4. Rất nhanh là lên tới 5. Hệ thống mở ra.

Hoàng Minh rất mong chờ. Đây là con quái thứ 6 hắn đã giết từ khi tới nơi này. Ý định của hắn là vượt cấp khiêu chiến yêu thú, ít nhất cũng phải ngang cấp. Chiến đấu liên tục làm hắn càng thành thực hơn. Kỹ năng và sự ăn ý của hắn với pikachu càng tốt. Phối hợp tác chiến rất tuyệt. Chỉ cần pikachu phóng điện thành công là hắn ngay lập tức thi triển đa ảnh phân thân thuật, sau đó là hỏa độn thuật. Chiến đấu chỉ diễn ra trong vài lần như vậy đã yêu thú đã bỏ mình trong uất ức.

Làm sao chống lại khi cứ trúng lôi điện mạnh như vậy, giới lữ cũng gượng di chuyển, thế nhưng vừa điện xong là lửa như hun vào. Bồ yêu quái nào chịu được.

Hoàng Minh thế này lịch lãm cứ như là hack cheat vậy. Hắn rất hài lòng. Lão tử có lợi thế, ngu gì không dùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nhiệm vụ thứ 2

Hoàng Minh lắc đầu. Hắn đi tới đây đã một tuần rồi, lúc đầu phụ nữ hắn nghe hắn nói muốn đi lịch lãm thì hai người nhất quyết không đồng ý. Về sau hắn phải bốc phét, đổ lỗi cho vị sư phụ hờ kia muốn dẫn đi thì Hoàng Chấn Giang mới đồng ý. Sự phụ tiểu tử này mạnh như vậy nhất định sẽ không phải lo lắng gì. Lần này đi không biết mất bao lâu. Hoàng Chấn Giang dặn hắn nhất định phải trở về dự lễ trưởng thành vào 3 năm sau. Chỉ sợ nhi tử quên mất. Hoàng Minh dạ vâng lia lịa rồi xuất phát hai hôm sau đó.

Hoàng Minh lấy dao chặt củi, trời cũng đã sắp tối, hắn cần mang về hang động mà hắn tìm được để đốt vào ban đêm. Gì chứ sinh hoạt dã ngoại này trẻ con ở thế kỉ 21 đứa nào cũng học qua cả. Buổi tối ở rừng rất đáng sợ, những sinh vật hoạt động về đêm lại càng khát máu.

Cái hang mà Hoàng Minh ở là hắn tìm được khi ngày thứ hai tiến vào đây, có lẽ là hang của một con gấu. Hắn đoán vậy. Thấy không có động tĩnh gì nên hắn đã ở tạm. Con gấu này đi mãi không thấy quay về, không biết gặp nạn ở đâu nhưng Hoàng Minh đã chiếm luôn hang của nó rồi. Buổi tối Hoàng Minh thường ăn thịt yêu thú mà hắn dự trữ, sau đó là lấy đá chặn cửa vào. Khối đá rất to. Hắn phải phân thân ra 5 người mới khuôn được lấp kín cửa hang. Đến sáng mới mở ra. Hắn đăng nhập game để tu luyện.

Hoàng Minh ở nơi này tuyệt đối không phát hiện dong binh đoàn nào, lúc đầu hắn kì quái, mới ngoài rìa thì thấy rất nhiều, càng vào trong càng ít. Chỗ hắn ở thì tuyệt đối không có. Hắn chả thèm quan tâm, càng tốt. Hắn nào biết, hắn đã bước qua khu vực cấm mà các dong binh đoàn đã không dám vào. Yêu thú cấp 6 cấp 7 đi lại gặp chắc là chết luôn rồi.

Sáng hôm sau, vận khí của Hoàng Minh thật không tốt, đi săn thú mà bị thú săn lại. Hắn bị một đầu con nhện đeo đuôi, nó rất mạnh, pikachu tấn công lôi điện chỉ làm nó khựng lại một chút, lông tóc không hề tổn hao gì. Hoàng Minh buồn bực chạy. Hắn nào biết yêu thú mà hắn tấn công là yêu thú cấp 7. Đến giờ này mà còn chạy được là may mắn lắm rồi.

Cuối cùng mất 3 lần phân thân hắn mới lừa được nó mà bỏ chạy. Một bụng tức không có chỗ phát tiết. Hắn lần mò quay về hang. Vừa về tới cửa thì phát hiện đằng sau có thân ảnh chạy tới. Là 3 thân ảnh. Một nữ và hai nam. Nữ thì còn nhỏ, nhìn biết là tiểu nha đầu. Phía sau là hai lão hán, một lão cầm quái trọng và một lão nhân mặt sẹo. Cả 3 đang hót hải chạy. Nha đầu thì mặt mũi kinh hoàng, hai lão nhân thì mặt mũi nghiêm trọng. Cả 3 đang có

gắng chạy về phía ngoài sâm lâm.

Vân lão rất bức tức, tiểu nha đầu này nghịch ngợm, cứ sống chết đòi vào cấm khu một chút. Muốn ngó đông ngó tây chút. Lão cũng mềm lòng, cho tiểu nha đầu này vào một chút, tiểu nha đầu tăng bốc hấn tới tận mây xanh, lão cũng có chút tự tin, gặp yêu thú mạnh quá thì bỏ chạy ngay. Ai dè, vừa mới qua phụ cận cái số má bước nhầm chân thế nào mà gặp ngay một đàn Âm Ảnh Lang. Toàn là cấp 5, yếu nhất cũng là cấp 4. Quan trọng nhất là có Lang vương. Một lang vương cấp 7 hàng thật giá thật. Đó mới là lí do hai lão không dám đánh mà chỉ chạy thực mạng.

Đang chạy hùng hục, Vân lão chợt thấy phía trước có người, mắt lão vẫn rất tốt, nhìn ra ngay là thiếu niên mà thôi. Tuổi còn rất bé, hấn làm gì ở đây, hình như không có đồng bọn.

Hoàng Minh thấy 3 người chạy như vậy, lòng nghi ngờ. Chuyện gì mà chạy sml thế này. Lòng hấn có dự cảm chẳng lành, Lập tức da đầu hấn tê dại Khi thấy sau lưng 3 người, mấy chục con sói đang lao tới.

- Đem, chơi bỏ à!

Hoàng Minh xoay người đang tính chạy thì bỗng nhiên một tiếng tinh tinh vang lên trong đầu hấn, lòng hấn chur chết lạng.

- Kích hoạt nhiệm vụ ẩn, Tiêu diệt toàn bộ Âm ảnh lang. Lang vương cấp 7. Thu thập răng lang vương 7 chiếc. Phần thưởng 4000 điểm giá trị năng lượng. Pokemon hitokage cấp 1. Hoàn thành trong vòng 1h. Nhiệm vụ thất bại giảm cấp bậc xuống 2 cấp. Điểm năng lượng trừ 2000.

-Đem, ta xxx cái hệ thống!

Hoàng Minh điên tiết xịt khói đầu. con mẹ nó quá hắc đi. Tiêu diệt toàn bộ, nhìn đám lung nhúc kia mà hấn muốn khóc. Phải đến 4 5 chục đầu. Lại còn lang vương cấp 7 nữa. Sao không cho ta chết đi. 3 tên chết tiết kia. Hoàng Minh nghiêng răng nghiêng lợi. Đã thế thì chiến thôi. Còn cách nào sao. Đánh thử đã. k lại thì chạy. Con mẹ nó tụt cấp thì cây lại. Nghĩ thế Hoàng Minh rút kunai ra. Đứng đợi.

Khoảng cách đang rút ngắn lại, hai lão nhân thấy Hoàng Minh đứng yên không nhúc nhích, tưởng hấn sợ quá không chạy được. Lão nhân mặt sẹo lên tiếng, giọng hấn âm âm.

- Tiểu huynh đệ, mau chạy!!

Hoàng Minh nhú mày, Lòng giãn ra, hai lão này còn chút tình người đây. Tiếc là lão tử không chạy được.

- Các người đi đi, ta chặn chúng một lúc!

Cả 3 người giật mình, tiểu tử này điên rồi sao. Nhìn tia lực lượng người hấn phát ra thì tiểu tử này cũng chỉ Luyện khí kì, tuổi còn nhỏ, như vậy cũng là khá giỏi rồi. Thế mà.. tên tiểu tử này điên rồi.

Lão già mặt sẹo lên tiếng, hấn chạy trước đã sắp tới gần Hoàng Minh, dù sao việc này cũng là bọn hấn gây ra. Hấn đang định ôm lấy tiểu tử trước mặt chạy. Với cấp bậc của hấn một tiểu tử miệng còn hôi sữa này là chuyện đơn giản.

Thế nhưng, đang định đưa tay ra bắt lấy hấn, thì giật mình, tiểu tử này vọt qua người hấn, lao về phía sau hấn. Phản ứng nhanh như vậy. Hay là hấn đoán được ý của ta. Lão già mặt sẹo sững lại một lúc. Vân lão cũng giật mình, không nghĩ cú bắt ấy lại hụt. Hai lão nhìn nhau, lão nhân mặt sẹo đang tính quay lại tóm hấn lần nữa. Hoàng Minh lại cất tiếng

- Hai vị tiền bối cứ đưa tiểu thư của các người đi, ta có thể chống đỡ được, đánh không lại ta cũng chạy được. Các người đi nhanh chút.

Hai lão dờ người ra, tiểu tử này nói năng rất tự tin, nhất thời không biết làm thế nào. Tiểu nha đầu thì hai mắt long lanh, quên hết cả sợ hãi, tò mò nhìn tên thiếu niên trước mặt.

Vài giây suy nghĩ, hai lão cùng gật đầu, quyết định ra xa hơn một chút, nếu tiểu tử này có cách thì tốt, gườ cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy. Thấy 3 người không có ý định rời đi, đứng từ xa quan sát, hai lão nhân còn có tư thế định hỗ trợ. Hoàng Minh cười khổ, hết cách. Chiến thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kim Thiên thoát xác

Hoàng Minh chỉ kịp thủ thế, xung quanh đã vây gần 2 chục đầu Âm ảnh lang, gầm gừ, chúng chỉ vây quanh, chưa tấn công, lệnh tấn công phải là do lang vương quyết định. Hoàng Minh thừa dịp quan sát, vừa nghĩ biện pháp. Âm ảnh lang là loài sống theo bầy đàn, vô cùng khát máu, thế nhưng duy trì trật tự vô cùng tuyệt vời. Âm ảnh lang thân hình màu đen pha chút xám bạc, giống sói ở địa cầu, thế nhưng hai tai lại ngắn cùn, nhìn rất hài hước, bù lại là đôi mắt chúng đỏ ngầu, hàm răng chắc khỏe cực kì. Đuôi lại có nhưng hai cái.

Hoàng Minh vừa đề phòng, vừa nghĩ đôi sách. Bỗng nhiên hắn phát hiện, phía tay trái hắn 5 mét có một cây khá lớn, mặc dù không biết đây là loại cây gì, nhưng hắn đã có đôi sách khá là hay.

Phía xa 20 mét, đàn lang khê tách ra một đường, dạt sang hai bên, một thân hình cao to hơn xuất hiện. Đôi mắt đỏ ngầu, thân hình chỉ một màu đen tuyền. 3 cái đuôi phe phẩy, vẻ cao ngạo hơn hẳn, không nghi ngờ gì cả, là Lang vương Âm ảnh lang. Yêu thú cấp 7.

Yêu thú cấp 4 cấp 5 chỉ ngang với luyện khí kì cấp 4 cấp 5 của nhân loại, thế nhưng yêu thú đã đạt tới cấp 6 thì hoàn toàn khác hẳn về chất. Nếu yêu thú cấp 5 là một cái cây nhỏ thì cấp 6 đã là một cây trưởng thành hoàn toàn. Nhảy hẳn qua luyện thể. Đó là lợi thế của yêu thú. Lúc đó nó đã ngang ngửa với Nhân loại ngân huyền sơ cấp. Thế nhưng với thân thể cường hãn biến thái của yêu thú thì lại khác hẳn. Cấp 7 đã là ngân huyền trung giai, Càng thêm một đội quân gần trăm cấp dưới nữa, với ki cương của âm ảnh lang thì đây gần như là một đội quân tuyệt vời. Đó là lí do vì sao vân lão là pháp sư ngân huyền trung giai, lão mặt sẹo là chiến sĩ trung giai cũng không nắm chắc chỉ chạy hồi hã. Huống chi hai lão còn mang theo tiểu bảo bối của Quân Chấn Long. Tiểu nha đầu này mà bị vấn đề gì chắc hai lão phải tự sát tạ tội mất.

Lang vương nhìn chăm chăm vào giữa vòng vây của đám cấp dưới, chỉ là một tên tiểu tử nhân loại, tu vi thấp kém mà dám đứng lại không chạy, nó cũng lười để ya, chỉ hù một cái đơn giản ra lệnh vậy. Nghe được lệnh của đầu đàn, gần 20 đầu xung quanh lập tức bay vào, dùng chiến thuật biển người. Mặc dù chỉ là một tiểu tử nhưng mà chúng vẫn phải dùng hết sức. Đó là cách chiến đấu của âm ảnh lang. Hai lão già cách đó 50 mét, thấy cả đàn âm ảnh lang lao vào, lòng mang sợ hãi. Tên tiểu tử này có cách thật không vậy. Nom kiểu này chỉ vài giây nữa khéo hắn chỉ còn thịt vụn mất.

Vân lão đưa quả chuông lên đọc lầm nhảm, một đám rễ cây từ đất chồi lên bám lấy gần chục đầu âm ảnh lang đang trong tư thế bay. Hoàng Minh thấy điều đó, thế nhưng khuôn mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì nhiều. Vẫn nguyên trạng thái thủ thế như lúc đầu. Vân lão lắc đầu, hắn chỉ giúp tiểu tử kia được như vậy, gông xiềng thụ là kĩ năng duy nhất của lão hữu hiệu vào lúc này vì nó đủ tầm xa. Còn lại chỉ nhìn vào tiểu tử kia thôi. Mong rằng hắn thật sự có cách.

Tiểu nha đầu thì mặt khảm trương, đôi môi mím chặt, hai mắt mở to, Hai bàn tay nắm chặt vào nhau như là nàng mới là người đứng ở đó vậy. Lão già mặt sẹo thì biểu lộ quái dị, lão thấy tiểu tử này rất không bình thường. 3 người đứng từ xa nhìn lại. Mỗi người một suy nghĩ, 6 con mắt nhìn vào phía xa, thế nhưng tiểu tử kia, hắn vẫn không động đậy cứ đứng yên như vậy.

-Xong rồi, tiểu tử này bị dọa sợ không di chuyển được rồi!

Vân lão lắc đầu thờ dài, đúng là thanh niên chưa biết sợ là thế nào. Haiz. Một mầm tốt cứ như thế mà mất mạng. Lão mặt sẹo cũng nghĩ như vậy, vẻ mặt đồng tình.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, đàn lang bay vào, móng vuốt sắc lèm chớp qua. Thân hình Hoàng Minh bị cắt xẻ thành hơn mấy chục mảnh, 3 người bên kia cảm thấy rất khoa chịu, vừa đau lòng vừa hồi hận. Dù sao cũng vì họ mà một thanh niên tương lai tiền đồ sáng lạn đã mất mạng. Tiểu nha đầu thì hét lên, thế nhưng tiếng hét của nàng không phải là sợ hãi, mà là có chút kinh ngạc cùng vui mừng. Vân lão và lão mặt sẹo vừa quay đi, đang định bế tiểu nha đầu rồi đi. Thế nhưng nghe được tiếng hét thì giật mình. vội quay lại xem chuyện gì.

Chỉ thấy chiến đấu bên đó, Hoàng Minh không thấy đâu, máu me cũng không có chút nào. Chỉ thấy một khúc cây còn mới nguyên, trên đó còn vài nhánh có lá. Hoàng Minh thì không thấy đâu.

Vân lão thốt lên:

- Kim thiên thoát xác!

Nghe được vân lão hô lên, lão mặt sẹo cũng giật mình. Đôi mắt mở to, không thể tin vào mắt mình nữa. Vân lão càng sợ hãi hơn. Là một pháp sư lão rất rõ ràng, pháp thuật này cực kì quý báu. Chỉ có các tông môn 9 sao mới có pháp thuật này. Đây là kĩ năng bảo mệnh của pháp sư. Chả khác gì là có thêm một mạng. Lão vừa sợ hãi vừa hâm mộ. Thế nhưng tiểu tử này phải chăng là đệ tử của tông môn 9 sao nào đó đi lịch lãm. Thảo nào dám một mình ở trong khu vực cấm này.

Thế nhưng hắn đâu rồi. Lão vừa loay hoay tìm, thì tiểu nha đầu đã chỉ về phía cách đó 5 mét. Trên ngọn cây Mạc Hạt cất tiếng:

- Hắn ở trên cây bên kia!!

Hai lão nhìn theo hướng tay của tiểu nha đầu. Trên cây có một thân ảnh, dù không được cao lớn lắm. Thế nhưng lại có một vẻ mạnh mẽ. Bộ quần áo quái lạ lại mang chút thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Pháp sư thiên tài

Hoàng Minh không có thời gian quan sát 3 người kia. Tay phải đưa về đai lưng, hắn vuốt nhẹ, một tia sáng lóe lên, lòng bàn tay hắn đã có một quả cầu nửa đỏ nửa trắng. Nhìn rất lạ mắt. 3 người quan sát mặc dù từ xa nhưng đều có tu luyện, ánh mắt nhìn vẫn rất tốt.

Hoàng Minh cầm quả cầu trên tay, hất lựa một góc ném rồi dùng tư thế hất cho là tiêu sái nhất, đẹp trai nhất quăng quả cầu xuống dưới, miệng nói lớn:

-Đến lúc chiến đấu rồi, xuất hiện đi pikachu!

Quả cầu lựa một vòng xoắn rồi đập trên mặt đất, nó nảy nảy hai lần rồi bỗng một tia sáng từ trong quả cầu lóe ra, chói lòa. Tia sáng chiếu xuống bên cạnh nó, một thân hình nhỏ nhắn bỗng chốc xuất hiện. Màu vàng này không gì khác ngoài pikachu. Hai mắt long lanh kiên nghị, hai tay chống xuống, má rere tia điện. Ánh mắt không chút sợ hãi nhìn về hàng chục đối thủ trước mắt.

Hai lão già cùng ồ lên. Đây là yêu thú gì, là sủng vật của tiểu tử kia sao? Nhìn thật là lẫm, Vân lão nhú mày, cố gắng lục kí ức xem đã gặp qua con yêu thú này bao giờ chưa. Lão quay qua nhìn lão già mặt sẹo như mún hỏi. Lão mặt sẹo lắc đầu, hẳn cũng chưa từng thấy qua. Đúng là tông môn 9 sao. Đến sủng thú cũng kì quái. Nhìn bộ dáng của nó, bé nhỏ thế kia không biết có điểm nào mạnh đây. Tiểu nha đầu thì hai mắt phát sáng. Quả thực là một yêu thú đáng yêu, không thể không công nhận, pikachu đúng là có sức sát thương với phái nữ. Bộ dạng của nó quá đáng yêu đi.

Phía bên kia lang vương cũng ngạc nhiên không kém, một tiểu tử luyện khí kì mà có kĩ năng thoát hiểm như vậy, thế nhưng kinh ngạc thì cũng chỉ một chút, nó không tin nó lại không giết được tiểu tử này. Nó quan tâm nhất là hai lão già ở phía bên kia. Đó mới là mũi đích chính của nó. Trên người tiểu nha đầu kia có một vật mà nó cần. Quyết phải có bằng được, vật ấy có thể giúp nó tiến bộ vượt bậc, nhanh chóng tiến thẳng lên bát giai. Lang vương hú lên. Lần này vô cùng rõ ràng. Nó muốn nhanh chóng giết tiểu tử kia rồi tấn công 3 người phía trước.

Đàn ám ảnh lang ánh mắt lại càng sục sôi, hơn 20 đầu bao quanh gốc cây, toàn bộ số còn lại theo lang vương hướng về phía bên 3 nhân loại còn lại.

Hoàng Minh nhú mày, phải làm luôn. Nhanh chóng hạ từng phần một.

-Pikachu, phân bố điện rộng, tấn công bằng điện mười ngàn vôn!

Pikachu được lệnh, nó đứng thẳng lên bằng hai chân, co lại rồi bay lên khoảng hai mét, hai mắt nhú lại, hai má lập lòe điện bỗng chốc được tăng cường, nó hét:

-Pi ka chuuuuu!

Một lưới điện được phát ra bao quanh cái cây, luồng điện cao áp khủng khiếp tỏa ra 4 phương trong phạm vi 10 mét. Hơn 20 ám ảnh lang tru lên đau đớn, cỏ cây xung quanh cháy xém. Thảm hại hơn là 6 7 đầu ám ảnh lang cấp 4 chết đen thui không kịp ngáp. Đám còn lại thì chỉ còn vài con là đứng vững còn lại ngã đủ tư thế. Tất cả mọi người đều há mồm khiếp sợ. Vân lão cũng khiếp sợ, lão mặt sẹo thì mồm há to nhất được hất một quả trứng. Tiểu nha đầu còn khoa trương hơn. Ngồi bệt xuống hai tay che miệng.

Lang vương và một đàn ám ảnh lang đang tiến về phía 3 người còn lại thì bỗng chốc khiếp sợ, quay lại nhìn chỉ thấy một mảnh thê lương. Vừa rồi là chuyện gì, chúng chỉ kịp nghe thấy tiếng rere rồi lại tiếng tru lên đau đớn của đồng bọn. Quay lại đã thấy đồng bọn của khác gì bị sét đánh. Lang vương kinh ngạc, sau đó là giận giữ, nó gầm lên, mặc sù không biết chuyện gì nhưng chính xác là tên tiểu tử kia đã giở trò. Nó hú lên đau đớn, toàn lệnh cả đàn tấn công tên tiểu tử chết bầm kia trước. Được lệnh, cả đàn quay lại tấn công về phía cái cây. 3 4 ám ảnh lang cấp 5 há miệng, từ miệng chúng bắn ra hàng loạt những đoạn phong nhận. Hoàng Minh rùng mình khi thấy đoạn phong nhận cắt qua thân cây, thân cây đứt đoạn. Hẳn không dám chống đỡ, chỉ chặt vật lẫn từ trên cây xuống.

- Con mẹ nó, mãi mới xây dựng được hình tượng lại bị phá rồi! Chưa xong đâu bọn khốn này.

Hoàng Minh cau có, hai tay hất kết ấn.

- Kage bushin no justu (Đa trùng ảnh phân thân thuật, từ giờ mình sẽ nói tiếng việt đã cho dễ hiểu nhé)

Bùm bùm bùm bùm, lập tức có tới 20 Hoàng Minh đứng trên mặt đất giống nhau như đúc.

Vân lão lần này như muốn ngắt đi, trời ơi, cái gì thế này, ta nhìn thấy gì thế này, là ảnh phân thân thật sự. Hơn nữa còn những 20 ảnh phân thân. Pháp thuật này cũng là của pháp sư, là một pháp thuật lợi hại chuyên dùng để đánh lừa đối thủ. Thế nhưng những 20 ảnh ảo. Đây là pháp thuật đã tới tầm cao cấp rồi. Mỗi một pháp thuật lại phân thành ảo cấp, trung cấp và cao cấp. Vậy mà pháp thuật hiếm có thế này, tiểu tử kia ở tông môn 9 sao có cũng không lạ. Thế nhưng hẳn mới bao nhiêu tuổi chứ. Nhìn cái mặt non nớt kia chắc còn chưa làm lễ trưởng thành 13 tuổi ấy chứ. Vậy mà.. Vân lão tưởng chừng cái đầu muốn nổ ra. Lão thấy mình sống hơn 60 năm qua thật uổng phí. Thế nhưng còn chưa hết sợ hãi, lão lại chứng kiến một cảnh khủng khiếp hơn.

Chỉ thấy 20 tiểu tử kia chấp tay cùng làm những hình thù kì lạ rồi hét lớn:

- Hòa độn, hòa chi thuật!

20 cánh tay phải cùng đưa lên bên má bên cạnh miệng, 20 ngọn lửa từ miệng của 20 Hoàng Minh phun ra. Chúng hòa vào nhau, bùng cháy dữ dội khủng khiếp, phạm vi lan rộng, hơn 60 đầu ám ảnh lang đang hùng hục lao tới lập tức bị ngọn lửa bao trùm. Những tiếng tru đau đớn lại kêu lên. Còn thảm thiết hơn vừa nãy. Lang vương chết điếng người, 3 người vân lão cũng ngẩn ra.

Thiên tài, con mẹ nó thiên tài. Vân lão sợ hãi. Cả đời lão chưa bao giờ thấy một hòa pháp thuật mạnh như vậy, khủng khiếp như vậy. Lão lão đảo, hôm nay lão đã chứng kiến quá nhiều việc kinh thiên rồi.

Hoàng Minh đã thôi phun nữa, năng lượng của hắn đã sắp hết. Hắn cắn răng, con mẹ nó. Thế này là xong nhiệm vụ. Bùm bùm bùm, các phân thân biến mất, pikachu cũng nhảy lên vai hắn. Phía trước ngọn lửa bắt đầu tắt dần, trong ngọn lửa chỉ còn lại xác hàng chục ám ảnh lang chết đen thui. Mùi thịt cháy bốc lên. Phảng phất trong gió..

Hoàng Minh chỉ nghe thấy bên tai vang lên những tiếng tính tính là giá trị kinh nghiệm và năng lượng hắn nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lang vương đen đui nhất

Trận chiến trải qua chả có tí gay cấn nào, thế nhưng độ khốc liệt quả nhiên là có đủ. Chỉ vài phút ban này còn áp đảo đối phương về mặt thực lực và quân số. Vậy mà dùng một cái thì ngược chiều yêu thương con mẹ nó luôn. Lang Vương muốn khóc cũng không ra nước mắt. Nó làm sao mà ngờ được tên tiểu tử yếu ớt kia lại là một tên khôn giả trừ ăn thịt hổ. Chỉ vì sự khinh thường của nó mà hơn 80, chính xác là 84 đầu ám ảnh lang tiểu đệ của nó cứ như vậy ra đi trong sự đau đớn. Còn vài con nữa nằm bẹp đã không còn sức chiến đấu. (để làm cảnh con mẹ nó r)

Lang vương đau đớn, nhưng sự căm hờn đã bao trùm lấy đầu óc nó. Nó chỉ còn ý nghĩ cuối cùng, tự thân nó sẽ giết tên tiểu tử khôn kiếp này. Bộ lông nó bắt đầu mờ nhạt đi, đôi mắt đỏ long sòng sọc, thân người cúi xuống.

Vân lão mặt mày sợ hãi thầm kêu không ổn. Vội khu cái quái trạng, một đoàn ánh sáng từ quái trạng lóe sáng dần, miệng hắn lần bậm nhanh chóng đọc khẩu quyết. Quái trạng màu đen không biết làm từ thứ gỗ gì, giờ nó bắt đầu bay lên, vân lão hét lớn. Tiểu huynh đệ, mau nằm xuống.

Hoàng Minh con đang buồn bực, giết nhiều yêu thú cấp 4 cấp 5 như vậy mà hắn vẫn chưa lên cấp 5. Đúng là càng ngày càng cần nhiều kinh nghiệm. Vừa nghe được vân lão hét lớn, hắn giật mình, nằm ụp ngay xuống. Vù vù vù. Một tràng hơn chục đoạn phong nhận to bay về phía hắn. Thủ phạm hiển nhiên là lang vương. Chỉ nó mới có thể tạo ra nhiều phong nhận như vậy. Đoàn đoàn, một hàng lá chắn mỏng manh đỡ trước thân người đang nằm của Hoàng Minh. Lá chắn đỡ được hai cái, rồi biến mất, là vân lão khu động.

Lão mặt sẹo, vừa bế tiểu nha đầu lên chạy qua hơn 20 mét đặt tiểu nha đầu trên một cái cây. Tiểu nha đầu cũng biết ý, chỉ yên lặng nghe an bài. Trong lòng nàng lúc này, còn đang rung động đây. Lần đầu tiên thấy một thanh niên coi qua chỉ bằng tuổi nàng mà lại mạnh mẽ như vậy. Thiếu nữ thích anh hùng, cô gái nào mà chả hoài ước như vậy

Lão mặt sẹo quay lại. Tay trái đã có một tấm thuẫn to, hình chữ nhật. Tay phải cầm một thanh đao lớn. Đúng tiêu chuẩn một chiến sĩ mạnh mẽ thật sự. Hắn cất tiếng ồm ồm:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta liên thủ lại, nhất định không thua!

Hoàng Minh bĩu môi. Hai người các người giờ mới không tốt tin lão tử, giờ thấy có lợi thế mới quay lại. Hừ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, đối phương không bỏ rơi hắn mà chạy cũng coi là có chút nghĩa khí rồi. Hoàng Minh bò dậy, rút kunai ra. Giờ hắn chỉ có cận chiến thôi. Năng lượng đã cạn kiệt rồi.

Lang vương cùng mười mấy ám ảnh lang còn lại, Hoàng Minh tính chui rúc chút diệt mấy con đệ xung quanh nó. Sau đó mới diệt lang vương. Thế nhưng lang vương thì nhìn chăm chăm hắn. Nó hú lên thật to, xung quanh các ám ảnh lang cũng hú lên, ý chỉ chiến đấu sục sôi. Bỗng nhiên lang vương lao tới, vụt vụt, như thuận đi, thân hình mờ mờ của nó đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt Hoàng Minh, da đầu Hoàng Minh tê dại. Con mẹ nó nhanh như vậy, hắn vừa mới chớp mắt cái đã thấy đối thủ xuất hiện trước mặt. Một bộ móng vuốt và mạnh tới. Hoàng Minh theo bản năng ngã người về sau, thế nhưng tốc độ phát và này quá nhanh, xệt. Thân hình hắn bay ra 5 mét. Cả người rướm máu, Hoàng Minh đầu óc ong ong. Mạnh, mạnh quá.

Hoàng Minh phun ra búng máu, đau đến thổ huyết. Nhìn Lang vương vồ tới, Hoàng Minh hắn nghĩ thảm xong rồi thì rẹt rẹt. Một luồng sáng bay tới lang vương. Là pikachu.

Đuôi sắt, pikachu lên cấp, nó vừa có thêm kĩ năng mới. Kĩ năng đuôi sắt, chiếc đuôi hình tia điện của nó chuyển sang màu đen bóng loáng. Nó bay tới lang vương quật chiếc đuôi thật nhanh. Mọi người há mồm ngóng pha tấn công này. Lang vương thì không nghĩ nhiều như vậy, nó chỉ có ý nghĩ tiêu diệt tên tiểu tử kia mà thôi. Pikachu tấn công, nó bỏ qua, chỉ cần phát và này trúng thì tiểu tử kia nhất định đi đời.

Thế nhưng Lang vương lại phạm sai lầm lần thứ hai, tính mạng nó cũng chỉ vì sự coi thường những kẻ yếu hơn mà phải mất mạng. Cũng đơn giản, khi này pikachu tấn công nó đang quay người không biết con pokemon này mới là thủ phạm vụ phóng điện khi này. Nó đổ cho Hoàng Minh là kẻ ra tay. Vì vậy làm sao biết pikachu lợi hay hay không. Mà pikachu lại không phải yêu thú của nơi này.

Vân lão và lão mặt sẹo còn đang chiến đấu với hơn hai chục đầu ám ảnh lang vừa quan sát bên này. Bọn hắn rất muốn qua giúp thế nhưng bị đàn ám ảnh lang liều chết cản lại. Không tiến lên được.

Nói thì chậm mà diễn ra lại nhanh, Lúc móng vuốt của lang vương cách Hoàng Minh chỉ còn vài centimet. Thì pikachu đã nện đuôi sắt vào giữa đầu lang vương. Chỉ nghe thấy choảng một tiếng. Lang vương đầu óc bị nện lún xuống. Thân hình nó cứ thế đang trong tư thế bay bị nện ập xuống đất. Bụi đất

bay lên mù mịt. Lại một lần nữa, cả hai bên chiến trường im lặng. Hoàng Minh bắt chấp bụi đất bay vào mồm. Mồm hắn đang há to sợ hãi. Bên kia vẫn lao vừa tung một hỏa cầu vào con ám ảnh lang. Lão mặt sẹo thì nhanh chóng rút đao ra khỏi thân một ám ảnh lang. Cả hai đều đang chú ý về bên này. Cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi đúng là họ có nhìn thấy. Thật sự hôm nay thiếu niên này đã cho họ quá nhiều kinh ngạc rồi.

Bụi đất bắt đầu giảm đi, thân hình của lang vương cũng đang xuất hiện, Pikachu đứng trước người Hoàng Minh, nó thở phì phì, hiển nhiên kĩ năng vừa rồi đã rút hết sức của nó. Hoàng Minh vừa cảm động vừa khâm trọng nhìn về trước.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hệ thống nâng cấp

Khi bụi tan dần, Hoàng Minh đã thấy được thân ảnh của lang vương. Lúc này lang vương đã nằm rạp, ăn một đuôi của pikachu làm đầu nó lồm xồm một nửa. Vậy mà chưa chết, con mẹ nó biến thái thật mà. Hoàng Minh chửi thầm. Lang vương vẫn gằm gừ, quá ủy khuất mà, đường đường lang vương vậy mà chưa thể hiện hết chiến lực đã bị gỡ cho lồm đầu. Lang vương thật sự muốn khóc. Chưa bao giờ nó thua nhục nhã thế này. Nhát đập của con yêu thú kia gần như lấy của nó nửa cái mạng. May mà nó đã lên cấp 7. Nếu là cấp 6 chắc một đòn vừa nãy đã trực tiếp kiêu sát nó rồi.

Con buốt từ đầu truyền xuống làm nó run rẩy. Nó không cam lòng, tên tiểu tử kia đã diệt đàn của nó, lòng căm thù vút lên, lang vương lại gằm lên, dùng chút sức lực còn lại há to miệng, một đạo phong nhận từ từ hình thành, Hoàng Minh da đầu run lên, thế nhưng hắn đứng còn không vững nói gì tới chạy.

Vù, đoạn phong nhận rít gào bay tới, Hoàng Minh đang cố gắng lách ra một chút tránh chỗ hiểm, thế nhưng, phong nhận quá nhanh, bụp, hắn chỉ nghe thấy một tiếng va chạm, thế nhưng thân thể hắn vẫn không có chút đau đớn.

-pika!

Pikachu hai mắt tròn xoe, xoay xoay, nằm vật xuống đất. Hóa ra pikachu đã bay lên đỡ cho hắn đòn này.

Hoàng Minh đau đớn, vội ôm lấy nó, phù, may quá còn thờ, phải đưa nó về không gian cầu để dưỡng thương.

-Mây vạt và rồi, vào nghỉ ngơi đi pikachu.

Rẹt rẹt, cầu pokemon phát ra tia sáng bao trùm pikachu, rồi thu nó vào trong. Hoàng Minh ấn quả cầu vào đai lưng rồi, yên tâm rồi mới nhìn về phía trước. Lang vương đòn vừa rồi là đòn cuối cùng mà nó có thể thi triển, vậy mà vẫn bị con yêu thú cấp thấp kia đỡ được. Nó chán nản, nằm rạp thờ phì. Giờ một cái móng tay cũng không cử động được.

Hoàng Minh rút kunai ở lưng ra, hắn chậm rãi loạng choạng đi tới gần lang vương. Vân lão và lão mặt sẹo cũng đã hạ xong con ám ảnh lang cuối cùng. Cả hai người đang hướng ánh mắt về bên này. Tiểu nha đầu ở xa hơn, hai tay nắm chặt, nhìn thân ảnh Hoàng Minh mà thấy lòng vừa hồi hộp, vừa mê mẩn. Tim đập thình thịch, không hiểu lòng đang nghĩ chuyện gì.

Từ chỗ Hoàng Minh đến lang vương chỉ có 5 6 mét. Vậy mà hắn phải đi mất gần phút mới tới. Tay phải run run gờ kunai lên cao, Lang vương căm hận nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể giết người thì Hoàng Minh đã chết cả trăm lần rồi. Hoàng Minh rút hết sức lực, cầm kunai xuống. Một đường rất cơ bản, một đời Vương giả cứ vậy đi châu ông bà. Kunai sắc nhọn cắm thẳng vào đầu lang vương cái xoẹt, ngập tận cán. Hai mắt lang vương trợn trừng, chết không nhắm mắt.

-Tĩnh tĩnh, Tiêu diệt lang vương ám ảnh lang, nhận được 1980 kinh nghiệm!

Quanh thân Hoàng Minh lập lòe một tiếng, lên cấp, hắn lại lên cấp. Hoàng Minh thấy thân thể như được tẩy rửa một lần, sinh lực và năng lượng bỗng chốc đầy ắp. Vân lão hai mắt lại trợn trừng. Tổ tiên ơi, đây là quái thai gì thế này, tiểu tử này lại đột phá. Giết Lang vương xong hắn đột phá, còn cái gì mà hắn không làm được đây. Lão chán nản ngồi bệt xuống.

Hoàng Minh thân thể đã phục hồi được 5 phần. Hắn đứng dậy, mặt mũi có chút huyết sắc hơn, vận lưng vận cổ cái, chưa kịp cảm thán một chút thì bên tai vang lên tiếng nói vô cảm của hệ thống.

- Người chơi đã lên tới cấp bậc 5, hệ thống sẽ nâng cấp trong vòng 48 tiếng. Để thích ứng với môi trường và nạp dữ liệu mới nhất về đại lục mới! Thời gian nâng cấp 30 ngày! Người chơi có 15 phút để hoàn thành các nhiệm vụ và đổi thưởng.

-Ta xxx, Hoàng Minh vội vội vàng vàng, dùng kunai mở lấy răng của lang vương. Chạy sang khu vực trước giết nốt vài ám ảnh lang còn sống dờ chết dờ. Hắn cứ lo nghĩ, con mẹ nó không biết mấy lão kia giết mất mấy chục con có được tính không đây. Hắn vừa nghĩ vừa trầm. 3 người bên kia thì thấy hắn tự nhiên như phát điên hùng hục đi giết đám ám ảnh lang chưa chết thì tặc lưỡi. Thanh niên thù dai quá. Trăm con ám ảnh lang cuối cùng, thì tiếng thông báo đã vang lên:

- Tiêu diệt thành công toàn bộ ám ảnh lang, hạ sát Lang vương cấp 7, Nhận thưởng 4000 giá trị năng lượng, pokemon hitokage cấp 1.

Thành công, Hoàng Minh cười rạng rỡ. Hắn mặc kệ 3 người kia, vội vàng lao nhanh về phía bên hang động của hắn.

-Tiểu huynh đệ...

Lão mặt sẹo đang định gọi với thì vãn lão ngăn lại. Thiếu niên này là một thiên tài của tông môn 9 sao. Mà hình như lại đang bận chuyện gì đó nữa, hắn đi rất vội vàng. Tiểu nha đầu thì hai mắt lưu luyến, nhìn thân ảnh kia biến mất mà lòng thấy trống vắng hẳn. (Yêu con mẹ nó rồi)

Hoàng Minh che cửa hang lại, đăng nhập vào game. Hắn vội vàng nhận thưởng hitokage, con rồng nhỏ này cứ nhào vào người hắn, khè khè lửa, Hoàng Minh khiếp quá vội vàng thu vào quả cầu. Hắn mở shop lên. Mẹ chứ 30 ngày không đăng nhập, phải mua đồ đủ trữ mới được. Hắn đảo đảo, đổi vài chục cái kunai, phi tiêu, rồi một kĩ năng hắn ngóng mấy nay, đòn kamejoko của songoku. Những 3000 giá trị năng lượng. Vừa ấn trao đổi thành công thì phụp. Hắn bị đẩy ra ngoài.

Cái đêch, mẹ nó may quá còn kịp.

Hoàng Minh thở phào. Hắn thiếp đi luôn. Phải nói là hôm nay quá mệt mỏi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đòn sát thủ

Sorry anh e, mấy nay bận làm quá, về muộn lên chẳng có time viết tiếp. A e ngóng hoài rồi. Để hnay bù cho a e vậy. Đọc nhớ bình chọn giúp mình nhé!!!

Hoàng Minh tỉnh dậy đã là trưa của ngày hôm sau, thân thể rã rời, hắn bẽ cổ bẽ ngón tay rã rạc. Đầu óc nặng nề mệt mỏi. ngời dần ra nửa tiếng đồng hồ, cái bụng ọt ọt biểu tình hắn mới chịu mò ra khỏi hang lần mò kiếm đồ ăn.

Đáng thương cho một đôi thỏ ngây ngô, vừa đi ngang qua thì bị tên sát tinh Hoàng Minh ngó trộm. Vậy là được đoàn tụ nơi chín suối, không phải buồn chửi cái ăn hàng ngày nữa. Mùi thịt nướng thơm phức cả hang động. Hoàng Minh vội triệu hồi pikachu và hitokage ra. Pikachu sau một ngày tỉnh dưỡng trong cầu bảo bối thì đã đi lại được, đáng về hơi mệt mỏi, còn nhóc ti hitokage thì khác hẳn. Nó hân hoan chạy quanh, giờ này Hoàng Minh mới nhìn kĩ con pokemon này. Tạo hình y chang như trong phim hoạt hình mà hồi bé hắn coi. Thân hình thon gọn, cái đầu tròn, hai mắt to đen láy. Một màu đỏ chủ yếu. Dưới bụng thì là một lớp màu vàng, chiếc đuôi dài gần mét, cuối đuôi là một đám lửa đang cháy. Hắn từng đọc qua, nếu đốm lửa này mà tắt thì là lúc ấy hitokage đã k còn sự sống.

-khà!.

Một vệt lửa lớn phóng qua mặt Hoàng Minh, hắn bất ngờ đến mức dờ ra, kết quả là cháy xệ một bên má. Đêchxh, quá nguy hiểm, Hoàng Minh mặt mũi đen như củ tam thất. Hắn trừng mắt nhìn hitokage, Con pokemon sợ quá núp sau lưng pikachu. Pikachu hai tay ôm đầu, nhắm mắt mặt biểu tình vô tội, không liên can tới em.

Hoàng Minh nhìn chúng nó mà phì cười. 3 chủ tớ đánh chén hết 2 con thỏ quay mập mạp thì nằm lăn ra. Hoàng Minh cắn trong miệng khúc rễ cây thảo lan. Vị ngọt từ rễ cây này làm hắn thích thú. Mà đúng rồi, mình mới học kĩ năng mới cơ mà, chiều phải ra thử coi sao. Hệ thống chết tiệt, nâng cấp nhưng 48h mà cập nhật nhưng 30 ngày. Nói mẹ lun là 32 ngày đi còn bày đặt. Không biết nâng cấp xong thì có gì mới không. Nghĩ tới đây, hắn lại ngồi điều tức, tu luyện Thiên địa tạo hóa công. Cố gắng ổn định lực lượng. Rất nhanh buổi chiều đã tới.

Hoàng Minh đứng trước một thác nước, đây là chỗ hắn định thử nghiệm kĩ năng mới có của hắn. Từ nhỏ hắn đã coi 7 viên ngọc rồng rồi, bao nhiêu lần tự sướng giờ hai bàn tay chấp lại, mồm thì hô to kamejoko. Bùm bùm bùm. Vậy mà giờ này ước mơ trẻ trâu của hắn cũng sắp được thực hiện. Con mẹ noa thật phấn khích.

Con thác này rất lớn, nước từ đầu nguồn đổ xuống ầm ầm, hai bên cây cối khá tươi xanh, Hoàng Minh lò dò leo lên tận giữa thác, chọn một vị trí đá nhô ra để đứng. cách xa mặt nước không sai biệt lắm vị trí an toàn. Hai chân hắn thành thế tấn vững chắc. Hai tay chụm lại. 10 ngón tay thành vuốt như trảo chim ưng, hai cổ tay sát vào nhau, bắt đầu tụ năng lượng, một dòng năng lượng nhanh chóng từ thân thể hắn tụ tập lại, Hoàng Minh hưng phấn, rất nhanh một quả cầu màu trắng tròn suốt đang lớn dần lớn dần, ta kháo, Hoàng Minh sợ hãi, năng lượng toàn bộ của hắn bị hút gần hết, quả cầu đang lấy dần đi lượng năng lượng của hắn, không có cách nào ngờ ngừng lại, Hoàng Minh nghiêng rằng một chút nữa, quả cầu trắng long lanh bỗng chốc bay ra khỏi bàn tay hắn bắn thẳng xuống phía dưới chân thác, nơi nó đi qua để lại một vệt sáng chưa tan, gần như là một tia sáng chiếu thẳng xuống dưới vậy.

-Đùng!!

Một tiếng nổ vang khùng khiếp vang động cả cánh rừng, chân thác nổ tung cả con thác gần như sụp đổ, tất cả chim chóc bay lên, mệnh ai lấy chạy, những con thú khác thì xong rồi. Vụ nổ khùng khiếp chấn động cả một góc rừng.

Sâu bên trong hai ngàn mét cánh rừng, một trung niên tầm 40 tuổi bỗng nhiên mở mắt, hắn lẩm nhẩm vài câu gì đó, rồi lại nhắm mắt lại. Tương tự như thế ở cách chỗ hắn ngàn mét cũng có 2 3 gã như vậy. Quanh thân bọn hắn đều tỏa ra năng lượng cực kì mạnh mẽ. Bọn hắn đều là vương giả, chính xác hơn là thú vương giả.

Về phần Hoàng Minh lúc này thì vụ nổ đã thổi bay hắn đi hơn 30 mét, may mắn là lúc vụ nổ xảy ra, hắn đã bị phản chấn lúc quả cầu bay đi đẩy ra hơn chục mét rồi, nếu không chắc hắn đã xuyên việt lần 2. Chẳng khác nào tự mình bóp dái mình. Thân thể hắn gác trên một cái cây không cao lắm, trước khi bất tỉnh, trong đầu hắn chỉ còn cái ý nghĩ.

Con mẹ nó quá là mạnh, mạnh đến cỡ được. đây là đòn sát thủ của hắn, cực chẳng đã không còn cách nào thì mới dùng. Mạnh thì mạnh thật nhưng đúng là dùng một phát hết vốn mà. Được ăn cả ngã về không thể này. Nghĩ tới đây, hắn lại ngất lịm đi. (Bỏ sự vừa mới tỉnh dậy xong lại ngất con mẹ nó tiếp)

Thác nước phải mất hơn 20 phút mới trở lại như cũ, thế nhưng lúc này đã không còn cảnh đẹp nữa rồi, một màu nước đục ngầu phía dưới. Cây cối đổ gãy, nát bươm. Không còn sinh vật sống. Cá chết nổi đầy mặt nước. phàm đá ở giữa thác bị vỡ một mảng cực to. Đáng sợ nhất là phía dưới nước. Một hồ sâu hơn 20 mét nguyên hình tròn.

Lâu lâu quanh thác lại xuất hiện vài bóng yêu thú tới thám thính. Chú ý xem yêu thú đánh nhau hay nhân loại xâm phạm. Cả cảnh rừng bắt đầu nổi sóng bàn luận.

Riêng hung thủ gây ra chuyện này thì đang bị kẹt giữa thân cây và nhánh cây chĩa ra. Hai mắt nhắm nghiền, thờ ơ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đoàn đội mạnh mẽ

Mắt khẽ mở ra chậm chạp, tâm trí mơ màng, Hoàng Minh từ từ tỉnh dậy, đập vào mắt hắn là một không gian lều nhỏ, khá sạch sẽ, hắn xoa xoa mắt, rõ ràng là hắn đang bị gác trên cây cơ mà nhỉ. Lắc lắc đầu, thân thể ê ẩm. Hoàng Minh lắc đầu cười khổ, thử nghiệm cái ai dè tự bóp dái mình.

Bổng cửa lều vén lên, một bàn tay nhỏ bé, sau đó là một thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp bước vào, trên tay còn bưng một bát nước hình như là nước thuốc. Một nữ hài xinh đẹp tuyệt luân, đôi mắt to tròn đen láy, đôi môi nhỏ nhắn, làn da trắng mịn, đáng người đã có những sự trưởng thành, xét thấy cũng phải 15 16 tuổi. Người vào mùi hương cũng xộc vào, Hoàng Minh ngơ ngẩn nhìn.

Nữ hài thấy hắn đã tỉnh, dịu dàng cười, nụ cười hết sức thân thiện, Hoàng Minh lại ực một cái, á đù, có cả má núm đồng tiền, quá dễ thương luôn.

Nữ hài thấy hắn ngẩn ra như vậy, cũng không có chán ghét, gần như nàng đã quen với chuyện như vậy. Chỉ mỉm cười đoạn nói:

- Người đã tỉnh rồi, ta lại cứ nghĩ phải đến tối mới tỉnh, lại uống bát thuốc này. Sẽ nhanh khỏi phục thôi!

Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo, làm Hoàng Minh tỉnh táo lại, phát hiện ra mình thất thố, hắn vội điều chỉnh lại tâm tình, xinh đẹp thì xinh đẹp, người có ăn được sao. Mẹ nó, mười tuổi lông tởm còn chưa có nữa ấy chứ. Nghĩ mà chán nản. Hắn đưa hai tay tiếp lấy bát thuốc. Hỏi lại:

- Là người đưa ta về đây hả?

Nữ hài cười trả lời:

- Là Kim thúc đưa người từ trên cây xuống. Người cũng kì thật, đang yên đang lành lên tận cây để ngủ, khác người nha!

Hoàng Minh thấy tiểu nha đầu này nói mà không biết trả lời sao. Ai rảnh mà lên cây ngủ chứ.

- Ha ha..

Hoàng Minh vò đầu cười xòa, không trả lời, tay bưng bát nước thuốc húp một hơi hết sạch.

Nhìn hắn uống mà không có chút đề phòng nào, nữ hài cười mỉm, dĩ nhiên rồi, hắn đã nghĩ qua, nếu nữ hài này muốn làm gì thì hắn đã bị từng xẻo mấy chục lần r. Cần gì đợi đến bây giờ. Bát thuốc cũng khá đắng nhưng đắng thì đã tạt mà nhỉ. Đặt bát thuốc xuống. Hoàng Minh cất giọng:

- Ta là Hoàng Minh..

Hắn chỉ biết nói đến đó, không biết lên nói gì nữa.

Nhìn cái mặt thộn ra của hắn, nữ hài tay trái che miệng cười duyên, nhìn nàng lúc này thật sự hấp dẫn, Hoàng Minh chán nản lắc đầu. Nhìn thấy mà k ăn được đúng là chuyện đau lòng nhất thế gian.

- Ta là Linh San, người nhớ chưa?

Linh San, tên dễ nghe đấy, Hoàng Minh tự nghĩ

- Kim thúc đi thám thính phía trước rồi vác người về, mà sao có mình người ở giữa cánh rừng như vậy, người đi một mình hay sao, nơi này là khu vực cấm rồi, đoàn đội của người đâu?

Hoàng Minh ngẩn tò te, rồi hần nhanh chóng chém gió, là đoàn đội đi nhằm phương hướng, đi lạc vào khu vực cấm rồi bị yêu thú truy đuổi, tan đàn xẻ nghé. Thế rồi hần bị yêu thú truy đuổi ra sao, hần chạy trốn thế nào, dùng hần văn chương bao nhiêu năm học của hần mà chém thành bão, Linh San cứ A rồi Ồ mà biểu cảm, theo diễn biến câu chuyện mà tin tưởng như thật. Phải mất nửa tiếng hần mới trình diễn xong bài chém gió của hần. Linh San nghe xong một hồi dận dò hần nghĩ ngợi rồi đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh tỉnh dậy, ra khỏi lều nhỏ thì đã thấy nhiều thân ảnh, tổng cộng có 10 người. Nhìn là biết toàn là cao thủ. 4 người to lớn đao kiếm sáng choang, khuôn mặt dữ tợn, khí thế hào hùng, hiển nhiên là chiến sĩ mạnh mẽ. 1 người nam bên kia thì ánh mắt một mí, sau lưng là bộ tên, tay cầm một cây cung không rõ bằng chất liệu gì. Chắc đây là chiến sĩ lớp xạ thủ. 1 người đang đứng cạnh Linh San, sau lưng là hai thanh kiếm vắt chéo. Hiển nhiên là chiến sĩ song đao cận chiến. 3 người bên phải đang chụm lại bàn tán to nhỏ thì nhìn cái nhận ra, khoác áo bảo, đúng là 3 pháp sư. Còn một lão già đang ngồi dưới gốc cây đằng xa, một thân áo xám hơi rách. Trong lòng lão là một con hồ li 3 đuôi.

Hoàng Minh nhũn mảy, khí thế này, toàn là cao thủ. Chắc chắn toàn là ngưng thần kì. Lão già áo xám kia. Chắc chắn ngang, không, hần không cảm nhận được khí tức của lão, là lão quá mạnh khiến hần không cảm nhận được, hay là lão có cách ẩn đi khí tức. Một lão già bình thường không thể xuất hiện ở đây được.

Ở đây chỉ có tiểu nha đầu Linh San là luyện khí kì tầng 5 như hần mà thôi. Đoàn đội này, quá mạnh mẽ, bọn hần xâm nhập vào khu vực cấm này để làm gì, mục đích gì. Hoàng Minh nghĩ ngợi chút mà không thể biết được, đành thôi, khỏi nghĩ đau đầu. Chắc chắn không liên quan tới hần, để tâm làm gì. Giờ ra cảm ơn rồi bỏ đi là được. Vướng vào khéo lại đau đầu.

Nghĩ vậy Hoàng Minh bắt đầu bước ra khỏi lều, khi hần đi ra, toàn bộ mọi người dừng động tác đều nhìn về hần. Hoàng Minh tưởng tượng như mình là một thiếu nữ đang bị vô số ánh mắt nhìn vào vậy. Lúng ta lúng túng hần đưa tay lên cao, miệng hi hi cười,

- Chào mọi người!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phối hợp đoàn đội

Đã một ngày trời theo đoàn người đi sâu hơn vào trong sâm lâm, Hoàng Minh tặc lưỡi, hần không phải không muốn tách ra mà là bọn họ không cho phép hần tách ra. Mặc dù hần đã tự khẳng định bản thân sẽ không sao, thế nhưng phần lớn mọi người đều khuyên hần theo họ. Trong khu vực này một tiểu tử như hần làm sao có thể đi ra được ngoài. Nhìn là biết là một tiểu tử luyện khí kì, dù sao họ cũng không để vào mắt.

Đám người này mặc dù ít nói chuyện, qua một ngày trời Linh San cũng nói hần biết họ là những nghiệp đoàn khác nhau do phụ thân cô mời về. Nhằm mục đích vào chuyến đi này tìm kiếm một loại thảo dược quý hiếm. Mà tin tức tình báo lần này đã được công nhận chính xác, chuyến đi này thật ra là chuyến đi bí mật. Nàng chỉ nói đến rồi không nói thêm gì nữa.

Hoàng Minh minh bạch. Thì ra là một chuyến đi khá nguy hiểm đây. Thảo nào nhiều cao thủ như vậy. Linh San này khẳng định là một gia tộc có tiếng không thì cũng là một thế lực có máu mặt. Riêng thuê đám cao thủ này cũng đã là một sự tốn kém không hề nhỏ.

Kim thúc mà Linh San nói thì là trung niên đeo hai song kiếm kia, ông ta là một người hào sảng, khá thoải mái. Nói chuyện rất cuốn hút, rất quan tâm tới Hoàng Minh, không tệ. Trong đám người này ngoài Kim thúc này và Linh San là nói chuyện vui vẻ với hần, những người khác thì không ai để ý tới hần, càng tốt, đỡ đau đầu

Thế nhưng, trong 3 tên pháp sư kia thì một tên pháp sư khá trẻ lại rất hay nhìn về hần đầy địch ý, quái. Hoàng Minh có đụng chạm tới nồi com nhà hần đâu. Dù. Tên pháp sư này khá trẻ, nhìn thì lớn hơn Hoàng Minh chắc lun. Có lẽ phải 18 rồi. Khí tức luyện thể kì sơ kì. Đây cũng là một thiên tài trẻ tuổi đây. Hoàng Minh nhũn mảy, tốt nhất đừng đụng chạm vào ông đây. Luyện thể kì ông cũng lảng sứt đầu. Khả khả. Hoàng Minh yy trong đầu vậy.

- Đến rồi, đi qua hang động này!

Tên cung thủ kia chỉ vào hang động tối om, khí tức lạnh lẽo từ hang động toát ra làm mọi người tỉnh táo. Trung niên cung thủ lại cúi xuống sờ mó một chút đất và cỏ ngoài cửa, hần xoa xoa một chút, lại cất tiếng:

- Là hang của Hàn Tri Chu!

Hàn tri chu, Hoàng Minh lục lại thông tin hần đọc qua về quyền yêu thú trước mụn của tiểu bàn tử. Thì Hàn tri chu là loài nhện sống độc lập, nhưng thật sự hung hãn và mạnh mẽ. Đặc biệt là hàn tính của nó, không chỉ là độc mà còn có hàn khí cực lạnh. Nếu mà bị nó bắt được quấn tơ chính xác. Rất nhanh hàn khí sẽ xâm nhập cực nhanh, không sơ cứu kịp thời nhất định bị đông cứng lan dần toàn thân, chỉ còn cách chặt bỏ bộ phận đấy. Loài nhện này kích

thước cũng thật sự khổng lồ, con trưởng thành cũng phải to bằng căn nhà, chưa tính tới chân của nó, Hoàng Minh đang tưởng tượng thì 4 tên chiến sĩ đã tiến vào, Bọn hắn đã hiệp định xong kế hoạch tác chiến. được được đốt lên, đám người bắt đầu di chuyển vào sâu hơn.

Hàng động khí lạnh bao trùm, Linh San hai tay xoa xoa vào nhau, miệng xít xoa, bên ngoài không khí ẩm áp vậy mà trong này hàn khí áp đảo bức người. Đi tới khoảng 50 mét hàng thì mục tiêu cũng đã xuất hiện. Một con nhện to lớn khủng khiếp, to hơn cả trong suy nghĩ của Hoàng Minh, thân hình đầy lông lá. Miệng to như chậu máu, những cái chân dài liễng xiềng bám vào mạng nhện dưới chân. Thân hình màu đỏ thê nhưng phần bụng của nó thì lại là một Màu trắng xóa.

-Hàn tri chu ngưng khí tầng 5!

Tên cùn thù lại lên tiếng!

Kim thúc rút song đao ra, mọi người bắt đầu rút vũ khí ra chiến đấu. 3 chiến sĩ đỡ đòn đi đầu, tiếp theo là song đao chiến sĩ, trung niên cung thủ thì đã biến mất không biết đang núp ở nơi nào, 3 gã pháp sư dưới sự che chắn của chiến sĩ còn lại, làm nhiệm vụ buff lá chắn, phát động kĩ năng sát thương. Hoàng Minh gật đầu, toàn là cao thủ, không cần nói nhiều chỉ riêng khoản sắp xếp kia đã thấy được hàng thật giá thật. Làm hắn lại nhớ lại những lần đi train boss của hắn cùng các huynh đệ. Cũng là cách sắp xếp chiến đấu cơ bản kiểu này.

- Theo ta!!

Linh San kéo áo hắn lôi về phía góc động xa bên này, nơi mà lão già áo xám đã đang đứng sẵn. Kì lạ, lão không tham chiến sao. Tốt cuộc lão là ai? Hay lão chỉ đi theo bảo vệ cô gái này.

Hoàng Minh thâm nghĩ. Thế nhưng không cho hắn thời gian suy nghĩ, trận chiến đã bắt đầu rồi.

Tri chu thật sự rất mạnh liên tiếp nhưng sợi tơ nhện bắn về phía đám người, những sợi tơ trong mạng hàn tính kinh người, đám chiến sĩ thu gọn thân thể, khiên chắn che kín chỗ hiểm, một người đỡ, hai người chém. Phối hợp nhịp nhàng. Quanh thân họ là những tia sáng mờ mờ ảo ảo, là lớp giáp do pháp sư bao lên. Kim thúc ẩn sau đám chiến sĩ đỡ đòn kia, linh hoạt né tránh, có cơ hội là lao ra chém liên nhát sau đó là lại ẩn núp trước khi công kích của tri chu lao đến.

Vụt vụt vụt. 3 mũi tên không rõ từ hướng nào cắm chính xác vào đôi mắt của hàn tri chu. Thật chuẩn xác, Hoàng Minh cũng phải thừa nhận thật sự chuẩn xác và tinh tế.

Thật là một đội ngũ mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tự bạo

Hoàng Minh vừa kịp cảm thán thì bên kia chiến trường, gần như đã đến hồi kết, Hàn tri chu hai mắt bị bắn hỏng, chỉ còn cách nhắm mắt đánh bừa, chiến đấu nghiêng hẳn về 1 bên, kết quả đã rõ ràng rồi.

Thế nhưng đâu ai biết trước được điều gì, Hàn chi tru uất hận không cam lòng, người nó đỡ rục lên, các chân nhún xuống động tác như lấy đà. Không ổn, Hoàng Minh sợ hãi, đây là tự bạo, hắn đã chơi game chục năm qua rồi, kiểu này trong game chính xác là tự bạo. Lấy thân mình làm đòn tấn công cuối cùng, uy lực thì khỏi phải bàn cãi. Nếu mà không có sự di chuyển hợp lý, đội trưởng giỏi, thành viên nhóm kĩ thuật cao thì nhất định sẽ bị toàn diệt không qua ải. Nhìn con nhện này biểu hiện, Hoàng Minh thói quen của game thủ hàng đầu đã quay lại, hắn nhún người, hai chân lấy lực, ánh mắt sắc bén quan sát địa hình xung quanh, chuẩn bị chuẩn ngay tức khắc. Nhưng mà hai người còn lại thì làm sao, hắn vội nghĩ, lúc này hắn như quên mất là lão già kia thực lực

Bên kia đoàn đội cũng đã nhận ra, lập tức rút ngay tức khắc, kẻ thù tự bạo ngu gì mà k chạy, nhất định còn phải chạy xa nữa là khác. Lập tức chiến sĩ giờ khiên đỡ lên, hộ tống pháp sư lui về, hết sức bài bản. Vậy mà, vù!

Hàn chi tru nhảy lên, hướng nó tiến tới lại là nơi mà Hoàng Minh cùng lão già và Linh San. Hoàng Minh nhìn mà cười khò. Con mẹ nó không đen như vậy chứ. Chạy là không kịp rồi. Lại phải anh hùng cứu mỹ nhân thôi. Mọi người bên kia thì thật sự bất ngờ, không ngờ Hàn chi tru lại bay lên đáp trúng giải thưởng như vậy. Kim thúc bên kia thì lòng như lửa đốt, Linh San cháu gái hắn chỉ là luyện khí kì, làm sao đỡ được vụ nổ này. Hắn lo lắng như vậy, nhưng lúc này có tiến qua cũng là không kịp rồi. Mong sao lão bắt đấm kia lợi hại thật sự như lời đoàn trưởng nói.

Linh San ngơ ngẩn nhìn Hàn Chi tru đáp cái rầm phía trước, hàm răng bén nhọn, cái miệng đỏ au to như cái thúng. Nàng run bần bật, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ gặp qua tình cảnh này. Nàng sợ hãi ngồi bệt xuống, tay chân nhũn ra. Muốn chạy mà thân thể không sao tự chủ được. Nàng đã nghĩ tới cái chết, nàng sợ, sợ phụ thân sẽ đau lòng lắm khi nàng xảy ra chuyện. ai sẽ nấu cơm, ai sẽ làm nũng người đây. Còn tiểu bạch của nàng nữa. Ai sẽ chăm sóc nó. Đầu óc nàng đã nghĩ tới biết bao nhiêu chuyện. Bỗng nhiên, vụt, một thân ảnh bóng chốc xuất hiện, chắn trước người nàng. Thân ảnh mặc bộ đồ kì lạ, không cao lớn, thể nhưng nàng cảm thấy sự an toàn ở đâu ra bao trùm thân thể. Hắn ta, hắn ta đang làm gì..

Hoàng Minh đứng chắn trước người Linh San đối đầu với Hàn chi tru, hấn dự định lộ thực lực dùng đa phân thân thuật làm bức tường chắn. dùng toàn bộ năng lượng để tạo phân thân. Mỗi phân thân đều chịu được một kích nhất định. Một bức tường người nhất định sẽ cản được lần tự bạo này. Hấn quay lại, hét lớn:

- Lão tiên sinh, đưa Linh San rồi đi đi. Ta sẽ cản hậu!!

Hành động và câu nói này của hấn làm cho mọi người ở đây, mỗi người một cảm nhận.

- Khá lắm nhóc, đàn ông là phải thế!

Một trung niên chiến sĩ bên kia hét lớn phấn khích, mắt người bên cạnh cũng đều đồng tình. Là một Chiến sĩ nhiệt huyết, bọn hấn luôn luôn là người xông lên trước tiên. Không sợ nguy hiểm.

Đám pháp sư kẻ gât gù, kẻ tặc lưỡi,

- Phế vật còn định tỏ vẻ anh hùng!

Tên pháp sư trẻ bĩu môi, hấn có lo lắng cho Linh San, Cô gái xinh đẹp này là đối tượng mà hấn theo đuổi mấy tháng nay. Không phải là con gái của Đoàn trưởng dong binh thì hấn đã dùng sức mạnh cưỡng hiếp rồi. Lần này được dịp đi chung, hấn đang thể hiện phong độ rất tốt. Rất có ấn tượng với người đẹp. Thế nhưng không hiểu sao lại ra tên phế vật này. Tự nhiên là thanh niên hấn coi như kẻ định cướp người tình, một tên tiểu tử phế vật ở đâu ra cũng đòi tranh phong với thiên tài như ta.

Mặc dù yêu thích Linh San nhưng hấn còn quý mạng sống của mình hơn, đại gì lao vào tỏ vẻ. Chắc chắn chết rồi, ngoài đời còn bao nữ đang chờ hấn sung hạnh. Không thể vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng được. Mà cho dù có ý định cứu thì hấn cũng không làm sao được, khoảng cách khá xa. Dùng pháp thuật bắn tới thì chỉ làm cho hàn chi tru tự bạo nhanh hơn thôi.

Ngay lúc Hoàng Minh chuẩn bị kết án thì tiếng nói khàn khàn từ sau lưng hấn phát ra:

- Tiểu tử khá lắm, có chí khí, nhưng ngươi không gánh được đâu, lui lại!!

Lão già Áo xám tiến lên, con hồ li trên vai lão thì rực sáng, ba cái đuôi của nó dựng đứng lên, mồm gầm gừ.

-Mạc Li, sử dụng hóa Nham tường!

Hoàng Minh lui lại, hấn bế luôn Linh San đang mềm oặt lên rồi lùi lại sau vài bước. Mùi thơm thiếu nữ xộc vào mũi hấn, nhưng trong lúc này, hấn lại cực kì tỉnh táo quan sát phía trước, nếu không ổn thì hấn sẽ cố gắng đưa tiểu nha đầu này chạy nhanh nhất. Hoàng Minh không để ý nhưng Linh San lại khác. Nàng thân hình bị Hoàng Minh ôm vào lòng, ngượng ngùng mà không biết làm sao, người nàng vì sợ quá mà không có chút sức lực nào. Chỉ biết mặc kệ cho hấn chiếm tiện nghi. Thế nhưng từ nhỏ tới lớn nàng chưa tiếp xúc với nam nhân nào gần như vậy ngoài cha nàng ra. Càng nghĩ càng ngượng, hai má nàng đỏ hây hây, ánh mắt trộm nhìn khuôn mặt của Hoàng Minh.

Lúc này Hoàng Minh nào biết được, hấn còn đang chú ý vào phía trước. Con hồ li nghe được lệnh của chủ, bay vọt xuống. Ba cái đuôi đỏ rực cắm xuống mặt đất. Nó gào lên một tiếng, một bức tường lửa nóng rực bùng từ đầu vọt lên từ dưới đất, cao phải tầm 3 mét, che kín phía trước. Chưa kịp cảm thán, Hoàng Minh nghe thấy tiếng ỳnh một cái như bom c4 nổ vậy. Thân thể Hàn chi tru nổ tung, hàn khí bắn ra, năng lượng lạnh lẽo trải dài trên vách động. nhiều nơi sụp đổ ngay tức khắc. Bức tường nham thạch kia rạn nứt cực kì lớn, chẳng chịt như mạng nhện, thế rồi 3 giây sau nó vỡ tan tành, thế nhưng nhiệm vụ của nó cũng đã hoàn thành. Mọi người ai lấy đầu thờ phào. Thầm lặng yên đánh giá lão già áo xám kia. Vội từ lúc khởi hành đến giờ bọn hấn mới thấy lão Lộ thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đàn guitar

Thật mạnh mẽ, Hoàng Minh lè lưỡi, con hồ li này là yêu thú cấp mấy vậy nhỉ?

Lúc Hoàng Minh còn đang mãi suy nghĩ thì tên thanh niên bên kia đã chạy tới, vẻ mặt căm tức mang chút giận dữ:

- Mau buông San muội ra, tên tiểu tử này!

Hoàng Minh giật mình, mới sực nhớ ra mình vẫn còn đang bế một nữ nhân, hấn vội giúp nàng đứng xuống ổn định, Linh San ổn định thân hình, thiếu điều thấy mất mát. Nhưng lại ngượng ngùng là nhiều, quay lại cảm tạ Hoàng Minh một câu rồi đi lại gần kim thúc hòng phá giải đoạn khó xử này.

- Đừng tưởng ra vẻ anh hùng trước mặt ta, nói cho tiểu tử ngươi biết, đừng hòng có ý đồ gì với San muội, nếu không đừng trách ta.

Tên thanh niên kia hăm dọa một câu rồi quay đi, không thèm nhìn Hoàng Minh một chút nào thêm. Hoàng Minh nhún nhún vai. Hắn không thèm chấp nhặt. Nếu không phải thương thể còn chưa tốt, hắn đã trốn đi rồi, nhưng mà trốn đi mà không nói gì cũng không tốt. Đi theo họ chút xem tí kiến thức lại cố gắng khôi phục năng lượng ổn định rồi tính.

Hắn chỉ trư tự bạo, bản thân biến thành phần vụn, những thứ giá trị trên người nó cũng nát bấy, thế nhưng Hoàng Minh thấy rõ ràng có một chiếc kén nhỏ như tổ bướm, màu trắng óng ánh ở dưới đất, nhìn khá bắt mắt, nhưng không ai thèm để ý mà thu lại. Hắn ngạc nhiên nhìn quanh.

Lão già Áo xám thấy nét mặt của hắn, liền ôn tồn giải thích:

-Đó là Hàn nhu ti, là phần tạo ra tơ nhện của hàn chi trư, nó khá cứng rắn lên hàn chi trư có tự bạo cũng không phá hủy được, vật này cũng không có tác dụng gì với võ giả chúng ta, ngoại trừ dùng làm dây đàn khá là tốt ra thì không có tác dụng gì lắm. Coi như gân gà, người thích thì có thể lấy coi thử.

Hoàng Minh hai mắt phát sáng, lấy, tôi gì không lấy, không ai cần nhưng ta cần. Cái này mà làm thành dây đàn guitar thì khá tốt đây.

Nhưng người khác thấy hắn nhặt Hàn nhu ti thì không nói gì, tên thanh niên thì hếch mũi khinh thường. Linh San thì thấy tò mò chút ít.

Đoàn người nhanh chóng ổn định, bắt đầu nghỉ ngơi, ngày mai mới đi tiếp. Hiện tại chiếm hang ổ của hàn chi trư làm chỗ nghỉ qua đêm.

Ảnh lửa bập bùng, mọi người bắt đầu ăn uống rồi thương lượng đối sách tác chiến, Hoàng Minh thì ngồi ngoài miệng hang, hắn không rõ kế hoạch của đám người này là gì, không muốn cho hắn biết hắn cũng không cần biết. Lúc này trên tay hắn đang là thanh kunai, rất chậm rãi khoét khoét đục đục. Phải mất khá lâu mới gần thành hình, cũng may là tay nghề chưa đi xuống. Hoàng Minh thỏa mãn, nếu người địa cầu mà ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra Hoàng Minh đang làm gì, hắn đang làm một cây đàn guitar. Trước kia ở địa cầu hắn rất thích chơi đàn, đặc biệt là guitar. Biết chơi guitar là có thể tán gái cực tốt. Thế nên hắn có một thời gian cực kì chuyên tâm học đàn, sau đó là hắn bắt đầu làm đàn riêng cho mình. Ở địa cầu thì có khoa học kĩ thuật làm đàn cũng không khó khăn, nhưng ở nơi này, hắn lại có sức mạnh cũng khá ổn định để chế tạo.

Mất gần 5 tiếng thì mới hoàn thành, Đang chỉnh dây đàn bằng hàn nhu ti thì bỗng bên cạnh hắn có tiếng nói:

- Người có con dao thật kì lạ, lại còn đây là thứ gì, nhạc cụ sao?

Người đến là Linh San, cô nàng này đang hiếu kì chỉ vào chiếc kunai và cây đàn của Hoàng Minh.

Hoàng Minh cười cười:

- Đây là vũ khí ta hay dùng, còn đây là một cây đàn.

-Đàn, thật kì lạ!

Âm thanh phát ra khá vui tai khi Hoàng Minh thử dây, Làm mọi người trong hang cũng chú ý nhìn ra ngoài.

Hoàng Minh thử một lúc, rồi tự nhiên không biết hắn lấy đâu ra vài bông hoa, đưa trước mặt Linh San. Hoa màu hồng, cánh hoa quện lại thật xinh đẹp. Đây là lúc chấp tối Hoàng Minh đi tìm gỗ để làm đàn mà thấy được. Nhìn khá giống hoa hồng lên thuận tay hái về ngắm thôi. Thấy Linh San ra không hiểu sao muốn tặng nàng.

Linh San ngẩn ngơ, hoa này, đây là. Nhìn Linh San do dự, Hoàng Minh thấy kì lạ, không phải phụ nữ thích hoa sao, sao mà chần chừ nhi.

Hắn đâu biết được rằng loại hoa mà hắn cầm là Thủy Tiên hoa. Loại hoa đại diện cho tình cảm nam nữ. Hắn chỉ là thuận tiện thấy đẹp mà giống hoa hồng lên hái vậy thôi.

Thế nhưng Linh San lại ngượng ngùng, trong lòng nàng lại có vô số ý nghĩ. Tại sao hắn lại tặng ta loại hoa này, hắn thích ta sao, hay là hắn không biết hoa này là ý nghĩa gì. Nghĩ tới buổi chiều Hoàng Minh đứng chắn trước mặt rồi còn bế nàng nữa mà nàng lại ngượng ngùng. Hai má hồng lên. Không được, hắn còn nhỏ hơn ta 5 tuổi, làm sao mà ta lại nghĩ linh tinh được. linh san đầu óc loạn lên, suy nghĩ lan man, Hoàng minh mà nghe được lòng nàng thì chắc cắn lưỡi tự tử mất. Bị một tiểu nữ hài xì và là thua nàng tới 5 tuổi. Coi hắn là trẻ con. Thật ra nhìn hắn bên ngoài thì đâu phải. Do rèn luyện mấy tháng nay, thân thể hắn đã cực kì rắn rỏi, lại ăn toàn thịt yêu thú lên cơ thể phát triển khá tốt. Hắn cũng cao tới mét 6 rồi. 10 tuổi mà mét 6 Hoàng Minh cũng cực kì hài lòng rồi. Khuôn mặt vừa trầm ổn lại pha chút ngây thơ, Tóm lại là hắn cũng hết sức đẹp trai đây chứ.

Linh San quyết định không nhận, nàng nghĩ ngơi một lúc rồi quay mặt chạy vào trong hang, bỏ lại câu nói:

- Ta có chút việc gấp!

Chạy vào mà hai má đỏ hồng rồi, nàng quyết định sẽ suy nghĩ kĩ hơn. Hoàng Minh cũng chẳng để tâm, hắn để hoa xuống cạnh, tiếp tục thử dây, nhanh chóng hoàn thành cây đàn

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Một khúc mong kiếp sau vẫn là anh em

- Tiểu tử, hôm nay biểu hiện rất khá!

Lão già đi tới trước mặt Hoàng Minh, rất tự nhiên ngồi xuống khúc gỗ đối diện, con hồ li thì nằm gọn trên đầu lão quận tròn lại, chắc là đã ngủ.

- Tiền bối quá lời

Hoàng Minh đáp lại.

- Ngươi biết nhạc lí?

- Vẫn bối Có biết một chút!

Lão già khẽ mỉm cười, vẻ mặt rất hứng thú, đoạn lại cất giọng.

- Đây là gì? Là nhạc cụ sao?

- Vẫn bối gọi nó là guitar.

- Gui cái gì cơ?

- Guitar!

Lão già khà khà cười lớn, tay trái đưa bầu rượu lên tu ừng ực. Rất nhanh lại lấy ngay vạt tay áo lau miệng. Cừ chỉ rất tùy tiện nhưng tự nhiên vô cùng.

- Khà, có thể chơi một đoạn sao?

Tiếng tinh tang ở đây đàn cứ quanh quẩn quanh cửa hang, dù chỉ là thử dây thôi nhưng cũng khiến toàn bộ người trong hang chú ý ra.

Đúng lúc này, Hoàng Minh đề dây, tiếng nhạc yên lặng, hần nhắm mắt, suy tưởng lại, không gian cũng yên lặng, chẳng biết sao lúc này mọi người đều hướng ánh mắt nhìn về phía hần.

Tinh tinh, tang tang, hần bắt đầu gảy những nốt đầu tiên, mọi người thật sự bị cuốn theo vào âm điệu. Một cổ nhu hòa mát mẻ theo dòng điệu ủa ra, đây hần là tác dụng của hần nhu ti. Nhạc dạo mới xuất hiện mà thôi, dường như không gian bị cô đọng lại.

Hoàng Minh đã thật sự nhập tâm, hần đang chơi bài hát mà hần yêu thích nhất, cũng là tình cảm nhất " Mong kiếp sau vẫn là anh em"

Bạn thân ơi duyên số sinh ra chúng mình

Từ thơ ấu, đến lúc ta khôn lớn dần

Hoàng hôn xuống, ta sẽ bên nhau

Mỗi khi có ai đó buồn

Và ta luôn luôn về trên môi tiếng cười.

Đời chông gai chia bát cơm

Vội riết hơi thuốc chung mỗi ngày

Bạn không vui tôi cũng hoang vu cõi lòng.

Từ bao lâu ta lớn lên trong khó nhọc

Và đôi lúc vấp những thương đau gục ngã

Tình anh em gian khó hiểm nguy

Đến đâu cũng luôn sẵn sàng

Kề vai nhau ta quyết đi hết con đường.

Bạn thân ơi ta hãy luôn luôn khắc ghi những giây phút này

Tình anh em mong kiếp sau mãi như vậy

Đời anh em ta trải qua những thăng trầm

Nhờ như thế mới biết ai là người tốt

Tình anh em gian khó hiểm nguy

Đến đâu cũng luôn sẵn sàng

Kề vai nhau ta quyết đi hết con đường.

Bạn thân ơi ta sẽ luôn luôn khắc ghi những giây phút này

Tình anh em ta mãi nguyện thề có nhau.

Hoàng Minh hát vô cùng nhập tâm, lại thêm chất giọng đang vỡ của nam hài mới lớn, thật sự đi vào lòng người, đưa những người có mặt tại đây cuốn theo cung bậc cảm xúc.

Một gã chiến sĩ tóc vàng ngồi bệt xuống đất, không hề để ý hình tượng, bắt đầu khóc, hai hàng nước mắt chảy dài, hần nhớ lại những ngày tháng khi còn trẻ, cùng huynh đệ thân nhất của mình chung hoạn nạn, đấu tranh với yêu thú. Vậy mà giờ đây chỉ còn lại mình hằn.

Tuy nhiều từ ngữ mọi người không hiểu hết, nhưng đại đa số, đều có thể hiểu, mỗi người đều trầm vào quá khứ, vào thời gian khi bên mình có huynh đệ, khi bắt đầu cùng nhau xông pha giang hồ. Huynh đệ, ai cũng có huynh đệ, ai cũng từng có một người huynh đệ thậm chí nhiều hơn. Vậy mà, mình còn sống mà người huynh đệ ấy nay ở đâu. Người tại giang hồ, thân bất do kì.

Mấy ai huynh đệ đồng lòng mãi, xảo trá lợi ích, thế nhân còn gì không bán đứng được.

Linh San lúc này đôi mắt cũng đã đăm lẹ, mặc dù nàng không có trải qua cảm xúc, chưa từng có huynh đệ, nhưng chỉ nghe giai điệu lời hát, nàng cũng đã rung động thật nhiều. Một nữ hài còn tuổi mộng mơ thì tình cảm gần như là thứ trọng yếu chi phối con người.

Tiếng đàn dừng được một lúc rồi mà không gian vẫn yên tĩnh như vậy, dường như mọi người vẫn còn đang sống lại trong quá khứ những tình cảm đẹp nhất.

Bộp bộp bộp. Tiếng vỗ tay làm mọi người giật mình, người tỉnh lại đầu tiên rồi vỗ tay không ai khác ngoài lão già áo xám. Tiếp theo đó là linh san rồi tới những thành viên khác. Chỉ một bài hát nhưng nó đã đi vào lòng người thật sự

- Đây là bài nhạc gì?

Lão già áo xám cất tiếng hỏi. Lúc này người lão cũng đã rung rung, nếu để ý kĩ có thể nhìn thấy đôi mắt lão cũng có một vệt nước mắt chảy xuống, chỉ là bộ râu ria xồm xoàm đã che bớt đi phần nào.

- Khúc này gọi là " Mong kiếp sau vẫn là anh em"

Hoàng Minh thả ra từng chữ một.

- Hay cho một khúc Mong kiếp sau vẫn là anh em

Lão già gật gật đầu, lại thừ ra một lúc, Hoàng Minh tặc lưỡi, không ngờ bài hát này mà có thể tạo ra một không khí yên ắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tình báo sai

Một đêm lặng lẽ trôi qua

Khi ánh sáng mặt trời tỏa xuống khu rừng thì mộ người đã sẵn sàng rời hang, ai lấy đều có tâm trạng nhưng vẫn cố nén lại. Kim thúc quay đầu nói với Hoàng Minh.

- Tiểu huynh đệ, lần này không nghĩ là có người theo đội, mặc dù thực lực hơi thấp nhưng vẫn có thể tham dự một chút đi. Người hãy theo Tiểu thư một chỗ, lát nữa cứ theo nàng, nhiệm vụ hoàn thành thì chúng ta sẽ lui về trấn.

Hoàng Minh gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

- Thực lực thấp mà cũng chạy theo làm cái gì, tổ vương bạn. Không biết chừng lại là kẻ địch cài người vào!

Mọi người biến sắc, chuyện này không phải là không có khả năng. Mặc dù chuyến đi này là bí mật nhưng biết đâu đấy.

Hoàng Minh ngẩng mặt, người vừa cất tiếng không ai khác là tên pháp sư kia. Đúng là loại âm hồn không dứt mà. Hoàng Minh tặc lưỡi. Không thèm so đo hay giải thích gì. Miệng hắn chỉ thong dong treo nụ cười mỉm.

Linh San thấy bất bình, không hiểu sao lại có ý tức giận. Mồi nhỏ chu lên:

- Đừng có đổ oan cho người khác, không biết ai mới là người chạy theo vương vùi, hừ!

Tên pháp sư nghe một ngụm tức, không nghĩ là tiểu nha đầu kia lại bênh phe vật. Vô Long hắn từ trước tới nay luôn được mọi người khen là thông minh, là thiên tài pháp sư trẻ tuổi. Đã bao giờ bị nữ hài tử mắng qua. Vì biết được chuyến đi này có Linh San nên hắn mới tranh thủ sự phụ cho đi theo để thể hiện trước mặt nữ tử, ai ngờ ở đâu lại ra một tên phế vật, giỏi thể hiện, khoe mẽ, lại còn cái gì một khúc anh em. Tổ sư, phế vật vẫn là phế vật. Hừ.

- Phế vật chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ.

Hoàng Minh nhướng mày, ánh mắt sắc bén chiếu qua, không hiểu từ đâu hình thành một loại áp lực vô cùng mạnh mẽ làm Vô Long dùng mình, sống lưng lạnh toát.

Mọi người giật mình, là sát khí. Thật nồng sát khí. Đây là từ tiểu tử kia phát ra sao. Là một tiểu tử mao đầu luyện khí kì. Thật sự quá không đúng rồi. Nếu mà trên một tên trung niên chém giết trên chiến trường thì còn đúng một chút. Thăng nhóc đây đã giết qua người sao, nó phải giết bao nhiêu tính mạng rồi mới có loại sát khí đây. Không khí có chút ngưng lại.

Thật sự loại sát khí này Hoàng Minh có được hơn chục năm chinh chiến tại game online Phần thiên. Một kiếm nơi tay không biết chém qua bao nhiêu người chơi đối lập. Chính hắn cũng không thể ngờ là loại sát khí này cũng theo hắn xuyên qua đây. Vẫn là trên người hắn.

Thú vị, lão già áo xám vỗ tay lên vai của Hoàng Minh, đoạn nói:

- Tiểu huynh đệ, thu lại!

Hoàng Minh giật thót, lão già này là cấp bậc gì, không ngờ đến cạnh hắn, chạm vào người hắn mà hắn cũng chưa kịp phát giác là từ lúc nào. Nếu muốn giết hắn có phải là chuyện quá đơn giản.

Nhìn, Hắn tự nhủ. Vô hình sát khí tiêu tán, Vô Long rung mình ngồi bệt xuống, trong thời khắc ban này, hắn còn có cảm giác như tên phế vật kia giống như một đầu yêu thú khủng bố, chuẩn bị nhao vào cắn xé hắn từng mảng vậy.

- Vô Long, đi qua đây!

Là một lão pháp sư trung niên gọi, Vô Long không cam lòng đứng dậy, ánh mắt tự nhiên có phần sợ hãi, chỉ dám liếc qua nhìn Hoàng Minh một cái. Hoàng Minh thì nhún nhún vai, huyết sắc. Bộ không quan tâm.

Linh San lịch duyệt chưa có, nào biết sát khí gì, nàng chỉ thấy có chút lạnh, rồi thấy Hoàng Minh chỉ lờm một cái mà tên vô sĩ Vô Long kia đã run bật lên. Bối bối, rồi quay qua nhìn Hoàng Minh lại có chút khó hiểu, tự nhiên nghĩ tới chuyện tối qua, hai má lại hồng hồng.

- Được rồi, mọi người chú ý chút, sắp tới nơi rồi. Chuẩn bị tâm lý, nhớ th3o kế hoạch hành động!

Đám người gật đầu, chia ra. Linh san, Hoàng Minh, kim thúc một đội. Nhưng người còn lại một đội. Bắt đầu chia ra.

Phải lúc sau Linh San mới hé nói cho hắn biết, bọn hắn là đi cướp đồ, cướp đồ của yêu thú cấp 7.

Khi nào bên đội kia tấn công kéo đầu yêu thú ra ngoài thì bên này có nhiệm vụ vào hang ổ của nó cướp đồ. Khi hắn vừa hiểu được câu chuyện thì đã có tiếng ầm ầm bên cửa hang, chứng tỏ bên kia đã bắt đầu dẫn dụ. Núp ở bên này Hoàng Minh có thể thấy được yêu thú mà bọn hắn muốn cướp đồ.

- Ta kháo! Là hắc Man Hùng!

Phía trước là một đầu gấu to khủng khiếp, chỉ ít phải cao bằng tòa nhà 2 tầng ở Việt Nam vậy. Trên trán ó có một cái dấu khắc hình chữ V. Hai mắt đen ngòm, miệng gào thét. Móng vuốt liên tục vả vào khiên của tay chiến sĩ, 3 tên chiến sĩ miễn cưỡng chống chịu lại những phát vả khủng khiếp. Không hổ danh là yêu thú Man lực. Tình hình khá là căng thẳng.

Đang mãi coi nhập tâm, Hoàng Minh bị kim thúc tóm cổ áo lôi theo. Xâm nhập hang của Hắc Man Hùng.

Hang động to lớn, sâu hun hút vào trong, riêng cái miệng hang đã to bằng 3 cái cửa chính rồi, đi nhanh vào trong càng tối đen, Linh San vội làm một cái tiểu phép tạo ra hai cửa cầu lửa trên tay, hai quả cầu lửa bay lên, theo sự điều khiển bay tới phía trước, chiếu sáng hang động. Kim thúc hai tay cầm kiếm đi trước, liên tục tìm kiếm các góc ngách, dường như muốn tìm một vật. Đi sâu hơn 20 mét thì bỗng nhiên kim thúc dừng lại, ánh mắt có chút sáng lên, thấy rồi.

Hoàng Minh nhìn theo, bên trái phía trước 10 mét là một gốc cây màu tím. Lá cây to như lá sen, theo hoàng Minh là vậy, bên trên mọc được 3 bông hoa cũng là màu tím, ánh sáng chiếu vào có chút lung linh.

- Đây là, Hoàng Minh vắt óc suy nghĩ, nhưng hần không thể nhận ra đây là loài cây gì.

Kim thúc tiến đến chuẩn bị thu lại, Linh San thờ phào, vậy lừ tìm được, nhanh chóng rút lui vậy. Bỗng nhiên kim thúc dừng lại, hai tay đưa về sau cầm chặt chuôi kiếm. Hoàng Minh cũng cảm nhận được gì đó không đúng, tay phải rút ra thanh kunai. Ánh mắt hướng về sâu hơn một chút.

Trong bóng tối, một đôi tròng mắt to như hai quả bóng đá đang nhìn về phía họ. Hoàng Minh lòng nhảy cẫng lên, không ổn. Đôi mắt này Hoàng Minh vừa chứng kiến xong, không gì khác là Hắc Man hùng Ngoài kia. Chẳng lẽ...

Kim thúc cắn răng, trong lòng sợ hãi lắm lắm. Không gian yên tĩnh đến mức Hoàng Minh có thể nghe được:

- Tinh báo sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hắc man hùng thực lực

Linh San chậm rãi điều khiển hai tiểu cầu tiến tới, một thân hình to lớn chậm chậm lộ ra, hiển nhiên không ngoài Hoàng Minh dự đoán, là một đầu Hắc Man hùng khác. Thế nhưng mà, tại sao nó chỉ nằm đó mà nhìn ra, thân hình nó lại nhỏ hơn đầu Hắc man hùng ngoài hang một chút.

- Là một đầu Hắc Man Hùng đang mang thai..

Kim thúc nhú đôi lông mày rậm, buông ra câu nói nhỏ đủ để Hoàng Minh và Linh San nghe. Nghe được, Hoàng Minh mới chú ý thật sự cái bụng của nó phình ra rất lớn, thảo nào, nó chỉ nhìn mà chưa có hành động gì. Thế nhưng, vừa mới nghĩ đến đây, con Hoàng Man Hùng này hai mắt tròn to hơn, dường như xác định được trước mắt là kẻ lạ, miệng rít gào lên, thật to tiếng gào. Cả hang động như rung chuyển.

Không ổn, Hoàng Minh biến sắc, tiếng gào này mặc dù hơi đỉnh tai nhức óc nhưng không có lực sát thương gì, nhưng nguy hiểm không phải là không có, mà là...

Kim thúc kìm lỗ tai, nhanh chóng tiến tới ngắt lấy bụi cây, động tác cực kì nhanh, dường như cũng nghĩ ra được mùi nguy hiểm.

Y như, bên ngoài cửa hang mấy chục mét, đoàn đội đang tìm hãm đầu Hắc Man Hùng được. Hắc Man hùng tâm tình hôm nay khá là tốt, nó sắp được làm cha, chỉ một vài tháng nữa thôi, mấy nay chỉ quanh quẩn ở hang, thi thoảng ra ngoài kiếm bữa thức ăn. Chân tay cực kì khó chịu, hôm nay bỗng dưng vớ được một đám nhân loại thấp bé, tiện tay quần áo giải khí. Vậy mà mới có vài phút khởi động, bỗng nhiên hang động phát ra tiếng gào, làm nó cực kì tức giận.

Không ngờ đám nhân loại vô sỉ này lại có thể dắt mũi nó, tâm tư lo lắng, quay đầu lại phía hang lập tức chạy tới.

- Ngăn nó lại!

Dường như chuyện không suôn sẻ, lão già áo xám hô to. Đám người cũng nhận ra gần như, liên tục lao tới.

- Phá trăm thương

- Chấn khu kích

- Phá Xuyên phục toái

- Mọc loan yêu

Liên tục các kĩ năng ném tới đầu Hắc man Hùng, dây leo quấn chân, chiến sĩ lao tới húc. Nhằm ngăn cản đầu yêu thú trở về. Thế nhưng Hắc Man Hùng thực lực cực kì mạnh, là yêu thú cấp 7 lớp phòng ngự của nó cực kì mạnh mẽ, thêm một thân man lực huyết thống dường như không thể ngăn cản nó di chuyển.

- mẹ nó! Lão tử lại sợ người! Chấn khu kích!

Tên chiến sĩ tóc vàng lao tới, chiếc khiên húc ầm vào đầu gối Hắc Man hùng cái ỳnh.

Thế nhưng, lực sát thương không đáng bao nhiêu cả. Mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

- Đồng Quang, đừng liều mạng, mau lui lại!

Một gã chiến sĩ khác hét lên. Đúng lúc này Hắc Man Hùng quay lại, ánh mắt đã chuyển từ màu đen qua màu đỏ, cuồng hóa. Nó thật sự giận giữ. Đám nhân loại vô sỉ này.

- Gào!!!

Hắc man hùng gào một tiếng vang cả một góc rừng, mọi người khiếp sợ, trái tim run rẩy, cuồng hóa. Không ngờ đầu Hoàng Man Hùng này có huyết mạch là chính thống, không hề pha tạp chút nào, đạt được huyết mạch tộc chính thức.

Cuồng hóa là trạng thái của các yêu thú, có huyết mạch chính thức của tộc đàn, truyền thừa từ thượng cổ lại. Số yêu thú có huyết mạch chính thống từ thượng cổ tới nay là không có bao nhiêu, gần như 1 vạn có một đầu. Vậy mà, hôm nay bọn họ lại bốc thăm trúng thưởng dạng như.

Khí thể Hắc Man Hùng tăng cao, bao quanh người nó đã có một luồng sáng xanh đậm bao phủ.

- Cái này, là cấp 8, yêu thú cấp 8 mới có hộ khí bao quanh.!

Vô long thất thanh hô lên, đám người thật sự rét run. Không nghĩ kích hoạt cuồng hóa đầu hắc man hùng thật sự nhảy cấp. Lên tới cấp 8 Hắc Man hùng, cấp 7 họ còn phải dựa vào chiến thuật giăng co mà đầu hắc man hùng đánh như chơi bời làm họ ăn k biết bao nhiêu khó khăn. Giờ thì hay rồi, chặn nó lại chút thôi mà nó lập tức nhảy cấp 8. Mẹ nó, chạy, lấy gì mà đánh. Lập tức đỡ người trong đầu chỉ còn chữ chạy, kế hoạch gì nữa, thù lao gì nữa, mạng nhỏ mới là quan trọng.

Ngay lập tức ba lão pháp sư nhanh chóng rút lui, dường như đã bàn qua trước rồi. Vô long mặc dù không cam lòng vì mất nhân nhưng với hắc man nhỏ là quan trọng hơn. Pháp sư ở vòng ngoài nên việc chạy trốn là nhanh nhất.

- Đồng Quang, mau chạy!

Nhìn đồng bọn đỡ người ra, tên chiến sĩ vội hô lớn, Đồng Quang thần thò, chạy sao, bọn người còn có khoảng trống để chạy, ta thì sao. Đồng Quang bỗng cười lớn, hắc như điên dại lên.

Một kiếm một khiên lao vào.

- Đồng Quang!

- Đi mau, hắc là muốn giúp các người có cơ hội chạy trốn!

Lão già áo xám hô to. Nếu chỉ là yêu thú cấp 7 thì lão có thể tự tin cứu được tên chiến sĩ kia. Thế nhưng lúc này thì, hết cách. Trước mắt rút lui đã.

Uỳnh nột tiếng, là va chạm giữa kiếm và khiên vào người hắc man hùng, thế nhưng, kiếm vỡ khiên vụn. Chỉ thấy bao quanh người Hắc man hùng lớp hộ khí phá tan kiếm cùng khiên.

- Đồng Quang!

Tên chiến sĩ gào lên!

Đồng quang hạ mắt vô thần. Kiếm và khiên là thân thể của chiến sĩ. Nay kiếm vỡ khiên tan.

Đồng Quang hai mắt rung rung, nước mắt chảy xuống hai hàng. Hắc cười, đúng là vậy, hắc đang cười. Miệng hô lên:

- Tiểu la huynh đệ, ta tới với người đây!

Bụp!. Chỉ kịp hét lên, nắm đấm của Hắc man hầu nện xuống. Đường đường một chiến sĩ vậy mà bị nện thành thịt vụn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lại bất tỉnh

- Quá kinh khủng!

Phía xa tên cung thủ trung niên cảm thán, hắc lắc lắc đầu, rút lui thôi, đến nước này ở lại không còn tác dụng, coi như chuyển đi này hắc là không công vậy. Đoạn nghĩ rồi ẩn mình vào phía sau cánh rừng.

Đám người rút chạy, Hắc man hùng không dây dưa, nó chạy như bay về hang, mỗi bước chân làm rung động mặt đất.

Ầm ầm ầm, nghĩ tới cái gì là cái đó tới, Hoàng Minh biến sắc, thấy kim thúc đã thu được bụi cây, 3 người lập tức lao ra ngoài cửa, thế nhưng không kịp, trước cửa hang sừng sững một thân ảnh to lớn. Không gì khác ngoài đầu Hắc man hùng, thân hình gần như che lấp cửa hang. Đôi mắt đỏ rực, bộ lông đen nhem được bao phủ bởi lớp khí xanh đậm. Hai lỗ mũi to phòi ra khí hơi, chữ V lớn trên trán vàng ánh lên.

Bên này Hoàng Minh hai mắt nhú lại, thật sự khó đây, cái này lấy cách gì đầu lại. Theo những gì hắn đọc được trong sách thì Hắc Man hùng này đã đạt tới cấp 8, nhưng vừa lúc này nó mới chỉ có cấp 7 mà. Hộ khí bao phủ chỉ có cấp 8 yêu thú mới có. Chẳng lẽ là bí pháp gì đó. Lúc này đầu óc hắn bắt đầu vận chuyển, hai mắt đảo quanh không gian hang động tìm biện pháp đối ứng. Thế nhưng bên này kim thúc đã có cảm giác tuyệt vọng, lịch duyệt của hắn không khó nhận ra trạng thái cuồng hóa này. Mặc dù hiểm nhưng không phải không thấy qua. Lúc trước được đoàn trưởng đưa tới môn phái 7 sao đã từng nhìn thấy qua. Cuồng hóa huyết mạch. Không ngờ, không ngờ tình báo họ nhận được lại sai lệch đến như vậy. Cũng không trách được, Hắc man hùng trong động này mang thai nên không thể ra ngoài, lại còn thực lực Hắc man hùng này không ai nghĩ lại nắm được huyết mạch chính thống có thể cuồng hóa. Cửa hang chỉ có một, làm sao ra ngoài, trừ khi có cách phá hủy một mảng tường bên cạnh, không thì...

Linh San run cầm cập, hai tay bám chặt đuôi áo của kim thúc, mặt trắng bệch. Là một cô gái còn chưa trải qua sự đời, gặp một con gấu lớn thế này, chưa ngất đi đã là quá tốt rồi. Không phải chuyển đi này đồ vật quan trọng đến tính mạng phụ thân, nàng cũng không muốn tới. Quá nguy hiểm. Nhưng giờ đồ vật lấy rồi, lại không thể trở về thì sao.. Đầu óc ngốc trệ lại, nàng bỗng nhớ tới một điều. Đúng rồi.

- Hắc man hầu sợ lửa, chúng nó sợ lửa...

Linh San thì thầm

Cái gì cơ, Linh San vừa nói làm Hoàng Minh nhú nhú.

Gàooooooooooooo

Một tiếng gào kinh thiên làm không khí như động lại, âm thanh trong hang động càng làm tiếng vang to hơn.

Phụt, Linh San phun ra một búng máu, nàng là pháp sư, vốn thể chất yếu, gặp tiếng gào này không thể nhịn được thổ huyết. Bên này Kim thúc lão đảo, sắc mặt tái nhợt, Hoàng minh thì hai óc ong ong, lục phủ ngũ tạng như đảo lộn. Quá khủng khiếp, chỉ là tiếng gào chấn nhiếp mà đã thế này rồi.

Chưa kịp vững vàng lại, Hắc Man hùng đã lao tới, công kích của nó đơn giản chỉ là vả rồi đập, sức mạnh của hai cánh tay khéo phải so với khối sắt 2 tấn nện từ trên 100 mét xuống dưới đất

Khoảng cách rút ngắn chỉ còn 10 mét, cánh tay nó đã văng ra và ngang một cái, nếu bị vạ phát này coi như là thịt nát xương tan là cái chắc. Hai tay đang kết ấn, Hoàng Minh tính sử dụng phân thân chi thuật, sau đó là thể thân chi thuật thì lúc này, ỳnh một tiếng, cánh tay của Hắc man hùng chưa tới nơi thì bên vách hang nổ bùng một cái, đá bụi bay tán loạn. Liên tiếp 4 5 bức tường đỏ rực từng tấm từng tấm ngăn cánh tay Hắc man hùng lại. Sức nóng ở bức tường làm Hắc man hùng đi được tới 4 bức thì thu lại. Hộ khí của nó có chut tán loạn. Nó kinh ngạc nhìn về phía vụ nổ, tìm kiếm kẻ phá cản lại một kích của nó.

Đây là, là hỏa nham tường mà, Hoàng Minh giật mình. Cứu viện tới sao.

Đáp lời hắn là tiếng kêu của con hồ li, nó thoăn thoắt né các tầng đất đá, sau đó là phun ra một đoàn lửa từ miệng, hình thành một bức tường lửa mỏng, ngăn cách phần hang vừa bị vỡ vụn.

- Mau tới, chậm sẽ không kịp!!!

Là tiếng của lão già áo xám. Kim thúc vui mừng, khó khăn bước tới ôm lấy Linh San, nhanh chóng bước tới bên cạnh lỗ hồng bên cạnh. Hắc man hùng giậm dừ, không ngờ con hồ li lại hệ hỏa, Hắc man hùng chúng tộc e ngại lửa, nhưng không phải là sợ hãi, nó cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích quá lớn. Hoàng Man hùng gào lên lên nữa, lao tới, nó bay qua bức tường lửa cái vù, mặc kệ hộ khí tán loạn, hai tay chụm lại, hai bước đã lao tới bên cạnh Hoàng Minh, nện thật mạnh xuống.

- Hoàng Minh!!

Linh san hét lên, nàng không hiểu sao thấy trái tim như thất lại, sợ hãi cùng cực.

- Mau đi nhanh, mặc kệ ta!

Hoàng Minh hét lên, vừa một câu hét ra, hai bàn tay chụm lại của Hắc man hùng đã nện xuống đầu Hoàng Minh.

Rầm, bụi mù không thấy gì cả. Sức nện của Hắc Man hùng làm cả hang động rung chuyển.

- Không!!!!

Linh san tuyệt vọng hét lên, kim thúc ôm chặt nàng, biết lúc này mà chần chừ thì sẽ không kịp, nhanh chóng bế nàng ra ngoài, lão già áo xám hai mắt lộ rõ vẻ thương tiếc, một chút không cam lòng, nhưng nhanh chóng đoạn hai người ra, dưới chân lão, không ngờ là một đầu Kim Điều, Không ngờ đạt tới cấp 6. Con hồ li bay lên vai lão. kim điều bay lên cao, sai cánh bay về khu rừng.

Khi bụi mù gần hết, Hắc Man hùng nhìn lại, phía dưới nắm đầm của nó không hề có chút huyết nhục nào cả, chỉ có một khúc cây bị đập bẹp dí, mỏng teng ở dưới. Biết mình bị lừa, Nó Gào lên một tiếng lớn, không cam lòng đi vào trong phía sâu hang động.

- Chết tiệt, may quá năng lượng vừa đủ để dùng thuật thể thân!

Hoàng Minh phun ra một ngụm máu, mặt mũi tái nhợt, hắc đang đứng ven con suối, cách hang động hắc man hùng có 20 mét. Một lần thi triển nhẫn thuật max tâm làm hắc cạn kiệt năng lượng. Giờ đến một con thỏ chắc cũng có thể đã bại hắc. Hoàng Minh lao đảo bước đi.

- Không được, kiệt sức quá. Không ổn rồi

Hoàng Minh cắn lưỡi, cố gắng giúp mình tỉnh táo. Lần này mà ngất nữa không biết còn sống được hay không.

Rầm, Hắc bước hụt ầm ầm ầm, thân thể hắc cứ vậy lăn xuống con dốc nhỏ rồi ngã vào dòng suối. Hắc lại bất tỉnh lần thứ n

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hệ thống nâng cấp hoàn thành

- Ta còn sống không?

Ý thức của Hoàng Minh bắt đầu chuyển động, hai mắt hắc chậm rãi mở ra, hắc đang nằm trong một căn phòng rách nát, xung quanh chỉ có một cái bàn nhỏ thêm vài cái bát còn vỡ, căn phòng đôi chỗ còn được vá lại bằng vài miếng gỗ, cửa phòng khép lại. Hoàng Minh thở dài, hắc đúng là mạng lớn, lại vẫn chưa xuyên tập hai rồi. Khẽ chuyển động thân hình, chiếc phản to hắc đang nằm rất cứng, thể nhưng nó lại khá to, có vẻ như là nhiều người ngủ ở đây vậy. Hắc sờ soạng một chút, Hoàng Minh tái mặt. Thất lưng chứa pokeball của hắc không còn tại người. Ngó nghiêng xung quanh lại không thấy. Chắc chủ nhân nhà này đã cầm của hắc rồi. Hoàng Minh nhủ mảy. Đai lưng này chỉ nhận một chủ, trừ khi hắc xóa kí hiệu liên kết, nếu không không ai có thể khởi động được. Không biết hắc đã mê man bao lâu.

Đang cố gắng ngồi dậy, bỗng nhiên hai tai hắc nghe được âm thanh quen thuộc, đã lâu không có chất hiện.

- Tỉnh tỉnh, hệ thống nâng cấp thành công, phải chăng mở giao diện tự động!

Hoàng Minh sững sờ, dù, cuối cùng cũng cập nhật xong, làm ta mấy nay đánh quái không nhận được kinh nghiệm cùng năng lượng, ba lô không lấy được đồ, phiền chết đi. Hoàng Minh thở ra hơi căm tức.

- Phải chăng mở giao diện tự động!

Giao diện tự động, Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Chấp thuận!

Toẹt, một luồng sáng chiếu chói mắt rồi xuất hiện trước mắt Hoàng Minh. Trước mắt hắc lúc này là một màn hình to như màn hình máy tính, trong suốt, có nhiều kí tự, chữ. Hoàng Minh sững sờ, đây không phải là màn hình game online hắc hay chơi sao. Màn hình game online là sở hữu cá nhân của mỗi người chơi, người khác không hề nhìn thấy. Hoàng Minh hớn hờ. Thế này chắc là không cần phải đi ngủ mới có thể đăng nhập game. Bây giờ lúc nào cũng có thể online. Ha ha

Chợt Hoàng Minh nhớ ra điều gì, hệ thống nâng cấp không phải là 32 ngày sao, ta nhớ là mới chỉ có 3 ngày trôi qua mà. Chẳng nhẽ lần này bất tỉnh đúng là 29 ngày. Ta kháo. Không phải lâu vậy chứ. Hoàng Minh hai mắt tròn tròn, lẽ lười, biểu cảm sống động.

- A Trang, A trang, cô có ở đây không?

Hoàng Minh cất tiếng gọi nhỏ?

- Chủ nhân có điều gì muốn hỏi sao?

Một giọng nữ thanh thúy xuất hiện trên màn hình, phía góc phải có một biểu tượng loa. Hoàng Minh phấn khởi, vậy là vẫn còn ở đây. Hắc định cất tiếng hỏi thăm một chút về hệ thống mới thì bên ngoài không ngờ có giọng nói cất lên:

- Điều Thuyền tí tí, người trong đó bao giờ mới tỉnh vậy!

Là giọng một đứa bé, giọng còn trong trẻo. Sau đó lại là một giọng khác.

- Đã gần một tháng nay rồi, tí ti định giữ hần tới bao giờ, chúng ta cũng không còn bao nhiêu thức ăn nữa.

- Đúng đấy tí ti, bọn đệ đói quá!

- Ngự Nhi ngoan, đừng có lo lắng, chiều Tiểu Phong về tí sẽ nướng thịt cho đệ ăn nhé!

Lại một giọng nữa cất lên, là nữ, tiếng nói êm tai, ngọt ngào dễ nghe quá!

Hoàng Minh đàn ra, Con mẹ nó, Ta nghe không nhầm chứ, Điều Thuyền sao?

Giọng không lớn lắm, chắc là vẫn chưa tới 18 tuổi đâu. Đang có ý định vịn giường đứng dậy thì bên ngoài lại có tiếng động âm âm. Như là có ai đó đá bay vật gì đó. Hoàng Minh nhú mày, bên ngoài đã có tiếng nói oang oang.

- Kiều Phong, ông nội ngươi hôm nay tới đây, còn không mau ra chịu chết!

Hoàng Minh ngã chổng vó, mẹ nó, lại Còn cả Kiều Phong, không lầm chứ. Kiều Phong với Điều Thuyền.

- Ngươi là ai? Sao dám tới đây phá đồ đạc của bọn ta!

Giọng đứa bé lúc này cất lên, nghe chừng thật sự tức giận.

- Ngự nhi, Mau lui lại!

Điều thuyền lên tiếng can lại.

Diệp Sang hôm nay có anh họ mới tới chơi, biết anh họ đã làm gia đình cho một gia tộc lớn, thực lực tiến tới luyện khí tầng 5, hôm nay hần mới to gan tới ý định trả thù Kiều Phong. Ai ngờ tới đây, lại không gặp, cơ mà khi nhìn thấy Điều Thuyền, hai mắt hần mờ to hết cỡ. Vốn nghe qua Kiều Phong có một tí ti xinh đẹp, tưởng chỉ là tin đồn, không ngờ hôm nay tới đây thật sự là thật quá thật. Không chỉ hần, bên cạnh Diệp Hùng hai con mắt dâm tà cũng nhú nhú, miệng còn có chảy chút nước miếng. Cực phẩm a, không ngờ nơi sơn dã này lại có một cực phẩm nữ hài thể này.

- Các ngươi vô sỉ, Đừng có nhìn chằm chằm tí ti ta, coi chừng ta móc mắt các ngươi ra!

- Xung nhi, Đừng có nói linh tinh, mau lui lại!

Điều Thuyền hai mắt lo lắng, Kiều Phong không có nhà, 3 tí đệ làm sao nói lại người ta. Nhìn là biết kẻ xấu, đôi cọng mắt còn nhìn nàng ý tà. Thế nhưng lúc này biết làm thế nào. Nàng có vẻ trấn tĩnh thế thôi, nhưng trong lòng đã loạn lên, hai đệ đệ còn nhỏ, nàng thì là nữ nhân chân yếu tay mềm, lúc này phải biết làm sao đây!

Điều Thuyền cuống cuống, bên kia Diệp Sang cùng Diệp Hùng thì cười tà tà, đoạn nói:

- Mĩ nữ, Kiều Phong 5 hôm trước đánh ta dưới trán, làm ta mất mặt với các huynh đệ, hôm nay hần không ở đây chịu tội, vậy nàng là tí ti của hần, chắc là thay hần chịu tội chứ nhỉ?

Nói xong, Diệp Hùng tiến tới, hai mắt dâm tà cứ nhìn chằm chằm vào đôi chân dài miên man của nàng.

- Đừng hòng đụng đến tí ti ta!

- Đúng thế!

Hai nhóc lao lên, lao tới ya muốn đánh người!

- Ngự nhi, Xung nhi, quay trở lại!

Điều Thuyền thất thanh hô to....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hitokage xuất chiến

- Hừ, tôm tép!

Diệp Hùng hừ lạnh, cánh tay hần vung ra, tạt ngang một nhát. Một hình ảnh bàn tay mờ ảo như thật vung tới, đánh bay hai đứa lại.

Rầm rầm, hai tiếng đổ vỡ đồ, một cái bàn nhỏ đựng chút rau quả bị đè vỡ vụn, bên kia là một cái chum nước. Hai đứa trẻ đau đớn lẫn qua lẫn lại. Diệp Sang hai mắt sáng lên, một chiếc Hư vô chảo của anh họ đã nâng cao hơn một tầng, hẳn còn đỡ không được chứ đừng nói hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này.

Điều Thuyền vội chạy tới, nâng hai đệ đệ dậy, nước mắt đã lăn dài trên má.

- Tí tí đừng khóc, bọn đệ không sao cả!

- Đúng rồi tí tí, Phong đại ca không ở nhà, bọn đệ sẽ bảo vệ tí!

Hai đôi mắt non nớt nhưng đầy tính kiên quyết, Điều Thuyền mắt rung rức, trong lòng nôn nóng không biết phải làm sao.

Bên này Diệp Hùng chậm rãi đi tới, miệng cười tà, cất giọng:

- Không phục sao, không cam lòng sao, nói cho các ngươi biết, thực lực, các ngươi có không? Không có thì ngoan ngoãn mà phục tùng, biết thân biết phận, ha ha ha.

Diệp Hùng cười lớn, Hai mắt híp lại, Diệp Sang cũng nhanh chóng chạy lại, ý định bọ đít nịnh nọt.

3 tí muội như 3 con cừu non, đang ở trước mặt sói đói vậy. Đúng lúc này, cánh cửa trước nhà lại mở ra, đám người giật mình, không ngờ lại có người xuất hiện.

Người ra không ai khác là Hoàng Minh. Tuy hẳn mới hồi phục đi lại được một chút, nhưng hẳn biết lúc này không xuất hiện thì không được. Với lại, hẳn đã nắm chắc được một chuyện. Hẳn nhìn thấy được đại lung của hẳn.

- Xin lỗi nhé mọi người, cho hỏi hôm nay là thứ mấy rồi nhỉ?

Hoàng Minh cười hớn hở bước ra khỏi bậc cửa. Bên ngoài Diệp Sang và Diệp Hùng khựng lại, chưa rõ là ai. Diệp Hùng quay sang hỏi:

- Thằng nhóc này là Kiều Phong sao?

Diệp Sang lác đầu, tò ý không phải, hẳn cũng rất bất ngờ, một nhà 4 tí đệ Kiều Phong hẳn biết, nhưng ở đâu ra tên nhóc này. Diệp Sang cũng u mê. Diệp Hùng nhìn Hoàng Minh, sắc mặt đánh giá. Hoàng Minh lúc này mặt mũi còn có chút tái, nhưng thân hình thẳng tắp, lộ vẻ kì dị. Thấy Diệp Hùng đang nhìn mình. Hoàng Minh thậm kêu khô, hẳn ban nãy đứng còn không vững, nhưng giờ giả trang cũng phải cố gắng hết sức, thẳng cái lưng, ra vẻ bình thường nếu không đối phương biết được hẳn lúc này là ốm bệnh dậy sẽ ăn lớn ngay. Cổ trấn tĩnh, Hoàng Minh quay sang cười với Điều Thuyền. Chà bá, Đúng là mỹ nữ, là thanh niên của thế kỉ 21 mỹ nữ hẳn gặp qua không ít, thế nhưng ở đây, một cô gái không trang điểm ăn diện chút nào mà có thể có khuôn mặt như thế này, bảo sao hai tên khốn kia không động đực. Mịa, còn định chà đạp mỹ nữ, quá lão xược, có chà đạp cũng phải là bổn thiếu gia chà đạp. Hoàng Minh tự sướng trong đầu. Thế nhưng bên ngoài hẳn vẫn tỏ ra trấn tĩnh bình thường, hẳn cất giọng:

- Đệ đệ, đại lung áo kia của ta, có thể trả lại cho ta không?

Tiểu Ngư Nhi nghe thấy Hoàng Minh nói, chợt nhớ ra, đúng là có đại lung này thật. Trước tí tí tháo ra nói cho hẳn đeo cho đẹp, khi nào người kia tỉnh dậy rồi trả lại người ta. Nhìn là biết cái đại lung này là vật có giá trị. Cũng không cần chừ, Tháo ra, quăng lại cho Hoàng Minh. Hoàng Minh đỡ được đại lung, thở phào một hơi, còn may. Hoàng Minh đeo vào, dường như có mối liên kết nào đó lại được thiết lập.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Diệp Sang lên tiếng dò hỏi, khẩu khí có chút tức giận.

- Ta!

Hoàng Minh chỉ vào mặt mình, hẳn cười xòa!

- Nàng là ta ân nhân, vậy thôi!

Ân nhân, Diệp Hùng nhú mày, nhìn đi nhìn lại thấy tiểu tử này cũng không có linh khí gì, hẳn nghĩ mình đã đề phòng quá mức rồi.

- Không cần biết ngươi là ai, không có chuyện của ngươi ở đây, mau cút!

Hoàng Minh hừ mặt, dù rằng lúc này ta còn chưa phục hồi nhưng không phải không có biện pháp chinh ngươi.

- Nói ta cút, nực cười. Hai tên rác rưởi ngươi cũng có tư cách!

Hoàng Minh bĩu môi

- Ngươi muốn chết!

Diệp Hùng gần giọng, hai tay nắm lại, ý định lao tới!

- Người có thể đi lại được rồi sao, vậy mau đi thôi, đừng liên quan tới chuyện này, người không đáng lại được bọn hấn đầu!

Điều thuyền giọng nói còn chút nức nở, Hoàng Minh nghe mà đau xót. Hấn cười xòa. Tay phải ấn vào giữa đai lưng, bỗng nhiên một đồ vật tròn bay ra khỏi vòng roi vào lòng bàn tay hấn. Tiểu Ngư Nhi sững ngườì, sao lại vậy. Lúc trước nó có ấn rồi sờ soạn khắp dây lưng làm gì có chuyện thần kì này. Hoàng Minh mà biết tiểu tử này còn dùng gạch đá đập vào màn ảnh dây lưng chắc cắn lưỡi tự tử mất.

- Hitokage, tới lúc chiến đấu rồi!

Hoàng Minh ném quả cầu bay tới. Quả cầu bay ra vù một cái làm Diệp Hùng sững lại, hấn cứ tưởng là ám khí, thế nhưng quả bóng chỉ bay ra 3 mét rồi dừng lại, rẹt rẹt rẹt, một tia sáng chiếu xuống đất, từ từ hình thành một con vật, tay chân rồi tới đầu.

Đây là, mọi người giật mình.

- Hito

Hitokage kêu một tiếng hưởng ứng, rất lâu rồi nó chưa được ra ngoài, hôm nay được ra làm nó hào hứng, cái đuôi lửa nở rộ kêu tách tách.

Hoàng Minh từ khi thấy pikachu chiến đấu, biết rằng pokemon sức chiến đấu mạnh hơn yêu thú rất nhiều, đây là lần đầu hitokage được hấn đưa ra chiến đấu, coi như hai kẻ kia làm đá mài đi.

Điều Thuyền ngạc nhiên, hai mắt đẹp mở to, nhìn thấy hitokage đỏ rực, hai mắt đen láy, rất ngộ nghĩnh, nhìn mà thấy thích. Tiểu Ngư nhi cùng Lệnh Hồ Xung thì quên cả cái đau, ánh mắt cũng nhìn không chớp.

Bên này Diệp Hùng, Diệp Sang còn kinh ngạc hơn, đây là gì, là yêu thú sao? Bọn hấn chưa từng thấy ai triệu hồi sủng vật kiểu này cả. Cái này cũng hơi sai sai đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hitokage nghiền ép

- Hùng ca, đây là sủng thú của hấn sao? ca có nắm chắc không?

Diệp Sang run run, nhìn đuôi của hitokage mà hấn thấy cứ có cảm giác không ổn tẹo nào.

Diệp Hùng hừ lạnh.

- Một con súc vật mà thôi, xem ta giết nó.

Diệp Hùng nói, hai tay bắt đầu vận khí.

Hoàng Minh cười lạnh, coi thường kẻ địch là tự tìm mò chôn. Đạo lí cơ bản mà tên đực rựa này không hề ghi nhớ.

- Hư vô trào!

Diệp Hùng hét lên, tay phải ngưng tụ thành hình bàn tay, cách không đánh tới hitokage. Khí đi như hồng.

Hoàng Minh trầm tĩnh, ra lệnh:

- Hitokage, né tránh!

Hitokage nhảy lui về sau, hư trào bay tới max tầm, mặc dù đã lui lại nhưng vẫn bị dính nửa phần, hitokage bị vạ trúng má trái. Lui lại thêm hai bước.

Hoàng Minh cắn răng, đúng là mình còn thiếu kinh nghiệm, xử lí vẫn chậm.

- Có sao không hitokage!

Hitokage má hơi rát, mặc dù chỉ có vài phần đau đớn nhưng chiến ý lại tăng cao, cái đuôi sau lưng lại bùng cháy to hơn. Tí tách tí tách, dường như muốn đốt cháy tất cả. Biết nó đang giận dữ, Hoàng Minh lập tức điều chỉnh lại tâm lí. Có qua có lại mới toại lòng nhau chứ.

Diệp Hùng còn đang bất ngờ vì hitokage có thể lui lại nhanh và xa như vậy, mặc dù hư vô trào có trúng nhưng không hề toàn bộ. Hấn đang định lao tới

kèm thêm một chiêu Toái hư không nữa thì..

- Hitokage, phun lửa!

Hoàng Minh thét.

- Gào...

Một đoàn lửa nóng rực từ miệng hitokage phun ra, cuộn cuộn như tên lửa phun tới, Diệp Hùng biến sắc, không hề để ý hình tượng bò lăn sang trái, né tránh đoàn lửa. Mặc dù lăn sang nhưng vẫn dính một đám, quần áo hắn cháy một mảng bên hông. Hắn vội lăn thêm vòng nữa nhằm ý dập lửa. Bên này Diệp Sang lại không may mắn như thế, hắn không né kịp như Diệp Hùng, lúc Diệp Hùng lăn qua thì, hầu như đứng phía sau Hoàng Sang lĩnh trọn gói. Cả thân người hắn bốc cháy, Diệp Sang kêu như chết cha chết mẹ, lăn qua lăn lại dưới đất, nhưng lửa của hitokage quá mạnh mẽ, đốt hầu như cháy khét. Mùi thịt nướng phảng phất xung quanh.

Mọi người rét run, sợ hãi mà nhìn chằm chằm cảnh tượng này. Diệp Sang chỉ là người bình thường, chẳng qua là tên lưu manh có chút sức khỏe. Làm sao như Diệp Hùng có chút tu luyện căn cốt. Chỉ mấy chục giây Diệp Sang bị đốt cho đen sì, rồi bất động.

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage tiêu diệt được một gã bình thường nhân loại, kinh nghiệm nhận được 50.

Hoàng Minh nghe được mà cười khở.

Anh bạn, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, thông cảm nhé! Hắn tự sướng trong đầu vậy.

Bên kia bò dậy Diệp Hùng hai mắt sợ hãi, cũng may hắn phản ứng nhanh nếu không chắc bị đóng hỏa diễm kia đốt không chết cũng tàn phế mất. Biết gặp phải thú dữ, hắn ngay lập tức nghĩ tới việc chạy, có ngu mà ở lại. Mặc dù là luyện khí tầng 5 nhưng hắn chỉ là loại tầm thường luyện khí kì thôi. Bất nạt người bình thường còn có thể, chứ thú dữ thì cái mạng nhỏ coi như đi tong. Hai chân vừa kịp đứng dậy, Diệp Hùng xoay người ý định chạy luôn, Hoàng Minh dường như đã đoán được, làm sao có chuyện chạy đi dễ dàng như vậy.

- hitokage, tấn công trực diện!

Hitokage ngay lập tức chúi người về trước, hai chân không ngờ bật ra lúc mạnh, đầu lao tới, nó di chuyển cực nhanh, lúc Diệp Hùng vừa mới chạy được 2 bước thì đã tới sau lưng hắn. Không ổn, Diệp Hùng sợ hãi, ỳnh một tiếng, hắn bị xô ngã chổng vó xuống đất, lăn thêm hai vòng mới dừng lại, bụi bay tủa tung.

- Ngay lúc này, đốt nóng!

Hitokage được lệnh, nó xoay người như chong chóng, miệng phun một đoàn lửa to. Đoàn lửa không bay theo đường thẳng mà xoay tròn thành một con lốc, không ngờ bao quanh Diệp Hùng, hắn còn chưa kịp ngời dậy thì con lốc đã hình thành, bùng một tiếng đoàn lửa trung hòa nhau rồi bùng nổ. Bên trong Diệp Hùng gào thét đau đớn. Chỉ 10 giây, con lốc tan đi, y nhiên không còn thấy bóng dáng của Diệp Hùng. Một luyện khí tầng 5 cứ vậy bị đốt cho đến xương cũng không còn!

Hitokage đột nhiên thân hình toát ra một vệt sáng bao quanh. Nó lên cấp!

Bên này Hoàng minh cũng nhận được thông báo ngay lập tức!

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage tiêu diệt một tên luyện khí kì tầng 5, kinh nghiệm nhận được 250

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage đã đạt cấp độ 2

Ồ, là vượt cấp khiêu chiến sao, Hoàng Minh tặc lưỡi. Gần như là nghiền áp ý chứ đâu phải là vượt cấp khiêu chiến đâu.

Điều Thuyền và hai đệ đệ thì ngẩn ra, thấy kẻ địch bị giết mà lòng vừa mừng vừa sợ. Mừng là không còn bị uy hiếp nữa, sợ thì là sợ hãi hitokage. Không nghĩ một con vật nom đáng yêu mà lại giết người đáng sợ được như vậy.

Hai tiểu tử nhìn thấy người chết mà nôn ờ, Điều thuyền thì còn tốt hơn tí, nhưng mặt nàng đã trắng bệch.

Hoàng Minh không để ý, hắn xoa xoa đầu hitokage, miệng động viên:

- Khá lắm hitokage, trần đầu tiên toàn thắng rồi!

Hitokage được khích lệ, sung sướng há to miệng phun lửa tóe loe, mặc dù đoàn lửa không có nhiều nhưng vẫn khiến Hoàng Minh rụt người lại. Ngã chổng vó xuống đất

Thấy hắn ngã ngựa, ba ti đệ bên này phụt cười, cũng đỡ sợ hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhiệm vụ Chính tuyến

- Mọi người không sao chứ!

Hoàng Minh cất tiếng hỏi thăm, đi tới đỡ 3 ti đệ dậy.

- Cảm ơn người đã cứu bọn ta!

Điều thuyền nhỏ nhẹ cảm ơn. Bên này Tiểu ngư nhi thì sùng bái Hoàng Minh sát đất.

- Đại ca, huynh có yêu thú thật mạnh, đại ca là Thuần thú sư trong truyền thuyết sao?

Lệnh Hồ Xung cũng gật đầu, tỏ vẻ!

- Ta sao?

Hoàng Minh nghĩ nghĩ, hắn giờ cũng chưa biết mình là cái chức nghiệp gì. Chắc ở cái dị giới này, hắn là ngoại lệ chăng.

- Cứ coi là vậy đi.

Hắn cười xòa. Đoàn người dẫn nhau vào phòng, hitokage thì được Hoàng Minh cho ở ngoài, xử lí cái thi thể Diệp Sang, tất nhiên là hòa thiêu rồi. Hoàng Minh tặc lưỡi. Ông bạn được hòa thiêu là tốt nhất. Nếu không chôn cất mất thời gian lắm.

Vào trong thì 4 người ngồi vào cái bàn. Hoàng Minh mới bắt đầu hỏi thăm về lúc hắn bắt đầu hôn mê tới giờ. Sau đó mới biết là, hắn đã hôn mê đúng 29 ngày thật. Vậy mà 4 ti đệ họ chăm sóc hắn gần một tháng. Riêng phần Điều Thuyền là người chủ động chăm hắn, đút cháo, đút nước cho hắn. hoàng Minh cảm động, thật sự cảm động. Thế nhưng lúc hắn hỏi tới tên tuổi thì Hoàng Minh như muốn có ý định tự tử.

- Ta là Điều thuyền.

Điều thuyền nhỏ nhẹ nói. Giọng nói thanh thúy

- Đệ, đệ là Tiểu Ngư Nhi. Đại ca gọi đệ là Tiểu Ngư được rồi!

Tiểu Ngư Nhi lanh chanh báo tên. Hoàng minh chó mắt. Tiểu Ngư Nhi, ta kháo, Điều Thuyền rồi tới Kiều Phong, bên này lại còn Tiểu Ngư Nhi. Thăng bé kia đừng nói là Hoa Vô Khuyết nhé.

- Đệ là Lệnh Hồ Xung. Đại ca gọi Xung nhi được rồi.

Đệch, Hoàng Minh ngã ngửa lần 2. Mẹ nó, Toàn cái tên bá đạo vãi nòi. Đầu lá hắn như ù đi. 3ti đệ thấy hắn giật mình ngã ra thì lo lắng lắm, vội chạy tới đỡ.

Được đỡ dậy, Hoàng Minh không hề nghe thấy 3 ti đệ nói gì, vì hắn đã nghe được một âm thanh khác:

- Nhiệm Vụ Chính tuyến được kích Hoạt. Tên gọi: Đấu chiến Ma Vương.

Lãnh đạo Bát Hùng đại chiến Ma Vương.

Thời Gian 12 năm.

Ma Vương đang phá phong ấn, trong vòng mười năm sẽ hàng lâm, lãnh đạo ma giới xâm lấn thế giới. Hãy mau tập hợp, lãnh đạo bát hùng tiêu diệt hắn.

Nhiệm vụ thành công, Ban thưởng Danh hiệu, Chiến Thần đại lục, Đạt được đại lục mới hoàn toàn.

Nhiệm vụ thất bại. Cấp bậc trở về 0. Đại lục bị phá hủy.

Hiện tại: Bát hùng tập hợp 2/8

Pokeball cấp 5 nhận được 2 trái.

Lưu ý: pokeball chỉ dành riêng cho mỗi bát hùng.

Pokeball cấp 5: Đạt được tối cao tinh hoa trời đất, xác suất bắt yêu thú cấp 10 cao tới 80%

Nhiệm vụ chính tuyến bắt buộc, không thể hủy bỏ.

Hoàng Minh nã bộ ong ong.

Trời đất quỷ thần ơi, cái gì lòi ra thế này. Hắn ngơ ngác tiêu hoa thông tin mới nhận.

Bên này 3 tỉ muội thì sợ hãi hơn. Không ngờ chỉ nói tên thôi mà hắn lại ngã ngửa ra rồi như người mất hồn thế này. Hay là tỉnh dậy đầu óc còn chưa tỉnh táo.

Hoàng Minh sau 3 phút thì mới thở dài cười khò. Nhiệm vụ chính tuyến. Mẹ nó. Vậy là mười hai năm nữa. Mười hai năm nữa sẽ có cuộc chiến to lớn vĩ đại thế này đây. Tô sư, bát hùng, 2/8 chắc là hai vị đệ đệ này. Hắn tắc lưỡi, còn có 12 năm, cũng đủ rồi. Hắn sợ ại chứ boss hắn cóc sợ. Cùng lắm xuyên phát nữa. Tự an ủi mình vậy, hắn bắt đầu bình thường trở lại.

- Đại ca, người không sao rồi chứ!

- Ta không sao, có chút giật mình thôi!

Hoàng Minh đáp.

- Sao lại giật mình, tên bọn đệ làm đại ca giật mình.

Hoàng Minh cười khò.

- Để lúc nào rảnh rồi ta sẽ kể cho hai đệ nghe.

- Được rồi, đại ca còn chưa nói đại ca tên gì ở đâu này, sao mà lại bất tỉnh trong suốt!

Hoàng Minh mới chợt nhớ ra. Bỏ mẹ, quên mất.

Hoàng Minh mới kể tên, gia đình, còn chuyện hắn bị ngất thì nói qua loa là bị yêu thú đánh ngất. Coi như qua chuyện. Không ngờ khi nghe qua tên hắn, Điều Thuyền và 2 đệ đệ cũng giật mình không kém. Không ngờ hắn lại xuất thân ở Hoàng gia. Là một trong 7 bá chủ của vương quốc. Điều Thuyền vội cúi người, giọng khẩn thiết:

- Không biết là Hoàng Thiếu, chúng ta thật thất lễ rồi!

Hoàng Minh ngạc nhiên, không phải chứ, có nhất thiết phải thi lễ như vậy không. Hắn là người ở nơi khác, làm sao biết ở đây tầng lớp giàu nghèo phân biệt thế nào. Nhiều khi thất lễ với một tên nhà giàu thôi, hắn cũng có trăm cách để khi dễ người.

- Không cần phải như thế, mau đứng dậy!

Hoàng Minh nâng 3 tỉ đệ dậy. Hắn hỏi:

Nơi này cách Thái Minh trấn có bao xa!

- Khoảng 2 ngày đường.

Điều Thuyền đáp.

Hoàng Minh thở phào, lần này cơ lẽ là nên về nhà một chút.

- Các người theo ta về cùng được chứ.

Hoàng Minh nói ra ý của mình. Vừa có nhiệm vụ, hắn nên bắt đầu thực hiện thôi. Nếu không nhầm thì Kiều Phong kia chắc cũng là một trong Bát Hùng. Nên đưa về để bắt đầu gây dựng nhiệm vụ.

- Cái này, Thiếu gia đưa bọn ta về có ổn không?

Điều Thuyền cắn răng. Một nhà 4 tỉ đệ toàn là trẻ con, sợ rằng chỉ là gánh nặng.

Hoàng Minh cười xòa.

- Yên tâm, chuyện này không có gì đáng lo. Đợi Kiều Phong về, sáng mai chúng ta bắt đầu xuống trấn.

Hoàng Minh mất một lúc lâu mới thuyết phục được 3 tỉ đệ. Hắn mở cò trong bụng. Lừa mãi mới được mĩ nữ xuống cùng. Có chăng không biết Kiều Phong kia có phải bát hùng không!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Hệ thống đổi mới

Cảm ơn mọi người đã theo dõi, ủng hộ và yêu thích Hệ Thống Game Tại Dị Giới.

Thật sự thì đây là thú vui của mình, rảnh rồi thì mình mới viết một chút. Công việc thật sự rất bận.

Nhiều khi đi làm về mình chỉ kịp ăn một chút rồi ngủ.

Rất mong các bạn thông cảm. Mình sẽ cố gắng viết. Dự là sẽ bù lại cho các bạn ngay thôi.

Một lần nữa cảm ơn sự động viên và yêu thích của các bạn nhé!

Mong rằng câu chuyện sẽ giúp các bạn giải tỏa qua những lúc buồn chán!!!

Thân ái!!!

- Tì ti, Xung nhi, Ngư nhi, các người có ở bên trong không?

Một tiếng hét to từ ngoài gọi vào, 4 người trong nhà đều dừng lại chuyện trò.

Tiểu Ngư Nhi vẫn là nhanh nhẹn nói:

- Là tiếng của Phong ca. Chắc Phong ca về rồi!

.

Bước ra khỏi cửa, Đoàn người đều há hốc miệng. Bên ngoài lúc này đang có một cuộc cách mạng. Một bên hitokage đang không ngừng truy đuổi, miệng liên tục phun lửa, một bên là một thiếu niên, cả người lấm lem đất cát. Quần áo chỗ cháy xén. Tóc tái bù lu bù loa, vài nơi còn bị cháy lẹm. Đang tích cực lăn lộn, nhảy chơi, lợi dụng đồ vật để thoát thân. Thế nhưng chỉ chạy xung quanh sân với bờ rào.

Hoàng Minh thấy thế lên tiếng gọi hitokage lại. Lòng vừa buồn cười vừa áy náy. Hitokage nghe được. Hít hít cái mũi. Cũng ngừng đuổi, chạy lại gần Hoàng Minh, đầu cọ cọ vào chân hắn rồi lại nhảy chơi chơi. Dường có ý kể công. Hoàng Minh phì cười, xoa đầu nó hai cái rồi lấy pokeball thu về.

Lúc này Kiều Phong mới thả hồn về thân được. Vừa về tới nhà, còn định khoe khoang chiến lợi phẩm hôm nay, ai dè gặp ngay con yêu thú kì lạ này. Không một câu nói, liền nhảy xổ ra phun lửa hun hắn.

Lo lắng cho 3 tỉ đệ, hắn không cách nào dám rời đi. Chỉ còn cách hô to.

Tối, Kiều Phong trịnh trọng cúi người cảm ơn Hoàng Minh, hắn vừa cảm thấy may mắn khi lúc đó cứu được Hoàng Minh ở tuổi về. Hoàng Minh ở tại liền cứu được tì ti với hai đệ đệ.

Hoàng Minh hí hóp mắt cười, lần này xác định là thật. Khi nghe Kiều Phong báo tên, hệ thống thật sự xác định bên tai hắn là một trong bát hùng.

Lúc này Hoàng Minh mới để ý, Kiều Phong chính ra là bằng tuổi hắn. Thân thể cũng khá rắn gỏi. Được biết có học võ từ nhỏ.

Lục Tiểu Phụng và Lệnh Hồ Xung thì nhỏ hơn. Đều mới 9 tuổi.

Sau khi 5 người ăn xong một con lợn rừng do Kiều Phong mang về. Hẹn nhau sáng sớm mai rời đi. Vì vậy, mọi người nhanh chóng đi ngủ. Lúc này Hoàng Minh mới tranh thủ điều tra lại hệ thống đổi mới.

Hệ Thống mới phân biệt thành 4 khu rõ ràng.

Một!

Giá trị năng lượng biến mất.

Thay vào đó. Chỉ có dựa vào Tiêu diệt để lên cấp. Vậy lên Thiên Địa tạo hóa công chi thăng cấp khi hắn nhận được đủ kinh nghiệm. Giờ đây cách duy nhất để mạnh hơn là chỉ có chém giết mà thôi.

Hai!

Hệ thống cửa Hàng.

Điều này mới làm cho hắn đau đầu.

Tất cả đồ ở đây đều mua bằng tiền. Mà lượng tiền, Hoàng Minh chán nản, quả là chém người mà

Ba!

Hệ thống kĩ năng và Vũ khí.

Cập nhật hệ thống vũ khí cực kì bá đạo. Tuy nhiên, cần có tài liệu, mà Hoàng Minh thấy tài liệu mà lác đầu. toàn kim thiết trăm năm ngàn năm. Thậm chí có cả Thiết Quang trong truyền thuyết.

Bốn!

Hệ thống súng vật và pokemon.

Hoàng Minh cảm thấy may mắn là, hắn có đủ 5 khoang súng vật. Đây là hắn cân nhắc cả ngày hôm nay mới quyết định với hệ thống khi xác định chức nghiệp thuần thú sư.

Một thuần thú sư biến thái như hắn. Vừa có súng vật, lại có nhẫn thuật, lại có kĩ năng chiến đấu. Còn cả pokemon, Hoàng Minh thật sự cảm thấy ánh sáng của sự lớn mạnh.

Làm sao, muốn đánh nhau hả. Nhào vô đi. Cái gì hỏa cầu, ông đây còn có thể phun lửa này, súng vật nhiều sao, ông đây còn có cả đồng pokemon này. Làm sao, tức chết sao.

Hoàng Minh càng tự sướng, càng thấy sáng khoái. Nước rãi chảy ròng ròng. Khuôn mặt điển trai lại có chút đê tiện, vô lại. May mà buổi tối không có ánh sáng nếu không mấy tí muội Điều Thuyền nhìn thấy không biết có theo hắn xuống núi không.

Vẫn còn một khu vực màu xám đen, thế nhưng Hoàng Minh không thể nào truy cập. Dù hắn ấn thế nào đi nữa. Hời A Trang thì chỉ nhận được câu nói :

- Dữ liệu chưa được cập nhật!!

Hoàng Minh chán nản, bộp, một cái chân gác lên cổ hắn. Hoàng Minh cắn lưỡi, đầu má tiểu tử nào nằm mà đập cả vào hắn.

Kiểm tra một vài chi tiết nữa về chỉ số của mình. Hoàng Minh thiếp đi lúc nào không hay. Thân thể hắn vừa mới khôi phục mà thôi....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Kiều Phong vs Triệu Vân

Sáng hôm sau, khi trời bắt đầu nhìn thấy đường đi, 5 thiếu nam thiếu nữ bắt đầu lên đường, không khí thật trong lành. Tiếng chim hót véo von, Hoàng Minh hít hà, cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Thực lực của hắn đã khôi phục được 5 phần. Nếu gặp Diệp Hùng hắn tin chắc là sẽ đề đầu mà đánh không vấn đề.

Bên này hai tiểu tử Tiểu Ngư Nhi và Lệnh Hồ xung thi nhau đuổi bắt, vẫn ngây ngô cười đùa, Hoàng Minh nhìn mà cũng hâm mộ. Tuổi thơ của hắn ngày bé đã phải ra đường bán báo, đánh giày, phụ bán hàng. Nói chung việc gì cũng làm qua, vì hắn còn một em gái phải nuôi nấng. Sau này em gái được họ hàng nhận giúp. Hắn cứ vậy lớn lên, vừa học vừa đi làm kiếm tiền.

Bên này Điều Thuyền một mực đi sau, ánh mắt trông chừng hai tiểu đệ. Kiều Phong thì đã đi trước, ý muốn kiểm tra và dẫn đường. Đã một tuần hắn cũng chưa xuống dưới trấn.

Cứ như vậy tới gần trưa. Lúc nghỉ ngơi dưới bóng mát, bỗng nhiên một trận rung động phía bên kia lùm cây. Hoàng Minh lập tức nhú mày, bật dậy. Bên kia Kiều Phong hiển nhiên cũng nhận ra, trước che trước 3 tỉ đệ mình.

Đi ra trước mắt Hoàng Minh lúc này là một thiếu niên, nhìn thân hình cũng biết là còn trẻ tuổi, cũng không khác hắn là bao. Thế nhưng, hắn che mặt. Ban ngày ban mặt mà che mặt.

Cướp ngày chẳng.

Không ngoài Hoàng Minh tưởng tượng, tiểu tử buồng lòi:

- Ta muốn 20 kim tệ, các ngươi hoặc đưa ta, hoặc ta sẽ tới cướp!

Hoàng Minh nghe được mà suýt cắn lưỡi. Đây là cái thể loại gì cướp. Câu thoại cũng quá trực tiếp đi. Đáng ra phải nên cái gì núi này do ta mở. Cây này do ta trồng gì đó chứ. Đây mở lời cái là đòi 20 kim tệ.

Nhìn dáng vẻ hơi lúng túng của hắn, Hoàng Minh dám cá chắc cú, đây là lần đầu tên này đi cướp. Nghĩ tới bị một tên mao tiểu tử chặn cướp mà Hoàng Minh không biết nói gì.

- ca ca, chúng ta bị cướp sao?

Tiểu Ngư nhi lăm lét quay sang hỏi Hoàng Minh. Không biết từ lúc nào nó đã thần tượng hắn.

Hoàng Minh gật đầu, cái này chính xác mà.

Vốn bản tính kiêu hãnh, Kiều Phong cũng không muốn nói nhiều. Nhìn thấy đối phương không thua kém mình bao nhiêu tuổi, lại còn hôm qua bị rượt quá mất mặt. Kiều Phong thầm nhủ lên dạy cho tên nhóc kia một trận. Lại có thể để Hoàng Minh nhìn thấy thân thủ của hắn.

- Muốn tiền, trước hết đánh hạ ta đã!

Bên kia Triệu Vân cũng cắn răng, hết cách rồi, hôm nay mà không có tiền, hắn không biết lấy đâu tiền để mời Trung đại phu tới chữa bệnh cho mẫu thân. Cực chẳng đã mới ra kể sách này. nghĩ tới, cũng không nhiều lời, nắm chặt gậy lao tới.

- Tới hay lắm!

Kiều Phong hai mắt bắn ra tinh quang, hai tay hóa thành quyền vọt lại. Hoàng Minh không ngăn cản, hắn nhận ra được hai tiểu tử này không có tu luyện, chỉ ít học qua chút võ học. Đánh nhau một chút xem sao.

Choang, vừa tới, một gậy chọc thẳng, Kiều Phong nhanh chóng né người sang trái, đầu gối co lên đỡ ngang gậy. Sau đó quay người một nắm đấm vòng lao thẳng vào khuôn mặt Triệu Vân. Hoàng Minh ồ lên, phản ứng biến hóa khá tốt. Triệu Vân cũng không ngờ đối phương đỡ chiêu phản chiêu nhanh như vậy, chân trái lùi về sau một bước, tay phải rút lại nửa gậy, nắm ngang gậy quay về. Choang một tiếng nữa đỡ đỡ lại nắm đấm. Liên tục liên tục người tới ta đi. Hai người đã so đến 10 chiêu.

Bỗng nhiên lúc này, Kiều Phong đột phá, bứt tốc kéo cánh tay xoẹt qua. Rầm. Kiều Phong ăn một gậy ngang eo bay xa 3 mét. Nhưng lúc đứng dậy, mặc dù ê ẩm người nhưng không ngờ. Bên tai trái hắn lại đang cắm một miếng vải đen. Đây đúng là mảnh vải che mặt của Triệu Vân.

- Phong ca hay lắm!

Lệnh hồ xung hò hét trợ uy. Bên này Hoàng Minh nhìn thấy lại gật gù. Đối phương khuôn mặt thanh tú, hai mắt trong suốt, có chút kiên định. Triệu Vân đứng đấy, biết khăn mặt bị cướp. Đối phương nhin một đòn đề gỡ khăn của hắn. Tay phải đưa gậy vất chéo ầu lưng. Không biết nghĩ gì.

Hoàng Minh quay sang hỏi Điều thuyền. Chúng ta có 20 kim tệ không.

Điều Thuyền gật gù, đoạn đáp.

- có 23 kim tệ, đây là tiền ăn của chúng ta khi xuống trấn.

Hoàng Minh gật đầu lại. Nói hai câu với Điều Thuyền rồi quay qua nói với Triệu Vân:

- Ta biết ngươi đây là lần đầu tiên đi cướp đường qua. Chắc hẳn phải có việc quan trọng dùng tới tiền. Nếu không phải bắt đắ dĩ ngươi cũng sẽ không làm việc như thế này. Chúng ta ở đây có tổng cộng 23 kim tệ. Ta đưa ngươi, nên cầm, việc gì quan trọng nên làm trước!!

Triệu Vân sững sờ, không ngờ đối phương lại chịu đưa tiền cho hắn.

Tiểu Ngư Nhi lại không hiểu, cất tiếng:

- Ca ca, đây là tiền ăn của 5 người chúng ta mà. Đây là tiền của chúng ta. Sao lại đưa hắn dễ dàng vậy.

Kiều Phong cũng khó hiểu, quay sang nhìn.

Hoàng Minh cũng áy náy. Dù sao đây cũng là tiền của ti đệ họ. Thế nhưng hắn tin vào phán đoán của mình.

- Ngư nhi ngoan, hẳn ta là có việc thực sự, chúng ta cơ thể giúp đỡ được thì nên giúp. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp mà. Việc thức ăn, đại ca có thể lo được. Yên tâm nhé!

Hoàng Minh nói cũng làm mọi người đã động. Triệu Vân thực sự cảm động. Nhận được Hoàng Minh đưa tới kim tệ. Nước mắt hắn không ngờ chảy ra. Vậy là mẫu thân hắn có thể được khám bệnh, mẫu thân sẽ không còn đau đớn nữa.

Triệu Vân cũng chỉ còn mỗi mẫu thân, phụ thân vì ra chiến trường mà tử trận. Mẫu thân là người thân duy nhất của hắn. Triệu Vân bỗng nhiên quỳ xuống, đập đầu đoạn nói:

- Cảm ơn người, nhất định ta sẽ báo đáp. Triệu Vân ta vẫn là người có nguyên tắc

Triệu Vân quỳ quá nhanh đến Hoàng Minh cũng không kịp phản ứng. Mà hắn cũng không thể phản ứng kịp, vì bên tai hắn lúc này đã vang lên tiếng thông báo.

Tĩnh tĩnh, chúc mừng chủ nhân tìm được Triệu Vân một trong bát hùng. Nhận được pokeball một quả.

Hoàng Minh mừng rỡ:

- Trời ạ, Triệu Vân Triệu Tử Long sao??

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mối thù Thái Bình thôn

Triệu Vân nghe Hoàng Minh nói mà ngạc nhiên, Triệu Vân là tên hắn, thế nhưng Triệu Tử Long là ai?

Hoàng Minh biết mình thất thố, bèn cười trừ, đoạn giục:

- Nếu có việc gấp thì hay là người nên nhanh chóng, đừng lãng phí thời gian.

Triệu Vân gật đầu, đứng dậy. Miệng ngập ngừng:

- Người có thể cho ta biết tên người, nơi người ở chứ. Ta nhất định sẽ tới trả tiền người.

Hoàng Minh trong lòng nở hoa. Hắn chờ mãi chính là câu nói này.

- Ta là Hoàng Minh, người tới Thái Minh trấn là có thể hỏi ra. Tiền bạc cứ bình tĩnh, không vội. Quân tử nhất ngôn, ta chờ người tới làm một trận bàn luận có thể chứ!

Triệu Vân yên tâm. Gật đầu, hai nắm tay chụm lại, cúi đầu cảm tạ một lần nữa rồi quay lưng chạy vụt đi. Tốc độ rất nhanh.

Kiều Phong hai tay phui bụi bám vào quần áo đi lại.

Hoàng Minh lên tiếng:

- Cảm thấy sao?

Kiều Phong hai mắt tinh quang lóe lên:

- Lực lượng mạnh mẽ, rất có tiềm lực.

Hoàng Minh gật đầu, mong rằng Triệu Vân sẽ tới tìm hắn, Triệu Vân tính cách đúng là chính trực, ngoại trừ cướp đường cái này.

- Có lẽ phụ thân hay mẫu thân hắn xảy ra chuyện.

Điều thuyền giọng nhỏ nhẹ nói. Hoàng Minh giật mình, điều này rất có khả năng, hắn dần quá, đáng ra hỏi kỹ một chút, nên tới xem, biết đâu có thể giúp đỡ gì đó. Giờ thì không kịp rồi. Tốc độ của Triệu Vân kia cũng khá nhanh. Chắc hắn quen thuộc với địa hình nơi này.

Thôi vậy, Hoàng Minh tặc lưỡi.

Một buổi chiều đi qua, bóng đen cũng phủ xuống. 5 người đang ngồi trong một hang động nhỏ. cái hang này là do Kiêu Phong tìm được, hắn thường hay xuống trấn nên đã tìm ra nơi này. Nhìn chắc là yêu thú bỏ đi đã lâu. Một bên ăn uống, không khí có chút ấm cúng.

Pikachu và Hitokage được cho ra ngoài. Điều thuyền thì ôm khư khư pikachu, dứt từng miếng thịt thỏ cho nó. Không phải nói, lực sát thương của pikachu cao với phái nữ thế nào.

Hitokage bên kia nhiệm vụ là điều chỉnh lửa, Hoàng Minh chính tay xuống dưới nướng thịt. Mùi thịt nướng thơm phức. Bên này Lệnh Hồ Xung và Tiểu

Ngư Nhi đã không thể nhìn được liên tục liếm láp đôi môi. Được miếng nào là ăn ngay miếng đấy, nhanh chóng rồi lại quay lại nhìn vào bếp. Hoàng Minh cười khỏ, một đám thỏ nướng được hần quay theo cách hiện đại, trong không gian ba lô của hần có một đám gia vị trước khi đi khỏi nhà hần đã mang theo. Lúc trước hệ thống nâng cấp, balo không khởi động được, bây giờ mở được rồi Hoàng Minh cũng mới để ý, không gian balo cũng quá nhỏ. Phải có kim tệ mới có thể mở rộng ra. Mà kim tệ hần không có đồng nào. Không gian balo chỉ có vài thanh kunai, một ít bùa nổ vài lọ gia vị. Hai bộ quần áo đã chiến mà thôi.

Nghĩ tới tiền mà phát sầu.

Đang miên man nghĩ ngợi, thấy Kiều Phong vẫn ngồi yên, Hoàng Minh nhú mày.

- Có chuyện gì sao?

Hoàng Minh hỏi.

Kiều Phong hai mắt có chút bi thương, lại có chút lửa nóng, hai nắm tay bỗng nắm chặt lại.

Thấy được cảnh này, Điều Thuyền bỗng nhiên trầm lại, hai mắt chảy xuống dòng lệ. Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi cũng nín lại, ôm nhau khóc òa lên.

Hoàng Minh cuống hết cả lên. Phải mất 20 phút mới gắng hỏi được.

Hóa ra, 4 tỉ đệ đều là người trong Thái Bình thôn. 3 tháng trước, Điều Thuyền là muốn đi hái chút lá thuốc trị cảm về, Kiều Phong nhận đưa nàng đi. Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi vốn ham chơi đòi đi theo. Thế là cả 4 đi lên núi vào sáng sớm.

Khi chiều trở về thôn, chuyện xảy ra trước mắt làm cả đám sợ hãi, thôn làng bị phá hủy, lửa cháy nghìn ngút, người chết la liệt, không còn ai sống sót. Điều Thuyền sợ đến ngất xỉu. Bên này Kiều Phong một mình đưa 3 tỉ đệ trốn vào bụi cây rậm cách làng 30 mét. Được một lúc thấy một đám người đi ra. Đám người mặc áo bào trắng, trên áo có hình loang lỗ hình đốm lửa. Có hơn 30 người. Nhìn là biết phải là thế lực lớn. Thế nhưng một thôn làng bình thường có điều gì mà một thế lực can thiệp phá hủy giết người bình thường như vậy.

Hoàng Minh càng Nghĩ càng không hiểu. Nhất định là có ẩn tình.

Điều Thuyền Kiều Phong. Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi. Bảo sao không cùng họ. Hóa ra là tỉ đệ cùng nhau chơi đùa của thôn mà thôi.

Hoàng Minh hai lông mày nhú lại, hần mới tới dị giới này không lâu, cũng không rõ thế lực nào lại có đồng phục như vậy.

- Các đệ muốn báo thù không?

Hoàng Minh lên tiếng phá tan sự yên lặng.

Kiều Phong giật mình, hai mắt mở to. Hỏi câu đó là sao?

Nhìn thấy vẻ ung dung cùng tự tin của Hoàng Minh. Kiều Phong toát lên sự cuồng nhiệt.

- Muốn, rất muốn!

Kiều Phong nghiêng răng thốt ra.

Bên kia Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi hai mắt đăm lẹ, nhưng đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Điều Thuyền hai mắt long lanh, sao hần lại nói như vậy, hần cơ cách trả thù giúp họ sao?

Hoàng Minh chính là muốn câu trả lời như vậy.

- Ta có thể giúp các ngươi có thực lực, nhưng chính các ngươi sẽ là người ra tay. Ai lấy của các ngươi những gì, phải bắt bọn hần hoàn trả lại gấp trăm gấp ngàn lần!

Lời nói bá đạo hùng hồn của Hoàng Minh thốt ra, 3 tiểu tử tâm hồn như ghim chặt lại. Kiều Phong biết, Hoàng Minh là người tu luyện, nếu hần có thể giúp mình trở lên mạnh mẽ, báo thù rửa hận cho phụ mẫu. Hần nguyện tôn thờ Hoàng Minh suốt đời.

Kiều Phong quyết định, hai gối quỳ xuống. Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi cũng thấy mà quỳ theo.

- Nguyện nghe Ca ca!!

Kiều Phong hai mắt kiên định nói to.

- Nguyện nghe ca ca!!

Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung nói theo.

Chương 34: Truyền kì kể chuyện nhiệm vụ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy nay bận rộn công việc quá. Chậm trễ anh em rồi. Hôm nay bù anh em hai chương nhé

Đêm đen mù mịt. Hoàng Minh nằm thẫn thờ nhìn lên trần hang. Nơi có một khe hở, nhìn được trời sao.

Nhân sinh như thế kì diệu, cuộc đời hần cứ tưởng chấm dứt, cứ nghĩ là đứt đoạn. Vậy mà, hần lại xuất hiện ở đây, lại có một cuộc sống mới, mục tiêu mới.

Nhiều lúc nhớ lại thời còn năng nổ đi làm thêm, thời xông pha game online, chiến đấu cuồng. Hoàng Minh nhếch miệng cười.

Bên cạnh mọi người đã ngủ, một ngày đi đường cũng mệt mỏi. Nhất là tí muội Điều Thuyền, chỉ là người bình thường lại càng mệt.

Quay qua thấy nàng đang ngủ ngon, hai mắt khép lại, đôi môi mọng lại thì thoảng cong lên. Cực kì đáng yêu. Hoàng Minh nhìn mà cũng mê say. Đứng dậy, cởi áo rần rì, đắp lên cho nàng, thời tiết về đêm lạnh. Thế nhưng với người tu luyện như hần thì không nhằm nhò gì.

Hoàng Minh nằm xuống, nhắm mắt, theo thói quen khởi động hệ thống.

- Link Start!

Trước mắt Hoàng Minh lúc này đúng là không gian hệ thống mọi khi. Chỉ khác lúc này khi hệ thống mới cập nhật, dưới chân hần có một bệ đá, hình hoa sen. Hoàng Minh cười khổ. Đây là cái gì nữa tính.

Thùy Trang lóe lên, xuất hiện trước mắt hần, vẫn bộ đồng phục như vậy, dáng người như vậy nóng bỏng. Hoàng Minh nhiều khi có cảm giác muốn lao lên mà vô vấp. Nhưng nghĩ lại, người ta cũng chỉ là hệ thống một dạng, nhà người còn muốn vớ vẩn.

Loại bỏ suy nghĩ không tốt, Hoàng Minh bắt đầu tìm tòi. Ở đây có thể nhìn rõ hơn đồ vật, nắm bắt rõ hơn. Không gian ba lô có nhiều hơn 4 trái pokeball. Là loại cực phẩm pokeball cấp 5. Hoàng Minh bấm vào thông tin nhìn kĩ:

Pokeball

Loại hình: Vật phẩm chứa

Cấp bậc: 5

Yêu cầu: Thuộc về riêng chủ sử hữu bát hung

Tính chất: Là pokeball loại hình đặc biệt, đạt được tối cao tinh hoa trời đất, xác suất bắt được yêu thú cấp 10 cao tới 80%, cấp 9 là 85%, cấp 8 là 90\$, cấp 7 là 95%, cấp 6 là 100%, cấp 5 là 100%, cấp 4 là 100%, cấp 3 là 100%, cấp 2 là 100%, cấp 1 là 100%.

Xác suất chỉ xuất hiện khi yêu thú còn 3/10 sức chiến đấu trở xuống

Vật phẩm chỉ dùng một lần duy nhất.

Vật phẩm khóa, không thể vứt đi, không thể giao dịch.

Vật phẩm không thể chế tạo.

Hoàng Minh nhìn mà lè lưỡi. Pokeball cấp 5. Mẹ nó. Yêu thú cấp 8 hắc man hùng thực lực đã cực đoan rồi. Cấp 10 yêu thú là cái dạng gì trời.

Mà thế quái nào bát hung có mà ta là lãnh đạo mà lại không có. Bất công vãi chưởng.

Hoàng Minh cực súc chửi thề một tiếng. Kéo qua phần cửa hàng. Quá là nhiều thứ lạ lẫm, một bộ công pháp kiếm kĩ, nhẫn thuật, chiêu thức, đồ đặc đủ kiểu. Nhìn mà phát thèm. Mỗi tội Hoàng Minh nhìn giá mà chán nản. Đùng nói 2000 kim tệ một nhẫn thuật cùi mía. Một đồng giờ hần cũng chẳng có.

Cơ mà, Hoàng Minh chợt nghĩ ra, pokeball của bát hung bắt được yêu thú, liệu pokeball cấp 1 của cửa hàng thì sao. Lúc trước hần chưa hề để ý.

Vội kéo xuống vật phẩm. Hoàng Minh đã tìm thấy. Không ngoài làm hấn thất vọng. Tìm được.

Pokeball

Loại hình: vật phẩm chứa

Cấp bậc: 1

Tính chất: đạt được tối cao tinh hoa của trời đất, xác suất bắt được yêu thú cấp 5 cao tới 60%, cấp 4 là 70%, cấp 3 là 80%, cấp 2 là 90%, cấp 1 là 100%

Vật phẩm chỉ dùng một lần duy nhất

Vật phẩm không khóa

Vật phẩm không thể chế tạo.

Hoàng Minh hai mắt sáng lên, quá tốt, quá bá đạo. Cái này pokeball mà bán ra ngoài, xác định thay đổi cả đại lục, chấn động đại lục. Thế nhưng, nhất định phải có biện pháp chu toàn để đưa ra. Một là sau này khi hấn sử dụng pokemon sẽ không ai nghi ngờ pokeball vật này. Hai là, bán ra cần bí mật, nhất định giữ bí mật, chắc lên gửi sàן đấu giá. Tránh khỏi được mặt hàng.

Cần chuẩn bị nhiều thứ mới được. Thế nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là lấy tiền đâu ra để đổi pokeball nữa.

Hai tay day day trán, Hoàng Minh tự nhiên nghĩ ra, hệ thống liệu có thể nhận được nhiệm vụ không?

Nghĩ tới, Hoàng Minh cất tiếng hỏi A trang:

- Hệ Thống liệu có thể cho ta nhận nhiệm vụ không?

A trang từ tốn đáp:

- có thể, chủ nhân có thể ấn vào phần nhiệm vụ, ở phía trái góc màn hình. Một tháng đều có thể một lần nhận nhiệm vụ!!

Quá tốt. Hoàng Minh vui sướng, vội theo lời lần tới, đúng là có một ô nhận nhiệm vụ trực tiếp. Ấn vào, một dòng chữ chạy ngay qua mắt hấn.

Nhiệm vụ trực tuyến.

Truyền Kỳ kể chuyện nhiệm vụ

Hoàn thành một câu chuyện yêu cầu đến 400 người trực tiếp nghe.

Đạt được sự tán thành của toàn bộ mọi người.

Nhiệm vụ hoàn thành:

Thưởng Kim tệ 600

Kỹ năng: Bách Hiểu

Thất bại:

không trừng phạt.

Hoàng Minh phấn khởi. Nhiệm vụ quá là đẹp đi. Truyền Sao, ta có cả tá. Thế nhưng phải làm thế nào kiếm được người chịu nghe ta kể. Hoàng Minh nghĩ đi nghĩ lại. Một tối trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tiểu Ngạo Giang Hồ

Thái Minh trấn

Dòng người đi lại tấp nập, không khí cực náo nhiệt.

- Phong ca, nhìn xem, bên kia người ta đang múa võ kìa

- Tí tí bên kia có kẹo hồ lô kìa

- Minh ca, bên kia có nhiều người quá, họ đang làm gì vậy!

Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung liên tục hô lên. Thích thú. Hoàng Minh cười trừ, bên này Điều Thuyền thì cười vui, nhiều khi nhìn sang Hoàng Minh lại thấy ngại ngùng. Sáng nay thức dậy, thấy có thêm áo đắp trên người mình, nàng vừa ngạc nhiên lại nhìn qua thấy Hoàng Minh có mỗi chiếc áo con cụt cánh, trời lạnh mà không mặc áo ngủ, lại đắp sang người nàng. Không hiểu sao lòng nàng có chút cảm động, có chút gì đó vui vui.

- Đại ca, bọn đệ đói rồi, bao giờ mới về tới nhà ca.

Tiểu Ngư Nhi hai tay ôm bụng, tỏ vẻ đói, Hoàng Minh cười ha ha. Đoạn nói:

- Không vội, hôm nay ta muốn dẫn bọn đệ đi ăn một bữa no nê đã.

- Thật sự!

Lệnh Hồ Sung hai mắt tỏa sáng, miệng đã chảy nước bọt.

Kiều Phong cùng Điều Thuyền lại có chút không hiểu.

- Đại ca, chúng ta hiện tại không có tiền, hay là trước tiên về nhà đã.

Điều Thuyền cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hoàng Minh chỉ cười, hần không nói gì, bước tới cửa hàng sầm uất nhất, là một quán ăn ngay giữa trấn, quán ăn có tới 3 tầng. Không khí cực kì tốt. Bên cạnh quán còn có một hồ nước xanh thẳm. Khách nhân ra vào lờm lờm.

Lúc này, Hoàng Minh cũng không biết, phía sau hần lúc này cách 15 mét nhiều ra một trung niên cùng một bé gái. Phía sau lại là 4 5 tên mặc toàn bộ là áo đen quần đen. Hoàng Minh mà thấy chắc cũng ấn tượng lắm. Đây khác gì xã hội đen. Ha ha

- Khiết Nhi à, người nói tiểu tử kia, có nhầm lẫn gì không?

Nếu Hoàng Minh ở đây chắc nhận ra nữ hài này. Hai mắt to, tóc dài buộc thành hai bím. Cực kì khả ái

- Phụ thân, không nhầm được đâu, chính là hần mà.

Hai mắt nữ hài tỏa sáng, bắt chập kéo trung niên đi tới quán ăn.

Quán ăn lúc này đã tầm trưa, khách nhân đang là đông nhất, người ra ta vào. Đám trẻ Hoàng Minh bước vào, tiểu nhị cũng coi như là có huấn luyện, không thấy đám tiểu hài mặc đồ bần hàn mà khinh thường. Hoàng Minh rất hài lòng. Bắt đầu gọi món ăn, toàn là món ăn ngon, tiểu nhị nghe được mà hai mắt nhũn nhủ lại. Có chút gì đó không yên tâm.

Hoàng Minh thấy thế, liền quát.

- Sao, sợ chúng ta không có tiền trả??

Hần quát một câu kèm theo linh khí áp đến, tiểu nhị sợ hãi lùi lại 5 bước, cũng phải thôi, người thường mà gặp tu sĩ thì không thể chịu được áp lực như vậy. Tiểu nhị thấy Hoàng Minh là tu sĩ người, cũng yên tâm phần nào. Tu sĩ là đám người được quốc gia thừa nhận, không lẽ tu sĩ lại đi bùng đồ ăn của quán ăn nhỏ thế này.

Đại khoảng 20 phút, đồ ăn được bê ra, từng món từng món. Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung hai tay bắt đầu hoạt động, cũng chẳng cần đùa bảt gì. Tưởng ăn như chết đói. Điều Thuyền với Kiêu Phong thì vừa ăn vừa lo lắng. Không biết Hoàng Minh tính toán thế nào. Cả hai đều biết Hoàng Minh cũng không có tiền.

Hoàng Minh một bên giục đám người ăn, một bên chú ý xung quanh. Khi ăn được khoảng 20 phút, hần bắt đầu hắng giọng, dùng chút âm thanh.

- Các đệ biết tại sao khi nghe tên các đệ mà ta giật mình không?

Cả bọn đang ăn mà tự nhiên nghe hỏi, từ nghĩ lại. Đúng vậy, khi Hoàng Minh nghe tên của họ đúng là có phản ứng như vậy.

Cả đám đều gật đầu. giọng của Hoàng Minh kèm theo chút âm điệu linh khí, khiến cả tầng 1 quán ăn có chút hứng thú quay sang.

Hoàng Minh muốn chính là cái lúc này. Hần cất giọng:

- Vậy để ta kể các đên nghe một câu chuyện. Tiểu Nhi, cho một vò rượu.

Tiểu nhi nghe gọi, bê tới một bình rượu.

Hoàng Minh mở nắp uống một ngụm. Hắn năm nay mười tuổi, thể nhưng tu luyện cùng rèn luyện khiến hắn cao lớn chẳng khác gì thanh niên 15 16 tuổi. Khuôn mặt tuấn tú có chút đỏ lên.

- Câu chuyện ta kể ở đây có tên là

Tiểu Ngao giang hồ!!!

Mọi người nghe được tên chuyện, cũng có chút hứng thú. Không rõ tiểu tử nhà ai mà dám phát ngôn kể chuyện. Lại còn trang phục kì lạ, thể nhưng một câu Tiểu Ngao Giang Hồ nghe rất khí phách. Nhiều người còn cười ha ha, tiểu tử miệng còn hôi sữa, biết gì mà giang hồ, tiểu giang hồ.

Bên kia góc khuất một bàn ăn. Một trung niên khề nhếch miệng cười, uống một ngụm rượu:

- Có chút ý tứ.

Bên cạnh nữ hài hai mắt chăm chăm nhìn về. Không hiểu sao rạo rức trong lòng.

Hoàng Minh bắt đầu kể, Khi Lệnh Hồ Xung nghe đến có tên của mình, cực kì yên tĩnh ngồi nghe quên cả ăn, không chỉ có Lệnh Hồ Xung, Tiểu Ngư Nhi, Kiều Phong, Điền Thuyền cùng toàn thể khách nhân tầng 1 đều nghe tới xuất thần, quên cả đồ ăn trên bàn.

Chính Hoàng Minh cũng không ngờ không khí lại trở nên như vậy, liên tục người ở các tầng trên cũng lục đục chạy xuống.

Không hiểu sao ai tung tin, mà liên tục có người chạy tới.

Chỉ trong vòng 15 phút cả Thái Minh trấn loạn tin ầm ầm. Quán ăn Thang Hình có một vị công tử đang kể chuyện, cực kì rung động chuyện về giang hồ. Một truyền 10, 10 truyền trăm, quán ăn dòng người tấp nập, chen kín cả cửa ra vào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tiểu Ngao Giang Hồ Danh trấn quốc gia

Trên đường dòng người nô nức kéo tới quán ăn.

Một người ngac nhiên, vội kéo lại người đang chạy.

- Vị huynh đài này, có chuyện gì mà gấp gấp vậy. Các người là đi đâu.

Người kia hơi tức vì bị kéo lại, nhưng cũng coi như là có tâm:

- Quán ăn Thang Hình đang có một vị Kì nhân sĩ sĩ kể chuyện, cực kì lôi cuốn, cực kì bá đạo chuyện, không nhanh chân tới là không kịp nghe đâu.

Người kia giật mình:

- Thật sự có hay như vậy sao?

Người bị giữ lại bĩu môi:

- Là Tiểu Ngao Giang Hồ đấy, người có biết một cái tên đã uy danh thế nào rồi không. Mà thôi, mặc kệ người ta phải tranh thủ đến nghe nếu không có lẽ tới không ngu được.

- Ấy, huynh đài, đợi ta theo với!

Lúc này, quán ăn Thang Hình kín người, không còn một kẽ hở nào. Mọi người phải đứng lên, mới có chỗ cho nhau, lại nói, lúc này bàn của Hoàng Minh bị vây quanh cách 5 mét bán kính. Không gian yên lặng chỉ nghe thấy tiếng của Hoàng Minh. Để có ai đánh rơi cái kim thoa, chắc sẽ bị biển người lườm cho đến chết. Mọi người không ai bảo ai, tự giác giữ yên lặng, hai tai nuốt từng từ từng từ mà Hoàng Minh nói. Hoàng Minh lúc này miệng đang lười khô, giọng nói biểu cảm như thật, chân trái vác lên bàn, hai tay cầm hai cái đùi gà, vừa nói thì thoải mái cắn một cái. Cực kì ngứa mắt, thể nhưng không ai nói gì cả. Ai bảo người ta còn kể chuyện, người nghe thì yên lặng. Dám ý kiến sao.

Đoạn Hoàng Minh kể tới lúc Lệnh Hồ Xung dùng Độc cô cửu kiếm lần lượt đánh bại Phong Bất Bình và 15 cao thủ bị mất của phái tung sơn phái ra thì

ngừng lại.

Hắn cắn nốt miếng đùi gà rồi đứng dậy, miệng nói:

- Haiz, có lẽ muộn rồi, chúng ta nên về thôi, tối về ta sẽ kể nốt cho các đệ nghe.

Lệnh Hồ Xung còn đang chìm đắm trong câu chuyện, cả đám người đều như vậy, một tiếng của Hoàng Minh làm toàn bộ mọi người phục hồi tâm trí.

- Tiểu huynh đệ, không nên thế chứ, kể tiếp đi, mọi người còn đang ngóng chờ mà.

Một vị đại hán đầu cua thân hình lực lưỡng đứng ra. Mọi người hòa theo, lên tiếng không thôi.

Hoàng Minh không nói gì, hắn đang kiểm tra số lượng người ở đây, đã có 348 người có mặt, cần thêm chút nữa

Hoàng Minh cười cười. Đoạn đáp.

- Xin lỗi các vị, chuyện này chỉ là ta vô tình đọc qua, muốn lúc ăn cơm kể cho các đệ đệ của ta nghe cho vui. Lúc này cơm tuy rằng ăn chưa xong, nhưng tiền bạc thì đã có chút cạn kiệt, cái này....

Đoạn Hoàng Minh chần chừ, một Trung niên mặc áo giáp đứng ra, vị huynh đệ này, bữa ăn này, tính ta Cát Lạc dong binh đoàn đi. Mong rằng Huynh đệ không chê, có thể ở lại chút giúp mọi người nghe nốt câu chuyện sao?

Hoàng Minh mặt không đổi sắc nhưng trong lòng đã khả khả sung sướng. Chờ mãi mới có dê ra thế mạng.

Đám người bên ngoài ai cũng khen tới Cát Lạc dong binh đoàn.

Hoàng Minh không quan tâm. Hắn tạ một câu, kêu tới tiểu nhị cho ra vài món đất hơn, ngon hơn. Đồ ăn đám cưới, ngu gì không ăn. Một bên giục Lệnh Hồ Sung, Điều thuyền, Kiều Phong và Tiểu Ngư Nhi ăn. Một bên uống bát rượu.

Miệng đáp:

- Nếu mọi người đã thực sự yêu thích, đã vậy ta đành bêu xấu.

Hoàng Minh lại bắt đầu kể tiếp, kể tới 5 phút sau, hệ thống báo lên đã hoàn thành nhiệm vụ, hoàng Minh cũng bắt đầu rút ngắn lại, cũng tới qua giữa buổi chiều mới xong. Mọi người bắt đầu tản đi. Về nhà nghiền ngẫm câu truyện. Hoàng Minh chắc cũng không ngờ tới, chỉ 2 tuần sau, Tiểu Ngạo giang hồ đã xuất bản thành sách, Vang dội trong Vân Nam vương quốc. Đến lúc hắn biết đã là chuyện của 2 tuần sau rồi. Bây giờ đi đường ai mà nói không biết Lệnh Hồ Sung là ai, ở đâu, xin lỗi, người quá lạc hậu rồi. Đến cả trẻ con, cầm giấy hô to đọc cô cừu kiếm thức thứ nhất, thức thứ hai. Lại còn có kẻ ra đường hai tay thành trái miệng hô to Hấp Tinh Đại pháp công pháp.

Lúc này, Hoàng Minh cùng đám người đã về tới nhà, Hoàng Minh giật mình nhận ra, căn nhà nhỏ của hắn giờ đã biến mất, thay vào đó là một trang viên lớn. Hoàng Minh nghi ngờ cực độ. Mới mấy tháng mà sao lại có thay đổi thế này. Lòng hắn có chút không yên tâm. Vội vàng chạy đến gõ cửa.

Được lúc một nữ nhân đi ra, mặc trang phục có lẽ là một nha hoàn.

- Các người tìm ai?

Hoàng Minh nhú mảy, trong lòng lại lo lắng nhiều hơn, đoạn đáp.

- Ta tìm người Hoàng gia.

Nữ nhân kia đáp lại:

- Đây là Hoàng Gia trang rồi

- Cái gì??

Hoàng Minh hai mắt mở to. Sao lại như vậy.

Mẫu thân phụ thân không tại sao?

Còn có Hoàng Gia nào khác sao?

Hoàng Minh ổn định lại:

- Ta Tìm Hoàng Chấn Giang!

Nữ nhân kia nghe vậy, giật mình đáp.

- Người tìm Lão gia? Người biết ngài sao?

Hoàng Minh nghe tới thế, thờ phào một cái. Vậy ra vẫn là cha hấn tại.

- Ta là con trai hấn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chu Du, Trương Vô Kỵ

Khi đã bước vào nhà, không chỉ đám tỳ đệ Điều Thuyền lạ lẫm, đến chính cả Hoàng Minh còn thấy lạ lẫm.

Nhưng khi Trần thị bước ra, thấy con trai trở về, đầu tiên là bất ngờ, sau đó lại vui sướng vội ôm chăm lấy. Hoàng Minh lúc này mới yên tâm, cái nơi này đúng là nhà hấn...

1 tuần lễ sau đó.

Hoàng Minh đang nằm ngửa trên ghế bành ngoài cửa, mặt trời chiếu xuống hàng cây trước nhà. Phía sau lưng hấn lúc này một đôi tay thon mịn nhỏ nhắn, đang dùng sức bóp hai vai. Hoàng Minh hít một hơi vào hướng thụ.

- Điều Thuyền, người biết hôm nay có gì đó rất khác không?

Điều Thuyền hai hàng lông mày nhíu lại, nghĩ mãi không ra. Hôm nay có gì khác mọi hôm sao?

Hoàng Minh cười cười:

- Hôm nay người đẹp hơn hôm qua nhiều lắm!

Nghe tới đây, Điều Thuyền hai má lại hồng lên, tên chết tiệt này chỉ biết bắt nạt ta.

Đoạn nghĩ rồi dùng tay bẹo một miếng thịt dưới hông hấn xoay một vòng 360 độ. Hoàng Minh thét lên thất thanh.

Nhớ lại tuần trước, khi Hoàng Minh về, Trần thị đã cho hấn biết, hóa ra trước kia không phải là nhà hấn nghèo, mà là của cải tiền bạc lão cha của hấn đều điều thấp, khoản giúp đỡ huynh đệ, khoản gửi về gia tộc, bao năm qua hấn cũng giữ một khoản tiền rất lớn. Chẳng qua từ lúc biết Hoàng Minh bắt đầu tu luyện, lão cha hấn không hiểu sao lại phá nhà quy hoạch nguyên cái trang viên thế này. Giờ hấn đúng là đã trở thành cái thiếu gia hàng thật giá thật. Cũng không hổ danh Hoàng gia.

Bên kia Điều Thuyền cực kì được Trần thị yêu thích. Lúc nào cũng được nàng gọi qua nấu nướng cùng hay là đi mua sắm đồ đạc này nọ. Trần thị còn giờ ngón tay cái với Hoàng Minh tỏ vẻ chăm cô con dâu này chẳng.

Điều Thuyền cùng các đệ đệ đến ở tại Hoàng gia. Nàng cũng không muốn thành kẻ ở yên hưởng thụ mà không làm gì, nghe nàng muốn có việc làm, Trần thị hay mắt há há, áp ngay cho nàng việc hầu hạ Hoàng Minh, gần như là thiếp thân nha hoàn đi. Vậy mà Điều Thuyền cũng không có từ chối.

Vì vậy mới phát sinh khoản bóp vai như sáng nay.

Hoàng Minh thì hàng ngày vừa tập thể lực, trêu đùa tí tòn với Điều Thuyền thì còn bắt đầu lăm le vào tìm hiểu tin tức thị trường, bắt đầu kế hoạch.

Hấn cũng không ngờ, Tiểu Ngạo Giang Hồ đã nổi tiếng như vậy, mấy hôm ra đường mà đâu đâu cũng có người thảo luận, đâu đâu cũng có người bàn tán, thậm chí là cãi nhau vì vài tình tiết trong chuyện.

Bên kia Kiều Phong, Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi thì bắt đầu luyện tập thể lực với những bài tập Hoàng Minh giao cho.

Những ngày đầu còn lè tè, bây giờ cũng có chút khá hơn.

Nhân sinh cứ thế trôi qua bình thường.

Thế nhưng hôm nay, khi Hoàng Minh cùng Tiểu Bàn tử kéo nhau qua cổng thành vào một quán ăn nhỏ. Vũ bàn tử hai mắt nhìn lại:

- Ta nói này tiểu Minh người, bao nhiêu chỗ không đi, có nhất thiết phải chui vào cái quán ăn xập xệ này không?

Hoàng Minh cười cười, đang định trả lời hấn, bỗng nhiên chú ý bên bàn bên cạnh, có hai thiếu niên đang ngồi, tuổi cũng tầm ngang hấn thôi. Một tên mặt mũi cực kì tuấn tú, mặc nguyên bộ áo trắng, mặt cong mày kiếm thế nhưng khuôn mặt cực kì tái nhợt, bên cạnh là một thiếu niên mặt chữ điền, góc cạnh

rõ ràng, có chút kiên định, trên bàn còn có một thanh đao lớn.

Cái quan trọng khiến Hoàng Minh để ý là câu nói của thiếu niên có khuôn mặt chữ điền kia. Mặc dù không to lắm, nhưng Hoàng Minh ngồi bên cạnh, quán ăn không to lắm nên bàn ăn cũng không xa nhau mấy mét.

- Chu du, thân thể ngươi thế nào rồi, cố gắng ăn một chút. Nếu không sẽ không lại sức!

Hoàng Minh chấn động, hai tai vang lên tiếng tỉnh tỉnh quen thuộc:

-Chúc mừng chủ nhân tìm được Chu du, một trong bát hùng, nhận được pokeball một quả.

Hoàng Minh mừng rỡ, Chu du? Chu Công Cẩn sao?

Niềm vui còn chưa dứt tại, bên này Chu Du cũng lên tiếng đáp lại:

- Vô Ky, cảm ơn ngươi, huynh đệ này của ngươi không biết còn sống được bao lâu nữa. Chỉ cực khổ ngươi..

Nói xong nét mặt Chu Du có chút áy náy.

-Tĩnh tĩnh, Chúc mừng chủ nhân tìm được Trương Vô Ky, một trong bát hùng, nhận được pokeball một quả.

Quá sung sướng, Hoàng Minh hai mắt tỏa sáng. Đúng là ăn ở tốt ông trời thương. Chỉ muốn đi ăn một bữa bình dân vui vẻ, vậy mà tìm được hai trong bát hùng.

Hoàng Minh trong lòng khẩn trương nhưng ngay sau đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Không nên kích động như vậy.

Hắn quay người, bê chiếc ghế con của mình xoay sang, đặt xuống.

Đoạn nói:

- Hai vị huynh đệ, có duyên gặp mặt không bằng giao lưu một chút!

Thấy có người bắt chuyện, ngay lập tức Trương Vô Ky ánh mắt sắc bén, như thói quen che trước người Chu Du.

Chu Du bên này hai mắt tinh quang nhìn tới Hoàng Minh, không biết nghĩ gì, đột nhiên lên tiếng.

- Gặp nhau có duyên, không phiền, huynh đài có thể ngồi thoải mái. Vô ky, không sao hết!

Trương Vô Ky hai mắt vẫn cảnh giác, tay phải đặt lại đao trên mặt bàn.

Tiểu bàn tử thấy không khí cũng dịu lại chút, theo Hoàng Minh bê ghế đi qua. Một bàn lúc này bốn người ngồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bát Hùng Tụ Hợp, Thiếu niên anh hùng

Hoàng Minh rót một li, nâng lên:

- Hai vị Huynh đệ chắc từ nơi khác đến, li này là ta đại diện Thái Minh trấn kính hai vị, xin đừng cự tuyệt!

Trương Vô Ky ánh mắt có chút giãn ra, quay sang nói:

- Đồng bạn ta có chút thân thể không khỏe, để ta thay hắn tiếp!

Chu Du hai mắt sáng ngời, mặc dù mặt mũi tái nhợt nhưng khí chất vẫn không có mất đi. Miệng treo một nụ cười:

- Vô Ky à, nơi đây cách xa Lôi Trấn tông ngàn dặm, với lại, thân thể ta thế nào ta biết rõ, huynh đệ này có lòng như vậy, không nên làm mất hứng chứ!

- Thế nhưng..

Trương Vô Ky hai lông mày đen nhú lại, khuôn mặt lo lắng.

Chu du vỗ vỗ vai hắn, hai tay nâng chén rượu lên.

Biết không ngăn được, Trương Vô Kỵ cũng đành làm theo.

- Tốt, Sáng khoái!!

Hoàng Minh cười to, đoạn nâng lên tính uống thì bỗng nhiên có tiếng nói ngăn lại.

- Các vị huynh đệ này, không khí có chút ý tứ, tại hạ họ Đoàn, tên một chữ Dự. Liệu có thể cùng các vị tiếp một chén sao??

Không biết từ lúc nào, bên cạnh bàn bốn người đã xuất hiện một thanh niên cực kì tuấn tú. Hai mắt hơi híp, lông mi cong, khuôn mặt rạng ngời sức sống. Nếu so sánh, không khác gì nam thần của phim ngôn tình cả, chỉ có chút còn trẻ tuổi mà thôi.

Hoàng Minh động tác dừng lại, có chút cứng nhắc. Bên tai lại là tiếng thông báo của hệ thống.

- Tinh tinh, chúc mừng chủ nhân tìm được Đoàn Dự, một trong bát hùng, thu được pokeball một quả!

Đúng là tìm mồn gót giày không bằng ngẫu nhiên gặp mặt. Hoàng Minh cảm giác được ông trời đang chiếu cố hắn. Đang nói không có chút tin tức nào về bát hùng. Vậy mà tự nhiên lòi ra đã 3 vị.

- Nào nào, ngồi đi, không sao hết! Càng đông càng vui!

Hoàng Minh sung sướng cười lớn.

Đoàn Dự lấy một chiếc ghế, ngồi xuống cạnh tiểu bàn tử.

- Tiểu bàn tử, ngươi cũng tham gia cho náo nhiệt nào!

- Được thôi! Tên nào uống không hết là con rùa.

Tiểu bàn tử hồng lên một câu khiến mọi người phì cười.

Chạm một tiếng 5 người cạn li một hơi hết sạch. Chỉ có chút Chu Du uống một li, sắc mặt có chút tái hơn. Nhưng vẫn cười tươi.

Hoàng Minh biết, lúc này hắn nên là người cầm lái.

- Ta họ Hoàng, tên hai chữ Chấn Minh.

Rất vui được làm quen với chư vị huynh đệ

Đoàn Dự hai mắt híp lại, nghe tên là có thể biết người Hoàng gia. Bên kia Chu du chấp tay.

- Ta họ Chu, khi xưa phụ thân nói sinh ra khi phụ mẫu đi lịch lãm. Đặt là Du, ý nói bốn ba.

- Ta Họ Trương, Tên Vô Kỵ.

Đến lượt Trương Vô Kỵ lên tiếng.

Lúc này bốn người đều rõ ràng, quay qua nhìn tiểu bàn tử.

Tiểu bàn tử giật mình, có chút không quen. Tổ sư, báo tên thôi mà có cần đồng loạt quay nhìn lão tử.

- Ta họ Vũ, gọi Vũ Văn Thành Đô!

Á đù, Hoàng Minh giật thót.

Bên tai lại vang lên tiếng thông báo. Không cần nghe cũng biết đó là báo gì. Hoàng Minh chỉ bất ngờ quá mức, không nghĩ tới tiểu bàn tử ở với hắn bao lâu nay lại là một trong bát hùng. Ngấm lại cũng đúng. Từ trước tới giờ chỉ gọi là tiểu bàn tử, không thì Vũ bàn tử, chả bao giờ Hoàng Minh hỏi tên tiểu tử này cả.

Vậy là, vậy là tìm đủ rồi sao?

Cũng quá dễ dàng chứ nhỉ.

Hoàng Minh không biết nói sao?

- Hoàng Minh, ngươi sao thế?

Vũ bàn tử đưa tay trước mắt Hoàng Minh vẩy vẩy mấy cái. Hoàng Minh mới giật mình tỉnh lại

Quá thất thố rồi.

Hoàng Minh vui quá mà không ngậm miệng cười lại được.

- Ta không sao?

- Tất nhiên là nguoi không sao? Thế nhưng mà có người tìm nguoi kia!

Tiểu bàn tử cất giọng, hai mắt không cho là đúng.

Ai tìm ta cơ?

Hoàng Minh khó hiểu, quay lại sau lưng đặc thấy có người. Người tới không ngờ lại là 3 huynh đệ Kiều Phong, Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi. Không đúng, vẫn còn một người.

Đây là, một thiếu niên đứng phía sau, Hoàng Minh lại ngẩn ra, đây không phải Triệu Vân Triệu Tử Long sao?

- Đại ca, Triệu Vân tới tìm đại ca, bọn ta tìm quán ăn khắp thành mới thấy nguoi đây!

Tiểu Ngư Nhi lanh chanh báo công. Hoàng Minh không biết nói thế nào để biểu hiện được cảm giác của mình bây giờ.

Phải nói con mẹ nó, quá đã.

8 Thằng đệ xuất hiện luôn rồi. Vội vàng kêu đám người ngồi. Lúc này hai bàn ăn được ghép lại. Tổng cộng 9 người. 9 thiếu niên, không khí hơi có chút gượng ép. Một phần lạ lẫm, thêm một phần quý dị.

Hoàng Minh thấy có chút không đúng, đang tính nói gì đó, bỗng nhiên sắc mặt Chu Du tái đen lại, Trương Vô Kỵ vội vàng rút ra một nắm hình viên thuốc, dốc thẳng cho Chu Du nuốt. Mọi người giật mình, có chút lo lắng. Hoàng Minh lúc này mới là lo nhất. Vậy nên ngay lập tức sử dụng Bách hiệu.

Đây là kĩ năng hần nhận được ở nhiệm vụ trước.

Bách Hiệu

Chủ động kĩ năng

Vạn vật không qua được ánh mắt ta, vạn vật không làm khó được ta. Chỉ cần ta muốn, nguoi giấu không được.

Số lần dùng còn lại 100.

Đây là kĩ năng cực tốt, Hoàng Minh giữ mãi không dám dùng. Mỗi lần dùng là ít đi một lần. Thế nhưng lần này không thể không dùng. Hoàng Minh vội vận dụng Bách Hiệu tìm kiếm trên người Chu Du

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tam Quốc Diễn Nghĩa

Tìm Hiểu Thành công!

Đoạt Tiên Phong Sắc kịch độc. Là loại độc không màu không mùi không vị. Xuất hiện ở cực hàn Phía Tây Đại lục. Loại độc này đoạt đi sức khỏe của nạn nhân. Bảo mòn từng chút một đến khi tử vong toàn thân màu đen, toàn bộ thân thể hoàn toàn là độc. Nạn nhân sẽ bị hành hạ cực kì đau khổ.

Hoàng Minh cắn lưỡi, quá tà ác, là kẻ nào nhẫn tâm đến như vậy. Loại độc này có cách giải không?

Hoàng Minh ngóng hàng cuối cùng, xin chờ....

Chỉ có hai chữ xin chờ dấu 3 chấm liên tục chạy.

Lúc này Chu Du đã có chút đỡ hơn, Trương Vô Kỵ dìu hần ngồi lên.

Chu Du dường như đã quen thuộc, hần chấp tay:

- Đa tạ các vị huynh đệ lo lắng. Hôm nay không khí thật náo nhiệt. Làm lòng người cao hứng. Thế nhưng tại hạ trên người có chút bệnh tật, e rằng không thể tiếp mọi người được. Có lẽ sẽ hẹn vào dịp khác vậy. Xin thứ lỗi!

Nói xong Trương Vô Kỵ hiểu ý nâng Chu Du dậy.

Đúng lúc này. Hoàng Minh cất tiếng ngăn lại.

- Chờ đã!

Chu Du có chút không vui, thật sự muốn lưu người sao.

Hoàng Minh thật sự không thể để bọn hắn đi, bởi vì bên tai hắn lúc này đã vang lên thông báo.

Tìm hiểu cách trị thành công!

Cách trị:

Sử dụng một ngàn con kiến thay nhau cắn khắp cơ thể. Độc được sẽ được thanh trừ.

Đồng thời.

Ban bố nhiệm vụ, gây dựng lại ý chí của Chu Du.

Chu Du người mang kịch độc, tâm tư đè nén, ý chí bị bào mòn. Nên thức tỉnh hắn.

Nhiệm Vụ thành công.

Thưởng: 800 Kim tệ

Đá tiến hóa 1 viên!

Nhiệm vụ thất bại.

Chu Du chết, bát hùng không thể tụ họp, nhiệm vụ chính tuyến thất bại.

Hoàng Minh nhìn nhiệm vụ mà muốn khóc. Con mẹ nó. Ngươi hay là giết ta đi. Hệ thống chết tiệt.

Lại còn cách trị như thế này, không lẽ không còn cách giải độc nào khác. Ngàn con kiến cùng cắn. Sao mà ngươi cũng nghĩ ra được.

- Hoàng huynh có chuyện gì sao?

Chu Du hai mắt khép hờ, hỏi lại.

Hoàng Minh cũng không muốn vòng vo nữa. Đáp lại:

- Chu Huỳnh đây là Đoạt Tiên Phong Sắc làm tới!

Chu Du biến sắc, Trương Vô Kỵ cũng vậy, không nghĩ tới hắn là biết. Không có lý nào, đây là loại kịch độc cực hiếm, không có thuốc giải. Bọn hắn đã đi tìm biết bao đan sư, bao nhiêu y sư có tiếng cũng không thể chữa trị. Vất vả lắm mới hỏi được tên của chất độc này. Vậy mà, hắn ta là ai mà chỉ nhìn qua đã đoán được. Vốn chuyện đi này, bọn hắn muốn tìm tới vị thần y Phúc Khai thử vận may. Thế nhưng mà. Không lẽ tiểu tử này là người của Lòì Trần tông, nếu không sao có thể biết được. Nghĩ tới Trương Vô Kỵ hai mắt đầy lưu sóng, tay nắm chặt chuôi đao.

- Vô Kỵ, Bình tĩnh đã!

Chu du nói với Trương Vô Kỵ một câu rồi quay lại. Hắn nhìn kỹ Hoàng Minh một chút, nhưng chỉ thấy nụ cười tự tin của Hoàng Minh, Chu Du không thể làm cách nào khác.

- Tại sao Hoàng huynh biết được tại hạ trên người chính là..

Hoàng Minh không vội, tay phải đưa lên một chén rượu uống cạn. Khả một tiếng rồi đáp lại.

- Nếu ta nói, ta có thể giải thì sao?

Một câu nói của Hoàng Minh như tiếng sét đánh ngang tai Chu Du cùng Trương Vô Kỵ. Một năm nay, bọn hắn đi khắp nơi cầu y, cầu đan. Vậy mà không những có người không biết là loại độc gì, có người biết nhưng không hề có cách giải. Vậy mà ở đây, thiếu niên này phân một câu chắc nịch, ta có thể giải.

Đây là cỡ gì rung động!

Chu Du đánh giá lại Hoàng Minh một lần nữa. Tuổi tác đối phương chắc cũng ngang ngửa mình. Thế nhưng lại có một cỗ tự tin, tự tin vô cùng.

Hoàng Minh tự tin, vì hắn biết, hắn có thứ mà người khác không có.

- Hai vị Huỳnh Đề, trước tiên ngồi đi. Ta sẽ kể một câu chuyện, được chứ!

- Wow, Minh ca ca lại kể chuyện, thật là tốt quá!

Tiểu Ngư Nhi hai tay vỗ bốp bốp, Lệnh Hồ Sung cùng Kiều Phong cũng cười rất tươi. Những người còn lại không biết lí do tại sao 3 người kia lại vui vẻ như vậy.

Đoàn Dự hai mắt tinh quang lờ lờ. Lúc trước người ta nói rằng, Tiểu Ngao Giang Hồ là một thiếu niên kể lại. Phải chăng?

Thú vị đây.

Chu Du cũng cảm thấy có chút thú vị, với lại đối phương cũng đã nói như vậy, thôi thì cứ ở lại xem đã. Biết đâu thật sự có kì tích.

Hoàng Minh thấy Chu Du cùng Trương Vô Kỵ ngồi xuống. Hắn lại bắt đầu cái dáng vẻ thần côn của mình. Chân trái dặt lên bàn. Miệng nói rất to.

- Ta kể các ngươi nghe Tam Quốc Diễn Nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Một thương tung hoành vạn quân, một kẻ đốt ngàn chiến thuyền

Hoàng Minh lúc này đang thao thao bất tuyệt kể lại Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Thật sự thì từ nhỏ hắn rất mê các tác phẩm văn học, tiểu thuyết, hắn có thể nhớ hết các tình tiết trong truyện.

Quán ăn nhỏ đã quá trưa thế nên không có nhiều khách, lúc này trong góc quán chỉ có một đám thiếu niên đang quây quần.

Một tên thì nước bọt bắn tung tóe, miệng liên tục phun châu nhả ngọc. Những kẻ còn lại thì hai mắt sáng rực, nghe đến thất thần, xung quanh xảy ra chuyện gì không hề hay biết.

Nhất là hai nhân vật chính như Triệu Vân và Chu Du. Hai người cũng không nghĩ mình trùng tên với người trong câu chuyện.

Tình tiết gay cấn, chiến đấu hào hùng. Trí tuệ sáng ngời, anh hùng hào kiệt xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Nhất khi đến đoạn Triệu Vân nổi bật trong trận Đương Dương Trảng Bàng một mình cưỡi Bạch Long mã phá vây hàng vạn quân Tào, chém gãy 2 lá cờ to, giết 50 danh tướng quân Tào, lấy được thanh gươm báu Thanh Công - Thanh gươm báu mạ vàng của Tào Tháo, có thể chém gãy các loại binh khí, Cứu chúa công.

Hoàng Minh đứng thẳng lên, Đọc to:

- *Máu đỏ chan hòa áo giáp hồng*

Đương Dương ai kẻ dám tranh hùng

Xưa nay cứu chúa xông trăm trận

Chỉ có Thường Sơn Triệu Tử Long.

Đám thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, trong lòng như có một dòng máu nóng. Nhất là Triệu Vân, hai bàn tay đã nắm chặt lại từ khi nào. Hắn cũng là Triệu Vân, hắn cũng dùng thương. Nhất định ta sẽ mạnh mẽ, nhất định giống như vị Triệu Vân kia, một thương đại phá trăm vạn người.

Triệu Vân hai mắt nóng rực, không biết từ lúc nào đã có một niềm tin trong tâm khóa hắn.

Cả đám lại chìm vào câu chuyện, một lần nữa bị cuốn vào những tình tiết lôi cuốn khác.

Lúc này Hoàng Minh bắt đầu kể tới trận Xích Bích, một trận chiến thủy quân cực kì rung động. Nhưng kể sách cực kì khéo léo của liên quân tôn lưu.

Nhất là Chu Du. Hắn không ngờ vị tiền bối trong câu chuyện kia lại là một người tài ba như vậy.

Hơn 80 vạn quân không ngờ bị đánh bại bởi sự tài hoa của ông. Một trận chiến quyết định ra thế chân vạc.

Chu Du hai mắt cũng tỉnh quang sáng rọi, trong lòng hắn bắt đầu có chút nhen nhóm. Đúng vậy, hắn còn mối thù không đội trời chung, mối thù diệt gia. Hắn không thể chết được.

Khi Hoàng Minh kể tới cái chết của Chu Du, đồng thời nói tới câu nói cuối cùng của ông:

- Trời sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Không ngờ cái chết của Chu Du lại khiến các thiếu niên thương đau. Một vị tướng tài ba, văn võ song toàn với cái chết làm lòng người đau xót.

Chu Du khuôn mặt tái nhợt, bỗng nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống.

Không ngờ, không ngờ, hắn nhắm mắt lại, dòng lệ rơi xuống.

Câu chuyện kết thúc cũng là khi trời đã tối. Mọi người đều không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Bị cuốn vào câu chuyện, không ai để ý tới thời gian.

Lúc này, Hoàng Minh đề nghị cả nhóm rút về nhà hắn.

Đám người Kiều Phong, Lệnh Hồ Sung Và Tiểu Ngư Nhi thì đó là nhà rồi.

Triệu Vân vốn là tìm Hoàng Minh cảm tạ, nên đồng ý. Đoàn Dự thì cất tiếng không ý tứ. Quá là muốn quấy rầy rồi. Tiểu bản tử thì Hoàng Minh không hỏi, trực tiếp kéo đi.

Chỉ có Chu Du và Trương Vô Kỵ, phải mất rất nhiều thời gian mới quyết định được là đi cùng.

Dù sao, Hoàng Minh cũng đã nói là có thể giải. Thôi thì thử một lần. Có hy vọng còn hơn là tuyệt vọng.

Cứ thế, một đám thiếu niên 9 người kéo nhau đi trên đường về nhà Hoàng Minh.

Đi trên đường cũng không khác gì đám tiểu tử họp nhau làm bậy về. Chẳng qua không ai nghĩ tới. 9 thiếu niên này về sau đều nhất phi trùng thiên, đứng trên vạn người. Năm lấy sức mạnh cứu toàn bộ đại lục.

Trăng hôm nay lên cao, chiếu sáng xuống sân nhà Hoàng Minh. Lúc này không khí cực kì vui vẻ. Là người trẻ tuổi, rất nhanh các thiếu niên đã nói chuyện cười đùa vui vẻ. Trần Thị có lẽ là vui nhất, Trương phu đi xa, nhi tử về, có bằng hữu, nàng thấy hắn trưởng thành đều vui vẻ. Đối xử với các thiếu niên như con mình.

Bữa cơm vừa xong. Trần mẫu cùng Điều Thuyền dẫn nhau về phòng nàng, để lại bầu không khí cho người trẻ tuổi. Triệu Vân lúc này bắt đầu đứng lên chấp tay cảm tạ Hoàng Minh cùng các huynh đệ. Chu Du cùng Trương Vô Kỵ lúc này mới biết xuất thân của Triệu Vân.

Tiểu Ngư Nhi thì như là nghe chuyện tới nghiện, ở bên chỉ muốn Hoàng Minh kể chuyện tiếp.

Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành. Bây giờ Hoàng Minh cũng vội. Hay là...

Hoàng Minh nghĩ một lúc, có lẽ lên là kể câu chuyện này...

Một câu chuyện cảm động về tình huynh đệ.

Hoàng Minh chắc không nghĩ tới hắn kể chuyện cũng tới nghiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kết bái huynh đệ

Trăng đã tròn vành vạnh. Lúc này đã canh ba. Thế nhưng dưới sân lúc này không hề có ai buồn ngủ chút nào cả.

Cũng bởi vì quá cuốn hút bởi câu chuyện.

Lúc này Hoàng Minh đang kể chính là Thủy Hử. Một trong những câu chuyện hán yêu thích nhất.

Câu chuyện thăng trầm, thế rồi rồi cuộc điều gì tới thì cũng tới, Lương Sơn Bạc tan rã. 108 vị anh hùng người thương kẻ chết. Không khí chung lại. Bắt đầu có nhưng tiếng thút thít.

Thật cảm động lòng người.

Tiểu bản từ trong lòng tức tới, nhin không được nói to:

- Tống Giang chết tiết, một lòng chỉ muốn quy thuận, để các huynh đệ của mình đều bị gian thần hại chết..

Nhiều người cũng gật đầu. Tô về cùng ý nghĩ.

Chu Du lại lắc đầu:

- Không hẳn, theo Hoàng Huỳnh kể thì khi đó chịu quá nhiều ảnh hưởng của triều đại, Tống Thủ Lĩnh này cũng chỉ muốn giúp các huynh đệ rửa đi một thân là tặc. Cũng bởi vì trong đám huynh đệ, đều có rất nhiều người là con cháu binh gia chính gốc.

Hoàng Minh cũng gật đầu. Thật sự đến bây giờ quyết định của Tống Giang vẫn luôn có người trách, kẻ ủng hộ. Đây cũng là đề tài tranh cãi muôn thừa rồi. Không cách nào khác cả.

Bên này Triệu Vân thì vẫn còn dư lại không khí hào hùng đầy ắp của tình huynh đệ, hán nhìn xung quanh, đoạn nói:

- Chúng ta có thể kết nghĩa huynh đệ chứ??

Câu nói của Triệu Vân cũng làm đám người hào hứng. Một phần cũng là do dư âm câu chuyện.

Tốt lắm, Hoàng Minh cũng mong thế này. Hoàng Minh gọi một tiếng kêu hạ nhân chuẩn bị một bàn lớn. Cắm một li hương. Trên là một bát rượu.

Lúc này mọi người đều hài lòng, không khí vui vẻ.

9 Thiếu Niên cùng quỳ xuống, hai tay chấp một nén hương, trắng sáng như chứng giám cho một sự kiện đặc biệt này.

Hoàng Minh khởi đầu:

- Ta Hoàng Chấn Minh

- Ta Vũ Văn Thành Đồ

- Ta Chu Du

- Ta Trương Vô Kỵ

- Ta Đoàn Dự

- Ta Kiều Phong

- Ta Triệu Vân

- Ta Lệnh Hồ Xung

- Ta Tiểu Ngư Nhi

Hoàng Minh tiếp tục:

- Trời cao chứng giám, chúng ta ở đây hôm nay kết bái huynh đệ, nguyện có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, mặc dù không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Nói tới đây, Hoàng Minh lấy một thanh dao nhỏ trên bàn, cứa một nhát ngay tại ngón tay trỏ. Một giọt máu rơi xuống bát nước. Tiếp đó là những người phía sau đều làm theo.

Khi tới cuối cùng Tiểu Ngư Nhi thì lại trở về tay Hoàng Minh. Một ngụm uống xuống, lại chuyển tiếp. Nghi lễ cứ như vậy xong. Lúc này lại đầu đầu trong việc ai lớn ai nhỏ.

Trương Vô Kỵ chỉ nói một câu duy nhất.

- Thực lực vi tôn!

Mọi người đều đồng ý với câu nói này.

Tiểu Ngư Nhi hay tay vỗ vào, vậy Minh ca là nhất rồi.

Mọi người đều quay qua nhìn Hoàng Minh. Thật sự lợi hại như vậy.

Trương Vô Kỵ tay xách đao lên, thì bỗng nhiên bị Chu Du chặn ngang lại.

- Đề ta tới tiếp Hoàng Huỳnh

- Vậy thì thử một chút nhĩ?

Đoàn Dự tay quạt khép lại. Rút từ bên hông ra một đôi bao tay trắng, hần bắt đầu đeo vào. Hoàng Minh lúc này đã biết, muốn làm đại ca thì phải thể hiện thôi. Tay hần rút ra từ hông một cây dao ngắn, hình thù vừa giống dao vừa giống mũi thương, mọi người đều thấy lạ. Tiểu Ngư Nhi thấy thể thốt lên:

- Minh ca không dùng sủng mà đánh tay đôi sao?

Chu Du nghe thấy liền ngạc nhiên:

- Sủng thú là sao?

Tiểu Ngư Nhi tiếp lại:

- Minh ca là thuần thú sư mà.

- Cái gì???

Chu Du vùng Trương Vô Kỵ tròn mắt lên. Thuần thú sư mà không gọi yêu thú ra chiến, nom tình huống kia là định đấu tay đôi sao. Nhìn là biết Đoàn Dự kia là chiến sĩ rồi.

Đoàn Dự nghe được Tiểu Ngư Nhi nói, quay sang nói với Hoàng Minh.

- Hoàng Huỳnh, người có lẽ nên triệu hồi sủng thú ra đi.

Hoàng Minh cười cười, đoạn đáp:

- Không cần, đấu một trận thôi!

Hoàng Minh hơi cong người, tay trái đưa tới, tay phải đưa ra sau về thể thủ.

- Mong rằng Hoàng huynh không hối hận nhé!

Hai găng tay của Đoàn Dự sáng lên, không ngờ hình thành một đoàn vụ sáng, hai nắm đấm hình đầu hổ màu bạc. Nhìn cực kì khoa trương.

Không khí căng thẳng lên, hai người vẫn chưa xuất ra hành động.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hần là cái gì chức nghiệp

Vút, Đoàn Dự bất động bỗng nhiên lao vút tới, tốc độ cực nhanh, tay phải đâm thẳng tới, thậm chí có thể nghe rõ được tiếng hổ gầm của quyền tới.

Khí thể như hồng.

Chu Du biến sắc, không ngờ là luyện thể kì, mặc dù là sơ cấp luyện thể kì nhưng Đoàn Dự này mới bao tuổi chứ.

Thật khó tin được. Lần này Hoàng Huỳnh làm sao đỡ.

Chỉ thấy lúc này Hoàng Minh hai mắt nhú lại, bất nhiên động tác cũng cực kì linh hoạt, né tránh một quyền xảo diệu, tay trái huy động kunai đâm lệch

ngang sang vai Đoàn Dự.

- Ô, kĩ xảo quá linh hoạt đi, thật khá!

Trương Vô Kỵ không nhận được khen một câu.

Đoàn Dự cũng ngạc nhiên, thế nhưng hắn vẫn tự tin đối lại mũi kunai bằng một quyền. Uyển, Hoàng Minh lui lại ba bước, Đoàn Dự chỉ lùi nửa bước.

- Xong, quá khó, luyện thể kì đối đầu lại luyện khí kì chênh lệch quá nhiều. Vốn là không cùng cấp bậc.

Trương Vô Kỵ buông lời.

Hoàng Minh biết với kĩ xảo bây giờ thì đánh nữa chỉ không ăn thua, qua chuyện này nhất định phải lịch lãm chiến đấu nhiều hơn, kiếm nhiều tiền đổi kĩ năng hơn mới được.

Đoàn Dự lúc này hai găng tay lại biến đổi, một bên tỏa ra bản to, không ngờ lại hình thành một tấm khiên, tay phải xuất liên lại là một thanh kiếm.

Đôi găng tay màu trắng này không ngờ là pháp khí cực kỳ đa dạng như vậy.

Chu Du hai mắt lóe lên, không ngờ là pháp khí, thật sự không thể tin được. Đoàn Dự này là người của thế lực nào đây. Đến pháp khí cũng có.

Hoàng Minh lúc này đứng đó, không ngờ hắn lại mỉm cười, vẫn là cái thông điệp của hắn đối với các đối thủ của mình.

Đoàn Dự nắm khiên, miệng nói:

- Hoàng Huỳnh cẩn thận, ta lại tới!

Nói xong hắn vẫn tốc độ vọt tới.

- Bái Sơn Nghịch Thuần!

Một tấm khiên ảnh ảo cực to lao tới.

Cảm giác như sắp sấn bằng Hoàng Minh tới nơi rồi.

Đúng lúc này, Hoàng Minh không ngờ hai bàn tay chấp lại, kết ấn, động tác kết ấn của hắn phải nói bây giờ là cực kì thông thạo rồi.

- Hòa độn, hòa chi thuật!

Hoàng Minh tay trái che trước miệng, một đoàn hỏa diễm ngập trời bay ra từ miệng hắn. Tất cả mọi người đều há hốc miệng. Tò rõ sự sợ hãi. Đây là cái gì. Pháp thuật sao. Lại có pháp thuật mạnh như vậy sao. Đây là pháp thuật đã viên mãn chứ.

Tất cả đám thiếu niên đều sợ hãi. Nhất là Chu Du cũng Trương Vô Kỵ. Thân ở tông môn, nên biết rằng Lôi trần tông cũng chưa có pháp sư nào đạt được cảnh giới hỏa diễm mạnh như vậy. Quá là đáng sợ. Một bên tiểu mập mập mới là người rung động nhất. Đây phải chăng là cảnh giới pháp sư mạnh mẽ sao. Đây có lẽ là cảnh kinh động đầu tiên của tiểu bản tử. Đánh dấu cho một sự lựa chọn của một vị pháp sư khủng khiếp nhất sau này.

Bên kia cả đám đều khiếp sợ cảm thán, bên này thì Đoàn Dự thì khổ không thể tả. Đây là cái gì pháp thuật. Thật khủng khiếp, đến cả quốc sư cũng không có pháp thuật hỏa hệ mạnh thế này. Đoàn Dự tấm khiên chống đỡ đã nóng bừng lên, như nhũn ra, sắp bị hòa tan vậy. Cả thân người hắn như co ro lại nấp sau tấm khiên. Gần đến lúc tấm khiên sắp không chịu được nữa thì rốt cục Hoàng Minh cũng dừng lại. Đoàn Dự mồ hôi chảy xuống, suýt nữa pháp khí duy nhất của hắn bị phá hỏng bởi đòn vừa rồi.

Đoàn Dự thấy hết sức mất mặt. Không ngờ một Hoàng Tử như hắn, là thiên tài của đế quốc. 11 tuổi đã là luyện thể kì. Nhìn khắp đế quốc cũng không có ai bằng. Vậy mà hôm nay lại sắp như thua tới nơi rồi.

Đoàn Dự chiến ý lại tăng cao. Không ngờ đối phương lại đa dạng như vậy. Hắn là thuần thú sư thật sự sao?

Sao mà lại có thể sử dụng pháp thuật. Lại có kĩ xảo chiến đấu như chiến sĩ.

Chuyện này thật khó tin, nhưng hắn lại không sợ, pháp thuật đó ắt hẳn không thể dùng được nhiều lần, phần thắng của hắn vẫn là cao hơn.

- Hoàng Huỳnh thật thâm bất khả trắc, thế nhưng pháp thuật vừa rồi chắc là không thể sử dụng nữa. Lần này nhất định ta sẽ thắng.

Đoàn Dự chắc nịch nói.

Hoàng Minh cười cười. Vậy sao, đến một pha nữa đi thôi.

Đôi găng tay lại một lần nữa biến đổi, lúc này lại là hai song kiếm, Đoàn Dự quyết định đối kháng nhanh chóng, lấy tốc độ tấn công giải quyết trận đấu. Cũng không chần chừ, vọt cái lao đến. Khoảng cách lúc này cũng chỉ có khoảng 10 mét mà thôi.

Nhưng khi tới được 5 mét, trước mắt đoàn dự Hoàng Minh lại kết ấn. Đoàn Dự giật mình sợ hãi, con mẹ nó, không khai chứ, lại lad pháp thuật vừa rồi sao?

Cũng không phải như Đoàn Dự vừa nói, Hoàng Minh đây là thứ khác.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm một tiếng, không ngờ có một đám khói nổ ra che lấp thân hình Hoàng Minh, đám khói nhanh chóng biến mất, tại nơi Hoàng Minh đang đứng xuất hiện không ngờ là 4 Hoàng Minh giống nhau như đúc. Cả bốn đều cầm kunai, nhanh chóng 3 tên lao tới đánh cùng Đoàn Dự.

Đám Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi, Lệnh Hồ Xung, Triệu Vân cùng Tiểu bản tử chỉ biết há hốc miệng ra, không hiểu sao lại có nhiều Hoàng Minh như vậy.

Nhưng Chu Du cùng Trương Vô Kỵ lại 4 mắt tròn tròn nhìn nhau. Không phải chứ, đây là, ảnh ảo pháp thuật sao???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Một tháng ước hẹn phân chia

Chu Du khó hiểu, đây là cái gì ảnh ảo, tại sao có khí tức như thật như vậy, lại còn có thể chiến đấu không khác bản thể?

Là loại cấp cao phép thuật sao?

Đám người ngoài thì cảm xúc sợ hãi thán phục thì thôi đi, bên trong Đoàn Dự đã cảm thấy phát điên, 3 tên Hoàng Minh phối hợp cực kỳ ăn ý, liên tục dồn ép hắn, lúc thì ăn một cước vào hông, lúc thì ăn một tát vào má. Úc chế vô cùng. Mãi mới tìm được sơ hở. Ngay lập tức Đoàn Dự chém bở một tên ảnh ảo, áp lực giảm xuống, vài phút sau, 2 ảnh ảo kia cũng bị chém xuống. Đoàn Dự thở phào. Khốn thật, một bên cho 3 tên ảnh ảo chiến với hắn, một bên Hoàng Minh đứng ngoài coi vui.

Lúc này để xem con chiêu trò gì nữa.

Vừa mới nghĩ xong, lại không ngờ Hoàng Minh cười, điệu cười nhìn rất khốn nạn.

- 3 tên chưa đủ cho Đoàn Huỳnh chơi vui rồi. Vậy 5 tên nhé.

Nhất thời Hoàng Minh kết ấn, lại bùm một tiếng là 6 tên Hoàng Minh xuất hiện. Ngay lập tức 5 tên lao vào oánh Đoàn Dự.

- Ta dựa vào!!!!

Đoàn Dự chỉ thốt lên một câu rồi nhanh chóng đỡ đòn phản công, lại đỡ đòn phản công. Bộ dáng chật vật vô cùng.

Nếu mà để tiểu muội của hắn trông thấy đại ca mình khổ thế này nhất định sẽ ôm bụng cười to mất. Đấu với một tên luyện khí kì mà không nổi. Đoàn Dự tức ói máu, mẹ nó đây là cái gì luyện khí kì chứ.

Bùm, bùm bùm, phải mất 8 phút vật lộn Đoàn Dự mới diệt được 5 tên ảnh ảo Hoàng Minh. Trông hắn lúc này cực kỳ chật vật. Bốn quần áo trắng toàn dấu chân giày đen sì. Hai má thì đỏ hỏn không biết đã ăn bao phát tát.

Hoàng Minh vẫn nụ cười khốn nạn như vậy, không ngờ hắn lại kết ấn.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm bùm bùm. Lần này là 11 tên.

Ngay lập tức 10 tên lao tới.

Đoàn Dự chiến ý tăng cao. Không biết là đánh nhau nghiện rồi hay là cay cú quá tới giận dữ. Lại một hồi chiến đấu tiếp. Lúc này không còn từ ngữ gì có thể diễn tả được sự sợ hãi của Chu Du và đám người đứng xem. Nhất là Trương Vô Kỵ, cảm thấy may mắn là không đi lên, nếu không người đang bị hành hạ trong sân lúc này là hắn rồi.

Trận chiến quá mức đơn giản. Một bên nhiều người nhưng không hạ sát chiêu, mục tiêu chỉ là cái hông và hai má. Một bên là nhất chiêu sát sát, dù sao vũ g không phải là người thật. Đoàn Dự chém không lưu tình.

Trận này là 20 phút mới xong. Thể lực của Đoàn Dự đã có chút không xong.

Hoàng Minh bẻ ngón tay răng rắc. Vươn vai một cái, lại kết ấn.

Lúc này là những 21 tên Hoàng Minh xuất hiện.

Đoàn Dự thấy mà muốn khóc. Hai chân lúc này không ngờ chạy cong mông lên, miệng hô to:

- Ta phục rồi, ta phục rồi. Không đánh nữa.

Mọi người thấy thế đều cười ha hả.

Hoàng Minh lúc này nhân cơ hội nói luôn. Còn ai muốn tranh lão đại không?

Khuôn mặt hắn lúc này rất vô si.

Đùa à, người nom cao nhất luyện thể kì kia còn bị người hành cho chạy, bọn ta ai đấu lại.

Cứ thế chức vị lão đại rơi vào tay Hoàng Minh. Bắt đầu đến vị trí thứ hai thứ ba. Lại có điều ở đây có rất nhiều người không phải người tu luyện qua. Hoàng Minh thấy thế, để bảo đảm công bằng. Hắn ra quy định, 1 tháng sau. Lấy thực lực quyết định. Mọi người đều không hiểu. Một tháng thì lấy gì mà đấu lại. Nhất là đám người Kiều Phong, Triệu Văn, Tiểu Ngư Nhi, Lệnh Hồ Xung và tiểu mập mạp. Bọn hắn chưa từng tu luyện qua.

Hoàng Minh chỉ cười hà hà.

Hắn quyết định lấy thiên địa tạo hóa công truyền cho bát hùng.

Đám người biết được, kẻ mừng kẻ ngậm ngừng. Dù sao công pháp gần như là vật vô cùng giá trị. Vậy mà Hoàng Minh không ngờ lấy ra chia sẻ với mọi người. Hoàng Minh thì không nghĩ nhiều như vậy. Hắn là người thể ki 21, phóng khoáng mà. Có gì không được. Hắn chỉ phát tay, giao cho huynh đệ mình có gì mà không được. Với lại, Hoàng Minh đang xác định, cần ra một kế hoạch trong một tháng này. Để tạo tiền đề cho cả đám.

Chu Du ngậm ngừng một chút, đoạn hỏi:

- Lão Đại, người là cái gì chức nghiệp!

Hoàng Minh sừng sốt.

- Ta là thuần thú sư rồi.

Mọi người đều không tin, có thuần thú sư nào như người không?

Thấy vẻ mặt của bọn hắn đầy không tin, Hoàng Minh lấy triệu hồi ra pikachu cùng hitokage

Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi và Lệnh Hồ Xung đều biết thực lực của hitokage rồi nên không nói gì. Thế nhưng Đoàn Dự đám người đều không biết, Hắn chỉ tay vào pikachu nói.

- Ta nói này lão đại, sủng thú của người là để làm thú cưng hả, sao bọn nó nhìn đều nhỏ bé xinh xắn thế này. Liệu có đánh nhau được.

Pikachu và hitokage nghe thấy thế đều kêu lên kháng nghị như muốn nói:

Có người mới là thú cưng.

Kiều Phong 3 huynh đệ đều buồn cười. Hitokage mà làm thú cưng gì. Bọn hắn còn biết nó đốt một tên luyện khí tầng 5 tro cũng không còn cơ.

Hoàng Minh nghe thấy vậy, quay qua nhìn đán Chu Du thấy hắn gật đầu tỏ ý cũng nghĩ vậy.

Hoàng Minh cười cười. Đoạn nói:

- Hitokage, pikachu, nhìn thấy hai cái cây cạnh kia không? Ra chiêu cho bọn hắn thấy.

Trước sân có hai cây cảnh, Hoàng Minh cũng không rõ là cây gì, lệnh cho pikachu cùng Hitokage công tới.

Rẹt rẹt rẹt, điện từ hai má pikachu áp tới rồi xèo một tiếng, dòng điện vàng khè to bằng bắp chân người bắn tới một cây. Đùng một tiếng, cái cây không chịu được nổ tan tành, chỉ còn sót lại đoạn gốc. Đám người hai mắt tròn lên. Quá khủng khiếp.

Chưa dừng ở đó, hitokage bên này phun ra hỏa diễm, thậm chí còn đỏ hoe cả của Hoàng Mjnh. Cái cây con lại cháy thành than. Sốt lại toàn là chút lửa bén ra.

Đoàn Dự sợ hãi, nổi hết cả gai ốc. Quá may mắn Hoàng Minh khi này không cho sủng thú ra, không thì cái mạng hắn không biết giờ ra sao

Chương 44: Ai mà không sợ mẫu thân

Đám người nhìn hai cây cảnh to trước mặt vậy mà giờ đang ở phương trời nao. Thật sự quá con mẹ nó kích thích.

Pikachu hai tay khoanh vào nhau, mặt vênh lên, hết sức biểu cảm. Đừng khen ca, ca rất ngại ngùng.

- Lão đại, đây là, đây là yêu thú gì vậy? Sao có thể mạnh như thế.?

Trương Vô Kỵ bất giác hỏi dồn dập. Hoàng Minh cũng trả lời luôn.

- Con này là chuột điện tử, con kia hình như là long tộc, thần lẫn bò sát gì đấy!

- Cái gì, long tộc?

Cả đám người đều sợ hãi cùng kêu lên.

Sao thế, Hoàng Minh khó hiểu, Long tộc thì làm sao?

Không phải Hoàng Minh khó hiểu mà là hắn không rõ ràng. Ở đại lục này Long tộc biểu hiện cho sự vượt trội của yêu thú. Gần như là một trong thần thoại yêu thú mạnh nhất. Có một con rồng làm sủng thú, đó là cỡ nào kinh khủng.

Đám người trò chuyện như vậy qua hết đêm. Gần sáng thì mới dẫn nhau đi ngủ. Quả là một đêm đầy kích thích rồi.

Hoàng Minh định về phòng thì bị Trương Vô Kỵ cùng Chu Du giữ lại.

- Lão đại, giờ ngươi cũng là lão đại của bọn ta rồi, không lẽ không định giúp đỡ Chu Du giải độc chứ!

Hoàng Minh yên lặng một lúc. Hai người thấy hắn yên lặng, cũng chỉ biết yên lặng dõi theo.

Hoàng Minh thở ra một hơi:

- Cách thất sự thì ta có, hơn nữa là tuyệt đối giải được. Nhưng thật sự, quá khó làm. Chỉ sợ Chu đệ tâm lý không chịu được.

Nghe Hoàng Minh nói xong, Chu Du hai chân lập tức quỳ xuống. Hai dòng nước mắt chảy ra.

Hoàng Minh giật mình, định kéo Chu Du lên, nhưng không nâng được, Trương Vô Kỵ cũng quỳ xuống theo.

Chu Du thanh âm có chút vui vẻ, có chút giận dữ.

- Lão đại, Chu Du ta gần một năm nay, tranh đấu cùng kịch độc, có bao giờ là yên ổn qua một ngày. Nhiều lúc chỉ muốn nhắm mắt xuôi tay, thế nhưng mối thù giết cha mẹ còn đó. Ta hận mình thực lực không đủ để giết cừu địch, hận mình yếu đuối không thể ăn xương uống máu bọn chúng. Lão đại ngươi nếu là có cách, xin hãy cứu tiểu đệ. Cho dù có khó khăn thế nào, ta vẫn sẽ chịu đựng được.

Nói xong hai mắt Chu Du kiên định ngời ngời, nhìn thẳng vào Hoàng Minh.

- Tĩnh tĩnh, nhiệm vụ gây dựng lại ý chí Chu Du hoàn thành.

Nhận được kim tệ 800

Đã tiến hóa một viên.

Hoàng Minh vui mừng, vậy là xong cái nhiệm vụ nữa. Hoàng Minh dùng sức kéo Chu Du cùng Trương Vô Kỵ dậy, đoạn nói.

- Đã là huynh đệ, các ngươi tin ở ta, lão đại thì phải lo chi huynh đệ mình chứ. Vội lại. Chiều tối hôm nay. Nhất định sẽ nói với các ngươi. Trước hãy về phòng nghỉ ngơi. Chiều đến chúng ta sẽ nói về vấn đề này.

.Chu Du cùng Trương Vô Kỵ rời đi Hoàng Minh về phòng đóng cửa lại.

Hắn bắt đầu nhìn về ba lô.

Hiện tại hắn đang có 1420 kim tệ. Nếu có thể đổi, thì chỉ có đổi được 7 quả pokeball mà thôi. Những 200 kim tệ một quả pokeball. Rất là khốn nạn.

Nhưng vì sự nghiệp tới, chắc hắn là phải đổi rồi. Ngó một chút đá tiến hóa.

Đá tiến hóa

Vật phẩm tiêu hao.

Lấy từ thiên thạch 2 vạn năm, bên trong chưa tràn ngập khí tức hồng hoang. Đối với việc tiến giai của pokemon và yêu thú có trợ giúp cực lớn. Xác suất cao lên 8 thành.

Vật phẩm khóa

Không thể vứt đi, không thể giao dịch.

Khá tốt, viên đá này để cho hitokage lúc quan trọng đột phá thành lizardon.

Sắp xếp lại một chút. Hoàng Minh bắt đầu phác thảo kế hoạch rèn luyện cho đám thiếu đệ. Một tháng này rèn luyện. Hoàng Minh vừa viết lại vừa cười hề tiện. Không biết hắn đang viết cái gì. Nhưng chắc chắn là không hay ho.

Đến cuối buổi chiều, đám thiếu niên mới theo hẹn tụ tập lại. Trong sân lúc này, Trần Mẫn đang mắng âm ỉ vì hai cây cảnh bóng mát trong sân của nàng. Không hiểu sao bị phá mất. Đám thiếu niên im re không dám trả lời.

Lão đại à lão đại, người chắc chắn toi rồi.

Y như rằng, Hoàng Minh đang hí ha hí hửng đi từ cuối hành lang tới. Còn đang đắc chí về kế hoạch huấn luyện của mình thì một tay kéo tới, Rõ ràng Hoàng Minh có thể cảm nhận được, nhưng không hiểu vì sao không thể né được. Một tai hắn bị xách lên.

- ta kháo! Tên trời đánh nào..

Một tiếng trầm thấp vang lên khiến Hoàng Minh rụt vùi:

- Là lão nương của người đây, người định xử ta sao? Định làm phản hả????

Một chữ hả Trần trị kéo dài, cùng theo đó là cái xoắn tai lôi đi. Hoàng Minh kêu lên ai ái. Quá mất mặt, còn đám thiếu đệ kia lại cười nghiêng ngả. Hoàng Minh trợn mắt giờ giờ nắm đấm. Cả đám im lặng.

- Mẫn thân a, ta không làm gì sai nha, sao người lại!

Hoàng Minh phân bua, Trần thị hàm hừ. Hai mắt đẹp nhú lại.

- Không làm gì sai, ta hỏi người, hai cây An Dưỡng Sơn của ra đâu?

Vừa nói Trần thị vừa chỉ về phía trước cái sân.

Bỏ mẹ rồi. Hai cái cây tôi qua sao. Hoàng Minh ngẩn ra, thôi xong.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lôi Trần Tông kẻ thù

Trên bàn ăn cơm lúc này chỉ còn lại 9 thiếu niên, Trần Thị và Điều Thuyền đã về phòng. Lúc này cả đám mới cười ha ha.

Hoàng Minh đáng về khá chật vật. Má trái con in nguyên một dấu bàn tay đỏ. tai trái còn đỏ bừng.

- Các người còn dám cười, ta sẽ cho pikachu xử đẹp!

Nghe tới pikachu, cả đám thiếu niên sợ hãi rụt vào. Gì chứ con chuột kia không chơi đùa được. Quá kinh khiếp rồi.

Thấy tạo được áp lực lại. Hoàng Minh bắt đầu nói chính sự:

- Triệu vân, đệ lát nữa cho ta địa chỉ nhà, đưa mẫu thân tới luôn nhà ta. Một là tiện chăm sóc người, hai là để mẫu thân ta cũng có người bầu bạn.

Triệu vân dạ một tiếng rồi yên.

- Ngày mai ta sẽ bắt đầu rèn luyện. Bây giờ ta nói một chút. Chu Du, bây giờ đệ kể một chút về việc của đệ đi. Tầm này, việc của huynh đệ tất cả mọi người đều là, kẻ thù của huynh đệ chính là kẻ thù của chúng ta.

Mọi người đều gật đầu. Đúng vậy.

Đồng loạt mọi người quay sang chờ Chu Du nói.

Chu Du một bên nghe lời Hoàng Minh, thật sự cảm động. Hắn uống một húp canh, đoạn kể.

Thì ra, Chu Du sinh thời là con của một vị trưởng lão của Lôi Trấn tông. Lôi Trấn tông là một tông môn 8 sao cực kì có danh vọng. Nằm trong thập thế lực tông môn mạnh nhất.

Câu chuyện bắt đầu từ hai năm trước, khi cha hắn vô ý có xung đột đến lợi ích của một số người, tất nhiên là bị hợp lại thủ tiêu. Bọn trướng sử dụng Đoạt Tiên Phong Sắc kịch độc khiến toàn bộ không ai có thể vận chân khí. Cả gia 123 người một đêm bị diệt. Chu Du may mắn có một tấm độn phù trước kia sinh hắn được chưởng môn Lôi Trấn Tông tặng, thế nên thoát được một kiếp. Hơn một tuần chôn chui chôn lủi trong rừng sinh hoạt. Không vận khí được, hắn chẳng khác gì người thường, thân mang kịch độc. Khó khăn không nói ai cũng có thể đoán.

Chu Du tìm đến được Trương gia. Trương Vô Kỵ là bạn thân từ thừa bé xú. Được sự đồng ý của cha, Trương Vô Kỵ đưa Chu Du ngao du tứ phương tìm kiếm đan sĩ, y sĩ. Nhiều lần còn bị truy tung ngăn chặn. Một năm qua biết bao khổ sở, ngâm đắng nuốt cay mới tới đây.

Hoàng Minh cắn răng, Lôi Trấn Tông.

Hừ hừ. Nhớ cho lão tử.

Kiều Phong bỗng phá tan bầu không khí trầm lắng:

- Lôi chấn tông có y phục hình gì vậy Chu huynh.

- Hình đốm lửa.

Chu Du đáp lại.

Nghe tới đây, Kiêu Phong, Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi hai mắt lại đỏ lên. Đúng là kẻ thù.

Trương Vô Kỵ ngả nhiên, đây là có chuyện gì.

Hoàng Minh thay mặt kể lại chuyện của Thái Bình thôn. Mọi người nghe mới hiểu ra.

Tiểu bàn tử chợt hỏi:

- Lôi Trấn tông tại sao y phục không phải là hình tia sét mà lại là hình đốm lửa???

- Đốm lửa là đệ tử ngoại môn. Đệ tử Nội môn và Hạch tâm đệ tử mới là tia lôi vân..

Hóa ra là vậy. Mọi người ồ lên. Không khí lại hơi chùng xuống. Đối thủ hắn là một tông môn mạnh khủng khiếp, lấy gì đầu lại đây.

Đoàn Dự hai ngón tay gõ xuống bàn. Không biết suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên Hoàng Minh đứng bật dậy. Hai tay khoanh lại trước ngực. Ánh mắt chăm chú đầy tự tin. Hắn cao giọng ;

- Không cần biết đối thủ là ai, không cần biết bọn hắn mạnh như thế nào, phạm huynh đệ ta, nhất định tru sát bọn hắn. Chó gà không tha!!!!

Một câu nói của hắn làm đám thiếu niên nhiệt huyết sôi trào.

Con mẹ nó quản gì tông môn, không tông môn. Tôn môn nó bọn ông đây sợ gì.

Tâm tính hài từ cứ là dễ kích động như vậy. Chỉ cần có ý nghĩ bọn hắn đều muốn làm.

- Tốt lắm, còn Đoàn Dự, không lẽ định giết huynh đệ mãi.

Đoàn Dự cười cười;

- Ta sao. Ta họ Đoàn tên Dự. Người Quốc Huy vương quốc. Tự danh Thái Tử Quốc Huy vương quốc.

- Ta kháo!!!!

Thật hay đùa, tổ sư hẳn là thái tử.

Thảo nào, Chu Du gật gù, bảo sao hẳn có pháp khí, tuổi trẻ mà thiên phú cao như vậy.

Tiểu Ngự Nhi thì thấy bình thường. Sao chứ.

- Thái tử mà thua Minh ca ca đây thôi!

Cả đám cười ồm lên. Đoàn Dự hừ một tiếng. Mẹ nó ai bảo hẳn biến thái như vậy.

Hoàng Minh cười cười. Đoàn Dự rút từ ngực ra 8 quyển sách. Đây là hẳn phải mất 200 kim tệ thì hệ thống mới sao chép cho hẳn 8 bản Thiên Địa Tạo Hóa Công.

Giao cho mỗi người một bản. Trước khi rời đi đi dặn kỹ. Tối nay tu luyện nhập môn. Sáng mai bắt đầu huấn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thiên Địa Tạo Hóa Công uy mãnh

Phía sau núi, trời còn nhìn chưa rõ bóng người. Một đám thiếu niên đứng thẳng, tại một khu có chút rộng rãi. Đây là nơi trước kia Hoàng Minh hẳn một mình rèn luyện.

Trời còn âm u tù mù, thế nhưng không một ai buồn ngủ cả. Có chăng chỉ là sự hưng phấn, đúng vậy, là hưng phấn.

Tối qua cả đám tu luyện thiên địa tạo hóa công pháp, không ngờ đều đã đặt chân vào luyện khí kì. Nhất là Triệu Vân và Kiều Phong lập tức đạt tới luyện khí kì tầng hai. Quá khủng khiếp tốc độ tu luyện.

Đoàn Dự thấy mà lẽ lười, hẳn tối qua suy nghĩ mãi xem có nên hủy bỏ công pháp cũ để tu luyện Thiên địa tạo hóa công không, cuối cùng quyết định sáng mai sẽ xem rồi mới quyết định. Không ngờ hôm nay, cả 5 tên huynh đệ chưa từng tu luyện chỉ một tối đạt thành công, thậm chí lên tới luyện khí tầng hai. Độ thuần linh khí cực tinh khiết.

Chu Du thì chưa thể tu luyện, nhưng Trương Vô Kỵ thì cũng giống Chu Du hết sức kinh ngạc.

Đây là cái gì tốc độ!!!

Hoàng Minh gật gù một cái. Đây cũng coi là tạm ổn. Không phụ sự trông mong của hẳn.

Hôm nay hẳn đưa cả bọn tới đây, để tuyên bố một việc, thành lập tiểu đội chính quy.

- Huynh đệ, các ngươi đã nghiệm chứng được công pháp của ta đưa tới.

Chu Du gật gù:

- Cực bá đạo công pháp, không ngờ tiến triển cực nhanh!

Hoàng Minh tiếp ngay:

- Đúng thế, đây là tiền vốn mà ta ưng ý nhất để cùng các huynh đệ xông pha đại lục này. Chúng ta, không chỉ báo thù, tiêu diệt kẻ thù, chúng ta còn phải dương danh tên mình trên toàn đại lục. Không những nhân loại, mà các chủng tộc khác đều phải cúi mình trước huynh đệ ta. Các huynh đệ, các ngươi có muốn như vậy không?

- Muốn!!

- Muốn!!

- Muốn!!!

Tất cả đều đáp trả lại Hoàng Minh

Hoàng Minh lại tiếp tục;

- Thế nhưng hiện tại chúng ta còn quá yếu, chúng ta cần thực lực, chúng ta cần thể lực. Mà những thứ ấy, không ai cho chúng ta cả. Chúng ta đều phải tự giành giật lấy. Giẫm lên xác của kẻ địch mà lớn lên. Chúng ta sẽ không bao giờ thua. Vì bên cạnh ta, luôn có các huynh đệ. Có đúng không???

- Đúng!!!

Cả đám bắt giặc đồng thanh hô.

- Tốt lắm, trong một tháng này ta sẽ làm mốc. Rèn luyện các người. Và quan trọng nhất, các người lên nhớ, chúng ta có 9 người, nhưng 8 người các người chưa có phân vị trí cao thấp đâu!!

Nói đến đây, Hoàng Minh cười đầy ẩn ý.

Nghe hắn nói tới đây, Chiến ý trong đầu các thiếu niên hùng hực. Mẹ nó, không thể đấu với lão đại thì sao, nhất định ta sẽ làm lão nhị. Á dù, lão nhị hay là thôi, ra sẽ làm lão tam.

- Bây giờ. Các người có 5 tiếng, ngay lập tức tại đây hấp thu thiên địa linh khí. Ta sẽ trở lại sau 5 tiếng. Nên nhớ, từng phút đều có khả năng sớm ngói đây. Còn Chu Du, đệ đi theo ta!

Buông ra câu, Hoàng Minh đi mất. Cả đám thiếu niên lập tức ngồi xuống vận chuyển công pháp. Không ai muốn thua ai...

Chu Du đi theo Hoàng Minh vào một khu rừng, đoạn tới chỗ cần. Hoàng Minh mới hé ra cách giải độc.

Chu Du nghe được mà sợ hãi, thật sự cách giải là như thế!

Một ngàn con kiến thay nhau cắn, đây có khác gì tra tấn con người ta đến chết.

Chu Du hai tay run run, miệng thốt ra:

- Lão đại, người không lừa ta chứ. Đây là cái gì cách giải độc.

Hoàng Minh cũng không biết làm thế nào. Chỉ đáp.

- Sư phụ ta nói, đây là cách duy nhất chữa được độc của đệ.

- Sư phụ???

Chu Du ngạc nhiên!

Hoàng Minh hí mắt, chứ đệ nghĩ ta bản lĩnh tự mình rèn ra hả???

Chu Du gật đầu, đúng vậy, Hoàng Minh biến thái như vậy, sư phụ hẳn chắc cũng phải là cao nhân. Nhưng mà cách này, Chu Du cắn răng. Von mẹ nó, Đàng nào cái mạng hắn cũng không còn được bao lâu nữa.

- Được rồi, ta quyết định giao cái mạng này cho lão đại người.

Chu Du hai mắt trấn định, nắm chặt tay.

Hoàng Minh cũng nhiễm khí chất của Chu Du, trong lòng cũng tự tin. Mẹ nó, hệ thống sư phụ, mong rằng người không gạt ta a.

.

Nếu đã nghĩ thông, nên làm luôn. Hoàng Minh lấy ra một hũ mật. Giúp Chu Du bôi quanh người. Chừa lại những nơi quan trọng mà thôi. Giúp hắn bịt mất mũi tai miệng lại. Nhất là hạ thân. Sau đó cứ vậy một Chu Du, cơ bản trần như nhộng, hắn hít hà một hơi để lấy can đảm. Lòng nhớ về phụ thân mẫu thân. Nhớ về tí ti mình, nhớ về những người họ hàng thân thiết. Chu Du cắn răng. Con mẹ nó Lôi Trần Tông, bọn thiếu nhớ kỹ các người...

Chu Du nhảy xuống ổ kiến...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thiên Sát tiểu đội

Chu Du cảm thấy thân thể như bị ngàn mũi kim châm thì nhau đâm vào. Hắn quần quai gầy gù, nhiều khi hét lên thất thanh. Hoàng Minh đứng bên trên

lòng nóng như lửa đốt.

Con mẹ nó, quá đau xót.

- Có lên Chu đệ, không được buông tha, không được ngất đi, bọn ta vẫn còn cần đệ tung hoành thiên địa.

Hoàng Minh một bên hô lớn, một bên cổ vũ không ngừng.

Chu Du nghe được tiếng Hoàng Minh, đứng thê, hẳn còn rất nhiều việc phải làm, không thể ngất đi, không thể chịu thua. Aa aa aaaaaaaaaa!!!!!!!!!!

Tổ kiến liên tục, liên tục bò ra kiến, nhưng nhúc, thê nhưng mỗi con kiến cắn Chu Du một cái, đều lăn ra chết bất đắc kỳ tử.

Liên tục kiến lao ra cắn, rồi liên tục lăn ra chết. Cứ thế đứng đến 4 giờ sau. Toàn bộ kiến đều chết sạch.

Chu Du lúc này chỉ còn hơi thở thoi thóp. Hoàng Minh vội xuống bế hẳn lên. Đây là lúc thu hoạch quan trọng nhất, không thể sơ sài. Chu Du được Hoàng Minh bế lên, hẳn chỉ hơi có được cơ miêng. Hoàng Minh nhìn khẩu hình hẳn, có thể nhận ra ý hẳn nói:

- Lão đại, ta qua cửa rồi!!!!

Một tuần trôi qua. Hôm nay mặt trời lên rất cao, ánh nắng chói trang, thê nhưng giữa bãi đất trống lúc này lại có 8 thiếu niên đang đứng thẳng, cả người không một động tác gầy gù. Đây đúng là Kiều Phong Đoàn Dự đám người.

Không ngờ, người đứng ở giữa lúc này, mặt mũi tuy đầy vết chàm, thân hình gầy gò nhưng lại hết sức hùng hào. Không ai khác nghĩ rằng đây là một tên thiếu niên đã từng mang kịch độc cả. Hẳn đúng là Chu Du. Lúc này mồ hôi đã ướt nhẹp quần áo, hai mắt mồ hôi chảy xuống cay xè. Nhưng không thiếu niên nào dám lấy tay gạt đi.

Vì bọn hẳn đang thi, Hoàng Minh bắt bọn hẳn thi, bọn hẳn phải kiên nhẫn, kiên nhẫn đến khi có kẻ thua cuộc mới thôi.

Tiểu mập mập mấy nay đã thon lại hơn rất nhiều, mặc dù là vẫn còn béo tròn nhưng nhìn đã thuần mắt hơn trước. Hẳn cũng quyết tâm hơn bất cứ ai. Bởi vì, hẳn cũng muốn trở nên mạnh mẽ, con mẹ nó, tên Lí Hùng chết tiệt. Đừng hòng cướp được nữ nhân của tiểu mập mập ta.

Vốn đang tập trung cao độ, không ngờ ở đâu bay đến một con tiểu nghê, đậu ngay trên má tiểu bàn tử, chỉ đậu thôi đã khó chịu, không ngờ nó còn đốt một phát. Tiểu bàn tử hét lên như lợn bị chọc tiết. Nằm rạp xuống.

- Aaaaaaaaaa, khốn nạn!!!

Một tiếng hét thất thanh làm cả bọn sung sướng ngồi bệt xuống đất.

Hoàng Minh không biết từ đâu đến. Phán một câu xanh rờn.

- Tiểu Bàn tử, ngươi thua. Quần áo tuần này của cả đám, ngươi giặt...

Cả bọn cười ha hả, tiểu bàn tử hai mắt đầy tơ máu, căm tức, con mẹ nó, con tiểu nghê chết tiệt kia. Ngươi dám hãm hại ta. Hu hu.

Một đời anh minh thân võ bàn tử ta lại phải đi giặt quần áo. Con tiểu Nghê chết tiệt. Ta hận cả đám tiểu nghê chúng bay.

Cả đám tranh thủ vào dưới bóng cây nghỉ ngơi, chỉ có mập mập ôm má còn sung tếu lắm bầm một lúc mới vào.

Lúc này Hoàng Minh mới nói quyết định thành lập tên đội ngũ, đồng thời quảng tới cho bọn chúng vài bộ đồng phục.

- Đây là....

Triệu Vân lên tiếng ngạc nhiên

Tiểu Ngu Nhi thốt lên:

- Đây không phải là giống đồ của Hoàng Minh ca ca sao?

Kiều Phong đội mũ rằn ri vào, thấy rất nhẹ nhàng, lại có chút lạ lẫm. Bộ quần áo thì có màu xanh lá cây, pha lẫn màu xám. Giống như đám cây quang cảnh vậy.

- Đây là trang phục dã chiến, từ mai huấn luyện là mặc đồ này. Chú ý. Mỗi người chỉ có hai bộ. Nhớ giữ gìn bảo quản. Còn nữa, từ mai chúng ta sẽ có tên, gọi Thiên Sát tiểu đội.

Thiên Sát tiểu đội, Đoàn Dự bĩu môi, nghe như bỏ đời ha.

Hoàng Minh trừng mắt cái, Đoàn Dự rụt vùi. Không hiểu sao, từ đột bị ăn hành ngập mồm, Đoàn Dự lại sinh ra sợ Hoàng Minh một vảnh. Một phần cũng là do sợ pikachu với hitokage.

Không ai phản đối gì, Hoàng Minh bắt đầu phổ cập một chút bài tập buổi chiều. Đồng thời lôi ra đồ ăn trưa.

- Đại ca, người vó không gian trừ vật sao?

- Không gian trừ vật. Đó là nhẫn sao?

trước kia đọc truyện Hoàng Minh cũng biết qua một chút.

- Đúng vậy!

Chu Du đáp lại.

Hoàng Minh nhớ tới lúc trước, cây guitar của hắn được Linh San giữ hộ. Không biết nàng để đâu, chắc là nàng có không gian trừ vật.

Ta có balo, hình như cũng là một loại trừ vật không gian đi.

Hoàng Minh gật gật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thất tinh công chúa bảo bảo

Trước mắt 9 người lúc này, không ngờ lại là một hồ phân to, chắc phải 15 người vừa vịn.

- Lão đại, hôm nay dẫn chúng ta tới đây là sao??

Đoàn Dự kì lạ hỏi. Tay trái còn đang bịt mũi.

- Đương nhiên là tập luyện chứ sao?

Hoàng Minh trả lời tinh bơ.

- Luyện tập gì ở đây chứ?

Vũ mập mập ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh không nói gì, rút từ lưng ra hai quả cầu pokemon, triệu hồi ra pikachu và hitokage.

Cả đám đều ngửi thấy mùi không ổn.

Phân cho hai pokemon hai góc, Hoàng Minh không nói một lời, đập cái hự, chấn đá tay đẩy. Cả bọn không ngờ Hoàng Minh chơi thô lỗ như vậy. Nhất là Đoàn Dự một cuộc lộn nhào xuống.

Chỉ kịp kêu lên thất thanh.

- Khốn nạn!!!!!!

Cả đám đều lộn nhào xuống hồ phân, Hoàng Minh đứng bên trên như một ác ma, bắt đầu tuyên bố.

- Sau này, trên chiến trường, trong sâm lâm, tại bí địa. Nhất định sẽ có những nơi bẩn thỉu thối nát như thế này. Thế nhưng, đó đều là nơi cứu đi tính mạng của các người. Nên nhớ, mạng nhỏ mới là quan trọng. Sạch sẽ cùng kiêng dè sẽ lấy mạng người. Có mạng mới báo thù được, có mạng mới tung hoành trên đại lục được. Bây giờ ta đếm từ 1 đến 3. Lặn trong đó 1 phút. Ai thò đầu lên sớm hoặc không chịu lặn. Xin lỗi huynh đệ, người quá đen rồi. Pikachu, hitokage, sẵn sàng vào vị trí.

- Pika pika

- hít...

Pikachu cùng hitokage kêu lên hưởng ứng.

Đoàn Dự không cam tâm, con mẹ nó, lão tử đường đường là thái tử một nước cơ mà, vậy mà bây giờ sa ngã tới trình độ này. Chưa kịp cảm thán thì

Hoàng Minh đã hô,

- Bắt đầu!

Cả đám còn do dự, chỉ có Chu Du cùng Triệu Vân, Kiều Phong nhắm mắt lặn xuống.

- ta kháo, lão đại nguoi cũng quá tà ác..

Đoàn Dự kêu lên thất thanh khi thấy pikachu phóng điện tới. Hắn ngum mắt toi.

Cứ như vậy cả buổi chiều, liên tục kéo dài thêm thời gian. 8 thiếu niên không biết đã ngâm trong hồ phân bao lâu, nhưng khi được báo tin kết thúc ngày tập. Cảm giác như vừa ở địa ngục về. Con mẹ nó. Quá là thối.

Đen đui nhất vẫn là Vũ Bàn tử. Vì sáng bị thua kèo kiên nhẫn. Giờ phải đi giặt quần áo cho cả bọn. 8 bộ quần áo còn đậm đặc mùi phân, nhiều bộ còn vương thêm cả phân dính lại trong túi áo. Mập mập vừa vò vừa khóc tu tu. Túi thân cho số phận mình. Bỗng nhiên hắn để ý trên mặt suối có một vầng sáng nhỏ, mập mập thấy kì lạ bèn lao ra. Không ngờ là một vật thể kì lạ.

Rõ ràng là hình dáng người, nhưng lại bé như nắm tay. Nhìn là biết hình dáng nữ nhân. Sau lưng lại có hai cánh. Lúc này đang bị hôn mê. Tiểu bàn tử không biết làm thế nào. Hắn cầm ngược người lại, vung vung vẩy vẩy một lúc, không ngờ lại có hiện quả. Tiểu tử kia phun ra một ngụm nước, ngồi dậy, ngẩng ra một lúc. Thấy được mập mập đang nhìn mình, lúc đầu có chút sợ hãi, về sau lại như thích thú. Hai cánh vẩy vẩy hai cái bắn nước tung tóe. Đập đập thấy ổn định. Nàng bay lên, đậu vào vai tiểu bàn tử.

- Ấy ấy, đừng có kéo tai ta

- lại nữa, đừng có kéo tóc.

Quần nhau một lúc, tiểu bàn tử mới được tha. Tiểu tử này cứ ngồi trên vai hắn. Miệng không ngừng líu lo líu lo nói gì đấy. Tiểu bàn tử không hiểu.

Hắn vội chạy về nhà.

- Hoàng Minh, Hoàng Minh!!

Vũ mập mập gọi ầm cả trang viên lên. Cả đám ùa ra.

Chúng kiến tiểu mập mập mang về một thứ lạ lắm, ai cũng nhao vào xem.

Tiểu tử kia cứ bám sau lưng mập mập hé mắt ra xem. Hoàng Minh cũng không rõ. Đành phải dùng Bách Hiểu tìm kiếm một chút manh mối.

Tim Hiểu thành công!

Thất tinh công chúa bảo bảo

Thuộc bộ lạc tinh linh bảo bảo.

Là con gái của Tinh Linh mẫu vương.

Cấp bậc: cấp 7

Phẩm chất: ưu việt

Kĩ năng:

Chấn vang hành khúc

Bất biến ngưng tọa

Hoàng vũ hoành tảo

Là hỗ trợ ưu tú mà mọi pháp sư hằng ao ước.

Thứ tốt. Hoàng Minh hai mắt sáng quắc. Mập mập này số đỏ ra phết.

Hoàng Minh liền công bố ra thân phận của tinh linh. Mọi người nghe mà giật mình cảm thán. Thật sự mạnh như vậy.

Vũ mập mập biết được đã gặp số may, liền chạy ngay tới bên Hoàng Minh, bóp bóp vai, cầu xin hắn cách nào để giữ tinh linh lại. Hoàng Minh phì cười. Cũng không nói nhiều.

- Nguoi xác định giữ nàng làm sủng vật!

- Đúng thế!

Mập mạp khẳng định chắc nịch.

Hoàng Minh cũng đồng ý. Nhưng sủng vật thì phải nàng đồng ý. Hoàng Minh quyết định đưa pokeball cấp 5 cho mập mạp.

Mập mạp nhận pokeball nhạc nhiên!.

Đây là pháp khí Hoàng Minh dùng pikachu mà.

- Liệu có ổn không?

Mập mạp lo lắng!

Hoàng Minh khẳng định.

Nàng dường như mới bị thương, sẽ không có sức chiến đấu, với lại tinh linh sức chiến đấu rất kém.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tiểu Nhã cố sự

Hoàng Minh cười cười. Tiểu bàn tử cầm quả pokeball mà không biết làm thế nào, Hoàng Minh chợt hỏi:

- Tiểu bàn tử, ngươi suy nghĩ kĩ chưa, Nàng chỉ thích hợp với pháp sư thôi. Ngươi chẳng lẽ muốn chuyển chức pháp sư?

Tiểu bàn tử không suy nghĩ, lập tức gật đầu. Từ khi thấy Hoàng Minh thi triển Hỏa độn, Vũ bàn tử đã thấy kích thích cực kì.

Nếu đã vậy, Hoàng Minh cũng không ngăn cản, mặc cho bàn tử xuống tay. Đoạn chỉ hấn cách dùng. Tiểu bàn tử chỉ gật gật tỏ vẻ đã hiểu. Lui lại sau vài bước làm tiểu tinh linh giật mình tách ra, nàng còn ngờ ngác chưa hiểu gì thì đã thấy một quả bóng hình tròn bay tới người, giật mình kinh hãi, pháp thuật của nàng còn chưa sử dụng được, liền vỗ đôi cánh tính né. Nhưng không kịp, tiểu bàn tử không hiểu sao ném mạnh tay vậy, quả cầu bay đập cái bốp vào người.

Cả đám ngạc nhiên, cứ tưởng tiểu tinh linh kia ăn phát cầu đầy phải bay mấy mét, ai ngờ nàng như không có việc gì, thế nhưng quả cầu không ngờ tách ra, một luồng sáng như tia chớp bay tới bao phủ cả người tiểu tinh linh. Hút nàng vào quả cầu. Mọi việc diễn ra trong nháy mắt. Cả đám đều ngốc trệ.

Quả cầu lắc lư lắc lư liên tục, tiểu bàn tử lo lắng đến nhịp tim cũng lắc đều theo quả cầu. Mất 10 giây thì quả cầu chính thức yên tĩnh.

- Phù, con mẹ nó quá hại não đi.

Vũ bàn tử ngồi bệt xuống. Thở dài thốt lên. Bỗng nhiên trong đầu hần tự nhiên có một mối liên hệ nào đó rất vi diệu, rất mông lung.

Hoàng Minh nghe bàn tử nói mà hai mắt tròn lên. Con mẹ nó, hại não con chim à.

- Tiểu bàn tử, ngươi từ địa cầu tới sao?

Tiểu bàn tử ngờ ngác, mặt dần thối ra.

- Cái gì địa cầu, là ở đâu địa phương?

Tiểu bàn tử thốt ra, Hoàng Minh nhìn cái mặt của hần mà không biết nói gì.

- Được rồi, Vũ huynh, mau mau triệu hồi lại nàng ta xem nào!

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng hô hào.

Mọi người đều hưởng ứng nhiệt liệt.

Tiểu bàn tử hai tay cầm cầu lên, mặt héch lên trời. Định quăng cầu giống động tác của Hoàng Minh. Thế nhưng tay giơ lên thì không biết sao khựng lại.

- Sao thế?

Đoàn Dự ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Bàn từ đằng thối mặt

- Ta không có biết tên nàng!

Hoàng Minh sặc sụa.

- mẹ nó, tên thì người lấy cái tên nào mà mà chả được. Cứ ném là ra thôi. Hô tên chỉ là muốn tạo khí thế, hiểu không?

Thì ra là vậy. Mặc cho nước bọt của Hoàng Minh bay tủa tung trên mặt mình. Vũ bàn từ không thèm để ý, hần suy tư một lúc.

- Đúng rồi, gọi Tiểu Nhã đi!

Ta kháo, cả đám nghe mà giật mình. Tiểu bàn từ từ bao giờ nghĩ được câu từ ý nghĩa như vậy.

- Tiểu Nhã, ra đây cho ta!!

Vũ bàn từ hét to, đồng thời ném quả cầu ngay trước mắt mấy mét. Quả cầu nảy xuống mặt đất.

Roẹt, Ngay lập tức bắn ra tia sáng hình điện, hình thành một đầu tiểu tinh linh bé bằng nắm tay. Hai cánh vẫy vẫy hết sức khá ái.

Cái mối liên kết khiến nó cảm thấy tiểu mập mập khá thân thiết, mập mập cũng thấy y như vậy. Tiểu tinh linh bay bay trên vai hần, nói vài câu gì đấy. hai tay nhiều khi còn giờ giờ nắm đầm thịn ư.

Hoàng Minh không để ý, nhưng mà...

What the fuckkkkk....

Nàng nói là tiếng anh sao? Hần không nghe nhầm chứ.

Hoàng Minh miệng há to đút vừa được quả trứng. Hay là tai hần nghe nhầm.

Hoàng Minh bèn cất tiếng hỏi bằng tiếng anh!

- Xin chào! người có nghe được ta nói không?

Tiểu tinh linh bỗng giật mình, không ngờ mừng như điên, bay tới trước mặt Hoàng Minh. Cả bọn đều ngó người, đây là sao? Lão đại hiểu được nói được tiếng tinh linh sao?

- Người biết tiếng tinh linh tộc???

Nàng cất tiếng hỏi hần?.

Lần này Hoàng Minh thật sự khẳng định, nàng nói đúng là tiếng anh. Hần gật đầu. Giờ mới nhớ ra. Trước khi tới đây tới giờ đã gần nửa năm. Nhưng hần dùng là trí nhớ của tên Hoàng Chấn Minh kia, dùng đều là tiếng đại lục này. Không ngờ hôm nay lại biết ở đây có chủng tộc lại sử dụng tiếng anh.

Nói chuyện một lúc, Hoàng Minh mới được nghe nàng kể lại. Hóa ra, nàng tên Ái Nhĩ, sinh ra đến nay đã 160 tuổi. Tương đương là 160 năm. Thế nhưng tuổi thọ nàng như vậy, tinh linh vốn là tộc dương thọ cao. 160 tuổi chắc khác gì là thiếu nữ nhân loại 16 tuổi. Hơn 160 năm qua nàng chỉ được ở trong vườn quốc. Thật sự buồn chán. Vốn tính hoạt bát, nàng không ngờ một lần trộm chôn thịn nữ, bay qua vùng cấm, lọt vào một truyền tổng trận. Không biết tại sao bị truyền tổng tới đây. Lúc đầu rất là thích thú, bay lượn khắp núi rừng, gặp biết bao loài khác lạ.

Thế nhưng hôm qua nàng xâm nhập trái phép lãnh địa của một đàn tiểu nghê. Bị săn đuổi, quá sức mà ngã xuống dòng suối. Không ngờ được tiểu mập mập cứu.

Cả bọn nghe tới đây mới ồ một cái.

Hoàng Minh truyền đạt rất rõ. Nàng không ngờ ở đây lại có chủng tộc hiểu được tiếng của các nàng. Đồng thời Hoàng Minh cũng biết được. Không chỉ tinh linh bảo bảo. Mà toàn bộ tinh linh tộc đều dùng ngôn ngữ là tiếng anh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gặp lại Linh San

Nghiêm!!

Bên trái, quay!!!

Bên phải quay!!!

Chào!!

Một loạt các động tác được thi hành đồng loạt. Vẫn bãi tập đấy, vẫn là đám thiếu niên đấy. Đã gần một tháng rèn luyện chính quy.

Hoàng Minh đã thấy được thành quả khá tốt.

Liên tục rèn luyện, liên tục phá sức. Tập luyện đến khi kiệt sức mới dừng lại. Vận chuyển Thiên Địa Tạo hóa công. Sau đó lại tập luyện.

Tình cảm huynh đệ ngày càng gắn bó, ngày càng hiểu ý nhau.

Đến bây giờ, người có tu vi cao nhất trong bát hùng vẫn là đầu tàu Đoàn Dự cùng Trương Vô Kỵ. Một là luyện thể tăng 2. Một là vừa đột phá luyện thể kì.

Còn lại không ngờ là Chu Du Cùng tiểu mập mạp. Chu du từ ngày giải độc thành công. Không ngờ thiên phú tu luyện cực cao, liên tục đột phá. Hiện đã tới luyện khí tầng 8. Tiểu mập mạp, nhờ sự hỗ trợ của thất tinh công chúa, tạo không gian giới tu luyện điên cuồng lên cấp. Cũng đã luyện khí tầng 7 chút xíu nữa là tới tầng 8.

Đám người Kiều Phong, Triệu Vân, Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung đã đạt luyện khí tầng 6. Hoàng Minh gật gù. Cứ tốc độ này, cấp bậc đã khá ổn. Hiện tại là cần kinh nghiệm chiến đấu mà thôi.

Vậy nên hôm nay hắn đã lên xong kế hoạch. Mục tiêu vẫn là Hùng Thiên sâm lâm. Lần này hắn không đi một mình nữa, mà dẫn theo một đám tiểu đệ. Mục tiêu chiến đấu là các hệ thú từ cấp 6 trở xuống. Với lại, Hoàng Minh cần một lượng lớn kinh nghiệm để thăng cấp. Chả nhẽ tiểu đệ tiến bộ lão đại lại cứ dậm chân tại chỗ.

Trước khi đi đã nói với Trần mẫu một tiếng. Trần mẫu có chút lo lắng, chỉ dặn cả bọn đều cẩn thận. Nhất là Hoàng Minh.

9 thiếu niên, Đi lại trên phố, Thái Minh trấn vẫn tấp nập như vậy!

- Tiểu bàn tử, ngươi báo cho nhà ngươi chưa?

Vũ bàn tử cười hề hề.

- Lo gì chứ, lão gia tử đã nói, không gây tạo nghiệt gì tiếng tai cho gia tộc, còn muốn làm gì là việc của ta.

Tiểu bàn tử huênh hoang với Hoàng Minh. Vậy là yên tâm.

- Đoàn Dự thì sao?

Đoàn Dự tay phải cầm một que thịt xiên, hắn chưa ăn loại đồ ăn bình dân này bao giờ, hiện tại ăn thấy mê luôn.

- Không lo, vốn ta chuyến này trốn đi chơi, phụ hoàng ta chắc không tìm nổi đâu, dù sao ta cũng là vượt biên giới qua bên này đấy, ta đã để lại lời nhắn cho muội muội rồi. Nói ta gặp bình cảnh, chỉ dạo quanh chút rồi sẽ sớm về thôi.

Chu Du nghe vậy, bèn hỏi:

-Ngươi nghĩ dễ vậy sao? Phía đông 40 mét góc trái sau hẻm 1 người.

Phía tây 45 mét sau quán đậu hũ 2 người. Phía Nam 30 mét một đôi thanh niên nam nữ trên cầu.

Chu Du nói làm cả bọn giật mình, quay xung quanh nhìn, thật là có người. Đám người đó không ngờ thấy mình bị phát hiện liền lẩn mất hoặc quay đi.

Đoàn Dự hai mắt mở to, con mẹ nó, không phải chứ, đám đĩa này vẫn bám theo dai như vậy!

Lệnh Hồ Sung thật sự chấn kinh, lắp bắp:

- Chu ca sao có thể nhìn ra được bọn họ, thật cao thủ!

Chu Du nhìn Trương Vô Kỵ thấy hắn cũng đang nhìn mình, cả hai không hẹn đều cười.

Hon một năm nay chốn tránh kẻ thù, có bao giờ hai người không cảnh giác. Nếu không phải nhìn ra đám người kia chỉ là theo dõi mà không hiện ra sát khí. Chu Du liền có thể đoán ra là kẻ địch rồi.

Hoàng Minh cũng hiểu rõ. Bản lĩnh này cũng là một phần luyện ra.

- Lão đại, chúng ta có lẽ nên thuê linh thú di chuyển. Đường còn khá xa.

Hoàng Minh gật đầu. Tiểu bàn tử lạnh chanh dẫn đường, nói bán thú cười cũng không xa, cách một đoạn ngã rẽ mà thôi.

Đây là một quán bán và thuê thú cười. Hoàng minh hôm nay mới có dịp để quan sát phương tiện di chuyển ở thế giới này. Trước mắt hắn lúc này là 3 chuồng nhốt. Một chuồng có đám thú trông giống ngựa, nhưng không phải là ngựa. Bọn chúng có 4 chân nhưng thân hình bè bè, to như cái thùng nước. Đầu lông xù xì như đầu vượn. Hoàng Minh không rõ đây là cái giống gì. Chuồng kế bên lại là một đám thấp hơn. Thân thon một chút, lại đứng bằng hai chân. Con này không khác gì khủng long là mấy. Hoàng Minh cho nhận xét. Chuồng còn lại là một đám thú hình chim. Đang bám ngược người xuống như dơi. Hai cánh to bản rộng được khép vào. Hoàng Minh chưa rõ như thế nào để chọn.

Chu Du đứng ra nói một đoạn:

- Lão đại, phi hành thú quá mắc, nên bỏ qua, chúng ta không gấp. Ta nghĩ lên chọn 3 con Thật Minh Hào được rồi.

Thật Minh Hào, là cái giống gì?

Tiểu bàn tử nghe vậy cũng gật đầu. Mấy nay hắn không về nhà, kim tệ cũng chẳng còn bao nhiêu. Cả đám đều nhất trí mua Thật Minh Hào, lúc đấy ra Hoàng Mĩnh mới biết hóa ra con thú có thân to bè bè ấy là Thật Minh Hào. Nhìn lưng của nó đúng là chở được 3 người có thể thật.

Mỗi con giá chỉ 200 kim tệ, Hoàng Minh cẩn rằng lấy tiền đưa ra thì bỗng có tiếng nói ngăn lại:

- Là người, người còn sống????

Một giọng nữ trong veo vang lên, từ ngữ có chút vui mừng, lại có chút ghen ngào không tỏ. Hoàng Minh quay lại một chút, ngẩn ra, không ngờ một chút nào.. hắn lắp bắp:

- Người là... Linh San???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cha ta là Đoàn Trưởng

Xin chào mọi người.

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi và ủng hộ hệ thống game tại dị giới.

Mình cũng đã xem qua rất nhiều góp ý của mọi người. Ở chap trước mình cũng nói qua một lần rồi. Mong mọi người hiểu cho.

Một là lỗi chính tả, là do mình viết bằng điện thoại, mà nhiều lúc cũng lười đọc lại, ha ha. Các bạn thông cảm

Hai là ban ngày là thời gian mình đi làm. Tối về rảnh rồi mình mới viết một chút. Nói lại một lần nữa, đây là thú vui nho nhỏ của mình thôi.

Các bạn chú ý, đọc vui thôi, đừng có nghiện quá, rồi xuống hố mình không chịu trách nhiệm nhé. He he

Hiện tại truyện đang được các bạn yêu thích rất nhiều. Các trang như SS truyện, Wedtruyen hay truyệnfull đều được mọi người ủng hộ nhiệt tình. Tuy nhiên cũng có một vài thành phần không tốt. Mình cũng không nghĩ họ lấy truyện của mình, post lên trang khác và nhận là tác giả. Thật hài hước.

Nhưng mà thôi, trên đời kiểu người nào chả có đúng không các huynh đệ.

Các góp ý của mọi người mình xin ghi nhận, sẽ cố gắng hoàn thiện truyện hơn.

Hứa với các huynh đệ. Chủ nhật này sẽ thả bom nhé!!!

Thân ái

Tạ Trường Thành....

Hoàng Minh nhìn thấy Linh San cũng vui mừng, dù chỉ có ở chung mấy ngày nhưng ấn tượng cũng khá tốt đẹp.

Linh San hai tay nắm chặt, nằng thật sự kích động. Từ ngày ở Hùng Thiên Sâm lâm về, trong lòng nàng lúc nào cũng có hình bóng của hắn, không hiểu sao, mỗi lần ôm cây đàn guitar nàng lại không kìm được nhớ lại những lúc cùng hắn cười đùa, lúc cùng đối đầu nguy hiểm, lần nào cũng thế, hắn tuy thực lực kém nhưng luôn đứng ra che trước người nàng. Không hiểu sao, hai hàng nước mắt rơi xuống gò má.

Đây là, Hoàng Minh ngẩn ra, không phải là quá biểu cảm chứ.

Đoàn Dự không ngờ bước tới sau lưng, vỗ vai Hoàng Minh cái bụp:

- Lão Đại, không phải chị dâu chứ??

Hoàng Minh mặt tò te, chị đây cái đầu nguoi. Hoàng Minh trừng mắt lên.

Bên kia Linh San nghe Đoàn Dự nói không hiểu sao có chút ngượng ngừng lại vui vẻ trong lòng.

- Không đúng, Lão đại ở nhà có Điều Thuyền tí ti rồi.

Tiểu Ngư Nhi bên kia thấy không phải, nói to.

Linh San từ vui vẻ bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Là sao? hắn có ý trung nhân rồi sao?

Nhưng mới hơn một tháng mà thôi. Lẽ nào hắn trước tặng hoa bày tỏ với ta là trêu đùa ta sao.

Hoàng Minh thấy không khí có chút không đúng, bèn lên tiếng nói lãng sang.

- Đây là đám huynh đệ của ta, mọi người làm quen chút.

thế rồi Hoàng Minh lần lượt kêu tên các huynh đệ. Kêu tên ai người đó liền tiến một bước chấp tay. Rất quy củ.

Linh San cũng ngỡ ngàng. Đây là cái gì nhóm người. Đều là thiếu niên trẻ tuổi, vậy mà không thấy nháo nhào, thậm chí là không ai nhìn nàng quá lâu. Linh San rất tự tin vào vẻ đẹp của mình, thế nhưng hôm nay một đám thiếu niên vậy mà coi thấy nàng như không có gì lạ lắm vậy.

Cũng phải. Một bên đám người đều thấy qua Điều Thuyền, thời gian tiếp xúc cũng nhiều. Nhiều lần thành miễn sát thương đi. Với lại, mỗi người có một ý riêng. Vũ bản từ thì chỉ thấy Đại Nhã của hắn là nhất. Bên Chu Du Trương Vô Kỵ thì là tu sĩ, bọn hắn chỉ để ý tới thực lực cùng báo thù. Đám người Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Sung chỉ biết là tí ti mình đẹp nhất. Tí ti mới xứng đáng gọi là nữ tử. Triệu Vân tiểu thư này vốn đậm bạc, một lòng luyện võ điển phong. Nữ nhi tình trường chưa bao giờ nghĩ qua. Háo sắc chắc chỉ có Lão đại Hoàng Minh hắn một người mà thôi.

Hoàng Minh cũng giới thiệu Linh San với huynh đệ. Là bằng hữu trong một lần lịch lãm đi.

- Ngươi sao có mặt ở đây?

Linh San hỏi.

- Nhà ta ở đây, nên ta ở đây!

Hoàng Minh đáp.

Hai người cũng không biết nói gì, tự nhiên thấy có gì đó không nói ra được.

- Lão đại, chúng ta còn phải du chuyển mà.

Chu Du đứng sau nhắc.

Ừ phải, Hoàng Minh gật đầu tính tạm biệt nàng, bỗng nhiên Linh San hỏi theo.

- Các ngươi dự định đi đâu? Muốn mua tọa kỵ??

Hoàng Minh gật đầu, đáp:

- Bọn ta là đi Hùng Thiên Sâm lâm.

Linh San nghe thấy vậy, hai mắt có chút vui vẻ.

- Vậy để ta đưa các ngươi tới, nơi đó nhà của ta, tới nay các ngươi có thể nghỉ ngơi.

- Cái này...

Hoàng Minh chần chừ.

- Không có sao hết, quên nói với người, tọa độ nơi này đều là nhà ta sản nghiệp. Là bằng hữu của ta, không lấy phí đâu

Linh San nháy nháy mắt, hóm hỉnh.

- Ô, đây là nhà người sản nghiệp, một cái điểm tọa độ to thế này..

Hoàng Minh bất ngờ. Thân thế Linh San là thế nào??

Linh San vẩy vẩy lão bản, lão bản nhìn thấy chạy qua, dáng vẻ cực kì cung kính đứng bên cạnh. Nàng chỉ nói nhỏ vào tai hắn mấy câu. Hắn ta gật gật đầu, không ngờ niềm nở kéo đám người Chu Du, Đoàn Dự vào trong lấy tọa độ.

Hoàng Minh hai mắt nhú lại, Linh San thấy hắn có vẻ không vui. Đoàn nói:

- Không nên giận ta a, đây là lời cảm ơn của ta với người khi ở sâm lâm. Thật sự người là ân nhân của cả ta lẫn cha ta đấy. Một chút cảm tạ này chưa là gì cả đâu.

Linh San nên tiếng giải thích

- Người là ở đâu thế lực, không lẽ là dong binh đoàn.

Hoàng Minh chợt hỏi.

Linh San hai mắt híp lại thành hình bán nguyệt.

- Người biết Cát Lạc binh đoàn không?

- Biết!

Hoàng Minh đáp.

Linh San miệng nhỏ thốt ra.

- Cha ta là Đoàn trưởng Cát lạc

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ta là Tiểu Cường

Trên bầu trời là một đàn 6 con yêu thú đang bay. Hai người một thú. Đúng là đi đường hàng không vẫn là nhanh nhất, Hoàng Minh gật gật. Đoàn Dự, Chu Du, Trương Vô Kỵ, Linh San cùng hai tùy tùng là người khiển thú. Hoàng Minh chưa tiếp xúc với yêu thú phi hành nên đành ngậm ngùi ngồi ghế sau. Mà lại là ngồi sau Linh San mới ngượng.

Tổ sư mấy tên chết bầm kia nhất quyết không lên. Hoàng Minh lại là Linh San chủ động gọi tới. Không còn cách nào khác đành phải bèn lên trèo lên.

Hoàng Minh thâm nhủ, đội hitokage tiến hóa thành lizardon nhất định phải bay lượn khắp cho thỏa. Trên đường cả hai đều ít nói. Đi gần nửa ngày, tầm xế chiều đã đến nơi ngôi làng ngoài bìa sâm lâm.

Không khí vẫn nhộn nhạo như vậy. Tầm xế chiều này các đoàn đội đều đi ra từ sâm lâm, bán đồ mua đồ.

6 yêu thú cứ bay qua làng, đi khoảng hơn 10 phút nữa thì thấy một đoàn kiến trúc to lớn. Không ngờ bên cạnh sâm lâm lại có một đoàn kiến trúc to như vậy. Những cái nhà hình tháp chóp cao tới 2 3 tầng. Hoàng Minh thấy là như vậy. Gần tới rìa bỗng một tiếng như tiếng còi vang vọng. Một đoàn yêu thú từ dưới bay lên chặn đứng. Hóa ra là đội phòng vệ quân. Ai đấy trông đều rắn rỏi, dũng mãnh vô cùng. Khi thấy Linh San chỉ chấp tay nhận lỗi rồi cho đoàn người vào.

6 con yêu thú hạ cánh xuống một sân rộng. Ở đây người đi lại cũng tấp nập không ít. Chiến sĩ sáng choáng đao với khiên, ngồi từng đám từng đám bàn luận. Nhiều nơi còn phát tiếng cười to. Không khí cực kì vui vẻ.

- Kia, là Kinh San tiểu thư.

Một người nhận ra Linh San từ trên yêu thú đi xuống, thốt lên một câu. Dĩ nhiên một người rồi cả đoàn người đều để ý tới đám người vừa xuất hiện. Không ngờ lại là một đàn thiếu niên lạ mặt.

- Linh San tiểu thư, người đã về tới, đoàn trưởng có dặn, tiểu thư về hãy tới phòng của ngài.

Một nữ nhân mặc đồ thùng thình đi tới, cất tiếng nói với Linh San.

- đã biết, đúng lúc ta cũng cần gặp người, cảm ơn người!

Linh San gật đầu cảm ơn.

Nàng nói nhẹ nhàng, âm thanh trong sáng làm mọi người đều gật gù thưởng thức. Nhiều tên nam chiến sĩ hai mắt lóe tinh quang. Linh San vốn là mỹ nữ của Cát Lạc đình binh đoàn. Là con gái Đoàn trưởng, tính cách khá ái đáng yêu, vốn là mục tiêu theo đuổi của nhiều nam thanh niên.

- Ân Sư, dẫn các vị huynh đệ này đi dùng bữa rồi nghỉ ngơi. Hoàng Minh người theo ta đi gặp cha ta chút nhé. Nhất định người sẽ rất vui mừng.

Hoàng Minh gật đầu. Dù sao cũng ăn ở nhờ người ta một tối. Thôi thì thuận chủ một chút. Vội lại, để hắn nhìn xem Đoàn Trưởng một dong binh đoàn trông sẽ ra sao?

Hai người đi khỏi sân lớn, rẽ vào một hành lang. Hoàng Minh cảm giác như đi vào một cung điện của tây âu vậy. Cảnh quan bài trí khá giống. Kì lạ.

- Người lần đó làm sao thoát được!!

Đang mãi ngó nghiêng Hoàng Minh bị Linh San hỏi giật mình. Hoàng Minh lấy ngón trỏ tay trái gãi gãi sống mũi. Động tác rất tự nhiên.

Hắn đâu biết, động tác tự nhiên này phối hợp với khuôn mặt của hắn thật sự lúc này khá đẹp trai. Linh San ngượng ngùng không ngờ hai má hồng hồng. Thẹn thùng quay qua phía ngược lại

Hoàng Minh nghĩ không biết nói thế nào, chả nhẽ nói ta có phép biến hóa. Hắn đành cười xòa, đoạn đáp:

- Ta nói ta là tiểu cường, đánh mãi không chết, người vô tin không???

Linh San nghe hắn nói mà phì cười, cái gì mà tiểu cường với đại cường. Vớ vẩn.

Cuối cùng cũng đến cuối hành lang, ở đây chỉ có một phòng duy nhất. Linh San gõ cửa.

Cộc cộc cộc...

- Vào đi!!

Ngay sau đó là một tiếng nói trầm thấp có lực truyền ra. Linh Đan đẩy cửa vào, Hoàng Minh đi theo.

Phòng bày biện cực kì gọn gàng. Không gian không lớn. Hai bên hai kệ sách, ở giữa là một bàn làm việc, giấy tờ sách vở khá nhiều. Ngồi đó là một trung niên. Mái tóc có vài sợi bạc. Hai mắt to hữu thần. Gò má hơi cao. Hai tay đang đan vào nhau chống đỡ cái cằm. Hắn đang hướng ra phía cửa nhìn một nam một nữ bước vào. Ánh mắt như điện. Hoàng Minh cảm thấy áp lực. Như có một đầu hồ đang chăm chú quan sát hắn. Đây là cái gì thực lực, áp bách mình lớn như vậy. Hoàng Minh có chút không thông. Đây chỉ là áp bức tu vi đem lại kèm theo uy thế của kẻ bề trên mà thôi, cũng không có sát khí. Hoàng Minh vận chuyển Thiên địa tạo hóa công, không ngờ áp bức bị tán bay loạn xạ rồi biến mất.

Trung niên khẽ ồ một tiếng. Hứng thú dạt dào....

Thiếu niên này, có ý tứ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đoàn Trưởng bận rộn

Sorry anh em, hôm trc hứa thả bom mà tối qua lại nhậu bữa lâu tung bùng quá. Giờ đau hết cả đầu. Viết được mấy chap. Anh em thông cảm nhé.

- Cha, người đây là ý gì??

Trung niên cười lạnh, không ngờ một khuôn mặt nghiêm túc bỗng tươi cười lại cực kì dễ nhìn.

- Ta có làm gì sao??

Trung niên nói lại, rất vô tội.

- Người còn chối, vừa áp lực người ép tới ta chẳng lẽ không nhận ra sao? Hừ hừ..

Linh San cực kì không vui, tay trái giờ giờ nắm đấm thị uy.

Hoàng Minh cảm nhận được tình cảm cha con hết sức ấm áp

Linh San quay lại, Đoàn giới thiệu.

- Đây là cha ta, Đoàn Trưởng Cát Lạc Bình đoàn Linh Vô Song.

Linh Vô Song, Hoàng Minh tắc lưỡi, Vô Sinh dễ nghe hơn. Hắn tà ác liên tưởng.

- Cha, đây là Hoàng Minh, là người lần trước ta đã kể cho người nghe, hắn còn là người ân nhân đấy.

Linh Vô Song ồ một tiếng, theo Linh San kể thì lúc Hắc man Hùng nện xuống, thiếu niên này ắt hẳn là chạy không được. Ấy vậy mà. Vừa rồi còn thoát được áp lực của ngưng thần đỉnh phong. Trên người tiểu tử này bí mật cũng nhiều đây.

- Ngồi đi!

Linh Vô Song hạ lời mời. Hai người đi tới trước bàn làm việc.

- Trước hết rất cảm ơn người vì sự kiện lần trước, khí phách không tệ, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Linh Vô Song vừa nói vừa gạt một số văn kiện ra. Công việc của hắn khá nhiều. Thật sự cũng khá mệt mỏi.

Hoàng Minh gạt đầu.

- Không có gì, là việc nên làm thôi, dù sao kim thúc cũng cứu ta một mạng.

Linh Vô Song gạt đầu, nói một lúc với Linh San là tiếp đãi Hoàng Minh cho tốt. Ngày mai sẽ mở tiệc tiếp đón hắn sau, rồi lại cặm cụi vào làm việc

Hoàng Minh bủn rủn. Cái gì mà đón tiếp, đáng ra đưa ta vài ngàn kim tệ là ổn rồi. Kẹt xi.

Hoàng Minh không thèm chấp tên cuồng công việc này, theo Linh San ra ngoài.

Hai người vừa ra ngoài một lúc, cúi đầu Linh Vô Song bỗng lên tiếng:

- Điều tra cận kề một chút!!!

- Vâng!!!

Một tiếng nói ở đâu không ngờ vang lên trong phòng.

Hai người đi ra ngoài trở về nơi nghỉ ngơi của nhóm người, Linh San áy náy xin lỗi:

- Xin lỗi người, cha ta vốn là bận rộn như vậy. Nhưng hắn là người giữ chữ tín. Nhất định mai hắn sẽ mở tiệc đón người.

- Không có gì.

Hoàng Minh phẩy phẩy tay, quá bình thường có gì đâu.

Về đến phòng chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng rồi:

- Ta cam đoan với người Linh San tiểu thư là thích lão đại.

Giọng này nhất định là Đoàn Dự, tiểu tử này vốn giọng sang sảng.

- Vốn là cũng ý đó

Kiều Phong gạt đầu.

- Minh tiểu tử trông thể thôi chứ mục tiêu phải là tứ thê thập thiếp. Ha ha ha

Cái giọng hô hô không kiêng nể ai này không phải vũ bản tử thì là ai.

Hoàng Minh gân xanh nổi đầy trán. Tổ sư, dám bàn luận việc của lão tử.

Bên cạnh Linh San hai má hồng hồng, ngượng ngùng không nói quay đầu rời đi.

Hoàng Minh biết nàng ngại, cũng không gọi lại. Hắn đá cửa cái bụp. Hai tấm cửa mở toang, đám thiếu niên còn đang hồ hồ trên nhau liền giật mình.

Ta kháo, vậy mà hắn về lúc này!!!

Tiểu bản tử mặt thộn ra, vừa nãy không phải hắn nghe hết rồi chứ, chết mịa.

...

Bữa tối đã được người đưa đến nhưng bàn ăn vẫn chưa có người. Ở bên kia góc phòng là 8 thiếu niên đang đứng tấn. Mồ hôi chảy ròng ròng.

Tiểu bản tử hai áo mặc ướt đẫm. Mùi thơm của thức ăn làm bụng hắn kêu ca không ngừng. Hoàng Minh thì đang đứng nhìn ra ô cửa sổ. Vậy là gần 3 tháng hắn tới nơi này rồi.

Cuộc sống cũng không hẳn là quá khó, chỉ là, không biết em gái hắn ở địa cầu giờ này ra sao??

Nhiều lúc Hoàng Minh còn nghĩ, nếu hắn không có hệ thống một ngày, hắn sẽ sinh hoạt thế nào ở dị giới.

Hoàng Minh ấn vào biểu tượng cá nhân góc trái

Hoàng Chấn Minh

Chức nghiệp: Thuần thú sư

Thực lực: Luyện khí kì

Cấp bậc: 5

Kĩ năng:

- Sơ cấp Đa trùng ảnh phân thân thuật
- Sơ cấp Thể Thân thuật
- Sơ cấp Kamejoko
- Sơ cấp Hỏa chi thuật
- Cao cấp Bách Hiểu 98/100

Sủng thú: 0

Pokemon:

+ Pikachu cấp 4

+ hitokage cấp 2

Phụ trợ nghề nghiệp: 0

Hoàng Minh trầm nghĩ, chắc phải dùng chút thời gian nâng độ thuần thực của kĩ năng lên thôi.

Đang trầm ngâm, bỗng một tiếng vang vang kêu lên. Đánh thức tâm trạng của Hoàng Minh. Như một thói quen ục ục ục ục ục ục, liên tục đám thiếu niên ngã xuống thở phì phì. nằm thở nhue chưa bao giờ được thở.

Vũ bản tử thở hồng hộc:

- Con mẹ nó cuối cùng cũng tới giờ. Đói chết lão tử.

Nói xong hắn *** cồm cồm tới bàn ăn. Không biết hắn lấy đâu ra sức mà bò tới bàn ăn nhanh như vậy. Hoàng Minh buồn cười, tên tiểu tử này vẫn bò tới bàn ăn ặc.

Một bàn ăn đầy áp thức ăn không ngờ chỉ 10 phút tan biến sạch sành sanh. Thậm chí có tình trạng tranh cướp đồ ăn xảy ra.

Đoàn Dự một thời gian ở chung, đến nay cũng rất tùy tiện không còn sợ bản sợ thừa nữa. Ở với đám này mà còn tỏ vẻ quý tộc thì chỉ có nhện đói.

Hoàng Minh nhìn những huynh đệ này, ở chung một thời gian thật sự vui vẻ hòa thuận. Không biết từ lúc nào hắn đã coi các thiếu niên này như người thân thật sự chứ không phải là do nhiệm vụ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chu Du hiển kế

Ăn xong cả đám phẫn bụng ra, Triệu Vân cất tiếng:

- Lão đại, người thứ đồ đựng yêu thú là ở đâu ra???

Triệu Vân hỏi đúng là thắc mắc của cả bọn. Hoàng Minh uống một hớp nước. Đoạn đáp

- Đây là sự phụ ta để lại cho ta. Vốn có 8 quả là loại cao cấp. Ta đưa tiểu bàn tử 1 quả rồi. Còn 7 quả.

Hoàng Minh không chần chừ lấy ra từ trong đai lưng.

- Các người giữ lấy. Vật này chỉ có một. Là loại cao cấp, không có quả thứ hai đâu.

Hoàng Minh phát cho mỗi người một quả pokeball cấp 5.

- Cách dùng thì các người đều thấy qua rồi. Loại vật này cực kì quý hiếm, nếu xác nhận yêu thú thực hợp hăng sử dụng. Xác suất bắt được yêu thú cấp 10 lên tới 80% đấy

- Cái gì, yêu thú cấp 10 mà đạt tới 80%

Cả bọn hít một hơi khí lạnh. Con mẹ nó đây là cái gì pháp bảo. Trâu bò như vậy. Liền yêu thú cấp 10 cũng bắt được.

- yêu thú cấp 11 thì sao lão đại??

Đoàn Dự khảm bực hỏi.

- Hình như vô dụng.

Hoàng Minh nhớ là không có khoản nào nói tới yêu thú cấp 11 cả.

Chu Du gật đầu, yêu thú cấp 11 là đã hóa hình rồi. Thật sự quá hiếm hoi. Gặp được sao???

Hoàng Minh lại thả một quả bom khác.

- Nên nhớ, chỉ hữu dụng khu yêu thú còn 3/10 sức chiến đấu trở xuống hoặc không còn sức chiến đấu. Nếu quá sớm dùng, sẽ bắt thất bại.

Việc này, cả bọn xì xuống. Mẹ nó, còn muốn đánh nó xong mới dùng sao? Thực lực bao nhiêu là đủ.

- Không phải Vũ ca bắt được còn chứa tinh linh sao?

Lệnh Hồ Sung cất tiếng. Tiểu bàn tử chợt sờ xuống đai lưng mà Hoàng Minh mới đưa cho hắn.

- Khi đó công chưa tinh linh bảo bảo mới bị thương nên dễ dàng như vậy.

Cả bọn gật đầu.

- Lão đại, bọn ta chưa có đai lưng như tiểu bàn tử mà.

Đoàn Dự ngay lập tức kêu lên. Cả bọn đều đồng thanh gật đầu

Hoàng Minh nói mai sẽ đưa đai lưng cho cả bọn rồi đi về phòng.

Canh 2, Hoàng Minh đang nằm dài trên mái nhà. Không gian khá là yên tĩnh. Quả thật, không khí nơi này thật trong lành, không có khói bụi hay xe cộ

khí xăng dầu. Ánh trăng soi xuống khuôn mặt hần, Hoàng Minh thở ra một hơi.

Bỗng một bóng người tới cạnh, không nói không rằng ngồi xuống cạnh hần.

- Lão đại ngươi không ngủ?

Hoàng Minh hí hóp mắt:

- Ngươi cũng không ngủ?

Chu Du nằm xuống bên cạnh, không đáp.

Hần thật sự không ngủ được. Nhiều tối vẫn nghĩ về mối thù mà lòng thấy tức giận. Nhiều khi là đau đớn.

Cả hai nằm một lúc lâu, bỗng Chu Du lên tiếng.

- Ngươi có hướng đi cho chúng ta trong tương lai?

Hoàng Minh gật gật, nhiệm vụ của hần đúng là vậy.

Chu Du thấy Hoàng Minh gật đầu, tiếp tục nói:

- Một Lôi Trần Tông thực sự quá khó nhai, lão đại ngươi đánh giá quá thấp một tông môn sao?

Hoàng Minh quay sang nhìn Chu Du, khuôn mặt hần có chút ưu thương, có chút khó hiểu.

- Chúng ta vẫn thực lực!

Chu Du nói. Hoàng Minh gật đầu, đương nhiên là thế.

- Chúng ta cần thế lực.

Hoàng Minh nghĩ ngợi một chút, lại gật đầu.

- Lão đại, ngươi có thể lực chống đỡ sao?

- Không có!!

Hoàng Minh đáp

Cả hai lại đều im lặng.

Một cơn gió lướt qua mát rượi, Chu Du mở lời.

- 3 năm sau là Sinh Văn Tuyển.

Sinh Văn Tuyển???

- Là thứ gì???

- Lão đại ngươi chưa nghe qua??

- Chưa nghe qua!

Hoàng Minh thật thà đáp

Chu Du cũng bình tĩnh giải đáp:

- Sinh Văn Tuyển là một đợt tuyển môn hạ to lớn. Do Thập đại Tông môn thế lực chủ trì. Cứ 5 năm một lần, Lúc đó hàng ngàn hàng vạn người đổ xô về dự tuyển. Nếu có căn cơ cùng linh hệ cao sẽ được thu nhận.

Hoàng Minh đã hiểu phần nào.

Nếu vậy, Thế lực sao, Hoàng Minh chợt hiểu ra ý nghĩ của Chu Du.

Thế lực, Hoàng Minh nhắm hai mắt lại, ngẫm nghĩ. Chu Du không nói gì thêm, đứng dậy rồi đi.

Không biết bao lâu, Hoàng Minh vội bật dậy, tìm ra rồi. Tìm ra cách rồi.

Hoàng Minh sung sướng nhảy cẫng lên.

Tiền tiền tiền, Hoàng Minh lúc này cần tiền đến phát điên rồi. Hắn cần rất rất nhiều tiền, phải tìm cách kiếm ra tiền lúc này.

Nhất định phải nghĩ ra cách có một số tiền làm vốn đã. Hay là, Hoàng Minh chợt nghĩ ra một sáng kiến. Khả năng cso thể đây.

Trời đã tờ mờ sáng, cả đám huynh đệ đều đã có mặt ở sân, như lời hẹn, hôm nay sẽ luyện tập ngoài rìa sân lâm.

Tờ mờ sáng mà trong sân đã vang lên tiếng tập luyện hô hào. Rất nhiều người xung quanh đều bị đánh thức, không rõ là có chuyện gì mà như bị đánh nhau vậy. Thậm chí nhiều tên chiến sĩ còn tưởng bị địch đánh tới vội vàng ôm giáp lao ra ngoài.

Trong Sân Hoàng Minh đang gắt gỏng quan sát các huynh đệ tập luyện.

Cả bọn đang luyện một bài quyền, đây là Đoàn Dự mang đến bài quyền cước cơ bản, đều là dùng cho người mới tu luyện.

Không ngờ 8 người tập luyện, chiêu chiêu tung ra đều ăn khớp đến vô cùng hoàn mỹ.

Hoàng Minh không nhịn được cũng nhảy vào đội hình tham gia luyện tập. Lão đại thì lão đại, cũng phải làm gương chứ. Quyền đâm cước đá thi triển vù vù. Ai nấy đều hết sức chăm chú, không để tâm tới xung quanh cảnh vật.

Một thân ảnh bên kia mái nhà vụt biến mất. Hoàng Minh đám người đều không biết một chút gì vẫn tập trung luyện quyền cước.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tập Kích Hoàng Lan Hầu Địa Phận

Các người đây là cái gì trang phục, Linh san tò mò đánh giá. Trước mặt nàng lúc này 9 tên thiếu niên đều một bộ răn rì xanh lá. Khác nhau một điểm đó là trên cổ hai bên áo đeo một cái ô màu đỏ. Có gắn ngôi sao.

Của Hoàng Minh là 3 sao một gạch giữa. Còn tất cả đều là một sao 1 gạch.

Đây có lẽ là cấp bậc. Linh San cũng hiểu ra vài phần.

Lúc này cả đám chiến sĩ và 3 pháp sư sau lưng nàng cũng lạ lẫm nhìn vậy.

Hôm nay nghe nói Hoàng Minh định dẫn huynh đệ đi lịch lãm ngoài rìa sân lâm. Linh San không biết sao cũng dẫn theo 10 tên chiến sĩ cùng 3 tên pháp sư chạy theo. Nói là cùng đi cho vui vẻ.

Hoàng Minh tặc lưỡi. Người ta đi rèn luyện chứ có phải đi chơi đâu..Mà thôi, không chối làm gì. Còn ở nhờ nhà người ta nữa.

Hắn quay lưng. Hô to:

- Hai hàng Ngang tập hợp.

Giọng của hắn bỗng nhiên thốt ra làm cả đám người giật mình. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy đám thiếu niên chạy vù một tiếng, không ngờ xếp thành hai hàng thẳng tắp. Từ cao tới thấp, hai tay nắm hờ buông thẳng, thân trên ngay ngắn, bụng hóp lại, ngực ưỡn ra, đúng là tiêu chuẩn của động tác đứng nghiêm trong hàng.

Thật hiểu kì, đây là cái gì đội ngũ.

- Bên trái, quay!

Lại một mệnh lệnh phát ra. Ngay sau từ quay kết thúc. Cả 8 thiếu niên lập tức đồng loạt quay sang trái. Quay xong vẫn về tư thế đứng nghiêm.

Nhanh, Chuẩn, Chính xác là 3 từ trong đầu Linh San cảm nhận lúc này.

Một tên chiến sĩ không nhịn được thốt lên.

- Con mẹ nó, đám tiểu tử này không phải quân đội của quốc gia đây chứ????

Mọi người đều gật đầu. Đồng phục giống nhau, động tác thi hành giống nhau, thật sự quá kích thích.

Hoàng Minh bước tới 2 phần 3 đội ngũ. Ổn định thân hình.

- Chạy đều, chạy!

Ngay lập tức cả bọn chạy theo hàng, di chuyển vào trong thâm lâm. Đội ngũ khá bắt mắt, ở đây rất nhiều người hiếu kì thích thú dõi theo.

- Tiểu thư, chúng ta đuổi theo sao???

Một tên chiến sĩ hỏi Linh San, nàng lắc đầu, bỏ đi. Tốc độ của bọn hắn di chuyển thế này, pháp sư các nàng không theo được. Linh San tức tối. Tên Hoàng Minh chết lắm, nhớ đây bốn tiểu thư.

Di chuyển vào rừng, tới một bãi đất trống. Hoàng minh dừng lại nói một chút kế hoạch. 2 người một nhóm. Tàn ra 4 phía tìm kiếm yêu thú. Mục tiêu đồng hoạch thực lực khá. sau một tiếng quay lại tập hợp ở đây

- Rõ.

Nhanh chóng phân chia thành 4 cặp di chuyển. Hoàng Minh cũng không lo lắng, dù sao ở đây mới là sâu một chút. Chưa tới vùng cấm, ắt hẳn sẽ không có gì quá nguy hiểm. Hẳn triệu hồi pikachu ra. Sau đó di chuyển sâu vào hướng Đông Nam.

- Chẳng có cái mịa gì, đúng là khu vực an toàn.

Hoàng Minh mắc đầu, có khi phải vào sâu hơn may ra. Yêu thú ở đây quá ít.

Loay hoay một vòng trở về, lần lượt cả đám tụ lại.

- Còn Triệu Vân cùng Tiểu Ngư Nhi nữa.

Vũ mập mập lên tiếng nói.

Đợi thêm 5 phút thì thấy hai người trở lại. Mặt mũi hớt hải.

- Lão đại, tìm thấy tìm thấy!

Tiểu Ngư Nhi hô âm ỉ.

- Thấy cái gì?

- Một đàn yêu thú, số lượng tầm 20 con.

- Là Hoàng Lan hầu

Triệu Vân tiếp lời.

Nhắc tới Hoàng Lan Hầu làm Hoàng Minh nhớ tới lần đầu tiên hắn gặp Hoàng Lan Hầu ở sau núi. Vậy mà hôm nay tìm được một đàn.

- Đi, qua thám thính xem sao?

Cả bọn di chuyển qua hướng Tây, đi qua một ngọn đồi thấp. Đã thấy được chỗ ngụ của đàn Hoàng Lan Hầu.

- Có khoảng 5 con cấp 5, 1 con cấp 6. Toàn bộ là cấp 4 trở xuống.

Đoàn Dự lên tiếng

Hoàng Minh gạt đầu.

- Cấp 6 thủ lĩnh Đoàn Dự, Vô Kỵ, Chu Du. Ba người đấu không vấn đề gì chứ??

- Ba người không vấn đề.

Đoàn Dự gạt đầu.

- Cẩn thận, cấp 6 đã ngang ngựa với ngân huyền tu sĩ rồi đấy.

Hoàng Minh nhắc nhở.

- Lão đại yên tâm, bọn ta sẽ kìm chân nó, người nhanh chóng giúp các huynh đệ giải quyết đám còn lại, rồi tới giúp chúng ta.

- Tốt! Còn lại 5 tên cấp 5. Các ngươi chia đều ra. Ta giả quyết nhanh đám bọn nhỏ kia rồi tới trợ trận.

Không vấn đề gì chứ.

- Không vấn đề..

- Tốt, chúc các huynh đệ lần đầu ra quân thắng lợi.

Hoàng Minh gio tay ngang trước mặt. Đây là, cả bọn ngỡ ngàng. Chu Du hiểu ý, đưa tay đặt lên trên tay của Hoàng Minh, cả đám thấy vậy cũng đưa tay nhau lên.

- Thiên Sát nhất định thắng lợi!!

- Nhất định!!_

Cả bọn hô theo Hoàng Minh.

Đây là lần đầu tiên tiểu đội ra trận. Ai cũng muốn thể hiện mình đồng thời kiểm nghiệm lại thời gian qua luyện tập cùng cố gắng. Hoàng Minh trong lòng thấy vui vẻ. Thiên Sát, nhất định một ngày nào đó, cái tên này sẽ vang vọng đại lục. Chấn nhiếp tứ phương. Được người đời kính sợ. Ma vương sao, ngươi cứ chờ đấy. Lão tử sẽ nhanh chóng trưởng thành, đá đít ngươi trở về quê mẹ. Còn bát nháo lão tử giết sống. Hoàng Minh yy trong đầu. Bên kia đàn Hoàng Lan hầu vẫn không hề hay biết, bọn chúng sắp gặp họa kiếp rồi

(Méo hiểu sao đoạn này đệ đánh boss, lão đại đánh tiểu quái):v

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đây là cái gì tiểu đội

- Kiên ca, bên kia có tiếng đánh nhau thì phải??

- Ở đâu?

- Ca nghe một chút đi, bên trái kia.

Một đội ngũ 7 người đang di chuyển trong rừng, bỗng nhiên bị tiếng động thu hút

- Đi qua xem một chút!

Nam từ khoảng gần 35 tuổi, được gọi là Kiên ca phát tay biểu thị.

- Là!!!

Mấy người phía sau gật đầu đáp.

Càng tới gần tiếng động càng lớn. Còn tầm chục mét, cả bọn đã nghe thấy tiếng quát.

- Con mẹ nó, ta xẻo ngươi cái chim. Dám đá lão tử!!!

- Ha ha ha, Tiểu bàn tử ngươi nặng quá, chạy không kịp ăn cước là đúng rồi, mau mau giảm cân đi

- Thánh họ, Lão đại nhanh nhanh lên qua giúp với, bọn ta đỡ không nổi rồi.

Đây là tiếng của Đoàn Dự.

- Ha ha Đoàn Chông vó, ngươi biết Thánh Họ là gì sao?

Một tiếng cười dài tiếng sau đó là chọt choang choang, tiếng binh khí va chạm.

- Lão đại chửi được ta chửi được, con mẹ nó lão tử không cần hiểu cũng biết là để chửi cả họ nhà nó. Cơ mà Đoàn Chông vó là cái gì tên gọi, khôn nặn.

Đoàn Dự rầm chó kêu lên.

- Ta hoài nghi ngươi có phải thái tử một nước không? Nghe thể nào cũng giống tên lưu manh trộm cướp vặt vẹo!

Tiếng điềm đập là của Chu Du.

- pikachu, tấn công tốc độ! Hitokage, bên trái tấn công trực diện!!

Âm thanh vui vẻ như là một trận chiến bình thường vậy.

Đám người hoài nghi, tới gần hơn đã nhìn được phía sau bụi cây lớn che đi.

- Kiên ca, là một chi đội ngũ, nhưng đây là phục trang của dòng binh nào???

Một tên chiến sĩ lắc đầu, hai mắt nghi hoặc.

- Nhìn kia, là Hoàng Lan Hầu, ồ, phải đạt tới cấp 6.

Một tên pháp sư hô theo.

- Là một đàn Hoàng Lan hầu đi, 5 cấp 5, 1 cấp 6 còn toàn bộ là 4 trở xuống.

Kiên ca cũng kinh ngạc thốt ra.

- Bọn hán tuổi đời còn trẻ quá đi, là hạch tâm của gia tộc hay dòng binh đoàn nào sao?

Tên pháp sư còn lại hứng thú.

- Kiên ca, tới giúp không?

- Không cần, ta nghĩ bọn hán không những không cần giúp, mà càng giúp bọn hán càng giận lây chúng ta.

- Tại sao?

Tên chiến sĩ nãy giật mình hỏi?

- Các ngươi nhìn một chút sẽ rõ.

Bên kia chiến trường vẫn âm ỉ vang vọng.

Uỳnh, Một quyền nện bay một người.

- Chu Du!!

- Chu Du!!

Chu Du bay tới hơn chục mét, va vào cây cái ụych, phun ra một ngụm máu.

- Mẹ nó, mạnh vãi!!!

Triệu Vân lao tới bảo vệ Chu Du.

Hoàng Minh lo lắng, không ổn cần nhanh hơn. Xung quanh hắn bây giờ có tới hơn 30 con Hoàng Lan Hầu, liên tục lao tới công kích.

- Tốt lắm, cây đông hả??

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật

Bùm bùm bùm

- Ta dựa vào, đây là cái chuyện gì xảy ra vậy????

Tên chiến sĩ đứng bên kia nhìn thấy Hoàng Minh động tác, há mồm nói.

Không chỉ hắn mà cả 6 tên còn lại cũng khiếp hãi. Chiến trường chỗ Hoàng Minh đứng không ngờ nổ mạnh, bụi tán đi thì xuất hiện 26 27 tên Hoàng Minh. Động tác không hề cứng nhắc, vô cùng linh hoạt, tay cầm kunai lao vào đầu tay đôi cùng một con Hoàng Lan Hầu.

Đây là Hoàng Minh còn giữ, nếu thi triển tới đã, hắn còn phân được thêm 5 6 tên nữa.

- Kiên ca, đây là ảnh ảo sao?

Tên pháp sư hai mắt sáng rực, thật sự quá kích thích rồi.

- Không phải, tất cả đều có năng lượng dao động. Đều là thật!!

Đều là thật, vậy là cái gì pháp thuật.

Bùm bùm bùm, một vài Hoàng Minh ăn trứng đòn, lập tức biến mất.

Hoàng Lan Hầu cũng tồn thất chực đầu.

- PikaChuuuuuu!

Pikachu không kém phần, phát tới một vùng điện bao phủ cả Hoàng Lan Hầu cùng hoàng Minh đang oánh nhau, đám phân thân biến mất, mấy con Hoàng Lan hầu lông tơ cháy khét, người giật giật.

Chưa kịp hoàn hồn, một vết lửa to bằng cái chậu. Lửa đi đến đâu cháy đến đấy.

Đây dĩ nhiên là tác phẩm của hitokage.

- Khá lắm pikachu, hitokage.

Hoàng Minh khen một câu.

Khi tên Hoàng Minh cuối cùng bị tiêu diệt, đầu trường cũng chỉ còn lại một nửa hoàng lan hầu.

- Thật giỏi, thiếu niên này là ai? Yêu thú của hắn cũng thật mạnh, hỏa lang của ta bao giờ mới đạt được trình độ phóng hoat như vậy!

Tên thuần thú sư đứng sau đội ngũ kiên ca trầm than.

- Các ngươi xem bên kia, những thiếu niên này toàn là luyện khí kì mà thôi. Bên kia nữa, chỉ có 2 tên là luyện thể

Tên pháp sư mặt trăng treo chỉ trỏ.

Hướng hắn chỉ tới, đúng là nơi Tiểu bàn tử, Lệnh Hồ Sung cùng Tiểu Ngự nhi đang solo một một với yêu thú cấp 5. Luyện khí tầng 5 solo với yêu thú cấp 5. Mặc dù hơi thua thiệt vì yêu thú luôn mạnh hơn cùng giai, thế nhưng cả đám vẫn chưa thua thiệt chút nào. Ngươi đánh ta, ta chém ngươi. Đánh nhau như kẻ liều mạng với yêu thú.

- Mẹ nó, đám thiếu niên này đúng là điên rồi, chiêu chiêu đổi mạng.

Tên chiến sĩ sợ hãi, lau mồ hôi trên trán. Kiên ca hai mắt vẫn tập trung về phía Hoàng Minh. Hắn chú ý nhất, tiểu tử này tuy tu vi bình thường trong đội, nhưng pháp thuật quá mạnh mẽ.

- Tiểu tử kia vừa hạ đi một nửa yêu thú rồi, giờ còn một nửa, định làm thế nào đây.

Tên chiến sĩ mập mập này nói khá nhiều, nhưng lúc này ai cũng không để ý hắn nói nhiều hay ít, cả bọn đang theo dõi từng chi tiết một

- Xem kia, hắn động rồi!

Tên pháp sư hô lên.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.

Bùm bùm bùm.

- Con mẹ nó, pháp thuật cao cấp này có thể thi triển liên tục????

Kiên ca lúc này cũng không tự chủ được mà chửi một câu.

Trước khu vực vừa nãy, không ngờ một lần nữa xuất hiện 25 26 tên Hoàng Minh.

Tên Thuần thú sư mặt đại ra, ngốc trệ:

- Ta xxx, gặp quỷ rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Ba lô giới chỉ

Gào gào!

Liên tục Hoàng Lan Hân ngã xuống, Hoàng Minh đang giải quyết nhanh chóng. Đến khi con Hoàng Lan Hân cuối cùng ngã xuống, Hoàng Minh ngay lập tức chạy sang bên kia.

- Tiểu Minh, sang giúp ta, mẹ nó chịu hết nổi rồi.

Bụp, vũ bàn tử vừa phân tâm một cái, một bàn tay to như cái chậu nện vào bụng hắn. Hắn bay xa 6 7 mét. Như điều đứt dây.

- Mẹ nó, đồ yêu thú khôn nạn.

Tiểu bàn tử lăm bằm. Hắn lồm cồm bò dậy, Con Hoàng Lan Hân không muốn cho hắn thời gian mà lao tới, nó ăn thiệt thòi không nhỏ rồi. Một quyền nện xuống đầu vĩ bàn tử. Quyền này mà trúng nhất định nát đầu là câu chắc.

- Không ổn, tiểu tử mập kia!!!!

Tên chiến sĩ kêu lên thất thanh, cả đám người đều nhìn qua mà thất kinh.

- Vũ huynh!

- Mập mập!

- Vũ ca!

Đám Kiều Phong Chu Du hốt hoảng. Nhưng khoảng cách vũ bàn tử dẫn Hoàng Lan Hân đi quá xa, mọi người chạy tới là không kịp.

Hoàng Minh sợ hãi, con mẹ nó. Không được.....

Uỳnh....

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, mọi người sợ hãi nhìn tới. Một quyền của Hoàng Lan Hân không ngờ bị chặn lại, một vầng sáng mỏng che trước người hắn. Một bóng hình nhỏ bé bay bay trước mặt Vũ Bàn tử. Hai tay nàng đang giơ lên tạo thêm sức cho vầng sáng. Mặt nàng đã tái nhợt, chắc sẽ không thể chịu duy trì được bao lâu

Hoàng Minh vui mừng, lao như điên tới, còn cách 10 mét hắn pho tới 3 cái kunai.

Phập phập phập, 3 kunai cắm sau lưng Hoàng Lan Hân, dường như lại không xi nhê gì với tầng da của nó

- Lão đại cái kia phi đao không ăn thua rồi!

Triệu Vân lo lắng!

- Tiểu tử kia phi đao không phá được lớp phòng ngự của yêu thú.

Kiên ca lăm bằm.

Thế nhưng Hoàng Minh lại không lao tới nữa, mà quay lưng lao tới bên kia lệnh hồ sung và tiểu ngư nhi.

- Cái gì?? Hắn bỏ qua con yêu hầu này sao??

Tên chiến sĩ ngơ ngời, không chỉ hắn mà đám người kiều phong, chu du cũng thấy vậy.

Con Hoàng Lan Hân tay lấy ra, rút kunai ra khỏi người, hai mắt đỏ bừng tức giận

Nhưng khi đám người còn nghj hoặc, chỉ thấy Hoàng Minh miệng hô nhỏ:

- Bùm!

3 tiếng nổ cực lớn vang lên. Thân hình con Hoàng Lan Hân cấp 5 bị bao phi bởi tiếng nổ. Nó lăn ra đất cái vật. Chết không thể chết lại

Hoàng Minh hai tay kết ấn:

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Một đám phân thân xuất hiện, ngay lập tức phân chia ra các hướng chi viện

Kiên ca lúc này đã triệt để kinh động rồi. Bọn hắn nhất định phải là thế lực nào đó mạnh mẽ. Nếu có thể kết giao được thì đúng là chỗ tốt. Trên đất lúc này là vô số thi thể Hoàng Lan Hầu, thật sự là một khoản tài phú to lớn. Hắn thật động tâm, thế nhưng nghĩ tới phía sau lưng đám tiểu tử kia thế lực, có chút sợ hãi. Dù sao đám tán tu bọn hắn không có thể đấu lại những con quái vật như vậy được.

Có Hoàng Minh gia nhập, áp lực giảm hẳn, Liên tục cấp 5 Hoàng Lan hầu ngã xuống. Cấp 6 một con thủ lĩnh, mặc dù mạnh mẽ, nhưng dường như mới lên cấp 6 không bao lâu. Chưa có kỹ năng gì, vẫn chính là dùng thân thể làm vũ khí. Bị một đám tiểu tử vây quanh mãi. Nhất là tên khốn Hoàng Minh, liên tục là phân thân lao vào. Cầm kunai cộng cộng nổ. Pikachu thu thoảng lại còn phóng luồng điện 10 vạn vôn. Hitokage phun lửa hun đút.

Cấp 7 như Lang vương còn chịu không được hưởng chi cấp 6 Hoàng Lan hầu.

Hoàng Lan Hầu thủ lĩnh cứ thế mà bị mài chết trong uất ức. Trước khi nằm xuống chỉ còn ý nghĩ:

- Con mẹ nó, đám nhân loại là đám vô sỉ nhất!!!

Rầm. Hoàng Lan hầu nằm xuống sau một thanh kunai cắm giữa đầu nó. Báo lại kết quả thắng lợi.

- Tĩnh tĩnh, tiêu diệt Hoàng Lan Hầu cấp 6, đạt được 2300 kinh nghiệm

Roạt, một vầng sáng trên đầu Hoàng Minh lóe lên làm cả đám người trở mắt.

- Đại ca, người đây là sao?

Đoàn Dự đang ngồi thờ lên tiếng.

Hoàng Minh biết là do mình thắng cấp. Bèn nói:

- Ta may mắn đột phá

Đám người khinh thường, may mắn đột phá.

Hoàng Minh cũng không nói nhiều. Hắn bắt đầu đi thu thập tàn cuộc. Xác của Hoàng Lan hầu nhất định có giá tốt. Hắn không tiếc chút nào lấy hết kim tệ đổi thành vài ô ba lô.

Thu luôn cả xác của Hoàng Lan hầu vào. Mỗi con một ô.

Đám tiểu đội của kiên ca bên kia thì sợ hãi.

- Ta dựa vào, không gian giới chi. Lại còn thu được cả xác Hoàng Lan Hầu. Không chỉ một con mà gần 20 con rồi. Đây là cấp bậc gì giới chi????

Kiên ca lịch duyệt khá tốt, nhận ngay ra đó là không gian giới chi. Hắn chỉ khiếp đảm, may mà mình không có ý xấu chủ ý. Tầm này có đánh chết hắn cũng không dám lãng nhãng.

Đang định rồi đi, bỗng nhiên có tiếng gọi theo.

- Máy vị, còn hơn chục đầu Hoàng Lan Hầu, các vị có cần không?

Là giọng Hoàng Minh, hắn thu được 36 xác Hoàng Lan hầu rồi. Nhất là những xác còn khá nguyên vẹn. Thế nhưng không gian ba lô đã cực hạn. Thế nên dự định cho đi. Dù sao đám người này cũng khá biết điều. Khi này không tham dự loằng ngoằng. Xong việc, không cần biết đối phương nói sao. Cả đám xếp thành hàng, theo sự chỉ huy của Hoàng Minh, một mạch chạy về Cát Lạc binh đoàn.

- Kiên ca, cái này cái này...

Tên thuần thú sư lấp bắp. Đây chả khác gì thu hoạch của 1 tháng cả. Có hơn 14 xác hoàng lan hầu, phần lớn đều là cấp 4.

Kiên ca hai mắt tỏa sáng. Bọn họ không có không gian giới chi. Đành phải phân giải thân xác của Hoàng Lan Hầu ra lấy thứ đáng giá. Dù sao Hoàng Lan hầu cũng quá lớn thân thể. Không thể vác về trấn được. Đám người rất nhanh giải quyết vấn đề

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bọn ta không hứng thú

- Các người về rồi, cha ta đã đặt bàn tiệc rồi. Tối nay các người nhớ ghé đấy!

Linh San lên tiếng khi nhìn thấy đám Hoàng Minh về đến.

Được lệnh nghỉ ngơi cả đám bỏ ra đất, mệt mỏi. Con mẹ nó quá mệt.

Đau nhất có lẽ là Chu Du cùng Vũ bàn tử. Mặt mũi xước xước. Tay chân cứ oặt ra. Cả đám lui về là tắm giặt cùng thay trang phục.

Hoàng Minh lúc này về phòng, xem xét lại balo cũng khá hài lòng. Đây có lẽ là khởi đầu tốt cho việc sắp tới của hắn.

Trời đã tối, Hoàng Minh dắt theo đám tiểu đệ đi vào nơi ở của Linh Vô Song. Không ngờ nơi ở của hắn lại là một vườn trúc nhỏ. Không gian khá là yên tĩnh. Trong phòng chỉ có 3 người đang nói chuyện. Một là Linh San, hai là Linh Vô Song đoàn trưởng, 3 là một lão già, không ngờ mặc bộ đồ màu xám hơi nát.

Hoàng Minh ồ một tiếng, không ngờ lại là lão.

3 người cũng nhận ra có người tới, đồng thời quay qua nhìn.

- Tiểu huynh đệ, nhớ ta không??

Lão già áo xám cười cười hỏi:

- Rất vui được gặp lại tiền bối!

Hoàng Minh mỉm cười, rất tự nhiên ngồi xuống ghế. Đám người chu du Đoàn Dự cũng vậy.

Lão già áo xám gật đầu. Một đám thiếu niên này, toàn là hạt giống tốt. Không ngờ tuổi còn trẻ mà đã có tới 2 tên luyện thể kì. Hai mắt lão sáng lên tinh quang. Tinh Thủ môn đang cần một lượng thiên tài mới, có khi nào lừa được đám này về sẽ là công lớn. Đang trầm ngâm nghĩ ngợi, Linh Vô Song bên cạnh lão đứng dậy, đoạn nói:

- Hôm nay, chủ yếu là cảm ơn Hoàng Minh tiểu huynh đệ cùng Ứng lão ca. Trong chuyến đi vừa rồi đã giúp con gái ta đất nhiều. Còn cả Kim Tứ. Hắn hôm nay gia có việc nên không qua. Chén rượu này xin được cảm ơn mọi người. Cả đám đứng lên, giơ cao chén rượu làm một ngụm.

Sau đó lại ngồi xuống. Vũ bàn tử hai tay cầm dao đĩa, Đoàn Dự cầm đĩa, cả bọn đều cầm đồ lên, nhưng chưa có động tác chạm vào thức ăn. Đều quay qua nhìn Hoàng Minh đợi.

3 người kia đều thấy kì quái. Hoàng Minh nhìn một lượt, gật đầu một cái.

Ừm ừm keng keng, 8 tên thiếu niên như 8 con quái vật, càn quét bàn ăn. Thậm chí còn tranh nhau đồ ăn.

Lão già áo xám cùng cha con Linh San tròn mắt há mồm. Đây là cái gì tướng ăn. Tổ sư.

Hoàng Minh mỉm cười. Hơn nửa tháng nay bọn hắn đã quen với cách ăn uống này. Hoàng Minh hắn từng yêu cầu, ăn phải nhanh phải gọn, không quan tâm thị phi. Ăn nhanh người no bụng, người mới có thể sống sót. chậm, người đừng hòng sống sót.

Nhiều nhiều thành thói quen sinh hoạt. Chỉ sợ sau này không bỏ được haha.

Linh Vô Song cười to, rất lâu rồi hắn chưa được thoải mái cười. Nhìn thấy đám thiếu niên này hắn lại nhớ về hắn ngày xưa. Cũng tầm này, vui chơi không lo nghĩ.

Đoạn hắn lấy ra một bình sứ nhỏ, đưa tới tay Hoàng Minh

- Tiểu huynh đệ, người mặc dù không tham gia lời mời của ta, nhưng cũng đã đóng góp lớn cho chuyến đi vừa rồi. Đây là chút thù lao ta nên đưa người nhận.

Hoàng Minh ồ một tiếng, đây là thứ gì. Đã nói thù lao thì hắn nhận. Không biết là thứ gì. Đưa tiền có lẽ tốt hơn.

Hoàng Minh cũng không để ý, đút vào túi áo, lặng lẽ thu vào ba lô

- Tiểu huynh đệ.

Lão già áo xám chợt gọi

- Có chuyện gì sao tiền bối.

- hà hà, nếu người không chê, sau này gọi ta ứng thúc được rồi. Cứ tiền bối tiền bối quả là xa cách.

Lão già áo xám cười xoa xoa tay.

- Vậy được rồi, ứng thúc tiền bối.

Hoàng Minh thật thà đáp.

Ặc, lão già bất lực nhìn Hoàng Minh, đoạn nói:

- Đám thiếu niên này là huynh đệ người?

- Đúng, huynh đệ của ta!

Hoàng Minh đáp.

- Vậy được rồi, thật ra ta là người của Tinh Thú môn!

- Tinh thú môn!

Chu Du cùng Trương vô kỵ cũng giật mình nhìn qua.

- Ồ, các người có biết sao?

Lão già hứng thú nhìn tới hai người phản ứng.

- Có nghe qua.

Chu Du trả lời một tiếng rồi lại cúi đầu ăn tiếp.

Bàn ăn lớn như vậy bị bọn hắc ăn sắp hết đến nơi. Linh San hai mắt đẹp cứ mở to không thôi. Hầu phần lớn là đồ ăn nàng làm mà.

- Tinh thú môn sao? Có liên quan tới chúng ta??

Lão già cười, đoạn đáp:

- Ta muốn đưa vài huynh đệ của người tới để trở thành đệ tử Tinh thú môn. Nhìn bọn hắc thiên phú. Nhất định sẽ được nhận làm ngoại môn đệ tử. Có cố gắng nhất định trong 3 năm trở thành nội môn đệ tử.

Lão già áo xám đưa ra một cái bánh mật. Lão tin tưởng với đám thiếu niên vương quốc nhỏ bé này. Làm một kẻ tu sĩ ở tông môn lớn nhất định là ao ước.

- Cả bọn đều quay tới nhìn Hoàng Minh. Dù sao giọng lão già áo xám cũng là cố ý nói cho bọn hắc nghe nữa.

Hoàng Minh không nói gì, uống thêm một li nữa. Hai tay gõ gõ mặt bàn. Hai hàng lông mày nhíu nhíu.

Ứng lão mỉm cười đắc thắng, lão không tin miếng bánh ngọt như vậy mà bọn hắc không đáp ứng. Chỉ cần lời được đám này tới. Lão sẽ có thêm một số điểm cống hiến lớn vì lão nhận ra đám thiếu niên này thiên phú tu luyện khá tốt.

Hoàng Minh hai hàng lông mày giãn ra, mỉm cười, hắc gấp một miếng thịt cho vào miệng. Đoạn vừa nhai vừa đáp:

- Xin lỗi ứng thúc tiền bối, Huynh đệ ta có vào cũng phải là nội môn đệ tử trở lên tư cách. Với lại, bọn ta đều chưa muốn vào bất cứ tông môn nào.

Kì thực bọn ta chưa có hứng thú.

Giọng nói của hắc không lớn, đang nhai cũng không làm ý của hắc không lộ rõ.

Đệ tử ngoại môn, con mẹ nó bọn ta mà phải làm đệ tử ngoại môn. Hoàng Minh khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hoàng Lan Hầu giá trị

Linh Vô Song thấy không khí hơi quái lạ.

- Tiểu huynh đệ, ta nghĩ ngươi nên suy nghĩ một chút, Tinh thú môn là tông môn 8 sao. Công pháp, bí kỹ, tài nguyên là cực nhiều. Đối với tu sĩ cực kì có lợi để phát triển. các ngươi thiên phú cao, nên suy nghĩ một chút ha

Hắn biết là đám người này, Hoàng Minh làm chủ. Chỉ cần Hoàng Minh đồng ý là được.

Thế nhưng Hoàng Minh không hề để tâm.

Lão già áo xám có chút tức giận, đã mời chào như thế tại sao tên tiểu tử này không động tâm. Hừ.

- Ngươi nên suy nghĩ một chút, có ta giới thiệu vào, các ngươi nhất định sẽ được tông mọi chú ý bồi dưỡng. Nhanh chóng trưởng thành.

Lão già áo xám vẫn cố gắng khuyên nhủ

- Đa tạ, bọn ta hiện chưa cần. Xin tiền bồi bỏ qua cho.

Chu Du đứng dậy chấp tay nói.

Những tên khác đều gật đầu. Đi cái gì mà đi, giờ còn đang tranh giành vị trí đây. Vớ vẩn

Hoàng Minh bỗng chuyển qua chuyện khác:

- Linh Đoàn trưởng, ta muốn hỏi một chút.

- cứ hỏi!

Linh Vô Song lên tiếng.

- Một con Hoàng Lan hầu đánh giá bao nhiêu kim tệ.

Hoàng Minh hỏi.

- Một con Hoàng Lan hầu, ngươi hỏi là sống hay chết???

- Là chết!

Hoàng Minh đáp.

- Nếu là chết. Thân thể Hoàng Lan Hầu có 3 điểm tốt thu hoạch. Một là da lông. Có khả năng làm thành một bộ áo, Hoàng Lan Hầu cấp càng cao, lông làm ra áo càng bền. Có khả năng chống mưa gió lẫn lửa. Giữ ấm cực tốt. Hai là cánh tay, tay của Hoàng Lan Hầu chứa cực nhiều tinh hoa. Nếu làm một món thực sự. Điều đó không phải nói đám quyền quý yêu thích cỡ nào. Khả năng cường thân kiện thể, tinh thần sung mãn.

Ba là óc. Nếu làm thực sự. Khi ăn vào tăng cường được trí nhớ khá tốt.

Linh Vô Song giải thích một hồi

Hoàng Minh cắt lời:

- Nếu một cái xác còn nguyên thì sao?

- Xác còn nguyên. Khá tốt. Giá trị cao hơn gấp 2 bình thường.

Linh Vô song đáp luôn.

- Một con cấp 4 liệu bán được bao nhiêu kim tệ

- Cấp 4 là khoảng 450 kim tệ.

- Nhiều như vậy!

Hoàng Minh trợn mắt. Đâu. Biết thế không thể cho đám người kia. Phí phạm quá. Quá phí phạm rồi. Hoàng minh nghệt ra.

Đám thiếu niên còn lại cũng nghệt ra. Nhiều như vậy.

Hoàng Minh nuốt nước bọt. Mẹ nó. Nhiều như vậy cần gì làm nhiệm vụ. Con mẹ nó cứ vào rừng oánh nhau là xong. Hắn đâu biết rằng xác suất kiếm được yêu thủ thành bấy là ít như thế nào. Lần này gặp được một bầy Hoàng Lan hầu là vận may quá lớn rồi.

Triệu Vân khẽ cất tiếng.

- Vậy Hoàng Lan Hầu cấp 6 bán được bao tiền.

- Cấp 6 đã là ngang với ngân huyền cảnh giá trị rơi vào khoảng chừng 1000 kim tệ.

Cái gì.

Đoàn Dự bật dậy.

- Lão đại, ta chợt thấy ăn no rồi. Chúng ta đi vào rừng tiếp.

Cả bọn cũng bật dậy, tinh thần phấn chấn. 3 người Linh San Linh Vô Song cùng ung lão chả hiểu chuyện gì xảy ra. Hoàng Minh cười khổ. Mẹ nó, quad mắt mặt.

- Ngồi xuống đi. Trê trâu.

Hoàng Minh buông câu chử thê rồi quay sang nói với Linh Vô Song.

- Ta nghĩ, chúng ta có thể làm chút giao dịch nhỉ?

- Giao dịch, lẽ nào!!

Linh Vô Song đã ngờ ngợ ra. Đoán cũng không khó.

- Hoàng Minh bước ra khỏi bàn ăn, đi ra khoảng trống trước sân nhà nhỏ.

vụt một tiếng, bên cạnh hắn xuất hiện một xác Hoàng Lan hầu cấp 4.

Chết khá nguyên vẹn. Ăn vài cứ vào cổ. Máu vẫn còn tí tách. Phải nói là ba lô lưu giữ quá tuyệt phẩm. Không mất đi độ tươi sống.

- Đây là một con Hoàng Lan hầu còn nguyên vẹn sao?

Linh San che miệng nhỏ lại than.

Linh vô song hai mắt sáng rực. Đây là đồ tốt. Quá tốt.

Vừa rồi hắn là cho từ không gian trữ vật sao?

Thiếu niên này là ai mà không gian trữ vậy có thể chứa được cả một con Hoàng Lan hầu to thế này. Không gian của hắn là loại trung cũng may ra chứa được một con Hoàng Lan hầu chết mà thôi.

- Đoàn trưởng có hứng thú thu mua của ta giao dịch.

- Thu, đương nhiên thu.

Linh Vô Song gật đầu đáp.

- Vậy được, mong rằng ngài thu đủ.

Thu đủ, là sao? Chả nhẽ vẫn còn.

Vù vù vù vù. Một loạt bóng đen xuất hiện nằm đầy đất. Kín hết cả một cái sân nhỏ toàn là xác Hoàng Lan hầu. Chính xác là 36 cái xác Hoàng Lan hầu. 3 người Ung lão, Linh Vô Song cùng Linh San há to miệng sợ hãi. Đây là chuyện quái quỷ gì xảy ra. Cả một bầy Hoàng Lan hầu sao?

Một bầy như thế này mà hắn làm cách nào thu lại được để bày giờ cho ra. Con mẹ nó, đây là không gian gì giới chi. Chả nhẽ là siêu phẩm trong truyền thuyết giới chi. Một đồng lớn Hoàng Lan hầu thế này là bao nhiêu diện tích. Khung cảnh vô cùng hại mắt người.

Lão già áo xám còn kinh sợ hơn. Chi cần giới chi thế này, có thể thấy bọn tiểu tử này có thể lực nào đó chống lưng mới đúng. Nếu không sao có thể khoa trương bức này khoe ra giới chi. Thế lực nào chứ.

- sao vậy Linh Đoàn trưởng? Cái này ngại thu hết chứ!

Linh Vô Song lúc này mới hoàn hồn trở về.

- Thu, con mẹ nó không thu là vương bát đần.

Hai tay hắn nắm chặt lại. Bằng này Hoàng Lan hầu, hắn thật sự có thể đem về lợi nhuận cực lớn.

- Người đâu. Đem sổ sách ghi lại, cho người đưa đi.

- Rõ!

Một tiếng nói không ngờ xuất hiện phía sau nhà. Mọi người đều giật mình. Quay lại mà không thấy ai. Vậy này là ai đáp lời.

Hoàng Minh có chút hơi căng thẳng. Thật là cao thủ.

- Hiền chất, thứ này ngươi còn không?

Linh Vô Song hai tay xoa xoa, mặt tự nhiên có chút hèn mọn.

Hoàng Minh lắc đầu. Hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Phiên ảnh hội đấu giá

-Hết rồi sao?

Linh Vô Song mặt hồi tiếc.

Đây là một khoản kinh doanh tốt.

Rất nhanh một đám người lao vào, bắt đầu khuôn vác xác Hoàng Lan Hầu đi. Một đám cứ vậy di chuyển từng con đi.

Mọi người lại đi vào nhà. Nói chuyện một thời gian. Có người đi vào, đưa ra danh sách giá cả đưa tới.

- Hoàng Lan hầu cấp 6 một con. Cấp 5 bốn con, cấp 4 ba mươi một. Tổng cộng là 17350 kim tệ.

Mọi người gật gù. Hoàng Minh hai mắt sáng rực. Phải thế chứ. Vậy mới tốt. Đây là tiền đề để phát triển của hắn sau này.

-Tiểu Huynh đệ, không rõ các ngươi làm thế nào, nhưng chuyện này các ngươi đúng là giúp Cát Lạc binh đoàn một đại ân.

Linh Vô Song phần khởi nói.

- Là sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên.

Linh San ở bên cạnh không nhìn được kẻ ra, thì ra thị trường buôn bán bên này đang ngang ngửa, nếu Cát Lạc Binh đoàn có đám Hoàng Lan hầu này, mức độ tiêu thụ sắp tới sẽ vượt mặt hai dòng binh đoàn kia. Thậm chí có thể lũng đoạn một thời gian.

Những chuyện này Hoàng Minh không quan tâm.

Hắn bỗng trầm thấp hỏi:

- Ở đây liệu có hội đấu giá nào không?

Hội đấu giá. Mọi người yên lặng.

- Nói đến hội đấu giá thì là có, hơn nữa chỉ nửa tháng nữa sẽ có một đợt.

Là Phiên Ảnh hội đấu giá.

Ứng lão lên tiếng.

- Phiên ảnh hội đấu giá???

Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Đúng vậy, Phiên Ảnh hội đấu giá tổ chức ở Vân Nam thành.

Linh Vô Song đáp.

- Người có vật gì giá trị đem gửi sao? Nên biết là, Phiên Ảnh hội đấu giá uy tín cùng danh vọng trên đại lục cực cao. Đồ bọn hắn đem ra đấu giá phải toàn là kì trân dị bảo.

Linh San tiếp lời. Hoàng Mịn quay qua nhìn Chu Du. Thấy hắn gật đầu. Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lát.

- Phiên toái Đoàn Trưởng ngày mai đưa ta tới Vân Nam thành một chuyến sao??

Linh Vô Song chần chờ, hắn còn rất nhiều việc phải làm. Thật sự không phân thân được.

Nhìn ra Linh Vô Song ung lão bèn nói:

- Để ta đưa người đi, Vô Song hẳn bận rộn công việc.

- Vậy cũng được, cảm ơn ung lão tiên bối!

Hoàng Minh chấp tay.

- Ta cũng muốn đi.

Linh San miệng nhỏ nói.

- Tốt, đi mở mang một chút cũng được.

Linh Vô Song không ngờ cũng đồng ý cho Linh San đi.

Bữa cơm kết thúc, ai về nhà lấy. Lúc này, Hoàng aminh cùng đám huynh đệ ngồi quây quần bên một cái bàn uống nước.

- Chu Du, Phiên Ảnh đấu giá, đệ có biết chút nào?

Chu Du hai mắt lóe sáng. Đoạn đáp:

- Phiên Ảnh đấu giá là một thế lực bảo trì trung lập, không tham gia thân cận cùng thế lực nào. Thật sự thần bí. Thế nhưng, không thế lực nào dám xem thường nó, Phiên Ảnh cao thủ như mây, nghe nói thậm chí còn có cả huyền thần cường giả tọa trấn. từng có một tông môn 7 sao chọc giận Phiên Ảnh hội đấu giá, hôm sau cả tông môn bị tiêu diệt.

Từ đó, tất cả các tông môn đều có quy định cho đệ tử. Không ai được chọc vào Phiên Ảnh đấu giá hội. Đại ca, người lần này là định làm gì, gửi đồ đấu giá sao???

Cả đám ngồi nghe Chu Du kể mà trầm mặc, không ngờ có thế lực trung lập mà mạnh như vậy.

Hoàng Minh chỉ gật đầu. Hắn muốn biết một chút thông tin như vậy. Đoạn đưa cho cả bọn ít bùa nổ cùng kim tệ. Hắn dặn cả đám tu luyện, ngày mai tự dẫn nhau đi rèn luyện, chú ý yêu thú. Sau đó giải tán ai về phòng nghỉ

Hoàng Minh nằm xuống giường, nhắm mắt khởi động hệ thống. Hắn lại xuất hiện trong không gian hệ thống game. Hoàng Minh bắt đầu xem xét cửa hàng. Ngày mai đi, tối nay phải chuẩn bị. Hắn nhìn vào ô kim tệ. Tối nay lúc về Linh Vô Song có đưa kim tệ tới, đều bị hắn thu vào ba lô. Hơn 17k kim tệ. Hoàng Minh bắt đầu mua sắm điên cuồng. Thứ nhất hắn mua một chiếc mặt nạ. Để che đi dung mạo.

Kim Sơn Áo

Loại hình: Trang trí che giấu

Được làm từ đá thiên thạch ngàn năm, chế tạo bởi Thác Ba đại sư. Mặc dù là thiên thạch làm ra nhưng không hề có chút cứng nhắc. Đeo vào không ai có thể nhìn ra chân mạo. Kể cả thần thức.

Đồ tốt. Hoàng Minh mất 4 ngàn kim tệ đổi cái mặt nạ. Vật này sau này đều có điểm cầm sử dụng. Còn lại hắn bắt đầu nhìn qua pokeball. Vật này hắn cần để gửi vào hội đấu giá. Hoàng Minh đổi lấy 100 quả pokeball. Mất 10 ngàn kim tệ. Còn thừa lại hơn 3 ngàn. Hắn đổi lấy một bản kĩ năng cực kì hay ho.

Dịch chuyển tức thời.

cho phép dịch chuyển ngay lập tức và xuất hiện tại một điểm mà người sử dụng muốn đến nếu dò được một năng lượng.

0/1000 độ thuần thực.

Kĩ năng có thể thăng cấp.

Khá tốt, kĩ năng này là của songoku đây mà. Hoàng Minh đặc ý. Hắn thử một cái. Hai ngón tay đặt lên trán tập trung năng lượng.

Vụt, Hoàng Minh biến mất, xuất hiện ngay bên ngoài phòng của hắn.

Quá hay, thời gian xoay vòng cũng chỉ có 1 phút. Khá ổn. Chiều này là vốn bảo mạng thứ hai của hắn ngoài thuật thể thân đây. Kẻ thù sắp tới càng mạnh mình cần càng phải có lá bài hộ mệnh nhiều hơn.

Chuẩn bị kĩ càng, hắn thoát ra khỏi hệ thống. Ngủ luôn một giấc ngon lành.

Hoàng Minh đâu biết rằng, bên kia góc hệ thống, A trang đang nằm như ngủ, bỗng nhiên mở mắt. Nàng thì thào câu gì đó không rõ. Rồi từ từ nhắm mắt lại.

Một buổi tối cứ thế trôi qua nhanh chóng.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh còn đang ngủ ngon bỗng của bị vỗ ầm ầm. Theo đó là tiếng nói lạnh lót của Linh San.

- Dậy đi con mèo lười, sáng nay chúng ra đi sớm đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vân Nam thành

Hoàng Minh âm ừ bò dậy.

Ngáp một cái rách miệng, nói một câu biết rồi.

- Nhanh chóng lên, đừng để bọn ta chờ lâu.

Linh San là háo hức, ngóng chờ tới qua, ngủ cũng không ngon.

Hoàng Minh mặc thêm bộ đồ, ra tới nơi đã thấy đám Đoàn Dự Triệu Vân đang tập luyện rồi, hắn gật gật đầu.

Cứ đà này, bọn hắn sẽ rất nhanh chóng tiến tới luyện thể kì.

Dặn dò hai câu, Hoàng Minh đi tới nơi gặp Ưng lão cùng Linh San.

Ưng lão vẫn mặc bộ áo xám như thế. Lăm lức Hoàng Minh tự nghĩ, lão già này không tắm thì phải. Quần áo chả thay mịa gì. Dưới chân lão là một đầu Kim Điều cấp 6. Cánh sải rộng, ánh mắt sắc bén. Đầu thon lại, 2 chân móng vuốt bám chặt xuống đất.

Linh San vẫy vẫy tay ý nói Hoàng Minh đi lên. Nàng hôm nay mặc bộ quần áo xanh lá, toát lên vẻ thanh thuần đáng yêu. Hai má hơi hồng lên vì không khí lạnh buổi sáng. Hoàng Minh có chút không thích ứng, chỉ ngượng ngùng quay đi.

Linh San thấy hắn phản ứng, vui vẻ trong lòng. Nàng đã lựa cả đêm qua mới được bộ này, cho nhà người biết ta đây thực ra là mỹ nữ đấy, hừ hừ.

Hoàng Minh nào có để ý đến nàng, Kim điều theo lệnh của ưng lão cất cánh bay đi. Vận tốc khá nhanh, bản lưng to nên khá ổn định. Đây là lần thứ hai Hoàng Minh được phi hành trên trời. Nhìn không gian thoáng đãng, ánh nắng vàng bởi ánh sáng mặt trời chiếu vào, có chút mê li. Hoàng Minh thầm nóng lòng. Nhất định phải nhanh chóng cho hitokage tiến hóa. nhanh chóng chờ hắn phi hành thôi.

Mất một ngày phi hành, là tốc độ Kim Điều bay khá nhanh, dường như là không nghỉ ngơi, cả ba đã đến nơi vào cuối buổi chiều. Ưng lão hạ cánh trước công thành 500 mét.

- Từ đây chúng ta phải đi bộ, phi hành yêu thú không thể bay vào.

Cả hai gật đầu, theo Ưng lão đi vào thành

Hoàng Minh bắt đầu đánh giá nơi này. Dân cư này này đồn đúc gấp 10 lần thái minh trấn, riêng công thành đã to lớn hùng vĩ rồi. Quân lính canh gác cực kì cẩn mật. Trên công thành, một hàng chữ to, Vân Nam Thành.

Càng đi vào trong, Hoàng Minh càng hứng thú. Mặc dù là trời đã tối dần nhưng không khí náo nhiệt vẫn không giảm. Cả 3 nhất trí đi vào quán trọ nghỉ một tối. Đi đường mệt mỏi thế nên nhanh chóng ăn uống qua rồi về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, mặt trời sáng rõ Hoàng Minh mới ló mặt ra ăn cơm. Quán trọ buổi sáng không khí cũng thịnh.

- Các người có biết chuyện gì sắp xảy ra sau khi Lệnh Hồ Sung học xong Hấp tinh đại pháp không?

Một lão già nhón nhác ngồi trên bàn phe phẩy quạt tre. Đám người bầu xung quanh háo hức nghe lão kể về Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Hoàng Minh không ngờ Tiểu ngạo giang hồ đang là hot nhất từ gần một tháng nay đây.

Hắn chỉ cười trừ, đoạn ăn xong. Nói hắn sẽ tự đi một mình, mặc cho Linh San muốn đi theo. Hoàng Minh đều không cho. Ứng lão chỉ dặn dò, không nên gây chuyện nơi Phiên Ảnh hội đấu giá. Hoàng Minh gật đầu. Về phòng, hắn khoác một cái áo bào màu đen y như phù thủy trong Harry potter. Đeo thêm kim son ảo mặt nạ. Giờ không ai nhận ra được hắn là trẻ con nữa. Năm nay hắn. Dù chỉ sắp sang tuổi 11. Thế nhưng thân hình hắn đã cao giống như người lớn. Khuôn mặt được che lại. Hắn bắt đầu di chuyển ra đường. Đường phố nhộn nhịp, Hoàng Minh đeo mặt nạ nhưng cũng không ai chú ý. Đầu năm nay, khối kẻ dở người đều thích đeo mặt nạ. Hay là vài kẻ muốn giấu giếm đều mặt mũi đều đeo. Không có gì mới mẻ. Với Hoàng Minh vậy càng tốt.

Mất 2 kim tệ cho một tên ăn mày, Hoàng Minh được hắn dẫn tới Phiên Ảnh hội đấu giá.

Đứng trước cửa Hoàng Minh đã thấy được danh khí của thế lực này.

Không ngờ người gác cửa cũng là luyện thể kì trung cấp rồi. Những 4 tên luyện thể kì trung cấp chỉ là gác cửa.

Diện tích khá rộng. Tường bao quanh một ngôi nhà lớn.

Hoàng Minh gật gù. Hắn bước tới từng bước.

- Đứng lại, người là ai???

Một tên gác cửa lớn giọng quát lên khi thấy Hoàng Minh đi tới

- Ta có một giao dịch với chủ của các người, nên gọi hắn tới đi.

Hoàng Minh đẩy cổ họng lắp đi vài phần. Giọng khàn khàn đáp.

- Người là tìm hội chủ? Nói ra người là ai? Không nên lừa gạt chúng ta..

Một tên bên cạnh đáp lại

- Ta nói có một giao dịch, là tin tưởng Phiên Ảnh các người điểm tin cậy. Nếu các người không gọi chủ của các người ra. Nhất định các người sẽ có điểm ân hận. Ta chỉ cho các người 5 phút suy nghĩ

Nghe được lời nói của Hoàng Minh, mấy tên bàn bạc gì đấy, một hồi đáp:

- Người chờ chút, để ta vào nói hội chủ

Tên tóc xoắn nói một câu rồi mở cửa đi vào trong. Không tới 5 phút sau, hắn đi ra.

- Hội chủ cho mời người vào.

Hoàng Minh gật đầu. Phiên Ảnh này làm ăn cũng không đến nỗi.

Hoàng Minh được dẫn vào một đại phòng khách. Trong đã có 2 người đang nói chuyện. Một nam một nữ. Nam đã trung tuổi, nữ không ngờ còn trẻ, khoảng hơn 20 tuổi. Xinh đẹp vô cùng.

Hoàng Minh bước vào làm cả hai chú ý, đoạn mời:

- mời ngồi!

Nam trung niên đứng dậy mời Hoàng Minh. Hoàng Minh rất tự nhiên ngồi xuống, không có chút do dự.

Nhìn Hoàng Minh yên vị, nữ tử cất giọng nói, tiếng nói thánh thót dễ nghe:

- Không biết vị tiên sinh này tìm tới Phiên Ảnh hội là có khoản gì giao dịch người nói?

Hoàng Minh nhận chén trà từ thị nữ mang tới, đặt một bên, đoạn đáp:

- Ta muốn gửi vật đầu giá!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Pháp bảo kinh thiên

Nguyệt Vũ hai mắt hí nụ cười, toát lên vẻ vũ mị. Hoàng Minh nhue thâm trong lòng. Mịa nó, yêu quái.

- Không biết tiên sinh muốn gửi cho Phiền Ảnh chúng ta thứ gì công pháp, bảo vật, yêu thú???

Hoàng Minh đưa trà lên uống một ngụm. Nói cũng hay, kim sơn ảo mặt nạ có cấu trúc khá ổn. Che hết khuôn mặt lại có thể chừa ra hai mắt và miệng.

- Trà ngon!

Hoàng Minh khen lấy một câu.

- Cảm ơn!

Nguyệt Vũ khách khí đáp lại.

Hoàng Minh bắt đầu nói chính sự:

- Như các ngươi biết, mỗi chiến sĩ hay pháp sư chỉ có một sủng vật không gian. Đúng không?

- Đúng vậy, điều này ai cũng biết.

Nguyệt Vũ đáp.

Hoàng Minh tiếp tục.

- Còn thuần thú sư thì là bao nhiêu?

Nam trung niên tên Thịnh An đáp:

- Tất nhiên là 5

- Đúng vậy!

Hoàng Minh khẳng định lại một câu.

Xong hấn lại uống một hớp trà nữa.

Nguyệt Vũ cũng Thịnh An nhìn nhau.

- Không biết tiên sinh đây là có ý gì?

- Nếu ta có một vật có thể thuần hóa được yêu thú mà không ảnh hưởng đến không gian sủng vật thì sao?

Hoàng Minh thả ra một quả bom.

- Cái gì cơ???

Nguyệt Vũ cùng Thịnh An đều giật mình.

Đây là cái gì lời nói, đây là cái gì đồ vậy.

Hoàng Minh không nói thêm gì, lấy ra một quả cầu pokeball.

Cả hai người còn đang chìm trong nỗi sợ hãi. Nhìn thấy Hoàng Minh lấy ra đồ vật. Cả hai đều chú ý.

Là một vật hình tròn như quả bóng. Chia làm hai phần đỏ và trắng, được tách ra bởi một viền đen.

- Đây là thứ tiên sinh nói?? Thật sự có thể thuần hóa yêu thú??

Nguyệt Vũ giọng nhỏ hỏi.

Thịnh An gật đầu, biểu thị cùng ý kiến.

Hoàng Minh biết lúc này cần chứng minh.

- Phiên Ảnh có yêu thú cấp 4 chưa thuần phục sao??

Nguyệt Vũ quay qua nhìn Thịnh An. Thịnh An gật đầu.

- Có, để ta cho người mang tới.

Rất nhanh, khi Hoàng Minh uống xong chén trà, đã có một đám người mang tới một cái lồng sắt. Bên trong không ngờ là một con yêu xà. Mai Linh Xà. Yêu thú cấp 4. Lồng sắt đan lỗ nhỏ, nó không thể ra được. Cứ phì lười lẩn mò trong đó.

- Ta cần nó bị thương!

- Làm đi!

Nguyệt Vũ lên tiếng.

Đám người được lệnh, liền mở lồng. Mai Linh Xà thấy được mở ra, nó nhanh choang bò ra tìm đường tháo chạy.

Rầm, rầm rầm, liên tục 3 đòn đánh trúng người của 3 tên chiến sĩ tấn công vào. Mai Linh xà chỉ là cấp 4 làm sao chịu được luyện thể cường giả vài đòn. Ăn 3 đòn nó đã gần mất nửa cái mạng.

Hoàng Minh giờ tay.

- Ngừng tay!!

Nguyệt Vũ lại lên tiếng. Nàng cũng không rõ tên kia là muốn thế nào nữa..

Hoàng Minh đi tới đưa quả cầu pokeball cho một tên chiến sĩ.

- Dùng sức, ném vào người nó!

Tên chiến sĩ ngơ ngác, đây là cái gì hành động. Hắn quay qua nhìn Nguyệt Vũ cùng Thịnh An một lượt. Thấy hai người gật đầu mới cầm lấy quả cầu.

Mai Linh xà đang cố gắng bò đi, bị thương khiến nó tốc độ chậm chạp. Trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Phải bò đi. Bỗng nhiên, vù...

Một vật thể lạ rơi giữa người nó, đúng là pokeball mà tên chiến sĩ kia ném tới. Hắn không biết là có ý gì, tưởng là ném chết con Mai Linh xà này, thế nên dùng hết sức bú mẹ ném. Quả cầu đi cực mạnh, đập thẳng vào người Mai Linh xà. Thế nhưng không hề có tiếng động nào. Quả cầu chỉ chạm nhẹ vào Mai Linh xà rồi lập tức nảy nhẹ ra. Dị biến phát sinh, quả cầu tách ra, một tia ánh sáng như lõi điện chiếu phủ người Mai Linh xà, thế rồi cả người nó bị hút vào trong. Một màn này làm cả đám người tròn mắt há mồm. Quả cầu rung rinh lắc lư 3 4 lần rồi im bất.

Đây là....

Tên chiến sĩ giật mình. Trong thức hải bỗng có một luồng lạ lẫn lẫn kết. Hắn khó hiểu. Đây là chuyện gì xảy ra.

Hoàng Minh gật gù. Đoạn nói.

-Nhặt lại đi, giờ nó là của ngươi.

Tên chiến sĩ ngơ ngác, một lát rồi cũng đi tới cầm lấy.

- Ngươi ném xuống đất là được, không sao hết.

Lại ném nữa sao??

Hắn nghĩ ngợi, những cũng ngay lập tức ném xuống đất cách hắn vài mét.

Vù roẹt, quả cầu không ngờ mở ra lần nữa, luồng sáng bay ra không ngờ đưa ra lại là Mai Linh Xà vừa nãy. Thế nhưng thân thể của nó có chút được chữa trị.

Đây là.

Nguyệt Vũ động tâm. Thân hình không ngờ run rẩy. Vật này, đây là thứ gì pháp bảo. Cũng quá nghịch thiên đi. Không ngờ yêu thú vào được, lại có thể chữa trị cho yêu thú vết thương.

Hoàng Minh cười cười;

- giờ nó là của ngươi, cảm nhận được chứ.

Tên chiến sĩ gật đầu. Đúng là hắn có thể cảm nhận được mối liên hệ của hắn và Mai Linh Xà. Nó bị thương hắn cũng có thể cảm nhận được bị thương chỗ nào. Thật thần kì. 3 tên chiến sĩ còn lại thì vừa hâm mộ vừa có chút ganh tị. Tại sao không phải là mình vừa này nên thử nghiệm. Phải biết rằng yêu thú cực khó thu phục. Ngoài thuần thú sư có cách làm cùng công pháp thu phục ra thì chiến sĩ và pháp sư rất khó thu phục. Yêu thú thả bị bọn hắn giết, thả bị đánh chết chứ không chịu bị thu thành sủng vật. Muốn có thì phải nuôi từ nhỏ từ từ thuần hóa thì hơn. Nhưng yêu thú nhỏ thì kiếm dễ sao?

- Tiểu thư, lần này, người nên nắm bắt. Đây đúng là cơ hội của ngươi.

Thịnh An lên tiếng nói.

Nguyệt Nhu gật đầu. Áp chế nỗi vui mừng trong lòng. Nàng quay sang hỏi Hoàng Minh

- Tiên Sinh, pháp bảo này, người có bao nhiêu, thật sự muốn đấu giá

- Không nhiều, ta chỉ còn 99 quả.

Hoàng Minh trả lời chậm rãi, tự nhiên ngồi vào ghế

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Kì bí đảo

Hoàng Minh đi ra ngoài, tay cầm một tấm vé. Nguyệt Vũ đưa hắn là thẻ khách quý vip mạ ánh kim. Tượng trưng cho khách quý nhất của Phiên Ảnh hội.

Hoàng Minh rời đi, đi ba vòng quanh thành, xác định không có ai theo dõi, vào một ngõ vắng đổi lại trang phục đi về quán trọ.

- Tiểu thư, lần này nhất định phải tổ chức rộn rã, đây là dịp để người lấy lại địa vị trong gia tộc.

Thịnh An mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Nguyệt Vũ hai má hây hây hồng, cực kì diễm lệ. Nàng không ngờ đang lúc khó khăn nhất lại xuất hiện một kì nhân. Mang tới đồ vật kinh thiên như vậy. Khẳng định hắn là một luyện khí sư cực kì mạnh mẽ. Pháp bảo này phá vỡ cân bằng của đại lục. Nếu thả ra quả bom này, nàng khẳng định tất cả chiến sĩ lẫn pháp sư toàn đại lục sẽ điên cuồng. Nguyệt, vũ hít một hơi, có nó nàng sẽ lấy lại địa vị, tên khốn kia đừng có mơ tưởng đến nàng.

Nguyệt Vũ thả thần thức nhìn vào không gian giới chỉ của mình. Thấy một đám pokeball trong góc xếp chồng lên nhau. Trong lòng không nén được vài giọt nước mắt hạnh phúc.

Thịnh An thấy vậy, vỗ vai nàng hai cái ý an ủi. Nguyệt Vũ lấy vệt áo lau đi nước mắt. Kiên định nói:

- Cảm ơn An thúc. Thúc giúp cháu đưa tin một chút. Còn 13 ngày nữa là tới hội đấu giá. Cháu mong 3 ngày tới. Nhất định cả đại lục phải nghe được tin tức này.

- Yên tâm, Ta sẽ đi làm ngay!!!

Hoàng Minh về đến nhà trọ đã thấy hai người Ưng lão cùng Linh San đang hứng thú nghe kể chuyện. Không ngờ khá đông người đang tụ tập lại. Chuyện kể cực kì hấp dẫn, trung niên mất hí biên diễn như có mặt tại hiện trường vậy. Hoàng Minh nghe mà còn thấy li kì gay cấn.

Mịa, Tiểu Ngao Giang hồ mình kể ra còn có thể chế thêm nhiều tình tiết như vậy. Hoàng Minh tặc lưỡi.

Để tránh chuyện thị phi, 3 người hẹn sáng mai đi một vòng mua vài thứ cần thiết rồi về lại Cát lạc Binh đoàn.

- Hoàng Minh, ngươi không về lại gia tộc một chuyến sao??

Gia tộc, Hoàng Minh ngẫm nghĩ, từ lúc hắn đến đây, hắn chỉ biết tới cha mẹ hắn, nhánh họ Hoàng ở Thái Minh trấn còn đây mà hắn còn không để ý. Còn gia tộc ở đây sao?

Hoàng Minh không bận tâm, sẽ có ngày hắn quay lại, nhưng sẽ không phải hôm nay. Hắn nhớ là, cha mẹ hắn đều bị gia tộc ganh ghét, từ khu Hoàng Chấn Giang không thể tu luyện được nữa. Cả gia tộc xoay chuyển 180 độ. Tước hết quyền lợi của hắn. Luôn mồm chỉ trích. Nếu không phải là con trai của tộc trưởng, có lẽ cha hắn còn bị chuyện gì nữa. Sau này tộc trưởng, là ông nội của Hoàng Minh điều cha hắn về Thái Minh trấn chấp chương mua bán, tạm thời tránh đi. Không ngờ đến đây là là 10 năm rồi...

- Ngươi không sao chứ?

Linh San thấy Hoàng Minh thộn ra, liền hỏi.

- Ta không sao, nghỉ ngơi đi, ngày mai về rồi.

Đoạn ai về phòng lấy, Hoàng Minh nằm trong phòng, tiến vào hệ thống trong thức hải.

- A Trang!!

Hoàng Minh lên tiếng gọi.

Một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Hoàng Minh hai mắt như muốn lòi ra, mũi chảy ra một vệt máu

Ta káo, đây là bikini sao?

Trước mặt hắn lúc này A Trang đang mặc nguyên bộ bikini viền đen, cả thân hình bốc lửa được phơi bày ra. Đôi gò bồng cao vút được giữ lại một nửa, đôi chân dài miên man. Hoàng Minh không dám nhìn nữa, quay ra sau.

- Ngươi đây là cái gì trang phục. Mau mặc quần áo vào.

Hoàng Minh nghiêm chỉnh nói.

A Trang thấy hắn vậy mà ngượng ngùng, cười khanh khách.

- Ta là đang tắm nắng, nghe được ngươi gọi nên tới ngay mà.

Giọng nói ngọt ngào, mang theo chút nũng nịu.

Hoàng Minh nghe mà nhũn mảy, mẹ nó, đây là hệ thống số liệu sao? Cũng quá nhân tính hóa đi.

Mà cái gì cơ? Tắm biển?

- Ngươi vừa nói là tắm biển?

- Đúng vậy?

- Ở đâu có biển?

Hoàng Minh vội hỏi?

- Chủ nhân đây tính là câu hỏi sao?

- Đúng vậy!

Hoàng Minh nhớ hắn còn mấy câu 3 tháng chưa hỏi vấn đề. Hỏi một câu không sao.

A trang mỉm cười. Đoạn đưa tay đưa tới vùng màn hình.

Đây là, đây là vùng xám trắng lúc trước hắn mở không được mà. Đây đây, đây là một hòn đảo sao???

Hoàng Minh nhìn vào vùng xám trước kia hắn không truy cập được. Cực kì ngạc nhiên.

Hoàng Minh nhìn không được ẩn vào. Vù vù, không gian biến đổi. Cả hai đều đang đứng trên một bãi cát ngoài rìa đảo. Ánh nắng mặt trời chiếu nóng khuôn mặt hắn. Tiếng sóng vỗ vào bờ rì rào. Cực kì chân thật. Hoàng Minh há hốc mồm kinh sợ. Đây là một đảo thực sự không phải hệ thống làm ra chứ???

A Trang mỉm cười, nàng tự giác đi tới một cái ghế nằm, được che bởi một cái ô che nắng to. Nằm khiêu gọi, hai mắt không ngờ có một cái kính đen che đi.

Má, hưởng thụ như vậy. Hoàng Minh lẽ lười. Giờ sao, đây rốt cuộc là cái chuyện gì?

- Đây là nơi nào A Trang? Là hệ thống mới cập nhật ra sao?

Hoàng Minh cất giọng hỏi.

- Chuyện này không nằm trong mục giải đáp. Chủ nhân người nên tự tìm hiểu.

A Trang trả lời ngắn gọn. Sau đó yên lặng thờ ơ. Dường như đã ngủ. Hoàng Minh nhủ thầm. Người mà không phải hệ thống số liệu làm ra, ta không khách khí mà đẩy ngã đầu này. Hừ hừ.

Hoàng Minh không còn cách nào khác, tự động đi vào trong tìm kiếm.

Đảo được bao quanh tầng ngoài toàn là cây dừa. Hoàng Minh thăm nghĩ, phải chăng là Hawaii. Đi mãi mới hết cây dừa. Càng vào trong Hoàng Minh càng thích thú. Con mẹ nó, đây là đảo sống??????????

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cung mê tròn tròn quái

Trước mắt Hoàng Minh lúc này vô cùng thần bí loại sinh vật.

Thân hình tròn lông khá mềm mại. Tròn vo bằng quả bóng đá. Hai mắt cộng mồm đều có tại. Nhìn trông cũng khá đáng yêu.

Nó đang này này hai cái trên mặt đất, bỗng nhiên thấy Hoàng Minh, nó khựng lại, hai mắt to tròn ngạc nhiên, hai cái tay ngắn tũn vẩy vẩy, phải nói lực sà thương chắc không kém pikachu là bao độ dễ thương. Hoàng Minh còn đang hứng thú đánh giá nó. Bỗng nhiên nó trợn hai mắt lên, miệng hút một hơi thật sâu rồi kêu lên re re..

- Li laaaaaaaa.

Hoàng Minh trợn mắt há mồm. Bao quanh hần bỗng nhiên ở đâu ra hàng ngàn hàng vạn con chí chí ít. Lúc nha lúc nhúc như kiến.

- Thật khủng khiếp số lượng

Hoàng Minh thốt ra.

May mà hần không mắc chứng sợ nhiều, nếu không nhìn tới cảnh này chắc đột quỵ mà chết thôi

Cả đám bông bông này, không ngờ hai mắt đỏ lên, lao tới Hoàng Minh, không có chút nào là sợ sệt.

Mịa, đây là cái gì tình huống. Ta *** g chạm gì lũ chúng mày.

Hoàng Minh kêu oan một tiếng, nhanh chóng di chuyển. Vù vù vù. Hần nhảy lên cây cao trước mặt, hai chân thoăn thoắt lao lên tới cành chĩa ra đứng vững. Tưởng là thoát. Thế nhưng một chuyện không ngờ tới, Hoàng Minh hần nhảm. Lũ bông bông kia không ngờ lao tới, gặm. Chính xác là gặm cái cây. Số lượng chúng nó cực đông, không ngờ gặm chỉ vài giây, cái cây đổ. Hoàng Minh trong lòng sợ hãi.

Thánh họ, đây là cái gì giống, ăn tạp.

Hoàng Minh chửi thề một câu rồi chạy như vịt. Liên tiếp nhảy qua đám cây, chuồn từ cây này qua cây khác.

- Lila lila....

- Lila lila..

Cả đám bông bông kêu âm lên, cực kì rung động la hét. Hoàng Minh còn chưa hiểu chuyện gì thì..

Rầm rầm rầm. Cây cối xung quanh không ngờ gục hết không còn một mống.

Ta xxx, còn có thể làm như vậy. Da đầu hần run lên. Hàng tá cây cối to như vậy, bọn nó còn gặm sạch, Hoàng Minh hần liệu mấy gặm

- Dịch chuyển tức thời

Hoàng Minh ngay lập tức lui về 10 mét, lợi dụng cây đồ chưa bị gặm hết nhảy tiếp qua. Bay về phía ngoài rìa cây dừa.

Hắn phát hiện, ngoài rìa đám cây dừa kia là không bị phá hủy, nhảy 5 6 lần, gần tới Hoàng Minh phần khởi trong lòng, thế nhưng dị biến phát sinh.

Vù vù vù, hơn chục con bông bông màu đỏ, không ngờ làm cách nào bay tới cực nhanh, đã xuất hiện bên cạnh Hoàng Minh. Một dự cảm không tốt tí nào nhen nhóm trong đầu hắn

Đám bông bông lông đỏ này, hai mắt đỏ rực, tay chân quấn vào như không có, một dòng năng lượng lóe lên xung quanh người.

Bùm bùm bùm, một loạt tiếng nổ vang trời bên ngoài rìa đảo phát sinh.

A Trang mở mắt, miệng kéo lên một đường cong. Không ngờ tiếp tục nhắm mắt lại không biết là ngủ hay thức.

Hoàng Minh nằm bết dưới gốc cây dừa. Ở đây là 4 hàng dừa trải dài, hắn quần áo lúc này rách nát khôn tả, bên kia hàng dừa, số lượng không đếm hết bông bông quái thai kêu gào ầm ĩ. Thế nhưng tuyệt nhiên không có con nào đi qua. Chỉ kêu loạn xạ ngẫu lên vậy. Hoàng Minh nhìn thế thờ phào. Thân thể hắn không hề có vết máu nào, ngoài bộ quần áo rách ra thì toàn thân nguyên vẹn. Vậy là sao nhỉ? Hắn ngơ ngác.

Ừa, đây là...? Hoàng Minh nhạc nhiên, trên đầu hắn xuất hiện một vạch hình chữ nhật, lúc này, trên đó chỉ còn điểm một màu đỏ, 1/5 vạch.

Mịa nó, vạch máu!!!

Hoàng Minh hớ ra, chơi game bao nhiêu năm, hắn làm sao quên được cái hình biểu tượng này. Đây là suýt chết sao?

Không phải chứ, ở đây ta cũng chết được.

Mà không đúng, đã là game thì chết kiểu gì, hừ hừ.

Hoàng minh run rẩy hai cái. Nhìn cái vạch chuyển sang màu đỏ như máu. Hoàng Minh run lên. Không biết khi hết vạch này chuyện gì sẽ xảy ra.

Nghĩ ngợi không được, Hắn cóc nghĩ nữa. Nhìn qua bên kia hàng dừa, đám bông bông vẫn không ngừng nhảy nhót kêu là. Hoàng minh nhú mày, sao chúng nó lại không qua, hay là, chúng nó không thể qua???

Chắc chắn rồi, hàng dừa này có lẽ là kết giới ngăn chặn bọn chúng ở trên đảo ra ngoài. Mà mình có thể ra vào mà không bị hạn chế. Tốt

Hoàng Minh hai mắt híp lại, miệng cười tà ác. Lũ khốn nạn

Giờ biết tay ông. Không biết giết lũ này được gì không?

Chả thấy cấp bậc gì, không biết là cái gì loại quái.

- Pikachu, hitokage, đến lúc rồi!!

Hoàng Minh rút ra hai quả cầu, một quả có hình tia chớp, một quả hình đốm lửa ném

- Pika pika

- hít..

Pikachu cùng Hitokage được ra ngoài, nhảy cẫng lên, chúng nó ở nhiều trong cầu cũng thấy chán rồi.

- Pikachu, thấy đám đáng ghét kia không? Thử một lượt đi, điện mười vạn volt.

Pikachu nghe lệnh, tập trung hai má dòng điện cao áp lớn. Cả thân hình được bao bọc bởi điện từ.

- Pika chuuuuuuuuu!!!!!!

Chúu chúu, roẹt roẹt...

Luồng điện bay thẳng vào đám bông quái thú đông nghìn nghịt kia, nổ cái bùm

Tiếng kêu thảm thiết của bông bông quái kêu lên. Hoàng Minh nghe mà sung sướng lỗ tai.

- Tiêu diệt Cung Mê tròn tròn 1 con, đạt được 10 kinh nghiệm. Số lượng cần tiêu diệt 1/1000000000

- Tiêu diệt Cung Mê tròn tròn 1 con, đạt được 10 kinh nghiệm. Số lượng cần tiêu diệt 2/ 1000000000

- Tiêu diệt Cung Mê tròn tròn đội trưởng 1 con, đạt được kinh nghiệm 20. Số lượng cần tiêu diệt 3/1000000000.

....

Đây là, đây là nhiệm vụ sao? Hoàng Minh ngạc nhiên. 1 triệu con, ha ha. Lại còn được kinh nghiệm. Trước mắt hần lúc này, đám cung mê tròn tròn kia chả khác gì đồng kinh nghiệm sống, đang chờ hần tới giết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thăng cấp liên tục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rất vui khi nhận được sự quan tâm của các bạn, nhất là những sự động viên đóng góp.

Có bạn hỏi là tại sao chia cấp tùm lum thế. Mình sẽ nói qua một chút nhé.

Hoàng Minh được ràng buộc bởi hệ thống. Thế lên, mỗi một cảnh giới, hần sẽ chỉ có từ cấp 1 đến cấp 10. Ví dụ:

Luyện khí, sẽ có từ cấp 1 đến cấp 10 Tương đương với luyện khí tầng 1 đến tầng 9. Tầng 10 là đại viên mãn cảnh giới. Cứ như thế, luyện khí, luyện thể, ngân huyền, kim thần, huyền thần, thánh thần. Đều có cấp bậc từ 1 đến mười nhé.

Về phần yêu thú, mình có viết qua. Các bạn cứ coi rồi sẽ hiểu dần nhé. Mình chỉ nói qua một chút. Yêu thú không có luyện thể cảnh giới nhé.

:)))

Mình không nghĩ là chuyện sẽ có nhiều bạn nữ yêu thích, nên sẽ bớt cảnh sắc đi tí. Các huynh đệ thông cảm một chút nhé.

Thân ái

Tạ Trường Thành

..

...

- Pika chu, điện cầu

- Hitokage đốt nóng.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật

- Hòa độn, hóa chi thuật.

Hoàng Minh một bên chỉ huy pikachu cùng hitokage tấn công, một bên phân ảnh ra tấn công bằng hỏa thuật.

Bên tai liên tục vang lên tiếng tinh tinh, hần chả buồn nghe. Tất luôn kênh thông báo. Chỉ có tấn công, tấn công. Đến nỗi pikachuu mệt đến mức ngồi bệt xuống. Hitokage khạc lửa không ra. Hoàng Minh toàn bộ kỹ năng cạn kiệt luôn sử dụng nỗi nữa mới thôi.

Con mẹ nó. Giết mãi không hết nhì. Nhìn vào đám quái Cung mê tròn tròn số lượng chẳng giảm tí nào. Hoàng Minh thở dài.

Roẹt, Hoàng Minh thăng cấp. Hần bỗng cảm thấy khỏe khoắn không ngờ, có thể chứ.

Hay là, Hoàng Minh nhếch môi. Làm thử quả, lâu lắm chưa sử dụng đấy.

Hoàng Minh đứng dậy, không ngờ hần bẻ cổ, bẻ ngón tay, lắc hông xoay hông, sau đó là chạy tại chỗ.

Pikachu và hitokage hai mắt mờ mịt, đây là cái quái gì động tác.

Hoàng Minh khởi động thân hình một nhịp, thấy thoải mái.

Chính là lúc này, Hoàng Minh hắc hắc cười, nhìn thấy đám kinh nghiệm còn đang hai mắt đỏ bừng nhảy loi choi kia mà không chút thương hại.

Hai chân khom xuống thành thế tấn, hai tay chụm lại thành trảo, tiêu chuẩn tuyệt đối của kỹ năng mạnh nhất hần có. Kỹ năng được coi là đòn sát thủ của

hắn.

Một luồng ánh sáng le lói trước hai bàn tay, ánh sáng hòa thành hình cầu, to dần to dần, từ nhỏ bé như ánh nến, chỉ mấy giây sau đã to hơn nắm tay, vẫn chưa dừng lại ở đó, vài giây nữa đã to bằng quả bóng đá. Hai trán Hoàng Minh rơi xuống vài giọt mồ hôi, hắn chưa muốn dừng ở đây, hắn muốn khiêu chiến cực hạn của chiêu này. Toàn bộ sức mạnh, khí lực của hắn đang cuộn cuộn chảy về hai lòng bàn tay. Đến lúc này đã to bằng cái thúng Hoàng Minh đã không còn bao nhiêu, hắn đặc ý, các ngươi nên ném thử thôi.

- Ka Me Jo Ko

Vù vù vù, quả cầu bay với vận tốc kinh khủng, thoát ra khỏi bàn tay hắn, một vết sáng to lớn, đi đến đâu dọn hết đường đến đấy.

Bùmmmmm

Một vụ nổ kinh thiên động địa, quả cầu va vào một vật gì không rõ. Nổ cực to. Rung động cả đảo. Không biết có bao nhiêu Cung Mê tròn tròn hi sinh, nhưng thảm họa nó gây ra là to lớn. Mất đi hơn một nửa cung mê tròn tròn.

Pikachu và hitokage chạy tới núp sau chân Hoàng Minh sợ hãi. Chính Hoàng Minh còn run sợ trước vụ nổ này.

- Roẹt! - Roẹt!

Hoàng Minh lên hai cấp.

Đây là, Hoàng Minh lè lưỡi. Hắn bật kênh thông báo lên. Đọc được mấy cái gần đây nhất.

- Tinh tinh, chúc mừng chủ nhân đạt cấp 7. Mau chóng mạnh mẽ

- Tinh tinh, chúc mừng chủ nhân đạt cáo 8. Mau chóng mạnh mẽ.

- Tinh tinh, tiêu diệt Cung Mê tròn tròn đạt tiêu chuẩn, mở ra nhiệm vụ.

Thập đại Cự quái

Đào phong ấn thập cự quái thượng cổ, qua bao năm cự quái có dấu hiệu phá tan phong ấn.

Nhanh chóng tiêu diệt cự quái. Mỗi cự quái tiêu diệt ban thưởng vô cùng lớn.

Cự quái số 1.

Thôn Ma Lang.

Tiến độ: Chưa hoàn thành

Hoàng Minh tròn mắt, đây là, phó bản sao?

Đọc đi đọc lại nhiệm vụ, Hoàng Minh nhú nhú đôi lông mày, Cự thú thượng cổ, mẹ nó, loại này luyện khí kì như ta đánh thế nào.

Nhưng mà bị phong ấn thì nhất định sẽ không có sức mạnh như thời toàn thịnh, nhất định phải qua đó dò xét thế nào. Sợ cái chim

Hoàng Minh tự sướng. Hôm nay có lẽ đến đây thôi, hắn tự nhủ một câu, nhìn đồng hồ, mặc dù không gian hệ thống gấp nhiều lần thời gian, nhưng tâm này đã gần sáng rồi. Hoàng Minh thu lại pikachu và hitokage rồi đăng xuất ra ngoài. Một tối đánh nhau mệt mỏi tinh thần quá.

Ánh sáng mặt trời le lói chiếu xuống thành phố. Cư dân bắt đầu ra ngoài buôn bán, tiếng huyên náo của ngày mới bắt đầu.

Hoàng Minh mặc bộ quần áo, sửa sang chỉnh tề một chút. Sáng nay có hẹn đi mua đồ với Ứng lão và Linh San rồi về Cát Lạc Binh đoàn rồi.

Hắn nắm tay lại, không ngờ nhảy 3 cấp liên tục.

Pikachu đã lên tới cấp 5, hitokage cũng đã cấp 5. Chỉ một đoạn thời gian nữa thôi, nhanh chóng cho nó tiến hóa. Quả này không cần phải đi đâu xa, chỉ cần vào phó bản giết là được. Không hiểu hệ thống cập nhật từ lúc nào phó bản. Hoàng Minh phấn khởi.

Mặc dù tiến cấp còn chậm, nhưng không sao. Cố gắng cần cù vượt phó bản vậy. Hoàng Minh rầm chó nghĩ vậy, bước ra khỏi phòng. Nếu để các thiếu niên thiên tài khác mà biết. Hắn từ lúc tu luyện tới nay mới gần hai tháng mà đã luyện khí tầng 8, Hoàng Minh còn chểnh mảng, vậy bọn hắn tu luyện tới nay đều là vứt đi cái thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Cứu người

Hoàng Minh cùng Ứng lão và Linh San dạo bước trên phố. Người đi lại nườm nượp. Thứ gì cũng có, Hoàng Minh chăm chú quan sát tìm tòi xem có thứ gì hữu ích không, Linh San thì chỉ sà vào mấy quán vỉa vóc. Ứng lão chỉ mỉm cười đi theo, dù sao với lão nhưng vậy này đều không lọt vào mắt lão. Bỗng nhiên có tiếng hét to:

- Tránh đường cho ta, tránh ra, bản công tử đang có việc gấp.

Một tên thanh niên phóng ngựa ầm ầm trên phố, kéo theo sau là 3 4 tên khác. 4 con ngựa nối đuôi nhau chạy cực nhanh. phố xá đang tấp nập người bỗng gà bay chó chạy, người người hỗn loạn xô đẩy nhau.

- Mau tránh ra, đừng cản đường bọn thiếu.

Tên thanh niên áo lam hét lớn. Không ngừng vung roi đuôi ngựa.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Minh thấy ngựa, không ngờ ở đây cũng có ngựa này. Hắn còn chưa kịp cảm thán, bỗng một hình ảnh lọt vào mắt hắn.

Đám người chen chúc nhau dạt sang hai bên, né tránh cho ngựa chạy. Ấy vậy mà giữa đường lại xuất hiện một đứa bé gái nhỏ tuổi. Tay còn đang cầm một xiên kẹo hồ lô, đang ngồi bệt gào khóc

- Uyên Nhi, không, đừng đẩy ta, Uyên Nhi...

Một phụ nhân hai tay cố gắng đẩy đám người trước mặt, thế nhưng không cách nào chen lấn được ra ngoài.

- Tiểu thư, tiểu thư,...

Bên cạnh nàng hai nha hoàn cũng liên tục chui rúc qua người khác cố gắng lao lên mà không nổi.

- Mẫu thân, hu hu hu.

Đứa bé gào khóc, hai hàng nước mắt chảy dài. Không thấy mẫu thân đâu, chỉ sợ hãi ngồi khóc to.

Không ổn, Hoàng Minh trong lòng giật thót.

- Dịch Chuyển tức thời.

Hai ngón tay đặt trước trán, Hoàng Minh biến mất, vụt. Hắn xuất hiện trước mặt bé gái, ôm lấy rồi nhanh chóng nhảy ra bên đường.

- Ô, đây là cái gì thân pháp???

Một lão già quần áo rách nát chả khác gì ăn mày đang ngồi bên vách tường, hai mắt nhìn thấy Hoàng Minh hành động, vậy mà không nhận ra Hoàng Minh tân ảnh.

Hai mắt lão híp lại. Đoạn đi mất.

Vù, vù vù vù. 4 con ngựa phóng vụt qua cách Hoàng Minh có vài centimet.

May mắn không làm nhục mệnh. Hoàng Minh tiếp đất, lăn hai vòng. Hắn ôm bé gái cuộn tròn lại, lăn cái rầm vào một quán ăn ven đường.

Đồ đạc bay tứ tung.

- Hoàng Minh

Linh San thốt lên, nhanh chóng chạy tới. Đám người bao quanh lại.

Phụ nhân cũng hai nha hoàn cũng lao như điên tới miệng gọi to không thôi.

- Uyên Nhi, Uyên nhi của ta...

Hoàng Minh cảm giác như xương sườn như gãy mất rồi vậy, mẹ, đau thế.

Hắn vận khí cho thân thể lưu thông một chút, cố gắng đứng dậy.

Bé gái không ngờ không khóc nữa, Hoàng Minh cúi xuống nhìn, tiểu tử này không ngờ đang mở to mắt nhìn hắn, hai con mắt còn ngập trong nước mắt.

Hoàng Minh ôm trọn bé gái vào lòng nên nàng không có bị thương chút nào. Bù lại Hoàng Minh bên này thân thể cực kì chật vật, quần áo vừa rách vừa bẩn. Má còn rách một vết, đang ứa máu.

Ồn rồi, Hoàng Minh thở phào.

- Uyên nhi, con con có sao không?

Phụ nhân đẩy đám người ra, nhanh chóng tiếp lấy bé gái từ tay Hoàng Minh, vội vàng kiểm tra con gái từ đầu tới chân, hai hàng nước mắt của nàng còn không ngừng chảy. Nàng thật sợ hãi. Nhìn con gái chỉ bẩn quần áo một chút. Nàng thở phào.

- Hoàng Minh, người không sao chứ?

Linh San hai mắt đỏ rực, nhìn Hoàng Minh te tua, nàng thấy xót xa. Vội lôi ra khăn tay trắng muốt, nhanh chóng lau đi máu trên má hắn. Tay còn lại phất bụi cho hắn. Hoàng Minh tự dưng thấy ấm áp.

Đám người kẻ chỉ trở khen Hoàng Minh vài câu, kẻ thấy trò vui đã hết, cũng tản đi. Dù sao chuyện này ở Vân Nam thành là chuyện như cơm bữa.

Phụ nhân giao lại con gái cho hai nha hoàn, chậm rãi bước tới, nàng cúi người thật sâu trước Hoàng Minh. Đoạn nói:

- Thật sự cảm ơn công tử, lần này không có người, Uyên nhi nhà ta không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đại ân đại đức của người, Ngân gia sẽ ghi nhớ.

Ngân gia, người của Ngân gia sao? Hoàng Minh nghĩ nghĩ. Thảo nào nhìn trang phục bé gái này toàn là hàng lụa chất lượng tốt. Phụ nhân này còn trẻ, ăn mặc toát lên sự quý phái, không phải gia tộc bình thường có được.

- Không có chuyện gì, đây là việc nên làm thôi.

Hoàng Minh khách sáo trả lời.

- Đám chết tiệt kia tại sao có thể phi ngựa như thế trong thành chứ, thật là không có pháp tắc.

Linh San giận dữ dậm chân. Đau xót nhìn Hoàng Minh

- Bọn hắn là đại thiếu gia của gia tộc lớn trong thành. Hừ. Nhất định ta phải về đòi một cái công đạo

Phụ nhân hai mắt tức giận.

Hoàng Minh cười cười. Ứng lão lấy ra một bình nhỏ, đổ ra một ít bột, trát lên má Hoàng Minh, không ngờ vết thương có dấu hiệu ngừng chảy máu, khá tốt

Hoàng Minh gật gù, thuốc tốt.

Phụ nhân cố gắng mời Hoàng Minh về phủ để cảm tạ, thế nhưng Hoàng Minh không đi. Đùa sao, rảnh rồi đâu mà tới đó chơi đùa.

- Ôn của người, ta không có gì báo đáp, đây là vật một vị tiền bối đưa ta, mong người nhận lấy. Cảm tạ người đã cứu giúp con gái ta.

Phụ nhân lấy từ cổ xuống một chiếc vòng cổ, trên vòng là một miếng ngọc to bằng hạt đỗ, đưa tới Hoàng Minh.

Hoàng Minh không nhận lấy lại, phụ nhân quyết tâm tặng đi. Đẩy tới đẩy lui, cuối cùng không chịu được sự kiên trì của nàng, Hoàng Minh chịu thua nhận lấy. Vừa cầm vào vòng cổ, bên tai Hoàng Minh vang lên thông báo

- Tỉnh tỉnh, nhận được Huyền Minh Ngọc

Phẩm chất: Tuyệt vời

Huyền Minh Ngọc đúc kết hàng vạn năm, tích lũy năm tháng hài hòa khí hậu.

Có hiệu quả an thần, tĩnh dưỡng, khôi phục linh khí. Bảo dưỡng dung nhan.

Đồ tốt. Hoàng Minh vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chấn động đại lục tin

Phụ nhân vui mừng vì Hoàng Minh nhận lấy, đoạn nói:

- Công tử là ân nhân của ta, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, đừng ngần ngại tới Ngân gia.

- Ta sẽ, cảm ơn người!

Hoàng Minh đáp lại, ý định quay đi

- Đại ca ca, người tên là gì?

Không ngờ bé gái đứng phía sau phụ nhân, lò đầu ra hỏi.

- Ta sao??

Hoàng Minh ngẩn ra, nhìn về mặt đáng yêu của bé gái. Hoàng Minh trêu đùa.

- Gọi ta là siêu nhân đi!

Hoàng Minh bỗng thốt ra câu vui vẻ. Quay người cùng Ứng lão và Linh San rời đi.

- Siêu nhân?? Siêu nhân ca ca!

Bé gái nhỏ giọng nhảm nhảm.

Hoàng Minh không biết rằng bé gái này, về sau là một thiên tài mà cả đại lục sợ hãi đấy.

Hoàng Minh cùng Linh San và Ứng lão trên lưng Kim Điều bay về cát lạc binh đoàn.

Ở một nơi xa xôi.

Một ngọn núi ẩn sau tầng mây cao vút.

Lưu Vân tông, là một trong tông môn 8 sao đứng đầu. Đã trải qua hơn 800 năm lịch sử. Danh khí cực thịnh.

Đệ tử trải dài hơn vạn.

Một mật thất rộng rãi không ngờ tập trung hơn 20 người.

- Tông chủ, có chuyện đại sự gì mà tập hợp chúng ta lại như vậy?

Một lão đầu râu tóc bạc phơ, thể nhưng ánh mắt sáng láng hữu thần lên tiếng hỏi.

- Đúng thế tông chủ, có chuyện đại sự gì mà tập hợp tất cả tông môn cao tầng chúng ta khẩn cấp như vậy!

Một phụ nhân xinh đẹp cất tiếng nói theo. Những người khác đều gật đầu đồng ý.

Giữa sảnh đường, một trung niên hai mắt uy nghiêm ngồi giữa, cả thân hình toát ra áp lực vô cùng. Hắn là tông chủ Lưu Vân tông Hàng Vô Ưu.

- Tình báo đưa về, Phiên Ảnh hội đấu giá pháp bảo đưa ra pháp bảo.

Hàng Vô Ưu từ tốn nói.

- Pháp bảo? Tông chủ, Phiên Ảnh hội đấu giá pháp bảo đưa ra thì có gì lạ đâu?

Một giọng âm lãnh vang lên bên cánh trái. Là một tên mặc áo choàng pháp sư. Nhìn áo bào của hắn không ngờ có những 6 hình đóa mây.

- Đúng thế, tông chủ, pháp bảo có gì lạ lắm sao? Tông chủ muốn loại pháp bảo nào, nói cho lão Trình ta, ta sẽ làm cho người!

Một đại hán đầu hói, thân hình lực lưỡng ồm ồm giọng.

- Đúng đấy tông chủ, lão Trình đã đạt tới luyện khí tông sư, có pháp bảo nào làm khó hắn.

Phụ nhân xinh đẹp kia lại lên tiếng.

Hàng Vô Ưu lắc đầu. Mọi người kì lạ, đành yên lặng đợi hắn nói:

- Phiên ảnh hội đấu giá đưa ra pháp bảo, Lão Trình là luyện không được.

Luyện không được, pháp bảo gì mà luyện khí tông sư cũng không luyện ra.

Cả đám có chút nghi ngờ, không tin cho lắm.

Hàng Vô Ưu không câu giờ nữa.

- Ảnh sát, người nói đi!

Phía sau Hàng Vô Ưu, một gã áo đen bật mặt tiến lên, cả đám người bên dưới đều kiêng dè.

Tên Ảnh Sát này thực lực cực mạnh, chưa ai rõ ràng hắn là cái gì cảnh giới, chỉ biết là, hắn từng 1 mình đấu lại 10 tên huyền thần, vậy mà hắn vẫn thắng..

- Phiên ảnh đưa ra pháp bảo...

Cả đám người lắng tai nghe, không gian yên tĩnh cực kì.

Ảnh Sát yên lặng một chút, rồi thả ra một quả bom.

- pháp bảo.....thu phục và cất chứa yêu thú

Ảnh sát thốt ra từng từ.

Cái gì? Pháp bảo thu phục và cất chứa yêu thú.

Đám người hít một hơi thật dài, dường như muốn hít tất cả oxy trong phòng vậy.

- Không phải chứ, có loại pháp bảo này!

Lão đầu tóc bạc phơ kia lên tiếng, ánh mắt toát lên sự nghi ngờ nồng đậm.

Mọi người trong phòng đều như vậy, cái này là gì pháp bảo.

Phải biết là yêu thú cực kì khó thuần phục. Thuần thú sư muốn thu phục yêu thú, một là vận may cực lớn, hai là kiên nhẫn cũng thủ đoạn là cực lực. Nhiều khi muốn thuần phục một con yêu thú, thuần thú sư còn phải ăn chung, ở chung, ngủ chung cùng yêu thú nữa là khác. Muốn đơn giản hơn, vậy thì tìm yêu thú còn non đi. Nhưng một yêu thú nhỏ cũng khó không kém. Nuôi dưỡng nó đến khi nó trưởng thành khá lâu và tốn kém. Thế nên số lượng thuần thú sư cực kì ít ỏi.

Nhiều thuần thú sư, người có lẽ đang nói về Tinh thú môn đi. Nghe nói, Tinh thú môn còn có cả Phượng Hoàng.

- Thật sự có pháp bảo như vậy? Không phải là lừa đảo chứ?

Một người nhỏ giọng nói.

Mọi người nghi hoặc, ai dám khẳng định.

- Không thể, Phiên Ảnh hội đấu giá uy tín từ xưa đến nay, nếu đã đưa ra tin tức, chứng tỏ bọn hắn có.

Hàng Vô Ưu khẳng định một câu.

- Tin tức này đưa ra lâu chưa tông chủ?

Phụ nhân hỏi.

- Vừa được một canh giờ.

Hàng Vô Ưu đáp.

- Nhất định phải lấy được pháp bảo đó về tay. Lão Trình ta muốn nghiên cứu nó.

Trình hỏi đầu ồm ồm giọng nói.

Mọi người đều gật đầu, Hàng Vô Ưu hai mắt tinh quang, chuyện này đấu giá, phải có bằng được..

Tin tức pháp bảo đấu giá của Phiên Ảnh hội đấu giá lan truyền một canh giờ. Cả đại lục điên đảo rung động.

Các tông môn 8 sao đều hợp khẩn cấp ngay sau đó. Đến cả 10 sao, liên minh chi đoàn đứng đầu đại lục cũng hợp khẩn cấp.

Hoàng Minh thật không biết rằng, Pokeball của hắn sắp đưa lên một hồi mưa gió kinh tâm động phách rồi.

Lúc này hắn đang nằm phưỡn ra Kim Điều, Linh San một bên cho hắn trái nho. Uống lão lắc đầu. Linh San nha đầu này, sắp rồi Linh Vô Song xuất giá thôi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tiểu Ngư Nhi ý định

Hoàng Minh ba người về đến cát lạc binh đoàn đã là chập tối. Khuôn viên không ngờ ồn ào náo nhiệt tiếng vui đùa.

- Đoàn Chông vó, người cứ chờ xem, còn vài ngày nữa, nhất định người sẽ bị ta đè bẹp.

Vũ bàn tử ha ha cười khoái chí.

Đoàn Dự hừ một tiếng, đáp:

- Người là do tiểu tinh linh kia trợ giúp, không phải vậy làm sao đòi vượt qua ta.

- Sao nào, nàng là ta sủng vật, không giúp ta thì giúp ai. Hê hê hê.

Vũ bàn tử vênh mặt lên 180 độ. Cái bụng phệ không ngờ lúc lắc theo. Trông mà buồn cười.

Cả bọn hôm nay tập luyện khá cực, chập tối vừa nghỉ, liền bò ra trêu đùa nhau, không khí khá đầm ấm.

- Không biết Tiểu Minh đi tới Vân Nam Thành thế nào, đã rất lâu ta cũng chưa trở về gia tộc.

Vũ bàn tử phì phì, có chút mất mát.

- Mấy hôm không nghe lão đại mắng, có chút không quen. Haiz, thật tưởng nhớ ha.

Trương Vô Kỵ thở dài, cả đám gật đầu. Bọn hắn mấy nay toàn là Hoàng Minh bức ép tu luyện, chửi bới cùng động viên đã quen. Nay có hai ngày xa thôi mà thấy nhớ nhung.

- Sao hả? Phải ăn chửi mới thấy vui vẻ?

Một giọng nói vang lên.

- Mẹ nó, ta mệt quá nghe nhầm hay sao có tiếng của tên tiểu Minh kia

Vũ bàn tử gãi gãi lỗ tai.

Bốp, một cước sút thẳng hông vũ bàn tử, hắn lăn một vòng rồi tiếp đất cái bụp.

- Ta Kháo, tên nào đá đít ta. Chán sống rồi sao?

Vũ bàn tử kêu lên như lợn bị chọc tiết.

Cả đám đều sững sốt, quay qua thấy Hoàng Minh không ngờ xuất hiện từ lúc nào. Cú đá vừa rồi là Hoàng Minh sút chứ ai.

- Hay lắm tiểu bàn tử, dám không coi ta ra gì rồi!!

Ta kháo, tên tiểu tử này về lúc nào, tiểu bàn tử giật thót. Quay lại thấy Hoàng Minh đang đứng híp mắt nhìn hắn. Vũ bàn tử chột dạ, cười hề hề.

- Nào có, nào có, ta đâu có dám lão đại.

Hoàng Minh ngó hắn một chút, ồ. Đây là, tên tiểu tử này cơ chuyện gì đây. Luyện thể cảnh giới. Má nó, đây là chuyện gì xảy ra???

Hoàng Minh ngạc nhiên, Tiểu Ngư Nhi vẫn là nhanh nhẹn tiến tới kể Hoàng Minh nghe.

Hóa ra vũ mập mập hôm qua khi tiến vào Hùng Thiên Sâm lâm, được thất tinh công chúa bảo bảo tìm được một gốc cây, mọi người đều không rõ là gì. Vũ bàn tử được thất công chúa ném thẳng vào miệng gốc cây bắt nhai. Lúc đầu hắn còn sống chết kháng nghị. Thế nhưng về sau cảm nhận được được lực chảy về đan điền cuộn cuộn. Hắn thậm chí bỏ nhai, nuốt cả gốc.

Mất 2 giờ đồng hồ luyện hóa Thiên Địa Tọa hóa công, hắn nhảy qua luyện khí tới luyện thể cảnh sơ kì. Các huynh đệ còn lại đều hai mắt đỏ rực, vì gì mà tên mập này luôn được ưu ái thế.

Hoàng Minh gạt đầu, tiểu bàn tử quả là số may mắn. Kiểu này, 4 hôm nữa. Không khéo khiêu chiến được vị trí đệ nhị rồi.

Hoàng Minh cũng cảm thấy vui cho tiểu bàn tử. Dù sao, từ lúc tới đây, tiểu bàn tử này cũng là hắn người bạn đầu tiên.

Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ cùng lui về tắm rửa cơm nước...

Đêm tới, Hoàng Minh lại như thói quen lên mái nhà nằm.

- Trăng ở đây giống Địa cầu quá. Không biết đại lục này có hình tròn không nhỉ? Bên ngoài kia không gian liệu có hay không địa cầu.

Hoàng Minh lẩm nhẩm. Lúc này đã canh 3. Hoàng Minh tính lui về phòng ngủ. Có khi vào phó bản đảo tìm hiểu một chút tin tức nhiệm vụ.

-Ồ, sao vẫn chưa ngủ?

Hoàng Minh giật mình khi thấy đèn phòng của Tiểu Ngư Nhi còn sáng.

-Dịch chuyển tức thời!

Vụt!!!

Tiểu ngư nhi đang chăm chú đọc một cuốn sách, tâm trí không ngờ đặt cả vào. Hoàng Minh xuất hiện ngay cạnh hắn cũng không biết. Hoàng Minh kì lạ, ngó vào nhìn kè.

Bách Lan thảo

Sinh trưởng nơi vùng núi cao, thân mập, lá to bản rộng. Thường tụ tập thành đám.

Bách Lan thảo có công dụng hòa hợp, là tài liệu phù hợp để trung hòa các thảo dược có tính hỏa.

Đây là, dược thảo sao? Hoàng Minh ồ một tiếng. Quyển sách này viết khá rõ ràng, còn có vài dòng ghi chú nhỏ xung quanh. Tiểu Ngư Nhi sao lại đọc sách này, nó lấy ở đâu ra nhỉ?

- Đệ đang đọc gì vậy? xuân cung đồ sao?

Hoàng Minh ra vẻ vừa bước vào, mặt cười có chút hài hước.

Tiểu Ngư Nhi nghe có tiếng nói giật thót người. Quay lại thấy Hoàng Minh thì mặt hơi đỏ lên.

- Không phải xuân cung đồ, Minh ca ca đừng có trêu đùa đệ

- Không phải sao? Vậy đó là sách gì?

Hoàng Minh dí dõm.

- Đây là, đây là sách của cha đệ, đệ chỉ đọc một chút thôi

Sợ Hoàng Minh không tin, Tiểu Ngư Nhi đẩy sách vào tay Hoàng Minh để hắn coi.

Hoàng Minh cầm sách, giả vờ nhìn một chút, đoạn hỏi:

- Cha đệ là luyện đan sư?

- Đệ không rõ, từng nghe mẫu thân nói qua hình như có chuyện như vậy. Nhưng đệ tuổi còn nhỏ, những chuyện mẫu thân nói cũng quên gần hết rồi.

Đệ chỉ nhớ cha đệ đúng là biết chữa bệnh đấy. Trong thôn ai cũng đến nhờ cậy cha đệ

- Sách này đệ cầm từ bao giờ.

Hoàng Minh hỏi.

- Hôm đó cùng Điều Thuyền tí lên núi, bọn đệ vốn không rõ linh thảo, đệ liền mạng của cha đệ quyền sách này đi. Tìm kiếm sẽ có ích.

Hoàng Minh có chút nghi ngờ. Cha của Tiểu Như Nhi, nhất định là luyện đan sư, nếu không sách này là cái gì lí do. Thái Bình thôn này có chút gì đó bí ẩn. Khúc mắc ở đây chẳng.

- Đệ học nó sao?

Hoàng Minh đưa sách lại cho Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi nhận sách.

- Đệ nghĩ cha đệ đúng như huynh nói, là luyện đan sư. Nếu vậy, đệ cũng muốn làm luyện đan sư

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Ước hẹn đấu

Cát lạc binh đoàn!

Một ngày đẹp trời, hôm nay hầu hết không có ai đi ra làm nhiệm vụ, tất cả đều đang hùa về đấu trường của dong binh đoàn.

- Cần Vệ, người sao còn vác khiên đi vậy, mau mau, đi tới đấu trường coi đánh nhau này.

Cần vệ sáng nay tính đi ra cùng vài huynh đệ vào gần vùng cấm lịch lãm. Thế nhưng khi ra tới gần cổng lại bị gọi lại.

- Có chuyện gì thế vậy Tài Lục, đấu trường có chuyện sao?

Tài Lục lắc xăng, đáng về gấp gấp.

- Đi nào, vừa đi ta sẽ vừa giải thích, lâu lâu không có cái hay xem rồi.

Tài Lục kéo Cần Vệ chạy đi.

Hóa ra đấu trường dong binh đoàn hôm nay, nghe nói có một đám thiếu niên sẽ so tài. Một ngày rảnh rồi không có việc gì làm. Tốt nhất là ra coi hài kịch.

Cần Vệ cũng hiểu kì, đấu trường rất lâu rồi chưa có ai đánh tới chủ ý.

Thật ra chỉ là so tài bình thường mà thôi. Thế nhưng kẻ này đôn kẻ kia, từ so tài bình thường lại thành quyết đấu sinh tử ấy chứ.

Hoàng Minh lúc này ngáp cái oáp một tiếng. Tối qua hắn có vào phó bản lần mò mãi, thế nhưng vẫn chưa tìm được manh mối gì, ngoài đám Cung mê tròn tròn phủ đầy mặt đất.

Đấu trường của Cát lạc binh đoàn. Được thiết kế cũng khá rộng lớn, Hoàng Minh ước chừng cũng phải to bằng cái sân bóng rổ. Phía trên dựng cao lên, có những hàng ghế, không khác sân bóng là mấy thật. Lúc này mặt trời đã lên cao tới ngọn cây. Xung quanh sân đấu trường không ngờ khá đông người tụ tập, bàn luận.

Hoàng Minh cười khò. Vốn muốn tìm một chỗ giải quyết, mượn Linh Vô Song một chỗ rộng rãi chút. Không ngờ lão hồ ly này đưa tới đây. Lại còn tuyên truyền thông tin ra ngoài. Giờ thành ra thế này.

Sau lưng hắn lúc này là đám người Chu Du Đoàn Dự. Đều hứng khởi, có tự tin, có lo lắng, tập trung mười phần.

- Thiên sát tiểu đội!

Hoàng Minh quát.

- Có!!

Một tiếng thưa đồng đều khí thế tăm tắp.

- Ta kháo, bọn hắn làm gì vậy? Cứ như là quân đội chính quy vậy.

Một tên chiến sĩ đầy thú vị thốt lên. Hơn 200 người trên khán đài bắt đầu yên lặng coi.

- Kiều Phong!

- Có!

Kiều Phong bước lên một bước ra khỏi phòng. Đi đều tới trước mặt Hoàng Minh. Khi cách mặt hắn 5 mét thì dừng lại. Tay phải giơ lên đặt trước trán tiêu chuẩn động tác chào. Hô to:

- Tôi, Kiều Phong, chiến sĩ Thiên Sát Tiểu đội, cảnh giới luyện khí tầng 7. Khiêu chiến vị trí thứ 4.

- Tốt, Đứng vào vị trí.

Hoàng Minh Đáp.

Kiều Phong chào một lần nữa, quay đầu bước về ô trống có số 4.

Hoàng Minh tiếp tục gọi tên các huynh đệ khác.

Khán đài Linh Vô Song cùng Ứng lão gật gù. Đám thiếu niên này vô cùng thú vị. Không ngờ có tác phong nghiêm chỉnh, vô cùng chính quy y như chiến sĩ binh lính được huấn luyện của quốc gia vậy. Linh San ngồi cạnh Linh Vô Song, hai mắt phượng nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hoàng Minh, hai mắt đầy nhu tình.

Hắn thật là đầy thu hút, nàng vừa nghĩ tới lúc về tới Cát Lạc binh đoàn, Hoàng Minh không ngờ lại đưa nàng Huyền Minh Ngọc, hai má thẹn thùng đỏ lên.

Bao quanh khán đài cũng rung động không thôi.

- Đây là cái gì quy luật nhỉ, dường như rất là chính quy.

Một gã pháp sư thốt lên.

- Ta nghĩ bọn hắn sinh ra là ở quân đội đấy. Hay là bọn chúng là con của chiến sĩ trong quân đội quốc gia.

Gã bên cạnh tiếp lời.

Phía dưới lúc này đã báo cáo xong. Hoàng Minh nhìn xuống vị trí. Số hai đứng 2 người, Là Đoàn Dự cùng Vũ Văn Thành Đô. Số 3 là Chu Du chỉ có một mình.

Số 4 là Kiều Phong cùng Triệu Vân. Số 5 là Tiểu Ngư Nhi và Lệnh Hồ Sung.

Bên cạnh hắn, số 1 không ngờ là Trương Vô Kỵ.

Hoàng Minh gật gù. Tốt lắm. Có tính khiêu chiến.

- Luật lệ ta đã nói qua một lần rồi, giờ nhắc lại cho các ngươi nhớ. Vị trí chỉ có một. Mỗi người chỉ có một lần khiêu chiến. Thua, người xếp dưới. Đã quyết định rõ ràng chưa?

Cả đám đáp lại khí thế.

- Rồi!!!

- Tốt. Bắt đầu từ số một đi. Vô Kỵ, rất có tính khiêu chiến.

Hoàng Minh gật đầu. Bước ra sân khiêu chiến.

Sân khiêu chiến chiều rộng khoảng 20 mét chiều dài 30 mét. Khá tốt, không lớn quá cũng không nhỏ quá.

Hoàng Minh cùng Trương Vô Kỵ bước vào trong. Hai người cách nhau mười mét.

- Lão đại, ta biết không đánh lại ngươi, thế nhưng, ta rất muốn một lần thử, dùng hết sức đánh một trận. Mong rằng, ngươi cũng vậy, đừng để tiểu đệ ta cướp mất vị trí đứng đầu.

Trương Vô Kỵ hai mắt lóe lên tinh quang. Hắn đã luyện tập rất khắc khổ. Tới nay đã đạt tới luyện thể tầng hai. Bình thường luyện thể cảnh giới gấp luyện khí cảnh giới kết quả là ai cũng biết được, chắc chắn là đàn áp tuyệt đối. Thế nhưng Hoàng Minh lại là nằm trong số tên biến thái, có thể vượt cấp đè ép. Trương Vô Kỵ không hề có chút khinh địch nào. Rút ra cây đao bản to từ sau lưng, lặng lẽ đứng nhìn.

- Nhất định, mong rằng đệ sẽ không làm ta thất vọng. Tới đi.

Hoàng Minh lấy ra kunai, miệng có chút cười tà.

- Tiểu tử kia là luyện khí hậu kì cảnh giới mà định đấu với luyện thể sơ kì cảnh giới. Quả là không biết lượng sức.

Một tên chiến sĩ mặc giáp vàng khịt mũi coi thường.

- Đừng có khinh thường hần, chỉ sợ ngươi sẽ giật mình đấy.

Một trung niên bên cạnh lớn tiếng nói.

- Ô, thì ra là Kim Hoa đại ca. Sao ngươi coi trọng tiểu tử luyện khí kì kia như vậy?

Tên chiến sĩ giáp vàng kì là hỏi.

Kim Hoa không đáp, chỉ mỉm cười. Hoàng Minh sao? Chạy thoát được yêu thú cấp 8, không phải là đơn giản người đâu nhỉ?

Nếu Hoàng Minh ở đây sẽ nhận ra trung niên này. Sau lưng hần là hai cây kiếm đan chéo nhau

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Hoàng Minh vs Trương Vô Kỵ

- Lão đại, cẩn thận!

Trương Vô Kỵ nhắc một câu, không ngờ khí thế dâng cao một bậc. Không gian xung quanh giao động dữ dội. Đao trong tay Trương Vô Kỵ không ngờ run run lên.

Hoàng Minh biến sắc, đây là cái gì khí thế.

Trên cao Ứng lão giật thót, miệng há rộng. Linh Vô Song cũng khiếp sợ. Đây là, không phải là sự thật chứ??

Toàn trường đám người thì thấy kì lạ. Có chuyện gì ở thiếu niên kia xảy ra vậy? Khí thế bỗng cao lên. Không gian như có vết sáng lóe lên.

- Đây là,, đao ý??? Không phải, đây mới là một tia ý cảnh của đao khí thôi!

Một góc khán đài, một lão áo quần rách rưới lẩm nhẩm. Ánh mắt tinh quang đầy hứng thú. Lão ngồi nơi đây mà không gian dường như không có ai nhận ra lão vậy.

- nhìn kia, không ngờ kéo lên luyện thể tầng 3 rồi, còn chưa dừng lại, hần còn đang tăng tiến nữa, ông trời ơi, tiểu tử này là cái gì biến thái vậy?

- Ta thấy rồi, ngươi đừng kéo áo ta thế. Rách bỏ nó giờ.

Tên pháp sư cau có.

Đây là chuyện gì xảy ra, là bí pháp gì sao? Hoàng Minh không rõ, bỗng nhiên khí thế tu vi của Trương Vô Kỵ sao lại kéo lên được như vậy.

Trương Vô Kỵ lao tới, khoảng cách nhanh chóng được rút ngắn lại.

Cheng, Hoàng Minh chặt vật đỡ một nhát chém từ trên xuống.

Lực đạo thật mạnh, Hoàng Minh giật mình. Hai tay có chút tê cứng.

Vù, một đá ngang của Hoàng Minh vọt tới, Vô Kỵ lui lại né được.

- Loạn Phong trảm!!

Trương Vô Kỵ hai tay nắm đao, giờ cao lên trời, xung quanh đao không ngờ có gió bao quanh như lốc xoáy.

Vù vù vù, Đao chém xuống, như một đao chém dọc, nghe rõ tiếng không khí rít.

Hoàng Minh không dám đổi đầu.

- Dịch Chuyển tức thời.

Ầm

Một đao nện nổ vị trí Hoàng Minh đang đứng, một vết chém lõm xuống gần mét, xung quanh vết nứt chẳng chặt. Nền đá vậy mà bị phá.

Đám người trên đài quan sát hít một hơi khí lạnh.

Con mẹ nó, đây là một đao gì uy lực. Là đao kĩ trung cấp hay cao cấp. Thật khủng bố.

Ứng lão trong lòng rung động, quay sang nhìn Linh Vô Song, thấy hắn cũng đang nhìn mình, 4 mắt nhìn nhau đều thấy được sự kinh ngạc của đối phương.

- Hoàng Minh, người nhất định không được thua đấy!!!! Linh San lo lắng, hai tay nắm chặt nhau. Mắt tìm kiếm thân ảnh Hoàng Minh.

Hoàng Minh đã xuất hiện cách bên trái đó 7 8 mét.

Hoàng Minh nhìn hiện trường cũng khá sợ hãi. Mẹ nó, tên này định chém chết lão đại hả, ra tay ác như vậy. Hoàng Minh quên mất là Trương Vô Kỵ từng nói, hắn sẽ dùng toàn lực đấy.

- Lại là thân pháp đấy, thật kì lạ thân pháp. Không hề có dao động mà gần như biến mất rồi xuất hiện vậy. Tiểu tử kia cũng khá tốt, một đao kĩ trung cấp luyện được đại thành cảnh giới. Bọn tiểu tử này là ở đâu ra thiên tài vậy.

Lão già quần áo rách nát gật gù. Lòng thương thức.

Bên dưới Hoàng Minh đã bắt đầu có hành động. Mẹ, vị trí lão đại là không thể lung lay đấy. Quá mất mặt.

- Lão đại là bắt đầu chơi rồi, Trương tiểu tử ném thử cảm giác đi nhé!

Đoàn Dự khả khả cười.

- Đoàn chổng vó, người nói xem Vô Kỵ có cửa thắng không? Ra thấy Hoàng Minh bị ép thế kia mà!

Vũ bản tử hỏi thăm

- Thắng cục cút, người không thấy lão đại chưa dùng pháp thuật sao? Đồ đàn.

-ừ nhii!!

Không ngờ Vũ bản tử ăn chửi mà không có cãi lại.

- Vô Kỵ, đệ thật mạnh, nhưng....

Hoàng Minh nhếch miệng cười, đoạn tiếp:

- Ta còn mạnh hơn!

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.

Hoàng Minh kết ấn, sử dụng phân thân chi thuật.

Bùm bùm bùm, trên sân đấu không ngờ xuất hiện 40 tên Hoàng Minh, đứng bao quanh Trương Vô Kỵ. Từ lúc Hoàng Minh lên luyện khí tầng 8, hắn đã có thể phân ra 40 bản sao.

- Mịa nó, không phải chứ???

- Vãi ***!

Ứng lão cùng Linh Vô song không tự chủ được chửi thề, đứng bật dậy.

Không chỉ hắn, cả khán đài, hơn 200 người, toàn bộ khiếp sợ bật dậy, dường như bật dậy bọn hắn có thể nhìn rõ hơn vậy.

Ngay cả trầm tĩnh như lão già ăn mày kia cũng phải bật dậy mà thốt ra:

- Ta kháo!!!

Khán đài sợ hãi, đây là cái gì chiêu số, phép thuật sao? Không phải chứ, trâu bò như vậy!!!!

- Ứng lão, đây là pháp thuật sao?

Linh Vô Song miệng khô khốc cất ra tiếng hỏi.

- Ta cũng không rõ, nghe nói có loại pháp thuật phân ra ảnh ảo này, thế nhưng pháp sư có thể học được đếm trên đầu ngón tay. Thế nhưng cái này số lượng, cũng quá khôn nạn đi!

Ứng lão nuốt nước bọt.

- Tất cả đều có năng lượng, đều là thật.

Linh Vô Song lại thốt lên.

Dưới sân, Trương Vô Kỵ hai mắt tinh quang lóe lên, kiên định đứng yên. Hoàng Minh vẫn không động, bao quanh Trương Vô Kỵ

- Vô Kỵ, đón ta chiều này đi.

Roài roài roài. Hoàng Minh vừa nói xong, 40 tên Hoàng Minh không ngờ cùng kết án.

- Xong, đúng là chiều này, Đoàn Dự sợ hãi thốt lên!!

Cả bọn kinh ngạc, chiều này là sao? Đoàn Dự không nói, đây là chiều thức mà hắn ăn hành đoạn đấu với Hoàng Minh Khi trước.

Vù vù vù, 40 đoàn lửa từ miệng 40 tên Hoàng Minh phun ra. Cảnh tượng cực kì diễm lệ cùng kinh khủng.

- Mẹ nó, hóa thuật, cha mẹ ơi, hóa thuật.

Tên chiến sĩ áo giáp vàng vẫn là mồm to nhất. Hét lên, hai mắt mở rộng sợ hãi. Nhưng lúc này cũng không ai quan tâm hắn làm ồn hay không. Tất cả đều đang kinh hãi nhìn vào hiện trường rung động kia.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Lão đại, ta phục rồi

Không khí căng thẳng cực độ. Lửa nóng bao trùm cả sân đấu. Không có một kẻ hờ nào để trốn thoát cả.

- Khủng khiếp quá, nhìn hóa thuật của hắn kia, mẹ kiếp, hỏa cầu của ta đúng là thứ bỏ đi mà.

Một gã pháp sư quệt mồ hôi thối.

Quá là rung động.

- Chu Du đại ca, Vô Kỵ đại ca liệu có bị đốt cháy không. Hoàng Minh ca ca đốt như thế, đệ dưới này còn thấy nóng bùng mặt đây.

Tiểu Ngự Nhi sợ hãi.

- Không đâu!! Nhìn xem đi.

Chu Du không ngờ ung dung mỉm cười.

Cả bọn hai mắt lại tập trung vào sân đấu.

Lửa đã bắt đầu rút dần. Không hề có tiếng kêu gào nào.

- Không phải chứ, lẽ nào đốt thành than rồi.

Chiến sĩ giáp vàng nghi hoặc.

Mọi người hai mắt đều không rời khỏi sân đấu.

Lửa đã rút đi, đã thấy được thân ảnh của Trương Vô Kỵ xuất hiện.

- Không thể nào, hấn không hề có việc gì sao???

Ứng lão cùng Linh Vô Song giật mình.

Mọi người trên khán đài đều ồ lên, quá dị rồi. Lửa cháy như thế mà không có vấn đề gì sao? Đây là chuyện gì xảy ra.

- Hòa Minh Phán phù sao? Thú vị.

Lão già quần áo rách nát gật gù.

Trương Vô Kỵ mặc dù không tổn hao cọng lông nào, nhưng mặt bắt đặc dĩ không thôi.

Hòa Minh Phán phù là vật phòng thân của hấn duy nhất. Vốn không sử dụng. Thế nhưng tình huống vừa rồi thật sự không dùng thì cái mạng không biết trôi đi đâu..

Hoàng Minh cũng giật mình không thôi, không ngờ lại không có bị thương dù chỉ một vết bỏng nhẹ. Tên nhóc này bí mật cũng nhiều quá. Nhìn Hỏa thuật đang trong quá trình xoay vòng, Hoàng Minh thận trọng.

- Không ngờ đệ đón đỡ nhẹ nhàng như vậy.

Hoàng Minh cười khò thốt lên.

Trương Vô Kỵ mặt nghiêm túc, đây là lúc hấn cần nhanh chóng xoay chuyển thế cục.

- lão đại, ta lại tới!

Trương Vô Kỵ lao nhanh vút tới, mặc dù không biết đâu là Hoàng Minh thật hấn vẫn lao tới, đao quang ánh tới, bùm bùm bùm.

Liên tục phân ảnh nổ tan, Trương Vô Kỵ như chiến thần, liên tục huy động đao chém tới.

- Chiêu thức thực dụng, không hoa mỹ nhưng hiệu quả cực tốt. Rất khá.

Kim Hoa gật đầu. Không thể chê được. Lúc này ảnh phân thân đang mất dăng, mất dần. Đến cái cuối cùng nổ đi. Hoàng Minh cười khò, đáng ra phải học thêm nhiều kỹ năng chiến đấu hơn, nhất định. Hấn lăm bằm trong đầu.

Trương Vô Kỵ chém nổ ảnh phân thân cuối cùng, phát hiện Hoàng Minh đứng cách hấn 10 mét. Nhanh chóng lao tới, khí thế như hồng.

- Vô Kỵ đại ca đánh gât quá. Hoàng Minh đại ca liệu còn lá bài tẩy nào không??

Kiểu Phong lo lắng hỏi.

- Các người con mẹ nó quên rồi, không nhớ lão đại hành ta là kiểu gì?

Đoàn Dự vẫn mồm thối khinh khinh nói.

Cả bọn đều nhớ lại khung cảnh tối hôm đó, Đoàn Dự chiến Hoàng Minh. Sự thật đúng là như vậy. Trên sân một lần nữa Hoàng Minh kết ấn. Bây giờ khả năng kết ấn của Hoàng Minh đã là cực nhanh.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Trương Vô Kỵ đang lao tới chỉ còn 2 3 mét mà thôi, vậy mà. Bùm bùm bùm.

Một lần nữa trước mắt hấn lại là một đám Hoàng Minh, số lượng không kém khi nãy. Trương Vô Kỵ cười khò, đây là lại nữa sao?

- Ta không nhìn nhầm chứ, lần thứ hai sử dụng pháp thuật này, nó có thể sử dụng liên tục sao? Tiểu tử này....

Lão già quần áo rách nát trừng mắt lên, hôm nay lão thực sự chấn động rồi.

Đến lão già còn thế, Ứng lão với Linh Vô Song còn rung động không thôi.

Mẹ nó, quái vật này.

- Hấn hình như là song chức nghiệp.

Linh Vô Song thì thảo.

Ứng lão gật đầu đồng ý. Thế nhưng, hấn mới bao nhiêu tuổi. Vậy mà đã trưởng thành tới mức này. Phía sau hấn nhất định phải có cao thủ nào đó bồi

đường. Đám tiểu tử kia cũng thế. Nếu không, tại sao đưa ra lời mời tới Tinh thú môn, bọn hắc lại từ chối nhanh gọn như vậy. Nhìn bọn hắc tiền năng. Nhất định là như thế. Ưng lão suy diễn như vậy.

- Hoàng Minh....

Linh San hai mắt vui vẻ nhìn xuống dưới sân đấu.

Trên khán đài mọi người bàn luận không thôi, thế nhưng, dưới sân lại bắt đầu đánh tới kịch liệt. Trương Vô Kỵ đã bắt đầu mất sức, hắc không có trâu bò được như Hoàng Minh có khí hai bi lực lượng. Mặc dù tiêu diệt được một nửa rồi, thế nhưng trên người hắc đã dính không ít dấu chân. Đầu in nguyên vết giấy. Bộ quần áo trắng đúng là trang trí thêm vết giấy cực chói mắt màu đen.

Hoàng Minh lúc này đứng chấp tay chỉ huy, vẻ mặt hết sức bí ối. Ung dung nhàn nhã. Bỗng nhiên hắc hai mắt tinh quang hiện lên. Hóa thuật quay vòng xong.

Bùm bùm bùm. Các phân thân đang đánh với Trương Vô Kỵ tự nhiên bạo nổ. Mọi người ngạc nhiên, chuyện gì vậy? Trương Vô Kỵ cũng ngạc nhiên, nhìn về phía Hoàng Minh, chỉ thấy hắc đang tùm tùm cười. Không biết trong lòng hắc đang có âm mưu gì

- Đa Trùng Ảnh phân thân chi thuật.

Hoàng Minh lại kết ấn.

- Mẹ nó, còn muốn cho người ta sống không đây!

Trương Vô Kỵ vốn điềm tĩnh vậy mà cũng không nhịn được chửi tục một câu.

Hắc còn như thế, nói gì người quan sát trên khán đài.

- Vãi thật, tên tiểu tử kia chỉ một chiêu này, thật khốn nạn đi.

- Quá ác, phân ra ảnh ảo không có giới hạn sao?

- Mẹ nó, lại phân tiếp, tiểu tử này khí lượng ở đâu ra nhiều như vậy.

Hoàng Minh chỉ cười cười. Đoạn cả đám chấp tay kết ấn. Trương Vô Kỵ nhìn thấy tay Hoàng Minh động tác kết ấn. Trong lòng rung mình một cái sợ hãi hết lên:

- Lão đại, lão đại, ta phục rồi. Đừng phun lửa, đừng phun lửa nữaaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trận thứ hai

Trương Vô Kỵ ủ rũ bước xuống khán đài. Trận đấu này, hắc đã cố gắng hết sức rồi.

Chu Du vỗ vỗ vai Trương Vô Kỵ.

- Đừng buồn, tổ quốc ghi công rồi!

Trương Vô Kỵ nhếch môi, cố nặn ra nụ cười, nhưng không thể nào bắt đắc dĩ hơn.

Sô một, Hoàng Minh vẫn là đứng vững vị trí kẻ từ giờ

Tiếp đến. Trận đấu tranh vị trí lão nhị.

Theo số điểm chọn vị trí.

Đoàn Dự vs Vũ Văn Thành Đô.

Đoàn Dự cười ha ha, dậm chân cái rầm vút cái ra tới giữa sân. Khí thế bộc phát.

- Hào tiểu tử, luyện thể cảnh tầng 4. Đường như mới 11 tuổi. Thật là hạt giống tốt.

Lão già ăn mày gật gù, chuyển đi này thật không tệ.

- Lại là một tên luyện thể trung kì cảnh giới, bọn nhóc này chui ở đâu ra vậy? Không phải trong dong binh đoàn.

Một tên pháp sư thốt lên.

- Người đứng là chỉ lo luyện pháp thuật cường. Đây là lúc trước tiểu thư Linh San dẫn tới, dường như là khách của nàng cùng Đoàn Trưởng.

Tên chiến sĩ bên cạnh nói rõ, lúc Linh San dẫn bọn Hoàng Minh tới hẳn là có mặt.

- Vũ bàn tử, tới nhanh nào!

Đoàn Dự gọi ầm lên

- Đoàn chống vó, đừng hổng, thua mất mặt.

Vũ bàn tử không hề có tí vội vàng nào, cứ chậm chậm bước tới sân đấu. Thân hình vũ bàn tử đã gọn gàng hơn. Xem ra chỉ béo hơn Hoàng Minh. Gấp đôi thôi. Trước kia núng nính thịt mỡ đã bớt đi rất nhiều. Nhìn thấy cũng khá bầu bĩnh đáng yêu.

Hoàng Minh gật gù. Trận này để xem Vũ Bàn tử có lá bài tẩy gì. Thực lực của Đoàn Dự Hoàng Minh là biết rõ. Thái tử một nước, từ bé đã được dạy dỗ, chiến kĩ nhiều, pháp bảo mạnh.

- Thái tử đã lên đấu rồi, có cần chuẩn bị gì không đại nhân?

Một bóng đen lấp ló sau hàng ghế xa nhất thì thảo.

- Không cần! Giữ vững vị trí thôi!

Một tiếng đáp lại, giọng nói có chút the thé, không rõ là nam hay nữ.

- Đoàn Chống Vó, ta đã nói, hôm nay nhất định đánh bại người, vị trí đệ nhị bàn tử ta định rồi!

Vũ bàn tử trịnh trọng nổ, khuôn mặt nghiêm túc khiến Hoàng Minh không nhận được phi cười. Con mẹ nó, có nhất thiết trưng cái mặt Hinh sự như vậy không.

Vù vù vù.

- Mẹ nó, thằng mập kia cũng là luyện thể kì, không phải chứ???

Tên chiến sĩ giáp vàng vẫn là to mồm nhất, miệng oang oang. Mịa, hẳn mới bao nhiêu tuổi, cái mặt nọ choẹt kia chắc gì đã quá mười tuổi.

Mọi người đều ồ lên, ngạc nhiên không thôi. Mười tuổi đã là luyện thể kì, thiên phú quá là cao đi. Bọn hắn bình thường đều phải tới 15 16 tuổi mới đạt được luyện thể kì. Đám tiểu tử kia là cái gì nhóm thiếu niên vậy

- Lại là luyện thể kì sơ kì. Đám nhóc con này, quả thật cho ta mang tới kinh hỉ đây.

Lão già ăn mày hai mắt híp lại, miệng nhếch lên nụ cười

Ứng lão cũng Linh Vô Song ngồi ở vị trí chủ đài cũng gật mình thôi rồi. Bọn hắn nhớ là tiểu tử mập này, mới tuần trước còn là luyện khí cảnh mà. Vậy mà giờ đã đột phá nhanh như vậy.

Đoàn Dự lấy ra đôi găng tay trắng, chân trước bước tới một bước dài, hơi hạ thân hình xuống, thành một tư thế thủ. Đôi găng tay biến sáng lóe lên, biến ảo thành hai song kiếm, sáng loáng, ánh mặt trời chiếu vào có chút chói mắt.

- Nom kìa đôi găng tay kia, không phải là pháp bảo chứ, vậy mà hóa thành song kiếm. Thật kì lạ.

Đám người đều gật mình cảm thán không thôi. Ôn ào bàn luận đoán thân thể của đám thiếu niên này

Dưới sân đấu.

- Vũ bàn tử, người lên chịu thua đi!

Đoàn Dự hét ầm.

- Đoàn chống vó, khinh địch phải trả giá đấy. Tiểu Minh là ví dụ đấy.

Vũ mập mập không ngờ lúc đánh nhau lại có phong vị thâm trầm không thôi. Hoàng Minh bẹo đùi mình một cái, không phải chứ, đây là tên mập chết tiệt kia sao?

- Á!!

Một tiếng hét chói tai, Hoàng Minh giật mình nhìn sang. Một đôi mắt đau xót nhìn hắn, miệng có chút méo xệch.

- Lão Đại, ngươi bạo đùi ta làm gì trời!!!

Lệnh Hồ Sung hai mắt oán trách.

- Xin lỗi, xin lỗi đệ, ta nhầm

Hoàng Minh cười khò xin lỗi rồi rút.

Vũ bàn tử không ngờ hai mắt nhú lại ý cười. Đoạn lời ra một vật hình tròn. Trên đó khắc một dấu ấn con bướm nhỏ nhỏ.

- Tiểu Nhã, đến lúc chiến đấu rồi!!

Pokeball này một cái dưới đất rồi mở ra.

Roẹt

Thất tinh công chúa bảo bảo được triệu hồi ra, bay bay hai đường rồi đậu trên vai Vũ bàn tử, nàng lấy tay che miệng rồi ngáp một cái. Cực kì khả ái.

- Ta kháo, vừa rồi là gì vậy?

- Kì lạ, kia là vừa có chuyện gì vậy? Tiểu tử kia là triệu hồi sủng vật sao?

- Ngươi có thấy là gì không? Vật gì đó bay bay, nhỏ quá ta không thấy rõ.

Trên khán đài cực kì xôn xao tiếng bàn tán. Không ai là không tấm tắc kêu kì lạ.

- Kia là, không phải là....?

Lão già ăn mày sợ hãi. Vừa rồi một màn triệu hồi kia, với tu vi của lão có thể thấy hết sức rõ ràng. Đó là một vật nhỏ hình thể như người, nhưng lại có cánh. Đường như lão đã nghe ở đâu đó rồi. Lão nhăn mặt, cố gắng nghĩ lại.

- Đúng rồi, là Tinh linh, là tinh linh tộc một chủng loại, tinh linh bảo bảo.

Lão ăn mày không tự chủ được thốt ra.

Tinh linh tộc tại sao lại xuất hiện được ở đây. Thật kì quái. Mà vật vừa rồi là gì. Một vật hình tròn vừa màn kia. Phải chăng là,...

Phiên Ảnh hội đấu giá tung tin, phải chăng là thứ kia???

Lão già ăn mày nghi hoặc không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vũ mập mập ẩn giấu

- Mập mập, chuẩn bị nhé, ta tới đây!

Đoàn Dự nói xong, hai kiếm trên tay rung lên.

- Song Hình Bái Dật

Đoàn Dự hai song kiếm giờ cao, toát ra ánh sáng rực rỡ, ánh kiếm như kéo dài ra, chém thẳng xuống hai vai tiểu bàn tử. Nhát này mà xuống, khẳng định đứt luôn hai cánh tay

Tiểu bàn tử vẫn không động, đứng yên chấp hai tay sau lưng.

- Tiểu tử kia không phải là sợ quá rồi chứ, tại sao đứng yên như vậy!

- Đùa ta sao, không phản ứng gì cả thế.

Hoàng Minh bên dưới cũng nhủu mảy, mập mạp chết bầm làm gì thế. Song kiếm mang theo ánh sáng còn cách Tiểu bàn tử 1 mét. Hoàng Minh hai tay đã chờ sẵn tính cứu người. Đoàn Dự không ngờ tiểu bàn tử này lại bị đờ ra, thật sự không muốn chém nhưng chiêu thức đã ra rồi, kéo lại không được. Đang lúc mọi người sợ hãi, tiểu bàn tử nhếch môi, hạ lệnh:

- Tiểu nhãi, Bất biến Ngưng tọa!

Roạt, Tiểu Nhãi công chúa hai cánh phát ra một màu tím huyền ảo, cực nhanh bao tỏa xung quanh người tiểu bàn tử. Bán kính tới 2 mét.

dị biến phát sinh.

Mọi người chấn kinh. Đoàn Dự vậy mà đứng bất động, không gian 2 mét xung quanh tiểu bàn tử vậy mà như đông cứng lại. Được bao phủ bởi một màu tím. Không gian như ngưng đọng.

Đoàn Dự sợ hãi, mẹ nó, đây là chuyện gì xảy ra. Hắn không thể cử động được.

Vũ mập mạp không khách khí, không gian này hắn là bá chủ, liên tục đấm đá liên tục vào người Đoàn Dự.

5 Giây, không gian trở lại bình thường. Đoàn Dự ăn 3 đấm 2 đá bay ra ngoài 3 mét.

Rầm, toàn trường im lặng. Vừa rồi mọi chuyện thay đổi chóng mặt. Chỉ thấy Tên Luyện thể trung kì kia lao tới, còn chưa chém được cái nào đã bị tên luyện thể sơ kì mập mạp kia đá bay rồi.

Bầu không khí yên tĩnh lạ thường mấy giây sau bùng nổ tiếng nghị luận ầm trời.

- Ngươi có nhìn rõ không. Vừa rồi một màn quá rung động.

Một tên pháp sư thất thần nói với đồng bạn bên cạnh.

- Ta có thấy, tiểu tử đó là dùng pháp thuật sao?

Tên kia đáp.

Ứng lão hai mắt lúc ánh đã mở to, mẹ nó. Kia là cái gì vậy. Không gian ngưng đọng lại. Thật kinh khủng pháp thuật.

Linh Vô Sinh cũng thế, trong đầu hắn lúc này chỉ nghĩ, đám nhóc này, không phải là người của một thế lực khủng bố nào chứ. tại sao tên nào cũng như tên nào quái lạ chiến kĩ cùng pháp thuật mạnh như vậy.

Khá lắm tiểu bàn tử, không nghĩ tên mập mạp này đánh nhau lại trầm ổn như vậy. Mẹ nó, hắn bao nhiêu tuổi chứ. Không lẽ cũng trùng sinh như mình. Hoàng Minh cười khổ không thôi.

Đoàn Dự bò dậy, phui bụi trên quần áo. Khuôn mặt đẹp trai ngời ngời ăn một đấm tím mắt phải. Nhìn buồn cười. Hắn đứng dậy, hai mắt lấp lánh tinh quang

- Mẹ, mập mạp, ngươi ăn nhằn sâu quá, coi thường người. Lần này đấu thật đấy.

- Ta đã nói đừng khinh địch, bàn tử ta vị trí số 2 là định rồi.

Vũ mập mạp thốt ra, nghiêm nghị.

- Lại là một tiểu tử quái dị nữa. Không ngờ tinh linh bảo bảo lại có ngày chiến đấu cùng nhân loại. Mấy ngàn năm nay rồi, không ngờ ta khi còn sống cũng được nhìn thấy tinh linh tộc.

Lão ăn mảy híp mảy. Mím cười thỏa mãn

Xoạt, hai Song kiếm biến mất, thay đổi thành một bản kiếm to, một khiên.

- Pháp bảo của tên kia thật linh hoạt. Là pháp bảo cao cấp sao?

- pháp bảo như vậy phải thế lực lớn mới có.

Đám người lại xôn xao.

- Mập mạp, tiếp tục đi, ta dám chắc kĩ năng vừa rồi không thể thi triển lần nữa. dù sao ngươi cũng không biến thái như lão đại.

Đoàn Dự chiến ý tăng cao, hùng hổ lao tới.

Vũ mập mập không hề sợ hãi.

- Mẹ nó, tới đi.

- Tiểu Nhã, Hoàng Vũ Hoành táo!

Tiểu Nhã công chúa hai tay chấp lại, nhắm mắt cầu nguyện, xung quanh lại xuất hiện một màn như màn kính trong suốt.

- Bái Sơn Nghịch Thuần!

Đoàn Dự khiến chấn lao tới, rầm, va chạm cực mạnh nổ to. Đoàn Dự chấn lui 3 bước. Vũ mập mập màn khiến cũng vỡ vụn. Hấn lui lại 1 bước. Ngang nhau.

- Đây là pháp thuật của thất tinh công chúa bữa trước đánh nhau với hoàng lan hầu đã cứu mạng vũ ca nhi?

Lệnh hồ Sung lên tiếng. Cả đám gật đầu. Đúng là như vậy.

Đoàn Dự nhủ mày, sao mà lăm pháp thuật phòng ngự thế này. Tiếp tục. Ta không tin không phá được hết. Lại tới.

Nhìn Đoàn Dự nâng khiến lên, vũ mập mập hét lên:

- Tiểu nhã, Chấn Vang hành khúc.

Tiểu Nhã công chúa vừa rồi đỡ một đòn, sắc mặt đã có chút tái, dù sao nàng vẫn chưa hồi phục thương thế hoàn toàn. Nghe được lệnh, nàng một lần nữa hai tay chấp lại, đặt trước ngực. Xung quanh người nàng tỏa ra màu tím ánh sáng.

- Hòa cầu thuật!

Vũ bàn từ tay phai tạo ra một quả cầu bằng lửa nho nhỏ.

- Ta dựa vào, lại là cấp thấp hỏa cầu thuật.

- Hỏa cầu thuật tên tiểu tử này luyện còn mới nhập môn, định lấy ra thương tổn chiến sĩ luyện thể trung kì sao?

- Hỏa cầu thuật nhập môn của pháp sư hả?

Trên đài mọi người bất ngờ không thôi. Hỏa cầu thuật là pháp thuật cấp thấp, dường như pháp sư nào cũng biết dùng. Có thể tạo liên tục hỏa cầu, thế nhưng lực sát thương là không có. Thích hợp để nhóm lửa hoặc soi sáng thôi.

Không ai nghĩ là hỏa cầu thuật này tên thiếu niên mập kia lại lôi ra để chiến đấu, quá hài hước

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ném hỏa cầu hay ném đá

- Tiểu Bàn Từ, hỏa cầu thuật này mang ra giải ngựa cho ta hả?

Đoàn Dự không hiểu hỏi.

- Thử xem rồi biết!

Vũ mập mập chỉ nói ngắn gọn. Tay phải đã tạo ra một hỏa cầu nhỏ bằng quả chanh.

Hoàng Minh cười khổ, tiểu mập mập chuyển tới pháp sư từ bao giờ. Cấp thấp hỏa cầu sao?

- Còn bé hơn cả hỏa cầu của ta, không hiểu hắn định làm gì nhỉ?

Một tên pháp sư lên tiếng.

Đây cũng là câu hỏi trong lòng của đám người quan sát.

- Bái Sơn nghịch thuận.

Đoàn Dự lại tiếp tục công tói. Tắm khiên to sáng rực một màu, hóa to hơn bản thể vài lần.

Đúng lúc này, vũ mập mập nhếch môi cười. Hai má núm đồng tiền nhìn khá khá ái.

Chỉ thấy hần ném hỏa cầu bay tới thẳng khiên của Đoàn Dự.

Dị biến lần nữa xảy ra, hỏa cầu từ bé như quả chanh, khi được ném ra, bỗng chốc hóa to dần, khi cách tám khiên còn 1 mét, nó đã lớn thành cái chum nước. Cực kì to.

Hỏa cầu nện thẳng vào khiên của Đoàn Dự nổ cái rầm. Đoàn Dự lùi hai bước mới đứng vững. Hần còn chưa hiểu vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

Cả khán đài yên tĩnh. Không ai nói câu gì.

Dưới bàn tay của tiểu bàn tử lại là một hỏa cầu nữa. Vẫn bé bằng quả chanh như vậy, thế nhưng, lúc này không ai bình luận gì hết. Tất cả miệng còn đang há to kinh sợ.

- Đoàn Chông vó, để coi ta chọi ngươi vỡ đầu.

Nói đoạn, Vũ mập mập liên tục ném ra hỏa cầu. Hỏa cầu vẫn biến hóa kinh khủng như vậy, cứ to dần to dần, rầm rầm rầm, 6 quả, 7 quả 8 quả. Tiểu hỏa cầu là pháp thuật cấp thấp, khí lượng tiêu hao cực nhỏ, hầu như là có thể tạo ra liên tục không ngừng. Thế nên một màn này, không khỏi khiến khán đài rung động. Tất cả mọi người đều sợ hãi.

- Ta ném, ta ném, ta ném ngươi, ha ha!!

Tiểu bàn tử ném đến nghiền, mồm liên tục vừa cười vừa hô, tay liên tục tạo, ném, tạo, ném. Cứ 2 giây 1 quả, Đoàn Dự thì khổ không thể tả, mẹ nó, đây là tên tiểu tử ham an mọi lần sao. Khốn nạn.

Đoàn Dự khom người né tránh sau tám khiên, liên tục né hỏa cầu, né, rồi đỡ, né đỡ. Thế nhưng số lượng hỏa cầu cực nhiều, khiên chắn đã đỡ hơn chục quả rồi.

- Thật vi diệu, không khác mấy trận đánh giữa lão đại và Đoàn dự ca ca bữa trước.

- Mẹ nó, Hỏa cầu thuật tại sao lại khủng bố như vậy, ta đang nhìn nhầm sao, móc mắt ta đi!!!

- Tiểu Trương, hỏa cầu thuật kia là sao, ngươi là pháp sư giải thích ta nghe được không?

Khán đài sôi trào rồi. Cảnh tượng hết sức khôi hài, một bên cảnh giới cao hơn thì chưa đụng được đối phương một sợi tóc. Một bên cảnh giới thấp hơn mà bán hành ngập mồm. Còn chưa nói đây là trận chiến giữa chiến sĩ và pháp sư.

- Loạn, loạn hết rồi. Ta đang được xem cái gì thế này.

Ứng lão vỗ trán cái bốp, than thở.

Linh Vô Song cũng cười khổ, hôm nay gặp quá nhiều kinh ngạc rồi.

- Tiểu bàn tử, ta để coi ngươi duy trì được bao lâu.

Đoàn Dự cắn răng hô lên.

Vũ mập mập khả khả cười, đoạn đáp:

- Ta mới là người nên nói câu đấy.

Phùng phùng.

Hai tay tiểu bàn tử bỗng chốc xuất hiện hai tiểu hỏa cầu.

Đoàn Dự thấy được da đầu run lên. Mẹ nó, còn luyện tới viên mãn cảnh giới sao?

Khán đài cũng sôi động hẳn lên.

- Ta dựa vào, tiểu tử kia vậy mà luyện hỏa cầu thuật tới viên mãn cảnh giới, ha ha

Một tên chiến sĩ cười to

- Tài Lục, ngươi luyện tiểu hỏa cầu tới mức nào?

Cần Vệ quay sang hỏi.

- Mẹ nó, ta chỉ học để tập trung hòa năng lượng thôi. Hỏa cầu thuật này có tác dụng mị gì tới chiến đấu.

Tài Lục cười khỏ đáp.

- Vậy người coi, cái kia tiểu tử mập kia là dùng pháp thuật gì?

Cần Vệ hí mắt hỏi

Tài Lục trợn trắng mắt

- Mẹ, người nghĩ ai cũng biến thái như thế. Từ trước tới giờ, chưa có ai dùng hỏa cầu thuật trong chiến đấu cả. Tiểu tử kia, ta cá là nhờ vào sủng thú mới được như vậy!

- Còn có yêu thú bậc này.

- Ta nhìn không rõ nó, mà trên đời này chuyện lạ thiếu gì.

Tài Lục lớn tiếng.

Bên cuối khán đài

- Một đám thiếu niên thú vị đây!

Lão ăn mày gật gù.

Dưới sân, Đoàn Dự đã vô cùng ức chế rồi. Khốn nạn thật. Bây giờ tiến không được mà lùi cũng không xong. Tên mập kia ném hỏa cầu như ném đá bình thường vậy. Cứ đà này. Rắc rắc, tấm khiên đã bắt đầu nứt nẻ. Đoàn Dự sợ hãi. Nãy giờ hắn không nhớ rõ là đỡ bao nhiêu phát rồi. Quần áo cũng đã bén lửa chỗ cháy chỗ không. Cực kì chật vật. Thế nhưng nhường vị trí, đừng có hòng. Hắn là tên có tu vi cao nhất nhóm, lại còn là thái tử một nước. Tên Hoàng Minh kia biến thái cũng thôi đi. Tên mập mập màu cũng khốn nạn không kém. Đoàn Dự hừ một tiếng, lấy từ ngực ra một viên ngọc hình tròn, to bằng nắm tay. Viên ngọc tỏa ra không khí mát rượi.

Đây chính là đồ tốt. Không phải lúc quan trọng Đoàn Dự hắn cũng không muốn dùng tới. Lần này, quyết không để thua.

Rắc. Viên ngọc vỡ nát, một tầng hơi từ trong viên ngọc ủa ra, bao phủ quanh Đoàn Dự. Hơi nước ngày càng đậm đặc. Chỉ 10 giây đã phủ kín một tầng xanh lam màu nước.

Bùm, xèo. Bùm xèo. Hai quả hỏa cầu không ngờ chạm vào tầng hơi nước bị trung hòa gần như biến mất

Đoàn Dự thở dài, tốt rồi, có nó nhất định phải thắng.

Xoạt, xoạt, bao tay không ngờ biến mất, thay vào đó là một cây cung màu bạc. Đoàn Dự nắm trong tay, kéo căng dây cung.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thứ hai vị trí

- Mẹ nó, Đoàn Chồng vó, người vừa làm cái gì?

Vũ mập mập ngệt ra, kia là cái quái gì. Tại sao lại như nuốt chừng hỏa cầu.

- Ô, không ngờ là Huyền Vũ đá. vật này rất hiếm, tiểu tử kia vậy mà cũng có.

Lão ăn mày ngạc nhiên

- Thái tử dùng tới đá Huyền Vũ, không ngờ thái tử lại dùng tới nó! Thật sự có đáng không?

Bên kia góc khán đài, giọng nói âm dương the thé lẩm nhẩm.

- Mập mập, người trả giá đi.

Đoàn Dự nói xong, kéo căng dây cung, dây cung tự hình thành mũi tên màu trắng ngà.

Vút, mũi tên bay tới, tiểu bàn tử sợ hãi, hét lên:

- Tiểu nhã, Hoàng Vũ hoành tảo.

Thất tinh công chúa thay đổi pháp thuật, màn sáng được tạo ra thật nhanh

Rầm. Ngay lập tức mũi tên phá tan màn sáng bảo vệ.

Uych. Tiểu bàn tử ngồi bệt xuống. Thất tinh công chúa không ngờ thân hình tái nhợt. Rơi từ không trung xuống trên đầu hắc. Nàng nằm rạp thở hổn hển.

- Thắng bại xong rồi.

Hoàng Minh cất tiếng nói.

Trận đấu xoay chuyển quá nhanh. Đoàn Dự kéo thêm một mũi tên nữa. Thế nhưng không thả ra. Hắc chỉ thốt một câu khẽ:

- Tiểu bàn tử, ngươi thua!

Vũ bàn tử thất thần một lúc.

- Tiểu nhã, ngươi vất vả rồi.

Đem thất tinh công chúa thu về pokeball. Hắc Cười khỏ:

- Ta thua!

Khán giả xung quanh khán đài vỗ tay nhiệt liệt. mặc dù trận đấu xoay chuyển quá nhanh, nhưng độ căng thẳng cũng rất cao độ.

- Thật lâu không thấy bàn luận kiểu này rồi,

- Thật là anh hùng xuất thiếu niên

- 3 năm nữa là Sinh Vân Tuyền, ta dám cá, bọn hắc mà tới, nhất định được ưu ái

Khán đài bình luận không thôi.

Dưới sân Đoàn Dự thở phào nhẹ nhõm, bước tới vị trí thứ hai. Cuối cùng hắc cũng không mất danh dự. Mẹ nó, tu luyện từ bé tới giờ, gần bị một tên tu luyện 1 tháng đánh bại. Làm một thái tử, mặt mũi còn biết vút đầu.

Tiểu bàn tử lui về, Chu Du Cùng Trương Vô Kỵ vỗ vai an ủi.

Hoàng Minh gạt đầu, trận thứ hai cũng đã xong xuôi.

Chu Du ung dung bước vào vị trí thứ 3 không ai cản trở.

Bây giờ là trận thứ 3. Tranh hạng 4

Kiều Phong cùng Triệu Vân.

Hai người nghe Hoàng Minh xưng tên, gạt đầu bước ra sân đấu.

- Không biết 2 tiểu tử này sẽ mang lại kinh ngạc gì đây.

- Hai luyện khí hậu kỳ, cũng khá tốt đây. Tuổi tác không sai biệt lắm

- Mấy tên thiếu niên này mặt mũi tên nào tên nấy sáng lạn gớm nhỉ

Khán đài bình luận rôm rả.

Dưới sân cả hai đã chấp tay nhau cúi chào.

- Triệu Vân, lần trước chưa phân ra cao thấp, lần này hai chúng ta làm lại!

Kiều Phong cười sang sảng nói.

- Tốt thôi, đừng làm ta thất vọng.

Triệu Vân đáp, cực kì điềm tĩnh.

- Triệu Vân ca ca, đón thương.

Lệnh Hồ Sung ném lên cây trường thương. Triệu Vân đón đỡ. Giữ thương sau lưng. Thân người vùng thương như hòa làm một. Thẳng đứng sự kiêu hãnh. Trên người Triệu Vân phát ra một sức hút kì lạ.

- Tiểu tử này, cũng ngộ ra 1 tia của thương ý. Ta dựa vào. Bọn nhóc này định giết lão già ta sao?

Lão ăn mày ôm trái tim thở gấp gấp. Mẹ nó. Một đám thiếu niên thiên tài tụ tập một nơi ư. Cái này cái này là ta gặp vận may bậc nào.

Nhất định phải tóm 1 trong đám này về. Lão đầu ta cũng lớn tuổi rồi. Tổ chức cũng cần người thay thế. Đám chết tiệt kia không có tên nào vừa ý cả. Haiz.

Lão già ăn mày thở dài một hơi. Tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

- Kiều Phong, không dùng vũ khí sao?

Triệu Vân hỏi:

- Ta chưa tìm được vũ khí thích hợp. không sao. Nắm tay đủ dùng rồi. Tới đi.

Kiều Phong hai mắt chiến ý bốc cao. Người hơi khom lại.

- Hoàng Minh ca ca, liệu ai sẽ thắng đây.

Tiểu Ngư nhi hai mắt tròn xoe hỏi với

- Còn phải xem đã, cả hai đều tiến bộ. Lúc này cần theo dõi thành quả của bọn hần.

Hoàng Minh đáp.

Từ ngày tu luyện thiên địa tạo hóa công đến nay mới một tháng. Tất cả đều từ người bình thường nhanh chóng đột phá liên tục. Hầu hết đã gần tới luyện thể kì. Nếu đám người kia mà biết đám tiểu tử này mới tu luyện được một tháng mà thôi. Không hiểu bọn hần sẽ có suy nghĩ gì nữa

Trên sân đấu cả hai vẫn chưa động. Không khí cô đọng hết sức căng thẳng.

- Ta khát, bọn hần định đứng nhìn nhau tới bao giờ

Một kẻ sốt ruột kệ lên.

- Đúng vậy, được một lúc rồi, cứ đứng như vậy nhìn nhau

Một kẻ khác đáp lời

Khán đài ri rầm rần tán, thế nhưng dưới sân hai tên này vẫn chưa động thủ. Một cơn gió chợt vờn qua. Triệu Vân hai mắt linh động, đây rồi, chính là lúc này.

- Giao Long ra biển!!

Hét lên một tiếng Triệu Vân mang theo khí thế không ngờ, mũi thương một đường thẳng tiếng, theo đà gió lướt tới. Không ngờ tạo lên những tiếng rít gào.

Hoàng Minh giật mình, đây là chiến kĩ sao? Triệu Vân cũng có chiến kĩ sao?

Thấy Hoàng Minh giật mình, Chu Du khẽ cười, đoạn đáp:

- Lão đại người đừng giật mình, Triệu Vân gia đình cũng không phải đơn giản đâu.

Hoàng Minh Ngần ra, hần chỉ nghĩ là Triệu Vân sinh ra trong một gia đình bình thường thôi. Đúng là hần có quên quan tâm bọn tiểu đệ này rồi. Lần tới nhất định phải chăm chú hơn.

Bên kia sân đấu Triệu Vân tay phải cầm thương đã cách mặt Kiều Phong không xa. Kiều Phong vẫn chưa động. Bỗng nhiên không gian xung quanh hần như chậm chạp lại. Một hình ảnh trong đầu hần bỗng hiện ra.

Đó là một căn nhà nhỏ liêu xiêu. Một trung niên cùng một nam hài nhỏ tuổi đang trong sân luyện tập bài thể sục buổi sáng. Trung niên còi trắn, hai tay cơ

bấp rần chắc. Sau lưng không ngờ có một hình xăm một đầu rồng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Kiêu gia chương pháp

Hôm nay là 8/3. Minh đi làm tới 21h30 mới nghỉ.

Nhân ngày quốc tế phụ nữ, chúc các bạn nữ một ngày tràn đầy ý nghĩa, luôn xinh đẹp, thành đạt và gặp nhiều may mắn nhé!!!!

- Phụ thân, bài tập này khó quá!!

Tiểu hài tử nhăn mặt thờ dõc, mồ hôi ướt bết tóc lại.

Trung niên mỉm cười, xoa đầu con trai, đoạn nói:

- Phải chịu khó tập luyện, đây là quyền pháp tổ tiên ta truyền lại, tiếng vang đều để lại thật lớn. Tập luyện để mạnh mẽ, để bảo vệ những người thân của mình, hiểu không?

Trung niên ôn tồn giải thích.

Nam hài gật đầu, hai mắt trong suốt kiên nghị.

- Con sẽ trở lên mạnh mẽ, bảo vệ mẫu thân cùng phụ thân.

Nói xong nam hài giờ giờ nắm đấm lên tỏ ý quyết tâm.

- Tốt, tập lại một lần ta xem nào!

Trung niên bỗng nhiên nghiêm túc nói.

- Vâng!

Nam hài cởi áo ra, dù con nhỏ nhưng thân hình khá rắn rỏi. Sau lưng không ngờ cũng có một hình đầu rồng, thế nhưng hơi bé, nằm giữa lưng. Hình rất sống động. Lại thêm mồ hôi thấm vào, gần như mờ ảo. Trung niên gật gù.

- Chương thứ nhất

- Chương thứ hai.

- Chương thứ ba

- Chương thứ tư

- Chương thứ năm.....

Oạch, nam hài ngã cái bụp xuống đất, mặt cắm thẳng xuống, bụi đất bám đầy mặt.

- Phì phì, phụ thân, chương này ta chưa luyện được.

Nam hài phì ra đất cát trong miệng rồi nói

- Chương này, cánh tay phải lui về sau 3 khoảng, chân trái chéch về bên phải nửa góc.

Trung niên ngay lập tức đưa ra chỗ sai.

- Tập lại, bao giờ được gọi ta ra kiểm tra.

Hắn chốt lại một câu rồi đi vào trong nhà.

Rít rít rít, tiếng gió rít mạnh vào bên tai, Kiêu Phong né tránh, một thương đâm xuyên cực mạnh, vừa né được dọc, thương đã chuyển ngang sang cực nhanh.

- Hào không chế, rút lại biến chiêu khá nhanh.

Kim Hoa gật đầu, thiếu niên kia có thương pháp nhuần nhuyễn, thật đáng nể.

Kiều Phong hai tay hoa chưởng, chặn ngang thương.

Bụp, hai bên va chạm, Triệu Vân rút thương lui lại một bước, gió thổi bay đuôi tóc dài buộc lại của hắn.

Kiều Phong chặt vật hơn, lui lại 3 bước mới ổn định, tai trái vừa chạm xước qua thương, một vệt máu chảy xuống.

- Khá lắm!

Kiều Phong chiến ý không hạ, mà như càng tăng cao. Hai mắt tinh quang chấn ra ngoài. Chân trái bước lên một bước, hai tay hóa chưởng một công một thủ.

- Lần này tới ta.

Kiều Phong lao vút tới, Triệu Vân mặt không biến sắc, xoay người, văng đuôi thương xoay ngược điệu nghệ, bang, lần này là Kiêu Phong nhanh chóng xoay đầu gối đón đỡ. Đùa à, một chọc không nên đón đầu.

- Phá Lân chưởng!!

Kiều Phong hét to, bàn tay xoay khóa vênh lên, cực nhanh nện tới. Triệu Vân giật mình ngang thương đón đỡ, rầm, thương rung lên bần bật, Triệu Vân không ngờ một đỡ không được, lui lại 3 bước, chưa đứng vững, Kiêu Phong lại tiếp cận cực nhanh:

- Hoàn Táp Chưởng!

Tay phải xòe rộng, ngón cái chếch ra, một chưởng nện thẳng bụng Triệu Vân. Triệu Vân không cách nào khác thương tiếp tục che ngang.

Rầm, Một chưởng không ngờ đẩy lui Triệu Vân lui lại 3 bước nữa. Triệu Vân nhú mày, hai cánh tay có chút tê rồi. Không ngờ lực đạo mạnh như vậy. Chưa kịp xoay chuyển, Kiêu Phong đã vút đến lần ba, lần này không ngờ là lao từ trên xuống.

- Lưu Phách Chưởng!!

Triệu Vân lần này quyết định không đối đầu, lăn người nhanh chóng sang trái.

Ừnh, một chưởng không trúng người, Kiêu Phong nện xuống đất cái mạnh. Không ngờ nền đá không hề có vết rạn nứt nào, mà chỉ có một bàn tay rõ nét in trên mặt đá. Giống như ấn tay vào đất sét vậy.

Khán đài chỉ một vài người tu vi ngân huyền cảnh giới mới có thể nhìn xa tới phía dưới sân chi tiết này.

Ứng Lão cùng Linh Vô Song hít một hơi khí lạnh, đây là chưởng pháp. Một chưởng này mà nện lên người thì sao?.

.Kim Hoa cũng sợ hãi, hắn có thể nhìn thấy dấu chưởng kia in dưới nền đá, thật kinh khủng.

Phía sau khán đài, một người choàng áo dài có mũ che cả khuôn mặt.

- Không ngờ có ngày lại được gặp lại thứ chưởng pháp ấy, thật kì diệu.

Người này không ngờ nhận ra điều gì đó. Không chỉ hắn, bên kia khán đài, lão ăn mày cũng đứng bật dậy lần hai, bởi vì lão biết Chưởng pháp này, Chưởng pháp từng khiến tu chân giới một thời điên đảo, bao nhiêu năm qua không có tung tích, không ngờ, không ngờ có một ngày xuất hiện ở một nơi hẻo lánh thế này. Chưởng Pháp của Kiêu gia.

Lão ăn mày nhớ lại hồi hắn còn trẻ, sư phụ hắn từng nói, tiếc nuối cả đời hắn là không thể cùng đấu với truyền nhân của Kiêu gia một trận. Sư phụ hắn ôm nuôi tiếc đó cả đời chôn sâu.

Sư phụ hắn từng nói, nếu gặp được người Kiêu gia, hãy giúp đỡ họ, họ là gia tộc duy nhất lão nề phục. Lão ăn mày bỗng nhiên hai mắt rung rung, lão khóc. Nếu để các lão bắt từ các tông môn khác nhìn thấy cảnh này chắc sẽ sợ hãi không tin vào mắt mình nữa.

Đệ nhất sát thủ ở tu giới, Tử Chân vua sát thủ khóc rồi.

Lão ăn mày quệt đi giọt nước mắt, vậy mà lão tìm được truyền nhân của Kiêu gia, ha ha. Sư phụ, người mong muốn tìm thấy, ta đã tìm thấy cho người rồi. Nhất định, tiểu tử này, đệ tử sẽ thu lưu hắn về chúng ta.

Kiêu gia, Chưởng Pháp từng làm chấn động thiên hạ. Sách cổ từng ghi, Kiêu gia, là người Hàng Phục Chân Long!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Kiên trì

Triệu Vân lộn một vòng né tránh, nhìn thấy chưởng in trên nền đá, mặt có chút ngưng trọng, may mà bữa này quyết định sáng suốt là né tránh, nếu không chắc chắn thương đờ được cũng gãy đoạn.

Chưởng pháp cực kì kinh hãi, vừa có nhu vừa có cương. Kiều Phong một chưởng không trúng, lại lao tới

- Chấn Địa chưởng!!!

Lần này một chưởng không ngờ nện xuống mặt đất, rầm, một con chấn động làm bay bụi xung quanh, thậm chí nhìn được cả sóng rung động tỏa ra. Triệu Vân nhún một cái, nhảy vọt lên trên, tuy tránh thoát nhưng vẫn bị dư chấn làm ảnh hưởng.

- Bách Điều triều Hoàng, Kịch!!!

Triệu Vân trên không vẩy ra một loạt động tác cực nhanh, một vết thương như đan vào nhau, động tác nhanh tới hoa mắt, chỉ trong vài giây đã về tới hơn 50 đường. Theo đà rơi, một loạt các vết thương cùng lao xuống theo mũi thương của Triệu Vân.

- Tới hay lắm!!! Cừu Phấn Chưởng!!!

Kiều Phong không những không tránh né, lại hùng hực cười to, tay phải tung một chưởng đón đỡ. Chưởng này hóa thành bàn tay to màu vàng, là hư ảnh.

Hoàng Minh trừng mắt, mẹ nó, bọn tiểu tử này toàn quái thai vậy, chiêu nào chiêu đấy đều khủng bố. Hoàng Minh càng xem càng thấy chiến kĩ cùng nhẫn thuật của mình là không đủ dùng. Tiểu đệ đều là quái thai thế này, hần mà không có hệ thống trợ giúp, chắc không có cửa nào tụ tập được bọn hần.

Rầm, đang mải nghĩ một chút, khán đài đã nổ cái ầm, không ngờ nền đá vỡ vụn, hai bóng người bay sang hai bên ngã xuống đất. Kiều Phong nằm sấp mặt xuống đất, rên rĩ.

Triệu Vân bên kia thương đã gãy làm hai đoạn, đang khó khăn bò dậy.

Khán đài khán giả sợ hãi kêu than.

- Mẹ nó, bọn nhóc này đánh liều mạng quá, không biết bì kíp do gì mà chiêu chiêu đoạt mạng

- Ta không nhìn nhầm chứ, đây là sinh tử chiến chứ tí thí võ đài cái mịa gì!!!

- Một cái vị trí thôi mà, không cần phải liều mạng vậy chứ

Tên chiến sĩ giáp vàng khiếp sợ thốt lên. Nhiều người bên cạnh đều gật đầu, tỏ vẻ cùng quan điểm.

Kim Hoa không nhịn được, cười nói:

- Đó là lí do bọn hần đều trở thành thiên tài, mà các ngươi không phải.

Giữa một đám thiên tài, được chứng tỏ bản thân mình, ganh đua với huynh đệ, đó là niềm vui cùng khát khao mạnh mẽ.

Kim Hoa nhả ra từng chữ. Đám người yên lặng nghiền ngẫm không gian như yên tĩnh lại.

- Kim Hoa đại ca nói thật chí lí, hóa ra trước giờ ta là đi sai con đường rồi!!!

Tên chiến sĩ áo giáp vàng thờ ra một hơi một nhọc. Nhiều tên xung quanh còn tỏ ra hối tiếc.

- Xem kia, cả hai đều đang bò dậy!!

Một tên pháp sư hô lên, tay trái đang chỉ vào sân đấu.

Kiều Phong cùng Triệu Vân một chiêu lưỡng bại câu thương, khí lực đều cạn kiệt, đứng dậy được đều là quyết tâm cùng ý chí đứng dậy mà thôi.

- Hai tiểu tử, thật kiên trì!

Ứng lão gật đầu. Linh San hai mắt ngó cũng thật khâm phục trong lòng.

Một màn chiến đấu chiến kỹ nhanh chóng kết thúc. Sân đấu bây giờ chỉ còn hai thân ảnh, hai thiếu niên đứng không vững, lao đảo, người đâm ta một cái, ta đâm người một đòn. Người đâm vào mắt ta, ta đâm vào miệng người.

Khán đài rung động, không cần chiến kỹ cường đại, không cần đòn đánh đẹp mắt. Trên sân đấu kia, hai thiếu niên đều cạn kiệt sức lực, thân hình đứng không vững, ăn một đám lại ngồi bệt xuống, không biết lấy khí lực ở đâu ra, cố gắng bò dậy đập lại một cước. Quần áo rách nát, mắt mũi thâm tím, miệng thì chảy máu, thậm chí còn rụng vài cái răng. Vẫn kiên trì, vẫn bò dậy, vẫn dùng hết sức còn lại đâm một cái.

Tình cảnh khiến khán đài một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Hơn mấy trăm cặp mắt nhìn xuống khán đài.

- Hai tên nhóc này, haiz. Thật cứng đầu.

Ứng lão hai mắt tán thưởng, không nhịn được khen một câu.

- Quả là kiên cường!

Linh Vô Song không nhìn mà đáp lại lời.

Hoàng Minh cũng rung động, cảnh tượng này quả là làm xao động lòng người. Giá mà có cái điện thoại ở đây mà quay video phát facebook lại không biết được bao nhiêu lượt xem.

Rầm, hai nắm đấm đều trúng đích. Kiều Phong cùng Triệu Vân ngã ngửa ra, đầu đập xuống đất. Thân người không cách nào chống đỡ mới đổ như cái cây vậy.

Chu Du chỉ hơi mỉm cười:

- Là lúc quyết định, ai là lão tử!!!

Trên sân lúc này, cả hai đều thở không ra hơi, Kiều Phong miệng khó khốc, con nguyên vị tanh của máu. Mười ngón tay run rẩy, bám lấy mặt nền đá, cố gắng bầu vịu thân thể.

Triệu Vân cũng cố gắng xoay người bò dậy, thế nhưng, Rầm, hắn không thể gượng được nữa. Mái tóc dài buộc gọn phía sau đã bị bung ra, tóc che nửa khuôn mặt đã sưng vù.

Kiều Phong bò dậy chậm chạp. Phải mất 3 phút mới đứng dậy nổi, thân hình liêu xiêu, cảm tưởng một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi bay hắn.

Hoàng Minh gật đầu, hắn không nhịn được vỗ tay bộp bộp. Tiếng động phát ra làm khán đài như bùng nổ. Thế rồi tiếng vỗ tay như có ma thuật, lan truyền khắp khán đài. Một trận đấu vì lòng kiên trì, lòng kiên trì của hai thiếu niên này khiến mọi người nể phục. Một trận đấu thật khiến lòng người đông đây cảm xúc.

Chu Du tiến tới đỡ Triệu Vân lui lại, Đoàn Dự cũng đỡ Kiều Phong lui ra sân đấu. Vị trí thứ 4, thuộc về Kiều Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Nhân Nghĩa Thiên Sát

Vậy là còn một trận nữa thôi. Mọi người đều chú ý vào Lệnh Hồ Sung cùng Tiểu Ngư Nhi.

Thế nhưng hai tiểu tử này đang thì thầm to nhỏ gì đấy.

Hoàng Minh mới cất tiếng:

- Sao vậy? Hai người lên đi thôi!

Tiểu Ngư Nhi hai mắt lăm lét, lò dò đi tới. Đoạn nói:

- Lão đại, bọn đệ có ý này, bọn đệ hủy đấu.

Cả đám nhạc nhiên, đều nhìn qua.

Lệnh Hồ Sung đứng ra giải thích.

- Bọn đệ là đánh không lại các huynh, hai bọn đệ đã quyết định lấy số 8 và số 9 rồi. Mong các huynh đồng ý cho.

- Chuyện này...

Hoàng Minh khó xử, Chu Du mỉm cười, đỡ lời cho Hoàng Minh.

- Các đệ chú ý, lời nói ra luôn thay đổi được, đây là lúc quyết định then chốt. Nên suy nghĩ một chút!!!

Tiểu Ngư Nhi kiên quyết, đáp lại:

- Chu ca yên tâm, bọn đệ tuổi nhỏ hơn, tu vi yếu hơn, làm tiểu đệ là tốt rồi. Làm tiểu đệ càng được nhường nhịn. Hê hê

Lệnh Hồ Sung cũng cười khà khà, hai tên tiểu tử này nháy mắt nhau, lại còn lấy hai bàn tay vỗ cái đét ăn mừng. Hoàng Minh cùng đám còn lại đều phì cười. Như vậy một trận không cần đánh, giải quyết đơn giản như vậy. Sau một hồi bàn bạc cùng đưa ra biểu quyết.

Thứ nhất vẫn là Hoàng Minh

Thứ hai Đoàn Dự

Thứ ba Chu Du

Thứ tư Kiều Phong

Thứ năm Trương Vô Kỵ

Thứ sáu Vũ Văn Thành Đồ

Thứ bảy Triệu Vân

Thứ tám Lệnh Hồ Sung

Thứ chín Tiểu Ngư Nhi.

Thứ tự được đưa ra mộ người đều gật đầu đồng ý. Khách giả mặc dù không được coi trận cuối, thế nhưng hôm nay cũng hết sức kinh ngạc cùng mãn nhãn rồi. Mọi người rút về mà vẫn chưa hết bàn tán về 3 trận đấu hôm nay

Trời đêm quang mây, trăng sáng chiếu xuống Cát Lạc Bình Đoàn, trước sân nhỏ trong vườn trúc một đám người đang ngồi trong sân. Là đám Hoàng Minh, Ưng lão cùng Linh Vô Song và Linh San.

Hoàng Minh đang trở tài nướng thịt của mình, mùi thịt nướng thơm phức quanh quần rùng trúc nhỏ.

- Triệu Vân, Kiều Phong, thương thế sao rồi!!

Hoàng Minh mỉm cười hỏi chuyện.

- Ta không sao, hơn một tuần là khỏi thôi.

Triệu Vân mặt trái đen như gấu trúc, má sưng vù vẫn đáp được câu.

- Ta không nhai được lão đại, gãy mấy cái răng rồi, Triệu Vân, nguoi ra tay ác quá.

Kiều Phong cười khỏ, hấn là mất mấy cái răng luôn. Cái còn cái không. Nhìn tới buồn cười.

Linh San nghe tới, miệng nhỏ hé ra, cố gắng lấy tay che đi, nhưng thân hình nàng rung rung, biểu hiện của việc đang cười.

Ưng lão đưa miếng thịt vào miệng, đoạn nói:

- Các nguoi là một đám biến thái, dường như đã có thể lực bồi dưỡng, bảo sao không vừa ý Tinh thú môn.

Cả đám đều hiểu ý, nhìn nhau cười. Thật ra bọn hấn làm gì có thể lực nào bồi dưỡng, một tháng nay đều do tên lão đại kia rèn luyện thôi.

- Phải rồi, Hoàng Minh, nguoi đàn ta nghe một bản đi. Thật sự nhớ tới một khúc kia của nguoi.

Ưng lão gật gù, tiếp tục lời nói.

- lão đại biết âm luật???

Chu Du nghe thấy hỏi.

Mọi người đều quay sang nhìn hắn. Hoàng Minh vẫn bình tĩnh, đưa xôi thịt nướng cho Tiểu Ngư Nhi. Đáp lời:

- Có biết một chút, à mà, Linh San cầm đàn của ta!

Linh San bỗng nhiên hai má ửng đỏ, roạt, một vật kì lạ xuất hiện trong tay nàng, hiển nhiên là lấy từ khoogn gian giới chỉ ra. Hình thù kì lạ làm mọi người đều ngạc nhiên. Trương Vô Kỵ lên tiếng:

- Lão đại, người đây là loại hình gì nhạc cụ, sao ta chưa bao giờ thấy qua.

Chu Du gật đầu, bọn hắn đều học qua âm luật, đều biết một chút nhạc cụ trên đại lục. Thế nhưng vật kì lạ này thì chưa thấy bao giờ.

Hoàng Minh nhận guitar từ tay Linh San, Hai tay có chút chạm vào nhau, Hoàng Minh không để ý, ngồi xuống chỉnh dây lại. Linh San hai má đỏ rực, không hiểu sao trong lòng như có con nai nhảy nhót. Linh Vô Song nhìn thấy cảnh này, lắc đầu. Con gái là hướng ngoại, kiểu này là chẳng mấy chốc là rời đi thôi.

Tĩnh tĩnh, Hoàng Minh thử dây, không gian yên lặng mọi người đều yên lặng nghe, quan sát, chỉ nghe được tiếng cùi lừa cháy tách tách cùng tiếng dây đàn.

Hoàng Minh chỉnh mất 3 phút, suy nghĩ một chút xem lên hát bài gì. Đúng rồi. Bài này nghe cũng được đây, phù hợp với không khí hôm nay

- Ta bêu xấu rồi.. Khúc này tên là, Nhân Nghĩa Thiên sát.

- Nhân nghĩa thiên sát!!!

Ứng lão nghe tên mà cứ thấy kì lạ.

Lão đại đây là nói đến tên tiểu đội chúng ta sao. Đám thiếu niên đều nghi ngờ, nhưng vẫn chăm chú vào Hoàng Minh.

Hoàng Minh yên lặng một lúc, sau đó vỗ nhẹ đàn cái cộp, bấm dây cùng bịt dây. Âm thanh nền nhạc nhanh chóng được phát ra. Cực kì vui tai, kì lạ, cuốn hút. Chu Du cùng Trương Vô Kỵ hai mắt sáng lên. Đây là cách phối hợp thật lạ lắm, không chỉ nhạc cụ lạ lắm, âm thanh lạ lắm, mà cách kết hợp lạ lắm luôn.

- Tay trong tay

Luôn bên nhau

Huynh đệ ta qua bao chốn gai

Dù nghìn trùng một lòng không son phai

Huynh hay đệ ta không phân chia

Luôn chung vai sống chết bên nhau

Dù dòng đời đời đời luôn cần nhau

Cùng một lòng huynh đệ trái ngang nào cũng cùng vượt qua

Chẳng ngại gì phong ba gió mưa bụi mờ phù quanh đời ta

Giữa dòng đời mệnh mông khó khăn chỉ cần một giây là xong

Chẳng việc gì là khó khi cần là

Huynh đệ xung phong

Biển rộng sông dài

Có chi ta phải sợ

Đất trời bao la

Khó khăn cũng vượt qua

Mãi một lòng là huynh đệ

Nguyện sống chết không xa

Nơi nào bắt công ta tìm đến....

Biển rộng sông dài

Có huynh đệ chẳng ngại

Nghĩa tình keo sơn

Mãi mãi chẳng nhạt phai

Những vui buồn

Thế thái nhân tình

Sẽ như mây trôi

Chỉ còn nghĩa nhân Thiên Sát để lại

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tứ phương hội tụ Vân Nam Thành 1

- Thật là hay!!!

Vũ bàn tử là người đầu tiên vỗ tay, đám người giật mình thoát ra khỏi giai điệu. Quả là cuốn hút tâm chí.

Chu Du niệm còn lâm nhâm, lời bài hát dễ thuộc, giai điệu lạ lẫm lôi cuốn, ca từ dễ hiểu đầy ý nghĩa. Mọi người không nhận được vỗ tay rầm ran. Linh San hai mắt đẹp chăm chú nhìn Hoàng Minh. Thật sự lúc đàn hát, hắn thật đẹp trai. Nàng nghĩ trong lòng, hai má hây hây đỏ. Thật xinh đẹp.

Thế nhưng lúc này không ai quan sát nàng cả. Chu Du mỉm cười, trong tay không ngờ có thêm một cây sáo, Trương Vô Kỵ cũng ngồi xuống, trước hai đầu gối không ngờ kẻ thêm một cây đàn nguyệt. Đoàn Dự không kém cạnh, Thái tử một nước hán cũng phải học qua âm luật. Lôi ra một đàn trống, cái lớn cái bé.

Hoàng Minh tròn mắt há mồm, mịa, bọn này định lập ban nhạc sao. Chu Du mỉm cười, đoạn nói:

- Lão đại, người đừng ngạc nhiên, lại một lần đi, bọn ta gần nghe được nhịp điệu rồi.

Hoàng Minh lè lưỡi, mẹ nó, ta phải học bài này mất 2 tuần mới gọi là thông thạo, bọn tiểu tử này nghe một lần gần như hiểu được. Đùa à!!!

Nghĩ vậy nhưng Hoàng Minh vẫn lại một lần. Lần này không chỉ nghe được tiếng đàn guitar, mà còn tiếng sáo, tiếng đàn nguyệt cùng tiếng trống. Âm điệu không ngờ không ồn ào ồ ồ, mà vô cùng kì lạ cùng hòa hợp. Những người còn lại thì hát theo, tiếng hát rầm ran cả rừng trúc. Một khúc Nhân Nghĩa Thiên Sát được Hoàng Minh copy lại từ hiện đại đã hình thành từ đây. Và sau này, cả đại lục đều biết đến khúc hát này, đây là chuyện sau này đi.

Một sáng sớm, Phương Nam đại lục. Nguyệt Tang vừa mở bé phủ, bé quan 1 tháng hán đã đột phá bình cảnh. 17 tuổi, ngân huyền khí tầng 3. Hắn cũng là đối tượng được gia tộc chú trọng bồi dưỡng chỉ là không ai qua được hai người kia.

- hít hà, không khí bên ngoài thật trong lành. Một tháng bé quan thật bí bách, thật muốn tìm người đánh một trận.

Nguyệt Tang vươn vai một cái, bẻ các đầu ngón tay răng rắc, đang ý định đi sang bên kia bé phủ tìm người đấu một trận. Bỗng nhiên hắn thấy trước mặt có hai hạ nhân đi qua, bàn tán chuyện gì đó nhìn vẻ mặt hết sức hình sự, vốn không định để ý, thế nhưng nghe mang máng chuyện thừa kế gì đó, Nguyệt Tang nhíu mày, thế nhưng chưa kịp hỏi hai tên kia đã đi qua rồi. Hắn mang theo tò mò, đi qua bên kia bé phủ

- Nguyệt Thân, lại lại đánh một trận!

Nguyệt Tang gọi lớn.

Một thanh niên trạc tuổi Nguyệt Tang đang chuẩn bị đi vào bé phủ bỗng nhiên nghe tiếng gọi quay lại.

-Nguyệt Tang sao?

Nguyệt Thân nhíu mày.

- Lại, đấu với ta một trận nào, ha ha

Nguyệt Tang cười cười, hai tay nắm nắm

- Dừng, ta còn việc bận, cần vào bể phủ vài ngày. Không rảnh cùng ngươi đánh một trận. Ngươi tìm người khác đi.

Nguyệt Thân phẩy tay, quay lưng đi vào trong.

- Từ từ, không đánh thì không đánh, ngươi nói ta biết chút, một tháng nay ta bế quan, ta vừa nghe người ta xì xào, trong tộc đang có quyết định gì về việc thừa kế vị trí đứng không?

Nguyệt Thân đôi lông mày nhíu nhíu đoạn đáp:

- Nghe xì xào??

- Ủ!!

Nguyệt Tang đáp lại

-Đến cái chỗ xì xào mà hỏi nhé!!

Nguyệt Thân nói xong quay ngoắt đi vào trong.

- Địch!!

Nguyệt Tang bức bội cũng rời đi, hẳn định đi ra ngoài thâm lâm tìm vài con yêu thú đấu vài trận.

- Tang Thiếu gia!!

5 tên gác cổng cúi đầu chào hẳn. Nguyệt Tang gật đầu bước ra..

5 tên gác cổng, không ngờ là ngân huyền khí tăng 6. Ngân huyền cảnh chỉ là gác cổng mà thôi. Cổng không lớn, nhìn còn có chút đơn sơ. Trên chỉ có tám biển viết hai chữ Nguyệt Gia!

Vân Nam thành.

Phiên Ảnh hội đấu giả mặt thất!

- Vũ Nhi, lần này đấu giả, thật sự là có pháp bảo như đã phát thiệp???

Một trung niên ánh mắt nghiêm nghị, thế nhưng lại rất khảng khái. Khoác một áo giáp màu bạc. Ngồi giữa vị trí đầu.

Hai bên còn hơn 5 6 người.

- Phụ thân yên tâm, pháp bảo này ta cầm trong tay, tuyệt đối lời phát trong thiệp là thật.

Nguyệt Vũ giọng êm ái đáp lại.

Hôm nay nàng mặc một váy màu đỏ, tóc búi cao, bộ ngực lớn được đỡ sơ qua, thân hình quyến rũ thật muốn làm người ta phạm tội.

- Tiểu Thư, có thể cho chúng ta thấy vật đó không?

Một tên pháp sư già ngồi đối diện nàng lên tiếng.

- Không thể, ta đã hứa với vị kia, sẽ không đưa cho bất kì ai chạm vào chúng trước khi buổi đấu giả bắt đầu. Chỉ sợ hẳn có cái vật gì vào đấy, nếu hẳn cảm nhận được có người khác chạm tới. Thật sự là không biết cách nào giải thích.

Mọi người ồ một tiếng, lại vòn có chuyện như vậy.

- Nếu vậy tiểu thư chỉ đưa ra cho mọi người xem thôi. Còn người vẫn cầm trên tay là được.

Người khác lên tiếng, câu nói này đều được mọi người ủng hộ.. Nguyệt Vũ quay sang nhìn Nguyệt Lôi, thấy phụ thân gật đầu, nàng biết phụ thân nàng cũng là muốn xem.

Vụt!

Trên tay Nguyệt Vũ đã xuất hiện một vật hình tròn, chia làm hai màu. Nguyệt vũ đưa tay trước mặt, mọi người đều trầm trồ nhìn, tấm tắc khen kì lạ.

- Nửa đỏ nửa trắng, ở giữa lại có một viên phân chia??

Tên pháp sư già kia gật gù nói ra.

- một vật hồ như này, thật sự có thể giam giữ thuần hóa được yêu thú sao?

Kẻ khác lên tiếng có chút nghi ngờ.

Nguyệt Lôi cũng không nhịn được hỏi con gái.

- Vật này thật sự thuần hóa được yêu thú sao?

Nguyệt Vũ gật đầu, đoạn đáp:

- Đúng vậy, là chính mắt ta nhìn thấy!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Tứ phương hội tụ Vân Nam thành 2

- Thần kì như vậy?

Nguyệt Lôi có chút hơi tin tưởng. Nếu vật thật sự như con gái nói, đây là thứ quý giá. Nhất định giúp con gái hắn có thêm người ủng hộ. Nhất là vị luyện khí sư kia, nếu có thể giữ được mối quan hệ, nhất định là có một tấm bùa hộ mệnh.

- Vị luyện khí sư kia, trông thế nào?

Nguyệt Vũ nhún mày, thật sự nàng còn không biết.

- Ta chưa thấy được hắn, hắn đeo mặt nạ. Khí tức không thể cảm nhận, không có chút năng lượng nào, thế nhưng, ta có nhìn qua bàn tay hắn, thật sự có phần trắng trẻo khỏe khoắn. Thật sự không dám khẳng định tuổi tác.

Nguyệt Vũ nói ra, trong lòng còn có chút hoài nghi. Nàng cất pokeball vào không gian giới chỉ.

Nguyệt Lôi lên tiếng:

- Còn 7 ngày nữa, công tác chuẩn bị nhanh chóng, gia tộc rất xem trọng lần này đấu giá. Đã cử Thái lão cùng Thanh lão tới tọa trấn. Các tông môn nhất định sẽ đều có mặt. Thậm chí là liên minh cũng sẽ xuất hiện.

Nghĩ một hồi, hắn tiếp:

- Nguyệt Vũ, việc của người lần này, khi tên luyện khí sư kia xuất hiện, hãy biểu hiện thành ý một chút, nếu giữ được quan hệ tốt, nhất định có lợi, nhất là việc liên quan tới hạnh phúc của người. Nhớ đấy!

Nguyệt Vũ trong lòng ảm áp, phụ thân luôn nghiêm túc trong mọi việc, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ cho ta.

Đề nghị các việc sắp xếp xong xuôi, mọi người rời đi ai làm việc đấy.

Vân Nam hoàng cung.

Đại điện uy nghi, bóng nhoáng xa hoa. Quần thần chia làm hai bên văn võ đang đứng chầu. Bên trên là một trung niên, mặt mũi uy nghiêm, khai thế cao ngất, khoát long bào, ngồi trên ghế rồng. Không ai khác là Vân Nam quốc vương Càn Thiên Trụ.

- Bẩm báo bệ hạ, chỉ còn 7 ngày nữa, Phiên Ảnh hội đấu giá sẽ tổ chức đấu giá, lần này thu hút tất cả các tông môn đứng đầu đại lục tới, thần mong bệ hạ hãy nhân cơ hội này mà giao hảo thật tốt.

Một Lão già tóc lấm tấm màu bạc, ngạo khí bức người, đang chấp tay bẩm tấu. Người này không ai khác chính là Hoàng Thái, gia chủ Hoàng gia, ông nội của Hoàng Minh.

- Bẩm bệ hạ, đây là lần đầu tiên Vân Nam vương quốc chúng ta vinh hạnh được đón tiếp các tông môn siêu cấp trên đại lục, việc này lên bàn bạc kỹ lưỡng trong công tác tiếp đón. Nếu xảy ra sai lầm, thật sự nguy hiểm cùng cực.

Một lão già khác bước ra tàu, lão mặc một bộ áo choàng màu xám, râu tóc đều bạc hết rồi. Đây là gia chủ Lí gia. Lí gia cùng Hoàng gia thường xuyên cãi lộn trên triều, vậy mà hôm nay đều gạt bỏ tư thù cá nhân, một lòng lo nghĩ kế sách cho sự việc sắp tới. Dù sao, ai cũng biết sắp tới đây, các thế lực tới Vân Nam vương quốc, đều không phải là kẻ bình thường. Đắc tội một nhà trong đó. Một Vân Nam vương quốc cấp 1 này, không đáng để người ta nhét kẻ răng. Diệt quốc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Bên dưới bắt đầu bàn luận xì xào ồn ã

Cản Thiên Trụ thật sự đau đầu, lần này Phiên Ảnh hội đấu giá tổ chức thật làm hắn sợ chết khiếp. Ban đêm đang ngủ thì thái giám tới báo tin. Hắn thật sự mấy hôm nay ăn ngủ không yên. Đây vừa là vận may, vừa là vận rủi. May vì nếu có thể tông môn nào giúp đỡ, vương quốc của hắn nhận được sự giúp đỡ, có tông môn siêu cấp chống lưng thật sự yên lòng. Thế nhưng, chỉ sợ, những tông môn siêu cấp, thậm chí tông môn bình thường thôi, toàn những tên không nói lí lẽ, một lời không hợp chỉ sợ hậu quả không thể lường được.

- Yên lặng đi!!

Cản Thiên Trụ mắt rồng quắc lên, quát một câu, khí thế vang cả đại điện.

Mọi người đều im lặng. Bệ hạ đột phá, Hoàng Thái lâm nhậm, vừa rồi một quát của Cản Thiên Trụ mang theo chấn nhiếp, hắn đã đột phá tới kim thân trung kì.

Bên Kia Lí Sơ cũng lâm nhậm.

- Ta mong các ngươi cho ta ý kiến nên làm thế nào, không phải những lúc quan trọng này các ngươi bàn luận, cãi cọ nhau.

Cản Thiên Trụ giọng nói uy nghiêm vang quanh đại điện. Quần thần yên lặng một hồi, không ai nói gì. Cản Thiên Trụ thở dài, đến lúc nước sôi lửa bỏng thì không thấy người đứng ra. Chỉ giới đầu đá nhau, haiz.

Bỗng nhiên một tiếng nói vang lên trong đại điện.

- Bệ hạ, nhi thần có ý kiến!!

Một thanh niên tuấn tú đứng ra khỏi hàng, mọi người đều nhìn vào người nói, ồ, đây chẳng phải là Nhị hoàng tử sao?

- Huấn Nhi, ngươi có ý gì, nói ta nghe đi!!!

Cản Thiên Huấn mỉm cười, bắt đầu đưa ra ý kiến.

Quần thần nghe mà gật gù không thôi, đúng là có khả thi.

Cản Thiên Trụ vui mừng cười ha ha, luôn mồm nói ba từ tốt tốt tốt..

- Trẫm lần này giao cho nhị hoàng tử làm công tác chuẩn bị, Huấn nhi, nhất định đừng làm ta thất vọng.

- Nhi thần tuân chỉ!!

Cản Thiên Huấn cúi lạy đáp.

- Bãi Triều!!!

Hoàng Minh hôm nay dậy sớm tập luyện cùng các tiểu đệ, cả bọn hôm nay theo lịch là chạy bộ tới bờ núi bên cạnh Cát Lạc Binh đoàn. Hiện tại lúc này đã chạy được nửa đường rồi, cũng thấm mệt, Hoàng Minh cho phép nghỉ ngơi tại chỗ 30 phút. Cả bọn thở phào, vội vã ngồi xuống vận Thiên Địa tạo hóa công. Không vận thì thôi, một lúc 9 tên cùng vận công, nhất là Hoàng Minh, mặc dù không thể giúp đột phá nhưng có thể lấy lại sức lực. Linh khí điên cuồng xoay chuyển về phía bọn hắn. Cả đám như động không đẩy hút đi linh khí xung quanh sườn núi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Ta muốn hắn

Chu Du giật mình đứng dậy, cả đám đều ngạc nhiên.

- Có chuyện gì vậy lão tam?

Đoàn Dự hỏi.

Chu Du không đáp, mặt có chút lo lắng.

- Không biết các hạ là ai? Nếu đến sao không xuất hiện??

Chu Du cất tiếng nói, giọng có kèm chút linh lực. Tiếng nói không to nhưng vang quanh sườn núi.

Hoàng Minh sợ hãi, có người sao, tại sao lại hấn không cảm nhận được chút nào.

Trong lúc cả bọn còn mù mịt, một tiếng cười vang lên.

- Ha ha ha, khá lắm, khá lắm tiểu tử.

Thật sự ngươi làm ta rất hiếu kì đấy!

Một lão già quần áo rách nát đột ngột xuất hiện phía sau bụi cây rậm rạp, lão đi xuyên qua bụi cây mà ra. Cảnh tượng hết sức kì dị.

Cả bọn đứng đây, có chút đề phòng nhìn.

Lão già này không ai khác, chính là lão ăn mày theo Hoàng Minh từ Vân Nam thành tới. Hôm trước đã coi mấy trận đấu. Lão tuy quần áo rách nát, thế nhưng linh hoạt vô cùng, thần thái vô cùng tốt. Lão cười ha hả, hỏi:

- Ngươi làm sao phát hiện ra ta, từ trước tới nay, người phát hiện ra ta ẩn nấp chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thật kinh ngạc.

Chu Du chỉ cười mỉm, đáp lời:

- có lẽ là bản năng mà thôi!

Lão già đang mỉm cười thân thiện, bỗng yên lặng, mặt nghiêm túc vô cùng, sát khí trên người lão bỗng nhiên ập tới đám Hoàng Minh.

Bị tập kích bất ngờ, phụt, Tiểu Ngư Nhi chịu không nổi, phun ra một búng máu, mặt mũi trắng bệch, ngời bệt xuống, không chỉ hấn, cả bọn đều mặt mũi trắng bệch, sợ hãi. Hoàng Minh lục phỉ ngừ tạng như lợn nhào, mịa nó, đây là sát khí sao, thứ này hấn không thiếu, vù vù, cả thân hình Hoàng Minh bỗng toát ra luồng sát khí không kém, đón đỡ lại. Hoàng Minh đón đỡ làm cả bọn đều dễ thở hơn. Hai luồng vô hình đấu nhau. Một bên là vua sát thủ của đại lục dị giới, giết người không đếm được. Một bên là game thủ xuyên không, giết boss, giết người chơi vô số. Hai luồng sát khí va nhau.

Lão già ăn mày kinh ngạc, tiếp đó là có chút sợ hãi. Tiểu tử này, không ngờ sát khí không thua kém gì lão, đây là sao, tại sao hấn lại có sát khí mạnh như vậy. Sát khí là dựa vào giết chóc mà có, cả đời lão giết người, giết không đếm được, sát khí tích tụ cực kì đáng sợ, vậy mà. Tên tiểu tử này, hấn mới bao nhiêu tuổi, tại sao lại có sát khí kinh khủng đối đầu được với lão như vậy.

Giao phong hai bên không ngờ ngang ngửa, lão ăn mày thật sự điên rồi, không phải dò hỏi được đối phương lai lịch rồi, nếu không lão còn nghĩ đây là lão bất tử nào đó cái lão hoàn đồng mất.

- Phụt!

Hoàng Minh phun ra ngụm máu, bay về sau ngã vào người Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ nhanh chóng đón được Hoàng Minh, đỡ hấn đứng dậy

Lão ăn mày mồ hôi rớt xuống, mịa nó, lần giao phong này lão phải dùng toàn lực, chưa bao giờ lão phải dùng sát khí của mình tới mức tận cùng thế này. May mà tên tiểu tử kia đã thua, nếu lão mà thua, không biết mặt mũi đâu mà nhận đệ từ nữa.

Roạt, cả bọn đổ nhau đứng dậy, phân thành hai bên hình chữ V, Hoàng Minh cố đứng dậy, hấn bị thương không nhẹ, thế nhưng lúc này không thể lão đại mà đứng sau được. Vô hình chung cả đám bọn hấn đã tạo được một đội hình ăn khớp vô cùng.

- Tiền bối, không biết huynh đệ bọn ta đã làm gì đắc tội với người, tại sao muốn hạ sát chúng ta??

Hoàng Minh kìm đau hỏi.

Lão ăn mày không nói gì, bỗng nhiên lại cười ha hả khiến cả bọn khó chịu. Hoàng Minh nhú mày.

- Ta là tới đây, ta muốn tên tiểu tử kia!

Lão ăn mày ngón tay, không ngờ chỉ vào Kiều Phong. Cả bọn giật mình, Kiều Phong là càn ngơ ngác, không hiểu lí do.

- Mạn phép hỏi tiền bối, người và hấn quen nhau sao? Sao người muốn huynh đệ ta?

Chu Du chấp tay nhẹ nhàng hỏi.

- Ta là biết gia gia hấn!

Lão ăn mày nghĩ nghĩ đáp. Tuổi lão chắc ngang với ông nội của Kiều Phong, lão tự nhận vậy một câu

- Kiều Phong, người có biết hán?

Hoàng Minh quay sang hỏi Kiều Phong. Kiều Phong lắc đầu, ý không biết.

- Ta tới, là đón hán theo lời hứa của sư phụ ta, Ta muốn thu hán là đồ đệ!!

Không loảng ngoảng, lão ăn mày nói luôn ra ý định của mình.

Cả bọn sững sờ, nghe không lầm chứ, thu làm đồ đệ???

Hoàng Minh nhủ mày, không biết lão già quần áo rách rưới này ở đâu chui ra, tốt hay xấu, tự nhiên tiến đến đòi thu đồ đệ. Nếu để Kiều Phong đi, kế hoạch trước không biết thế nào. Nếu không để đi, chỉ sợ lão già này sẽ dùng sức mạnh cường ép. Hoàng Minh quay sang nhìn Chu Du. Chu Du cực kì tinh ý, chỉ nhìn biểu hiện của Hoàng Minh, hán đã biết Hoàng Minh nghĩ gì, đoạn chấp tay.

- Tiền bối, chúng ta là huynh đệ, đã từng thề cùng tiến lùi, thật sự, bọn ta lo lắng hán tìm không tốt sư phụ, với tiềm lực của hán, nếu tiền bối muốn đón Phong đệ đi, mong tiền bối hãy đón hán vào Sinh Vân Tuyền lần tới. Chỉ sợ, người không đủ khả năng đón hán.

- Ha ha ha, ta không đủ khả năng??

Lão già ăn mày cười to, dường như lão nghe được chuyện buồn cười nhất trong đời.

- Thiên Hạ này vẫn có kẻ muốn tranh chấp cùng ta, kể cả những lão bất tử của liên minh còn không dám cùng ta làm địch. Sinh Vân Tuyền sao, được rồi, không cần khách ta, tiểu tử, chờ người 3 năm nữa, người của Kiều gia, đừng làm ta thất vọng. Lão phu sẽ đón người ở Sinh Vân Tuyền. Ha ha ha

Lão ăn mày cười to, không ngờ đột nhiên biến mất tại chỗ.

Hoàng Minh co rụt, mịa nó, đây là cái gì cấp bậc, thật khủng bố, vậy mà vừa nãy hán còn đấu với lão, mồ hôi trên trán hán chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Trước giờ đấu giá

- Kiều Phong, thật sự không biết lão sao?

Hoàng Minh hỏi, đây là lần đầu tiên hán có cảm giác, kẻ khác chỉ dùng một đầu ngón tay có thể dí chết được hán. Vừa sợ hãi, lại có chút không cam lòng.

Kiều Phong vẫn lắc đầu. Thật sự ông nội hán còn chưa biết mặt mũi thế nào, nói gì tới bạn của ông nội.

- Lão đại, nghe khẩu khí của lão, có vẻ lão thật sự không tầm thường đâu, nếu vậy, đây lại là chuyện tốt không biết chừng.

Chu Du lên tiếng.

- Đúng vậy!

Trương Vô Kỵ đáp lời.

Hoàng Minh gật đầu, cả bọn bỏ qua, tiếp tục hoàn thành bài huấn luyện hôm nay.

6 ngày trôi qua..

Vân Nam thành, hôm nay Vân Nam thành cực kì nghiêm trang, 4 cổng thành đông tây nam bắc đều căng những vải lụa lớn, trên dải lụa còn thêu chữ "Vân Nam quốc vinh hạnh tiếp đón các vị tiền bối"

Càn Thiên Trụ tự mình ra cổng tiếp đón các thế lực lớn, các thế lực khác đều được an bài Hoàng tử cùng văn võ đại thần tiếp đón.

Từ sáng tới giờ, Càn Thiên Trụ đã tiếp đón không ngừng các tông môn có máu mặt, thật sự, kẻ tới nhiều lắm, là vua một nước mà trông Càn Thiên Trụ lúc này vô cùng chật vật. Vừa phải niềm nở tiếp đón, lại còn phải nịnh bợ, an bài nơi ở. Cũng may tất cả đều theo chiều hướng tốt.

Trên trời, một con yêu thú hạ xuống trước cổng thành xa xa. Trên lưng yêu thú bước xuống hai bóng người. Một người mặc áo bào đen, trùm kín cả thân thể, một người mặc bộ quần áo màu lam, cả hai đều đeo mặt nạ. Hai người này không phải ai khác mà chính là Hoàng Minh cùng Chu Du. Trên mặt bọn hán lúc này là đều đeo kim son áo mặt nạ. Khí tức cùng linh lực đều được ẩn giấu. Hai người đi chậm chậm tới cổng thành. Người ven đường có chút

quỷ dị, dạt sang hai bên. Lúc này, trước cổng thành nam, nhị Hoàng tử là người đón tiếp. Hắn đã trông thấy hai người Hoàng Minh từ xa, mặc dù nhìn hai người rất dị, nhưng hắn cũng không dám lơ đãng trách nhiệm, biết đâu đây là hai tên quái thai nào, tiếp đón không tử tế, hậu quả thật không biết được.

- Hai vị tiền bối, thật vinh hạnh cho Vân Nam quốc được đón tiếp hai vị, phải chăng hai vị tiền bối là muốn tham gia hội đấu giá vào ngày mai!!

Càn Thiên Huấn rất cung kính nói:

Hoàng Minh quay sang với Chu Du gật đầu.

Chu Du hiểu ý, đoạn nói:

- Sự phụ ta đường xa tới mệt mỏi, người gọi Nguyệt Vũ nha đầu tới, để nàng ta tiếp đón người!

Càn Thiên Huấn chấn kinh, đây là cái gì thái độ lời nói. Nghe giọng thì biết đây là người trẻ tuổi. Thế nhưng, lời nói thật sự làm người ta sợ hãi. Gọi Nguyệt Vũ nha đầu tới. Nguyệt Vũ, đây là tên của tiểu thư của Nguyệt gia Phiên Ảnh hội đấu giá mà. Vậy mà người kia dám nói cả họ tên mà không có chút e dè, kiêng kị. Càn Thiên Huấn hẳn chưa bao giờ dám nói một câu như vậy. Họa diệt quốc như chơi, vậy mà hai người này. Lại còn gọi tới đón. Càn Thiên Huấn cảm thấy như mình đang lọt vào trong mộng.

- Người có lẽ là người của Hoàng thất, người Hoàng thất tại có vấn đề sao?

Chu Du lại tiếp tục nói một câu. Càn Thiên Huấn sợ hãi, đối phương lời nói có chút không hài lòng cùng mất kiên nhẫn. Hắn vội vàng chấp tay.

- Kính xin hai vị tiền bối lượng thứ, hai vị tiền bối cho tiểu bối biết quý tđanh để tiểu bối đích thân đi truyền lời được không ạ?

- Người còn chưa có tư cách để biết, hừ, còn không mau đi.

Chu Du hừ một tiếng bỗng quát

Càn Thiên Huấn sợ hãi, vội vàng sai người mang tới bàn ghế cùng trà tốt nhất Vân Nam, sau đó lên ngựa, dẫn theo hai người phi vội đi báo tin.

Hoàng Minh ung dung ngồi xuống dùng trà, Chu Du đứng sau lưng hắn, không biết nghĩ gì.

Phiên ảnh hội đấu giá!

Nguyệt Vũ đang chỉ huy kẻ dưới sắp xếp sự việc. Bỗng có gác cổng chạy vào báo cáo;

- Tiểu thư, nhị hoàng tử Vân Nam vương quốc có chuyện muốn bẩm báo!!

Nguyệt Vũ nhíu mày, có chuyện gì chứ.

- Không gấp!

Nguyệt Vũ thẳng thừng từ chối. Tên gác cổng vâng một tiếng, lui ra. Đoạn đi được nửa đường, bỗng nhiên nghe được Nguyệt Vũ gọi lại.

- Đứng lại, cho hắn vào đi!!

Nguyệt Vũ nghĩ ngợi thế nào, bỗng thay đổi ý định.

Đây là lần đầu tiên Càn Thiên Huấn được vào trong nơi ở của Phiên Ảnh hội đấu giá, hắn có chút hưng phấn, lại có sợ hãi. Đi vào trong phòng khách, đều nghe nói Nguyệt Vũ tiểu thư Nguyệt gia xinh đẹp tuyệt trần, nhưng chính mắt nhìn thấy Càn Thiên Huấn mới thật sự rung động, thật sự xinh đẹp làm sao nói hết, phải gọi là hoàn mỹ. Càn Thiên Huấn năm nay đã 17, nhiệt huyết thanh niên, nhìn thấy mỹ nữ có 1 không 2 như Nguyệt Vũ, không rung động thì không phải nam nhân rồi.

Nguyệt Vũ hừ lạnh một tiếng, Càn Thiên Huấn mới giật mình tỉnh lại, chợt nhớ ra, mẹ nó, hắn là ăn gan hùm mật báo rồi, quên mất đối phương là ai. Càn Thiên Huấn sợ hãi, không dám giấu giếm kể lại nhanh chóng sự việc.

Nguyệt Vũ nghe xong hắn nói, không nói một lời, vụt một tiếng, nàng đã ra khỏi phòng, đeo thêm mảnh lụa che lại dung mạo, nàng dẫn theo 10 người phóng ngựa tới cổng thành. Càn Thiên Huấn cũng lật đật đi theo. Trong lòng còn thâm hô may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chu Du động xuân tâm

Nguyệt Vũ tới công thành đã là một lúc sau.

Nguyệt Vũ xuống ngựa, đám người cũng xuống theo, Càn Thiên Huân chỉ tới chậm một chút.

Hoàng Minh lúc này vẫn ngồi ung dung, hần đã uống hết 2 li trà rồi, Nguyệt Vũ đi tới, thân hình nóng bỏng cùng dáng đi uyển chuyển làm bao kẻ ngây ngốc, dù mặt có đeo thêm mảnh lụa che lại, nhưng kẻ ngốc cũng biết phía sau đó là một mỹ nữ thực thụ

- Tiền bối, để người chờ lâu, Nguyệt Vũ thuật sự lo lắng, ngày mai là tới ngày đấu giá, thỉnh tiền bối tới hội đấu giá nghỉ một đêm

Hoàng Minh ồ một tiếng, nghe giọng cô nàng này hết sức cung kính, lại thêm một chút lời nói thân cận. Hoàng Minh đâu biết Nguyệt Vũ mặc định hần là muốn giữ mối quan hệ. Hoàng Minh cũng không làm giá, gật đầu một tiếng.

Càn Thiên Trụ cũng là nhanh trí, an bài một xe ngựa tới, cứ thế Hoàng Minh cùng Chu Du lên xe tiến về Phiên Ảnh hội đấu giá.

Xe ngựa khá rộng, Nguyệt Vũ cũng không e ngại ngồi chung với hai nam nhân. Nàng hỏi thăm sức khỏe Hoàng Minh, nói chút chuyện khách sáo. Mùi hương nữ nhân tràn ngập khoang xe. Hoàng Minh trong lòng cũng có chút rung động. Ngồi với nữ nữ một xe, haiz, vừa sướng vừa khổ.

- Ngày mai mấy giờ bắt đầu.

Hoàng Minh giọng khàn khàn hỏi.

Nguyệt Vũ cũng nhanh chóng trả lời:

- ngày mai 9h sáng sẽ bắt đầu, tiền bối yên tâm, ta đã sắp xếp chỗ riêng cho người.

Hoàng Minh gật gù, bên cạnh Chu Du này giờ ít nói, lại có chút không tự nhiên. Hoàng Minh quay qua nhìn, mịa nó, không phải động xuân tâm chứ.

- Tiểu Du??

Hoàng Minh gọi một câu, Chu Du mở trong nhơ ngác tỉnh lại.

- A lão... À không sư phụ, người gọi ta???

Hoàng Minh nín cười, mịa, tên Chu Du này không ngờ thấy mỹ nữ là đơ ra như vậy sao, phong thái ung dung hàng ngày đâu rồi.

Chẳng mấy chốc xe đã đến nơi, Hoàng Minh theo sự sắp xếp của Nguyệt Vũ, nghỉ ngơi ăn uống xong về phòng riêng.

Khi phòng còn có hai người, Hoàng Minh mới hỏi:

- Sao? Động xuân tâm rồi???

Chu Du mặt đỏ lên, chỉ là sau lớp mặt nạ thì Hoàng Minh không nhìn thấy.

Hần lấp bắp:

- Lão đại nguoi nguoi là nói về vấn vấn đề gì?

Hoàng Minh cười ha hả, đoạn nói:

- Mỹ nữ, xinh đẹp, sắc sảo. tiểu tử, gia tộc nàng không phải là bình thường đâu.

Chu Du hai mắt nhú nhú, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Hoàng Minh rót một li trà, uống một hơi, lại nói:

- lão Tam à, không cần phải lo lắng, nguoi thích, lão đại ủng hộ. Chỉ cần thời gian, nhất định ta sẽ bắt gia tộc nàng mang nàng tới cho nguoi.

Chu Du phì cười, không nhịn được ôm bụng. Hoàng Minh ngơ ra, mịa, cười cái méo gì cười??

- Lão đại, ta có cảm giác nguoi đang là cha ta vậy!

- Ta là lão đại nguoi, khác gì cha nguoi. Nguoi thích, ta cho nguoi, nói thế thôi! À mà hình như nàng hơn nguoi gần chục tuổi đấy. hê hê

Hoàng Minh cười ha hả.

Chu Du cũng không giấu giếm nữa, đáp lời:

- Không vấn đề, tu sĩ tuổi thọ cao, chỉ vài năm tuổi không có khoảng cách gì hết.

Hoàng Minh nghe chột lăm vào trầm tư. Tu sĩ tuổi thọ cao, vậy thì Điều Thuyền,...

Sáng hôm sau!

Vân Nam thành người dân vẫn cuộc sống bình thường như mọi ngày, chỉ có Phiên ảnh hội đấu giá lúc này, vô cùng nhộn nhịp.

- Bách Hạo Nhiên, thật lâu mới gặp ngươi!

- Phần Lam, ngươi tông môn đây là cũng tới.

Bách Hạo Nhiên là tông chủ tông môn Hải Liên Sơ, hôm nay dẫn theo 4 người tham gia đấu giá hội. Thấy người quen không quên gọi nói chuyện.

- Phần Lam, ngươi tới đây là vì vật kia?

Phần Lam cười khỏ, đoạn đáp:

- Bách huynh à, ngươi nghĩ tông môn 6 sao như chúng ta có cửa tranh đoạt sao? Ta chỉ là tới tham gia náo nhiệt, đồng thời mở ra hiếu kì vật đó thôi

Bách Hạo Nhiên cũng gật đầu, hẳn hôm nay cũng là có ý đó.

- Thái át Kim tông tới!

- Thiên Đông Lan tông tới!

- Hoành Bát Tông tới

Liên tục tiếng nói to của gác cổng phiên Ảnh hội đấu giá hô to khách nhân. Mỗi tông môn cấp bậc khác nhau được đối đãi khác nhau. Người của Phiên Ảnh hội đấu giá sẽ đưa ra người tương ứng đón vào nơi ngồi của sàn đấu.

- Lưu Vân tông tới!!

Cổng vào hàng người bỗng dạt ra, 5 người đi tới, trên người khoác áo thêu đầy hình đám mây. Đi đầu là một trung niên vô cùng tự tin, hai mắt toát ra uy áp, hẳn chính là Hàng Vô Ưu.

Đám người xì xào bàn tán, tông môn 8 sao xuất hiện rồi. Chưa kịp bàn tán to nhỏ lại như được tiếng hô

- Lôi Trần Tông tới!

- Ba Quang tông tới!

- Phi Sát tông tới!

- Âm Thiên Tông tới!

- Tinh Thú Môn tới!

- Liên Minh Chi Đoàn tới

Phần Lam quay sang nhìn Bách Hạo Nhiên, thấy hắn cũng đang nhìn mình, cả hai cười khỏ, Phần Lam lên tiếng:

- Đã tới nên vào thôi!

- Đúng vậy, vào mở mang tầm mắt!

Bách Hạo Nhiên cũng đưa tay ra mời

- Hải Liên Sơ tông tới!

Hoàng Minh đứng dậy vờn vai một tiếng, một tối qua hẳn không biết đã giết bao nhiêu cung mê tròn tròn quá, chỉ biết số lượng bọn chúng vẫn đông khủng khiếp. Một tối oanh tạc, Hoàng Minh đã được một nửa thanh kinh nghiệm. Nếu tối nay tiếp tục thì chắc hẳn sẽ lên cấp.

- Lại đại, ngươi nhanh chóng đi, Nguyệt Vũ cho người tới đón rồi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Hạo Thiên Khuyển

Hoàng Minh cùng Chu Du theo hai cô nàng đến phòng đấu giá. Căn phòng vừa phải, còn có ghế tựa, vị trí phòng rất tốt. Căn phòng đều được cài trập pháp, từ trong nhìn ra được sân đấu giá. Bên ngoài lại không thể nhìn vào trong phòng được. Kể cả thần thức cũng không thể thăm dò. Hai cô gái xinh đẹp tên dễ gọi, tiểu Lan cùng Tiểu Thủy đứng sau bốp vai cho Hoàng Minh cùng Chu Du. Phía dưới đều đang xôn xao chỗ ngồi. Bàn tán kể chuyện, tán gẫu chém gió. Hoàng Minh hai mắt lim rim, khá hưởng thụ. Phải mất 20 phút sau, sân đấu giá mới có người đi nên. Người chủ trì không ngờ là một nữ nhân, mặc dù luôn xinh đẹp bằng Nguyệt Vũ, nhưng nàng ta lại toát lên vẻ thành thực, trưởng thành của mỹ phụ. Từng bước đi, lời nói đều toát lên vũ mị.

- Hoan nghênh các vị khách quý đã tới Phiên Ảnh hội đấu giá 92 chi nhánh Vân Nam vương quốc. Thật vinh dự cho chúng ta khi được tiếp đón hàng trăm thế lực tông môn lớn nhỏ cùng về đây ngày hôm nay. Chúc các vị đều có được thứ mình mong muốn trở về.

Mọi người vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt. Hoàng Minh nghe tiếp vỗ tay mới chậm chạp mở mắt ra nhìn xuống.

- Không để các vị chờ lâu nữa, vật đấu giá sẽ bắt đầu xuất hiện.

Roạt, sân khấu tối đen, bỗng một vệt sáng chiếu ra giữa sân, nơi đó không ngờ xuất hiện một cái bọc, bên trên đặt 1 bình sứ nhỏ.

Hoàng Minh gật đầu, đây là khá giống ở thế kỉ 21, đèn đóm mặc dù không biết dùng từ vậy vì phát ra, cũng công phu ra phết.

- Đây là cao cấp Phá Ngân đan, một bình 6 viên, công dụng chắc tất cả mọi người đều biết. Phá ngân đan sử dụng, tăng xác xuất tiến vào ngân khí cảnh xác xuất cao lên 5 thành. Rất thích hợp cho các thiên tài cần bồi dưỡng. Giá khởi điểm là 3000 kim tệ. Mỗi lần tăng giá trên 500 kim tệ

Cả sân đấu xì xào. Phải biết đan dược này tuy là tốt, nhưng cũng không phải là quá quý giá. Thứ này chỉ các tông môn 5 sao trở xuống mới cần thiết thôi.

- Ta ra 1500 kim tệ

- Ta ra 2000 kim tệ.

- Ta 4000 kim tệ.

Tranh chấp cũng khá tốt, cuối cùng Phá ngân đan được một tông môn 5 sao thu được với giá 13000 kim tệ.

Hoàng Minh ngáp một tiếng. Những đồ tiếp theo đều không làm hấp hứng thú, toàn đồ không phải đan dược bình thường thì là kĩ năng chiến kĩ pháp thuật. Chờ mãi chưa thấy tới pokeball của hắn.

- tiếp theo là một sinh vật kì lạ!!

Nữ chủ trì lên tiếng, hai người bê tới một cái lồng, bên trong có một con vật. Cả sân đấu đều ồ lên, có chút ngạc nhiên. Con vật này nhìn giống sói, lại có chút không giống, móng vuốt không có, lại còn bé. Chưa rõ là giống loại yêu thú nào.

Hoàng Minh trong lòng chấn động, đây đây là chó mà!!!!

Hoàng Minh động tâm, mịa nó, không ngờ ở đây cũng có chó, Hoàng Minh nhìn thấy con vật này, không hiểu sao có chút thân thiết. Giống như đi nước ngoài gặp được người đồng hương vậy.

Thế nhưng, dường như phải mà không phải, con chó này có chút gì đó kì lạ, Hoàng Minh không tiếc một lần sử dụng Bách Hiểu kĩ năng.

Tình tình

Tìm hiểu thành công

Hạo Thiên Khuyển

Cấp bậc: cấp 2

Phẩm chất:Ưu việt

Kĩ năng: Chưa có

Hạo Thiên Khuyển mang trong mình dòng máu trung thành, sẵn sàng chiến đấu, hy sinh vì chủ nhân.

Hoàng Minh gật đầu, Hạo Thiên Khuyển. Không ngờ thật sự có ở đây. Thế giới này thật thú vị rồi.

- Chu Du, đệ đi giúp ta chuyện này một chút.

Hoàng Minh ghé sang nói vào tai Chu Du. Chu Du gật đầu, đoạn theo tiểu Lan nhanh chóng đi ra.

- Yêu thú này cực kì lạ lắm, các chuyên gia của Nguyệt gia đã khẳng định, nó là biến dị yêu thú, giá trị không thấp, chỉ là còn nhỏ. Yêu thú biến dị, không cần nói các vị cũng biết là độ quý hiếm của nó rồi. Giá khởi điểm 15000 kim tệ, mỗi lần tăng giá không dưới 5000 kim tệ.

Cả khán đài bàn luận nhau, yêu thú biến dị, nghe thì có vẻ tốt đấy, nhưng yêu thú là phải có tác dụng thực chiến, con yêu thú này hình dáng kì lạ, lạ còn nhỏ. Chỉ sợ mua về được, lại không dùng được vấn đề gì.

- Ta ra 15000 kim tệ.

Một tiếng nói vang lên. Là một phòng vip bên trái.

Mọi người ồ lên.

- Tinh thú môn sao?

Hàng Vô Ưu mỉm cười, cũng phải thôi, tinh thú môn thấy yêu thú biến dị cũng là muốn đem về nghiên cứu đấy

Khán đài không ai ra giá nữa. Tranh với tông môn cao cấp, tốt nhất là bỏ qua đi.

Nữ chủ trì cười khỏ, đoạn gõ xuống bàn.

- 15000 kim tệ lần 1.

- 15000 kim tệ lần 2

- 20000 kim tệ.

Một giọng khàn khàn vang lên, mọi người giật mình, tìm nơi phát ra tiếng nói.

Nên phải là một phòng vip khác. Bên trong không ai khác là Hoàng Minh cất tiếng nói.

Mấy trăm cặp mắt nhìn về phía phòng Hoàng Minh, Hoàng Minh vẫn ung dung. Phòng có trận pháp che dấu, chưa kể hắn có kim sơn mặt nạ. Muốn biết ta, còn lâu.

- 25000 kim tệ

Bên tinh thú môn lại ra giá

- 30000 kim tệ.

Hoàng Minh không bỏ qua

- 40000

- 50000

- 70000

- 90000

Hoàng Minh bám sát theo, Hạo Thiên Khuyển, đừng hòng chạy

- Các hạ là ai, muốn đấu với Tinh thú môn ta sao?

Bên kia giọng nói có chút không kiên nhẫn, nói ra thế lực của mình, nhằm khiến đối phương úy kị.

Ta xxx, lấy thế lực ép ta, mịa, ta mà sợ!

Hoàng Minh hừ một tiếng.

- Yêu thú này nhìn rất đáng yêu, mua về cho cháu gái ta ôm đi.

Hoàng Minh rầm thối phun ra lời nói

Chương 85: Ta họ Tôn, tên chữ Ngô Không!!

Mang về cho cháu gái ôm. Cả sàn đấu giá như nghe thấy chuyện cổ quái kì lạ nhất trên đời.

- Mịa, yêu thú biến dị mua về cho cháu gái ôm chơi. Đúng là nhà giàu!

Một kẻ không nhin được nói.

Trần Lâm mặt già đỏ lên, đối phương tranh giành với hắn chỉ để mua về cho cháu gái ôm chơi. Quá kiêu ngạo rồi. Trần Lâm từ khi lên tới bậc trưởng lão tới nay, chưa có kẻ nào dám nói với hắn như vậy. Quá mất mặt.

- hừ, không biết là cao nhân phương nào, có thể cho ta biết quý danh sao?

Trần Lâm hừ một tiếng, đoạn hỏi với:

Quý danh, Hoàng Minh nhếch môi, đáp lại:

- Ta sao? Ha ha ha. Thật lâu không nói ta gần như quên. Lão phu họ Tôn, tên chữ Ngô Không. Đến từ Hoa Quả Sơn, người đã nghe qua sao!!!

- Tôn Ngô Không? Hoa Quả Sơn?

Trần Lâm lăm bầm. Chưa từng nghe qua, cả sàn đấu cũng xôn xao bàn tán, cuối cùng đều đưa ra cái lắc đầu. Chưa từng nghe qua địa điểm nào là Hoa Quả Sơn cả.

Bên kia phòng gần cuối, Nguyệt Vũ lăm nhăm.

- Hắn là Tôn Ngô Không? Lại còn Hoa quả sơn là nơi nào?

Trần Lâm có chút kiêng kị, đối phương thật sự không coi hắn ra gì, cũng không để Tinh thú môn vào mắt. Chỉ có hai loại, một là kẻ điên khùng, ngu ngốc, không biết Tinh thú môn đáng sợ mới dám ngông cuồng như vậy. Hai là hắn thật sự là cường giả, không thì là thể lực còn mạnh hơn, không để tinh thú môn vào mắt. Đối phương còn đến từ một nơi lạ hoắc, chỉ sợ, là loại thứ hai.

Trần Lâm không phải loại ngu, sống đã hơn trăm năm, leo tới cấp trưởng lão, thứ gì nên cứng, thứ gì nên mềm, hắn đều tinh tường.

- Đã là các hạ thích, tinh thú môn chấp nhận nhường, dù sao yêu thú này cũng không phải đặc biệt gì. Chỉ mong hết buổi đấu giá, được nói chuyện đàm đạo một hồi, mong các hạ cho tinh thú môn chút mặt mũi

Trần Lâm giọng đã hạ xuống, có chút thân cận.

- Cáo già!

Hàng Vô Ưu phun ra hai chữ.

Hoàng Minh bên này thì đang cố nhin cười. Mịa nó, tông môn 8 sao thì sao, ta đây là Tề Thiên Đại Thánh, còn biết cụp đuôi lại là tốt, nếu không ta sẽ dùng gậy như ý gõ thẳng vào Tông môn ngươi. Hoàng Minh yy trong đầu.

Lúc này dưới sàn đấu, nữ chủ trì cũng thờ phào, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nàng là rất sợ các vị đại nhân vật này gây chuyện với nhau đấy

Trong một phòng khác, có hai lão nhân đang ngồi, khí tức không hề cảm nhận được. Phía sau một trung niên đứng yên lặng, người này không ai khác lại là Nguyệt Lôi.

- Thanh huynh, huynh đã nghe qua Hoa quả sơn chưa?

Một lão nhân mặc áo bào màu nâu quay sang hỏi.

Lão nhân còn lại là mặc áo bào xanh. Lắc đầu đáp:

- Chưa từng nghe qua, đại lục rộng lớn, thậm chí rộng bao nhiêu chưa ai dám khẳng định. Hơn nữa còn có chủng tộc khác nữa. Hoàng Thiên đại lục...haiz

Thanh Lão thở dài một hơi, đôi mắt có chút đục ngầu.

- Yêu thú lần này được bán với giá 90000 kim tệ. Chúc mừng khách nhân phòng số 4. Yêu thú sẽ nhanh chóng được đưa tới.

Nữ chủ trì đấu giá nói xong lại tiếp tục - Tiếp theo sẽ là vật đấu giá thứ 7.

Hoàng Minh lúc này không để tâm rồi. Chu Du đã về được một lúc bèn lệnh cho hai cô nàng kia ra ngoài. Hai nàng vâng dạ một tiếng, hành lễ rồi đi ra.

- Lão đại, được rồi.

Hoàng Minh gật đầu. Vừa nãy là hấn sai Chu Du đi tìm Nguyệt Vũ, là mượn một khoản kim tệ để đấu giá.

Giao ra kim tệ, Hoàng Minh nhận lấy Hạo thiên Khuyển. Con chó nhỏ này con đang run rẩy, chắc mấy bữa nay đã sợ hãi rồi.

Hoàng Minh quay sang Chu Du, nói:

- Để giữ nó đi!

Chu Du gật mình, không hiểu?

Hoàng Minh mỉm cười, lại nói tiếp:

- Để nghĩ ta rảnh sao mà đấu giá một con yêu thú bình thường. Nhận lấy, nuôi dưỡng nó. Thiên phú của nó không kém gì Thất tinh công chúa bảo bảo đầu.

Chu Du nghe Hoàng Minh nói vậy, cũng gật đầu, đi tới hai tay định bế Hạo Thiên Khuyển. Hạo Thiên Khuyển sợ hãi, cắn cái vào tay trái Chu Du. Chu Du nhủ may một cái, không để ý, vẫn tiếp tục bế lên. Hạo Thiên Khuyển run lấy bầy, được Chu Du bế vào lòng. Nó không còn hung hăng mà đứng như một con chó cảnh vậy.

- Lão Đại, có cần thu vào vật kia không?

Hoàng Minh lắc đầu, đáp:

- Để dùng kí kết đi. Pokeball đây rất quý, để sau này dùng.

Chu Du gật đầu.

Mỗi người nếu không phải thuần thú sư thì chỉ có kí kết được với một yêu thú mà thôi. Thế nên việc chọn một yêu thú phù hợp để làm sủng vật cũng cực kì gian nan.

Chu Du bắt đầu cắn ngón tay, tạo hình kết ấn. Hạo Thiên Khuyển cũng không chống đỡ, dẫu sao nó đang yếu, với lại, nó không bài xích Chu Du. Hoàng Minh gật đầu, lại tiếp tục quan sát xuống phía dưới.

Lúc này, phía dưới nữ chủ trì lại tiếp tục món đồ thứ 9.

- Vật đấu giá lần này là một pháp bảo!

Cả sân đấu giá đang ồn ào, nghe tới pháp bảo là bỗng nhiên yên lặng.

Nữ chủ trì mỉm cười, nàng là muốn không khí như thế này:

- Lần này các vị khách quý đến đây, chắc hẳn 95% là vì nó mà đến. Đúng vậy, pháp bảo được đưa ra lần này là 33 trái. Trái này được mệnh danh là pô vê bôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Toàn trường ngưng trọng

- Pô vê bôn?

Mọi người đều lăm nhăm, tên gì nghe quái lạ. Hoàng Minh nghe được cũng mỉm cười.

Sàn khán đài rung chuyển, tách ra làm hai, một khối hình trụ từ giữa trời lên. Phía trên không ngờ là một vật giống cái đĩa, bản khá rộng, bên trên là toàn pokéball được đặt chung với nhau. Khối hình trụ lên tới hết điểm rồi dừng lại, một lần nữa sàn đấu lại đi về vị trí cũ, khép lại lần nữa. Thế nhưng lúc này mọi người đều đang chăm chú quan sát nhân vật chính trên cái đĩa kia, chẳng ai quan tâm sàn đấu giá có khép lại hay không cả.

- Từng đó là pháp bảo sao? Tạo hình khá bắt mắt nhỉ?

Hàng Vô Ưu không nhịn được nói. Phía sau hắn một nữ phụ cũng thốt lên:

- Tông chủ, pháp bảo này thật sự có làm được như lời nói??

Hàng Vô Ưu không dám chắc, đoạn đáp:

- Tiếp tục theo dõi đi

.

Bên dưới đã bắt đầu nhao nhao lên rồi, cả đám người bàn tán như cái chợ vỡ.

- Hình tròn, phân ra hai màu đỏ trắng. Lại còn được gọi là trái gì về bên....

Một trung niên thốt ra.

- tạo hình khá hấp dẫn đấy, nhưng thật sự nó có thần kì như lời giới thiệu???

Ồn ào nhộn nhịp mất một lúc lâu, nữ chủ trì mới cất tiếng nói:

- Để chứng minh pháp bảo này thần kì công dụng, Phiên Ảnh hội đấu giá sẽ sử dụng một lần pháp bảo này, ai trong các vị chưa có yêu thú, tự tin lên tham gia lần này thử nghiệm không??

Nghe được có thể tự mình thử nghiệm, sàn đấu không ngờ ầm ầm lên cánh tay.

- Ta

- Ta muốn thử

- Ta chưa có yêu thú, ta lên...

Hàng trăm cánh tay giơ lên muốn tham gia.

Nữ chủ trì cười như hoa, lựa chọn một hồi, nàng chọn một nữ chiến sĩ. Nữ chiến sĩ này vẻ mặt vui mừng bước nhanh lên sân đấu trong vẻ ước ao cùng ghen tỵ. Nàng có một bộ tóc đỏ, buộc gọn ở đằng sau, bộ tóc này cũng là điểm nhấn mà nữ chủ trì chú ý tới chọn nàng. Mai Hy bước lên sàn đấu, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Nữ Chủ trì cười tươi, đoạn hỏi:

- Không biết nữ chiến sĩ, người tên họ là gì?

- Ta là Mai Hy!

Mai Hy trả lời nhanh gọn, dứt khoát.

- Tốt, đưa yêu thú vào!

Nữ chủ trì vừa nói xong, một cái lồng sắt to được bốn tên chiến sĩ khiêng vào, bên trong là một đầu Trần Sang Báo. Nó đang gầm rú, cố gắng dùng sức phá lồng mà không được

- Trần Sang Báo cấp 4 sao?

Một lão già quần áo rách nát ngồi phía xa thì thầm. Miệng lầm nhảm

- Mọi người đều biết Trần Sang Báo là yêu thú cấp 4. Trần Sang Báo này là vừa mới bị bắt sống, là yêu thú thử nghiệm của lần đấu giá này.

Hàng Vô Ưu gật đầu, đúng là Trần Sang Báo mới bị bắt, còn rất hung hăng, chưa mất đi dã tính hung bạo.

Sàn đấu đều là người tu luyện, vào sống ra chết nhiều lần, lịch lãm rành rành lắm lắm, vẫn là phân biệt được Trần Sang Báo này là còn thú tính hoang dã.

- Mở lồng, đánh thương nó!

nữ chủ trì ra lệnh, 4 tên chiến sĩ mở cửa lồng, Trần Sang Báo gầm lên một tiếng, theo cửa lồng lao ra. Vừa ra khỏi cửa, còn chưa biết chạy nơi nào, đã ăn đấm ăn đá túi bụi. Yêu thú cấp 4 như Trần Sang Báo không thể chống lại 4 tên luyện thể kì chiến sĩ được. Đương nhiên là ăn đập túi bụi. Trần Sang Báo vô cùng oan ức. Mới buổi sáng còn lang thang kiếm ăn. Vù một cái bị đánh bầy, bị mang tới đây, giờ này còn bị ăn đập không thương tiếc nữa.

- Dừng tay!

Nữ chủ trì giờ tay lên kèm theo lệnh. 4 tên chiến sĩ lui lại, đứng sang hai bên, Trần Sang Báo lúc này chỉ còn thoi thóp nằm, thở cũng khó khăn, không thể giương dậy được.

- Cảm lấy, giờ chỉ cần dùng sức, ném trứng người nó là được!

Nữ chủ trì đưa một trái pokeball cho Mai Hy, cũng nói luôn cách dùng. Mai Hy gật đầu, cũng không do dự, lấy đà ném vào Trần Sang Báo. Bịch, cú ném không mạnh lắm, nhưng rơi giữa đầu Trần Sang Báo, không hề có cảnh máu me gì như mộ người nghỉ. Pháp bảo pô về bên kia chỉ đập nhẹ vào đầu Trần Sang Báo rồi nảy lên trên cách 50 centimeters. Thế rồi, dị biến xảy ra, trái pô về bên kia không ngờ mở nắp tách ra hai phần. Một luồng tia lôi điện từ trong đánh tới Trần Sang Báo, luồng lôi điện bao trùm cả thân hình nó, rồi hút cả thân hình của Trần Sang Báo vào trong. Sau đó trái pô về bên đóng lại, rơi xuống đất, lắc lắc sang hai bên 5 6 lần rồi yên lặng.

Không chỉ nó yên lặng, mà toàn trường cũng bị cảnh này làm cho yên lặng.

Mai Hy hai tay che miệng, sợ hãi vùng ngạc nhiên. Trong đầu nàng tự nhiên có một tia liên kết kì lạ, chính nàng thật sự khó hiểu.

Hàng Vô Ưu ngưng trọng

Các tông môn 8 sao đều ngưng trọng

Trần Lâm mồ hôi có chút tuôn ra, thật sự trên đời lại có pháp bảo như thế này. Nếu làm ra hàng loạt được, tinh thú môn sẽ mất con bài có yêu thú chiến đấu hàng ngàn năm qua.

- Thú vị, nhất định mấy tên nhóc kia phải có liên quan tới vụ này.

Lão ăn mày lăm bầm

Chu Du thấy diễn biến ở dưới, đoạn hỏi:

- Lão đại, tại sao pokeball người cũng mang đầu giá?

Hoàng Minh đáp:

- Đó chỉ là loại pokeball cấp thấp thôi, chỉ có 8 trái cao cấp. Ta đưa cho các đệ rồi. Yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đấu giá pokeball 1

Chu Du gật đầu. Không nói gì nữa, tiếp tục nhìn xuống dưới sàn đấu giá.

Mai Hy đã nhặt pokeball lên, nàng cảm thấy vật này thật thân thiết. Trên pokeball không ngờ xuất hiện một hình đầu báo màu nâu, in trên nền trắng, rất đẹp.

- Giờ lại ném một lần nữa đi, ném xuống đất!

Nữ chủ trì lại nói:

- Ném xuống đất, thật hả?

Mai Hy ngờ vực hỏi.

- Đúng vậy, cứ ném đi!

Mai Hy nghe được khẳng định, cũng không làm trái, nàng dùng sức ném xuống mặt đất cách nàng có 2 mét.

Quả cầu tiếp xúc với mặt đất, kì lạ là lúc ném là chiều ngang, vậy mà khi quả cầu chạm đất lại nảy thẳng lên cao tới 50 phân. Sau đó lại tách ra, một luồng lõi điện lại từ bên trong lao xuống đất tạo thành một hình chiếu màu sáng, to dần to dần chỉ vài giây đã hình thành một đầu yêu thú. Không sai, chính là Trần Sang Bảo vừa nảy, chỉ khác lúc này, nó đã đứng vững bằng 4 chân trên mặt đất. Các vết sưng vù cùng máu me đều biến mất gần hết. Trần Sang Bảo xuất hiện gần như được chữa trị ổn vậy đều làm chấn động tu sĩ tại sân đấu giá.

- Quá kì diệu!

- Thật sự chữa trị được vết thương?

- Pháp bảo này quá thần kì!!!

Hàng Vô Ưng hai mắt lóe lên tia quang mang. Khá lắm, thật sự như lời giới thiệu sao!!!

Bên dưới ồn ào bàn tán, trên sân đấu giá lúc này, Trần Sang Bảo còn đang mờ mịt, nó xoay một vòng, bỗng nhiên nó nhìn thấy Mai Hy, một cảm giác thân thiết trong lòng tràn ra. Trong đầu nó thậm chí có ý nghĩ, nhân loại này là người tới cứu giúp nó. Trần Sang Bảo không tự chủ được chậm chạp đi tới. Mai Hy lòng có chút lo lắng. Chỉ một thoáng Trần Sang Bảo đã tới cạnh Mai Hy, thế nhưng nó không hề có dấu hiệu tấn công, chỉ ngược mắt nhìn nàng một lúc rồi bỗng dùng đầu cạ cạ vào chân nàng làm nũng. Mai Hy giật mình vui vẻ. Nàng cảm thấy yêu thú này thật sự cùng mình tâm ý liên thông.

Trên sân đấu giá một mảnh ảm áp, thế nhưng bên dưới thì không rồi. Cảnh tượng kia đã làm chấn động tu sĩ. Mịa nó, còn thật sự thu phục được. Chỉ vài phút trước còn là yêu thú Hoang dã, vài phút sau đã bị thuần hóa không khác gì con mèo con. Quá là nghịch thiên. pháp bảo này khủng bố thật sự.

Trần Lâm hai hàng ria mép run run, lão không biết mình đang nhìn thấy là chuyện gì xảy ra nữa. Yêu thú cấp bốn, đến lão muốn thuần phục cũng phải mất vài ngày. Vậy mà, pháp bảo kia, chỉ cần vài phút. Vật này quá kinh khủng rồi. Nếu số lượng hàng loạt được tạo ra. Tinh thú môn sẽ không còn ưu thế nữa. Các tông môn khác chiến lực mạnh, nếu đều có thêm yêu thú trợ chiến, Trần Lâm trong lòng run lên.

Nhìn hiện trường ảm ỉ, Nguyệt Vũ mỉm cười, ngạc nhiên sao, sợ hãi sao, lúc trước nàng được chứng kiến cũng là cảm giác này đây.

"Nhất định là phải đấu giá được vật này, nếu nghiên cứu được cách làm, quả là việc đại hi"

Những kẻ đứng đầu các tông môn ở đây đều nghĩ trong đầu như vậy.

Nữ chủ trì giờ cánh tay lên, mọi người không ngờ đều yên lặng lại. Nữ chủ trì nói Mai Hy lui xuống, Mai Hy dạ một câu, dẫn theo Trần Sang Bảo đi theo một tên chiến sĩ lui ra

.Khi không gian yên lặng rồi, nàng mới cất tiếng:

- Như mọi người đều đã chứng kiến pháp bảo công dụng, ta sẽ nói một chút về pháp bảo pô về bên này.

Hắng giọng một chút, nàng tiếp tục:

- pô về bên này là một luyện khí sư bậc thầy chế tạo, phá vỡ đại lục pháp tắc, tạo thành pháp bảo toàn năng. Thế nhưng, số lượng có hạn. Phiên Ảnh hội đấu giá được ủy thác của vị luyện khí sư đó đem tới đấu giá. Về tính năng. Po về bên đặt được tối cao tinh hoa của trời đất, xác suất bắt được yêu thú cấp 5 cao tới 60%, cấp 4 là 70%, cấp 3 là 80%, cấp 2 là 90%, cấp 1 là 100%.

Một câu nói cuối cùng của nàng như thả một quả bom vào toàn bộ tai tu sĩ. Thật sự không có nghe lầm, yêu thú cấp 5 xác suất bắt được cao tới 60%. Quá nghịch thiên.

- Tất cả có 99 trái, vừa sử dụng 1 trái. Lần 1 đấu giá, 32 trái pô về bên. Giá khởi điểm, 3 triệu kim tệ. Mỗi lần tăng giá không dưới 1 trăm ngàn kim tệ.

Lại một quả bom được thả ra lần 2. Các môn phái điên cuồng. Thật khủng khiếp con số, 3 triệu kim tệ. Các tông môn cấp thấp lẽ lười khiếp sợ, bọn hắn là không đào đâu ra được nhiều như thế đấy. Đến chính Hoàng Minh nghe được còn sợ hãi, mẹ nó. 3 triệu, này còn mấy chục ngàn tranh giành đầu óc sứt mẻ. Mà giờ dùng cái 3 triệu.

Nữ chủ trì hí mắt cười. Nàng chú ý là các nhân vật khác. Các tông môn 8 sao thậm chí là 10 sao liên quân mới là điểm quyết định

Hoàng Minh trong lòng lo nghĩ, liệu giá khởi điểm có cao quá không? Hoàng Minh đây là quá coi thường các tông môn rồi.

- 3 triệu 5

- 4 triệu

- 5 triệu.

Liên tục các tiếng báo giá phát ra. Âm thanh đều nghe khàn khàn, toàn là các lão bắt tử. Tu sĩ phía dưới lắc đầu. Cấp bậc của họ không có khả năng đấu giá.

- 8 triệu

Hàng Vô Ưu không nhìn được, báo giá.

- 10 triệu!

Trần Lâm cũng bắt đầu nhảy vào.

- 15 triệu!

Một âm thanh vang vọng khí thế cất lên.

Các tông môn có chút kiêng kỵ, Hàng Vô Ưu hai hàng lông mày nhíu lại. Mịa nó, lão bắt từ này cũng tới???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đấu giá pokeball 2

Hàng Vô Ưu nhận ra giọng nói này, tất nhiên các thế lực khác cũng nhận ra được.

- Là Lam Thành lão tổ!!!!

Trần Lâm không nhìn được thốt ra.

Hàng Vô Ưu bên kia phòng cũng lảo bầm. Không ngờ liên minh hôm nay người tới lại là lão bắt từ này.

Lam Thành lão tổ, trưởng lão đứng thứ 2 của 10 sao liên minh chi đoàn. Thành danh từ 200 năm trước, tính tình cổ quái, nhất là kiểu hành động tùy hứng vô cùng.

- Lam Thành lão bắt từ, ngươi không không ngờ cũng tới, tu vi tiến triển nhanh đấy, không nhờ đến ta cũng không cảm nhận được!

Một giọng nói khàn khàn thốt ra, là phòng của Nguyệt Lôi.

- Thanh Vân, không nghĩ ngươi cũng ở đây, ha ha, ngươi tới là chắn giữ lần đấu giá này.

Lam Thành Lão tổ cũng đáp lại.

Thanh Vân lão cũng không trả lời. Lam Thành lão cũng không hỏi nữa. Cất tiếng vang vọng toàn trường.

- Lần đấu giá này, liên minh chi đoàn muốn, mong các vị nhường cho một chút mặt mũi.

Khinh người quá đáng rồi. Các tông môn tức giận, thế nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra bình tĩnh. Liên Minh chi đoàn không phải thứ bọn họ có thể trêu chọc. Không phải tự nhiên mà liên minh chi đoàn là tông môn 10 sao duy nhất chiếm cứ vị trí đệ nhất của đại lục.

- Nếu đã là Lam Thành lão tổ muốn, chúng tiểu bối xin nhường lại. Chỉ mong tiếp theo lần đấu giá, mong Lam Thành lão tổ không tham gia.

Hàng Vô Ưu lên tiếng đáp lời.

Lam Thành lão tổ cười ha ha, đoạn đáp:

- Tất nhiên, lần tới ta sẽ không tham gia. Quân tử nhất ngôn.

- Đa tạ!

- Đa tạ!

- Đa tạ!

Các tông môn cảm ơn một tiếng.

Lần thứ nhất đấu giá pokeball, 32 quả. Hoàng Minh thu về được 15 triệu kim tệ. Quá sung sướng. Hoàng Minh miệng cười ngoác cả ra, hẳn đã nghĩ tới các vật cần thiết cần mua, các kỹ năng, các thứ các thứ.

- Tốt, lần đầu pô về bôn đầu giá thành công 32 trái. Tiếp theo là lần thứ 2. Vẫn là 33 trái.

Nữ chủ trì tiếp tục công việc. Lần này không có sự tham gia của liên minh giá cả đã được đẩy lên tới 28 triệu. Vẫn còn tiếp tục đẩy lên. Ai cũng không muốn nhường ai. Lần này mà đầu giá không được, lần sau càng sợ không có quyết tâm.

- Ta ra giá 40 triệu.

Hàng Vô Ưu không chịu được phát hỏa quát. Lưu Vân Tông cần vật này, toàn bộ tài nguyên không quan trọng. Vật này nếu đến tay, đó là sự vượt bậc. Hàng Vô Ưu tin tưởng chỉ cần thời gian nghiên cứu. Nhất định sẽ có thể sản xuất hàng loạt.

Phía dưới tu sĩ tán tu, hay các tông môn cấp thấp đã chết lặng rồi. Quá trời kim tệ. Bọn hắn lúc này mới cảm thấy đẳng cấp giữa các tông môn khác nhau thế nào.

Nữ chủ trì mỉm cười, lâu rồi nàng không được thấy cảnh tượng ra tiền thế này rồi.

- 40 triệu lần 1

- 40 triệu lần 2

- Ta ra 41 triệu

Một giọng nói the thé vang lên. Hàng Vô Ưu hai mắt long sông sọc. Âm thanh này, không phải ai khác, là tên khốn kiếp kia. Chương Tấn tông chủ tông môn Âm Thiên Tông. Lưu Vân Tông cùng Âm Thiên Tông tranh đấu không phải ít. Suốt bao nhiêu năm đấu đá nhau, Hàng Vô Ưu bức tức. Tên khốn kiếp nam không ra nam, nữ không ra nữ.

- Chương Tấn ngươi muốn gì?

Hàng Vô Ưu không nhịn được nói.

- Ổ hay, đây là sản đấu giá, ta đương nhiên là tới đấu giá rồi

Giọng Chương Tấn the thé, tiếng nói của hắn mang theo linh lực, tu sĩ phía dưới nghe đều rõ. Cả người cảm thấy sồn cả gai ốc.

Hoàng Minh lè lưỡi, mĩa nó, ở đây cũng có gay à.

- 43 triệu

- 44 triệu

- 45 triệu

- 46 triệu

Liên tục hai nhà ra giá, tiền liên tục được đẩy lên. Hoàng Minh trong lòng như đang nhảy lên. Không nhịn được nổi sung sướng. Hai mắt hắn lúc này hai tròng mắt đã đổi thành hình đồng tiền rồi.

Tranh chấp mất 5 phút, số tiền đã nâng tới 57 triệu.

- Hàng Vô Ưu, số tiền này cũng khá cao rồi, ngươi còn muốn đấu.???

Chương Tấn cười hi hi làm mọi người ghê tởm. Hàng Vô Ưu hai mắt khép hờ. Lúc này hắn cũng không vội vàng nữa, đáp lại:

- Ngươi còn đấu ta còn đấu.

- Vậy được rồi, một nguồn tài nguyên không nhỏ đâu, lần này ta nhường ngươi nhé, phải cảm ơn ta đó.

Chương Tấn lại tiếp tục nụ cười nửa nam nửa nữ. Hàng Vô Ưu bức mình muốn điên. Mĩa nó, cảm ơn cái tổ sư bà nhà ngươi. Kéo gần lên 60 triệu rồi.

Mà thôi, không vấn đề gì, con số này bỏ ra cũng mất 2 đến 3 năm là thu lại thôi. Chỉ là kim tệ, không phải là linh thạch.

Lần thứ 2 đấu giá, 33 trái pokeball được Lưu Vân Tông thu về với giá 57 triệu

Lần thứ 3 đấu giá, cuộc chiến còn căng thẳng hơn. Cuối cùng vẫn bán tới giá 55 triệu. Người đấu thắng là Tinh thú môn Trần Lâm.

Lần thứ 3 đấu giá thành công, cũng là lúc Phiên Ảnh hội đấu giá tuyên bố hoàn thành lần đấu giá chi nhánh này. Các tông môn kẻ thì rời đi. Kẻ thì tùm vào bàn tán. Kẻ tức giận bị không đấu giá được thứ mình cần. Kẻ vui sướng khi đấu giá thành công. Người vui nhất, sung sướng nhất lúc này, không ai khác lại là đại gia Hoàng Minh của chúng ta rồi. Khi Nguyệt Vũ mang tiền đến, hắn thu vào phát vào balo. Gắn trăm thùng, kim tệ bên trong biến mất làm cho Nguyệt Vũ cũng sợ hãi. Sao hắn lại có không gian giới chỉ diện tích lớn như vậy.

Chương 89: Eternal Mangekyou sharingan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.

Hoàng Minh cũng không để ý, kim tệ hắn thu vào balo, chỉ nằm dưới đáy tính bằng con số, lại không chiếm một ô không gian nào cả.

- Tiền bối, cảm ơn người đã tin tưởng Phiên Ảnh hội đấu giá. Không biết tiền bối lần sau tạo được pháp bảo, liệu có thể liên lạc với tiểu bối không?

Nguyệt Vũ hai mắt mong chờ nói.

Hoàng Minh chần chờ, cũng là tốt, đoạn đáp:

- Tất nhiên, sẽ tìm tới ngươi, lần tới, sẽ giao cho đồ đệ ta đưa tới. Bây giờ chúng ta phải đi rồi.

Hoàng Minh nói xong, dẫn theo Chu Du rời đi.

Hoàng Minh và Chu Du đi được một lúc, 3 bóng người từ phía sau phòng đi ra.

- Thanh lão, đề hắn đi như vậy!

Thanh Vân tay trái vuốt chòm râu dài, đáp:

- Kẻ này đến ta cũng không nhìn thấu tu vi, nếu có thể, nên là bạn chứ không làm địch. Nhất định hắn sẽ quay lại tìm tiểu Vũ.

Nguyệt Lôi khó hiểu, hỏi:

- Sao Người khẳng định được như vậy???

Thanh Lão cười ha hả:

- Ngươi là không để ý tên đồ đệ của hắn rồi, tiểu tử đó nhắm trúng tiểu Vũ nhà ta.

Nguyệt Vũ ngạc nhiên, sao nàng không biết có chuyện này.

Thanh Vân mỉm cười, cũng không giải thích.

Hoàng Minh cùng Chu Du về một quán trọ, khi nghe Chu Du khẳng định không có người theo dõi, nhanh chóng thay đồ.

- này, đến giờ ta vẫn thắc mắc, sao đệ lại có khả năng phát hiện ra người theo dõi??

Hoàng Minh chủ động hỏi thăm. Chu Du cười khỏ, đáp lại:

- Đệ cũng không biết, 2 năm chạy trốn, chẳng hiểu từ bao giờ đệ lại nhạy cảm như vậy. Rất mong lung.

Hoàng Minh gật đầu, cũng không hỏi.

Vân Nam thành, cũng không lưu luyến gì, cả hai nhanh chóng thuê yêu thú phi hành rời khỏi. Nếu bay từ giờ. Đến chập tối là có thể về tới cát lạc binh đoàn.

Đêm xuống, Cát lạc binh đoàn.

- Lão đại, ngươi về rồi!

Đoàn Dự lên tiếng khi thấy Chu Du cùng Hoàng Minh trở về. Hoàng Minh gật đầu. Lần này đi, thu hoạch thật tốt. Khuyến cả đám đi ngủ, ngày mai sẽ trở về Thái Minh trấn. Hoàng Minh nhanh chóng về phòng khóa cửa lại.

- Link Start!!

Khởi động hệ thống, Hoàng Minh đăng nhập vào không gian game tại thức hải.

- Chào chủ nhân đã quay lại!

A Trang hôm mà rất nghiêm túc trong bộ quần áo tiếp thị. Hai má hây hây hồng, mỉm cười chào đón Hoàng Minh. Hoàng Minh gật đầu, nhìn ngó khắp từ trên xuống dưới rồi lại lắc đầu chán nản.

Hắn ngồi bệt xuống, bắt đầu kiểm tra cửa hàng. Hiện tại hắn đang có trong người 127 triệu kim tệ. Đến lúc mua thêm kĩ năng rồi đây. Hoàng Minh bắt đầu tìm kiếm. Kéo một hàng dài kĩ năng vớ vẩn, Hoàng Minh lắc đầu, toàn kĩ năng vớ vẩn, chưa gặp bao giờ. Kĩ năng hắn cần là phải bá đạo, hoặc có hữu ích, không nên tạp quá nhiều.

Chợt, bỗng Hoàng Minh nhớ ra, đúng rồi. Tại sao hắn lại quên nhỉ. Hoàng Minh lấy tay tát mình cái bốp vì cái tội ngu. Sau đó nhanh chóng chuyển sang phần cơ thể. Kéo một loạt xuống. Đây rồi. Hoàng Minh phấn khởi. Trước mặt hắn, một biểu tượng hình con mắt.

Eternal Mangekyou Sharingan

(Cấp bậc cao nhất)

Số lượng: 1 mắt

Sharingan là huyết kế giới hạn của gia tộc Uchiha (chỉ những thành viên mang dòng máu Uchiha mới có thể sử dụng nhãn thuật này). Đây có thể xem là niềm tự hào của những thành viên gia tộc này.

Thức tỉnh được đòi mắt Sharingan cũng đồng nghĩa với việc sở hữu những sức mạnh to lớn. Điều kiện thức tỉnh của Sharingan được đánh giá dựa trên khá nhiều yếu tố: Cảm xúc đau buồn hoặc giận dữ tốt độ.

Giá 70 triệu kim tệ!

[Mua]

Hoàng Minh vui mừng. Quá hạnh phúc. Ha ha ha. Madara hay sasuke đều phải chịu đựng đau thương mất mát, đều phải rèn luyện vô cùng mới đạt được con mắt này. Vậy mà hắn có hệ thống. Chỉ cần ấn một chữ mua là có.

Hoàng Minh không chần chừ, không kìm nén nữa. Ngay lập tức ấn vào nút mua.

Tinh.

- Tinh tinh, mua thành công Eternal Mangekyou sharingan. Giá 70 triệu kim tệ. Phải chăng sử dụng.

- Đúng!

Hoàng Minh đáp lời.

Ret ret ret, Hoàng Minh bỗng nhiên mất trái đen sì. Không nhìn thấy gì cả.

- Thông báo, thiết lập Eternal mangekyou sharingan, phải hủy bỏ chức nghiệp hiện tại. Cấp bậc trở về không. Xin xác nhận!!

Hoàng Minh ngẩn ra, mịa nó. Cấp bậc trở về không. Chức nghiệp hủy bỏ. Khốn nạn vậy!

Thôi mặc kệ. Chỉ là luyện khí kì thôi. Mất đi vẫn nhanh cài lại được. Hoàng Minh chọn xác nhận.

Ầm, mắt trái Hoàng Minh giật lên mấy cái, một cơn đau bất ngờ ập tới. Hoàng Minh hét lên đau đớn. Mắt trái như đang có một ngọn lửa thiêu đốt. Cực kì nóng, cực kì xót. Hoàng Minh co rúm lại như con tôm, lăn bên này lăn bên kia. A Trang đứng bên kia, mặt mũi có chút lo lắng. Hai hàng lông mày nhíu lại.

Hoàng Minh không biết hắn đã chịu đựng bao lâu, chỉ biết là rất lâu, rất lâu rồi. Khi cơn đau qua đi, hắn vẫn nằm bệt dưới đất. Thờ ỉ phờ. Con nẹ nó, giết người bằng mắt đây chứ đâu. Mắt trái bây giờ đã không còn đau, có chút mát như xoa vậy. Hoàng Minh khó khăn ngồi dậy. Thân hình hắn lão đạo, mãi mới ngồi xếp bằng được. Vội vàng vận chuyển thiên địa tạo hóa công.

2 tiếng sau, không gian chầm chậm ngưng lại, Hoàng Minh mở mắt chậm rãi. Hai mắt đều bình thường lại rồi. Hắn đứng dậy. Một sự tự tin trong lòng trào dâng



Tạ Trường ThànhActive Member

2,165 Xu

Mới

Chương 90: Trở về Thái Minh Trấn

Hoàng Minh mỉm cười, nhanh chóng di chuyển sang đảo kì bí. Nhìn đám cung mê tròn tròn quái, Hoàng Minh phần khởi không thôi.

Triệu hồi ra pikachu cùng hitokage. Bắt đầu cây lại cấp thôi.

Hoàng Minh nhắm mắt trái lại, 2 giây sau mở ra. Con mắt trái của hắn lúc này không ngờ là một màu đỏ ngầu. Sharingan của hắn kì lạ chưa từng thấy. Một hình tam giác bên trong một hình tròn. Bên ngoài hình tròn là 8 dấu phẩy. Hoàng Minh mở ra sharingan. Một đàn kĩ năng mới lại xuất hiện

Tsukuyomi - Thần Mặt Trăng

Để sử dụng, người dùng Tsukuyomi nhìn thẳng vào mắt của đối phương và cài đặt ảo thuật lên họ. Người bị rơi vào ảo giác của Tsukuyomi hoàn toàn bị khống chế, không thể vận dụng bất kỳ một chiêu thức nào để có thể phản công lại. Người điều khiển Tsukuyomi có thể hành hạ đối phương trong ảo giác bao nhiêu lâu tùy thích. Thực tế thì khoảng thời gian bên ngoài chỉ có vài giây, nhưng đối với người rơi vào Tsukuyomi thì có thể là vài ngày đã trôi qua. Đau đớn triền miên không bao giờ chấm dứt hay thoát khỏi được ảo thuật.

Amaterasu - Nữ thần mặt trời

Ngọn lửa của thuật này có màu đen và không thể dập tắt trừ phi người (hay vật) dính thuật cháy thành tro hay người có Mangekyou Sharingan khống chế

Susano'o – Thần biển cả và bão tố

một chiêu thức sử dụng dạng Mangekyou của Sharigan tạo nên 1 bóng ma cầm kiếm khổng lồ bao bọc quanh người điều khiển.

(ngân huyền cảnh mới có thể sử dụng)

Hoàng Minh đọc kĩ một hồi, susano là chưa dùng được thôi. Còn lại thì....

- Tấn công đi pikachu, hitokage! Mịa nó, ông đây san phẳng đám tụi baayyyyyyyyyy.

Một đêm qua đi bình thường. Sáng sớm đám Kiều Phong Đoàn Dự vẫn rời giường đúng giờ. Ra sân giữa luyện tập quyền cước. Chẳng biết từ khi nào đã thành thói quen.

- Lão đại chưa dậy sao?

Trương Vô Kỵ hỏi.

- Tiểu Ngư Nhi, qua gọi lão đại dậy đi.

Đoàn Dự sai vật..

- Không cần gọi, ta dậy rồi.

Hoàng Minh ngáp một cái to rồi lững thững đi ra. Cả đêm đánh đánh giết giết, hắn đã kéo lại được luyện khí tầng 5. Càng ngày càng cần nhiều kinh nghiệm, chém bộn cung mê tròn tròn quái này là không ăn thua rồi. Cả bọn bắt đầu theo cặp luyện quyền. Hoàng Minh cũng ở một bên luyện. Vừa luyện vừa tính toán việc cần làm tiếp theo.

8 giờ sáng, Hoàng Minh dẫn theo đám tiểu đệ, đi tới tạm biệt Linh Vô Song cùng Linh San để rời đi.

- Ưng lão vừa đi hôm qua, hôm nay ngươi cũng rời đi sao?

Linh Vô Song nói.

Hoàng Minh gật đầu.

- Cảm ơn đoàn trưởng những ngày qua, hiện tại bọn ta cần về thôi.

Linh Vô Song cười ha hả. Sai người đưa tới phi hành thú cho đám Hoàng Minh.

Linh San hai mắt rung rức, Hoàng Minh cười khỏ. Đoạn nói:

- Yên tâm, rảnh rồi thì sang bên nhà ta, không vấn đề gì chứ.

Linh San nghe xong mới vui mừng.

9 thiếu niên, 3 yêu thú phi hành bay về phía đông. Quay lại Thái Minh Trấn.

Mất nửa ngày mới trở về Thái Minh trấn, Hoàng Minh thấy lòng có chút vui vẻ. Nơi này có nhà của hắn. Là nơi đầu tiên hắn đến. Nơi có gia đình hắn.

- Tiểu Minh, về rồi hả??

Trần Mẫu nghe tin con trai về, nhanh chóng đi từ phòng ra, không nhận được gọi một tiếng. Phía sau nàng là một nữ nhân khác, là mẹ của Triệu Vân.

Đi sau cùng lại là một thiếu nữ rất xinh xắn, tóc buộc lại thành hai bím, mắt to, cực kì đáng yêu.

Hoàng Minh nhú nhú mày, nha đầu này nhìn rất quen.

Thiếu nữ mỉm cười, nháy mắt với Hoàng Minh, đoạn nói:

- Sao? Không nhận ra ta????

Hoàng Minh nghĩ không ra, mặc dù nhìn có chút quen mắt. Đoán là Hoàng Minh không nhận ra, thiếu nữ nói:

- Lúc trước ở trong vùng cấm Hùng Thiên sâm lâm, ngươi đã cứu ta cùng hai vị gia gia. Ngươi nhớ không?

Ồ, Hoàng Minh chợt nhớ lại, đúng là lúc đấy, thì ra là nha đầu này. Trận đấy là hắn đánh với Lang Vương mà.

- Tại sao ngươi lại ở đây?

Hoàng Minh hỏi?

- Ta là chơi chơi, hi

Thiếu nữ cười tươi

Trần mẫu hai mắt quắc lên, quát:

- Vừa về nhà đã không có trên dưới, mau về tắm rửa thay quần áo.

Sau đó nàng nhìn qua đám thiếu niên còn lại, tiếp tục quát:

- Cả các ngươi nữa, cũng nhanh đi thay, đừng để ta còn thấy hạt bụi nào.

Cả đám thiếu niên tán loạn chạy mất.

. Hoàng Minh về đến phòng, một mùi thơm tràn vào mũi, bên trong một thân ảnh xinh đẹp, đang sắp chồng chăn gối trên bàn. Trên mặt bàn lại có một bát cháo gà, hương thơm đang lan tỏa ra. Hoàng Minh ầm ập.

- Đang nhớ bốn thiếu gia sao?

Giọng Hoàng Minh cất lên làm thiếu nữ giật mình. Hai má ửng hồng xinh đẹp.

- Ngươi về rồi sao?

Điều Huyền cười xinh đẹp, đi tới đỡ Hoàng Minh vào phòng. Hoàng Minh hưởng thụ mùi thơm trên người nàng. Trong lòng ầm ập. Đây là người con gái nhu mì, đáng yêu hiểu chuyện. Hoàng Minh bây giờ đã cao hơn Điều Huyền một vài phân rồi. Chỉ là thua số tuổi thôi.

- Đây là nấu cho ta?

Hoàng Minh mỉm cười hỏi!

- Đúng vậy, nghe hạ nhân báo ngươi về, ta là xuống nấu cho ngươi ăn. Mau ăn đi kéo nguội.

Hoàng Minh ầm ập, bảo sao khi này không thấy nàng ra đón hấn. Hóa ra là nghe tin là đi nấu cháo cho hấn ăn. Từng thìa cháo Hoàng Minh ăn, hấn lại khen một câu rất ngon. Hai người vui vẻ trò chuyện

3.



Tạ Trường ThànhActive Member

2,165 Xu

Mới

Chương 91: Hoàng Chấn Giang trở về

Lưu Vân tông.

- Tông chủ, vật này thật kì lạ, dường như không có cách nào nghiên cứu được.

Trình Phổ tay trái xoa xoa đầu, mặt áy náy.

- Thật sự không được??

Hàng Vô Ưu ngạc nhiên.

Trình Phổ đưa ra 3 trái pokeball đã bị hỏng.

- Tông chủ xem, vật này được chế tạo không biết từ nguyên liệu gì, bên trong dường như có cả trận pháp, lại cơ quan trùng trùng điệp điệp. Lão Trình ta chỉ hơi banh nó ra, lập tức phá cơ quan vỡ thành hai mảnh.

Bên trong lại rỗng không.

- Đúng đó tông chủ, ta nghĩ là hàng đơn, nhưng khi ta cho một tên đệ tử thu phục một con yêu thú cấp 4. Vẫn là thành công. Pháp bảo này, quá mức cao siêu, chắc phải mất thời gian khá dài.

Mĩ Phụ bên cạnh lên tiếng.

Hàng Vô Ưu nhún mày, nghĩ một hồi ra lệnh.

- Còn 30 trái, chỉ giữ lại 15 trái. 15 trái tiếp tục nghiên cứu. Lần này phải cẩn thận tỉ mỉ hơn. Kêu thêm Kim Thương đi, hấn ta là trận pháp sư cấp 5. Lão Phúc cùng Lão Hoàng tới luôn. Các người phải cùng nhau cố gắng.

- Rõ, thưa tông chủ

Tĩnh Thú môn.

Cao tăng tĩnh thú môn đã nghị luận rất lâu rồi. Chuyện không khác Lưu Vân tông là mấy. Kết quả chót lại. Vẫn là phải nghiên cứu tiếp...

Liên Minh Chi đoàn.

- Lam Thành lão tổ, vật này thật quá quái dị. Trận pháp cùng cơ quan trùng điệp. Dùng sức thì chỉ có bị hủy. Mà không dùng thì không có cách nào kiểm tra.

Một tên trung niên đang trình bày cùng Lam Thành lão tổ.

Lão đang hai tay cầm hai cái vỏ đỏ trắng của pokeball. Bên trong nhắm kín, rỗng, chẳng có gì. Vậy tại sao nó lại có uy năng nghịch thiên như thế???

- Tập trung hết trận pháp sư, luyện khí sư về liên minh nghiên cứu. Nhất định tìm ra cách làm.

Lam Thành lão tổ ra lệnh, sau đó cầm hai mảnh rời đi.

..

Hoàng Minh lúc này không biết các tông môn liên minh đầu giá được pokeball đang vật vã cỡ nào. Hấn chỉ đang nằm tận hưởng những cái bóp vai

của Điều Thuyền mà thôi.

- Hoàng Minh ca ca, người là tu luyện bao nhiêu lâu rồi.

Bên cạnh là một thiếu nữ, nàng tên Quân Nhược Lan. Thiếu nữ tóc dài buộc hai bím. Chuyện là tuần trước nàng tìm ra được nhà của Hoàng Minh, tự nhận là bạn của Hoàng Minh và ở đây hơn một tuần rồi. Về xinh xắn hoạt bát đáng yêu rất được Trần Mẫn yêu thích. Trần Mẫn còn đang định nhận làm con dâu thứ hai ấy chứ, thế nên cũng hết mực cưng chiều.

- Ta sao? Gần hai tháng đi.

- Điều Thuyền tí, tí có tu luyện không?

Quân Nhược Lan lại hỏi

- Ta không có!

Điều thuyền nhẹ nhàng trả lời.

Đứng rồi, suýt nữa lại quên, Hoàng Minh dự định tối nay là phải kiểm một bộ công pháp giúp Điều Thuyền tu luyện mới được. Không thể sau này hán tu luyện, tuổi thọ cao, mà nàng lại lại vì tuổi già mà đi trước hán.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có một hạ nhân chạy vào, bẩm báo:

- Thiếu gia, lão gia trở về, phu nhân cho gọi người ra đón ạ!!!

Hoàng Minh giật đầu một tiếng, dẫn theo hai nàng ra ngoài.

Hoàng Chấn Giang đi công chuyện hơn tháng nay, trở về. 2 xe ngựa đang đi về trang viên. Trước cổng đã có một đoàn người đứng đón rồi.

Hít hít!

Xe ngựa dừng, hai tráng hán nhảy xuống, từ xe ngựa đi xuống, một là văn nhân hai mắt sáng ngời bước xuống, người còn lại là một trung niên gia hơi ngăm, thân thể khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Nhìn kĩ khuôn mặt một hồi là có thể nhận ra, đây chính là bản chính sao ra Hoàng Minh rồi

- Chúc Mừng Lão gia bình an trở về!

Đám hạ nhân đồng loạt hành lễ.

Hoàng Chấn Giang giật đầu, bước từng bước tới. Ôm lấy Trần Mẫn một cái tình cảm. Hạ nhân là không dám nhìn đấy, chỉ có đám Hoàng Minh Chu Du Đoàn Dự là gương mặt lên nhìn thôi.

- Tên này, làm trò gì vậy, mau vào đi

Trần Mẫn đẩy trọng phu ra, lườm một cái, nhưng trong lòng là ngọt ngào không thôi.

Hoàng Chấn Giang cười cười, nhìn sang Hoàng Minh, ôn tồn nói.

- Về sớm thế, ta còn tưởng người đi vài năm

Hoàng Minh không trả lời, chỉ cười hề hề..

Tuy có nhìn thấy nhiều người lạ, thế nhưng Hoàng Chấn Giang vẫn thỏa mái đi vào. Phía sau hai tráng hán chỉ huy vài hạ nhân khênh đồ trên xe ngựa xuống.

Mọi người vào tới phòng khách, lúc này Trần Mẫn mới bắt đầu giới thiệu cho Hoàng Chấn Giang biết.

- Vị này là Mẫn thân của Triệu Vân tiểu tử. Nàng tới đây là ta có thêm người bầu bạn.

Mẫn thân của Triệu Vân đứng dậy hành lễ một cái chào hỏi

Trần Mẫn tiếp tục

- Bên kia là một đám tiểu quý, quý tử của người đưa về đấy. Tuy nghịch ngợm nhưng tất ngoan ngoãn.

Lần lượt đám Đoàn Dự Chu Du Trương vô kỵ đứng dậy báo tên

- Còn hai cô nương này!!!

Trần Mẫu lôi ra Điều Thuyền cùng Quân Nhục Lan.

- Là hai nàng con dâu của ta!!!!

Phụtttttt!!!

Hoàng Minh vừa uống một ngụm trà, nghe tới đây phun ra ngoài.

- Tên nhóc kia, nguoi phản ứng thế là sao?

Trần mẫu hừ một tiếng, quát!

- Không có, không có gì cả!!

Hoàng Minh xua xua tay.

Điều Thuyền cùng Quân Nhục Lan ngượng ngùng, hai má đỏ hồng, đi ra hành lễ với Hoàng Chấn Giang.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, đoạn lấy ra hai miếng ngọc bội tặng hai nàng.

Quân Nhục Lan vui sướng nhận lấy, nàng có cảm giác như được bố chồng đưa cho tín vật làm dâu vậy. Trong lòng vui mừng không thôi.

4.



Tạ Trường ThànhActive Member

2,165 Xu

Mới

Chương 92: Trần áp lệnh bài

Hoàng Minh đang tìm kiếm công pháp, thế nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

- A Trang, có công pháp nào dành cho nữ không?

Hoàng Minh hỏi thăm.

A Trang đang đứng bên kia, nghe được gọi, đi tới.

- Chủ Nhân muốn loại công pháp nào

Hoàng Minh nghĩ ngợi, đoạn đáp:

- Loại nào tinh thuần công pháp, thủy hệ hay băng hệ đi.

A trang gật đầu, tay trái kéo một vệt, không ngờ xuất hiện hai quyển sách.

- Đây là thủy hệ công pháp "Thủy Liên Hoa" và công pháp "Hàn Băng Chân Khi" chủ nhân có thể lấy một trong hai.

Hoàng Minh gật đầu. Thủy hệ và băng hệ thích hợp cho nữ. Băng hệ sức chiến đấu sẽ cao hơn. Thôi lấy băng đi. Hoàng Minh chọn Hàn Băng Chân Khi. Giá tiền là 3000 kim tệ. Không vấn đề. Hắn bây giờ dư sức bỏ ra số tiền ấy.

Tốt rồi, bây giờ lại là đi giết đám tròn tròn kia.

Cả một tối công kích, tới gần sáng Hoàng Minh định thôi, rút ra khỏi hệ thống thì bỗng hắn nhìn thấy một vật. Vật này chỉ như tấm thẻ bài, màu đen kịt. Là rơi trên người một con cung mê tròn tròn quái. Hoàng Minh nhanh chóng sử dụng dịch chuyển tức thời lao tới nhặt lên cho vào ba lô, khi đám cung mê tròn tròn quái kịp nhận ra, lao tới tấn công. Hoàng Minh lại sử dụng thể thần thuật trốn thoát. Động tác nhanh chóng dứt khoát.

Ra đến ngoài hàng dừa Hoàng Minh mới lấy ra xem là vật gì.

Trần Áp thẻ bài.

Tinh quái vật phẩm

Trấn áp thẻ bài gồm 10 lá. Được mang trong mình khả năng trấn áp yêu thú cấp thấp. Thu thập 10 tấm thẻ bài để đi qua khu vực.

Ồ, thì ra là nó. Hoàng Minh vui mừng. Hóa ra là cần có thứ này. Mịa, giờ mới tìm ra cách để đi vào sâu hơn. Thoát khỏi đám cung mê tròn tròn quái này.

Thu thập 10 tấm thẻ bài. Vậy là bây giờ còn 9 tấm nữa. Tốt lắm. Hoàng Minh thoát hệ thống ra ngoài. Dẫn Điều Thuyền hôm nay hẳn sẽ quan trọng phòng, không cho ai tới làm phiền rồi lại đăng nhập lại. Hoàng Minh quyết tâm, hôm nay phải tìm đủ 9 tấm còn lại mới được.

- Tinh tinh, Chúc mừng chủ nhân đạt được cấp 6, mau chóng mạnh mẽ.
- Tinh tinker, chúc mừng pokemon pikachu đạt cấp 6, thực lực tăng lên
- Tinh tinh, chúc mừng pokemon hitokage đạt cấp 6, thực lực tăng lên.

Kia rồi, Hoàng Minh vui mừng, vụt vụt, lấy được. Hoàng Minh lại nhặt được tấm thứ hai. Hay lắm cứ đà này.

Liên tục sử dụng kỹ năng, liên tục tấn công. Cạn kiệt lại ngồi tu luyện. Hoàng Minh không biết là bao lâu rồi, chỉ biết xả không ngừng kỹ năng, đến khi lấy được tấm thẻ thứ 6. Pikachu cùng hitokage đã quá mệt mỏi. Hẳn thu về. Đành ra ngoài hiện thực. Bên ngoài đã là trời tối. Cái bụng sôi lên ừng ực, Hoàng Minh nhanh chóng chạy xuống bếp kiếm đồ ăn....

Ăn no rồi, hẳn lại tiếp tục một mình chiến đấu.

- Không được, A trang, liệu có vật gì giúp ta nhanh chóng hồi phục linh lực không nhỉ?

A Trang mỉm cười. Đan được có thể làm được việc này. Chủ nhân nên học luyện đan.

Luyện đan sao? Hoàng Minh gật gật, đọc truyện tiên hiệp hẳn cũng xem qua, nhân vật chính nào cũng biết luyện. Thế vậy ta cũng không thể kém cạnh. Hơn nữa ta còn có hệ thống mà.

Được rồi. Xong vụ này học luyện đan. Lấy đan được làm kẹo ăn đi. Hê hê

Hoàng Minh rảnh thối nghĩ trong đầu như vậy.

- Haiz, không biết các huynh đệ giờ này có chiến đấu xoát boss không. Đại ca của các người cũng đang xoát tiểu quái đây. Mỗi tội, ta không còn ở địa cầu nữa rồi. Bỗng nhiên Hoàng Minh có chút buồn. Nơi này không có internet, không có mạng điện tử. Không có máy tính. Không có điện thoại. Một đồng kiến thức máy móc như hẳn lại không có chỗ dùng.

- Ka me jo ko!

Đùng đùng..

Cái thứ 10. Hoàng Minh nhanh chóng lao tới nhặt lấy rồi lại thoát đi

Thành công. Nhìn tấm thẻ bài thứ 10 trên tay, Hoàng Minh vui sướng, quá tốn công rồi. Quá mệt mỏi rồi.

- Tinh tinh, tìm được tấm thẻ thứ 10 Trấn áp thẻ bài, phải chăng dung hợp.
- Đùng!

Hoàng Minh gật đầu.

- Tinh tinh, dung hợp thành công, nhận được Trấn áp Lệnh Bài.

Trấn áp lệnh bài

Phẩm chất: Tinh Chuẩn

Công dụng: Trấn áp yêu thú bất kể cấp bậc trong 10 giây.

Làm lạnh 1 ngày!

Thứ tốt, quá bá đạo. Hoàng Minh hoan hô nhảy cẫng lên. Con mịa nó, trấn áp bất kể cấp bậc 10 giây. Dường như là lúc quyết định rồi còn gì. Hoàng Minh hẳn lại có một lá bài tẩy mới.

Hoàn Thành rồi, trước tiên nên nghỉ ngơi đã. Hoàng Minh tự nhủ, dục tốc bất đạt. Còn nhiều thời gian.

- Người ra rồi, một ngày một đêm ở trong đó, cảm thấy thân thể thế nào?

Điều Thuyền Lo lắng hỏi:

- Không cảm đề gì, sao sáng sớm đã đứng ở đây rồi!

Hoàng Minh mỉm cười.

- Ta là lo lắng người ra không có thức ăn ngay, ta vừa nấu một nồi gà hầm. Để ta bung lên.

Nói xong rồi Điều Thuyền quay người đi xuống dưới, Hoàng Minh cảm thấy ấm áp vô cùng. Ông trời không bạc đãi hán mà.

Hoàng Minh chạy theo, bê giúp nâng nồi gà, bung lên tới phòng. Điều Thuyền tay nghề nấu thật ngon lắm. Hoàng Minh ăn ngon lành, thậm chí còn uống cạn hết cả nước. Một bên Điều Thuyền ngồi nhìn hán ăn, một bên vui vẻ cười xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Trở về Thái Minh Trấn

Hoàng Minh mỉm cười, nhanh chóng di chuyển sang đảo kì bí. Nhìn đám cung mê tròn tròn quái, Hoàng Minh phần khởi không thôi.

Triệu hồi ra pikachu cùng hitokage. Bắt đầu cày lại cấp thôi.

Hoàng Minh nhắm mắt trái lại, 2 giây sau mở ra. Con mắt trái của hán lúc này không ngờ là một màu đỏ ngầu. Sharingan của hán kì lạ chưa từng thấy. Một hình tam giác bên trong một hình tròn. Bên ngoài hình tròn là 8 dấu phẩy. Hoàng Minh mở ra sharingan. Một đàn kĩ năng mới lại xuất hiện

Tsukuyomi - Thần Mặt Trăng

Để sử dụng, người dùng Tsukuyomi nhìn thẳng vào mắt của đối phương và cài đặt ảo thuật lên họ. Người bị rơi vào ảo giác của Tsukuyomi hoàn toàn bị khống chế, không thể vận dụng bất kỳ một chiêu thức nào để có thể phản công lại. Người điều khiển Tsukuyomi có thể hành hạ đối phương trong ảo giác bao nhiêu lâu tùy thích. Thực tế thì khoảng thời gian bên ngoài chỉ có vài giây, nhưng đối với người rơi vào Tsukuyomi thì có thể là vài ngày đã trôi qua. Đau đớn triền miên không bao giờ chấm dứt hay thoát khỏi được ảo thuật.

Amaterasu - Nữ thần mặt trời

Ngọn lửa của thuật này có màu đen và không thể dập tắt trừ phi người (hay vật) dính thuật cháy thành tro hay người có Mangekyou Sharingan khống chế

Susano'o – Thần biển cả và bão tố

một chiêu thức sử dụng dạng Mangekyou của Sharigan tạo nên 1 bóng ma cầm kiếm không lồ bao bọc quanh người điều khiển.

(ngân huyền cảnh mới có thể sử dụng)

Hoàng Minh đọc kĩ một hồi, susano là chưa dùng được thôi. Còn lại thì....

- Tân công đi pikachu, hitokage! Mịa nó, ông đây san phẳng đám tụi baayyyyyyyyyy.

Một đêm qua đi bình thường. Sáng sớm đám Kiều Phong Đoàn Dự vẫn rời giường đứng giờ. Ra sân giữa luyện tập quyền cước. Chẳng biết từ khi nào đã thành thói quen.

- Lão đại chưa dậy sao?

Trương Vô Kỵ hỏi.

- Tiểu Ngư Nhi, qua gọi lão đại dậy đi.

Đoàn Dự sai vật..

- Không cần gọi, ta dậy rồi.

Hoàng Minh ngáp một cái to rồi lững thững đi ra. Cả đêm đánh đánh giết giết, hắn đã kéo lại được luyện khí tầng 5. Càng ngày càng cần nhiều kinh nghiệm, chém bộn cung mê tròn tròn quái này là không ăn thua rồi. Cả bọn bắt đầu theo cặp luyện quyền. Hoàng Minh cũng ở một bên luyện, vừa luyện vừa tính toán việc cần làm tiếp theo.

8 giờ sáng, Hoàng Minh dẫn theo đám tiểu đệ, đi tới tạm biệt Linh Vô Song cùng Linh San để rời đi.

- Ưng lão vừa đi hôm qua, hôm nay ngươi cũng rời đi sao?

Linh Vô Song nói.

Hoàng Minh gật đầu.

- Cảm ơn đoàn trưởng những ngày qua, hiện tại bọn ta cần về thôi.

Linh Vô Song cười ha hả. Sai người đưa tới phi hành thú cho đám Hoàng Minh.

Linh San hai mắt rung rức, Hoàng Minh cười khỏ. Đoạn nói:

- Yên tâm, rảnh rồi thì sang bên nhà ta, không vấn đề gì chứ.

Linh San nghe xong mới vui mừng.

9 thiếu niên, 3 yêu thú phi hành bay về phía đông. Quay lại Thái Minh Trấn.

Mất nửa ngày mới trở về Thái Minh trấn, Hoàng Minh thấy lòng có chút vui vẻ. Nơi này có nhà của hắn. Là nơi đầu tiên hắn đến. Nơi có gia đình hắn.

- Tiểu Minh, về rồi hả??

Trần Mẫu nghe tin con trai về, nhanh chóng đi từ phòng ra, không nhận được gọi một tiếng. Phía sau nàng là một nữ nhân khác, là mẹ của Triệu Vân.

Đi sau cùng lại là một thiếu nữ rất xinh xắn, tóc buộc lại thành hai bím, mắt to, cực kì đáng yêu.

Hoàng Minh nhú nhú mày, nha đầu này nhìn rất quen.

Thiếu nữ mỉm cười, nháy mắt với Hoàng Minh, đoạn nói:

- Sao? Không nhận ra ta???

Hoàng Minh nghĩ không ra, mặc dù nhìn có chút quen mắt. Đoán là Hoàng Minh không nhận ra, thiếu nữ nói:

- Lúc trước ở trong vùng cấm Hùng Thiên sâu lắm, ngươi đã cứu ta cùng hai vị gia gia. Ngươi nhớ không?

Ồ, Hoàng Minh chợt nhớ lại, đúng là lúc đấy, thì ra là nha đầu này. Trận đấy là hắn đánh với Lang Vương mà.

- Tại sao ngươi lại ở đây?

Hoàng Minh hỏi?

- Ta là chơi chơi, hi

Thiếu nữ cười tươi

Trần mẫu hai mắt quắc lên, quát:

- Vừa về nhà đã không có trên dưới, mau về tắm rửa thay quần áo.

Sau đó nàng nhìn qua đám thiếu niên còn lại, tiếp tục quát:

- Cả các ngươi nữa, cũng nhanh đi thay, đừng để ta còn thấy hạt bụi nào.

Cả đám thiếu niên tán loạn chạy mất.

. Hoàng Minh về đến phòng, một mùi thơm tràn vào mũi, bên trong một thân ảnh xinh đẹp, đang sắp chống cằm ngồi trên bàn. Trên mặt bàn lại có một bát cháo gà, hương thơm đang lan tỏa ra. Hoàng Minh ầm ập.

- Đang nhớ bốn thiếu gia sao?

Giọng Hoàng Minh cất lên làm thiếu nữ giật mình. Hai má ửng hồng xinh đẹp.

- Ngươi về rồi sao?

Điều Thuyền cười xinh đẹp, đi tới đỡ Hoàng Minh vào phòng. Hoàng Minh hưởng thụ mùi thơm trên người nàng. Trong lòng ấm áp. Đây là người con gái nhu mì, đáng yêu hiểu chuyện. Hoàng Minh bây giờ đã cao hơn Điều Thuyền một vài phân rồi. Chỉ là thua số tuổi thôi.

- Đây là nấu cho ta?

Hoàng Minh mỉm cười hỏi!

- Đúng vậy, nghe hạ nhân báo ngươi về, ta là xuống nấu cho ngươi ăn. Mau ăn đi kéo ngươi.

Hoàng Minh ấm áp, bảo sao khi này không thấy nàng ra đón hắn. Hóa ra là nghe tin là đi nấu cháo cho hắn ăn. Từng thìa cháo Hoàng Minh ăn, hắn lại khen một câu rất ngon. Hai người vui vẻ trò chuyện

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Hoàng Chấn Giang trở về

Lưu Vân tông.

- Tông chủ, vật này thật kì lạ, dường như không có cách nào nghiên cứu được.

Trình Phổ tay trái xoa xoa đầu, mặt áy náy.

- Thật sự không được??

Hàng Vô Ưu ngạc nhiên.

Trình Phổ đưa ra 3 trái pokeball đã bị hỏng.

- Tông chủ xem, vật này được chế tạo không biết từ nguyên liệu gì, bên trong dường như có cả trận pháp, lại cơ quan trùng trùng điệp điệp. Lão Trình ta chỉ hơi banh nó ra, lập tức phá cơ quan vỡ thành hai mảnh.

Bên trong lại rỗng không.

- Đúng đó tông chủ, ta nghĩ là hàng đơn, nhưng khi ta cho một tên đệ tử thu phục một con yêu thú cấp 4. Vẫn là thành công. Pháp bảo này, quá mức cao siêu, chắc phải mất thời gian khá dài.

Mĩ Phụ bên cạnh lên tiếng.

Hàng Vô Ưu nhú mày, nghĩ một hồi ra lệnh.

- Còn 30 trái, chỉ giữ lại 15 trái. 15 trái tiếp tục nghiên cứu. Lần này phải cẩn thận tỉ mỉ hơn. Kêu thêm Kim Thương đi, hắn ta là trận pháp sư cấp 5. Lão Phúc cùng Lão Hoàng tới luôn. Các ngươi phải cùng nhau cố gắng.

- Rồi, thưa tông chủ

Tĩnh Thú môn.

Cao tăng tĩnh thú môn đã nghị luận rất lâu rồi. Chuyện không khác Lưu Vân tông là mấy. Kết quả chót lại. Vẫn là phải nghiên cứu tiếp...

Liên Minh Chi đoàn.

- Lam Thành lão tổ, vật này thật quá quái dị. Trận pháp cùng cơ quan trùng điệp. Dùng sức thì chỉ có bị hủy. Mà không dùng thì không có cách nào kiểm tra.

Một tên trung niên đang trình bày cùng Lam Thành lão tổ.

Lão đang hai tay cầm hai cái vỏ đồ trắng của pokeball. Bên trong nhắm kín, rỗng, chẳng có gì. Vậy tại sao nó lại có uy năng nghịch thiên như thế???

- Tập trung hết trận pháp sư, luyện khí sư về liên minh nghiên cứu. Nhất định tìm ra cách làm.

Lam Thành lão tổ ra lệnh, sau đó cầm hai mảnh rời đi.

..

Hoàng Minh lúc này không biết các tông môn liên minh đầu giá được pokeball đang vật vã cỡ nào. Hắn chỉ đang nằm tận hưởng những cái bóp vai của Điều Thuyền mà thôi.

- Hoàng Minh ca ca, ngươi là tu luyện bao nhiêu lâu rồi.

Bên cạnh là một thiếu nữ, nàng tên Quân Nhược Lan. Thiếu nữ tóc dài buộc hai bím. Chuyện là tuần trước nàng tìm ra được nhà của Hoàng Minh, tự nhận là bạn của Hoàng Minh và ở đây hơn một tuần rồi. Về xinh xắn hoạt bát đáng yêu rất được Trần Mẫn yêu thích. Trần Mẫn còn đang định nhận làm con dâu thứ hai ấy chứ, thế nên cũng hết mực cưng chiều.

- Ta sao? Gần hai tháng đi.

- Điều Thuyền tí, tí có tu luyện không?

Quân Nhược Lan lại hỏi

- Ta không có!

Điều thuyền nhẹ nhàng trả lời.

Đúng rồi, suýt nữa lại quên, Hoàng Minh dự định tối nay là phải kiếm một bộ công pháp giúp Điều Thuyền tu luyện mới được. Không thể sau này hắn tu luyện, tuổi thọ cao, mà nàng lại lại vì tuổi già mà đi trước hắn.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có một hạ nhân chạy vào, bẩm báo:

- Thiếu gia, lão gia trở về, phu nhân cho gọi người ra đón ạ!!!

Hoàng Minh gật đầu một tiếng, dẫn theo hai nàng ra ngoài.

Hoàng Chấn Giang đi công chuyện hơn tháng nay, trở về. 2 xe ngựa đang đi về trang viên. Trước cổng đã có một đoàn người đứng đón rồi.

Hít hít!

Xe ngựa dừng, hai tráng hán nhảy xuống, từ xe ngựa đi xuống, một là văn nhân hai mắt sáng ngời bước xuống, người còn lại là một trung niên gia hơi ngăm, thân thể khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Nhìn kĩ khuôn mặt một hồi là có thể nhận ra, đây chính là bản chính sao ra Hoàng Minh rồi

- Chúc Mừng Lão gia bình an trở về!

Đám hạ nhân đồng loạt hành lễ.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, bước từng bước tới. Ôm lấy Trần Mẫn một cái tình cảm. Hạ nhân là không dám nhìn đấy, chỉ có đám Hoàng Minh Chu Du Đoàn Dự là giương mắt lên nhìn thôi.

- Tên này, làm trò gì vậy, mau vào đi

Trần Mẫn đẩy trọng phu ra, lờm một cái, nhưng trong lòng là ngọt ngào không thôi.

Hoàng Chấn Giang cười cười, nhìn sang Hoàng Minh, ôn tồn nói.

- Về sớm thế, ta còn tưởng ngươi đi vài năm

Hoàng Minh không trả lời, chỉ cười hề hề..

Tuy có nhìn thấy nhiều người lạ, thế nhưng Hoàng Chấn Giang vẫn thỏa mái đi vào. Phía sau hai tráng hán chỉ huy vài hạ nhân khênh đồ trên xe ngựa xuống.

Mọi người vào tới phòng khách, lúc này Trần Mẫn mới bắt đầu giới thiệu cho Hoàng Chấn Giang biết.

- Vị này là Mẫn thân của Triệu Vân tiểu tử. Nàng tới đây là ta có thêm người bầu bạn.

Mẫn thân của Triệu Vân đứng dậy hành lễ một cái chào hỏi

Trần Mẫn tiếp tục

- Bên kia là một đám tiểu quý, quý tử của người đưa về đây. Tuy nghịch ngợm nhưng tất ngoan ngoãn.

Lần lượt đám Đoàn Dự Chu Du Trương vô kỵ đứng dậy báo tên

- Còn hai cô nương này!!!

Trần Mẫn lúi ra Điều Thuyền cùng Quân Nhược Lan.

- Là hai nàng con dâu của ta!!!!

Phụt!!!!!!

Hoàng Minh vừa uống một ngụm trà, nghe tới đây phun ra ngoài.

- Tên nhóc kia, người phản ứng thế là sao?

Trần mẫn hừ một tiếng, quát!

- Không có, không có gì cả!!

Hoàng Minh xua xua tay.

Điều Thuyền cùng Quân Nhược Lan ngượng ngùng, hai má đỏ hồng, đi ra hành lễ với Hoàng Chấn Giang.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, đoạn lấy ra hai miếng ngọc bội tặng hai nàng.

Quân Nhược Lan vui sướng nhận lấy, nàng có cảm giác như được bố chồng đưa cho tín vật làm dâu vậy. Trong lòng vui mừng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Trấn áp lệnh bài

Hoàng Minh đang tìm kiếm công pháp, thế nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

- A Trang, có công pháp nào dành cho nữ không?

Hoàng Minh hỏi thăm.

A Trang đang đứng bên kia, nghe được gọi, đi tới.

- Chủ Nhân muốn loại công pháp nào

Hoàng Minh nghĩ ngợi, đoạn đáp:

- Loại nào tinh thuần công pháp, thủy hệ hay băng hệ đi.

A trang gật đầu, tay trái kéo một vệt, không ngờ xuất hiện hai quyển sách.

- Đây là thủy hệ công pháp "Thủy Liên Hoa" và công pháp "Hàn Băng Chân Khi" chủ nhân có thể lấy một trong hai.

Hoàng Minh gật đầu. Thủy hệ và băng hệ thích hợp cho nữ. Băng hệ sức chiến đấu sẽ cao hơn. Thôi lấy băng đi. Hoàng Minh chọn Hàn Băng Chân Khi. Giá tiền là 3000 kim tệ. Không vấn đề. Hắn bây giờ dư sức bỏ ra số tiền ấy.

Tốt rồi, bây giờ lại là đi giết đám tròn tròn kia.

Cả một tối công kích, tới gần sáng Hoàng Minh định thôi, rút ra khỏi hệ thống thì bỗng hần nhìn thấy một vật. Vật này chỉ như tấm thẻ bài, màu đen kịt. Là rơi trên người một con cung mê tròn tròn quái. Hoàng Minh nhanh chóng sử dụng dịch chuyển tức thời lao tới nhặt lên cho vào ba lô, khi đám cung mê tròn tròn quái kịp nhận ra, lao tới tấn công. Hoàng Minh lại sử dụng thể thân thuật trốn thoát. Động tác nhanh chóng dứt khoát.

Ra đến ngoài hàng dừa Hoàng Minh mới lấy ra xem là vật gì.

Trần Áp thẻ bài.

Tinh quái vật phẩm.

Trần áp thẻ bài gồm 10 lá. Được mang trong mình khả năng trấn áp yêu thú cấp thấp. Thu thập 10 tấm thẻ bài để đi qua khu vực.

Ồ, thì ra là nó. Hoàng Minh vui mừng. Hóa ra là cần có thứ này. Mịa, giờ mới tìm ra cách để đi vào sâu hơn. Thoát khỏi đám cung mê tròn tròn quái này.

Thu thập 10 tấm thẻ bài. Vậy là bây giờ còn 9 tấm nữa. Tốt lắm. Hoàng Minh thoát hệ thống ra ngoài. Dẫn Điều Thuyền hôm nay hấn bẻ quan trong phòng, không cho ai tới làm phiền rồi lại đăng nhập lại. Hoàng Minh quyết tâm, hôm nay phải tìm đủ 9 tấm còn lại mới được.

- Tinh tinh, Chúc mừng chủ nhân đạt được cấp 6, mau chóng mạnh mẽ.
- Tinh tìnđẹp, chúc mừng pokemon pikachu đạt cấp 6, thực lực tăng lên
- Tinh tinh, chúc mừng pokemon hitokage đạt cấp 6, thực lực tăng lên.

Kìa rồi, Hoàng Minh vui mừng, vụt vụt, lấy được. Hoàng Minh lại nhặt được tấm thứ hai. Hay lắm cứ đà này.

Liên tục sử dụng kỹ năng, liên tục tấn công. Cạn kiệt lại ngồi tu luyện. Hoàng Minh không biết là bao lâu rồi, chỉ biết xả không ngừng kỹ năng, đến khi lấy được tấm thẻ thứ 6. Pikachu cùng hitokage đã quá mệt mỏi. Hấn thu về. Đành ra ngoài hiện thực. Bên ngoài đã là trời tối. Cái bụng sôi lên ục ục, Hoàng Minh nhanh chóng chạy xuống bếp kiếm đồ ăn...

Ăn no rồi, hấn lại tiếp tục một mình chiến đấu.

- Không được, A trang, liệu có vật gì giúp ta nhanh chóng hồi phục linh lực không nhỉ?

A Trang mỉm cười. Đan được có thể làm được việc này. Chủ nhân nên học luyện đan.

Luyện đan sao? Hoàng Minh gât gât, đọc truyện tiên hiệp hấn cũng xem qua, nhân vật chính nào cũng biết luyện. Thế vậy ta cũng không thể kém cạnh. Hơn nữa ta còn có hệ thống mà.

Được rồi. Xong vụ này học luyện đan. Lấy đan được làm kẹo ăn đi. Hê hê

Hoàng Minh rắm thôi nghĩ trong đầu như vậy.

- Haiz, không biết các huynh đệ giờ này có chiến đấu xoát boss không. Đại ca của các người cũng đang xoát tiểu quái đây. Mỗi tội, ta không còn ở địa cầu nữa rồi. Bỗng nhiên Hoàng Minh có chút buồn. Nơi này không có internet, không có mạng điện tử. Không có máy tính. Không có điện thoại. Một đồng kiến thức máy móc như hấn lại không có chỗ dùng.

- Ka me jo ko!

Đùng đùng..

Cái thứ 10. Hoàng Minh nhanh chóng lao tới nhặt lấy rồi lại thoát đi

Thành công. Nhìn tấm thẻ bài thứ 10 trên tay, Hoàng Minh vui sướng, quá tốn công rồi. Quá mệt mỏi rồi.

- Tinh tinh, tìm được tấm thẻ thứ 10 Trần áp thẻ bài, phải chăng dung hợp.

- Đúng!

Hoàng Minh gât đầu.

- Tinh tinh, dung hợp thành công, nhận được Trần áp Lệnh Bài.

Trần áp lệnh bài

Phẩm chất: Tinh Chuẩn

Công dụng: Trấn áp yêu thú bất kể cấp bậc trong 10 giây.

Làm lạnh 1 ngày!

Thứ tốt, quá bá đạo. Hoàng Minh hoan hô nhảy cẫng lên. Con mịa nó, trấn áp bất kể cấp bậc 10 giây. Dường như là lúc quyết định rồi còn gì. Hoàng Minh hấn lại có một lá bài tẩy mới.

Hoàn Thành rồi, trước tiên nên nghỉ ngơi đã. Hoàng Minh tự nhủ, dục tốc bất đạt. Còn nhiều thời gian.

- Ngươi ra rồi, một ngày một đêm ở trong đó, cảm thấy thân thể thế nào?

Điều Thuyền Lo lắng hỏi:

- Không cảm thấy gì, sao sáng sớm đã đứng ở đây rồi!

Hoàng Minh mỉm cười.

- Ta là lo lắng ngươi ra không có thức ăn ngay, ta vừa nấu một nồi gà hầm. Để ta bung lên.

Nói xong rồi Điều Thuyền quay người đi xuống dưới, Hoàng Minh cảm thấy ấm áp vô cùng. Ông trời không bạc đãi hắn mà.

Hoàng Minh chạy theo, bê giúp nâng nồi gà, bung lên tới phòng. Điều Thuyền tay nghề nấu thật ngon lắm. Hoàng Minh ăn ngon lành, thậm chí còn uống cạn hết cả nước. Một bên Điều Thuyền ngồi nhìn hắn ăn, một bên vui vẻ cười xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tiểu mập mập thù dai

Hoàng Minh nhìn thấy nụ cười của nàng, hắn ngẩn ra. Thật đẹp!

Điều Thuyền trông về mặt Hoàng Minh, không nhận được đồ mặt. Tay trái không biết từ lúc nào đã tìm tới hông hắn, vặn một cái 360 độ.

- Á á á!!!!

Hoàng Minh hét lên thất thanh, đau đến cong người như con tôm. Đòn hiểm này vẫn là công hiệu cao như vậy. Mà cũng quái lạ, kẻ địch ra tay thì Hoàng Minh có thể đỡ ngay, mà Điều Thuyền không có tu luyện, tại sao mà hắn lại không cảm nhận được, thậm chí người tu luyện như hắn bị bẹo một cái mà đau nhói. Hoàng Minh suy diễn mãi không ra.

Điều Thuyền cũng chỉ cười tươi, không thèm đỡ Hoàng Minh dậy. Hoàng đại gia quần quai một lúc mới bò dậy, cũng không dám lỗ mãng, đoạn lấy ra từ trong người một quyển sách.

- Điều Thuyền, đây là một quyển công pháp, ngươi xem có thể tu luyện hay không?

Hoàng Minh đặt vào tay Điều Thuyền rồi nói.

- Công pháp?? Ta là có thể tu luyện sao?

Điều Thuyền hai mắt phượng mở to, ngạc nhiên.

Hoàng Minh gật đầu, đáp:

- Đương nhiên, nữ nhân của ta thì phải theo ta tu luyện, cùng nhau bên nhau chứ!

- Ai là của ngươi nữ nhân, hừ!

Điều Thuyền hừ một tiếng, cũng không nói nhiều, cầm theo sách rồi đi

Hoàng Minh gãi gãi mũi, hắn có nói gì sai sao???

Hoàng Minh ra khỏi phòng, đi tới bên ngoài trang viên. Hạ nhân thấy hắn đi qua đều đứng lại hành lễ, hắn chỉ gật đầu.

- Lão đại, ngươi bế quan ra rồi?

Bế quan??? Hoàng Minh ngẩn ra, rồi lại gật đầu.

Tiểu Ngư Nhi chân chừ một lúc, không biết nghĩ gì.

- Sao thế? Muốn nhờ ta chuyện gì sao?

Tiểu Ngư Nhi ngượng ngùng, cố lấy dũng khí, đáp lời.

- Lão đại, ngươi có thể cho ta mượn chút tiền!!!

- Đệ cần tiền làm gì, có chuyện gì gấp cần sao??

Hoàng Minh hỏi:

- Đệ, đệ muốn mua một cái đỉnh luyện đan nho nhỏ

Tiểu Ngư Nhi ngưng ngừng. Hoàng Minh nghe tới đây mới ồ lên, hần là quên mất. Trước đã định mua cho tên này một cái rồi. Mà quên bég. Cũng tốt, nói mới nhớ hần cũng là định luyện đan đấy.

- Không việc gì, đệ đừng lo, để ta đi mua cho đệ.

Tiểu Ngư Nhi hai mắt vui mừng, không nhịn được ôm lấy Hoàng Minh hoan hô.

Hoàng Minh sợ hãi, miệng kêu oai oái, mịa nó, lão từ đến đây là lần đầu tiên bị ôm lấy. Lại còn là nam. Hoàng Minh hết sức đẩy tên nhóc đang vui sướng ra, hứa hẹn sẽ sớm mua, sau đó mới dẫn theo Tiểu Ngư Nhi ra sau núi.

Gần tới nơi đã nghe thấy tiếng đánh đấm um tói.

- Đoàn Chông vó, đỡ ta hòa cầu, ha ha ha.

- Tên mập chết tiết, ngươi phải gọi lão nhị, lão nhị nghe không??

- Con mịa nhà ngươi, ném gì mà nắm thế, có ngon ra đấu tay đôi!!!

- Ngươi nghĩ ta ngu chắc, ta ném ta ném!!!!

Hoàng Minh không cần nhìn thấy đã đoán được hai tên trờ đánh kia lại rảnh chuyện rồi.

Qua hai lùm cây đã thấy được khoảng đất trống, trước là 5 tên tiểu đệ đang đứng vỗ tay cổ vũ.

Giữa sân là một tên mập, đang điên cuồng ném hòa cầu, đối diện là Thái tử Đoàn Dự của chúng ta, đang ôm khiên khỏ sở đón đỡ. Hoàng Minh nhìn thấy mà nhớ lại buổi ước hẹn đầu lúc ở Cát Lạc binh đoàn. Tình cảnh này không khác gì hôm ấy cả.

-Lão đại! Ngươi tới rồi!

- Lão đại!

-Lão đại!

Đám Kiều Phong, Chu Du thấy Hoàng Minh tới liền chào một câu. Hoàng Minh gật đầu, lấy ra một tấm thảm. Bắt đầu trải ra hoa quả đồ ăn trong ba lô. Cả đám rới rít khen hay, 7 tên lác các ngồi ăn hoa quả xem kịch. Một bên hai tên vừa đấu quyền vừa đấu khẩu.

- Mập mập chết bầm, dừng đi, nom xem giờ chúng ta thành trò cười rồi!!

- Trò cười thì sao, chi cần cho ngươi ăn thiệt thòi là được. Cứ chịu khó núp sau cái khiên, làm con rùa rút đầu đi. Ta lại ném đây, 2 quả một nhé.

Bùm bùm bùm.

Hoàng Minh lắc đầu, mịa, hóa ra tên mập này là thù dai như vậy!!

Nhìn vẻ khỏ sở của Đoàn Dự, Hoàng Minh lại thấy vui vẻ.

- Cố lên mập mập, dùng sức thêm chút nữa

Hoàng Minh không nhịn được, bên ngoài khích lệ một câu

Cả đám bên ngoài ăn một miếng, lại cười ha hả, hùa theo.

- Đứng rồi, dùng sức thêm đi tiểu bàn tử

Giọng này là Kiều Phong

- Ném bên trái cái khiên kia, mông sắp vỡ rồi.

Chu Du không chịu thua, nhắc luôn chỗ yếu.

- Đứng đây, đứng đây, bên trái kia, bên trái

Giọng hô không sợ trời sập này là của Tiểu Ngư Nhi

Đoàn Dự trong lòng như có nỗi uất ức không thể tả, khôn nạn!!!

Bao tay của hắn sắp không chịu nổi nữa rồi. Cứ đà này, sợ hỏng mất.

- Mập mập chết bầm, vắn này ngươi thắng, thu lại đi.

Đoàn Dự hét to, bỏ đi hình tượng, lăn hai vòng né hóa cầu, bắn hết bộ quần áo. Hắn không dám đỡ nữa. Chỉ sợ bao tay bị hủy thôi. Có mỗi món pháp khí này hắn yêu thích nhất. Không thể bị hỏng được.

- Đừng có hòng, ăn hai trái nữa đi.

Tiểu bàn tử không tìm không phải cười ha ha nói.

- Mập mập, dừng lại thôi.

Hoàng Minh nói to.

Vũ bàn tử nghe thấy Hoàng Minh nói, cũng không đành lòng, cuối cùng vẫn thu lại, Thất tinh công chúa bay bay trên vai hắn, nàng vui vẻ hát bài gì đó, nghe chừng rất đặc ý.

Đoàn Dự thờ phào, đứng dậy phui phui bụi ở quần áo, chặt vật vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Xông qua Cung mê tròn tròn quái

- Lão đại, người nói xem, chúng ta sau đợt huấn luyện rồi, phải làm gì tiếp theo?

Chu Du hỏi!

Hoàng Minh gật đầu, hắn còn nhiều dự tính.

- Điều này ta sẽ nói sau, có việc cho đệ làm đây!

Chu Du gật đầu.

- Mai đi phiên ảnh hội đấu giá, cầm theo 5 trái pokeball, đổi giúp ta 2 lò luyện đan.

- Lò luyện đan? Cả đám ngạc nhiên.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Lão Đại người là muốn luyện đan sao?

Hoàng Minh gật đầu đoạn đáp.

- Ta cùng tiểu ngư nhi cùng luyện.

Nghe Hoàng Minh nói, cả bọn ồ lên. Tiểu Ngư Nhi muốn luyện đan sao?

Kiều Phong không nhịn được nói.

- Trước kia Tiểu Bá bá là phụ thân của tiểu Ngư trong thôn là luyện đan sư đấy!!

- Cha truyền con nổi sao?

Đoàn Dự cười ha ha.

Tiểu Ngư Nhi ngưng ngừng cười. Vũ mập mập vỗ cái đét vào vai.

- Ngưng cái gì, cố gắng mà luyện, sau này cả đám bọn ta há miệng đợi đan dược của đệ.

Tiểu Ngư Nhi nghệt ra, câu nói này của Vũ bàn tử như vang lên trong đầu. Đến vũ mập mập cũng không ngờ rằng, sau này luyện đan sư đệ nhất đại lục được hỏi:

- Vì sao có thể bỏ qua tu luyện, trở thành luyện đan sư??

- Vì ta muốn bọn hần ăn đan thay cơm!!!

Tối đến, Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ trở về, hần liền ghé qua vấn an phụ thân. Hai hôm phụ thân hần về mà hần vẫn chưa qua vấn an.

Phòng phụ mẫu hần ở sau chính sảnh, còn sớm nên vẫn chưa tắt nến.

cộc cộc!!

- Ai đấy?

Giọng nữ hỏi.

- Là nhi tử!

Hoàng Minh đáp!

- Minh nhi hà, vào đi!

Trần mẫu nhỏ giọng nói.

Hoàng Minh bước vào, trong phòng Hoàng Chấn Giang đang ngồi ở bàn, Trần mẫu thì đang bóp vai cho hần.

- Nhi tử đến vấn an hai người, hôm trước tới giờ ta bế quan thật sự không qua được!

Hoàng Chấn Giang gật đầu, hần là ít nói, con trai mạnh mẽ là hần rất vui mừng. Nhìn thấy Hoàng Minh là hần lại nghĩ thấy bóng dáng mình ngày xưa, tầm này tuổi, hần đã là thiên tài của Hoàng gia, bỏ lại sau lưng tất cả các huynh đệ đồng tộc, thậm chí là gia tộc khác. Vậy mà, Hoàng Chấn Giang thờ dài một hơi. Trần mẫu như thấu hiểu được phụ quân, khẽ vỗ lên vai hần hau cái. Hoàng Chấn Giang hỏi thăm

- Lần này đi cùng sư phụ người lịch lãm thế nào, sao trở lại sớm?

Hoàng Minh đã dự tính trước, bèn nói.

- Sư phụ là có việc đột xuất, dường như có việc phải làm.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, cao nhân bận rộn thường có việc đột xuất.

- Sư phụ người tên họ gì? Thật sự có bản lĩnh sao?

Trần mẫu dịu dàng hỏi. Nàng lo lắng nhi tử không được dạy dỗ đúng

- Sư phụ tên thật nhi thần không hỏi. Chỉ biết ngoại hiệu của người, người đời gọi người là Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh????

Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu nhủ mày, cố gắng nghĩ xem đã nghe qua ở đâu chưa?

Hoàng Minh thì cười thầm, Làm sao mà biết được Đại Thánh.

- Chắc hần là cao nhân lánh đời, chịu khó tu luyện, đừng làm sư phụ người thất vọng.

Hoàng Chấn Giang nhắc nhở một câu.

- đúng vậy, cố gắng lên, ta mà biết người lười biếng, coi chừng cái lỗ tai.

Hoàng Minh vâng dạ một câu, hỏi thăm một chút nữa rồi xin về.

Tiếng chân Hoàng Minh ra khỏi sảnh, Trần mẫu mới ngồi xuống, hai tay đan ngón vào nhau.

- Sao vậy?

Hoàng Chấn Giang hỏi.

- Thiếp đang nghĩ, không biết vị sư phụ kia của nhi tử thật là cao nhân, hay là kẻ lừa đảo.

Hoàng Chấn Giang âm ừ, hẳn cũng là có ý nghĩ như vậy. Thế nhưng nhi tử từ chưa tu luyện, hiện tại đã là luyện khí trung kỳ gần hậu kỳ, cách tu luyện cùng dạy dỗ chắc hẳn không phải kẻ lừa đảo đâu.

- Thiếp nghĩ khi nào hỏi thử sư phụ của nhi tử, biết đâu có thể có cách!!!!

Hoàng Chấn Giang mặt có chút buồn bã.

Hoàng Minh về phòng, không thấy Điều Thuyền trong phòng, chắc đang bận bịu nghiên cứu công pháp rồi. Cả một ngày trời không biết tu luyện được không. Hoàng Minh đóng cửa, bắt đầu hành trình tìm kiếm câu đố của kì bí đảo.

- Link Start!!!

Hoàng Minh đăng nhập hệ thống, lần nữa xuất hiện tại đảo. Tối nay nhất định phải băng qua đám cung mê tròn tròn quái này mới được. Đứng trước ranh giới hàng dừa, Hoàng Minh hít một hơi thật sâu, cũng không biết xa bao nhiêu, chết ở trong này liệu có ảnh hưởng gì hay không. Mọi, liều mạng, ông đây chết qua rồi, chẳng lẽ còn sợ.

Đám cung mê tròn tròn quái thấy Hoàng Minh, cả đám đang tụ tập, nhao nhao kêu gào hò hét. Hoàng Minh cười nhếch môi một cái, đúng thương hiệu của hắn.

Xuất phát!!

- Kamejoko!!!!

Bùm!!!!

Một đôn dọn sạch đường, bỏ qua ngoài tai thông báo giết quái, Hoàng Minh nhanh chóng lao theo con đường hẳn vừa tạo ra. Tụ tập năng lượng hai bí vào hai chân, nhanh chóng vọt lên như đạn bắn.

Chỉ một thoáng đã đi được hơn 20 mét, Hoàng Minh đã bị chặn lại, ngay lúc này!!

- Dịch Chuyển tức thời!!

Vụt, Hoàng Minh biến mất, khu vực hắn vừa đứng nổ lên ầm ầm, không biết bao nhiêu cung mê tròn tròn quái cùng phát nổ.

Cách xa 30 mét, Hoàng Minh mồ hôi chảy ròng ròng, không thể dừng lại, hắn tiếp tục nhảy trên đầu đám cung mê tròn tròn quái, thế nhưng..

Bùm bùm bùm.

Tiếp tục vị trí hắn đang đứng phát nổ.

- Thế thân thuật!!!

Hoàng Minh ngay lập tức lại biến mất, để lại một khúc cây, khúc cây nhanh chóng bị gặm hết sạch

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Thôn Ma Lang

Hú vía, Hoàng Minh vừa chạy nhảy, càng vào trong càng thấy nhiều hơn cung mê tròn tròn quái. Hoàng Minh da đầu run lên, mồ hôi, bọn này là vô biên vô hạn há????

Kĩ năng đào tẩu của hắn đều đang quay vòng, bây giờ thật khó, Hoàng Minh lẩn lộn, né tránh.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.

Bùm bùm bùm, hơn 60 Hoàng Minh xuất hiện, tán ra tứ phía, Cung mê tròn tròn quái lập tức bị thu hút, chua nhau ra đuổi theo. Hoàng Minh vui mừng,

nhanh chóng đi chuyển.

Kia rồi, cách đó còn không xa, hần đã thấy được một hàng dừa khác, nhanh tới.

Nhanh chóng nea tránh các con màu đỏ, Hoàng Minh đã gần tới được vị trí hàng dừa. Bỗng một trận rung chuyển, từ dưới đất bỗng chui lên một thân hình. Hoàng Minh không nhìn được chửi thề.

- Ta ***, sao có thể, đây là boss sao??

Trước mặt hần lúc này là một cộ cung mê tròn tròn quá to vật vã, phải to bằng một cái tòa nhà. Màu tím, trên mép nó còn có hai hàng râu trắng. Hoàng Minh tặc lưỡi, muốn chặn ta, hãy đợi đây, Hoàng Minh không nhìn được, lấy ra con át chủ bài của hần.

- Phải chăng kích hoạt Trấn Áp lệnh bài???

- Phải, nhanh nhanh hộ cái!!!!

Hoàng Minh thúc dục.

Rình, một luồng uy áp từ Trấn Áp lệnh bài tỏa ra, Cung Mê tròn tròn quá bỗng khiếp sợ tháo chạy tán loạn, con Boss thì còn gắng gượng, nó hét lên thật to, dường như không chịu nổi, nó lập tức độn thổ xuống chạy đi. Đúng là vừa chui ra khỏi hố, lại nhanh chóng chui vào. Hoàng Minh thờ phào. May quá, đi nhanh, thời gian không có nhiều. Vụt vụt vụt, Hoàng Minh chưa bao giờ chạy nhanh như vậy. Vụt, hần bay qua hàng dừa, an toàn rồi. Hoàng Minh ngồi bệt xuống, thở hồng hộc. Quá hại não rồi. Trấn áp lệnh bài hết công dụng, trở lại lạnh lẽo như bình thường, Hoàng Minh cất lại ba lô, bây giờ hần mới có thời gian nhìn lại xung quanh. Hần đang ngồi ở một bãi cỏ. Sau lưng hần cung mê tròn tròn quá đã xuất hiện chập chùng, và chúng nó cũng không chạy qua hàng dừa, vẫn cố gắng găm giữ gào thét khi thấy Hoàng Minh. Trước mặt hần lại là một khung cảnh khác. Cây cối mọc rậm rạp, còn có cả đồi núi, dường như đã rất lâu năm rồi chưa có ai tới. Cây cỏ thụ cao lớn tỏa bóng râm. Hoàng Minh có cảm giác đi vào rừng rậm hoang sơ vậy. Nhưng mà, nơi này có cỏ quá. Hoàng Minh nhủ vậy, từ này tới giờ chưa nghe một âm thanh nào. Dường như nơi này, không có sinh vật????

Hoàng Minh ổn định một chút, bắt đầu đi vào.

- Không khí trong lành quá!!

Hoàng Minh hít thở, không nhìn được cảm thán một câu.

Quá yên tĩnh rồi, nơi này cảnh đẹp, non xanh nước biếc. Mỗi tội không có sinh vật nào là sao?

Càng vào sâu Hoàng Minh càng cảm thấy hơi lạnh sống lưng. Nơi này có khí tức gì đó rất áp lực. Tuy vậy, Hần vẫn chậm rãi đi vào. Mợ, vào tới đây vất vả như vậy, không vào khác nào toi công. Hần lợ mợ tiếp tục đi vào. Vào càng sâu trong rừng, ánh sáng càng ít đi, cây cối che đi hầu hết ánh mặt trời rồi.

- Đây là!!!!

Hoàng Minh có chút sợ hãi. Giữa rừng lại là một khoảng đất trống, bên trong khoảng đất ấy, không ngờ lại là một thân hình to lớn kinh khủng. Một đầu lang. Hoàng Minh nuốt nước bọt cái ực. Không kim chế được sợ hãi. Nếu khi này con cung mê tròn tròn quá boss kia chỉ bằng cái nhà thôi. Thì bây giờ, con lang này phải gấp 3 gấp 4 lần.

- Tĩnh tĩnh, phát hiện yêu thú thượng cổ Thôn Ma Lang!

Thôn Ma Lang là tay sai đắc lực của Ma Vương, thực lực kinh khủng, vô cùng tà ác. Hàng ngàn con người hi sinh mới tổ chức phong ấn được yêu thú này. Hiện tại Thôn Ma Lang suy yếu nhưng đang có dấu hiệu phục hồi, nó liên tục phá phong ấn. Phong ấn không còn bao nhiêu năng lượng. Mau mau tiêu diệt nó!!!!

Hoàng Minh nhìn dòng chữ thông báo chạy nhanh trước mặt. Mặt hần lúc này đen như cái đáy nồi. Mợ, phong ấn cái chim gì. Không rõ nó còn bao nhiêu sức lực, nhưng cái thân thể kia. Hoàng Minh tự nhiên nghĩ đến cái cảnh, một chân đạp hần bẹp xẹp như con tép, hần rùng mình một cái. Nhiệm vụ chết tiệt. Kiểu này không được mạnh động. Phải từ từ, tốt nhất là nên đợi Trấn áp lệnh bài quay vòng xong. Một ngày chờ ở đây, ta đợi được. Xem nó nằm kia, thờ đều đều, chắc là ngủ. Hoàng Minh lúc đến hùng dũng bao nhiêu, uy phong bao nhiêu, mặt héch lên bao nhiêu, thì bây giờ rón rén, vừa đi vừa ngo về sau xem tình hình, lăm là lăm lét như ăn trộm.

Đến khi ra được hàng dừa ranh giới hần mới thờ phào. Khiếp thật, nhìn cái đã thấy bất lực rồi, không biết cả người hần có to bằng một cái móng chân của nó không. Hoàng Minh cười khổ. Hệ thống ơi hệ thống, chơi nhau thế này đây. Hoàng Minh không biết làm gì, không dám đăng xuất, chỉ sợ đăng xuất lại xuất hiện ở bên kia lúc mới đến, lại công dã tràng. Tốt nhất ở đây đợi, tiện thể nghiên cứu một chút, nghĩ cách đánh xem làm thế nào. Hoàng Minh tự an ủi mình như vậy. Bên ngoài trời đã bắt đầu sáng. Hạ nhân trong trang viên bắt đầu làm việc. Một hạ nhân nhận nhiệm vụ đi chuẩn bị đồ ăn sáng. Bỗng nhiên hết âm lên. Trước mặt nắng là phòng của Điều Thuyền. Thế nhưng, bao xung quanh phòng là một lớp băng tuyết phủ kín....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đánh lén Thôn Ma Lang

Tiếng hét thất thanh làm mọi người xung quanh đều giật mình chạy tới. Nhanh nhất vẫn là đám thiếu niên bên kia dãy nhà đang tập quyền buổi sáng

- Có chuyện gì vậy?

Đoàn Dự đỡ cô nàng dậy, nàng ta run run chỉ về phía phòng Điều Thuyền.

- Tí tí!!!

Kiều Phong hét to, sợ hãi chạy đến, Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi cũng thất kinh lao theo. Chu Du nhủ mày, tại sao lại có băng tuyết phủ kín gian phòng này, những phòng khác lại không có.

- Thật lạnh!

Lệnh Hồ Sung run lấy bầy, hai tay cố gắng kéo cửa cùng Tiểu Ngư Nhi. Thế nhưng cửa phòng đã bị băng hóa rắn, nặng không kéo ra được.

-Đề ta!

Kiều Phong gọi hai tên ra, vận khí vào bàn tay.

- Từ từ đã lão tứ!!

Kiều Phong một chưởng sắp tung vào cửa chính, nghe Chu Du gọi thì ngạc nhiên quay lại.

-sao vậy tam ca, không phá làm sao vào được.

Chu Du khẽ mỉm cười một cái, cả đám đều thấy kì lạ, lúc này mà còn cười được sao?

Chu Du cũng không giải thích, đang lúc này, cửa phòng không ngờ răng rắc, băng rơi xuống đất hết, không khí đã bớt lạnh đi, cửa phòng không ngờ được đẩy ra từ trong.

- Muốn phá cửa của tí tí người???

Một giọng nói trong trẻo từ bên trong phát ra, mọi người giật mình, lúc này Quân Nhục Lan, Trần mẫu cùng Hoàng Chấn Giang cũng tới nơi. Từ phòng đi ra một thiếu nữ, mặc một bộ đồ trắng, không ngờ khí tức băng sương phát ra từ người nàng.

- Tí? Người là làm sao? sao mà phòng lại đóng băng thế này?

Kiều Phong không nhịn được hỏi thăm.

- Thuyền Nhi, Người là không có chuyện gì chứ?

Trần Mẫu cũng ân cần hỏi.

Điều Thuyền đi tới, hành lễ với Trần Mẫu cùng Hoàng Chấn Giang, đoạn đáp:

- Ta không có việc gì cả, chuyện này, chắc là do công pháp của thiếu gia đưa ta tu luyện dẫn tới!!!

Công pháp tu luyện??

Cả đám thất kinh. Công pháp tu luyện gì mà bá đạo như này.

- Tí, người là cũng có thể tu luyện rồi???

Tiểu Ngư Nhi vui mừng, chạy tới ôm lấy cánh tay Điều Thuyền, vui vẻ hỏi.

- Ủ, ta cũng có thể tu luyện rồi!

Quân Nhục Lan mặt tươi rói, ôm nốt cánh tay còn lại của Điều Thuyền, cười xinh đẹp

- Tốt quá, Thuyền tí có thể tu luyện, ta sẽ không cô đơn rồi.

- Đây là chuyện tốt, thôi nếu không có vấn đề gì nữa, ai về việc nấy đi.

Trần Mẫu mỉm cười, dặn dò cả đám tản đi, sau đó mới cùng trượng phu đi ra phòng khách.

- Phu quân, người thấy không? Một bộ công pháp cao cấp, khí chất của Thuyền Nhi lại còn tăng lên.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, một bộ cột pháp tốt, công pháp cao cấp, nếu như để lộ ra bên ngoài, sợ rằng mang đến điều ngoài ý muốn.

- Nàng cho ta bịt kín chuyện này, nhắc nhở đám tiểu tử kia không thể để lộ, chuyện này rất nguy hiểm nếu bị lộ ra ngoài.

Hoàng Chấn Giang nghiêm nghị nói.

- Ta biết, người cứ yên tâm. Nhất là tiểu tử kia, hừ, không biết còn bao nhiêu bí mật. Đợi hần ra, ta là phải tra khảo thật rõ ràng.

Trần mẫu hừ một tiếng nói.

-

Bên trong hệ thống, Hoàng đại gia của chúng ta đang ngồi ngẩn ra.

- Xong rồi, Trần áp lệnh bài đã quay vòng xong.

Hoàng Minh đứng dậy, phui mông mấy cái cho bay bụi đất. Cái đảo này ở trong hệ thống, thế nhưng y như là ngoài đời thật. Hoàng Minh cả tối còn đang nghĩ ngợi. Liệu hệ thống có liên hệ thế nào với đại lục này. Hòn đảo này liệu có phải là của đại lục Hoàng Thiên hay là phó bản của hệ thống mà thôi.

- Đi nào, đã tới thì vào thôi, Hoàng Minh chậm rãi tiến tới. Lần này đã thấy mục đích lên không cần lòng vòng nữa. Đi một thoáng hần đã thấy vị trí Thôn Ma Lang đang ngủ. Hoàng Minh phải thừa nhận là, con mọ nó to thật. Hần rón rén nhẹ nhàng bắt đầu tiếp cận, 100 mét, 80 mét, 60 mét.

- Hừ!!!

Hoàng Minh giật thót tim đứng sững lại, mồ hôi trên trán đã chảy xuống. Thôn Ma Lang không ngờ là thở ra một hơi ra khỏi lỗ mũi, lại tiếp tục hít hà đều đều. Hoàng Minh lau đi mồ hôi trên trán. Mọ nó, làm ông đây tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Hần đứng một lúc không thấy động tĩnh gì thì mới dám tiếp tục đi tiếp. Ý định của hần rất đơn giản. Nhân lúc con chết trôi này đang ngủ thì tới cho nó một đòn không tình dấy luôn. Hần nhất định sẽ dùng đòn mạnh nhất hiện tại của hần. Nhắm thẳng đầu, bắn. Tốt nhất là càng gần, càng tốt.

30 mét, 25 mét. Hoàng Minh đã ngồi xổm đi tới rồi, tầm này thôi, bắn là không thể trượt rồi. Cái đầu to tổ bố kia, bắn ra ngoài còn khó nói chi bắn trúng. Chính thời điểm này đi. Hoàng Minh dừng lại, bắt đầu quyết định ra đòn.

Hai tay hóa chưởng, hần bắt đầu vận linh lực vào tay. Linh lực bắt đầu hội tụ, Hoàng Minh tàn nhẫn ánh mắt, dùng trách ta, có trách người quá đen đui đi. Hoàng Minh lăm lăm tự an ủi hành vi cần trộm của mình.

- Ka me jo ko!!!

Vụt... Sóng năng lượng bắn ra, to như cái đầu, bay một đường thẳng tắp, nhằm trúng vị trí sống mũi, giữa hai con mắt Thôn Ma Lang.

Bùm, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Hoàng Minh mừng như điên, trúng rồi, nó còn không kịp phản ứng lại.

Thế nhưng, không giống như điều hần thấy máu me be bét, Hoàng Minh mặt tái nhợt lại, không phải chứ,....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Giao dịch

Trước mặt Hoàng Minh một đôi mắt đỏ rực đang nhìn chăm chăm hần. Hoàng Minh nuốt nước bọt cái ực. Con mọ nó, giờ làm sao đây!

36 kế chạy là thượng sách, Hoàng Minh nghĩ là làm, quay đầu dùng hết sức bú mẹ chạy như điên. Hần chạy một mạch không quay đầu lại. Một đường thẳng tắp ra tận đến hàng dừa ranh giới.

Quái lạ, sao nó không đuổi theo, Hoàng Minh ngẩn tò te, hần lại lần mò quay lại. Lấp ló sau gốc cây cỏ thụ, hần nhìn thấy Thôn Ma Lang vẫn nằm yên, chỉ là nó không còn ngủ, hai mắt đỏ rực, đôi con ngươi xoay chuyển nhìn xung quanh. Nó không di chuyển sao? Quái lạ. Hoàng Minh chân chừ một lúc. Không nhận được sử dụng Bách Hiểu.

- Tĩnh tĩnh, Tìm Hiểu Thành công!!

Thôn Ma Lang.

Thuộc Ma lang bộ lạc, trưởng thành sau biến dị thành Thôn Ma Lang.

Cấp bậc: Cấp 12

Phẩm chất: Siêu Việt

Kỹ năng:

Hoành Tảo Thiên địa

Biến Ảnh thân Pháp

Nghiền áp tiến tới

Chấn Kinh đại địa

Phá Phong và

Là yêu thú thứ 7 của Ma Vương, từng chiến đấu tại Ma Cổ Man Hoang, bị phong ấn bởi sự hợp nhất của 10 bán thánh! Thân thể tiếp cận bán thánh, Hiện tại bị suy yếu, do phá phong ấn mà tạo thành thương tổn, hiện tại không thể di chuyển. Có thể tiêu diệt nếu tìm ra yếu điểm!!

Hoàng Minh xem tới dòng thông báo, hóa ra là không thể di chuyển, thảo nào không đánh tới ta. Mà yếu điểm tại sao lại không chỉ ra, chẳng lẽ phải tự ta tìm. Nếu nó không thể di chuyển, thì sợ cái chết gì. Hoàng Minh sướng rơn. Hấn ra khỏi gốc cây, nhanh chóng đi tới trước mặt Thôn Ma Lang. Biết là nó không thể di chuyển, gan hấn to lên bằng trời.

- Áuu.

Hoàng Minh kêu lên một tiếng, hấn bắt đầu nhảy nhót ngay trước mặt Yêu thú thượng cổ, hai chân như ma thuật, hấn rõ ràng đi lùi mà như là bước lên phía trước, sau đó lại còn che tay trái trước tờ rìm rồi hẩy lên hẩy xuống. Vô cùng khoái chí. Nếu người địa cầu mà ở đây chắc chắn nhận ra điệu nhảy này là moonwalk của Michael Jackson.

- Nhân loại tiểu tử, ngươi là đang khoái chí sao??

Hoàng Minh đang nhảy bỗng nghe được âm thanh, mợ nó, ai nói vậy?

Hấn sợ hãi cảnh giác nhìn xung quanh.

- Nhìn ngó cái gì, bán thánh là đang nói với ngươi đây!!!

Âm thanh âm lãnh lại cất lên.

Hoàng Minh tròn mắt há mồm nhìn vào Thôn Ma Lang.

- Là Ngươi đang nói chuyện với ta??

Hấn ngạc nhiên hỏi??

Thôn Ma Lang hai mắt không chớp, chỉ đảo qua hai cái.

- Đúng là bán thánh, đã lâu không có sinh vật nào tới được đây, ha ha ha, không ngờ cũng có ngày xuất hiện một tên tiểu tử luyện khí kì tới đây, lại còn định ám toán ta nữa, ha ha ha

Hoàng Minh kinh ngạc, nó lờ không có mồm miệng, sao phát ra được tiếng nói?

- Hừ, đừng có loảng ngoảng, cẩn thận bốn công tử thịt ngươi!!!

Hoàng Minh nhe răng hù dọa.

Thôn Ma Lang không những còn không sợ, lại còn cất tiếng cười ha ha.

- Chỉ với một tên tiểu tử luyện khí kì như ngươi mà định giết bán thánh. Thật nực cười.ha ha ha

Hoàng Minh không thèm đáp, hấn bầu vào đám lông từ từ leo lên đầu Thôn Ma Lang, mắt một lúc mới tới nơi, ngó nghiêng xung quanh một hồi. Chết tiệt, điểm yếu nó ở đâu.

- Tiểu tử, hàng ngàn năm qua, ngươi là người thứ hai dám giẫm lên đầu bán thánh, ha ha ha, tiểu tử gan to lắm.

- Lắm mồm, có tin ông thịt người làm chả cây không?

Hoàng Minh bực mình, lắm mồm như thế làm gì, rảnh thì nói mịa cho tao yếu điểm của mày đi. Hoàng Minh có cảm giác mình như con ve bò, đang tìm chỗ da lông mỏng nhất để cắn một cái vậy.

- Tiểu tử, hay là hợp tác với ta một chuyến, thế nào?

Thôn Ma Lang bắt đầu dụ dỗ.

- Hợp tác? Nghe cũng thú vị đấy, hợp tác thế nào?

Hoàng Minh hai mắt giảo hoạt, mặt đầy vẻ tham lam.

Thôn Ma Lang trong lòng hừ lạnh, nhân loại ti tiện, toàn là loại hám lợi.

Thế nhưng giọng điệu của nó vẫn ra chiều sảng khoái.

- Người giúp ta chặt 3 cái cây kia, ta sẽ cho người 3 cái nội đan yêu thú cấp 9. Sao nào??

Nội đan yêu thú, để làm cái gì? Hoàng Minh mù mịt.

Thôn Ma Lang thấy hần ngẩn ra, tưởng đã động tâm, tiếp tục dụ dỗ:

- Không những 3 cái nội đan yêu thú, ta còn giúp người đả thông kinh mạch, nhanh chóng tiến vào vượt cấp giai đoạn. Chỉ mấy chục năm là có thể đến tới kim thân thực lực. Thế nào???

Hoàng Minh tò về sợ hãi, hỏi lại:

- Người thần thông như vậy, nhưng mà người muốn chặt ba cái cây đấy để làm gì?

Thôn Ma Lang lòng đang bực bội đến điên, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, đáp lời:

- Đương nhiên, bản thánh đã vượt qua tu luyện tới được bản thánh, là bản thánh người hiểu không? Ta muốn người chặt giúp chúng vì ở đây tối tăm quá, chúng nó che hết đi ánh sáng mặt trời, ta muốn tận hưởng ánh sáng mặt trời thôi.

Hoàng Minh đầu óc xoay chuyển, đoạn đáp.

- Được thôi, nhưng ta muốn có đồ vật trước, người là đặc đạo tiền bối, không nên lừa trẻ nhỏ, đưa trước đi.

Thôn Ma Lang nghe hần nói ức đến thổ huyết.

- Bản thánh mà lừa tiểu bối như người!!

- Không biết, cứ giao đi, tiền trao cháo múc.

Hoàng Minh vô sỉ, ngồi vắt vẻo trên đầu Thôn Ma Lang nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Cạo lông

- Được rồi, coi như người giỏi?

Thôn Ma Lang hậm hực, không biết dùng cách nào mà mặt đất xuất hiện 3 viên nội đan hình tròn trên mặt đất. Hoàng Minh nhanh chóng nhảy xuống nhặt ngay vào ba lỗ.

- Tinh tinh, nhận được nội đan yêu thú cấp 9 Ma Hình Hình.

- Tinh tinh. Nhận được nội đan yêu thú cấp 9 Thổ Dã

- tinh tinh, nhận được nội đan yêu thú cấp 9 Băng hùng

Hoàng Minh gạt đầu.

Thôn Ma Lang thấy hấn lấy đi nội đan, thúc dục.

- Được rồi, ngươi đã nhận đồ, đi chặt giùm ta 3 cái cây kia đi.

Hoàng Minh không nói gì, lại tiếp tục trèo lên đầu Thôn Ma Lang.

- Tiểu tử, ngươi không giữ lời sao?

Thôn Ma Lang hừ một cái, cúi gắt.

Hoàng Minh không thèm đáp, hấn lấy ra một thanh kunai, cắm thẳng xuống đầu Thôn Ma Lang. Keng một tiếng, thanh kunai méo xệch đi. Hoàng Minh trợn mắt, mọ nó cứng như vậy??

Thôn Ma Lang tức giận, tên tiểu tử nhân loại vô sỉ, lại còn định ám toán bản thánh.

- Tiểu tử, nhân loại đều vô sỉ như ngươi sao, nhận đồ rồi mà không làm việc...

- Câm mồm, ma thú mà còn định nói nhân nghĩa.

Hoàng Minh quát.

Thôn Ma Lang giật mình, tại sao tên tiểu tử này biết ta là ma thú...

Thôn Ma Lang còn đang suy nghĩ thì bên này Hoàng Minh đã lôi ra thanh kunai khác, lần này hấn quyết định, hấn muốn cạo lông. Hoàng Minh hai tay hai kunai bắt đầu chiến dịch làm lông.

Xoạt xoạt, Thôn Ma Lang như muốn hôn mê đi. Quá sỉ nhục. Từ trước đến nay lớn nhất sỉ nhục. Một đời bán thánh yêu thú thượng cổ vậy mà bị cạo lông. Thôn Ma Lang thật sự cơ ý nghĩ muốn ngắt đi. Hoàng Minh bên này thì mồm huyết sáo, hai tay không ngừng tỳ nào cạo đi lông của Thôn Ma Lang. Mịa, da ngươi rắn chắc sao, không lẽ lông ta không làm gì được. Ông đây cạo hết, để xem ngươi giấu điểm yếu ở đâu. Hừ hừ.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết

- Tiểu tử, đừng có cạo nữa, ngươi bị điên à

- Tiểu huynh đệ, đừng cạo nữa, ta xin ngươi

- Tổ tông của ta ơi, ngươi thôi đi được không.

Thôn Ma Lang như muốn khóc rống. Một đời chiến thần xông pha trận mạc, giết người như rạ, vậy mà cũng có ngày bất lực nhìn mình bị cạo sạch lông. Uất ức nhất là nó vừa chọn thời điểm phá phong ấn cách đây 3 ngày. Bây giờ thân thể còn không nhúc nhích được, một tên tiểu tử luyện khí kì cũng có thể nhục mạ nó. Thôn Ma Lang muốn ngắt đi, quá nhục nhã rồi.

- Mịa kiếp, câm mồm đi, nói nhiều thế, không phải ít lông sao, không cạo đi làm sao tìm được!!

Hoàng Minh chửi quát im tòi lên. Lúc này hấn đã cạo đến hết phần đuôi rồi. Vẫn không tìm được vị trí gì lạ. Hay là nó giấu dưới háng. Nghĩ là làm, hấn lại hì hục tụt xuống, chui vào trong bắt đầu công trình cạo lông.

Mịa, con này hôi thối, Hoàng Minh không nhịn được chửi một câu, vẫn chịu khó miệt mài cạo. Không biết nó thế này bao lâu, cứ phải nhanh chóng tiên thủ hạ vi cường đã.

Tiểu tử này tìm kiếm cái gì, khoan đã, lẽ nào. Thôn Ma Lang trong lòng đã sợ hãi. Có khi nào hấn biết ta là có yếu điểm. Thôn Ma Lang rùng mình, nếu như vậy thật thì nó chắc gặp nguy hiểm rồi. Hoàng Minh mất gần một ngày mới cạo hết sạch. Giờ chỉ còn lại mỗi cái đầu. Nếu dám yêu thú cùng thời Thôn Ma Lang mà nhìn thấy cảnh này chắc phải cười rụng răng, Ma Vương chắc phải xót xa lắm. Thôn Ma Lang lúc này, vẫn là thân hình to phạp, nhưng trần trụi không còn tí lông nào ở người nữa. Hoàng Minh phui phui tay, con yêu thú này, trông cũng hồng hào phết. Hấn đắc ý nhìn ngắm tác phẩm của mình.

- Tiểu Tổ tông của ta, thôi đừng đùa nữa, ngươi nói xem bộ dạng này ta còn dám gặp ai nữa.

Thôn Ma Lang khó khăn nói.

Hoàng Minh không để ý, hấn lại xoay xoay cán hai cái kunai xoay vài vòng, tiếp tục tiến tới. Thôn Ma Lang sợ hãi. Nếu lần này tiểu tử này mà làm tới đầu nó, chắc chắn phát hiện ra. Không được.

- Tiểu tổ tông, ngươi xem, ta như thế này rồi còn chưa đủ khổ sao, đừng làm nữa.

Hoàng Minh chép mỗi đoạn đáp:

- Rất tiếc, ta rất ít khi bỏ việc giữa chừng.

Lí do vì sĩ của hắn làm Thôn Ma Lang thấy như mắt muốn hoa đi. Được rồi, coi như ngươi tìm thấy thì sao, với thực lực của ngươi cũng đừng hòng làm thương tổn được ta. Thôn Ma Lang hầm hừ nghĩ.

Hoàng Minh làm việc rất hiệu quả, dọn dẹp sạch đám lông, nhiều lúc hắn định đâm vài phát vào mắt con cò hó này cái, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, biết đâu xảy ra ngoài ý muốn chuyện gì. Cứ tìm đã.

Thấy rồi, Hoàng Minh nhảy cẫng lên, bên trái sống mũi của nó là một đám da màu xanh lam. Khắc hình như một trận pháp nhỏ vậy. Được che chắn bằng đám lông rậm rạp. Ngoài Ma Vương ra, hắn là người thứ hai biết được vị trí yếu điểm của Thôn Ma Lang. Thôn Ma Lang biết không dây giếm được, hừ lạnh một tiếng.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi đừng hòng làm thương tổn được ta, chỉ cần 1 ngày nữa, ta sẽ khôi phục hành động. Ngươi là đừng mong sống sót.

Thôn Ma Lang đe dọa.

Hoàng Minh cũng hừ một cái, đáp:

- Mịa nó, ngươi nghĩ ta cho ngươi thêm một ngày???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Kẻ được chọn

Hoàng Minh không nhiều lời, cầm kunai đi tới dùng lực cầm mạnh xuống.

Keng, kunai của hắn lại bị méo xệch đi.

Đạch, ở đây cũng cứng như vậy???

Hoàng Minh cảm thấy đau đầu, mịa nó, phải dùng cách nào nhỉ. Hắn một bên suy nghĩ, Thôn Ma Lang bên này càng tự tin. Thấy rồi thì sao, ngươi tìm được thì sao, không phải là cũng không có cách nào đánh tới. Hừ, tiểu tử, ngươi tưởng bán thánh là thứ ngươi có thể thương tổn được.

- Kamejoko!!

Bùm!!

Không ăn thua, Hoàng Minh nhú mày.

- Hòa độn, hóa chi thuật!!!

Cũng không được, mịa nó, bây giờ làm thế nào nhỉ. Hoàng Minh nghĩ ngợi một lát, đứng rồi, thử nó xem nào.

Hắn à một tiếng vỗ tay cái đét, sau đó nhắm hai mắt lại. Thôn Ma Lang ngẩn ra, tên chết tiệt này làm sao đây, đánh không được nghệt ra à?

Roẹt, Hoàng Minh mở mắt, mắt phải của hắn vẫn bình thường, thế nhưng mắt trái của hắn đã biến thành màu đỏ, kèm theo hình thù kì lạ. Thôn Ma Lang Sợ hãi, hai con mắt nó tròn trũng. Đầu óc nó như quay cuồng đi, miệng không nhin được thốt lên lắp bắp:

- Ngươi là là..là. "Kẻ Được chọn"?????

Thôn Ma Lang kinh hoàng, thật sự kẻ như thế đã xuất hiện sao?? Đầu óc nó thật sự quay cuồng, nó nhớ lại mấy trăm ngàn năm trước, trong một ngôi điện tối tăm:

- Ma Vương, đây là lời tiên tri, ngươi là không có cách nào thay đổi được!!!

Một giọng nói nhân loại cất lên. Tiếp sau đó là tiếng cười ha ha.

Rầm!!! Có tiếng gì đó rơi vỡ.

- Kẻ được chọn Sao?? Ha ha ha, sẽ không bao giờ, vì nếu kẻ đó xuất hiện, ta sẽ giết chết hắn!!!

Tiếng nói âm lãnh rét buốt cả đại điện.

Thôn Ma Lang không ngờ, kẻ được chọn đây lại xuất hiện trước mắt hắn. Hắn sẽ là đại địch sau này của Ma Vương, không được, nếu đã đề ta gặp hắn, dù phải hy sinh cũng phải giết được tên tiểu tử này. Thôn Ma Lang chiến ý tăng cao, vì sự nghiệp của người, những kẻ cản đường đều phải chết.

Hoàng Minh còn đang chưa kịp sử dụng kỹ năng, bỗng một luồng uy áp làm hắn cứng đờ người, đây là chuyện gì xảy ra.

Àm, đầu óc hắn như bị tê liệt, từ người Thôn Ma Lang bay lên một bóng con sói, lao thẳng vào thức hải của Hoàng Minh.

- Tinh Tinh, phát hiện sinh vật lạ xâm nhập, phát hiện sinh vật lạ xâm nhập, có ý muốn đoạt xá. Chủ nhân nhanh chóng tiêu diệt hắn.

Hoàng Minh sợ hãi, mịa nó, đây là đoạt xá sao. Hắn ngã vật ra đất.

Bên trong thức hải, Thôn Ma Lang đang cắn nuốt ý thức Hoàng Minh. Hoàng Minh đang khó khăn chống đỡ. - Tiểu Tử, ngươi đánh không lại bản thánh đầu, nếu không phải ngươi là kẻ được chọn, bản thánh cũng không phải dùng đến cách cuối cùng này.

Hoàng Minh không biết kẻ được chọn trong lời của nó là gì, nhưng tình thế hắn đang rất nguy hiểm.

- A Trang, mau tới giúp ta!!!!

Hoàng Minh hét to.

A trang lập tức xuất hiện bên cạnh Hoàng Minh, Thôn Ma Lang giật mình, tại sao ở đây lại có kẻ thứ 3??

Không được, phải nhanh chóng hơn. Nó lại lao tới cắn vào cánh tay Hoàng Minh cái rộp. Hoàng Minh đau đớn đập một cái, Thôn Ma Lang mang theo cánh tay của Hoàng Minh bay ra một quãng, nó nuốt cánh tay, lại tiếp tục bay tới.

- A trang, làm sao bây giờ???

A Trang vẫn không hề lo sợ, vẻ mặt vẫn bình thường, đáp:

- Yêu thú cấp bậc quá cao, chủ nhân nên sử dụng lửa của thuật Amaterasu.

Như vậy, Hoàng Minh nhanh chóng sử dụng kỹ năng.

- Amaterasu!!!

Bùng, một ngọn lửa màu đen bắn tới Thôn Ma Lang, xèo xèo xèo, Thôn Ma Lang hú ầm lên đau đớn, ngọn lửa đen sì này không ngờ cũng có thể đốt được dạng linh hồn. Thôn Ma Lang sợ hãi.

Hoàng Minh thấy có tác dụng, liền tăng lên lượng lửa..

- Tinh tinh, không thể dùng quá nhiều, đối thủ cấp bậc quá cao, sử dụng quá nhiều sẽ dẫn đến phong ấn.

Hoàng Minh nhận được thông báo của hệ thống.

- A Trang, còn cách nào khác không?

- Không có, đây là cách duy nhất tiêu diệt được nó!!!

Hoàng Minh cắn răng, mịa nó, liều. Mạng không còn thì mất làm gì nữa. Đốt, đốt cho ông. Phong ấn thì bỏ tính sau.

Hoàng Minh liên tục bắn tới lửa màu đen, Thôn Ma Lang kêu gào đau đớn, nơi bị ngọn lửa bắt đười đều bị cháy biến mất. Không được, cứ thế này nó sẽ hy sinh vô ích. Tên tiểu tử này có dị hỏa thật khủng bố. Nghĩ là làm, Thôn Ma Lang quay đầu ý định bỏ chạy. Hoàng Minh cũng nhận ra, liền quát:

- A Trang, sử dụng hệ thống đóng thức hải lại. Ta xem ngươi chạy đi đâu.

A Trang mỉm cười, hai tay vung lên, không gian thức hải hồng ngò được bao bọc lại bởi lớp phù màu xanh.

Cong, Thôn Ma Lang va vào lớp phù kêu cái cong, không ổn, bọn hắn còn định nhốt ta ở lại. Nó phẫn nộ, đập vào ầm ầm, nhưng không hề có hy vọng gì là lớp phù sẽ vỡ.

- Đã đến rồi thì đừng đi.

Hoàng Minh nói xong, lại tiếp tục bắn ra lửa đen. Thôn Ma Lang hú lên trong đau đớn. Nó quay lại gần từng chữ

:

- Nhất định, nhất định Ma Vương Sẽ báo thù cho ta!!!__

Một đời Chiến tranh yêu thú cường đại vậy mà bị giết. Lửa đen đốt sạch linh hồn Thôn Ma Lang, Hoàng Minh liền nhận được tin tức thông báo...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Vé đại điện Đấu Phá

Đây là chương thứ 100, tại đây mình cũng rất cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi, ủng hộ và động viên mình. Thật ra mọi góp ý, mọi lời bình luận của mọi người mình đều đọc nhé, cũng rất vui vì được sự đón nhận của mọi người. Mình cũng có ý định lập một gr facebook nói chuyện với mọi người. Nếu thật sự có từ 3 4 người trở lên thì mình sẽ lập nhé. Nick fb của mình là hani.misaki

Rất vui được kết bạn với mọi người!!

- Tinh tinh, Tiêu diệt thành công Thôn Ma Lang, nhiệm vụ Thập Đại Cự quái hoàn thành 1/10

.Nhận được Vé đại điện Đấu Phá 1 tấm!

.Nhận được Trái tim chiến thần một cái!

Tiến độ tiếp theo.

Cự quái số 2.

Vạn Cổ Chương Ngự

Tiến độ: Chưa Hoàn Thành

Hoàng Minh kinh ngạc, mịa nó, sao giết mà không được kinh nghiệm???

- A Trang, tại sao giết nó mà không được kinh nghiệm vậy?

Hoàng Minh bức bối hỏi.

A Trang Vẫn mỉm cười trả lời:

- Đây là Linh hồn của yêu thú, chủ nhân cần giết yêu thú cả thể xác lẫn linh hồn khi hợp nhất mới được kinh nghiệm!!

Thì ra là vậy. Hoàng Minh gật đầu, roạt, hấn thoát ra khỏi thức hải, lúc này Hoàng Minh đã ngồi dậy, cánh tay bị cắn đứt đã được bồi đắp lại. Tốt rồi. Hôm nay có lẽ đến đây thôi. Cần nghỉ ngơi lấy lại sức, vừa này quá nguy hiểm. Hoàng Minh thoát ra khỏi hệ thống.

Ngồi dậy khỏi giường, hấn hít hà một hơi, bụng thật là đói. Mặc kệ mọi thứ, hấn một mạch đi xuống bếp kiếm đồ ăn.

- Lão đại, nguoi ra rồi!

Đám thiếu niên thấy Hoàng Minh ra khỏi phòng liền kêu to một câu. Hoàng Minh chỉ gật đầu một cái, chạy một mạch xuống bếp.

- Lão đại sao vậy?

Lệnh Hồ Sung ngạc nhiên

- Đói chứ sao, nhìn là biết!

Đoàn Dự trả lời.

Hoàng Minh sau khi ăn đến 8 bát cơm mới dừng lại, thật sự quá đói. Mất một lúc mới vác được cái bụng về phòng, hấn lúc này mới có thời gian xen chiến lợi phẩm.

Trái Tim Chiến thần

Loại hình: Vòng cổ

Phẩm chất: Tinh chuẩn

Được làm bởi Vũ Cực Đại đế, Trái tim chiến thần mang trong mình dũng khí cùng ý chí kiên cường!

Khi kích hoạt tăng cường gấp đôi sát thương gây ra cùng gấp đôi phòng ngự.

Thời gian xoay vòng: 1 ngày.

Đồ tốt, Hoàng Minh vui mừng, đứng là boss có khác, rồi đồ không phải bình thường. Hoàng Minh nhanh chóng đeo lên cổ luôn. Vòng cổ nhìn rất bình thường, đeo lên không hề thấy nặng. Ở giữa vòng đeo một hình tam khiên cùng một thanh kiếm vắt chéo. Cũng ngẫu đấy, Hoàng Minh gật gù. Hắn bắt đầu lòi ra món đồ thứ 2.

Vé đại diện Đấu phá

Loại hình: Vật phẩm tiêu hao duy nhất

Phẩm chất: Huyền bí

Đại diện đấu phá là một bí mật, tôi xem, chắc hẳn có kinh hi!!!

Số lượng người tham gia 10/10

Hoàng Minh nghệt ra, đây là cái quái quỷ gì? Lại phó bản nữa à. Hắn không chắc đó là tốt hay xấu. Vật này còn có thể đưa đi mười người. Có nên dùng hay không? Hoàng Minh đắn đo. Hay là cứ tới đi, nó đã ghi có kinh hi, vậy thì tới, sợ gì không tới, tầm này...

Hoàng Minh quyết định nhanh chóng. Hắn ra ngoài phòng gọi đám Kiều Phong Chu Du.

- Lão đại, người tới!

Trương Vô Kỵ chào một tiếng khi thấy Hoàng Minh đi đến. Cả bọn đang ngồi nói chuyện vui vẻ bên bàn uống nước.

- Lão đại, đây là hai lò luyện đan người muốn, ta đã đi lấy về rồi.

Chu Du đẩy tới hai lò đan trước mặt Hoàng Minh.

Hai lò luyện đan, một cái màu đen thẫm, không có hoa văn, hai bên có hai quai cầm. Nhìn rất đơn giản. Cái bên cạnh lại màu xanh lam, cũng không có hoa văn gì. Kiểu dáng tương tự.

Chu Du cất lời:

- Nguyệt Vũ có nói đây là hai lò luyện đan tốt nhất ở chi nhánh Vân Nam Thành, ta đã mang về, lão đại người xem qua chút đi.

Hoàng Minh gật đầu, hắn liền cầm lên cả hai cái.

- Tinh tinh, phát hiện Bá Cầm Đỉnh

Phẩm chất: Tốt

Bá cầm đỉnh xác xuất thành đan cao lên 5%.

- Tinh tinh, phát hiện Hình Mĩ Đỉnh

Phẩm chất: tốt

Hình Mĩ Đỉnh nâng cao 10% xác suất phẩm chất đan được

Tốt lắm, hai cái đều khá được.

- Tiểu Ngư nhi, đệ trước cầm cái màu đen đi, nó tăng cao được xác suất thành đan được. Trước tiên tập nhiều vào..

Tiểu Ngư Nhi nghe Hoàng Minh nói gật đầu cầm lấy, Chu Du ngạc nhiên.

- Lão đại, người cũng nghiên cứu qua đỉnh sao? Nguyệt vũ đã nói qua ta nghe một lần như vậy!

Hoàng Minh ra vẻ thần bí, đoạn đáp:

- Đừng hâm mộ ta, ta rất ngượng ngừng nhé!!!

Sặc, cả bọn nhìn về mặt tự sướng của Hoàng Minh, mặt không khỏi đen lại. Không ngờ lão đại cũng có một bộ mặt này.

Hoàng Minh tự sướng một câu, rốt cục quay lại vấn đề chính.

- Ta là có một việc cần nói, các đệ nghe chút!

- Chuyện gì vậy?

Hoàng Minh thấy cả bọn nghiêm túc theo dõi, mới bắt đầu nói:

- Ta tìm thấy mọi bí cảnh, nhưng không biết là lợi hay hại.!!

Bí cảnh? Cả đám rơi vào trầm tư, Chu Du và Trương Vô Kỵ là người của tông môn, đều nghe qua bí cảnh là gì rồi.

- Lão đại, ngươi nói rõ xem như thế nào?

Chu Du hỏi lại.

Hoàng Minh kể qua giới thiệu về vé vào đại điện. Chu Du nghe xong ngẫm nghĩ một chút.

- Lão đại, ta nghĩ đây không phải là chuyện xấu, nghe qua, nơi này hẳn là cất giữ thứ gì đó, chắc không nguy hiểm đến mức nào đó đâu. ta nghĩ là nên đi.

Hoàng Minh gật đầu, hẳn cũng là nghĩ qua như vậy, chỉ là muốn hỏi ý bọn này một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đại Điện Đấu Phá

- Còn các đệ nghĩ sao?

Hoàng Minh quay qua hỏi đám còn lại.

- Không vấn đề gì, ta tin Chu Du!

Trương Vô Kỵ khẳng định chắc nịch.

- Đi thử xem, nghe chừng hay ho đấy!

Vũ mập mập cười khi cái, không quên nhét thêm một cái bánh vào miệng.

- Đi thôi lão đại, biết đâu lại nhặt được bảo bối!

Đoàn Dự gan to bằng trời lên tiếng.

Những người còn lại đều gật đầu, bọn hắn vẫn đều là thiếu niên, gan to mặt lớn, cũng không suy nghĩ nhiều.

- Vậy được rồi, chúng ta là 9 người rồi. Thêm một người nữa.

Hoàng Minh nói.

- Thêm Điều Thuyền tí đi, tí ấy cũng đã tu luyện được rồi đó.

Tu luyện được rồi? Hoàng Minh kinh ngạc. Thấy vẻ mặt của Hoàng Minh, cả bọn lại thấy kì lạ.

- Không phải lão đại ngươi đưa tí ấy công pháp sao? Tí ấy đã là luyện khí tầng 2 rồi.

Hoàng Minh mới à một tiếng, hẳn quên bém mắt, vậy được rồi. Cũng không chần chừ, nên đi luôn xem sao.

Tiểu Ngư Nhi nghe lời chạy nhanh đi gọi Điều thuyền qua.

- Có chuyện gì vậy?

Được một lúc, Điều Thuyền được Tiểu Ngư Nhi đưa đến, liền ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh thấy Điều Thuyền liền ngăn ra, thật đẹp. Điều thuyền từ hôm tu luyện tới giờ, vẻ xinh đẹp càng tăng lên, theo đó là nàng lại thích mặc y phục màu trắng. Công pháp lại là băng tính. Làm người ta cảm nhận được vẻ cao ngạo, lại lạnh giá.

- Hoàng Minh, nhìn gì đó hả? Điều Thuyền vẫn như thường ngày, giờ nắm đầm nhỏ dứ dứ vào trán Hoàng Minh đe dọa. Hoàng Minh cười ha hả, trêu ghẹo:

- Ta ngắm nữ nhân của ta, có việc gì sai đâu?

Cả đám nghe lão đại nói mà thâm khâm phục, lão đại khoản tán gái đúng là miệng lưỡi bô bô mặt dày.

- Lão đại, đại tẩu, có lẽ khi khác thân mật được không?

Chu Du không nhìn được nói một câu. Điều Thuyền đang bẹo hồng Hoàng Minh xoáy một vòng, nghe được câu đại tẩu, hai má ửng hồng xinh đẹp, ngượng ngừng dừng lại động tác. Hoàng Minh thì vừa xoa chỗ đau vừa cười hề hề.

- Lão đại, giờ chúng ta cần chuẩn bị những gì?

Hoàng Minh cười một cái, đáp:

- Không cần chuẩn bị, giờ đi luôn?

Đi luôn sao? Cả đám ngơ ngác. Đi thì phải chuẩn bị đồ đạc, lương thực, thú cưỡi chứ.

Hoàng Minh cũng không giải thích, hất lấy ra vé vào đại điện. Lập tức ấn vào sử dụng

- Tinh Tinh, sử dụng vé đại điện đầu phá?

- Đúng!!

Hoàng Minh chấp thuận.

Roẹt roẹt roẹt, ngay lập tức một không gian hình tròn xuất hiện ngay trước mắt cả đám. Không gian vận vẹo kì bí xuất hiện làm cả bọn sợ hãi lui về sau.

- Kích hoạt vé đại điện Đầu Phá thành công. Số lượng qua vé 10/10. Mời nhanh chóng đi qua. Thời gian còn lại 15 giây.

Hoàng Minh nghe thông báo, nhồm chán chừ, hô lên một tiếng.

- Đi, nhanh chóng!!!

Hắn kéo theo Điều Thuyền đi vào. Cả đám cũng nhanh chóng lần lượt đi vào theo. Tiểu Ngư nhi là người cuối cùng đi vào. Roẹt, không gian biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vài giây sau, một thân hình xinh xắn đi đến, ngạc nhiên:

- Ô, mọi người hôm nay đi đâu hết rồi, bỏ lại ta một mình không có ai chơi cùng sao, hic!!

Hoàng Minh thấy mình đi vào một vùng sáng loáng, không thể mở mắt ra được. Quá là chói mắt. Hắn vẫn cầm chắc tay Điều Thuyền, nên cũng không lo ngại. Chỉ một lúc sau, hắn cảm nhận được chân mình tiếp đất, liền mở mắt ra.

Thật kinh ngạc, nơi này là đại điện Đầu phá???

Hoàng Minh không thể tin được vào mắt mình, trước mắt hắn là một lối đi dài. Nơi này.... Linh khí thật tinh thuần, nồng đậm gấp 4 5 lần Hoàng Thiên Đại lục.

Lần lượt cả đám đều xuất hiện, Điều thuyền đến nọ ngượng ngừng rút tay lại. Hoàng Minh mỉm cười, cũng không cố giữ. Đến nơi an toàn là được rồi. Cả bọn nhanh chóng xích lại gần nhau, khi đã ổn định không thiếu ai, mới bắt đầu đi lên phía trước.

- Nơi này thật tráng lệ!

Chu Du không nhìn được cảm thán một câu. Mọi người đều gật đầu đồng ý như vậy.

- Lão đại, người cảm nhận được không, nơi này linh khí thật nồng đậm!

Chu Du cất tiếng nói.

Điều Thuyền hai mắt đẹp híp lại, nàng rất thích nơi này. Thật đẹp. Con đường đi vào mãi chưa thấy điểm dừng.

- Sao mà dài thế, chưa thấy điểm đến vậy?

Đoàn Dự không kiên nhẫn nói. Cứ đi như vậy gần nửa tiếng, bọn hắn cuối cùng cũng nhìn thấy lối vào.

Một cánh cửa to lớn. Được làm không biết bằng chất liệu gì, Hoàng Minh nhú mảy, trông như là một cái cửa tòa lâu đài vậy.

-Nào, dùng sức đẩy đi!!

Cả bọn chia ra hai bên, cùng đẩy.

- 2 3 đẩy!!!

Két két két!!!

Hai cánh cửa chậm rãi mở ra, không gian bên trong cũng chậm rãi xuất hiện.

- Thật kì vĩ!!!

Kiều Phong đứng một lúc cảm thán. Trước mặt bọn hắn là một đại điện to lớn, được thắp sáng bởi hàng ngàn ngọn nến treo tường. Hai bên lấp lánh các viên đá tảng. Các bức tường được điêu khắc hoa văn cực kì tỉ mỉ. Hoàng Minh có cảm giác mình như đi vào một lâu đài trung cổ phương tây vậy.

Cả bọn còn đang cảm thán ngắm nhìn, bỗng nhiên một giọng nói vang lên trong đại điện!

- Chào mừng các người đã tới được nơi này! Đại Điện Đấu phá hàng trăm vạn năm nay là đám đầu tiên tiểu bối đến.

Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ sợ hãi, vội vàng đứng chụm lại gần nhau đề phòng.

Giọng nói kia lại tiếp tục.

- Không cần khẩn trương, các người là hậu bối may mắn, như luật của Đại điện Đấu Phá, tiểu bối nào có thể đến nơi đây, đều có thể lấy đi một vật. Mỗi người chỉ lấy được một vật mà thôi. Nhớ kĩ nhớ kĩ. Các người chỉ có một ngày thời gian!!!! Bắt đầu đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Không ngờ đều có thật

Tiếng nói vang lên rồi biến mất trong hư không. Hoàng Minh nghe tới đây, đã hiểu rồi. Hóa ra kinh hi trong tám vé giới thiệu là đây. Mỗi người đều được lấy một món đồ. Vậy đại điện này có những đồ gì chứ?

- Đi lên đi, tranh thủ tìm kiếm xem sao.

Hoàng Minh cất tiếng, cả đám bắt đầu đi lên chính giữa đại điện. Bên trên sảnh đại điện là hàng trăm món đồ đều được để trên bệ, mỗi bệ đều có một tấm bia đá.

- Lão Đại, chúng ta nên tìm hiểu kĩ một chút rồi hẵng lấy!

Chu Du lên tiếng nói. Mọi người gật đầu, có hẳn một ngày thời gian. Không nên vội vàng hấp tấp.

Hoàng Minh bắt đầu đi tham quan.

Món đồ đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái bình đan dược.

- Vân Trùng Đan.

Trương Tiểu Phàm đề lại.

Hoàng Minh giật mình, cái gì cơ, Trương Tiểu Phàm, hắn có nhìn lầm không.

Mang theo hiểu kì, Hoàng Minh tiếp tục đi sang bên bệ vật phẩm bên cạnh.

Huyết xích Long.

Long Huyền để lại.

Lại là Long Huyền! Hoàng Minh lập tức chạy sang bên cạnh.

Thiên Sơn Dao.

Sở Dương để lại.

Hoàng Minh sợ hãi vô cùng. Không thể trùng hợp như vậy được!

Hắn tiếp tục chạy sang thứ 4 thứ 5 bệ.

Thái Hoàng Chi Tân đan.

Quân Mạc Tà để lại.

Tiểu Thế Giới đảo nhỏ.

Diệp Mặc để lại.

Vô Ảnh phù.

Lăng Tiểu để lại.

Mạc Ảnh

Sở Mộ để lại.

- Lão đại bị làm sao vậy? Sao cứ chạy liên tục thế?

Đoàn Dự ngạc nhiên hỏi. Cả đám mới để ý đến Hoàng Minh lúc này. Chỉ thấy hắn với bộ mặt không tưởng đang liên tục chạy đi chạy lại các bệ, chỉ để đọc tên.

Minh Chân Đan.

Bạch Tiểu Thuần để lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn hắn ở đây đều là có thật sao? Hoàng Minh đứng chết lặng một lúc. Chu Du mới tiến lại hỏi thăm.

- Lão đại, người là có chuyện gì vậy?

Hoàng Minh lắc đầu, không biết nói thế nào.

- Người biết những người này sao?

Điền Thuyền dường như nhận ra điều gì, hỏi.

Hoàng Minh gật đầu, làm sao mà không biết được, tất cả bọn hắn, hắn đều đọc qua, nghe qua rồi. Không nghĩ bọn hắn chỉ là nhân vật trong truyện thôi, tại sao bọn hắn lại có tên xuất hiện ở đây? Trùng hợp sao, không thể, không thể có chuyện trùng hợp như vậy! Tất cả bọn hắn, đều là tưởng tượng ra, bọn hắn làm sao mà có thật được. Hoàng Minh trầm ngâm suy nghĩ. Nếu mà thật sự có thực, vậy thì thế lực nào, kẻ nào có thể tập trung đồ của bọn hắn ở đây được. Người đó là một kẻ như thế nào. Hoàng Minh càng nghĩ càng sợ hãi, càng thấy mình như phát hiện ra một chuyện gì đó kinh khủng lắm.

- Lão đại, bọn họ là ai? Tại sao họ lại để đồ lại ở đây?

Hoàng Minh chần chờ một lúc, đoạn đáp:

- Bọn hắn vì sao để đồ đạc ở đây thì ta không biết, thế nhưng, bọn hắn, đều là những huyền thoại!

Hoàng Minh cảm thán một câu. Cả bọn nghe thấy Hoàng Minh nói đều yên lặng. Cũng phải thôi, nếu không phải nhân vật kinh khủng thì làm sao có thể xuất hiện ở nơi đây, để lại những đồ vật này.

- Lão đại, vậy chúng ta nên lấy những vật gì?

Hoàng Minh cũng không đắn đo.

- Các đệ lấy vật cần thiết cho mình đi, nên là những vật có giá trị về sau thì tốt hơn.

Cả đám gât đầu. Hoàng Minh chần chờ một chút, lại tiếp tục đi tham quan. Hầu hết các nhân vật chính trong truyện tiên hiệp, hần đều thấy tên ở đây. Thật sự bọn hần là có thật hay chỉ là sự lừa dối. Câu hỏi này cứ xoay quanh trong đầu hần một cách khó hiểu. Đại điện này rốt cuộc là ở đâu, ai tạo ra, và nó có ý nghĩa là gì. Hoàng Minh càng nghĩ càng thấy khó chịu.

- Hoàng Minh, ngươi xem, ta lấy được gì này!

Điều Thuần đi đến cạnh Hoàng Minh lấy ra một con yêu thú nhỏ, còn đang cuộn mình lại, dường như nó đang ngủ. Không biết con vật này đã ở đây bao nhiêu lâu rồi.

Là yêu thú của Sở Mộ sao? Con này rõ ràng là hồ li, hay nó là hậu duệ của Mạc Tà?

Hoàng Minh càng nghĩ càng thấy đúng. Gần như cả bọn đã tìm được thứ thích hợp cho mình. Đoàn Dự là một đôi Gang tay màu trắng bạc, trông vô cùng lạnh lẽo. Chu Du là một cái quạt màu đen. Kiều Phong là một đôi cái đai lưng màu đỏ. Trương Vô Kỵ là một đại đao bản rộng to. Vũ mạp mạp lại lấy một quyển sách kĩ năng. Lệnh Hồ Sung là một Thanh Kiếm Đỏ rực như máu. Triệu Văn là một bình sứ, theo hần nói là máu Phụng Hoàng. Tiểu ngư Nhi thì là một quyển đan phương cùng đan được tổng hợp.

- Tốt rồi, đã lấy xong thì, ta nghĩ các đệ nên ở đây tu luyện, không khéo nhanh chóng đột phá. Linh khí ở đây thật sự nồng đậm.

Cả bọn gât đầu, thu lại đồ đạc, sau đó nhanh chóng ngồi vận công pháp.

Hoàng Minh hần bây giờ vẫn chưa biết lấy vậy gì, hần không thiếu những vật đó. Hệ thống đều có cả, hần nên lấy vật gì đây. Đi lại giữa đám pháp bảo, công pháp, vũ khí, yêu thú. Hần không chọn vật nào cả. Với Hoàng Minh, tu luyện không thể lên cấp, hần càng không vội vàng. Mất rất nhiều thời gian, đi đi lại lại, cuối cùng Hoàng Minh cũng hạ quyết tâm. Hần quyết định lấy Tiểu thế giới đảo nhỏ của Diệp Mặc.

- Tinh tinh, nhận được Tiểu Thế giới đảo nhỏ.

Vật phẩm khóa.

Phẩm chất: Tuyệt vời

Tiểu thế giới được tạo ra vô cùng hoàn mỹ, có thể sử dụng để tạo ra một hòn đảo nhỏ. Đảo đã được khắc trận pháp che giấu cùng phòng ngự. Vô cùng linh hoạt.

Phải chăng sử dụng.

Hoàng Minh vội ấn không. Hần trước tiên để vào ba lô. Vậy là vật cũng đã chọn xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Rời đi đại điện đấu phá

Ầm ầm ầm, liên tục là tiếng đột phá của đám người Kiều Phong, Chu Du. Hoàng Minh đứng một bên, cũng không nhịn được hâm mộ. Hần đang đi lòng vòng quanh đại điện. Phải nói là nơi này lớn thật. Không biết ẩn chứa sau nó sẽ là chuyện gì?

Hoàng Minh chờ đợi dài cổ ra mãi mới hết một ngày.

- Lão đại, bọn ta xong rồi, sao ngươi không tu luyện?

Chu Du ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh trong đầu là cũng bức bối lắm chứ. Thế nhưng hần vẫn tỏ ra vui vẻ, đoạn đáp.

- Ta là ở bên hộ pháp cho mọi người, không vấn đề gì!

Thì ra là vậy. Mọi người ồ lên một tiếng.

- Lão đại, ngươi nhìn xem!

Đoàn Dự phấn khởi vận khí lên khoe.

Luyện thể đại viên mãn.

Vãi thật. Tên nhóc này sao lên nhanh vậy.

Những người khác cũng bắt đầu vận khí.

Trương Vô Kỵ luyện thể tầng 9.

Chu Du luyện thể tầng 8.

Kiều Phong luyện thể tầng 7.

Triệu Vân luyện thể tầng 7.

Vũ mạp mạp luyện thể tầng 7.

Lệnh Hồ Sung luyện thể tầng 4.

Tiểu Ngư Nhi luyện thể tầng 4.

Kinh hải nhất lại lữ Điều Thuyền. Tốc độ tu luyện phải nói là kinh khiếp thần sầu. Từ luyện khí tầng 2, chỉ một ngày tới luyện thể tầng 2.

Quá hâm mộ rồi. Hoàng Minh nuốt nước bọt. Bây giờ hấn là tu vì yếu nhất đội.

Đoàn Dự cười hề hề. Hấn là cao hứng nhất, Chỉ cần chút thời gian nữa là hấn sẽ bước chân vào ngân huyền cảnh giới. 11 tuổi ngân huyền cảnh giới. Nói ra ai tin. Ha ha ha.

- Lão đại, ta thật sự muốn đấu với ngươi một trận.

Đoàn Dự hí hửng nói.

Hoàng Minh mặt có chút đen lại, đoạn đáp:

- Lát về nhà đánh luôn, yên tâm, lần này ta sẽ nhẹ tay...

Đoàn Dự nghe tới đây có chút lạnh sống lưng. Đoạn đính chính.

- không không, ta là nói đùa thôi!

Cả bọn cười ầm lên, không khí có chút vui vẻ, bỗng nhiên:

- Hết thời điểm một ngày, các ngươi rất trung thực chỉ lấy một món. Không khiến ta thất vọng. Mong rằng chúng sẽ giúp ích cho các ngươi trên con đường tu luyện. Đến lúc rồi đi rồi!!

Tiếng nói kia lại vang lên, sau khi kết thúc, phía cửa lại xuất hiện một không gian mở.

- Đi thôi, cả bọn gật đầu. Nhanh chóng đi tới.

Hoàng Minh vẫn nhanh chóng kéo tay Điều Thuyền rời đi. Đến khi người bọn hấn rời đi, cửa không gian đóng lại. Giữa sảnh lại xuất hiện một lão nhân kì lạ Tóc bạc phếch, hai mắt già nua đi cùng năm tháng, lưng còng đến nỗi phải chống gậy. Nhìn theo hướng đám Hoàng Minh rời đi, miệng lầm nhảm:

- Thật là đám hạt giống tốt, chỉ tiếc, Chủ nhân không còn tại thế.

Lão lắc đầu hai cái rồi lại biết mất tức thì.

Ầm ầm, không gian nứt vỡ, một đám người đi ra. Vẫn là gian phòng hôm qua cả bọn ngồi chơi mà.

- Lão đại, hôm nay thu hoạch thật tốt. Hoàng Minh cũng vui vẻ gật đầu.

Cả bọn ngồi xuống, bàn tán chút xiu thì Quân Nhục Lan chạy tới, nước mắt chảy ròng ròng, đoạn vừa khóc vừa nói:

- Các người đi đâu sao không dẫn ta theo, hu hu!

Hoàng Minh lắc lắc đầu, Điều Thuyền hiểu ý, vội đi tới an ủi Nhục Lan.

Hoàng Minh yên tâm giao cho Điều Thuyền xử lý. Hấn bắt đầu nói chính sự.

- Có ai biết gần đây có biển nào không?

Triệu Vân nhanh chóng trả lời.

- Lão đại, cách đây trăm dặm có biển. Hoàng Minh gặt đầu, tốt lắm.

- Ta còn muốn tìm người!

- người muốn tìm ai vậy?

Hoàng Minh uống một li trà rồi nói:

- Ta muốn một đám cô nhi!

Cô nhi?

- Lão đại, cái này ta biết!

Vũ mập mạp lên tiếng, hấn tiếp tục.

- Ở phía nam Vân Nam Thành, có một nơi bán nô lệ. Ở đó cô nhi thật sự rất nhiều. Đó là nơi buôn bán nô lệ lớn nhất của các nước. Hầu hết cô nhi ở đây đều là con của các quân nhân trên chiến trường hy sinh. Sau đó là thiên tai, chiến trận. Tóm lại là ở đó có rất nhiều.

- Tốt, ngày mai ta sẽ đi xem biển, sau đó đi mua một đám cô nhi. Cứ vậy đi

Cả bọn hỏi không hiểu Hoàng Minh trong hồ lô bán thuốc gì, cũng chỉ còn cách gặt đầu.

Một nơi xa sâu thẳm

Dưới mặt đất mấy ngàn mét, trong một không gian đen sì, chỉ có ánh sáng của vài viên đá chiếu xuống. Một nam nhân bị xích đâm xuyên qua xoe thể, bị đánh chích giữa không trung, vô số sợi xích đen đâm xuyên qua, bên ngoài lại còn phủ một lớp màu vàng vòng trong.

- Thất Lang?

Nam tử hai mắt đỏ ngầu, không khí ngưng đọng vô cùng.

- Là kẻ nào, là kẻ nào giết Thất Lang. Nó đâu có dễ giết như vậy, trừ khi nó lộ yếu điểm. Mặc kệ là kẻ nào, aaaaaaaa giết yêu thú của bốn vương, nhất định phải chếttttttt!!!

Hoàng Minh đã xuất hiện ở đảo trong hệ thống. Quái lại là cái thân xác Thôn Ma Lang đã biến mất.

- A Trang, xác con yêu thú đâu mất rồi?

A Trang nghe gọi, ngay lập tức xuất hiện, đáp lời:

- Để tránh lãng phí, Xác Thôn Ma Lang đã được hệ thống hồi đoái thành kim tệ cho chủ nhân, người có thể xem lại ba lô.

Hoàng Minh ồ một tiếng, mở ba lô xem.

Kim tệ. 80 triệu 300

Hoàng Minh gặt đầu. Xác thực ổn. Một cái xác giá trị 23 triệu. Hấn yên tâm, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì. Hoàng Minh chợt mở ra sharingan.

Đúng là bị phong ấn rồi.

Sharingan bị phong ấn đến mức mà Hoàng Minh không thể sử dụng bất kì kĩ năng nào nữa. Mịa, chán thật.

- A Trang, làm cách nào phá được phong ấn?

A Trang mỉm cười xinh đẹp:

- Chủ nhân phải tiến tới Huyền thần cảnh mới có thể phá được phong ấn. Hoàng Minh chán nản. Đẹp qua một bên đã vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Xây dựng thế lực 1

- Lão đại, là nơi này đi!

Triệu Vân hôm nay đích thân dẫn Hoàng Minh ra biển. Ngõng khí thật sự trong lành lắm. Không hề có sự phá hoại của con người. Hoàng Minh hít một hơi thật sâu cảm nhận, sau đó mới hỏi:

- Đây là biển gì đệ biết không?

Triệu Vân đáp lại:

- Đệ cũng không rõ, khi bé có một lần phụ thân dẫn đệ ra đây đánh cá. Nghe nói biển này rất lớn. Đệ biết có vậy thôi.

- Vậy được rồi. Có biển là tốt!

Hoàng Minh thúc yêu thú phi hành, Triệu Vân nhảy lên, cả hai bay ra khá xa.

- Nơi này đi!

Hoàng Minh lẩm nhẩm, nơi này khá xa bờ rồi. Đến lúc tạo đảo.

Hoàng Minh lấy ra Tiểu thế giới, xác nhận kích hoạt.

- Phải chăng kích hoạt tiểu thế giới đảo nhỏ?

- Đúng!

Hoàng Minh vừa xác nhận xong, ầm ầm ầm, những tiếng động lớn vang lên. Dưới biển dao động thật to. Cực nhiều động vật, yêu thú chạy tán loạn. Tiểu thế giới trên tay Hoàng Minh đã biến mất, thay vào đó. Bên dưới nơi hắn đang đứng, từ từ nhô lên một hòn đảo. Cảnh tượng cực kì rung động.

Triệu Vân bên cạnh thì hết sức sợ hãi.

- Lão đại, nhiều lúc ta tự hỏi người có phải thần tiên không?

Hoàng Minh cười ha hả, đoạn đáp:

- Ta thì thần tiên gì chứ, ta sinh ra chỉ để làm lão đại của người thôi.

Hoàng Minh bốc phét một câu, sau đó chăm chú nhìn xuống phía dưới công trình tạo đảo. Bên cạnh hắn, Triệu Vân lúc này đang suy nghĩ vô cùng.

Đúng vậy, Hoàng Minh xuất hiện đã là ân nhân cứu mạng mẫu thân hắn, cũng là cứu mạng hắn. Từ ngày phụ thân mất ngoài chiến trường Hoàng Minh như là người anh trai, là người thân của hắn vậy. Nhất định phải nhanh mạnh mẽ, không được để Hoàng Minh thất vọng. Triệu Vân nghĩ trong đầu.

Hoàng Minhb đâu biết bên Cạnh hắn, Triệu Vân đang thay đổi vô cùng lớn.

- Xong rồi kìa, xuống thôi!

Hoàng Minh thúc dục yêu thú Bay xuống.

Bước chân chạm đất hắn đã nghe được tiếng thoong báo.

- Tái tạo tiểu thế giới đảo nhỏ thành công. Xin đặt tên cho đảo!

Tên cho đảo sao, Hoàng Minh cười một cái, đoạn nói:

- Đặt là đảo Phú Quốc đi!

- Tinh tinh, đặt tên đảo thành công. Yêu cầu xác nhận mở hay không trận pháp phòng ngự cùng che giấu!

- Đúng vậy!

Hoàng Minh đáp lại!

Roạt, cả đảo đã bị bao phủ bởi một vầng sáng màu xanh, cực kì hoa lệ. Hoàng Minh gật gù. Chắc ta cũng lên học trận pháp thôi, nhìn đã phết.

- Khởi động hoàn tất, đảo Phú Quốc, sở hữu Hoàng Chấn Minh, đảo rộng 3000 km2. Chúc mừng chủ nhân!

Hoàng Minh vui vẻ, bắt đầu đi tham quan đảo. Đảo kết cấu khá hay, bắt đầu từ trung tâm đi ra là một ngọn núi lửa, sau đó là cao nguyên, rừng rậm rồi đồng bằng. Tất cả đảo chỉ có cây cối khá nhiều, không hề có một sinh vật nào. Hoàng Minh rất hài lòng. Khả là tốt. Đây sẽ là bàn đạp phát triển của hắn sau này. Ổn định rồi. Sau khi hỏi phương thức tìm ra đảo từ hệ thống, Hoàng Minh rời đi về nhà. Chiều nay hắn sẽ cùng Vũ mập mạp và Chu Du đi chọn ít cô nhi.

Chợ nô lệ!

Không biết chợ này xuất hiện từ bao nhiêu lâu, thế nhưng đây là nơi tập trung buôn bán nô lệ của hơn 10 quốc gia, vô cùng tấp nập. Đây từng là điểm nóng của các quốc gia. Nhiều khi chỉ là nơi trao đổi lại con tin khi đánh trận. Hoặc là kiếm ít kẻ sai vặt vùng làm việc.

Hoàng Minh lúc này đang cùng Vũ mập mạp và Chu Du đi lại trên đường. Nhìn quần áo của bọn hắn vô cùng khí phách, không ông chủ nào không ra sức nịnh hót cùng lời chào. Hoàng Minh lần đầu tiên thấy cảnh buôn bán nô lệ kiểu này, hắn rất hiếu kỳ.

- Không khác phim ở ti vi là mấy!

Hoàng Minh tắc lưỡi.

- Lão đại, ti vi là gì?

Vũ mập mạp gãi đầu ngu ngơ hỏi.

- Không có gì, chỉ là nơi xem phim thôi!

- Xen phim là cái gì?

Hoàng Minh tròn mắt:

- Hồi nữa ta cắt lưỡi.

Tiểu bàn tử cười hề hề. Gãi đầu không nói gì nữa.

- Lão đại, ta nghĩ lên vào một cơ sở có uy tín thì hơn, ngoài này thị phi phức tạp.

Hoàng Minh gật đầu, đồng ý.

Bọn hắn vừa mới đi qua một đoạn, bỗng nhiên có một tiểu tử chạy tới ôm chầm lấy chân của Hoàng Minh, khóc um tùm lên, miệng vô không ngừng van xin.

- Đại ca, đại ca, cầu xin người cứu ti ti cùng ca của ta, họ đang bị đánh, giúp ta cứu họ. Ta van xin người.

Hoàng Minh ngẩn tò te, đây là chuyện gì?

- Nó ở đằng kia, bắt nó lại!

Một đám 7 8 tên trung niên đô con vạm vỡ, cầm gậy từ xa lao tới, miệng không ngừng hô hào.

- Hoàng Minh không biểu thị gì, tên tiểu tử này càng khóc to, tuyệt vọng.

Hoàng Minh có chút xot xa, trước kia hắn cũng một mình nuôi em gái, cái cảnh mà bị rượt đuổi vì ăn trộm, ăn đánh hắn không thể nào quên được.

- Tóm được người rồi, còn dám chạy?

Một tên đô con xách cổ áo tiểu tử vừa rồi, một tay xách lên, đoạn định đi, bỗng có tiếng gọi lại.

- Chậm đã, ta muốn hắn!

Đám trung niên quay lại, người nói không ai khác là Hoàng Minh.

Một tên mặt mũi có chút lơn lẹo đi tới, đoạn hỏi:

- Vị thiếu gia này, người muốn tên tiểu tử kia phải không?

Hoàng Minh gật đầu!

Tên tiểu tử kia nghe thấy, hét lên bắt chặp.

- Vị đại ca, cầu xin huynh, cứu giúp ti ti cùng đại ca của ta, ta nguyện làm chó làm trâu, chỉ mong người cứu giúp bọn họ.

Rầm, một phát tát làm bay hai cái răng, tiểu tử ăn một phát tát mà mặt càng biến dạng. Thế nhưng rất quật cường không khóc nữa.

- Câm mồm!

Tên đang xách cổ áo liền quát.

Hoàng Minh tán thưởng, đoạn nói:

- dẫn ta theo đi!

Tên lươn lẹo kia biết đã trúng mánh lớn, vuron tay mời:

- Mời Thiếu gia!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Xây dựng thế lực 2

Hoàng Minh cùng Chu Du và Tiểu Bàn Tử đi theo đám người vào trong một cái sân. Sân khá rộng. Bên trong là những chiếc lồng lớn. Mỗi lồng đều là người. Trẻ có, già có, nam có, nữ có.

- Can Nhi, sao đệ lại bị bắt trở lại rồi?

Một giọng nói đầy yếu ớt cùng một mối làm cho lòng người bứt rứt.

- Tỉ tỉ, ca ca!

Tiểu tử được thả ra, chạy tới ôm chầm lấy 3 người ở giữa sân. 4 đứa trẻ tuổi không lớn, ôm nhau khóc rống.

Hoàng Minh đi vào, ngay lập tức được mang ghế tới ngồi giữa chính sảnh. Trà vừa mang tới đã thấy chính chủ đến.

- Ấy za, không biết vị thiếu gia nào giá lâm, tại hạ đến chậm thật thất lễ.

Hoàng Minh nhìn thấy một tên trung niên mặt gầy, để râu dê. Hai mắt tinh quang nhạy bén. Hắn gật gù, người làm ăn có khác, rất có dáng của kẻ ra vào thương trường.

- Không cần khách khí, ta tới là muốn có chút việc làm ăn!

Hoàng Minh cũng tỏ ra chút khách khí.

- ầy za, không biết công tử là nhìn trúng đám người nào?

Hoàng Minh cũng không nói nhiều, chỉ thẳng vài 4 huynh đệ tiểu tử đang khóc ở ngoài sân.

Trung niên râu dê hai mắt đảo đảo, liền đáp:

- Trước quên giới thiệu, tại hạ là Thường Bất Phàm. Trước nay kinh doanh rất ưu đãi, vô cùng làm ăn uy tín, thiếu gia có thể hỏi bất cứ người nào ở chợ này đều có thể nghe được qua ta danh tiếng, nếu mà..

Hắn còn chưa nói xong Hoàng Minh đã không nhin được cất lời:

- Ra giá đi, đừng nhiều lời!

Thường Bất Phàm không những không giận mà còn cười hề hề, đúng là thương gia có khác.

- Vị Thiếu gia này, bốn tên kia đều là quý tộc bị phạm tội, bị đày ra bán, tại hạ là mất rất nhiều công mới thu mua về được. Giá có hơi mắc..

- Mắc là bao nhiêu?

- 3 trăm kim tệ một người!

Hoàng Minh Nhú mày. Vũ mập mạp ở bên không nhin được nói:

- Cái gì mà 300 kim tệ, đừng hòng qua mắt bọn ta. Giá cả thị trường ta đã biết, dù là quý tộc của Hoàng Thất cũng chỉ đáng giá 250 kim tệ một người thôi. Hơn nữa đây là 4 tên thiếu nam thiếu nữ, không thể đắt như vậy được!

Thường Bất Phàm cười lạnh, đoạn trả lời:

- Vậy là các vị không biết rồi, 4 bọn hần là cháu của Kim Bác đại tướng quân của nước Vận Tề. Kim Bác bị dính tội danh phản nghịch, có ý đồ làm phản lên bị diệt tộc. Bốn tên này là ta mất rất nhiều công sức mới bắt được. Bên ta còn tồn thất không ít người đấy.

Đến đây hần còn tỏ ra mất mát, thút thít mấy câu.

Hoàng Minh vừa bực mình, lại vừa buồn cười, lại nói:

- Ta mua bọn hần với giá 1000 kim tệ.

Hoàng Minh chốt.

- Không được, không được đâu thiếu gia của ta à. Làm vậy ta sẽ lỗ lớn. Không bán được!

Hoàng Minh nghe vậy, liền đứng dậy, đoạn nói:

- Ta nghe danh mà qua, hiện mua bọn hần, còn một mối làm ăn lớn nữa, định xem xét người một chút, có lẽ ta nghe nhầm uy tín rồi!

Hoàng Minh phát tay, đi ra ngoài. Chu Du cùng Tiêu mập mập cũng đi theo.

Thường Bất Phàm nghe tới còn vỗ làm ăn khác liền không nhận được kéo tay Hoàng Minh lại.

- Ấy za, thiếu gia à, ta thật sự không còn cách nào khác, hay là thế này, ta giảm xuống còn 1 ngàn 1 trăm, thế nào?

- 1000 không nói nhiều!

Hoàng Minh phát tay, lại đi tiếp.

- Ấy za, vị thiếu gia này, 1 ngàn thì một ngàn, cầu mong người giữ chữ tín, về vụ làm ăn lớn kia...

Hoàng Minh mỉm cười. Trước phát tay một cái, một đám kim tệ trên bàn.

- Bọn hần trước tiên thuộc về ta!!

- Vàng vàng!

Thường Bất Phàm vâng dạ, cung kính đứng một bên. Bán được 1000 là cũng tốt rồi. Hần là có phần trăm khá cao.

- Đưa bọn hần đi ăn rồi thay quần áo giúp ta. Bây giờ bàn vụ lớn kia!

Thường Bất Phàm vâng dạ, cho người dẫn 4 tì huynh đệ bọn hần đi. Sau đó lại ngồi xuống đợi Hoàng Minh nói vỗ làm ăn.

Hoàng Minh uống một hớp trà, bắt đầu nói:

- Ta cần 1 nghìn tên cô nhi!!

Thường Bất Phàm nghe tới đây hai tai có chút ù đi. 1000 tên cô nhi. Hần có nghe nhầm không?

Thường Bất Phàm run run, đây là lớn nhất vỗ làm ăn mà hần nhận được từ trước tới giờ.

- Sao thế, phản ứng mạnh vậy, hay là bên người cung cấp không được?

Chu Du bên cạnh nói.

- Không phải không phải?

Thường Bất Phàm xua xua tay. Mẹ cha của ta ơi lần này phát đạt rồi.

- Đây thật sự là thủ bút lớn, ta ta..

Hoàng Minh cười cười.

- 1 tên cô nhi bình thường giá cũng là 50 kim tệ. 1000 là 50 nghìn kim tệ. Trước tiên đặt cọc người 25 nghìn kim tệ. Làm được không?

Thường Bất Phàm sung sướng. Nhận, mịa nó ngu sao không nhận.

- nhận, ta nhận. Thiếu gia không biết là cần loại cô nhi thế nào, nam hay nữ?

Hoàng Minh rất hài lòng với phản ứng của hắn, đoạn đáp.

- Dưới 15 tuổi, nửa nam nửa nữ!

Thường Bất Phàm nghe tới đây đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm. Chắc hẳn tiểu tử trước mặt này muốn làm việc gì to lớn sao. Hay là nuôi tử sĩ. Làm phản. Thế nhưng mặc kệ, không liên quan tới ta.

- thế nào, bên ngoài làm được không?

Vũ mập mập nói.

- Dạ được, được ạ. Thiếu gia cứ cho ta để lại phương thức liên lạc. Cam đoan 3 ngày đủ người.

Hoàng Minh gật đầu, lại đưa ra 25000 kim tệ rồi rời đi. Trước khi đi còn để lại căn dặn.

- Đừng làm ta thất vọng, hoàn thành sẽ tiếp tục hợp tác, nếu không làm xong, nhận lấy lửa giận của ta đi.

Hoàng Minh nói kèm theo sát ý, Thường Bất Phàm có chút sợ run lên.

Đội Hoàng Minh dẫn người rời đi, hắn mới ôm lấy kim tệ hôn hít sung sướng, sau đó thu vào không gian giới chỉ, gọi người nhanh chóng thu thập người còn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Xây dựng thế lực 3

- Đa tạ thiếu gia cứu giúp!

4 huynh đệ ti muội kia được thoát ra khỏi ách nô lệ, nước mắt tràn trề, quỳ xuống cảm ơn Hoàng Minh.

- Không vấn đề gì! Đây là ít kim tệ. Các người nên tìm chỗ nào đó để đi, sống cuộc sống bình thường tốt đẹp!

Hoàng Minh đưa tới một ít kim tệ, chỗ này cũng đủ bọn hắn sinh sống rồi.

- Đại ca, ta đã hứa làm thân trâu bò cho người, người đừng có đuổi ta đi.

Tiểu tử nhỏ nhất kia lại quật cường nói.

- Cân nhi! Không được xưng hô bậy bạ!

Nữ hài lo lắng kéo lại đệ đệ mình.

- Không vấn đề gì, ta hiện tại không quan tâm lắm, các người mau đi thôi.

Đoạn nói xong mang theo Chu Du cùng Tiểu Mập mập rời đi.

- Đại ca, người mang theo bọn ta đi. Bọ ta rất hữu ích mà. Đại ca của ta võ nghệ rất tốt, nhị ca ca tinh thông xây dựng kiến thiết, tam ti cảm kì thi họa vô cùng giỏi. Người nhận bọn ta đi, bọn ta không muốn đi đâu cả, bọn ta không còn nhà nữa rồi.

Tiểu tử kia hét lên, miệng oang oang. Hoàng Minh chợt đứng sững lại, 3 ti đệ sợ hãi. Sợ Can đệ nói làm Vị thiếu gia này nổi nóng.

- Thiếu gia, thiếu gia, Can đệ còn nhỏ, mong người chớ để ý, tha lỗi cho nó.

Cả đám sợ hãi quỳ xuống van xin. Hoàng Minh quay lại, cũng không nói gì nhiều. Tốt lắm, đây là một đám người hữu ích.

- Vậy thì theo ta đi đi!

Hoàng Minh nói xong quay mặt bước đi. 4 huynh đệ vui mừng. Vị thiếu gia này cho họ đi theo. Nhanh chóng đi theo đám Hoàng Minh.

Vậy là chuyện mua nô lệ cũng xong. Hoàng Minh đưa cả bọn về nhà. Rồi dắt theo cả đám tiểu đệ đến Phú Quốc đảo.

- Lão Đại, đây là đâu?

Doang Dự nhảy xuống đảo, vô cùng khoan khoái hỏi thăm.

- Đây sẽ là cứ địa sau này. Bây giờ cần trùng tu một chút.

Cả đám gật đầu. Theo yêu cầu của Hoàng Minh, bắt đầu xây dựng. Cả đảo to lớn thế nhưng với cảnh giới của bọn hắn lúc này đều đã có thể làm được. Đảo được chia thành 6 khu vực.

- Khu vực chỉ huy.

- Khu vực huấn luyện.

- Khu vực tình báo.

- Khu vực Loại trừ.

- Khu nghiên cứu.

- Khu sinh hoạt.

Bận rộn gần hết 2 ngày mới kiên thiết xong, mặc dù thô sơ nhưng cũng sẽ nhanh chóng hoàn thiện thôi.

Hoàng Minh cảm thấy may mắn là vợ được bảo bối. 4 huynh đệ nhà kia, tên lớn tuổi nhất gọi Kim Trung, năm nay 15 tuổi. Luyện qua võ nghệ, khả năng cận chiến khá. Hoàng Minh đã giúp hắn tu luyện, phát triển rất nhanh. Thứ hai là Kim Bình 14 tuổi, tên này có bộ óc khá tốt, toàn bộ cảnh quan cũng thiết kế đảo một tay do hắn thiết kế. Vô cùng chặt chẽ và chuẩn mực. Kế là Kim Châu 13 tuổi. Nữ hài này học rộng hiểu nhiều. Vô cùng thông minh lanh lợi, Hoàng Minh đã dạy qua toán học và vật lý. Nữ hài này học tập rất nhanh. Thông minh vô cùng. Mấy nay lại còn thấy có đi lại cùng Tiểu Ngư Nhi nữa. Còn tiểu tử cuối cùng kia, Ngoài nhanh nhẹn cùng làm chân chạy vật ra, chưa thấy có gì đáng nói.

3 ngày trôi qua, Hoàng Minh quan tâm đặt trọng yếu nhất, khu vực Loại trừ đã thành công xây dựng xong. Bắt đầu đón tân binh đi thôi.

Hoàng Minh tắc lưỡi. Bắt đầu phi hành đến chợ nô lệ.

- Thiếu gia, rốt cục người đã tới, mau mau vào làm chén trà tẩy gió.

Thường Bất Phàm vui mừng tất tả đón mời Hoàng Minh. Làm một ngụm trà, Hoàng Minh vào vấn đề chính.

- Công việc hoàn thành???

Thường Bất Phàm vui vẻ báo công:

- Mặc dù là khó, nhưng ta đã rất cố gắng cả ngày lẫn đêm, đã kiếm đủ người cho thiếu gia, người có muốn đi xem!

Thường Bất Phàm nhanh chóng giơ tay ra mời. Hoàng Minh cũng không khách sáo đi tới. Chu du Cũng đi theo sau.

Phía sau nhà là một tầng hầm đi xuống, tầng hầm khá rộng. Sức chứa khéo phải lên đến 2000 người. Hoàng Minh đi mấy trăm mét đã thấy được phía trước lúc nhá lúc nhúc người. Toàn là nữ hài nam hài, đang đứng nép vào nhau. Đều một mặt sợ hãi cùng chán nản tuyệt vọng.

- Chính là bọn chúng!

Thường Bất Phàm chỉ tay về trước, hắn rất là tự tin, vụ làm ăn này hắn được ông chủ khen ngợi rất lớn, thậm chí sắp tới có tín hiệu thăng chức. Lần này hắn làm vô cùng nhanh nhẹn. Mua lại giá thấp, ép giá, cướp đoạt, vô số thủ đoạn cuối cùng cũng gom góp đủ.

Hoàng Minh gật đầu, đều là dưới 15 tuổi thật.

- Khá lắm, ta đề cao ngươi. Giúp ta đưa bọn hắn tới địa chỉ này, sẽ có người đón bọn hắn. Chi phí ta sẽ trả. Nhất định nhanh chóng, làm được không?

- Dạ dạ, nhất định!

Thường Bất Phàm vui vẻ đáp lời. Hoàng Minh bắt đầu quay về. Đây là lực lượng đầu tiên hắn gây dựng. Nhất định phải mau chóng làm thôi.

Phú Quốc đảo.

- Lão đại, khu vực này dùng để làm gì? Vũ mập mập nghi ngờ hỏi?

Cả bọn đang đứng ở khu vực loại trừ.

Hoàng Minh chấp tay sau lưng, đáp:

- Chơi trò chơi!!!

Chơi trò chơi?? Cả bọn ngạc nhiên, vô cùng không hiểu. Khu vực này là để chơi trò chơi sao?

Thấy Triệu Vân đi về, Hoàng Minh hỏi:

- Xong rồi chứ.

- Xong rồi lão đại, như người cần dặn.

Triệu Vân đáp lời.

- Vậy được rồi, dẫn bọn chúng vào!!!g

Hoàng Minh ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Battle Grounds tại dị giới

Một nghìn nam hài nữ hài được đưa đến trước khu vực Loại trừ. Cả bọn còn sợ hãi, không biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hoàng Minh đứng trước đám đông, dùng linh lực vào giọng nói, tiếng hân vang vọng toàn trường.

- Các người đã đến đây, trước tiên ta giới thiệu một chút, Ta là Hoàng Minh, là người đã đưa các người ra khỏi vòng nô lệ nhục nhã.

Đám nam hài nữ hài hai mắt lúc này đều ngẩng lên nhìn Hoàng Minh, mờ mịt.

- Các người thoát khỏi vòng nô lệ, đây là chuyện đáng mừng, thế nhưng...

Hoàng Minh giọng dừng lại.

-Đừng có mừng vội. Ở đây ta không cần phế vật, không cần nô lệ. Ta cần là những kẻ dũng cảm, những kẻ gan dạ, những kẻ mạnh mẽ. Thế nên, hãy xác định đi. Một là sống sót trở thành cường giả, có thù tất báo. Hai là chết, chết trong nhục nhã và vô dụng.

Chỉ mấy câu nói của Hoàng Minh, tất cả các nam hài nữ hài hai mắt đã đỏ ngầu, sự hoang dại thú tính như được kích phát. Bọn hắn không phải là phế vật, bọn hắn đều là người, là người đều có tự tôn của chính mình, đều muốn trở thành kẻ mạnh trong thế giới mạnh được yếu thua này.

- Đây là cơ hội của các người, chiến đấu hoặc bị loại bỏ.

Hoàng Minh chỉ vào Khu vực loại trừ. Tất cả bọn hắn đều nhìn sang. Là một vùng phủ đầy cây cối, thậm chí có sa mạc nhỏ, cây cỏ cao tới đầu gối, còn có cả đồi cao.

Hoàng Minh lại tiếp tục:

- Luật của chúng ta sẽ như sau. 4 người một đội. 100 người lần lượt tiến vào. Sẽ thành 25 đội. Bên trong đều cất giấu vũ khí như đao kiếm, ám khí, quần áo giáp. Nhiệm vụ rất đơn giản. Các người có nhìn thấy vàng sáng kia không. Nó sẽ thu lại sau một khoảng thời gian nhất định.

- nếu không di chuyển vào vòng thu thì sao?

Một tên không nhận được hỏi?

- Hỏi rất hay!!

Hoàng Minh vỗ tay bốp bốp:

- Nó sẽ khiến các người bị dính độc, nhanh chóng phân hủy đến chết. Thế nên, cuộc chiến này các người nên nhớ. Mặc kệ các người dùng biện pháp gì.

Đội sống đến cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

Tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh. Mặt mũi âm trầm.

- Lão đại, trò chơi này..

Kiều Phong nhỏ giọng.

- Không vấn đề gì, đây là số mệnh của bọn hần!

Hoàng Minh tiếp tục. Nào tới đi.

100 người đầu tiên!

Một trăm nam hài nữ hài được đưa vào khu vực loại bỏ. Bọn hần đang nhón nháo tìm kiếm đồng đội. Nam có nữ có, chỉ có 5 phút phải ghép xong rồi. Được rồi, lên yêu thú đi. Lập tức 25 yêu thú phi hành chờ theo 4 người bay lên.

Sắp tới vàng sáng bên trên khu vực, bắt đầu các đội di chuyển xuống dưới khu vực bọn hần bàn nhau.

Hoàng Minh ngồi một bên uống chén trà. Vừa nhìn vào bảng số liệu thống kê của hệ thống. Hệ thống đã phân ra cho hần tên và danh sách của 100 kẻ vừa ra trận rồi.

Bên trong khu vực loại trừ.

4 người 2 nam 2 nữ đang chạy quanh.

- Đội đã, chúng ta phải tìm vũ khí.

Một nữ hài nói.

3 người còn lại gật đầu, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

- A, ta tìm được một thanh kiếm này.

Nữ hài vừa cất tiếng đã bị bịt miệng lại.

- đồ ngốc này, hét lên cho bọn khác biết chúng ta ở đâu à. Nhanh tìm tiếp.

Nữ hài gật đầu, cả bọn nhanh chóng tìm được vũ khí cùng đao và kiếm.

- Người nói xem, vị thiếu gia kia là ai?

Nam hài cất giọng nói chuyện.

- Hần là kẻ có tiền, dường như đảo này là của hần, bọn chúng ta lại là trò chơi của hần.

Nữ hài tóc dài, buộc sau lưng, tay cầm thanh kiếm nhẹ giọng nói.

- Ai chả biết như vậy, ta đang sợ hãi đây. Thực sự phải giết kẻ khác mới được.

- Đúng vậy, nếu không làm sao sống sót.

- Liệu chúng ta có thể chạy trốn không?

Nam hài vẫn tiếp tục hỏi. Bên cạnh, một tên nam hài khác vạm vỡ hơn, gõ vào đầu hần một cái, chửi:

- Người ngốc à, không nhìn vòng sáng đây đã bao hết khu vực này. Chạy làm sao. Thúc thôi cầm đao lên, cảnh giác vào.

Nữ hài còn lại, miệng lấp bắp.

- Ta nghĩ chúng ta không nên lao ra quá sớm. Để những độ khác đánh nhau tự diệt nhau. Chúng ta di chuyển chậm gần vòng thu là được. Quy tắc nói là chỉ cần sống đến cuối cùng mà.

Lời nói của nàng làm cả bọn tỉnh con say.

- Đúng rồi, hay lắm. Đây đúng là kế hoạch tốt nhất. Cứ làm vậy đi.

Tên nam hài vạm vỡ như nhìn thấy ánh đèn chân lí. Vô cùng vui mừng.

- Tốt lắm, chúng ta nên di chuyển chậm, quan sát vòng thu đi.

Bên ngoài Hoàng Minh vừa ngồi uống trà, vừa quan sát số lượng người còn sống.

- Còn 45 tên, cũng nhanh quá đây!

Phía dưới 900 tên nam hài nữ hài còn lại đang vô cùng sợ hãi, ngóng trông vào khu vực loại trừ. Bọn hắn chỉ thấy vòng sáng đang không ngừng thu bé lại, chứ không nhìn thấy bên trong chiến trường được, nhiều kẻ không nhìn được khóc thút thít.

Bên trong lúc này, còn 10 đội duy nhất, thế nhưng chỉ ít đội còn nguyên 4 người. Có đội trực tiếp bỏ rơi đồng đội, vì đồng đội không còn khả năng chiến đấu, dẫn theo cũng vô dụng. Không gian càng ngày càng thu hẹp lại hơn như báo sắp có một trận đấu căng thẳng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Sống sót sau cùng

- Đại ca, vòng sáng đã dừng lại rồi!

Một nữ hài nhỏ giọng nói.

- Ta biết, chúng ta cứ núp ở đây đã, không biết còn bao nhiêu kẻ nữa.

- Ta ở phía sau rồi, yên tâm!

Nữ hài có mái tóc dài buộc sau lưng. Thân thể có một áo giáp nhẹ, một đôi giày đen. Tay phải nắm lấy một cây kiếm nhọn, khá dài. Bên cạnh là một nam hài đang giữ một cây cung, tên đã lên sẵn rồi, hắn nhỏ giọng nói:

- Dù sống hay chết, ta cũng rất vui cùng các người lần này tổ đội. Mặc dù không đóng góp được nhiều. Quên mất, ta tên Mạc Chí.

- Ta là Sơn Vọng.

Nam hài vạm vỡ không nhìn lại, cũng tự nói tên, hai mắt vẫn đắm đắm nhìn động tĩnh phía trước.

- Ta... Ta.. Là Ngọc Mĩ.

Nữ hài yếu ớt kia nói tên mình. Trên tay nàng là một cây dao nhỏ, chuẩn vừa vụn cùng nàng.

- Ta là Hạ Sương.

Nữ hài tóc dài cũng nói tên.

- Hay lắm, trận này mặc dù chưa biết thế nào, ta cũng có thêm bằng hữu, Mạc Chí ta số khổ, cũng chỉ lần này mong rằng sẽ sống sót.

Mạc Chí cười nhõm miệng, ba người còn lại nghe hắn nói, khát khao được sống, được mạnh mẽ lại bùng lên.

- Cần thận, có kẻ đi tới!!

Hạ Sương trầm trầm nhỏ giọng nói, 4 người lập tức chui hẳn vào khóm cây rậm rạp.

3 bóng người chậm chạp đi tới, nhẹ nhàng cẩn thận ngó nghiêng xung quanh.

- Bất Hưng, đây có lẽ là khu cuối cùng rồi, vòng sáng là thu vào nơi này sao?

Một kẻ tay cầm đại đao, mặt lo lắng hỏi.

- Nhất định là nơi này, ta tính rất kĩ rồi, chỉ không rõ là còn bao nhiêu đội ngũ còn sống thôi.

Nam hài tên Bất Hưng đáp lời. Bọn hắn đánh 4 trận, mất đi một người. Còn lại mặc dù bị thương những cũng vẫn di chuyển được.

- Mịa nó, tự nhiên phải tham gia cái trò chơi chết tiệt của tên kia, thật không cam tâm mà.

Nam hài cầm đao bản lớn than thở.

- Ngươi cầm miệng, cẩn thận tai vách mạch rừng, số phận nô lệ đã không còn gì để mất rồi, ngươi nghĩ ngươi là gì mà có ý kiến.

Bất Hưng mắng một câu, nam hài kia đành ngậm miệng lại.

Nữ hài bên cạnh Bất Hưng, tay cầm hai song kiếm, không nhịn được cũng nói:

- Bất Hưng đại ca, có khi nào vòng sáng kia không có thật, chúng ta thử băng qua xem?

Bất Hưng lắc đầu, đoạn đáp:

- Không phải thử, ta đã nhìn qua rồi. Vài chi đội ngũ định vượt rào, kết quả dính độc mà chết. Vòng sáng này có độc là thực sự. Còn nữa, các ngươi nhớ xem các ngươi đang ở đâu, là một hòn đảo, ra được thì sao, định bơi về đất liền sao?

2 người còn lại thờ dài ngao ngán.

- Chỉ còn cách thắng trận này thôi.

Bất Hưng mím môi, ra hiệu.

- Theo kế hoạch, ở nơi này phòng thủ đi.

Hắn vừa định bước vào phía bụi rậm, bỗng nhiên cả sống lưng lạnh ngắt, không xong, Bất Hưng sợ hãi.

- Roạt, rất tiếc, ngươi quá thông minh rồi.

Một kiếm cửa cổ, miểu sát!

- Bất Hưng đại ca!!

Nữ hài không nhịn được thốt lên!

Thế nhưng nàng còn chưa kịp chạy lên đón đỡ thì... Viu..

Một mũi tên xuyên tim, người ra tay không ai khác là Mạc Chí.

- Các ngươi các ngươi...

Tên cầm đại đao hoảng sợ, hai người chung đội của hắn cứ như vậy bị miểu sát, quá sợ hãi hắn quay đầu chạy. Không rõ đối phương có bao nhiêu người, không nên ở lại.

- Muốn chạy?

Một đại đao bản to chém thẳng xuống người của hắn, thế nhưng kẻ này dường như học qua đao pháp, nhanh chóng đón đỡ, keng một tiếng, hai đao chạm nhau. Còn chưa kịp hoàn hồn, một mũi tên xuyên qua chân hắn, nam hài kia sợ hãi, một con đao nhói từ chân kéo lên. Hắn mất thăng bằng, chính lúc này. Một con dao không biết làm cách nào bay tới, cắm thẳng trán. Miểu sát.

- A a a, ta ta giết người rồi!!!

Ngọc Mĩ không ngờ phát ném dao tới của nàng lại chuẩn mực đến vậy, một dao cắm thẳng trán. Nàng sợ hãi gục xuống, mặt xanh lét như tàu lá chuối. Vừa khi này cũng không nghĩ nhiều, thấy đồng đội đánh tới, nàng không tự chủ được ném cây dao tới. Không ngờ một dao giết người.

Hạ Sương nhanh chóng chạy tới ôm lấy Ngọc Mĩ, an ủi.

Mạc Chí đi tới đá đá hai cái vào người tên kia, thấy không động nữa mới an tâm.

Bên này Hoàng Minh đã nhận được tín hiệu kết thúc.

- Một đội còn nguyên sao? Khá lắm!!

Hoàng Minh khen thầm một câu. Nhanh chóng ra hiệu mở vòng.

Tiếng báo hiệu vang lên, Hạ Sương vui mừng, nước mắt rơi xuống, nàng thủ thi vào tai Ngọc Mĩ.

- Chúng ta thắng rồi, chúng ta sống rồi.

Mạc Chí cùng Sơn Vọng đang dựa lưng nhau thở hổn hển. Bọn hắn không rõ cảm xúc bây giờ của mình là thế nào nữa. Là vui hay buồn. Tự hào hay

máy mấn sống sót.

- Chúng ta thắng rồi, sống rồi!

Mạc Chí nuốt một ngụm nước bọt, vừa cười vừa nói. Nước mắt hai hàng từ từ chảy xuống.

Son Vọng ném đi cây đại đao. Mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Tiếng gió xao động. Bọn hắn được đón lại khu vực loại trừ.

- Tốt lắm, các ngươi là đội vô địch loại này. Chào mừng đã đến với Thiên Sát đại đội.

Hoàng Minh miệng có chút tà, cất tiếng. 4 người được đưa ra chỗ ngồi nghỉ ngơi dưỡng sức.

- Loạt tiếp theo!!

Hoàng Minh tiếp tục đưa ra hiệu lệnh.

100 người tiếp theo đi vào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Cương thánh đan

Mỗi loạt chỉ mất tầm nửa tiếng, quá trưa một chút cuối cùng cũng đã xong. 1000 người, bây giờ chỉ còn lại 36 người.

- Lão Đại, đã hoàn thành lượt cuối cùng.

Kiều Phong đi tới báo.

Hoàng Minh gật đầu, nhìn phía dưới đang đứng 36 nam hài nữ hài. Hoàng Minh khí thế bộc phát. Sát khí tỏa ra, tất cả mọi người đều thấy áp lực.

- Ta biết, các ngươi có kẻ hận ta, có kẻ không phục trong lòng, hơn nữa còn muốn giết ta!

Hoàng Minh dùng linh lực tiếng nói vang vọng.

- Thế nhưng, ta cũng không phải giải thích với các ngươi điều gì. Ta chỉ nói ngắn gọn.

Hoàng Minh nói đến đây, ánh mắt hắt quét qua toàng bộ gương mặt 36 người. Ai thấy ánh mắt của hắn đều sợ hãi cúi xuống không dám đối đầu. Hoàng Minh rất hài lòng.

- Các ngươi là nô lệ, các ngươi không có tư cách cùng ta nói chuyện, khoogn có tư cách cùng liêm sỉ nữa. Thế nhưng, hôm nay, tất cả 36 người các ngươi, ta trao cho các ngươi một cơ hội duy nhất.

Hoàng Minh nhấn mạnh.

- 1 là ở đây trở thành người của ta, các ngươi đã sống sót trong trò chơi của ta, các ngươi có tư cách trở thành người của ta. Ta sẽ giúp các ngươi tu luyện, giúp các ngươi có thực lực, giúp các ngươi trở thành kẻ mạnh. Ở thế giới này, kẻ mạnh là kẻ tồn tại.

- 2 là, kẻ nào không muốn ở lại, có thể lập tức đứng sang vị trí bên trái kia. Nơi đó ta đã cung cấp yêu thú phi hành, các ngươi có thể rời đi nơi này, đi bất cứ đâu các ngươi muốn, sống một cuộc sống bình thường theo ý mình.

Hoàng Minh đã đưa ra lời nói. 36 nam hài nữ hài đều phân vân, cúi đầu suy nghĩ.

- Không phải suy nghĩ, ta đây phụ thân bị hại, mẫu thân bị cưỡng hiếp, chỉ trách bản thân không có thực lực, không có sức mạnh. Thiếu gia, hãy giúp ta, ta muốn báo thù, ta muốn trở lên mạnh mẽ.

Một nam hài nước mắt tuôn rơi, đi lên hàng đầu quỳ hẳn xuống to giọng nói.

Những kẻ còn lại đều là nước mắt lưng tròng. Đúng vậy, bọn hắn đều thành cô nhi rồi, phụ thân chết nơi sa trường, mẫu thân bệnh nặng chết. Đi ư, bây giờ biết đi đâu?

Bụp bụp, lần lượt các nam hài nữ hài quỳ xuống, biểu thị ý ở lại. Chỉ còn 2 người còn lưỡng lự.

- Đại ca, chúng ta thì sao?

Một nam hài nhỏ giọng.

- Bây giờ đi cũng không có nơi nào để đến nữa rồi. Phụ mẫu chúng ra chắc chắn đã bị ám hại. Trờ về cũng là chui đầu vào bẫy. Ở lại, ta cũng muốn xem tên thiếu gia này thật sự giúp được chúng ta báo thù hay không!

Hai huynh đệ cuối cùng cũng quỳ xuống.

-Hoàng Minh vui vẻ. Đây là lớp đầu tiên của Thiên Sát đại đội. Là những thuộc hạ đầu tiên. Hoàng Minh cho người đưa bọn hần đi ăn uống, sau đó chia phân đội.

- Tên tiểu tử kia, suốt ngày đi, ngươi là tránh mặt mẫu thân ta sao?

Hoàng Minh vừa về đến nhà đã gặp ngay Trần mẫu ngoài cửa. Một tai bị rách bồng lên.

- A a, đau mẫu thân. Không phải có Điều thuyền ở nhà bởi mẫu thân nói chuyện sao, còn tiểu nha đầu họ Quân kia mà.

Hoàng Minh miệng hô hào.

- Điều Thuyền sao, nha đầu kia mấy hôm nay chỉ ở phòng tu luyện cái gì băng tuyết của người đưa, chân không ra khỏi cửa. Phòng thì đóng băng rồi. Nha đầu họ Quân kia thì về nhà rồi. Chỉ khổ thân ta, người theo ta vào đây.

Trần Mẫu vừa kéo tai vừa đi. Hoàng đại gia của chúng ta chỉ ai ải kêu bước theo sau. Đám hạ nhân nhìn thấy chỉ biết cúi đầu cười trộm.

Rầm, Trần Mẫu đóng cửa cái rầm, bên trong không ngờ Hoàng Chấn Giang đã ngồi sẵn.

- Phụ thân, người hôm nay không đi ra tiệm sao?

Hoàng Minh vẫn an.

- Tiểu tử, không cần nói nhiều, vào vấn đề chính!

Trần Mẫu bá đạo ấn Hoàng Minh ngồi xuống ghế. Hoàng đại gia ngoan ngoãn ngồi xuống.

Không thấy ai nói gì cả, hần lại thấy không thích hợp.

- Mẫu thân, chuyện chính của người là việc gì vậy?

Hoàng Minh hỏi.

- Ngươi xem phụ thân của người!

Trần mẫu liếc mắt sang Hoàng Chấn Giang, Hoàng Minh cũng nhìn theo.

- Ý mẫu thân là??

Hoàng Minh ngờ ngợ.

- Ngươi lớn rồi, mẫu thân cũng không giấu ngươi nữa, phụ thân ngươi là bị người ta hạ thủ.

Hoàng Chấn giang đưa tay ngăn lại, hần trầm giọng nói.

- Phụ thân muốn nhờ ngươi, có thể hỏi xem sau phụ ngươi có cách nào tìm ra bệnh của ta hay không?

Hoàng Minh nghe đến đây cũng đã hiểu. Hần vội chửi mình một câu. Mịa kiếp, sao lại quên được chuyện này chứ. Hoàng Minh liền ngay lập tức sử dụng Bách Hiểu.

- Tinh tinh, Tìm hiểu thành công.

Phá Kinh Hoạt cốt độc.

Loại độc của vực sâu dưới đáy thung lũng. Loại độc hiếm có này một khi chạm phải, ngay lập tức phá đi gân cốt cùng kinh mạch tu luyện. Làm tu sĩ mất đi khả năng tu luyện. Trở thành phế nhân.

Cách trị:

Sử dụng Cương Thánh đan để khôi phục gân cốt cùng kinh mạch.

Cương thánh đan?? Hoàng Minh không am hiểu về đan dược. Để về phòng tìm hiểu vậy.

Hoàng Minh giả vờ hỏi qua bệnh trạng và kinh mạch của Hoàng Chấn Giang, sau đó hứa sẽ nhờ sư phụ hắn tới giúp rồi chạy tốt về phòng. Gần về tới cửa, lại gặp phải Tiểu Ngư Nhi.

- Lão đại, người trở về rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tới Quân gia

- Ta vừa về tới, đệ chưa nghỉ sao?

Hoàng Minh hỏi lại.

- Đệ đang nghiên cứu chút đan dược, đệ về phòng nhé!

Hoàng Minh gật đầu, đang định đi thì sực nhớ.

- Ngư nhi, đệ đợi chút.

Tiểu Ngư Nhi nghe gọi liền quay lại.

- Sao vậy đại ca?

Hoàng Minh chợt nhớ ra, tiểu tử này hôm trước rời đại điện có cầm theo một cuốn sách về đan dược và đan phương mà.

- Đệ có nghe qua Cương Thánh đan?

Hoàng Minh hỏi.

- Cương thánh đan??

Tiểu Ngư Nhi ngờ ngờ, đoạn sực nhớ ra gì đó, chạy về phòng rồi ngay lập tức quay lại.

- Đại ca, ta tìm được này!

Hoàng Minh nhanh chóng tới xem.

Cương Thánh đan là đan dược cấp 5, thuộc hàng quý hiếm.

Cương Thánh Đan có khả năng tu bổ lại kinh mạch, gây dựng lại gân cốt. Một lần nữa khôi phục lại thân thể cho con người. Thậm chí có khả năng nâng cao gân cốt và kinh mạch lên một tầng.

Đan Phương gồm Bách Phát Mai, Minh ảnh Loan, Thất Dạ Lan, nội đan yêu thú cấp 5.

Thì ra là vậy, đan dược cấp 5, ở Vân Nam quốc còn chưa nghe nói có đan sư cấp 5 đâu. Hoàng Minh gật đầu. Vậy là tìm ra cách giải rồi, chỉ còn nghĩ biện pháp tìm đan dược cùng đan sư thôi.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh phui phui bụi ở tay. Tối hôm qua đại chiến cùng một đám Cung mê tròn tròn quái khiến hắn leo tới Luyện thể kì rồi. Hoàng Minh gật gù. Việc làm bây giờ cũng khá nhiều đây.

- Lão đại, lão đại, Trần mẫu cho gọi người.

Tiểu Ngư Nhi hất hải chạy tới gọi.

- Có chuyện gì thế?

Hoàng Minh nghi ngờ.

- Đệ không biết, huynh mau đi đi.

- Được rồi, đệ đi qua Phú Quốc đảo xem xét tình hình giúp ta, tiện thể bảo Trương Vô Kỵ cùng Chu Du cứ theo kế hoạch huấn luyện đã đề ra mà làm.

- Đệ nhớ rồi!

Hoàng Minh đi tới chính sảnh, đã thấy một lão nhân khá quen mắt.

- Là lão già kia?

Hoàng Minh không ngờ thốt lên.

Trần Mầu hừ một cái. Hoàng Minh giật thót người lại.

- Thật sự là cậu, tiểu huynh đệ còn nhớ ta sao?

Vân lão không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại vô cùng vui mừng khi thấy Hoàng Minh.

- Ta nhớ rõ.

Hoàng Minh gật đầu, đoạn ngồi xuống ghế bên cạnh Trần mầu.

- Lần này ta tới là để mời tiểu huynh đệ tới Quân gia ăn một bữa cơm.

Trần Mầu mỉm cười, không phiên Hoàng Minh nói, chấp nhận luôn.

- Vậy thì tốt quá, Vân lão cứ về trước, ta sẽ cho người đưa hán tới ngay.

Vân lão cảm tạ một câu, khách khí ra về.

Hoàng Minh mặt mũi nhăn nhó nhue khi ăn ớt.

- Làm sao? Mau về mặc quần áo rồi tới ăn bữa cơm. Nhớ nói với nha đầu Nhược Lan nhanh ghé qua bởi ta nói chuyện. Nhớ đấy.

Hoàng Minh mặt mũi chán nản. Không trốn đâu được rồi. Tự nhiên chui đầu ra lão này, lại còn đến mời bữa cơm, tổ sư.

Hoàng Minh lẩm nhẩm, cũng không cần thay đồ đặc gì, trực tiếp đi. Hắn đi ra trấn hỏi thăm một chút. Quân gia, hóa ra là thế lực ngầm ở Thái Minh trấn. Cũng không khó tìm ra. Đứng trước cửa môn Quân gia, Hoàng Minh cũng không biết mở lời thế nào.

- Tìm ai vậy tiểu tử??

Một tráng hán mặt mũi có chút dữ tợn đi tới hỏi. Nãy giờ tên nhóc này cứ đứng trước đại môn, không thấy làm gì.

Hoàng Minh còn đang định đáp, bỗng có tiếng ồm ồm vang lên.

- Tiểu huynh đệ, thật không ngờ, ngươi sao lại xuất hiện ở đây?

Hoàng Minh quay lưng lại, hán nhận ra người tới. Là một trung niên, trên mặt còn có một vết sẹo dài.

-Ồ, không ngờ là ngươi?

Hoàng minh nhớ ra. Đây là người gọi đó đi cùng vân lão kia đây.

- Tiểu huynh đệ, thật may mắn gặp được ngươi, ngươi đây là đi đâu vậy?

Hoàng Minh lúng túng, đáp:

- Ta.. Ta là nhận lời mời tới ăn bữa cơm.

Là Quân đại ca mời sao?

Hoàng Minh dờ ra, Quân đại ca là ai?

Mặt sẹo không nhịn được cười lớn, kéo theo Hoàng Minh đi vào.

Sân nhà của Quân gia rất rộng, bên trong không khí cực kì náo nhiệt, tất cả người trong này đều mặc quần áo đều màu đen. Hoàng Minh tặc lưỡi, đúng là xã hội đen có khác. Cứ xã hội đen là mặc đồ đen. Đến bó tay, ở đâu thời đại nào cũng vậy sao?

- Hây, mặt sẹo, lính mới à?

Một tráng hán trông thấy hai người bọn hân, cất giọng hỏi.

Mặt sẹo cười cười, đoạn đáp:

- Khách của Quân đại ca, ta vào trước.

Tráng hán kia nghe là khách liền cười cười cho qua. Hoàng Minh dờ khóc dờ cười. Hôm nay hân cũng mặc một bộ màu đen. Thảo nào người ta gọi lính mới.

Đi mất 2 phút mới vào tới trong. Bên trong là sảnh tiếp khách, nói này đã có người ngồi nói chuyện rôm rả rồi. Hoàng Minh cùng mặt sẹo đi vào làm mọi người ngừng nói chuyện, tất cả ánh mắt đều nhìn tới.

- Đại ca, Tiểu Huynh đệ này người mời tới hả?

Ở giữa sảnh, một trung niên nam tử khí thế bức người, một vẻ mỉm cười, đang đánh giá Hoàng Minh. Hoàng Minh cũng không ngần ngại, nhìn lại người mời hân tới ăn hôm nay.

- Rất có ý tứ!

Trung niên bỗng cười lên ha hả, đứng dậy đi tới Hoàng Minh.

- Tới nào hiền chất, mau ngồi xuống.

Hoàng Minh bị sự nhiệt tình của hân làm hơi luống cuống.

- Hoàng Minh ca ca, người tới rồi sao?

Một giọng nữ hài lanh lảnh vang lên. Nghe qua Hoàng Minh đã đoán được là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Luận bàn

-Hoàng Minh ca ca!

Quân Nhượng Lan chạy tới nắm tay Hoàng Minh thân thiết gọi. Hoàng Minh không nhận được ngại ngùng. Đứa sao, bao nhiêu người kia.

Quân Chấn Long nhìn con gái yêu không nhận được thờ dài.

- Nào nào, ngồi xuống đi, toan người mình cả.

Quân Chấn Long nhanh chóng mời đám người ngồi xuống bàn. Một bàn tròn 6 người ngồi.

Hạ nhân lần lượt mang thức ăn lên.

Không khí vui vẻ náo nhiệt. Hoàng Minh cũng bị lây nhiễm sự vui vẻ này, cũng nâng ly vài chén.

- Hiền Chất, trong nhà phụ mẫu khỏe không?

Quân Chấn Long hỏi:

Hoàng Minh chấp tay, đáp:

- Phụ mẫu vẫn khỏe, cảm ơn Quân gia hỏi thăm.

Quân Chấn Long cười ha hả, đoạn nói:

- Cái gì mà Quân Gia, gọi ta là Quân thúc là được rồi.

Hoàng Minh còn chưa kịp nói, đã nghe thấy giọng ồm ồm của mặt sẹo.

- Quân đại ca, ta nghĩ gọi nhạc phụ luôn đi cho nhanh.

Hoàng Minh miệng chuẩn bị mở lời, nghe xong mà suýt cắn lưỡi. Cả bàn ăn đều cười phá lên. Bên cạnh Hoàng Minh, Quân Nhược Lan hai má hồng hồng, mặt cúi gằm xuống, đoạn không nhịn được chạy vào trong phòng.

Vân lão cũng vui vẻ vài câu bông đùa, Hoàng Minh cũng hết cách. Quân Chấn Long mặt cũng cười, nhìn Hoàng Minh có chút hài lòng. Hắn đã nghe qua Vân lão cùng Mặt sẹo nói qua về Hoàng Minh. Anh hùng xuất thiếu niên, là pháp sư thiên tài.

- Hiền chất, liệu hôm nay ta có thể chứng kiến qua chút thân thủ của ngươi sao?

Hoàng Minh nhú mày, đây là ý gì đây?

Quân Chấn Long nhìn về mặt hắn, cười ha ha, nói:

- Ai làm một trận với hiền chất đi.

Mặt sẹo nghe xong, ngay lập tức đứng dậy, miệng bô bô.

- Ta, để ta, muốn đấu với tiểu huynh đệ một trận từ lâu rồi.

Hoàng Minh há mồm, đây là vào trông sao, hắn từ chối liệu có được không?

Hoàng Minh nghĩ ngợi, đây là muốn thử ta sao, vậy được thôi, Hoàng Minh ta cũng không ngại một trận. Vừa hay mới lên luyện thể kì, thử một chút với ngân huyền cảnh giới chênh lệch thế nào. Nghĩ vậy, Hoàng Minh chấp tay:

- Vậy tiểu bối xin được chỉ giáo rồi!

- hay lắm, những người còn lại vỗ tay, bọn hắn là thích nhất những pha luận bàn như thế này.

Nhanh chóng đã ra khoảng sân rộng, không biết ai thông báo, sân đấu đã đông kín người. Hoàng Minh tặc lưỡi, lần nào cũng thế, cứ có đánh nhau là y như rằng bu vào. Người dị giới thích xem đánh nhau quá nhỉ.

- Tiểu tử kia sao? Nghe nói là luận bàn cùng với mặt sẹo.

Một kẻ thốt lên.

- Đúng là không biết lượng sức mà, không biết hắn là ghé con nhà ai.

Hoàng Minh nghe tới đây mà chán nản. Ta rảnh đâu mà đi khiêu chiến với Ngân Huyền cảnh, mịa mấy tên ngáo này.

- Nào, đến điểm là dừng nhé!

Quân Chấn Long miệng nhếch lên nụ cười. Hoàng Minh đi ra giữa sân.

- Tiểu tử, cốt khí khá lắm!

- Tiểu huynh đệ, đánh mặt sẹo bầm dập đi.

Mặt sẹo hề hề cười, đi ra sân.

- Tiểu huynh đệ, đánh hết mình một trận nhé!

Hoàng Minh nhìn về mặt của hắn, không nhịn được gật đầu.

- Hoàng Minh ca ca, nhất định phải thắng đấy.

Quân Nhược Lan ở đầu lảng xăng chạy ra. Hai nắm tay giơ cao, miệng không ngừng cổ vũ. Hoàng Minh nhìn thấy không hiểu sao trong lòng cũng thấy vui vẻ. Nha đầu này được cái đáng yêu.

- Tiểu huynh đệ, tới nào!

Mặt Sẹo hô to, tay đã lăm lăm thanh đao lớn, tay còn lại là tấm thuẫn to tổ bố.

Hoàng Minh gật đầu, rút ra kunai, roẹt, hắn vút nhanh lao tới.

- Ô, là luyện thể kì cảnh giới?

Quân Chấn Long ngạc nhiên, tiểu tử này mới bao tuổi. Không chỉ hấn, mọi người ở đây đều kinh ngạc.

- Hấn là muốn cận chiến sao, nhưng hấn là pháp sư mà?

Vân lão không nhận được cũng thốt ra. Đám người xung quanh lại càng giật mình hơn. Cái gì cơ, hấn là pháp sư sao? Thế sao hấn lại cầm cái dao con kia lao tới.

Keng, kunai của Hoàng Minh đâm tới, mặt sẹo lập tức dùng khiên đỡ, ngay sau đó là một đao chặt ngang.

- Né đi!

Bên ngoài khán giả hô hét.

Hoàng Minh lúc này một đâm khoen được, đã ngã ra né một đao ngang kia rồi. Mặt sẹo không dùng ở đó, một đao không trúng ngay lập tức sử dụng chiến pháp.

- Xông tới!

Hấn hét lên, chiếc khiên lập lòe ánh sáng, vụt, cả thân hình mặt sẹo như đột nhiên tăng tốc, lao tới đụng Hoàng Minh cái rầm.

- Hoàng Minh ca ca!

Quân nhược Lan hét lên sợ hãi.

Khán giả như tắc đầu, ngán ngẩm.

- Xong, quá nhanh rồi

- Chán thật, mới có gần 1 phút mà.

- Haiz, vẫn là thực lực cùng kinh nghiệm chênh lệch.

Cả đám đang ồn ào bàn tán, bỗng có người thốt lên.

- Chậm đã, các người nhìn kia.

Mọi người giật mình nhìn ra sân đấu. Đáng ra Hoàng Minh đang nằm ở đất chứ, thay vào đó lại là một khúc gỗ.

Vân lão hai mắt sáng lên, đúng là pháp thuật này.

- Kim thiên thoát xác!

Khán giả một lần nữa truy tìm Hoàng Minh tung tích.

- Kia, hấn ở bên trái!

Một người chỉ tay về hướng trái, mọi người nhìn theo. Đúng là Đại gia Hoàng Minh nhà ta. Hấn đang đứng gần mép sân đấu, hai tay chấp sau lưng.

Vân lão nhìn thấy nụ cười của hấn. Không nhận được nhớ lại ngày hôm ấy. Thiếu niên này cũng là vẻ mặt như vậy!

Hấn có ý định ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chuỗi Combos

- Hấn định làm gì chứ? Chênh lệch là hấn một đại cảnh giới, chứ không phải là 1 2 bậc!

Một người tắc đầu nói.

- Tiểu tử này liệu được như người nói không Vân lão?

Vân lão cũng không rõ ràng, chỉ hàm hồ nói một câu:

- Nhìn xem sẽ rõ!

Mấy người bên cạnh đều bị vẻ thần bí của lão làm hồ đồ, hiếu kì nhìn ra sân đấu.

Mặt sẹo dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng đã biết qua chiêu số này của Hoàng Minh, hấn vững vàng thể đứng, cười lớn nói to:

- Khá lắm tiểu huynh đệ, một đòn vừa rồi cũng là 5 phần công lực của ta đấy, thật mong chờ, nào nào, tới đây!

Nói xong hấn gõ sông đao vào khiến kêu keng keng.

Bên ngoài khán giả thích thú hò hét:

- Tới đi, đánh hấn!!

- Tiểu Huynh đệ, tới gõ gục hấn đi.

- Đánh gục hấn, ta gả cháu gái cho ngươi, tới đi...

Hoàng Minh nghe cô vũ mà cười khỏ, đã vậy, tới thôi.

Hoàng Minh chạy vụt tới, vừa chạy vừa kết ấn.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm bùm bùm. Một làn khói nổ tung giữa sân, mọi người đều ngạc nhiên, chuyện gì vậy? Khói bụi nhanh chóng tán đi. Khán giả đều sững sờ. Vẫn là Hoàng Minh đang trong tư thế lao tới, tay phải cầm kunai, thế nhưng khác biệt ở đây, làm cho bọn hấn sợ hãi chính là. Có những 7 Hoàng Minh đang phi tới mặt sẹo.

- Thiên của ta oi, đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Một trung niên không nhìn được kêu âm lên. Xung quanh mọi người đều giật mình như vậy. Từ trước đến nay bọn hấn chưa từng chứng kiến qua chuyện này.

- Đây là pháp thuật sao?

Kẻ khác lên tiếng.

Bên kia vân lão vuốt chòm râu gật gù, chính là đây, tiểu tử này có pháp thuật cực kì quái lạ cùng bá đạo.

- Vân lão, đây là...?

Quân Chấn Long hai mắt sáng ngời, hấn thật sự khó tin tưởng được.

Quân Nhục Lan vẫn hò hét âm ỉ, tiếng nằng lảnh lảnh, vẫn là nghe rõ giữa đám nam nhân này.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Mặt sẹo hai chân đứng vững, khiên chắn đã sẵn sàng đón đó. Hấn không dám khinh tiểu tử trước mắt này một chút nào.

- Keng keng keng!

3 kunai Hoàng Minh đâm tới, cái đâm thẳng, cái đâm ngang, cái đâm thọc lên. Mặt sẹo không hề luống cuống chút nào, một khiên ảo diệu chắn hết. Ngay lập tức phản lại một đao xoay người. Bùm bùm bùm. 3 phân thân nổ tung biến mất.

- bị chém mất rồi kìa, còn 4 tên nữa thôi!

Bên ngoài bắt đầu vừa xem vừa bình luận.

- Ngươi xem, phía sau!

Một tên thanh niên mặt đỏ hết lên, tay chỉ vào sân đấu, mọi người nghe thấy quay qua nhìn.

Không biết từ khi nào Hoàng Minh đã xuất hiện phía sau Mặt sẹo, một đá ngang hông. Mặt sẹo chiến đấu vô cùng nhuần nhuyễn, rất nhanh di chuyển né qua, một cước không trúng, đang tính cúi thấp xoay một đao, mặt sẹo tin tưởng hấn sẽ một đao này xử lí được Hoàng Minh cùng một Hoàng Minh đang đâm tới ở bên trái tay. Thế nhưng, cú né này, hấn lại nhìn thoáng qua được mặt của Hoàng Minh. Hấn cười, mặt sẹo nghi ngờ, sao mà hấn lại cười?

Ngay lập tức hắn đã được biết đáp án.

Rầm, ngay lúc hắn né ngang, Hoàng Minh đã kết án xong. Bùm bùm bùm, mặt sẹo bị khối làm giật mình, rầm, một cước không biết ở đâu đá giữa thắt lưng mặt sẹo, một cước tuy mạnh nhưng với ngân huyền cảnh như mặt sẹo cũng không thấm vào đâu. Thế nhưng, chưa dừng ở đây. Rầm, rầm rầm, 3 cước liên tục đá bật khiến của mặt sẹo ra khỏi tay, lúc này khối đã tan. Xung quanh mặt sẹo không ngờ có những 5 Hoàng Minh..

- Người xem, roi khiến rồi, quá hay!

- Khá lắm, tiếp đi, hành hạ mặt sẹo đi, ha ha ha.

Mặt sẹo ăn mấy cước còn đang lui lại bỗng nghe tiếng gió vút sau gáy, hắn vội vàng cúi người xuống né.

Chính lúc này.

Bụp, một bóng người lao vút tới, chỉ ngang cách mặt đất có mấy centimet. Rất vừa tầm. Hóa ra là Hoàng Minh dùng bàn đạp đẩy một phân thân bay ngang dưới. Ngay lập tức bụp. Một cước giữa bụng. Phân thân một cước đập trúng ngã sấp nỏ tung rồi biến mất. Nhưng nhiệm vụ của nó đã hoàn thành. Mặt sẹo ăn một cước bay lên 1 mét, rầm rầm rầm 3 cước lại đập tới, hắn bay cao hơn, mặt còn đang ngửa lên trời. Mắt trời chói lóa chiếu thẳng mặt hắn, mặt sẹo còn đang ngơ ngác, hắn nhìn thấy gì đó, từ trên cao đang rơi xuống. Là một đôi giày, Hoàng Minh dùng sức bàn tay dựa vào phân thân, đẩy hắn lên thật cao, tiếp theo là chuỗi tấn công đẩy mặt sẹo lên sau đó. Và bây giờ là kết án. Hoàng Minh cười mỉm.

- Ăn ta phát chót!

Rầm, một cước giữa mặt, rất nhanh, rất mạnh, Mặt sẹo ăn một cước lao thẳng xuống đất kết thúc chuỗi combo cực kì đẹp mắt của Hoàng Minh.

Àm, mặt sẹo tiếp đất thẳng cẳng, bụi mù bay lên, toàn trường yên tĩnh lạ thường. Bọn hắn vẫn chưa thể tin vào mắt mình lúc này.

- Bại bại..bại rồi! Mặt sẹo bại, hắn bại!!!

Một trung niên lấp bắp chậm rãi nói. Tiếng nói của hắn như đánh thức mọi người.

- Hu ra,, Hoàng Minh ca ca thật giỏi. Thật giỏi.

Khán giả vỗ tay rầm rầm. Không khí cực kì náo nhiệt. Quân Chấn Long còn đang ngơ ngác nghĩ về một chuỗi tấn công kia. Liệu là hắn, hắn có đỡ được.

- Ta, ta đang nằm mơ sao?

Tên thanh niên mặt đỏ véo véo má mình, hắn còn chưa thể tin được, thúc thúc hắn bị đánh bại. Mà bại bởi một tên tiểu tử luyện thể kì cảnh giới!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Nhân sinh như thế bình thường

Mặt sẹo chậm rãi bò dậy. Hắn thân thể không có chút thương tổn nào, chỉ có vài vết xước nhỏ thôi. Với ngân huyền cảnh giới của hắn, ăn vài cước này là không ăn thua. Thế nhưng, hắn vẫn bại, bại một cách hoàn toàn. Mặc dù hắn không hề khinh địch, không hề sợ ý chút nào. Vậy mà hắn vẫn bại. Đứng dậy phủi bụi đầy quần áo, mặt sẹo thở dài. Hắn đã già rồi sao?

Hoàng Minh vừa rồi hắn sử dụng, chính là chiêu thức phối hợp phân thân của naruto, đây là lần đầu thử nghiệm vào thực chiến, không ngờ thực sự lợi hại.

- Khá lắm, hiền chất quả anh hùng xuất thiếu niên!

Quân Chấn Long vỗ tay đi tới tán thưởng. Hoàng Minh chỉ dạ thưa hai ba câu. Mặt sẹo đã đi lại, hắn cười hề hề. Đoạn giải đầu, nói:

- Tiểu Huynh đệ, người thật quái nhân. Ta là không ngờ được chiêu thức của người!

Mặt Sẹo không cãi cùn gì hết, hắn thua là thua, cũng không phải chuyện gì khó chấp nhận.

Hoàng Minh rất tán thưởng tính cách này của Mặt Sẹo. Quân Chấn Long mặt mũi vui vẻ, nhìn Hoàng Minh như cha vợ thấy con rể. Quân Nhượng Lan thì hai tay ôm lấy cánh tay Hoàng Minh không hề ngưng ngừng. Vân Lão lắc đầu. Không biết nói sao, chỉ cười...

Quân Chấn Long cho giải tán đám người, trước khi đi còn dặn tất cả xem Hoàng Minh mà học tập.

Hoàng Minh một bữa tối chơi, gần tối mới được thả về. Quân Chấn Long còn nói sẽ qua nhà hắn thăm một buổi. Hoàng Minh lắc đầu ngán ngẩm. Về đến nhà đã tối trời, Hoàng Minh đi bộ về phòng.

- Thiếu gia!

- Thiếu gia!

Hạ nhân thấy hắn đều vẫn an rồi rồi đi.

- Ngươi về rồi sao?

Tiếng nói nhẹ nhàng, pha chút lạnh vang lên. Hoàng Minh mở cửa đã thấy vui vẻ. Trong phòng, một thiếu nữ xinh đẹp đang nhìn hắn triu mến. Trên bàn là một nồi canh. Hoàng Minh trong lòng ấm áp.

- Sao giờ này còn chưa đi nghỉ?

Hoàng Minh mỉm cười đi tới, ngồi xuống cạnh Điều Thuyền, không nhận được cầm tay nàng. Điều Thuyền mặt đỏ lên, nhưng cũng không rút tay lại.

- Ta sợ ngươi về muộn, lại chưa ăn, hạ nhân cũng nghỉ rồi!.

Hoàng Minh cảm thấy thời gian thật chậm trôi qua, hắn tại nơi này đã một thời gian rồi. Trước kia hắn cũng chỉ có một người con gái trong lòng mà thôi.

- Hôm nay nấu món gì nào, thơm quá! Hoàng Minh mở nắp nồi, bên trong là cháo gà hầm. Hoàng Minh vui vẻ. Món này là hắn thích ăn nhất đây mà. Không nói nhiều, hắn vừa ăn vừa ngắm người đẹp thẹn thùng. Cuộc sống chỉ cần thế này thôi là được rồi.

. Nhân sinh như thế bình thường trôi qua!.

..

Hoàng Gia trang viên, một thiếu nữ tung tăng chạy vào. Thiếu nữ năm nay đã mười ba, mắt to tròn buộc bím. Mặc trên mình một màu áo tím cực kì dễ thương.

- Hoàng Minh ca ca, ngươi có ở nhà không?

Tiếng nàng lanh lảnh vang quanh trang viên.

- Nhục Lan tới hả, mau mau vào chơi nào!

Tiếng Trần mẫu vang lên.

- Hoàng Minh ca ca đi đâu rồi vậy dì Trần?

- Tiểu tử kia thần thần bí bí, mấy hôm nay chưa về nhà rồi, lại còn dẫn theo Thuyền Nhi đi nữa, làm ta phát điên. Mau mau, vào đây ra ta tết tóc cho nào!!

.

Phú Quốc đảo.

Mặc dù là buổi tối nhưng hòn đảo này vô cùng sáng, sàn như ban ngày.

Một thiếu niên mặt mũi đen sì, tóc tai dựng ngược, từ phòng bước ra, thế nhưng hai hàm răng trắng sáng mở rộng. Hắn cười ha hả, chạy quanh hồ ẩm lên.

- Ta thành công rồi, ta thành công rồi, lão đại, lão đại, ta thành công rồi.

Thiếu niên chạy như điên, bỏ qua tất cả những thiếu niên khác đang hành lễ khi thấy hắn. Một đường chạy thẳng vào nơi trung tâm đảo.

Trung tâm đảo, một gian sảnh vừa vặn xinh đẹp. Một Thiếu nữ đang dùng dao, gọt đi vỏ của trái cây, trên vai nàng nhảy nhót một cục bông, chín cái đuôi xòe ra, hai mắt linh động vô cùng cơ trí.

- Thiếu gia, điện năng của đảo đã đạt tới cơ bản đảm bảo, nếu sử dụng thêm trong chiến đấu, vẫn có thể đảm bảo trong 5 đến 6 tháng.

Một thiếu nữ dáng vẻ thị gầy, khuôn mặt bầu bĩnh, đang cúi đầu báo cáo. Thiếu niên kia ngồi trên ghế, hai chân vắt chéo đặt trên bàn. Mắt trầm ngâm - Tốt rồi, Kim Châu, điện lực coi như ổn, về phần vũ khí kia?

Thiếu nữ nghe hỏi, đáp lời:

- Đã hoàn tất, sẵn sàng trang bị cho Thiên Sát đại đội!

- Tốt lắm, cũng muộn rồi, trước về nghỉ ngơi đi!

- Dạ vâng!

Kim Châu hành lễ rồi rời đi.

Thiếu niên bước xuống, hai tay chấp sau lưng, đi tới bên cửa sổ, hai mắt nhìn ra xa bầu trời.

Đã 3 năm rồi. Hắn tới đây đã ba năm rồi. Theo tập quán ở đây, bây giờ mới là lúc hắn trưởng thành.

- Còn 1 tháng nữa là tới lễ trưởng thành, haiz.

Thiếu niên này không ai khác ngoài Hoàng Minh, hắn đã ngốc ở đây 3 năm rồi.

- Nào, lại ăn một miếng đi, Di Trần nói ngày mai phải về đây.

Giọng nói nhẹ nhàng trong suốt cất tiếng.

Chi chi chi, ngay sau đó là tiếng kêu của con vật trên vai nàng.

- Điều Thuyền à, nàng nghỉ trước đi, ta đi xuống dưới kia một chút.

Hoàng Minh nói.

- Úc, nhớ về nghỉ sớm!

Hoàng Minh gạt đầu, mở cửa đi ra sảnh.

- Thiếu gia!

- Thiếu gia!

Hai thiếu niên gác cửa cúi đầu chào, Hoàng Minh gạt đầu đi qua, ra tới gần chính sảnh đã nghe được tiếng gọi âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đều trưởng thành

- Lão đại, ta thành công rồi, ta thành công rồi...

Hoàng Minh nhủ mày, giọng Tiểu Ngư Nhi mà, tên này bé quan 2 tháng rồi, hôm nay đã ra?

- Lão đại, ta luyện được rồi, luyện được rồi.

Tiểu Ngư Nhi ôm lấy Hoàng Minh mà khóc rống, cả người bần thiêu. Hai tay không ngờ ôm lấy Hoàng Minh, nước mắt nước mũi tùm lum.

- Bình tĩnh nào, kể ra ta nghe đi!

Hoàng Minh cũng xúc động, Tiểu Ngư Nhi vâng dạ hai cái, lấy tay quệt qua nước mắt, giờ ra một lọ đan dược, chậm rãi đổ ra tay được 2 viên đan màu xanh, tròn xoe.

Hoàng Minh ngơ ngẩn.

- Là Cương Thánh Đan, là Cương thánh đan đó lão đại. Đệ đệ thành công rồi. Đệ là đan sư cấp 5 rồi. Hu hu

Hoàng Minh nhìn Tiểu Ngư Nhi cũng không nhịn được vui sướng. Hai mắt không hiểu sao cứ nhòe đi.

- Nào, mau nín ngay, từng này rồi còn khóc, đây là chuyện vui. Không được, phải thông báo cho toàn bộ đảo, ngay bây giờ tổ chức ăn mừng.

Hoàng Minh không nhận được. Đã chung vui, không cần biết giờ là thời gian nào.

Nhận được lệnh của Hoàng Minh, thiếu niên gác cửa nhanh chóng chạy lên lầu trên, bật đèn gian hiệu.

- Reng reng reng!

Âm thanh báo hiệu lập tức làm cả đảo dậy sóng. Tất cả người trên đảo ngay lập tức vứt bỏ hết tất cả việc làm. Nhanh chóng xuất hiện tại sảnh đường.

Hoàng Minh lúc này đang chấp hai tay đứng trước một bệ tường lớn. Phía dưới là một khoảng sân rộng. Dưới sân đều có bàn dài, ghế ngồi. Xung quanh được mắc đèn điện sáng trưng.

Hoàng Minh trong lòng có chút than thiết. Phú Quốc đảo 3 năm trời, phát triển cực kì mạnh mẽ, số lượng người đã tới gần 800. Toàn bộ đều là thiếu niên, nam hải nữ hải tại. Đây là thế lực mà Hoàng Minh nuôi dưỡng 3 năm qua.

- Lão đại, chuyện gì mà báo động giữa đêm thế này?

Ngáp một cái thật to, một thiếu niên điển trai, cao ráo, thân người mặc một bộ màu vàng đồ nhẹ.

- Chuyện vui, cứ về chỗ đã.

Lần lượt người từ 4 phía đảo đều tề tụ.

- Lão đại, toàn bộ đảo 825 người có mặt 810. Vắng 15 canh gác cùng tuần.

Một thiếu niên mặc bộ áo màu đen, thắt lưng dắt một đại đao to, mặt mũi kiên nghị đứng ra bẩm báo.

- Được rồi Vô Kỳ!

Hoàng Minh gật đầu. Hắn đứng trên bệ cao nhìn xuống dưới, tất cả mọi người đều đang nhìn hắn. Không hề có tiếng động nào. Hoàng Minh ưng ý, gật đầu.

- Hôm nay tập trung tất cả đảo vì có chuyện vui cần thông báo. Đây là điều vinh hạnh nhất cần được toàn bộ đảo biết đến.

Hoàng Minh cất cao giọng.

- Tiểu Ngư Nhi của chúng ta, chúng thức đặt chân lên đan sư cấp 5.

Hoàng Minh hùng hồn tuyên bố.

Rào rào rào, tràng vỗ tay nhiệt liệt vô cùng, hưởng ứng niềm vui.

- Người nghe thấy không, thiếu úy Tiểu Ngư Nhi lên đến đan sư cấp 5. Thật tài giỏi.

Một kẻ xì xào.

- Người yên lặng đi, ta nghe thấy, cần thận bị phạt!

Thiếu niên bên cạnh nhắc nhở.

Hoàng Minh giơ tay, tất cả lại yên lặng.

- Hôm nay, nhân niềm vui này, ta tuyên bố sẽ thưởng 3 ngày nghỉ ngơi toàn đảo.

Lời hắn vừa cất ra, toàn bộ đảo vui mừng hét ầm lên. 3 ngày nghỉ ngơi, thật thoải mái.

- Thiếu gia muôn năm, ha ha ha!

Tiếng vui cười theo toàn đảo vang lên. Ngay sau đó là ăn uống và hát hò.

Riêng ban chính giữa, là đám Hoàng Minh cùng Tiểu đệ ngồi.

- Lão đại, vậy là Tiểu Ngư Nhi đã là đan sư cấp 5, người vẫn là chưa lên sao?

Đoàn Dự hỏi.

Hoàng Minh lắc đầu, hắn mới là đan sư cấp 3 thôi. Về việc luyện đan hắn không chú ý mấy. Nếu muốn, với sự giúp đỡ của hệ thống hắn đã lên tới cao hơn rồi.

- Mập mập, 1 tháng nữa là tới lễ trưởng thành, ngươi chuẩn bị về chứ?.

Vũ mập mập 3 năm chưa thềm về nhà, đang gặm một đùi gà, nghe Hoàng Minh hỏi, hần cười hà hà:

- Về chứ, về chứ, lần này Mập Mập ta phải là đệ nhất Vũ gia.

Cả bàn cười vui vẻ.

- Lần này sẽ tới cô vũ hai người!

Thiếu niên mặc đồ trắng tinh, tay cầm cây quạt phẩy phẩy, giọng nói nhẹ nhàng ngoài Chu Du thì chẳng còn ai nữa.

- Lão đại, Điều Huyền ti đang tu luyện rồi, ta không dám phá quan mời.

Lệnh Hồ Sung đi tới, ngồi xuống nói.

- Không sao hết, tới uống đi!

Hoàng Minh gật đầu.

- Lão đại, lần này lễ trưởng thành ngươi tới là Vân Nam thành hả.

Triệu Vân hỏi:

- Đúng vậy? Có chuyện gì sao?

Triệu Vân uống hết một ly, sau đó nói;

- Đệ muốn đi theo một chuyến, đệ cần gặp một người.

Triệu Vân nói xong, không ngờ mặt có chút hơi đỏ.

- Là ý trung nhân sao?

Kiều Phong ha ha cười lớn, cả bàn lại náo nhiệt vô cùng với chủ đề mới.

Hoàng Minh nhìn đám tiểu đệ, hần vui mừng. 3 năm tất cả đều trưởng thành, đều mạnh mẽ. Nhất định, 1 tháng nữa là lễ trưởng thành. Sau đó sẽ là Sinh Văn tuyển vào 4 tháng sau.

- Lão đại, ngươi sao vậy?

Chu Du thấy Hoàng Minh không đúng, hỏi thăm

- Không vấn đề gì, nào, tới, một ly nữa.

Hoàng Minh giọng cao chén rượu.

- Một hai ba, uống!

Tiếng hét từ bàn chính đến bàn phụ, đêm nay Phú Quốc Đảo vô cùng náo nhiệt.

Vân Nam Thành

Hoàng Gia.

- Gia chủ, 1 tháng nữa Tiểu thiếu gia sẽ hồi phủ. Lần này lễ trưởng thành, ta tin tiểu thiếu gia sẽ trở thành tâm điểm lớn nhất!

- Ha ha ha, Hoàng Tĩnh à, ngươi nói xem, tiểu tử đó bây giờ là cái gì cảnh giới rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: 3 năm chờ

- Lão gia, nói đến cũng kì lạ. Tiểu thiếu gia 3 năm trước đã là Luyện Thể kì cảnh giới sơ kì. Thế nhưng, 3 năm nay tuyệt nhiên không hề tăng tiến!

Hoàng Tính nhú mày, đoạn nói.

Hoàng Thái nghe vậy cũng yên lặng một lúc. Không khí hơi lặng lại.

- 1 Tháng nữa là lễ trưởng thành, xu xếp một chút đi.

Hoàng Thái cất giọng.

- Vâng!

Hoàng Tính cúi đầu rồi đi ra...

Phú Quốc đảo.

- Lão đại, hôm nay là có việc gì quan trọng sao?

Đoàn Dự hỏi.

Trong phòng là một bàn 9 huynh đệ. Đây là mật thất duy nhất, chỉ sử dụng khi có việc quan trọng mà thôi.

Hoàng Minh ngồi trên vị trí chính, hai mắt nhìn xuống hai bên.

- 3 năm nay các đệ trưởng thành rất nhanh. Ta rất vui mừng. Hôm nay ta gọi bọn đệ tới, trước là họp mặt, đã lâu huynh đệ ta không ồn ào, bận rộn bề quan cùng lịch lãm.

- Lão đại, để ta nói giúp!

Hoàng Minh gật đầu, Chu Du là rất hiểu Hoàng Minh, từ trước tới giờ đều là như vậy.

- Có chuyện gì lão tam người cứ nói đi.

Đoàn Dự nghiêm túc hỏi. Rất ít khi hắn có bộ mặt nghiêm túc này.

Chu Du gật đầu, bắt đầu nói:

- Như chúng ta đã từng hứa, sau 3 năm sẽ tham dự sinh viên tuyển.

Mọi người đều gật đầu.

- Lão đại đã đưa ra kế hoạch này, các đệ nghe kĩ.

Chu Du chậm rãi tường thuật nhanh chóng gọn gàng, đến Hoàng Minh cũng phải thần phục.

Cả đám đều gật đầu, không khí có chút ngưng trọng.

- Lão đại, thật sự phải xa nhau sao?

Triệu Vân không nhịn được, 3 năm nay sống chung cùng nhau, sớm tối cười đùa, ăn chung uống chung. Hắn thật sự không nỡ.

- Đúng vậy! Đừng thút thít như nữ nhân chứ!

Hoàng Minh cười ha hả, vỗ tay hai cái bốp bốp.

Đoàn Dự chần chừ.

- Sao thế?

Hoàng Minh hỏi.

Đoàn Dự đáp.

- Phụ hoàng cho gọi ta về, có lẽ là chuẩn bị cho sinh viên tuyển.

Mọi người gật đầu, là thái tử một nước, hơn nữa lại là người có thiên phú cao như Đoàn Dự.

- Cũng tốt, chỉ chờ một thời gian nữa thôi. Cố lên, Thiên Sát tiểu đội chúng ta, sau này nhất định khi tụ họp, sẽ một tiếng hót vang trời.

Kiều Phong vỗ mạnh xuống bàn rồi tuyên bố. Mọi người cũng thấy hào hứng, sôi nổi nhiệt huyết.

- Mai lão đại về nhà hả?

Trương Vô Kỵ hỏi.

- Đúng vậy, trước về đưa đơn được cho phụ thân ta, sau là chuẩn bị một chút. Mập mập nữa, mai người cũng về nhà đi. Ở đây lâu quá rồi.

Vũ mập mập gật đầu...

Hoàng Minh về phòng, giờ đã gần chập sáng rồi, hắn đang mong chờ một sự việc. Hắn chờ hệ thống mở ra.

Chuyện là 3 năm về trước, Hoàng Minh hắn xông qua đảo, tiến tới thăm dò yêu thú thượng cổ thứ hai.

Vạn Cổ Chương Ngự.

Thế nhưng, hắn bị hạ. Một đập miểu sát. Hoàng Minh bị đánh hạ, tương đương với hệ thống sập cửa, hắn không thể đăng nhập, thậm chí cả pokemon cũng không thể liên hệ. May mắn là ba lô của hắn vẫn có thể sử dụng.

Hoàng Minh nghĩ lại cảnh tượng khi đó mà vẫn không nhin nổi rùng mình. Một con bạch tuộc to khủng khiếp, hắn không kịp ngáp một cái, chỉ một xúc tu vả xuống, Hoàng Minh đi đời nhà ma.

- Mẹ kiếp, chết một lần mà sập hệ thống tới 3 năm.

Hoàng Minh nhin không được chửi lên. Đây cũng là lí do vì sao, 3 năm nay hắn vẫn dậm chân tại luyện thể cảnh giới tầng 2. Trong khi đám tiểu đệ, nhất là Đoàn Dự đã đặt chân tới luyện thể tầng 9 hậu kì cảnh giới rồi.

Hoàng Minh yên lặng nằm đợi.

2 phút sau.

- Tỉnh tỉnh, hệ thống cập nhật thành công, hiện tại có thể đăng nhập.

Bên tai Hoàng Minh nghe thấy tiếng thông báo quen thuộc, hắn vui mừng ngay lập tức đăng nhập.

- Link start!!

Hoàng Minh nhói mắt đã xuất hiện tại hệ thống bên trong. Không gian vẫn như vậy, không có gì thay đổi. A Trang vẫn đứng mỉm cười nhìn hắn. Hoàng Minh có chút xúc động như muốn lao lên ôm lấy nàng vậy. Kim hãm lại sự vui vẻ. Hắn nhanh chóng liên kết với đại lung.

- Pikachu, hitokage!

Hoàng Minh lấy ra pokeball, ngay lập tức triệu hồi ra pikachu cùng hitokage.

- Pika pika!

- Hít hít!

Pikachu và hitokage kêu lên hai tiếng vui mừng khi nhìn thấy Hoàng Minh, ngay lập tức nhảy vào lòng hắn. Hoàng Minh hai mắt không nhin được nhòe đi.

- Chào mừng chủ nhân lần nữa trở lại với hệ thống, hi vọng lần sau chú ya nhiều hơn!

Hoàng Minh nghe được giọng của A Trang, hắn gậy đầu. Lần sau nhất định phải từ từ, không nên hấp tấp.

- Hệ thống có gì đổi mới không?

Hoàng Minh hỏi.

- Không có gì khác, chủ nhân có thể kiểm tra lại nhân vật cùng trạng thái.

Hoàng Minh gật đầu, mở ra nhân vật thông tin.

Hoàng Chấn Minh

Chức nghiệp: Không

Phó nghiệp: Đan sư cấp 4

Thực lực: Luyện khí cấp 2

Thân thể: Eternal Mangekyou Sharingan(Đã phong ấn)

Kĩ năng:

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.
- Thế thân thuật.
- Dịch chuyển tức thời
- Hòa độn, hòa chi thuật
- Bách Hiểu 96 lần còn lại.

Pokemon:

- Pikachu
- hitokage

Nhiệm vụ:

- Nhiệm vụ chính tuyến.

Đấu chiến Ma Vương (Chưa hoàn thành)

- Nhiệm vụ: Tiêu diệt Thập đại cự quái

(1/10)

Hoàng Minh xem qua, vẫn đơn giản dễ hiểu. Hắn thở ra một hơi, một lần cúp là 3 năm chờ. Nhất định không được cúp nữa. Hứa với lòng mình như vậy. Hoàng Minh đăng xuất. Sáng nay hắn phải trở về một chuyến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Hoa Anh Đào thương hội

- Các người là về rồi hả?

Trần Mẫn vui vẻ đón đám Hoàng Minh vào phòng. Máy năm nay trong nhà nàng cứ có đám thiếu niên này, không khí là vô cùng vui vẻ. Nàng cảm giác như mình có thêm 8 đứa con nuôi vậy.

- Mẫu thân, phụ thân ở nhà không?

Hoàng Minh hỏi thăm.

- Hắn là đang ở ngoài tiệm bên kia trấn, hai hôm nay là chưa về rồi.

Hoàng Minh vâng dạ hai câu, dặn dò một chút đám người Chu Du, Đoàn Dự rồi ra tới ngoài kia tiệm. Hắn là biết nơi đó.

Mất hơn 20 phút mới tới nơi, Hoàng Minh ghé vào. Đây là một tiệm ngọc, tiệm này phụ thân hắn tiếp quản lâu nay rồi, hôm nay Hoàng Minh mới tới, từ trước tới nay là hắn chưa từng vào đây.

- Thiếu gia, người tới!

Một lão nhân nhận ra Hoàng Minh đang vào tới, nhanh chóng ra hành lễ.

Hoàng Minh gật đầu, hỏi thăm.

- Thúc Bá, phụ thân ta có tại không?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- người đang đi giải quyết chút chuyện bên phía Nam trấn, xảy ra chút chuyện về giá cả.

Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hỏi cận kề.

Hóa ra bên kia tiệm ngọc là của Lí gia, đang cố ý hạ giá ngọc xuống, liên kết cùng Hạ gia chèn ép tiệm này của Hoàng gia tại trấn. Hoàng Minh lắc đầu. Đoạn hần ra tới cửa, nhanh chóng huyết sáo một tiếng, một thiếu niên mặt mũi đen nhem, quần áo rách nát, đứng kiêu ưỡn mảy, thế nhưng hai mắt vô cùng tinh quang.

- Thiếu gia, thiên sát chiến sĩ số 641 có mặt!

Hoàng Minh gật đầu, đoạn rì rầm một hai câu gì đó. Thiếu niên kia gật đầu, hành lễ rồi nhanh chóng chạy vụt đi. Tốc độ rất nhanh, không hề có sự chậm chạp nào.

Hoàng Minh lại lên ngựa, chạy qua phía Nam trấn tới tiệm ngọc kia.

Chỉ mấy chục phút hần đã tới, xuống ngựa cũng không nói gì, đi thẳng vào trong.

- Vị công tử này, hôm nay tiệm không buôn bán, người hôm khác lại tới nhé!

Một trung niên mặt mũi tròn trĩnh cười mỉm đoạn nói.

Hoàng Minh cũng không giải thích gì, một mạch đi vào.

- Ấy, công tử, người không được đi vào trong.

Hoàng Minh mặc kệ hần nói gì, cứ lừng lững đi vào. Bên trong là một sảnh lớn, đang có 5 6 người đang ngồi.

Chưa tới nơi Hoàng Minh đã nghe được tiếng nói của Hoàng Chấn Giang. - Các người đây là muốn tuyên chiến với Hoàng Gia sao?

Giọng Hoàng Chấn Giang mang theo chút bức bối cùng tức tối.

- Hoàng Chấn Giang, người nói thế là có ý gì? Từ trước tới nay giả ngọc tại trấn vẫn là cùng nhau đồng giá. Hiện tại thị trường ngọc có khó khăn, bọn ta hạ xuống chỉ là muốn cho người mua cũng như người bán thôi.

Hoàng Chấn Giang hai mắt nhú lại, đoạn đáp:

- Các người biết là ta mới nhập tới một lô hàng khá, định thay nhau chèn ép ta trong lần hàng này đúng không?

- Này này, Họ Hoàng, đừng có ngậm máu phun người. Bọn ta đều là người có tiếng tăm ở đây, người nghĩ bọn ta cần sử dụng thủ đoạn như thế sao?

Hoàng Minh vào trong không khí đã vô cùng căng thẳng.

- Ấy công tử, nơi này người không được đi vào!

Tiếng kêu của lão chương quỹ cứ theo Hoàng Minh tới.

Hoàng Minh đã tới sảnh rồi, hần đã nhìn thấy Hoàng Chấn Giang. Những người trong phòng cũng đã thấy hần.

- Con cái nhà ai vậy?

Hoàng Chấn Giang không nhận được nhú đôi lông mày rậm. Tiểu tử này tới đây làm gì?

Hoàng Minh đi vào, trên môi luôn nở nụ cười, đám người thấy đi vào là một thiếu niên, có chút hiếu kì.

- Ồ, đây là công tử nhà ai vậy?

Một kẻ ngồi phía dưới Hạ Bân nói. Hạ Bân không rõ, thiếu niên này có chút nhìn giống Hoàng Chấn Giang thật. Hần còn đang kì lạ, Hoàng Chấn Giang bên kia đã hỏi:

- Minh nhi, người tới đây làm gì?

Câu hỏi của hần đã làm đám người ồ ra, hóa ra là con trai của hần sao? Đã nghe qua Hoàng Chấn Giang có một đứa con trai. Hôm nay mới thấy qua.

Hoàng Minh miệng mỉm cười, đáp:

- Mang tới kinh hi cho Phụ thân người, nhất định người sẽ thấy kinh ngạc.

Hoàng Chấn Giang không rõ ý Hoàng Minh là gì. Lại nghe được bên cạnh tiếng nói.

- Ô, hóa ra là công tử của Hoàng gia, thật là anh hùng xuất thiếu niên, chỉ nhìn qua cũng thấy khí thế bất phàm.

Hạ Bản mặt mũi cười ha hả thế nhưng trong đầu đều đang suy nghĩ nhiều ý xấu.

Hoàng Minh nhìn quanh đại diện một chút, bỗng cất tiếng.

- Không dám, ta tới đây muốn nói phụ thân ta biết, Hoa Anh Đào thương hội muốn hợp tác với tiệm chúng ta!

Cái gì??

Một câu nói của Hoàng Minh làm không khí có chút quái dị.

Hoàng Chấn Giang nghe như có tiếng động trời. Hắn nghe lầm sao.

Bên kia Hạ Bản cùng Lí Minh đều sợ hãi. Chuyện gì xảy ra, tại sao Hoa Anh Đào lại muốn hợp tác làm ăn với một tiệm ngọc nhỏ như của Hoàng Gia?

Hoa Anh Đào là thương hội cực kì nổi trong 3 năm nay. Không rõ là ai đứng sau thế lực này. Nhưng sự phát triển của Hoa Anh Đào thật sự khủng khiếp, không ai có thể đoán được. Chỉ trong vòng 3 năm, Hoa Anh Đào nổi lên như một thế lực, vô số cửa hàng được dựng lên, với những đồ vật, thiết bị, món ăn, thậm chí là đồ đi vệ sinh. Cực kì lạ lắm nhưng hiệu quả tuyệt đối. Hơn nữa, Phiên Ảnh hội đấu giá cũng giao hảo với Hoa Anh Đào. Ở tất cả quốc gia, lớn hay nhỏ đều có cửa hàng của Hoa Anh Đào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Nữ Vương Hoa Anh Đào

- Người nói là thật?

Hoàng Chấn Giang vô cùng rung động đứng hẳn dậy. Hoàng Minh tắc lưỡi, phụ thân hắn là không biết mới vậy. Hắn gật đầu, đoạn nói:

- Không tin người về mà xem!

Hoàng Chấn Giang gật đầu, ở lại đây làm gì nữa, mau chóng về. Hoàng Minh cũng đi theo.

Hai cha con hắn vừa đi, Hạ Bản ngay lập tức gọi người vào:

- Điều tra cho ta, chuyện này là thật hay giả?

- Rồi!!

Hoàng Chấn Giang về tới tiệm đã gặp được người của Hoa Anh Đào thương hội. Một trung niên dáng người nhỏ gầy, gặp Hoàng Minh định vấn an, thế nhưng Hoàng Minh hơi nhíu mày, hắn liền gật đầu bỏ qua. Hoàng Chấn Giang lại không nhận ra điều này. Mất 15 phút Hoàng Minh ngồi chờ thì cũng thấy Hoàng Chấn Giang đi ra, mặt mũi phấn khởi, có vẻ mọi chuyện đều tốt đẹp. Thấy Hoàng Minh còn chưa về, liền hỏi:

- Sao còn chưa về nhà?

Hoàng Minh nhún nhún vai, đoạn lấy ra trong người một bình sứ. Hoàng Chấn Giang nhìn thấy bình sứ, trong lòng không nhận được run lên. Đây là, chà nhẽ...

Hoàng Minh gật đầu, đẩy bình đàn được tới trước mặt Hoàng Chấn Giang. Hoàng Chấn Giang hai mắt đăm lẹ, hắn thật sự, hắn thật sự chờ được đến ngày này, chờ đến ngày này.

Hoàng Minh không nhận được cảm động, cuối cùng nói qua một chút về đàn được rồi rời đi. Hoàng Chấn Giang ngẫm nghĩ một chút, mở nắp lấy ra viên đàn được không nhận được ngay lập tức uống vào.

- Lão đại, người là đi đâu?

Chu Du kì quái nhìn Hoàng Minh đang chuẩn bị ra ngoài, Hoàng Minh cười mỉm, dặn dò một chút tình huống rồi rời đi.

Hoàng Minh mất nửa ngày thời gian đã tới Cát Lạc binh đoàn. Cát Lạc binh đoàn vẫn như trước, cảnh vệ thấy Hoàng Minh đi qua, đều gật đầu cho qua. Ai cũng biết, Hoàng Minh với Tiểu thư là có mối quan hệ đặc biệt. Hoàng Minh từng nghe qua bọn hắn bàn luận, hắn chỉ cười xòa.

..

1 căn phòng nhỏ, bên trong có hai thiếu nữ. Một đang báo cáo gì đó, một đang cầm cúi chỉnh sửa, viết viết. Hoàng Minh đi vào. Thiếu nữ đang đứng thấy được Hoàng Minh, vội vàng hành lễ, Hoàng Minh giơ tay, ý nói yên lặng. Thiếu nữ gật đầu, hiểu ý đi ra ngoài.

- Ngọc Mĩ, bên Quang Hưng để quốc thi sao?

Thiếu nữ không ngẩng mặt lên, chăm chú viết lách, đoạn hồi.

Hoàng Minh nhìn giọt mồ hôi đang rơi dài trên đôi gò má, hắn hơi xót xa.

Không nhận được đi tới đằng sau, ôm lấy nàng. Linh San giật mình, sợ hãi.

- Không sao, là ta!!

Giọng Hoàng Minh bên tai làm nàng đã bình tĩnh trở lại, hai má hồng lên, vô cùng diễm lệ.

- Ngươi tới khi nào?

Linh San nhẹ nhàng hỏi. Hai tay không tự chủ được đan vào nhau. Hoàng Minh vô cùng thích dáng vẻ đáng yêu này của nàng.

- Ta tới được một lúc rồi, chú ý giữ gìn thân thể, không nên làm việc quá nhiều như vậy!

Linh san nghe hắn nói, trong lòng ấm áp. Chỉ cần là việc của hắn, nàng nhất định làm tốt, nhất định phải hoàn thành. Hoàng Minh không thấy Linh San trả lời, biết nàng nghĩ gì, đoạn nói:

- Ta biết nàng cố gắng vì đại nghiệp của ta, thế nhưng vẫn phải biết giữ sức khỏe. Lỡ ai đó mà biết, nữ vương Hoa Anh Đào thương hội làm việc mệt mỏi mà ngã bệnh, ta chắc chắn sẽ bị chửi tới chết mất.

Linh San nghe hắn nói mà phì cười, cái gì mà chửi tới chết, vớ vẩn.

Hoàng Minh ôm Linh San, bắt đầu ngân nga vài câu hát. Đây là thú vui của hắn, cũng là Linh San thích nhất. Nàng thích được hắn ôm nàng, hát cho nàng nghe từng câu từng chữ.

- Ta tới là thăm nàng, tiện thể đi lịch lãm một chút!

Linh San nghe vậy, ấm lòng, đoạn hỏi:

- Ngươi là định vào Hùng Thiên Sâm lâm?

- Đúng vậy!

Hoàng Minh gật đầu.

Hắn là có ý định đi vào mà luyện chút. Đã 3 năm rồi không thể lên cấp. Hiện tại sắp tới lễ trưởng thành, tăng chút thực lực là nên làm.

- Phải cẩn thận đấy!

Linh San nắm tay Hoàng Minh nhẹ giọng nói.

Hoàng Minh gật đầu. Dặn dò nàng lên nghỉ ngơi một chút, nên chú ý sức khỏe, gửi lời hỏi thăm tới Linh Vô Song giúp hắn, rồi lại lên yêu thú, hắn vào Hùng Thiên sâm lâm.

Vùng cấm Hùng Thiên sâm lâm. Hoàng Minh rất lâu rồi không tới nơi này. Trước kia là luyện khí kì hắn đã tới đây rèn luyện rồi. Hoàng Minh triệu hồi ra Pikachu cùng Hitokage. Hai nhóc tí này cũng rất lâu rồi không được chiến đấu, khí thế hùng hục, nhanh chóng kêu lên phấn khởi.

Hoàng Minh tay trái nhấc lên cao, hai mắt lóe lên ánh cười. Mặc bộ đồ dã chiến, hai cầu vai của hắn khắc biểu tượng một hình mặt trời, một kiếm cùng một đao xuyên qua. Đây là biểu tượng của Thiên Sát.

- Tiến lên nào, pikachu, hitokage!!!!

Hoàng Gia sơn trang!

- Thái tử, nên là lúc về triều rồi!

Một giọng nói the thé vang lên.

Đoàn Dự hừ một tiếng, đáp:

- Ta biết, đợi một chút đi!

Hắn đứng đấy, bên cạnh là đám Chu Du, Kiều Phong, Trương Vô Kỵ.

- Lão nhị, ngươi là phải đi bây giờ sao? Tiểu Ngư Nhi hai mắt đỏ hoe, không nhịn được nước mắt rơi xuống.

- Lão cửu, nín ngay, gì mà như nữ nhân thế, Kim Châu mà biết được nàng ta cười cho!

Tiểu Ngư Nhi nghe tới Kim Châu tên là ngay lập tức hai má mặc định đỏ lên. Hắn nín ngay, tay thò vào áo lôi ra mấy bình đan dược.

- Lão nhị, ca cầm lấy, đây là đệ luyện được mấy hôm nay, nhất định phải giữ nhé!

Tiểu Ngư nhi hai mắt đỏ hoe nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Chuẩn bị lễ Trưởng Thành

- Đa tạ, ta không khách khí đâu!

Đoàn Dự cười ha hả, nhận lấy cho vào không gian giới chỉ.

- Lão nhị, ngươi đi về bình an, chịu khó tu luyện, đừng để bị tiểu đệ ta bán hành tập 4 nhé!!

Vũ mập mập thân hình bầu bĩnh, mặt hèn mọn nói. Đoàn Dự cười to, tay phải nắm một cái nhẹ vào ngực Vũ mập mập, đoạn nói:

- Yên tâm, nhất định ngươi vẫn là thua thôi!

Cả bọn cười vui vẻ.

- chỉ tiếc lão đại không ở nhà!

Triệu Vân nuốt tiếc nói.

Đoàn Dự gật đầu, hắn là muốn tạm biệt Hoàng Minh đấy, chỉ là tên chết tiệt này đi đâu mất. Lúc nào cũng thoát ần thoát hiện.

- Nhị ca, đệ sẽ thay ca nói với lão đại, yên tâm!

Chu Du gấp lại quạt, nói.

Đoàn Dự gật đầu, hắn vỗ tay với từng người một, sau đó quay lưng lên ngựa, đoạn đang chuẩn bị vụt roi lưng ngựa rồi đi. Đằng sau không ngờ cả bọn đang hát, bọn hắn hát Nhân Nghĩa Thiên Sát.

Đoàn Dự lẩm nhẩm hát theo, hắn không nhịn được hai hàng lệ, cố gắng kiềm chế, Đoàn Dự vụt mạnh vào đuôi ngựa, ngựa bị đau, phóng vụt đi. Phía sau hắn, đám người chạy theo.

Vân Nam thành.

Hoàng Thất.

- Hoàng Thượng giá lâm!!!

Tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ, Càn Thiên Trụ mặc long bào màu vàng, chậm rãi đi vào điện.

- Nhi thần bái kiến phụ Hoàng!

Một thiếu niên nhỏ tuổi quỳ xuống hành lễ với Càn Thiên Trụ.

- Biên Nhi đứng dậy đi, ta tới thăm ngươi thế nào?

Càn Thiên Biên, năm nay tròn 13 tuổi. Xung mệnh Con Thiên Từ, thiên phú hơn người.

- Nhi Thần đã bước vào cảnh giới luyện thể. Nhất định một tháng sau sẽ không khiến phụ Hoàng mất mặt!

Càn Thiên Biên nghiêm túc nói.

Càn Thiên Trụ gật đầu hài lòng. 13 tuổi luyện thể cảnh giới. Quả là thiên tài.

- Tốt lắm, nhất định phải đứng đầu, ta trông chờ vào ngươi cùng Thu nhi.

- Vâng!

Càn Thiên Biên vâng một câu dứt khoát.

Vũ gia!

- Tiểu tử kia còn chưa chịu về sao?

Gia chủ Vũ Chiến Hùng hai mắt lóe tinh quang.

- Bẩm gia chủ, đại thiếu gia đang ở Thái Minh trấn trong nhà Hoàng Chấn Giang.

Vũ Chiến Hùng tay phải vuốt chòm râu, đoạn hỏi:

- Tên nhóc đó tu luyện đến đâu rồi?

- Bẩm gia chủ, đại thiếu gia chuyển tu pháp sư, cảnh giới thật sự chưa rõ. Trước kia có nghe tin đại thiếu gia thật sự kì bí pháp thuật cùng kĩ năng.

Vũ Chiến Hùng gật đầu, lại nói:

- Nhớ đón tên nhóc đấy về trước 3 ngày.

- Vâng!

Lí gia.

Lí Sơ đang ngồi trước ghế lớn trong sảnh, bên dưới là 4 thiếu niên trẻ tuổi. Lí Hùng cũng nằm trong số đó.

- Tự tin không?

Lí Sơ uống một ngụm trà, hỏi.

- Bẩm Gia gia, bọn ta đều nửa chân đặt tới luyện thể kì cảnh giới. Riêng Hùng ca đã là luyện thể kì sơ kì cảnh giới. Chắc chắn sẽ làm tốt. Gia gia yên tâm.

Lí Hùng gật đầu, đoạn dặn.

- Nhất định không được khinh địch, nhớ lấy!

- Vâng!

Khôi Gia!

- Gia chủ, Khôi Thiếu gia đã bế quan hơn hai tuần rồi.

Khôi Long gật đầu, dặn dò:

- Nhớ gọi hắn ra trước lễ trưởng thành, Khôi gia chỉ có hắn có hi vọng thôi!

- Là!!

- Lần này không biết nhà nào sẽ là tiểu bối đứng hạng nhất đây, ngươi nói xem Chấn Long?

Quân Chấn Long nghiêm túc đứng một bên, cung kính đáp.

- Phụ thân, người nhất định sẽ thích tiểu tử này!

Quân Chấn Sơn ngạc nhiên, hỏi:

- Ô, là tiểu tử nào?

Quân Chấn Long mỉm cười, đáp lời:

- Hần họ Hoàng, tên Chấn Minh!

Quân Chấn Long thốt lời.

- Ô, là tên nhóc mà Nhượng Lan nói đây sao?

- Đúng vậy ạ!

Quân Chấn Long đáp.

- Nhất định ta sẽ chú ý, ha ha, cháu rể ta nhất quyết phải có bản lĩnh mới được.

Quân Chấn Sơn cười lớn, khí thế vô cùng.

Hoàng Gia trang viên.

- Lão đại có về đúng thời gian không biết?

Kiều Phong lo lắng. Chu Du mở quạt cái xoẹt, mỉm cười nói:

- Lão đại tự có chừng mực, không cần lo lắng. Liệu mà tu luyện đi.

- Rõ rồi tam ca.

Cả đám đều gật đầu.

- Điều Thuyền ti cũng đã bé quan rồi, thật khủng khiếp, ti ấy đang phá cảnh luyện thể, đang trùng kích ngân huyền cảnh.

Cả bọn đều gật đầu tán phục. Nói ra thật sự sợ hãi, Điều Thuyền còn tu luyện sau bọn hắn, vậy mà cảnh giới tăng tiến thật là như cưỡi tàu lửa vậy.

- Nói mới để ý, ta thấy lão đại 3 năm nay vẫn giậm chân tại chỗ, các huynh có để ý không?

- Đúng vậy? Rất kì lạ đấy.

Chu Du hai lông mày cũng nhíu, hẳn là để ý rất lâu rồi, nhưng không có ý định hỏi.

- Các đệ không cần quan tâm, lão đại là có nguyên nhân gì đó mới giữ nguyên ở tu vi hiện tại, chúng ta không nên thắc mắc nhiều, mau về tu luyện đi. Sinh Văn tuyến không còn lâu nữa đâu.

- Rõ!!

Cả bọn thưa một tiếng rồi giải tán. Chu Du chậm rãi đi về phòng, hắn ngồi vào cạnh giường, chậm rãi suy nghĩ.

- Lão đại, người là đang có chuyện gì sao?

Hắn thì thảo tự hỏi.

Hùng Thiên Sâm Lâm, đại gia Hoàng Minh thì không để ý nhiều như vậy, hắn đang liên tục chém giết yêu thú, không ngừng lấy kinh nghiệm thăng cấp điên cuồng. Một mảnh khu vực cấm bị hắn càn quét, liên tục giết chóc.

Sâu hơn trong Hùng Thiên Sâm lâm.

- Hùng ca, bên rìa khu vực cấm có nhân loại đang không ngừng giết chóc, một con gấu to không ngờ mở miệng nói như nhân loại.

Phía trước hắn là một thanh niên, không ngờ đang tu luyện, xung quanh hắn bao quanh một lớp sương mù màu trắng.

- Kệ hắn đi, không cần để ý!

- Vâng!

Chương 119: Lễ trưởng thành 1

Vân Nam thành đang vô cùng khẩn trương, chỉ 2 ngày nữa là lễ hội lớn nhất quốc gia được diễn ra. 3 năm một lần, lễ trưởng thành. Với sự góp mặt của 8 Thế lực. Hoàng thất cùng bảy đại thế gia. Lễ trưởng thành, tên y như vậy. Được tổ chức chào đón các thiếu niên nam hài nữ hài của Hoàng thất cùng Bảy đại gia tộc. Từ 13 đến 15 tuổi, chứng thực sự trưởng thành, nhưng hầu hết ai cũng biết, đó chỉ là nghi lễ thôi. Quan trọng ở đây là sự ganh đua của các hậu bối các thế lực. Chứng tỏ sự cường thịnh, mạnh mẽ. Hơn nữa, tại lễ trưởng thành, còn có thứ tự sắp xếp, đây là nguyên nhân chính, là mặt mũi.

- Ài, nhanh thật, mới đó đã ba năm rồi, ta nhớ là 3 năm về trước lễ trưởng thành vẫn là Hoàng Thất chiếm ưu thế nhất. 4 trên 10 vị trí đứng đầu.

Một trung niên ngồi vắt vẻo bên bàn rượu, nói.

- Ha ha, nói mới biết đúng không Lão Cửu, ta là từ lúc sinh ra đã chứng kiến 7 lần lễ trưởng thành rồi. Thật là chờ mong, ha ha.

Lão Cửu hí hóp nắc, uống thêm một hớp nữa là hết bát rượu. Lão vắt chân lên ghế, tay vỗ cái đét một cái vào đùi, sáng khoái nói:

- Nhớ lại 3 năm trước Thái tử cùng Mạc Sầu tiểu thư một trận chiến quả thật làm ta nhiệt huyết sôi trào...

Lão Cửu không nhịn được nhớ lại, tiếp đó lại đổ rượu vào bát. Đối diện hắn, trung niên mặt mũi có nhiều nếp nhăn hơn, cũng hồi tưởng lại. 3 năm trước, trận đấu ngôi vị đầu bảng đúng là vô cùng rung động. Với người phạm bọn hắn, đây dường như là thần tiên đánh nhau rồi. Hắn uống một li, đoạn nhớ lại chút nữa.

- Lão Mông à, cạn một li nào. Hai hôm nữa nhất định cùng ta cá một trận, thế nào?

- Nhất định là ngươi lại trả tiền thôi, cạn!

Khôi gia.

- Thiếu gia, người xuất quan rồi?

Một thiếu niên đi ra khỏi bể phù, thân hình mặc một bộ thanh sam, vô vùng khôi ngô. Thân cao mét 7, dáng dấp vô cùng mạnh mẽ.

- Ủ, còn bao nhiêu ngày!

Hắn chậm rãi hỏi.

- Còn 2 ngày thiếu gia.

Khôi Phúc gật đầu. Hắn chậm rãi bước ra khỏi sân, đi ra ngoài.

Lão nhân nhìn theo Khôi Phúc ra khỏi mới quay đầu:

- Mau đi bẩm báo gia chủ, thiếu gia đã xuất quan!

- Vâng!

Hoàng Thất.

Phủ Công chúa.

- Thu nhi, muội chuẩn bị sao rồi?

Càn Thiên Biên ngồi ở ghế nói. Bên cạnh hắn là một bức rèm, bức rèm bằng lụa, nhìn có thể mờ mờ bên trong một bóng dáng. Một đôi bàn tay đặt nhẹ trên dây đàn, hơi vuốt ve.

- Ta rất mong chờ!

Giọng nói nhẹ nhàng cuốn hút. Càn Thiên Biên cười ha ha, uống nốt li trà trên bàn, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Hoàng Gia.

- Gia chủ, 15 người tham dự đã ở bên ngoài phòng.

Hoàng Thái gật đầu, lão đi ra ngoài. Bên ngoài đã đứng chờ 15 thiếu nam thiếu nữ. Hoàng Thái nhìn một lượt, đoạn quay sang hỏi.

- Hấn còn chưa về sao?

Hoàng Tĩnh lắc đầu.

Hoàng Thái hơi nhíu đôi mày.

Hoàng gia son trang.

Hoàng Chấn Giang đang ngồi gõ ngón tay xuống bàn kêu lộc cộc. Trần Mầu thì đi đi lại lại.

- Mai Mai, đừng đi đi lại lại nữa.

Trần Mầu nghe thấy Hoàng Chấn Giang nói, đành ngồi xuống ghế. Đoạn cau mày hỏi:

- Hấn không nói với các người là đi đâu hay sao?

Đám Chu Du, Kiều Phong, Trương Vô Kỵ cúi đầu, không biết đáp thế nào. Chu Du nghĩ một lúc, chậm rãi bước ra.

- Di Trần, Minh ca có nói sẽ về đúng ngày, hấn không phải người lỗ mắng. Di lên yên tâm!

Trần mầu nghe Chu Du nói cũng thấy hòa hoãn phần nào. Tên nhóc này hay chạy loạn nhưng cũng không phải lỗ mắng. Con trai nàng nàng rất tin tưởng. Chỉ là bên kia gia chủ đang thúc dục. Hoàng Chấn Giang vỗ nhẹ vào tay nàng hai cái. Trần mầu gật đầu, phất tay cho đám Chu Du rời đi.

- Phu quân, người xem phải làm thế nào?

Hoàng Chấn Giang hai mắt có chút nhíu lại, không đáp.

Hôm nay là ngày lễ trưởng thành, toàn bộ Vân Nam vương quốc đều nghỉ tất cả công việc. Dân chúng đổ xô về trung tâm Vân Nam Thành. Nơi có sự kiện 3 năm một lần diễn ra. Vân Nam thành 3 năm một lần, đây là thời điểm đông đúc nhất. Người người nhà nhà kéo nhau tiến vào. Giữa vân nam thành, đó là khu vực cấm trong năm, thế nhưng hôm nay đã mở cửa lớn nhất, khán đài chật ních toàn là người. Bá tánh bình dân có, tu sĩ có, đa dạng chức nghiệp đều xuất hiện tại đây. Ôn ào bàn tán, râm ran như hội chợ. Sân được bố trí chẳng khác gì một sân bóng rộng lớn của thế kỉ 21. Đây cũng là công trình to nhất của Vân Nam quốc. Luôn đề diễn ra lễ trưởng thành có từ bao nhiêu đời nay.

- Người nói xem, năm nay nhà nào sẽ là vị trí đệ nhất?

- Tất nhiên lại là Hoàng thất rồi, nên nhớ, Hoàng Thất đã 2 năm vô địch, đứng đầu tất cả rồi?

- Chưa chắc đâu, người thông tị chậm chậm lắm, đã nghe qua Khôi gia năm nay chưa, Khôi gia xuất hiện thiên tài Khôi Phúc, 14 tuổi luyện thể cảnh tầng 3 rồi đó.

Một kẻ mặt rỗ khoa trương nói lớn.

- Hừ, vậy mà người cũng nói thông tin chậm chạp, người biết Hoàng Thất năm nay có ai không? Là tam hoàng tử, 13 tuổi luyện thể cảnh, chưa nói Càn Thu công chúa sinh đôi cùng Tam Hoàng tử cũng là luyện thể cảnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Lễ trưởng thành 1

- Người nói là sự thật?

Tên mặt rỗ kinh ngạc.

- Tất nhiên, nói cho nhà người biết hơn nhé, ngoài Hoàng Thất năm nay còn có Mạc Hình của Mạc gia, là muội muội của Mạc Sầu, cũng đã là luyện thể cảnh giới. Chưa hết, Lí Hùng của Lí gia cũng vậy, kể cả Ngân gia, Hạ gia mặc dù không phát ra tin tức, nhưng ta đoán chắc bọn hấn tiều bổi trong nhà cũng xuất hiện luyện thể cảnh.

Tên Áo nâu mặt mũi héch lên, vô cùng đắc ý nói. Mọi người nghe xong đều thán phục cùng ngỡ ngàng. Thật sự là thiên tài lớp lớp. Dưới 15 tuổi đều là

luyện thể cảnh. Đúng là thể lực lớn, sinh ra đã được ngậm chia khóa vàng, có tài nguyên cùng công pháp tu luyện, không giống tán tu bọn hắn, tài nguyên thiếu thốn, bước vào được con đường tu luyện đã là bao nhiêu gian khổ.

- Còn 2 tiếng nữa là bắt đầu làm lễ rồi. Chờ đợi chút đi vậy, hôm nay thật náo nhiệt.

Bùn bùn bùn, một loạt hiệu ứng bắn lên trời làm mọi người kinh ngạc, trầm trồ.

- Nhìn kia, đó là gì?

- Trời ơi, thật là đẹp, ở đâu ra vậy?

Khán giả vô cùng sợ hãi cùng kinh ngạc. Thứ vừa bắn lên trời rít lên cao vút sao đó nổ tung tóe ra nhiều màu đẹp đẽ.

- Các người đừng là quê mùa, đó gọi là pháo hoa, là pháo hoa hiểu không?

Một kẻ nhanh chóng hi mũi bắt đầu ra vẻ. Đám người xung quanh đều quay qua nhìn hắn, mặt mũi chờ đợi hắn nói tiếp. Tên kia bắt đầu chém gió:

- Các người nghe qua Hoa Anh Đào thương hội sao?

- Nghe qua, nghe qua!

Mọi người gật đầu, Hoa Anh Đào thương hội 3 năm nay quật khởi, khắp phố phường đều có cửa hàng, ai cũng biết.

Tên kia gật gù, đoạn nói tiếp:

- Đây là phát minh của Hoa Anh Đào thương hội, cái đó gọi là pháo hoa, dùng trong các dịp lễ hội, hỷ sự hay mừng thọ. Nếu bắn buổi tối, sẽ còn đẹp hơn gấp trăm lần.

Hóa ra là vậy, thảo nào. Thứ kì lạ như vậy chỉ có Hoa Anh Đào mới tạo ra được thôi.

- Nhìn kia, là Hoàng Thất tới đây.

Một kẻ ngay lập tức hét lên, tay chỉ vào vị trí cửa chính.

Đúng Là Càn Thiên trụ, phía sau hắn là một đoàn người.

- Các người nhìn là tam hoàng tử cùng Thu Công chúa.

Bên kia khán đài hét lên.

Mọi người đều nhìn xuống, đi sau Càn Thiên Trụ là Càn Thiên Huân nhị Hoàng tử, sau đó là tam hoàng tử Càn Thiên Biên, cuối cùng là Thu công chúa Càn Thu.

Càn Thu đáng người mảnh khảnh, đầu tóc thả dài, mặt đeo khăn lụa che đi khuôn mặt. Nhưng chỉ nhìn qua, ai cũng đoán được nàng là mỹ nữ. Chỉ mới 13 tuổi mà các nét cong của cơ thể đã hình thành gần hết. Lớn thêm vài năm nữa, chắc chắn là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Càn Thiên trụ tiến vào hắn sánh chính tất cả dân chúng đều quý xuống bái ạt hành lễ, chỉ chờ vài thể lực khác là đứng yên bảy động. Càn Thiên Trụ giờ tay miễn lễ, dân chúng mới đứng dậy. Hắn dẫn theo đám người đi tới vị trí chính sảnh ngồi xuống. Tiếp sau đó các thể lực gia tộc mới lần lượt đi vào. Vào thứ nhất lại là Lí gia. Lí Sơ dẫn đầu đi vào, sau Lí gia là Hạ gia, Mạc gia, Vũ gia, Ngân gia, Khôi gia. Thế nhưng vẫn chưa thấy Hoàng gia xuất hiện.

- Hoàng Gia chưa tới à?

Càn Thiên Trụ nhíu mày hỏi.

Bên cạnh thái giám nhanh chóng cho người đi hỏi.

Hoàng Gia phủ đệ. Bên ngoài cổng các thiếu niên nam nữ đang đứng chờ, không hiểu gia chủ tại sao vẫn chưa cho đi. Bên cạnh Hoàng Thái, Hoàng Hưởng một bên sốt ruột, một bên khó hiểu.

- Đại ca, tại sao vẫn chưa tới, Bệ hạ sẽ khiển trách chúng ta.

Hoàng Thái không đáp, chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Phía xa một chiến xe ngựa đang đi tới. Hoàng Thái mở mắt, người đánh xe là một thiếu niên, mặt mũi góc cạnh rõ ràng, hai mắt kiên nghị vô cùng. Hắn là Triệu Vân, xung quanh xe ngựa lại là một đám thiếu niên khác, bọn hắn cũng tới xem lễ trưởng thành này.

Xe ngựa tới cổng bỗng dừng lại, từ xe đi ra hai nam nữ. Là Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu.

- Nhi thần vẫn an Phụ thân!

Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu vẫn an Hoàng Thái. Hoàng Thái gật đầu, nhìn con trai cùng con dâu, lão gật đầu, bọn hắn vẫn khỏe mạnh. Bên cạnh Hoàng Hường nhũ mỳ, mĩ mai nói:

- Ta còn tưởng là đợi chuyện gì, hóa ra là cháu trai thiên tài của Hoàng gia ta!

Hoàng Chấn Giang trong lòng khó chịu, vị thức này của hắn trước giờ đều miệng lưỡi cay độc. Từ nhỏ hắn đã vô cùng ghét lão.

- Xin lỗi đã để thức đợi, là bọn ta đường xá xa xôi.

Hoàng Hường bĩu môi, đoạn nói:

- Không biết ở đâu chui ra một đám thiếu niên làm bảo tiêu, ha ha ha. Mà con trai người năm nay mười ba rồi, sao không thấy tới nhỉ, con trai của thiên tài Hoàng Gia cũng phải là Thiên tài chứ. Năm nay lễ trưởng thành phải nhờ hắn rồi.

Hoàng Hường cười to mỉa mai.

Trần Di hai mắt sắc lẹm, Hoàng Chấn Giang vội nắm lấy tay nàng. Trần mẫu hừ một tiếng, đoạn quay đi.

- Hường à, chúng ta đi thôi!

Hoàng Thái lên tiếng thúc dục.

Vừa rồi đám Chu Du cùng Kiều Phong, Trương Vô Kỵ đều đã hiệu với nhau ở nhà, dùng Khả năng của Thiên địa tạo hóa công, nên đi lĩnh lực cảnh giới. Nếu không Hoàng Hường chắc sẽ phải rớt hàm vì kinh hãi mất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Hắn tới rồi

Mấy hôm nay đi làm về muộn mệt quá, mọi người ngóng lắm không? Ha ha..

- Để Ngự Nhi ở đó được không vậy tam ca?

Kiều Phong hỏi

Chu Du gật đầu, đáp:

- Lão đại sẽ đi đường ngắn nhất, cổng chính hắn là sẽ tới.

Kiều Phong nghe vậy lại không hỏi nữa. Hoàng Gia bắt đầu di chuyển.

Cổng thành phía bắc.

- Oáp, chán thật, cả 3 năm mới có một lần, vậy mà không được theo dõi.

Một tên lính gác trên cổng thành ngáp một cái rồi to, đoạn phàn nàn.

Bên cạnh hắn tên lính có vẻ già hơn, mũ giáp còn đội lệch sang bên.

- Chịu khó đi, ai cũng muốn xem lấy ai canh gác. Tiền lương bù vào cũng đủ cho nhà sống hơn 1 tháng rồi.

- Bát Huynh à, ta chỉ hơi tiếc thôi.

Tên lính kia mặt có chút chán nản, nói cố một câu, đoạn nhìn ra xa.

- Ô. Là phi hành yêu thú hả?

Hắn lẩm nhẩm nói, phía xa trông thấy một bóng mờ đang bay tới.

- Bát Huỳnh, kia là có người tới kìa.

Bát Lang chỉnh lại cái mũ lệch, đoạn ậm ừ.

- Xin lỗi bệ hạ, tại gia hôm nay có chút việc đột xuất, chậm trễ tới muộn, xin bệ hạ trách phạt!

Hoàng Thái hành lễ cúi đầu nhận lỗi. Càn Thiên Trụ cười ha hả, đoạn cho miễn lễ nói:

- Bình thân Hoàng Khanh, thời gian vẫn còn một chút, không vấn đề gì!!

Hoàng Thái cảm tạ một câu, dẫn theo đám người đi lên đài. Vậy là tất cả 8 thế lực đều đông đủ.

- Tốt rồi, tất cả thiếu niên hôm nay tham gia Lễ Trường thành, mời lên đài nhận lễ ban phước của Thần Sáng, chứng nhận vinh dự trưởng thành của vương quốc!!!

Lời nói tràn theo Linh Lực vang lên, làm mọi người đều tĩnh lặng

- Là Phong Quốc sư, Phong Quốc Sư vẫn khỏe mạnh như vậy!

- Phong Quốc Sư!!!

- Phong Quốc Sư là ai vậy?

Một kẻ ngẩn ra hỏi. Bên cạnh hắn mọi người đều nghi hoặc nhìn.

- A a, tiểu đệ là tân tu, năm nay mới đến Vân Nam quốc du lịch, thật sự không biết...

Đám người nghe hắn nói mới ồ lên một tiếng, kẻ bên cạnh cũng chịu khó kể.

- Phong Quốc Sư là xuất hiện bên tiền hoàng, năm xưa cùng Tiên Hoàng Chinh chiến mấy chục năm. Được tiên Hoàng ban cho danh Quốc Sư của Vân Nam quốc. Đến nay nghe nói Phong Quốc sư đã hơn 80 rồi.

- Hơn 80 rồi?

Kẻ kia nhìn xuống khán đài, mặc dù xa nhưng hắn vẫn có thể nhìn tương đối rõ. Kia là hơn 80 sao? Trông cũng chỉ tầm 60 thôi.

Hơn 100 thiếu niên nam nữ bước ra sân, mỗi nhà một vị trí, đều mặc quần áo màu để phân định.

- Ha ha, Khôi Phúc, cảnh giới đã rất cao, thật sự muốn đánh với ngươi...

Càn Thiên Biên chiến ý vô cùng, cất tiếng. Khôi Phúc chỉ mỉm cười, đáp lại:

- Tam Hoàng Tử, nhất định sẽ có, người nhất định đừng nương tay!

- Ha ha ha, Khôi Phúc thiên tài Khôi gia sao?

Một thiếu niên hai mắt sáng quắc, hai hàng lông mày rậm, cực kì kiêu ngạo đi tới.

- Hạ Sán sao? Nghe chừng rất kiêu ngạo đây!

Khôi Phúc vẫn bình tĩnh nói.

Hạ Sán bẻ bẻ khớp hai ngón tay răng rắc, đoạn nói:

- Cầu trời đừng để ngươi gặp ta!

Hạ Sán thốt ra lời.

Càn Thiên Biên thấy Hạ Sán càng vui vẻ. Càng đến nhiều càng tốt. Càng mạnh hắn càng vui.

- Vào vị trí đi!!

Phong Thi nói một câu, đám thiếu niên tản ra, nhanh chóng vào vị trí của một gia tộc.

Phong Thi thân là Quốc Sư, xưa nay vô cùng liêm chính công bằng, không ai dị nghị chuyện gì cả.

- Tốt lắm, hiện tại báii lạy 3 lần, các ngươi chính thức được thần Sáng chứng kiến trưởng thành!

Đám thiếu niên đều gật đầu, tục lệ này bọn hắn cũng đã biết từ nhỏ. Không khí xung quanh vô cùng trang nghiêm, yên tĩnh vô cùng.

Phong Thi gật đầu, hơn 10 ngọn nến lớn to bằng cột nhà được thắp lên.

- Lần Thứ nhất!!

Phong Thi hô lên, đám thiếu niên đang định bái lạy.

- Khoan, còn ta nữa!!!!

Một tiếng hô to vang lên, mọi người đều giật mình, nhìn tới nơi phát ra tiếng hô to kia.

Phía cửa dưới đi vào, một con ngựa đang phi nhanh tới, lính canh ngay lập tức chặn lại, vụt, người trên lưng ngựa lập tức nhảy một cái, đập zic zac hai phát vào tường, nhảy một cái xa rồi lạng lẹ tiếp đất..

Hắn đã tới!!!

Hoàng Minh đã về kịp!

- Là Lão đại!

Vũ mập mập nhảy căng lên, thấy Hoàng Minh xuất hiện, hắn vui mừng vô cùng.

- Ô, là Siêu Nhân ca ca!

Một giọng nói non nớt của tiểu hài tử vang lên, bên cạnh nàng là một mỹ phụ, nàng đang ngạc nhiên vô cùng.

- Phụ thân, tiểu tử kia tới rồi!

Hoàng Chấn Giang nhỏ giọng nói với Hoàng Thái.

Hoàng Thái gật đầu, nhìn ra giữa sân, một thiếu niên đang đứng. Không chỉ hắn, toàn bộ hàng nghìn người đều tập trung vào hắn. Chỉ thấy một thiếu niên cao mét 7. Mặt mũi khôi ngô, mắt cung mày kiêu, chỉ là, quần áo có chút kì quái cùng rách nát.

Hoàng Minh đứng ở đó, hắn lấy tay gãi gãi mũi. Không phải nhân vật chính thường đến muộn sao? Hay là hắn muộn quá rồi. Hoàng Minh tặc lưỡi.

- Tiểu tử, Ngươi ở đâu đến đây?

Phong Thi nghiêm nghị hỏi.

Hoàng Minh nhìn lão nhân này, hắn có cảm tưởng mình bị giám thị hỏi lí do vì sao tới thi muộn vậy.

- Ta là...

Hắn chưa kịp nói xong, bên kia Hoàng Thái đã đứng dậy nói:

- Hắn là thuộc Hoàng Gia, hôm trước có lịch lãm hôm nay về muộn, mong quốc sư châm chước cho, đa tạ Quốc sư, cảm ân bệ hạ.

Hoàng Thái nhanh chóng trình bày nhanh gọn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Mở ra nhiệm vụ

- Hoàng gia sao?

Phong Thi nhíu mày, nhìn Hoàng Minh một lát, đoạn gật đầu, việc này cũng có thể chấp nhận.

- Đây là lần đầu và cũng là lần cuối, sẽ không có việc như này nữa. Các gia tộc nhớ lấy!

Phong Thi miệng nói, đoạn phẩy tay một cái.

Hoàng Minh còn chưa hiểu cái phẩy tay này là có ý gì. Không phải lão già kia nói vậy là đồng ý rồi sao?

Hoàng Minh còn ngơ ngác, Hoàng Tính đã chạy tới, đưa hần bộ y phục, nói:

- Tiểu thiếu gia, mau mặc vào, phải đổi y phục mới có thể tham gia!

Hoàng Minh không biết là ai, chỉ nghe gọi hần thiếu gia đoán là người Hoàng Gia, ôm lấy bộ y phục chạy vào trong nhanh chóng thay đổi.

2 phút sau, hần đã có mặt. Chân tay mặt mũi đã sạch sẽ, mặc một bộ thanh sam. Màu xanh là đại diện cho Hoàng gia.

- Nhanh chóng lên!

Phong Thi nghiêm nghị nói. Hoàng Minh như con sóc vút một cái nhảy bay lên sân. Một vòng lộn khá đẹp mắt, làm bao thiếu nữ mê mẩn.

Hần nhanh chóng nhìn thấy đám người mặc quần áo thanh sam, đi nhanh tới, chả quen ai hết. Hần dừng đấy, hờ hững. Đám thiếu niên nam nữ Hoàng gia cũng không biết hần, bọn hần là chưa nghĩ Hoàng Gia lại còn đệ tử hậu bối mà bọn hần không quen đây.

- Huynh đệ, ngươi là nhánh nào Hoàng gia vậy?

Một tên thiếu niên lăm lét lại gần Hoàng Minh hỏi nhỏ.

Hoàng Minh nhìn bộ mặt hần, không cần hình sự vậy chứ!

- Ta là nhánh rất nhỏ, rất xa xôi!

Hoàng Minh cũng giả bộ rầm thối nói. - Ta biết ngay mà, bảo sao ta chưa nhìn thấy ngươi bao giờ, nãy pha nhảy kia rất đẹp, mấy nữa về dạy ta nhé!

Tên thiếu niên kia đắc chí nói.

Hoàng Minh chưa kịp gật đầu đã nghe được tiếng nói của Phong Thi.

- Lần thứ nhất!!

Phụp phụp phụp, tất cả hơn 100 thiếu niên nam nữ đều quỳ xuống vái lạy phía trên 10 cây nến cùng một biểu tượng hình tròn. Hoàng Minh vốn không muốn quỳ vái lạy, mợ chứ, thần quái quỷ gì, đám mê tín. Nhưng vốn mang tội đến muộn, hơn nữa đây cũng là quy củ, đại gia Hoàng Minh của chúng ta cũng phải nhịn nhục qua loa cái cho là có.

- Lần Thứ hai!!

- Lần thứ ba!!!

Khi đám thiếu niên vái xong lần thứ 3, biểu tượng hình tròn bỗng sáng lên, ánh sáng chiếu xuống sân, phủ kín hơn trăm thiếu niên, Hoàng Minh còn đang há mồm ngạc nhiên sợ hãi, bên tai đã vang lên tiếng thống báo.

- Tĩnh tĩnh, Kích hoạt nhiệm vụ thi đấu.

Đệ nhất thiên tài Đế Quốc

Đánh bại tất cả các thiếu niên thiên tài trong lễ trưởng thành, đoạt vị trí quán quân.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Thưởng:

-Hộp kì bí ngẫu nhiên x1

- Đá tiến hóa x1

- Pokemon Bulbasaur x1

Nhiệm vụ thất bại.

Hạ 5 cấp bậc.

Hoàng Minh nghe thông báo có chút khoai tai. Roạt, cả người hần được bao phủ một lớp ánh sáng kì lạ, hơn một phút mới biến mất!

- Tĩnh tĩnh, nhận được Chúc phúc của thần sáng, nhận được bạo kích 10% khi công kích.

Hoàng Minh bên tai lại vang tiếng thông báo, bạo kích, Hoàng Minh ngẩn tò te. Mợ nó, thần chết tiết này là có thật à???

Vừa lúc này ta còn mắng bọn hần là mê tín. Hoàng Minh có chút không biết nói thế nào.

- Lễ Chúc Phúc thành công. Bắt đầu mở đại hội ti đấu.

Phong Thi ngay lập tức nói lớn. Khán đài vừa yên lặng còn cầu nguyện, nghe được câu nói này của Phong Thi bắt đầu sôi trào.

Hoàng Minh vẫn chưa rõ rốt cuộc câu này là thế nào.

- Ê huynh đệ, cái ti đấu này là thế nào?

Hoàng Minh lại kéo tên thiếu niên lúc này lại, tên kia biết Hoàng Minh là nhánh nhỏ, cũng rất ra vẻ bắt đầu kể lể.

Hoàng Minh nghe một chút đã hiểu. Ti đấu này cũng rất đơn giản. Bốc thăm lấy số. Một vòng đấu loại lấy ra top 10. Vào trong đánh loại tiếp.

Tên thiếu niên kia còn đang lải nhải, Hoàng Minh đã bỏ đi. Hần lóc cóc xếp hàng bốc số. 83. Hoàng Minh mở miếng giấy ra, ngay lập tức trên khán đài cao, tên của Hoàng Minh xuất hiện.

83 Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh ngạc nhiên, vãi cút thật, hần vừa mở giấy thì trên kia đã có tên của hần, đây là cái gì làm ra được tài vậy?

Hần là Hoàng Chấn Minh sao?

Cuối cùng dãy khách quý, Quân Chấn Sơn đã nhú mày, miệng hơi nhếch ý cười. Phía sau hần là Quân Chấn Long. - Tiểu Nha đầu kia đâu rồi?

Quân Chấn Sơn hỏi.

- Đang ở nhà Tiểu tử kia!!

Quân Chấn Sơn lắc đầu, tiểu nha đầu này ở nhà thì ít, ở bên nhà kia thì nhiều.

- Mẫu thân, siêu nhân ca ca là người Hoàng gia, ca ca không phải người bình thường đâu.

Một nữ hài hai mắt ngập nước, tròn vo mắt nói. Mẫu thân nàng khẽ vuốt đầu, đoạn nhớ lại buổi hôm ấy có chút thấy may mắn.

- Phu Quân, thiếu niên kia chính là người đã cứu Uyên nhi!

Chân Mộc chỉ tay, nói với người trung niên bên cạnh. Trung niên dáng người hơi gầy, mặc bộ quần áo lông vằn. Hai mắt sắc lẹm.

- Ta thấy rồi, người Hoàng Gia sao?

Trung niên hơi ngẫm nghĩ gì đó, đoạn thì thâm vào tai Chân Mộc.

- Tam ca, ta đến rồi!

Tiểu Ngư Nhi mất một lúc lâu mới tìm được đám Chu Du, Kiều Phong.

- Làm tốt lắm Ngư Nhi!

Kiều Phong giờ ngón tay khen ngợi.

- Không đâu, phải nói là tam ca liệu sự như thần, đệ chỉ đợi một chút là thấy lão đại tới.

Tiểu Ngư Nhi thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Đấu loại 1

- Công nhận, tam ca luôn là người hiểu Lão đại nhất!

Triệu Vân gật đầu nói.

- Tam ca, lão đại liệu có đứng thứ nhất được không?

Lệnh Hồ Sung hỏi.

Chu Du một bên chỉ mỉm cười, đoạn nói:

- Nếu là các đệ tham gia, ta cam đoan đám thiếu niên thiên tài kia sẽ bị hành hạ thua thảm đấy. Huống chi, lão đại còn đứng đầu tiểu đội của chúng ta.

Trương Vô Kỵ lắc đầu, đoạn cười nói:

- Chỉ đến xem lão đại đoạt giải thôi!

Hoàng Minh đang ngồi khoanh chân chữ ngũ, chỉ mình hắn là ngồi một chỗ không có ai ở cạnh mà thôi.

- Đây, huynh đệ, ngươi là con của Giang Thúc?

Hoàng Minh nghe tiếng nói, ngẩng mặt lên, trước mặt hắn một thiếu niên mặc màu đỏ y phục đang đứng trước mặt.

- Giang thúc? Ngươi nói là Hoàng Chấn Giang?

Hoàng Minh hỏi lại.

- Đúng vậy!

Khôi Phúc đáp.

Hoàng Minh gật đầu, đoạn nói:

- Hắn là Cha ta!

Khôi Phúc ậm ừ một chút, Khôi Gia, Vũ gia cùng Hoàng gia vô cùng thân thiết, Khôi Phúc đã từng qua Hoàng gia nhiều lần, chỉ là, hắn nghe qua Hoàng Chấn Giang có con trai, cũng chưa gặp bao giờ.

- Hẹn gặp ngươi ở top mười người!

Khôi Phúc nói một câu rồi quay đi.

Hoàng Minh còn chưa kịp nói gì, phịch. Bên cạnh hắn đã có người ngồi xuống.

- Lão đại, lão đại, ngươi xem bên trái kia, bên trái đó!

Vũ mập mập bám vai Hoàng Minh chỉ qua bên trái, Hoàng Minh cười khỏ, cũng nhìn qua, bên đó là một đám nữ hài, quần áo đều là màu tím.

- Thấy rồi, một đám, sao thế?

Hoàng Minh hỏi.

Vũ mập mập hai mắt có chút mềm, nói:

- nữ hài có mái tóc ngắn kia kia, buộc hai bên đó lão đại. Nàng là Đại Nhã.

Hoàng Minh ồ một tiếng, hóa ra là Đại Nhã mà tên mập mập từng nói đây hả. Hoàng Minh lúc này mới nhìn rõ hơn. Nữ hài mặt tròn bầu bĩnh, hai mắt tròn, lúc cười còn có má núm. Tóc tết hai bên, nhìn khá là hoạt bát. Hoàng Minh còn đang đánh giá, bỗng thấy nữ hài nhìn qua, đoạn giờ giờ nắm đầm đe dọa. Hoàng Minh ngẩn ra, chưa hiểu gì, đã thấy bên cạnh Vũ mập mập đã trốn ra sau lưng hắn. Hoàng Minh cười to ha ha, đây là sợ vợ điển hình tương lai sao?

- Lão đại, Đại Nhã nói, ta mà đoạt được top 5 sẽ chịu đi chơi với ta!

Vũ mập mập hai mắt híp vào, hai nắm tay vo vo lại, vô cùng tràn ngập.

Hoàng Minh buồn cười, không nhịn được đá vào mông hắn một cái, cười nói.

- Vậy thì liệu mà đánh, đừng dùng cái bộ mặt này nữa.

Vũ mập mập cười tươi như hoa, chạy vụt về.

- Tới giờ rồi, ti đấu bắt đầu!

Phong Thi trên bục nói một câu. Ngay lập tức xuất hiện hơn 10 sân đấu nhô lên khỏi mặt đất. Sân đấu cao hơn mặt đất 3 mét. Chiều rộng vừa phải. Khi lên tới hơn 3 mét thì dừng lại. Hoàng Minh gật đầu. Thiết kế khá hay đấy, không biết đã có từ bao giờ. Nơi này không có công nghệ khoa học hiện đại, nhưng có cơ quan pháp bảo cũng không kém gì công dụng hiệu quả.

- Số 33 đấu số 56 sân số 1.

- Số 18 đấu số 80 sân số 2.

- Số 26 đấu số 19 sân số 3.

- Số 32 đấu số 72 sân số 4.

- Số 29 đấu số 102 sân số 5.

- Số 10 đấu số 78 sân số 6.

- Số 11 đấu số 55 sân số 7.

- Số 90 đấu số 8 sân số 8.

- Số 79 đấu số 2 sân số 9.

- Số 15 đấu số 23 sân số 10.

Liên tục số thứ tự được đọc to, các thiếu niên nam nữ nhanh chóng nhảy lên khán đài theo số thứ tự cùng sân đấu. Hoàng Minh chưa nghe thấy mình, hần bắt đầu quan sát sân đấu. Ô, kia là mập mạp mà. Hắn đã lên đấu rồi sao.

Hoàng Minh ngay lập tức di chuyển qua sân số 4. Nơi mà mập mạp đã lên sân. Vũ mập mạp thân khoác y phục màu cam. Trước mặt hắn lúc này là một thiếu niên mặc y phục màu xám. Là người Ngân gia.

- Ngân Phục Hán!

Thiếu niên kia chấp tay báo tên!

- Vũ Văn Thành Đồ!

Mập mạp cũng rất quy củ báo tên.

Nhìn hắn chấp tay, Hoàng Minh lại có chút buồn cười, trông chả khác gì ông thần tài béo múp đang ôm cục vàng.

Nhìn mãi, Hoàng Minh mới bắt đầu nhìn lên khán đài.

Ngân Phục Hán đứng thứ 6 trong đám thiếu niên của Ngân Gia, là chiến sĩ, hần dùng đao.

Reng, một cây đao bản vừa, không to lắm, Ngân Phục Hán cầm vô cùng thuận tay. Mập mạp bên này cũng nhanh chóng lôi ra đồ nghề. Khiến tất cả mọi người ở khán đài ngạc nhiên là, tên mập kia lôi ra lại là một cây đuă, dài ngang nửa mét. Trông vô cùng hài hước.

- Cái này...

Ngân Phục Hán ngạc nhiên đơ ra, đây là cái gì vũ khí??

Mập mạp lấy ra cây đuă nhanh chóng làm đám người cười to, dẫn đến rất nhiều khán giả chú ý qua bên này. Ngay lập tức tất cả mọi người đều nhìn lên không gian quan sát bên trên cao. Không gian quan sát là pháp bảo ghi hình cùng quay lại hình ảnh dạng tiểu pháp bảo. Luôn được dùng trong nhữ g lúc như thế này. Mỗi sân đấu đều được quay lại chiếu trên giữa trần. Nhằm đảm bảo người dân bình thường đều có thể quan sát được trận đấu.

- Các người xem kia, không gian quan sát số 4.

- Có chuyện gì hả?

- Nhanh nhanh, nhanh xem không gian quan sát số 4.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Đấu loại 2

- Sàn số 4 có gì hay hả, ta đang xem sàn số 3, đang đánh gay cấn lắm.
- Không xem mất quyền lợi, kệ người.

Sàn đấu thứ 4.

Ngân Phục Hán cơ mặt có chút co lại, đây là khinh hán sao, nhất thiết phải lôi ra một cái đũa hay cái que không.

- Vũ huynh đệ, người trâu đùa ta sao? Hay xem ta không xứng lắm đối thủ?

Ngân Phục Hán khó khăn nói.

Vũ bàn tử nào có ý đây, nhưng đây thực chất là vũ khí của hán mà.

- Không phải, người hiểu lầm rồi, đây là của ta vũ khí!

Vũ mập mập đáp.

Ngân Phục Hán không tin, nào có thứ vũ khí nào như vậy.

Vũ mập mập biết giải thích cũng không rõ được. Đây là trước kia 1 năm Hoàng Minh có kể cho hán nghe về thế giới pháp thuật, câu chuyện có tên là Ha ry bát to. Mập mập nghiện luôn, hán sống chết đòi phải có một cái pháp bảo là cái đũa. Hoàng Minh lúc cảm thấy sai lầm khi kể cho mập mập nghe về câu chuyện. Hơn một tháng mập mập bám lấy Hoàng Minh không tha, cuối cùng Hoàng Minh chịu thua, lấy danh nghĩa của Hoa Anh Đào nhờ luyện khí sư làm tới một cái pháp bảo thay cho quyền trượng. Mất khá nhiều thời gian lẫn tiền bạc vị luyện khí sư kia mới làm ra được cái dị pháp trượng siêu mini này.

- Không cần biết người muốn gì, xem đao!

Ngân Phục Hán lao tới, ánh đao lóe lên bởi ánh sáng mặt trời chiếu vào. Một đòn lao tới khí thế bỏ xuống.

- Người xem, tới rồi, một đao thật nhanh.

Một khán giả nhao lên chỉ trỏ. Mọi người đều tập trung. Hoàng Minh nhìn thế đao tới, trong lòng không hề có chút lo lắng nào. Bởi vì, hán là mập mập.

Ngay lúc đao còn cách vài mét, mập mập động đũa, à không, hán dùng đũa xoay hay vòng.

- Định chú!

Tĩnh!

Ngân Phục Hán đang đà bay tới, tốc độ nhanh như vậy, bỗng nhiên ngay lập tức bị đứng hình. Hán kinh ngạc, xung quanh thân thể hán bị bao phủ bởi một vòng tròn nhỏ, thân thể không thể cử động. Tĩnh! Chỉ 1 giây, Ngân Phục Hán phát hiện mình lại có thể cử động, vòng tròn kia đã biến mất. Hán khò bị sao cả, thể nhưng thể công mãnh liệt vừa tạo ra đã bị mất đi.

Không ổn rồi, Ngân Phục Hán trong đầu đã bắt đầu tính toán, đối phương là pháp sư, nếu không thể tiếp cận nhanh chóng, mình sẽ thua! Nghĩ là làm, chỉ có 4 mét mà thôi, Ngân Phục Hán nhanh chóng vút tới. Hai chân di động cực kì nhanh. Cảnh giới luyện khí đại viên mãn được bứt phá, hán đã dùng toàn lực. Một đao chém ngang hông, một đao này trúng, nhất định mập mập mệnh không đứt, cũng phải nằm giường.

- Hừ, đừng hòng!

Mập mập hừ lạnh một tiếng, đến cả Đoàn Dự luyện thể hậu kì, Chuyên gia cận chiến còn ăn hành trong tay hán, huống chi chỉ là một luyện khí kì đỉnh phong.

- Chấn vang đại địa!

Mập mập đũa quay hai vòng, cảm thấy xuống đất. Dị biến xảy ra. Xung quanh khán đài từ vị trí của hán tỏa ra một luồng khí màu vàng, đến mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Ngân Phục Hán không kịp trở tay, rõ ràng là chỉ còn nửa mét nữa là đánh tới, vậy mà. Àm, thân thể hán bị dư chấn đánh văng ra cuối sàn đấu.

- Luyện thể trung kì???

Mọi người sợ hãi, một đòn này của mập mập đã bại lộ tu vi của hán, linh lực hán tạo ra đã làm mọi người chú ý.

- Ha ha ha, tên tiểu tử mập kia, không ngờ tu vi thật cao, Vũ gia ta lại có hạt giống vô cùng tốt rồi.

Vũ Chiến Hùng cười ha hả, các gia chủ khác ngồi cạnh đều nhú mày để ý. Luyện thể trung kì, từ bao giờ Vũ gia xuất hiện một thiên tài như thế? Tất cả đều nhú mày. Khôn hề có thông tin nào về Vũ gia có tên mập mập này.

Bọn hắn không biết là 3 năm nay, mập mập là không về nhà.

Dưới sàn đấu.

Ngân Phục Hán lồm cồm bò dậy, bụng hắn cồng cào hẳn lên. Hắn đã nhận ra cảnh giới đối phương. Đối phương cao hơn hắn rất nhiều. Không chỉ là cảnh giới nhỏ. Nhưng hắn không cam tâm, hắn đến đây là muốn mọi người Ngân gia biết, muốn mọi người đế quốc biết, hắn cũng là thiên tài. Nghĩ tới, Ngân Phục Hán bất chấp tất cả.

- Vũ vũ vũ!

Hắn thân pháp thay đổi vi diệu, bất chấp đau đớn, hắn phải thắng.

- Đây là, Vân Xà thân pháp tiểu thành!!

Gia chủ Ngân gia giật mình, tiểu tử này không ngờ học được thân pháp trấn áp của Ngân gia, hơn nữa còn là tiểu thành cảnh giới. Khá lắm.

Vũ mập mập vẫn vững như bàn thạch, dường như không có gì làm hắn lo lắng vậy. Hoàng Minh chính là phục nhất cái tâm lí vững vàng của tiểu tử này lúc đánh nhau.

- Là Vân Xà thân pháp!

Các gia chủ khác đều giật mình, khôn ngờ ngân gia hậu bối lại có kẻ đã học được thân pháp này. Vân xà thân pháp vốn là trấn áp chi bảo của Ngân gia, học tập vô cùng khó. Không mấy người của Ngân gia có thể học được. Vậy mà một tiểu tử vừa mới tiếp nhận trưởng thành đã học được sao?

- Kì quái thân pháp, Tam ca, người xem!

Kiều Phong lo lắng chỉ.

Chu Du cũng hơi kinh hãi, thân pháp này linh động cực kì, tiếp cận nhanh chóng.

- Ăn của ta một đao đi, Vân Thiên Tàn Đao!!

Ngân Phục Hán một đao chém xuống, thế nhưng lại toát lên vô cùng nhiều ánh đao. Mọi người kinh hãi.

Dưới sân một nữ hài hai tay che miệng, lo lắng hét lên:

- Tên Mập, cẩn thận!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Đấu loại 3

Mập mập như bị ánh đao làm sợ hãi, khôn hề có phòng bị vậy, cánh tay cầm đuũa vẫn buông thõng chỉ xuống đất.

Hoàng Minh lúc ánh cũng lo lắng, chết tiệt tên mập này đang làm gì vậy?

Đao đã gần đến trước mặt, chỉ còn vài cen ti mét. Ngân Phục Hán đã nhìn thấy cảnh tượng máu me, tên mập bị hắn một đao chém ngã. Vô cùng sung sướng, thế nhưng, đời không như mơ.

Mập mập lúc này, miệng bỗng nhếch lên một chữ:

- Nổ!

Ầm ầm ầm ầm. Liên tục bốn tiếng nổ vang trời, bụi mù không nhìn thấy gì. Cả khán đài sợ hãi, 4 tiếng nổ to này trấn áp cả các sân khác. Tất cả đều nhìn vào sàn đấu. Bụi đã tán đi. 4 cái hố to vật xếp thẳng hàng trước mặt mập mập. Mập mập lúc này đang ngồi rồi, hắn cũng bị vụ nổ làm ảnh hưởng.

- Đối thủ đâu?

- Người đâu?

Một người liên tục hỏi. Gia chủ Ngân gia sợ hãi, vừa mới xuất hiện một thiên tài không lẽ cứ thế bị giết chết??

Hắn đứng ngồi không yên.

Khi mọi người còn đang cố gắng nhìn xung quanh thì.

Khụ Khụ, tiếng ho vang lên, một cánh tay từ dưới hố bám lấy thành, chậm rãi leo lên, từ từ từ từ, thân hình của Ngân Phục Hán nhô dần dần lên, mọi người đều sợ hãi nhìn. Quần áo hắn đã rách nát, thân hình nhiều chỗ còn cháy đen.

Phụt, Ngân Phục Hán phun ra một ngụm máu, hai tay buông ra ngã xuống hố.

- Số 72 mất đi sức chiến đấu, số 32 thắng.

Trọng tài tuyên bố người thắng, nhanh chóng có người chạy tới đưa Ngân Phục Hán rời đi chữa trị.

Mập mạp ha ha cười, mặt hắn cũng đen sì, vậy là hắn thắng. Tuy không bị thương nhưng lại bị bụi bẩn.

Hoàng Minh gật đầu, mập mạp này luôn giấu bài tử nhi. Là Hoàng Minh chưa chắc đã đánh bại được mập mạp nhanh chóng. Từ 3 năm trước, tên mập này lấy được sách trong Đại Điện Đấu Phá, lăm lăm pháp thuật kì dị không ai biết được tên mập này đã học được bao nhiêu rồi.

- Khá lắm, Vũ Chiến Hùng cười lớn, tay vỗ bôm bốp.

Dưới khán đài.

- Lục ca vậy là thắng rồi!

Tiểu Ngư Nhi cười nói.

- Tuy có chút chật vật, tên kia cũng khá tốt, không ngờ luyện khí kì cũng mạnh đấy, thật là muốn đẩy một trận. Trương Vô Kỵ liếc môi, hắn cũng là người dùng đao, nhìn kẻ khác cầm đao, là lại muốn luận bàn rồi.

- Triệu Vân, đệ có biết pháp thuật mập mạp vừa dùng không?

Kiều Phong quay ra hỏi bên cạnh Triệu Vân. Thế nhưng quay sang lại thấy hắn đang nhìn chăm chú một màn hình khác.

- Triệu vân, đệ xem gì đó?

Kiều Phong lắc vai Triệu Vân.

- À ừ,..ta.

Triệu Vân đang xem chăm chú, bị hỏi thì không nghe rõ.

- Đệ biết ai trên sân đó sao? Kiêu Phong hỏi:

- Biết ai trên đó sao?

Triệu Vân nhìn lên sân số 7. Một đôi nữ hài đang đấu. Một dùng kiếm, mặc bộ đồ y phục. Một nữ hài mặc y phục màu vàng, nàng dùng là đàn. Trong đầu lại nhớ lại một đoạn kí ức.

Vân Nam quốc.

Triệu gia, Triệu phủ!

Trời phủ tuyết trắng xóa.

Một thiếu niên mới 8 9 tuổi đang cầm một ngọn thương ngắn, liên tục múa thương cực kì điêu luyện.

- Waaa, thật đẹp, người thật giỏi!

Một giọng nữ hài vang lên, thiếu niên ngạc nhiên dừng thương, ngo sang bên ngoài cửa sân, một nữ hài vô cùng khả ái, đang mở to đôi mắt nhìn hắn.

- Người là ai? Sao ở trong nhà ta?

Thiếu niên hỏi, hiểu kì vô cùng!

Nữ hài hai mắt to ngập nước, nghe hần hỏi liền đáp.

- Ta là theo mẫu thân tới phủ Triệu Tướng Quân chơi đây!

- mẫu thân ngươi?

Thiếu niên ngần ngại.

- Mẫu thân ta là ti muội với phu nhân Triệu Tướng Quân.

Nữ hài lại nói.

- Là ti muội với mẫu thân ta sao?

Nữ hài gật đầu, nhảy chân sáo vào ngồi trong góc cây, hai tay xoa xoa vào nhau, trời lạnh làm hai má hồng hào.

- Ngươi chơi thương nữa đi, ta ở đây xem này!

- Được, nhớ xem kĩ!

Thiếu niên cũng không ngần ngại, tiếp tục bài luyện thương buổi sáng!

- Ô không phải là công chúa của Vân Nam Quốc sao?

Chu Du thấy cả hai đang nhìn về sàn số 7, ngạc nhiên hỏi. Cả bọn nghe thấy đều quay qua.

Sàn số 7.

- Loạn Kiếm Tiên Phong!

Nữ hài áo đỏ kiếm như có ma lực, xoáy tròn rít lên nghe ong ong, đầu kiếm hoa nhanh để lại tàn ảnh, một kiếm chém.

Bên kia nữ hài mặc y phục màu vàng. Màu vàng y phục là chi danh Hoàng thất.

Nàng không hề sợ hãi, ánh mắt trong veo, mạng che mặt che đi khuất vẻ đẹp của nàng. Đàn nơi tay, nàng kê ngang người.

- Khúc cao trào!

Reng tình tình tang tang!

Một loạt tiếng đàn tản ra thành dư âm lao tới đón lấy ánh kiếm. Cheng cong cong, dư âm va chạm vào ánh kiếm, hai bên lao vào nhau vỡ vụn. Phụt một dư âm xuyên qua, bay trúng ngực nữ hài áo đỏ. Đánh nàng ngã về sau chạm đất cái rầm. Kiếm rơi tay, người bị hạ.

- Số 55 loại, số 11 thắng!

Trọng tài sàn số 7 đưa ra quyết định.

Triệu Vân dưới sân thở phào. Nàng thắng, hần tự nhiên có cảm giác vui vẻ. Chu Du tinh ý vô cùng, nhìn biểu hiện của Triệu Vân, hần đoán ra được điều gì đó.

- Sàn Số 3. Số 83 đấu số 69.

Hoàng Minh nghe được tên mình, chậm rãi đứng dậy.

- Huynh đệ, là ngươi hả, cố lên nhé, đánh không lại cũng không sao, còn bọn ta lo mà.

Tên thiếu niên kia chạy tới, vỗ vai Hoàng Minh hai cái, rầm thối nói hai câu động viên.

Hoàng Minh dờ khóc dờ cười, nhảy lên sàn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Đấu loại 4

- Nhìn kia, là lão đại lên rồi.

Tiểu Ngư Nhi kêu lên, tay chỉ vào không gian quan sát số 3.

Cả đám đều nhìn vào không gian quan sát số 3.

- Là Siêu Nhân ca ca, mẫu thân, mẫu thân, người xem kia!

Uyên Nhi nhanh chóng kêu lên, vô cùng phấn khích quơ quơ hai nắm tay nhỏ. Chân mộc vuốt tóc con gái, đoạn nhìn lên không gian quan sát số 3.

- Ô, tiểu tử kia lên sân rồi sao, ha ha, hay lắm, để ta xem liệu có đủ tư cách làm cháu rể ta không?

Quân Chấn Sơn vô cùng khí phách nói.

Trên Khán đài chính, Hoàng gia vị trí.

- Phụ Thân, tiểu tử kia lên sân rồi.

Hoàng Chấn Giang nhẹ giọng nói. Hoàng Thái gậy đầu, từ 3 năm trước đã biết tiểu tử này có người dạy dỗ, để ta xem, sự phụ của tiểu tử này dạy hấn được những gì.

Hoàng Chấn Giang hai mắt nhìn vào Hoàng Minh đứng đó. Hai mắt hấn không nhận được rung rung. Vào ngày này 18 năm trước. Hấn cũng là như thế đi lên sân đấu. Một mạch đánh tới vị trí đầu, trở thành thiên tài của quốc gia. Hoàng Chấn Giang hai tay nắm chặt, tay hấn không ngờ có luồng linh khí chạy qua.

Hoàng Minh không biết việc hấn lên sân lại có nhiều người chú ý như vậy. Đối thủ của hấn đã lên đài.

- Thật đen đủi cho huynh đệ, trận đầu đã gặp tên kia.

Tên thiếu niên ở Hoàng Gia thờ dài, ngán ngẩm nói.

- Là Hạ Sán, thiên tài đứng đầu Hạ gia sao?

Một tên khác nói.

- Hoàng Huỳnh, người gặp đối thủ mạnh rồi.

Khôi Phúc cũng thờ dài nói.

Hoàng Minh không hề hay biết hấn bị đánh giá thấp đi cỡ nào. Đối thủ của hấn là một thiếu niên hai mắt sáng quắc, hai hàng lông mày rậm rạp. Thiên tài đứng đầu Hạ gia, Hạ Sán.

- Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh rất quy củ báo tên.

Hạ Sán nhú nhú mày, hấn chưa nghe qua Hoàng Gia có tên này. Chắc chắn là một tên tép riu không danh tiếng thôi.

- Người không phải đối thủ của ta, nhận thua đi!

Hạ Sán rất đắc ý nói:

Hoàng Minh nghe hấn nói mà cảm thấy cạn lời. Mịa kiếp, còn bá đạo như vậy à?

Hoàng Minh cười khỏ, nói:

- Người chắc chứ?

Hạ Sán mặt vênh lên, nói:

- không phục sao? Không phục thì ta nhường người 3 chiêu!

Hoàng Minh mặt đã có ý cười.

- Nếu vậy, đa tạ!

Vụt, rầm, vù vù!!!

Khán đài tĩnh lặng, tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình. Chuyện gì vừa xảy ra???

Hạ Sán bay một vòng cung cực đẹp, bay khỏi sàn đấu, đã nằm bẹp dưới sân. Không hề có dấu hiệu bò dậy được.

- Lão đại ác quá!

Chu Du lắc đầu.

Cả bọn cười khỏ, biết nói sao bây giờ đây!

Khán giả vẫn chưa hiểu chuyện gì vạc diễn ra.

- Chuyện gì vậy? Sao chưa đánh đã bay khỏi sàn rồi??

- Ta chỉ thấy tên áo thanh sam kia lao tới, tên áo lục kia đã bay khỏi sàn rồi.

- Ai nói ta nghe chuyện gì đi chứ???

Một loạt khán giả kêu lên, họ vốn là người bình thường, không theo kịp được.

Hạ gia hai mắt mở to, thiên tài đứng đầu hạ gia, luyện thể kì tầng 4 vậy mà bại, lại còn bại nhanh như vậy?? Gia chủ Hạ gia đứng bật dậy, bại rồi, tên tiểu tử hèn đặt niềm tin nhất bại rồi.

- Hura, siêu nhân ca ca thật mạnh!

Uyên Nhi hoan hô tung trời, nhảy nhót. Chân Mộc không rõ tình hình, nàng quay sang hỏi:

- Phu quân, người có nhìn rõ không? Ta không thấy gì cả vậy?

Gia chủ Ngân Gia, miệng mỉm cười, đoạn nói:

- Trong vòng 1 giây, tiểu tử kia đã tung ra 5 cái tát, 10 cái chọc lét, 1 cước đạp bay. Thú vị!!!

Sao cơ???

Chân Mộc há miệng nhỏ ngạc nhiên. Thật sự như lời nói???

Tất cả cao thủ từ Ngân Huyền cảnh đều nhìn ra được Hoàng Minh động tác.

- Luyện thể tầng 4 đánh gục luyện thể tầng 4 trong một giây sao?

Càn Thiên Trụ có chút kinh hãi, thể nhưng mặt vẫn tỏ ra bình thường.

Một trận làm mọi người đều hoang mang. Ở đâu ra một thót hắc mã như thế này. Hạt giống có tiềm năng đạt quán quân vậy mà bị hạ một phát.

- Đối thủ hay lắm!

Càn Thiên Biên hai mắt rục ý chí chiến đấu. Hấn cuồng chiến đấu, đối thủ càng mạnh, hấn càng mạnh.

- Không hổ là con trai Giang Thúc!

Khôi Phú. Mím cười, hai tay đan vào nhau bẻ răng rắc.

Hoàng Minh chậm rãi xuống đài, một trận quá đơn giản. Đến kĩ năng hấn còn chưa dùng nữa. Khinh địch là tối kị của binh gia, Hoàng Minh cho hấn một bài học. Đối thủ như này, hấn không muốn lãng phí thời gian.

- Lão đại, người lại mạnh hơn rồi, thật là người đã đánh thể nào vậy?

Mập mập chạy đến hoan hô, mặt mũi hớn hờ hời.

Hoàng Minh cười cười, đoạn nói:

- Lo mà vào top 5.

Vũ mập mập hề hề, giơ dấu tay ok cho Hoàng Minh xem rồi chạy mất.

Một buổi sáng đến trưa, Hoàng Minh đã đánh 4 trận. Toàn đối thủ luyện khí kì, hần chỉ một cước đạp bay. Gần tới bữa cơm. Đã xác định được top 10. Phong Thi đọc to tên của mười người tiến vào vòng trong. Sẽ đấu vào buổi chiều.

- Càn Thu.
- Khôi Phúc.
- Vũ Văn Thành Đồ.
- Càn Thiên Biên.
- Mạc Hình.
- Hoàng Chấn Minh.
- Lí Hùng.
- Ngân Bàng.
- Hạ Quang.
- Hoàng Chân.

Danh sách của Phong Thi làm khán đài bình luận sôi nổi. Không ngờ Hoàng gia năm nay đã có tới 2 người vào top 10 ngang với hoàng thất. Nhất là sự ra đi của Hạ Sán làm Hạ gia tổn thất vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Pô vê bên

- Hoàng gia lần này không ngờ đánh ra hai vị trí!

Lão Cửu cùng Lão Mông đang thờ dài trong đám khán giả.

- Lão Mông người nói ai sẽ đoạt vị trí quán quân?

Lão Chủ hỏi.

- Hoàng Gia!

Lão Mông khẳng định chắc nịch.

- Sao người lại khẳng định như thế?

Lão Cửu ngạc nhiên, top mười đều là kẻ mạnh mà.

- Người xem tiểu tử kia, một chiến kĩ đều chưa dùng, còn chưa biết hần là cái gì chức nghiệp nữa!

Lão Mông nói, mặt có chút chờ mong.

Thời điểm buổi trưa, khán giả đều ở tại chỗ ăn đồ ăn mang đến. Mọi người đều biết cuộc đấu sẽ kéo dài đến chiều, nên sáng trước khi đi đã chuẩn bị rồi. Không khí vẫn náo nhiệt vô cùng.

Top 10 đứng đầu thiếu niên đều ngồi vững trên sàn đấu. 10 sản phẩm biệt mười người. Đều có người mang thức ăn tới. Bọn hần chỉ ở đó chờ đợi tín hiệu bắt đầu thôi.

Hoàng Minh ngáp một cái thật to, hần thèm ngủ, hơn một tháng nay hần ngủ rất ít, chỉ tập trung vào đánh quái. Một mảnh yêu thú bị hần san phẳng. Thế nhưng Hoàng Minh cũng không dám vào sâu quá, bên trong tồn tại những yêu thú mà hần chưa có khả năng đẩy lại.

Thời gian mau chóng qua nhanh, khi mọi người còn mải mắt trông chờ thì Phong Quốc sư cũng đã đi lên đài chính.

- Tiếp tục cuộc đấu!

Lần này không phải là bốc thăm chọn cặp nữa, mà là xoay ngẫu nhiên xếp cặp bảng.

Trên màn hình lớn 10 cái tên được xoay tròn trộn lẫn, bắt đầu di chuyển chóng mặt, sau một thời gian thì hết sức chậm rãi xuất hiện.

- Khôi Phúc vs Hoàng Chân!

- Mạc Hình vs Vũ Văn Thành Đô!

- Lí Hùng vs Hoàng Chân Minh!

- Càn Thu vs Ngân Bàng!

- Càn Thiên Biên vs Hạ Quang!

Hoàng Minh nhìn nhìn, Lí Hùng sao, hắn có nhớ qua một chút, tên này trước kia từng gặp qua một lần ở trên phố thì phải.

- Cặp số 1, Lên sàn!

Phong Thi hô lớn!

Khôi Phúc cùng Hoàng Chân nhảy lên sàn!

Hoàng Chân năm nay 14 tuổi, là con của Hoàng Mễ, thiên phú rất tốt, nếu Hoàng Minh không xuất hiện, hẳn chắc chắn là kẻ đứng đầu trong đám thiếu niên Hoàng gia..

- Khôi huynh đệ, trận này hết sức đi!

Hoàng Chân cười nói.

- Ta sẽ...

Khôi Phúc cũng đáp, bọn hắn là quen nhau đấy. Trận đầu làm khán đài rất phấn khởi đón xem.

- Bắt đầu!

Trọng tài sàn đấu ra hiệu bắt đầu.

Reng, reng, hai bên đều lấy ra vũ khí. Khôi Phúc là hai đoản kiếm, vô vùng sắc bén, bên này Hoàng Chân lại là đơn kiếm, kiếm một màu vàng sắc màu.

Hai bên nhanh chóng lao vào nhau, keng keng keng, kiếm quanh ngập trời, va chạm liên tiếp làm ánh lửa nhỏ bắn ra.

- Hay lắm Hoàng Chân, đón ta một đòn này.. Phân Chia Thiên hạ!!

Khôi Phúc hai đoản kiếm phát sáng lên, như muốn đâm rách không khí, người hắn bay lên xoay vòng tròn như mũi khâu xoáy tới Hoàng Chân.

- Tới hay lắm!

Hoàng Chân hứng khởi vô cùng, một kiếm nơi tay, linh lực tràn vào làm màu vàng của kiếm như tràn trề nóng bỏng.

- Sát Bóng Chiều Thu!!

Hoàng Chân lướt cánh tay, kiếm chém ngang một cái, kiếm tà tà đi, hiện rõ bóng ảnh còn chưa phai. Hai chiêu thức va chạm, không gian xung quanh sàn nổ tung. Sàn đấu nứt nẻ ra hai bên.

Cả hai đều bị chấn lui ra, Khôi phúc cánh giới cao hơn, hẳn chiếm thượng phong. Hoàng Chân cánh tay cầm kiếm đã có giọt máu đang chảy xuống.

- Khôi Huỳnh đệ, người thật mạnh!

Hoàng Chân nhận xét.

- Người cũng thế!.

Khôi Phúc đáp.

Cả hai đồng loạt lao lên, keng!

Một lần nữa kiếm hai bên chạm nhau, cả hai mặt đối mặt.

Hoàng Minh phía dưới cũng bị quán hút. Đám này thiên tài đều thật khá, hẳn nếu không có hệ thống chắc không bao giờ là đối thủ của bọn hắn. Hoàng Minh tức lưởi.

Trên đài cao, các gia tộc đều chậm rãi chờ kết quả.

Rầm, Hoàng Chân bay về phía dưới đài, hấn bại.

- Hoàng Chân đã ra khỏi sàn đấu, Khôi Phúc thắng!

Ồ, Là Khôi gia Khôi Phúc thắng trận đầu rồi. Khán giả quanh khán đài hò hét.

- Ta nói rồi mà, Khôi phúc là rất mạnh đấy, người xem pha kiếm vừa rồi, quá là ảo diệu.

Một khán giả hai tay nắm chặt, không nhin được nói. Xung quanh mọi người đều gật đầu. Khôi Phúc đi xuống đài, đoạn nhìn thấy Hoàng Minh gật đầu một cái, ngồi xuống khôi phục thể lực..

- Cặp số hai, lên sàn!

Lần này sàn số hai Vũ mập mập lại xuất hiện!

Hoàng Minh hứng thú quan sát. Đối thủ của mập mập lần này là nữ. Ứng viên số một của Mạc gia lần này. Muội muội của Mạc Sầu, Mạc Hinh.

- Vũ Văn Thành Đồ!

Mập mập vẫn quy củ báo tên.

- Mạc Hinh!

Nữ hài cũng đáp lời. Nàng mặc bộ đồ màu tím, hai mắt long lanh, tóc cắt ngắn, lại có anh khí mườì phần.

- Bắt Đầu!

Trọng tài sàn đấu ra hiệu trận đấu.

Mạc Hinh đã nhanh chóng cảm ra một vật tròn tròn. Vật này nửa trên là màu đỏ, nửa dưới là màu trắng. Ngay lập tức nàng ném xuống mặt đất, trận này nàng muốn chắc thắng.

- Phong Sương ma thụ, xuất hiện!

Cả khán đài sôi trào.

- Người xem, người xem kia là vậy gì vậy? Một khán giả sợ hãi.

- Đó là yêu thú, nàng vừa triệu hồi yêu thú sao?

Một tên khác sợ hãi kêu lên!

- Đồ nhà quê!!

Bên cạnh hắn, một tên chiến sĩ lực lưỡng cất giọng khinh bỉ. Đoạn hắn ồm ồm nói:

- Đây là pô vê bôn, là pô vê bôn các người hiểu không?

- Pô vê bôn???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ca cũng có

- Pô vê bôn là gì vậy đại ca, người nói ta nghe với!

Tên kia không ngại xấu mặt, hỏi.

- Nề tình người không ngại xấu hổ, ta nói cho người nghe.

Tên chiến sĩ kia hào hứng kể.

- Pô về bên xuất hiện vào 3 năm trước, được đấu giá tại Phiên Ảnh hội đấu giá, mang tới tiếng tăm lẫy lừng. Đây là pháp bảo thu phục và chăm sóc yêu thú cực kì tinh xảo. Không thể phục chế hay chế tạo. Không ngờ gần 3 năm trước Hoa Anh đào thương hội xuất hiện, tung ra pô về bên với giá 1 triệu một trái. Mỗi thể lực không được mua quá 10 trái.

- Đắt như vậy sao?

Tên kia sợ hãi cắt ngang. Trời ạ, một triệu là to thế nào rồi.

- Người thì biết cái gì, ngay sau đó 3 giờ, hơn 500 trái pô về bên đều không còn. Hoa Anh đào bắt đầu quật khởi từ đó. Thể lực nào cũng đoán sau lưng Hoa Anh Đào thương hội có tổ chức thần bí, không ai dám làm liều đánh tới.

- Ô thì ra là vậy!

Tên kia ồ lên một tiếng, đoạn hiểu ra.

Dưới sân pô về bên đã khởi động, một yêu thú sần sùi như một cái cây di động. Cực kì lạ mắt, hai cánh tay toàn là rễ cây, mập mập hiểu kì vô cùng.

Hoàng Minh dưới sân gật đầu. Pô về bên bán ra, các thể gia cũng đã mua được, vậy thì việc bọn hắn có pokeball sẽ không còn là hiếm lạ nữa.

- Chơi yêu thú sao? Ca cũng có!

Mập mập cười mỉm.

Trên đài đám Chu Du Kiều Phong cũng mỉm cười, mập mập nếu đưa ra thất tinh công chúa, đến Đoàn Dự còn bó tay chịu thua thì, Mạc Hình lại đỡ bằng gì.

- Ô, người nhìn xem, tiểu tử mập kia cũng có!

Mọi người chỉ thấy mập mập lấy ra một quả cầu, quả cầu này không khác quả cầu của Mạc Hình là bao. Thế nhưng nếu được nhìn kĩ mới phát hiện ra điểm khác.

- Tiểu Nhã, đến lúc tỏa sáng huy hoàng rồi!

Mập mập nói lớn, tay ném quả cầu xuống đất.

Roẹt, quả cầu từ từ hình thành một bóng dáng bé nhỏ. Cả khán đài nhìn mãi một lúc mới thấy thất tinh công chúa hình thành.

- Quái lạ, yêu thú gì bé như vậy?.

- Yêu thú hình người sao?

Khán giả hiểu kì ngạc nhiên. Trên đài cao các gia chủ gia tộc đều kinh ngạc vô cùng, bọn hắn đều đang ngờ ngợ, yêu thú này thật sự đã xem qua ở đâu rồi.

- Phụ thân, đây là Tinh linh bảo bảo!!!

Cần Thiên Huấn nhị hoàng tử ở một bên luôn ngờ nhớ ra ngay lập tức, hắn có sở thích đọc những lạ lẫm, vừa nhìn thấy Tiểu Nhã là hắn đã nhận ngay ra. Các gia tộc nghe được lời nói này, đều nhớ ra được, tinh linh bảo bảo. Thật sự thấy được tinh linh tộc sao??

- Hay lắm, tiểu tử này vậy mà còn có con bài tẩy như vậy!

Vũ Chiến Hùng cười to.

Dưới sân Mạc Hình không rõ yêu thú này là thế nào, nhưng nàng vẫn tự tin, có Phong Sương ma thụ, khả năng tấn công của nàng càng cao.

- Phong Sương, trao ma thụ!

Mạc Hình ngay lập tức hô lớn, tay phải đã cầm tới một trường thương. Đúng vậy, nàng dùng thương làm vũ khí.

Ma thụ nghe được lệnh, hai bàn tay không ngờ cầm xuống nền đá được ngay lập tức tỏa dài dưới đất lao tới mập mập.

- Tiểu Nhã, Hoàng Vũ hoành tảo.

Một lớp khiên bao phủ không gian 3 mét xung quanh mập mạp ngay lập tức xuất hiện.

Keng keng keng, dưới nền đất cánh tay rề của ma thụ không ngờ bị chặn lại, không cách nào tiến tới được. Mạc Hình nhíu mày, nàng cần là ma thụ quấy nhiễu được đối phương, sau đó nàng bên trên này đánh tới, vẫn phải lao vào thôi.

Mạc Hình trường thương đánh tới, một thương mạnh mẽ đâm thẳng.

Keng, thương đâm vào, màn sáng nứt nẻ ra, nhưng vẫn chưa vỡ.

- Lớp phòng thủ của mập mạp đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Chu Du cất tiếng nói.

- Đúng vậy, trước kia một đòn là vỡ rồi giờ phải mấy đòn thì mới được.

Trương Vô Kỵ gật đầu nói theo.

Trong sân đấu, Mạc Hình đang nhíu mày, đoạn xoay người, một gương xoáy ngang, vô cùng hiển hóc.

- Bất biến ngưng tọa!

Mạc Hình kinh hãi, nàng bị đông cứng, vẫn nguyên động tác đang chuẩn bị đâm tới, khán đài kinh hãi, sao tự nhiên nữ hài kia lại đứng yên rồi.

Bốp, một cước vũ mập mạp đá vào mông nàng, Mạc Hình bay ra xa 5 mét, ngã cái rầm. Không gian tĩnh lặng. Bọn hắn vừa được nhìn một siêu phẩm. Một cước đá vào mông bay một hình tròn. Mạc Hình một cước tuy không đau lắm nhưng nàng vô cùng xấu hổ. Tên mập mạp chết bầm, dám đá vào mông của bốn cô nương. Mạc Hình hai mắt tóe lửa. Vô cùng tức giận. Cầm lại thương, bắt chấp.

- Phong Sương, Biến đổi!

Phong Sương ma thụ hai mắt lóe lên, không gian quanh sân đấu bỗng lạnh lẽo vô cùng. Mập mạp giật mình, đậu xanh, đây là chuyện gì. Hắn phát hiện mình là động tác có hơi cứng nhắc rồi.

Mạc Hình chính là muốn hiệu quả này, nàng nhanh chóng lộn một vòng tiếp cận.

- Giao Long ra biển!!!

Một thương xé rách khò khí, nghe rõ được tiếng rít lên như rồng kêu.

Trên đài Triệu Văn cũng phải gật đầu nể phục. Một Chiêu này hắn cũng làm được, nhưng cánh tay cần phải mạnh, tốc độ phải cong cùng nhanh, không ngờ một nữ hài cũng học được chiêu này.

Vũ mập mạp cứng nhắc thân thể, tưởng chừng không di chuyển nổi. Mạc Hình một thương đã gần tới rồi.

- Tiểu Nhã, chấn Vang hành khúc!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Ta không muốn làm Hoàng Đế

Tiểu Nhã hai tay chấp trước ngực, miệng nhanh chóng đọc thần chú. Ngay lập tức không gian quanh mập mạp được bao bọc lại. Hắn đã có thể cử động. Thế nhưng một thương kia đã ngay trước mặt rồi. Mạc Hình đã thấy được chiến thắng ngay trước mắt. Cả khán đài đều đã thấy mũi thương như rồng kia đã đâm tới bụng mập mạp, tưởng chừng đã kết thúc.

Nhưng mà, Ầm ầm ầm, 3 vụ nổ to vang lên, sân đấu vỡ vụn, tan nát. Khán giả khiếp sợ, chuyện gì xảy ra vậy?

- Lục ca lại dùng chiêu đó!

Tiểu Ngư Nhi nhíu mày nói.

- Hơn nữa còn gia trì thêm Chấn Vang Hành khúc của Tiểu Nhã. Lục phá hoại thật kinh khủng.

Kiều Phong gật đầu nói.

Khán đài bụi mù không thể nhìn rõ bên trong nữa.

Quốc Huy Vương quốc.

Đại Điện nhị Hoàng tử hôm nay mở yến tiệc. Cung nữ bưng sơn hào hải vị lườm lượm. Không khí vô cùng náo nhiệt.

- Đại ca, mừng ca trở về, thật sự đệ rất nhớ đại ca, nào, cùng với đệ một ly

Nhị Hoàng tử, Đoàn Vệ. Năm nay 12 tuổi, là con của Sương Quý phi. Đoàn Vệ hào hùng lên cùng ly với Đoàn Dự. Phía sau hắn, một lão nhân mỉm cười, cầm lấy một gạt nhỏ bỏ vào miệng.

Đoàn Dự mỉm cười, hai mắt thành hình vòng nguyệt, cực kì anh tú. Cầm ly rượu trên tay, hắn xoay xoay ly rượu một vòng, Đoàn Vệ mặt cười tươi như hoa.

Đoàn Dự thở dài một hơi, đặt ly rượu xuống bàn, đoạn nói:

- Nhị đệ, người nhất định phải làm thế sao?

Giọng hắn có chút âm trầm, pha thêm mất mát cùng đau thương. Đoàn Vệ mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp:

- Đại ca, người đang nói gì vậy?

Phía sau hắn, lão nhân đã nhú mày, miệng hắn lẩm nhẩm gì đó.

Đoàn Dự một tay gõ lên bàn nhỏ trước mặt phát lên tiếng cộc cộc. Nô tì cùng thái giám đã được lệnh lui ra. Đoàn Vệ không khỏi có chút lo lắng, hắn phát hiện ra ư?

Đoàn Dự ánh mắt nhìn về nơi xa, hướng hắn nhìn tới, là Vân Nam.

- Đệ không cần phải làm thế, ta sẽ nói với phụ hoàng. Ngồi vị Hoàng đế, ta sẽ không làm!

Một câu nói của Đoàn Dự làm Đoàn Vệ và lão già giật mình. Vậy là sao, buông bỏ sao?

Khuôn mặt Đoàn Dự hiện lên sự thất vọng cùng mất mát cực lớn. Hắn đứng dậy đi ra ngoài. Đoàn Vệ cùng lão già kia không hề có ý chặn lại, Đoàn Dự đã nói vậy, hắn chắc chắn sẽ không làm. Đoàn Vệ hiểu tính cách của vị đại ca này, hắn đã nói là hắn sẽ thực hiện. Bên ngoài đã có hàng trăm thị vệ giương đao kiếm bao vây, Đoàn Dự thở dài, nhị đệ chuẩn bị thật chu đáo.

- Để hắn đi!

Bên trong Đoàn Vệ lên tiếng. Hơn trăm người được lệnh tách ra làm hai. Đoàn Dự ung dung bước qua. Ánh mắt vẫn hướng về nơi đó, miệng hắn thì thào:

- Giờ này, chắc lão đại đang thi đấu rồi!

Thân ảnh Đoàn Dự biến mất, bên trong đại điện, chiếc Ly trên bàn của Đoàn Dự vỡ tan, bên trong rượu tràn ra ngoài. Rượu đi tới đâu, bàn bị ăn mòn đến đâu!

Bụi mù đã tán đi, mập mập quần áo rách nát, lồm cồm bò từ đống đất đá bò ra, hắn ho khụ khụ hai cái. Đòn lại tuy mạnh nhưng hắn cũng ảnh hưởng phần nào. Khán giả thấy mập mập bò ra từ đám đất đá, không nhận được tìm kiếm thân ảnh còn lại.

Rắc rắc, vài hòn gạch bay ra, Mạc Hình cũng từ đám đất đá bò ra, nàng còn thảm hại hơn, mái tóc đẹp đã bị cháy đem khá nhiều. Mặt mũi đen nhem, quần áo rách bươm, vài chỗ còn lộ ra xương. Mạc Hình lòi ra trường thương, chống mũi thương xuống để cố gắng đứng dậy. Bên kia Phong Sương ma thụ đã nằm chổng vó rồi. Mọi người khâm phục vô cùng. Là nữ tử mà kiên cường như vậy. Mạc Hình ho khụ khụ hai cái, hai dòng lệ từ mắt chảy ra, mắt nàng cay xè. Thân hình đang cố gắng đứng dậy bỗng đổ ảm xuống, ngất xỉu.

- Mạc Hình không còn khả năng thi đấu, Vũ Văn Thành Đệ thắng!

Trọng tài sân đấu hô to. Khán đài vỗ tay tán thưởng. Phàm lớn là tán thưởng sự kiên cường của Mạc Hình vừa rồi.

Vũ mập mập bất chấp quần áo rách nát, nhảy xuống khán đài hô lên ầm ỹ:

- Ta vào top 5 rồi, Đại Nhã, ta vào top 5 rồi, nàng nhất định phải đi chơi cùng ta, Đại nhã,...

Vũ mập mập hô lớn chạy xuống, Tiểu Nhã bám chặt tóc hắn, vô cùng miễn cưỡng. Tiếng hô làm mọi người chú ý, bên kia Đại nhã hai má đỏ như gấc, vô cùng xấu hổ. Bên cạnh ti muội trên chộc không thôi.

- Tên mập chết bầm, xem ta xử lí người thế nào!

Nàng lăm nhăm trong miệng, trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ.

- Lão đại, ta vào top 5 rồi.

Mập mập chạy tới ôm chầm lấy Hoàng Minh, nhưng còn cách 1 mét, hắn đã ăn ngay một cước lăn hai vòng. Hoàng Minh rất không để ý một cước đá bay mập ra ra.

- Ta không thích nam nhân!

Vũ mập mập bò dậy, miệng vẫn cười ha hả, một cước vừa rồi không xi nhê gì với hắn. Chỉ có Tiểu Nhã vô cùng không hài lòng với Hoàng Minh kêu lên ỉ nha nha. Hoàng Minh không để ý, đã tới lượt hắn lên sân rồi. Hoàng Minh bẻ khớp tay răng rắc. Chờ đợi trọng tài gọi.

- Cặp số 3, lên sân!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Pikachu đáng yêu

Vù, Một thiếu niên nhanh chóng nhảy lên sân đấu, Hoàng Minh nhận ra hắn, đây là tên Lí Hùng mấy ngày đầu tới đây hắn đã gặp qua mà. Lí Hùng một nhảy bay lên sân đấu, ánh mắt đã nhìn về Hoàng Minh. Hoàng Minh chậm rãi đi gần tới sân, nhảy lên sân chậm rãi.

- Hoàng Chấn Minh, không ngờ có một ngày chúng ta lại được phân cao thấp!

Lí Hùng hai mắt có lửa nóng, hắn mong đợi ngày này từ rất lâu rồi. Hoàng Minh kì lạ, tên này ăn phải vật gì sao? Sao lại như có mối thù với hắn vậy? Hoàng Minh lắc đầu, không rõ ràng.

- Bắt đầu!

Trọng tài một tiếng hô báo trận đấu bắt đầu. Lí Hùng cười lớn:

- Để ta xem, người lợi hại hay ta lợi hại.

Lí Hùng một câu nói, hai tay bắt đầu xoay chuyển, không gian bên cạnh hắn vặn vẹo. Hoàng Minh hứng thú, đây là Triệu hồi sủng vật sao? Khán đài khán giả vô cùng hiếu kì, Lí Hùng là Thuần thú sư sao? Từ đầu đến giờ hắn chỉ dùng một yêu thú chiến đấu, cứ nghĩ là chiến sĩ hay pháp sư, hắn là mấy cấp?

Lí Hùng nhanh chóng triệu hồi xong, bên cạnh hắn, ba thân ảnh đã xuất hiện. 3 yêu thú.

- Người xem, là Bách Chung Lang cấp bốn, Vô Không ma thú cấp 5 còn cả Hoàng Lan Hầu cấp 5. Tên tiểu tử này mạnh như vậy? Tạo sư cảnh giới sao? Thiên tài rồi.

- Thật không ngờ, những trận trước chỉ dùng một yêu thú, ta lại cứ nghĩ hắn chỉ là chiến sĩ hay pháp sư, thật là biến thái mà.

Bên trên khán đài chính, Càn Thiên Trụ nhíu mày một cái, nhanh chóng cười lớn, đoạn nói:

- Lí gia không ngờ có hậu bối thiên tài bậc này. 13 tuổi đã là tạo sư, Tinh thú môn nếu biết sẽ ngay lập tức tới đây.

Các gia chủ bên cạnh đều nghe thấy, Lí Gia chủ đứng dậy vỗ tay,

- Nhờ phúc của bệ hạ, tiểu tử này vẫn còn yếu kém, bệ hạ chớ chê cười rồi.

Các gia chủ khác đều bĩu môi khinh thường. Giả trang khiêm tốn gì chứ, cái mũi đã hếch lên trời rồi kìa. Nhưng không thể phủ nhận, một thiếu niên chưa tới 15 tuổi đã là tạo sư cảnh giới, quả thật không thể hình dung hai chữ thiên tài. Hoàng Thái bên này đã nhíu mày lo lắng.

Dưới sân đấu, Lí Hùng vô cùng tự tin, Thuần thú sư chiến đấu, vượt cấp dễ dàng với các yêu thú. Hơn nữa hắn còn có tới 3 yêu thú khá mạnh.

- Ta không cần biết người sử dụng thủ đoạn gì, hay thật sự người có thực lực, nhưng người nên dừng ở đây thôi.

Lí Hùng hùng hồn nói.

Hoàng Minh gãi gãi mũi, có 3 sủng thú là đã mạnh rồi hả? Lúc trước hắn chuyển đổi thuần thú sư chức nghiệp hắn còn có những năm ô sủng thú cơ mà nhỉ.

- Người chắc chắn sao?

Hoàng Minh lại bài cũ, miệng mỉm cười hỏi.

Lí Hùng mặt mũi có chút khựng lại, tên kia đến giờ này vẫn bình tĩnh như vậy sao? Hoặc là hắn có con bài tẩy nữa.

Lí Hùng có chút lo lắng rồi, hắn không thể thua được, hắn muốn đánh bại tên tiểu tử này, chỉ có hắn, chỉ có hắn mới xứng với Trang Nhi. Tên tiểu tử này không xứng. Hắn còn một con bài tẩy nữa, thế nhưng hắn vẫn kìm nén lại, không chừng tiểu tử kia chỉ giả vờ chấn định thôi. Lí Hùng tự an ủi bản thân.

Hoàng Minh cười một tiếng, muốn dùng yêu thú bắt nạt ta? Ta lại muốn thử xem, yêu thú cùng pokemon sức mạnh bên nào hơn.

Hoàng Minh lấy ra pokeball trong dây lưng, khán đài ồ lên, tên này cũng có pô về bên sao? Thật không ngờ.

- Hoàng gia nghe chừng cũng rất chịu bỏ vốn đây!

Lí Sơ mỉm cười nói.

Bên kia Hoàng Thái cũng không ngờ, tôn tử của mình có được pô về bên.

- Chấn Giang, tiểu tử kia có pháp bảo pô về bên người có biết không?

Hoàng Chấn Giang gật đầu, nói:

- Tiểu tử này có nói qua, là sư phụ hắn đưa. Hơn nữa, đám tiểu tử kia cũng đều có!

Hoàng Thái gật đầu, sư phụ của tên nhóc này, hắn rốt cục là ai?

- Nhìn kia, tên kia là có pô về bên đó, định lấy ra yêu thú chống đỡ phần nào sao?

- Hâm mộ thật, đúng là thế gia có khác, ta cả đời cũng chỉ mong có 1 triệu mà không được.!

- Lão đại không biết cho tiểu tử nào ra đây!

Kiều Phong hứng khởi nói.

- Ta nghĩ là con pikachu kia, lão đại chắc sẽ không để lộ ra long tộc kia đâu.

Chu Du mở quạt cái xoẹt, nói.

Cả đám gật đầu, đúng là như thế khả năng cao.

Hoàng Minh đúng là ý như của Chu Du, hắn là không muốn để lộ hitokage ra nữa. Dù sao nơi này sống người, chỉ sợ tiếng gió mang theo Long tộc yêu thú xuất hiện, hắn sẽ không có cách nào đỡ nổi.

- Ra nào pikachu!

Quả cầu pokeball rơi xuống đất, nhanh chóng thoát ra hình thái pikachu. Pikachu xuất hiện làm một vùng trời tiếng la hét.

- wow, đó là yêu thú gì?

- Thật không tin được, đáng yêu quá!

- Ta muốn có nó, thật quá dễ thương mà!!!

Toàn trường tiếng la hét của nữ nhân vô cùng lớn, thật sự pikachu lực sát thương với phái nữ là quá lớn.

- Oa, siêu nhân đại ca có yêu thú thật đáng yêu, ta thật muốn ôm nó!

Uyên Nhi hai mắt tỏa sáng, không nhịn được nhìn chăm chăm màn hình, hai tay ôm lấy cánh tay mẫu thân kêu lên.

Đến nam nhân cũng phải gật đầu công nhận, thì nữ nhân đúng là không chịu nổi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Pikachu đại chiến 1

Lí Hùng có chút kinh ngạc, yêu thú gì đây? Không chỉ hắn mà toàn bộ khán giả đều không biết pikachu, cũng phải thôi, nó đầu sinh ra ở đại lục này.

Chỉ là, pikachu quá mức đáng yêu, một thân hình màu vàng, hai mắt to tròn long lanh, hai má có hai núm hồng vô cùng khả ái.

Trên khán đài chính, các gia tộc đều đang bàn luận về pikachu, bọn hắn sống bao lâu nay, chưa hề gặp qua hay đọc qua một loại yêu thú nào như vậy.

Lí Hùng nghe xung quanh khán đài hò hét ầm ĩ, hắn càng sốt ruột. Hừ, bất kể là yêu thú gì, ta sẽ cho nó không còn sống trên thế gian này nữa.

- Bách Chung Lang, đập tuyệt tấn công chớp nhoáng, Hoàng Lan Hầu phong tỏa lối thoát của nó, Vô Không ma thụ, tùy thời tấn công ám sát!

Lí Hùng đưa ra lệnh. Bản thân hắn lùi về sau Vô Không ma thụ. Thuận thủ sư tuy tu luyện nhưng khả năng chịu đòn cơ hồ còn thua cả pháp sư. Nếu bị tấn công chắc chắn bị miểu sát.

Được lệnh, Bách Chung Lang nhanh chóng lao tới, nó hú lên một tiếng thật lớn, nâng cao sĩ khí, bốn chân nó mỗi khi chạm đất đều tạo ra một vùng băng lạnh, đây là kĩ năng đập tuyệt tấn công của Bách Chung Lang. Khán giả nữ che miệng sợ hãi, bọn họ sợ yêu thú đánh yêu kia không đánh lại được. Vô hình chung pikachu đã trở thành tâm điểm của nữ nhân tại nơi này rồi.

Bách Chung Lang đã tới, một cái miệng lớn há to chuẩn bị nhai đầu pikachu. Cái miệng to tổ bố đầy mùi máu. Pikachu bốn chân bám đất, người hơi cúi, ánh mắt kiên cường không hề có một tia sợ hãi. Nó đang đợi lệnh, lệnh của Hoàng Minh.

- Pikachu, tấn công tốc độ!

Hoàng Minh cuối cùng cũng lên tiếng. Pikachu ngay lập tức phát động kĩ năng, tốc độ tăng trưởng cực kì nhanh, nó chạy theo hình zic zac ngay lập tức né được Bách Chung Lang, Bách Chung Lang tư thế vẫn đang lao tới, nhưng mục tiêu của nó đã biến mất, ở đâu rồi?

Lí Hùng hét lên:

- Phía trên, Bách chung Lang!

Bách chung lang nghe được, cái đầu nó ngẩng lên, còn đang định tiếp chiến thì...

- Quá muộn rồi, Pikachu, đuôi sắt!

Hoàng Minh nhả ra lời nói.

Từ trên không pikachu lộn ngược người, cái đuôi của nó phát sáng chói mắt, từ bình thường hóa thành một màu bạc, chém thẳng xuống đầu Bách Chung Lang trong sự kinh hoàng Lí Hùng và mọi người.

Choang, một nhát bô Bách Chung Lang gục xuống đất, hai Mắt vẫn mở to không tin được.

Pikachu rơi xuống đất, miệng nó cong lên, nó đang cười.

Khán giả nhiệt liệt hô to, pha phản công rất ngoạn mục. Thật không ngờ!

- Pika pi!

Ầm, pikachu nhảy qua một bên, vị trí nó vừa đứng in dấu một nắm đấm to đùng, là Hoàng Lan Hầu. Một đấm không hạ được, nó tiếp tục lao theo, Hoàng Lan hầu công kích đơn giản, chỉ có đấm, vò, chặt, nện. Thế nhưng lực sát thương gây ra cực khủng khiếp, sàn đấu đã thủng vô số lỗ lớn. Thế nhưng, nó vẫn chưa chạm vào được pikachu. Pikachu thân hình nhỏ nhắn, lại gia trì thêm khả năng tốc độ tăng trưởng, thật sự nhanh nhẹn vô cùng. Lí Hùng ở phía sau cảm tức không thôi, đây là con yêu thú chết tiệt gì, chỉ một kĩ năng mà Bách Chung Lang đã gục luôn rồi. Không thể xem thường được. Hắn thì thâm trong miệng gì đó. Pikachu đang né tránh hăng say, Hoàng Minh là quyết định cho pikachu tập né tránh đây, cuộc chiến này, không vội. Pikachu tránh né từ bị động, dần dần chiếm thế thượng phong, nhiều lúc còn bám trên người Hoàng Lan Hầu mà di chuyển.

- Thật khả ái, ha ha!

- Quá nhanh nhẹn, ta nhìn Lí Hùng là tức chết rồi!

- Đáng yêu quá đi, ta thật muốn có nó, ôm vào lòng chắc là mềm mại lắm!

Khán giả bên ngoài nhất là nữ nhân, tất cả đều hai tay bế má, ôm bụng tưởng tượng như là được ôm pikachu vậy!

Dưới sân pikachu còn đang hứng khởi tự do né tránh, thì roạt, bất ngờ ở đâu, một đám rễ cây mọc từ đất lên, bám lấy được hai chân pikachu, liên tiếp rễ cây nhanh chóng bao phủ lấy.

- Không xong, nó bị giữ lại rồi, là Vô Không ma thụ.

Hoàng Thái trên ghế tộc trưởng không nhìn được lo lắng. Vô không ma thụ có khả năng bắt giữ cực kì ảo diệu, nhất là kĩ năng hút đi năng lượng và sức lực của đối phương. Thật khó rồi.

Khán giả cũng hét lên sợ hãi không thôi, lo lắng vô cùng. Nhiều nữ giới còn đang nhì Lí Hùng với ánh mắt viên đạn nữa. Tên chết tiệt dám đánh thương bé yêu thú kia.

Pikachu vùng vẫy liên tục, nhưng càng gãy giữa thì càng bị siết chặt hơn.

- Ha ha ha, Hoàng Minh, để ta xem giờ ngươi định làm sao?

Lí Hùng cười to, Hoàng Lan hầu đã di chuyển tới, mục tiêu của nó đã được đổi thành Hoàng Minh.

Khán đài trên, Kiều Phong cười ha hả, đoạn nói:

- Tên tiểu tử kia nghĩ sao mà túm lấy pikachu, ta thật nể hán nghĩ ra cách này đây!

Cả bọn đều cười theo, bọn hán là rõ nhất, pikachu sức mạnh thật sự, không phải là ở cái đuôi đâu.

Hoàng Minh nhìn thấy Hoàng Lan Hầu đang lao tới tấn công hán, miệng lại treo lên một nụ cười.

- Ngươi nghĩ ngươi đã thắng rồi?

Lí Hùng nhìn nụ cười của Hoàng Minh, có chút nghi ngờ cùng lo lắng. Tên chết tiệt này lại có ý gì chứ?

- Pikachu, điện mười vạn volt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Pikachu đại chiến 2

- Pika chuuuuu!

Pikachu hai mắt sáng quắc, hai bên má chấm hồng bắt đầu lóe lên lõi điện. Ngay lập tức thân hình toát lên màu vàng chói, thân hình bao phủ điện năng, luồng điện chạy theo đám rễ cây, Vô Không ma thụ hét lên một tiếng bi thảm, cả người nó bị điện giật, lá cây có vài cái đều bị cháy khét lẹt, thân hình cứng ngắc, luồng điện quá mạnh. Âm Vô không ma thụ, chết!

Choang, không gian yêu thú số 2 của Lí Hùng bể tan tành. Thức hải của hán bị chấn động, Lí Hùng phun ra một búng máu, hán bị phản phệ. Ngồi bệt xuống, Lí Hùng còn không tin được, yêu thú của hán bị giết, không gian yêu thú bị phá vỡ.

- Một đòn miểu sát? Ta không nhìn nhầm chứ?

- Chọc mù mắt ta đi, thật kinh khủng lõi điện!

- Là yêu thú lõi điện sao? Lõi là loại khủng bố nhất, ăn một đòn này thật không tin được!

Khán giả sôi động bàn tán.

- Là yêu thú cấp 6, không ngờ!

Càn Thiên Trụ kinh ngạc không thôi. Không chỉ hán, các gia chủ của các gia tộc đều hít một ngụm khí lạnh. Ngông thể tin được, một đòn vừa rồi là do con yêu thú vừa nhỏ lại đáng yêu kia gây ra.

- Yêu thú của Siêu Nhân ca ca thật giỏi. Ta thích nó!

Uyên Nhi hai má đỏ hồng, vô cùng vui thích nói lớn.

Không chỉ năng, nữ nhân ở đây đều yêu thích pikachu, một đòn vừa rồi càng làm các nàng phấn khích.

Dưới sàn, Lí Hùng lấy tay quạt đi vết máu trên khóe miệng, Bách Chung Lang đã đứng dậy được. Lí Hùng hai mắt đỏ rực, tên khốn kiếp!

Àm, Hoàng Lan hầu một đám không trúng Hoàng Minh, mặt đá lại lồm vào một lỗ. Hoàng Minh đã ở cách bên đó vài mét. Choang, đuôi sắt của pikachu bị Hoàng Lan Hầu đỡ được.

- Hoàng Chấn Minh, ngươi nhất định phải trả giá! Đáng ra ta định giữ lại nó để vào trận chung kết, thế nhưng không cần nữa. Ngươi phải đền tội.

Lí Hùng hét lớn, lấy ra pô về bên.

Khán đài ngạc nhiên, kinh ngạc.

- Vãi thật, đã là tạo sư rồi, còn có cả pô về bên thì lại như hổ thêm cánh!

- Không biết hắn lại lấy ra thứ gì?

Khán giả bàn luận nhau ồn ào náo nhiệt.

Vù, Lí Hùng ném ra pokaball, ngay lập tức từ trong bắn ra một tia sáng, bắt đầu thành hình dáng của yêu thú. Hoàng Minh thích thú đứng nhìn, lại là một con hồ? Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Các ngươi xem kia, không ngờ là Bán Nguyệt Sư! Là Bán Nguyệt Sư đấy!!

- Thật kinh khủng, Bán Nguyệt sư cấp 5. Đây là yêu thú cực kì mạnh, là vua của một vùng đấy, từ trước tới nay chưa bao giờ chịu làm sủng vật, vậy mà cũng bị thuần phục!

- Các ngươi là không biết pô về bên là pháp bảo nghịch thiên à, yêu thú gặp pô về bên là gặp khắc tinh rồi!

Khán đài bàn luận sôi trào.

- Không ngờ Lí gia có thể bỏ vốn như vậy, một Bán Nguyệt Sư, chắc chắn, không thể tin được có một ngày Bán Nguyệt Sư cũng bị thuần hóa.

Gia Chủ Ngân gia cảm thán.

Chân Mộc bên cạnh hiếu kì hỏi:

- Phu quân, yêu thú này khó thuần phục vậy sao?

- Không phải khó thuần phục, mà là không thể thuần phục. Từ trước đến nay, Bán nguyệt Sư luôn là chết chứ không có bao giờ thuần phục làm sủng thú, càng nghĩ càng thấy kẻ tạo ra pô về bên quả là lợi hại.

Gia chủ ngân gia cảm thán vô cùng. Thật sự hắn rất phục kẻ đã tạo ra pô về bên đấy.

- Ngươi đến nước này rồi, đừng mong yên bình rồi khỏi sàn đấu!

Lí Hùng hừ lạnh. 3 đánh một, lần này hắn sẽ dùng hết bài tẩy đánh Hoàng Minh toi đời

- Thật vậy sao? Ta lại muốn xem một chút con sư tử này của ngươi mạnh cỡ nào.

Hoàng Minh vẫn giữ trên môi nụ cười, khuôn mặt bình tĩnh là thường. Vì hắn biết, pikachu đã là cấp bậc khác rồi. Một tháng trước pikachu đã vượt qua luyện thể cảnh giới. Vốn là có thể tiến hóa thành raichu, thế nhưng Hoàng Minh không hề có ý định tiến hóa. Raichu tuy mạnh về thể lực cùng sát thương, nhưng pikachu thiên về nhanh nhẹn và linh hoạt, hơn nữa. Pikachu đáng yêu vô cùng, tiến hóa thành raichu nhìn to béo mập mạp dần chết đi được. Hoàng Minh lắc đầu.

- Lên cả đi, một người một thú tiêu diệt cả hai cho ta!

Lí Hùng bắt chấp tất cả rồi, hắn lệnh cho cả ba yêu thú cùng lao lên.

- Hừ, đùa với ngươi thế đủ rồi!

Hoàng Minh hai mắt nhú một cái, định giết ta, tên nhóc con này.

- Pikachu, không cần nhường nữa, Điện cầu!

Hoàng Minh ra lệnh. Pikachu đuôi phát sáng, một quạt cầu bằng lôi điện càng ngày càng to lớn, quả cầu phát ra tia điện năng, không ngừng kêu rẹt rẹt, cả khán đài hít một ngụm hơi lạnh, quả cầu kia thật sự chấn nhiếp toàn trường.

- Lôi điện thật mạnh!

Mọi người đều làm nhảm trong miệng như vậy!

Lí Hùng trong lòng có chút sợ hãi, hẳn thật sự cảm thấy sợ hãi.

- Pikachuuuuu!

Pikachu kêu lên một tiếng, xoáy người vung quả cầu từ đuôi bay tới trước mặt 3 con yêu thú đang lao tới, bọn nó đang lao nhanh, tốc độ không thể kịp đổi hướng. Cả ba ăn trọn một quả cầu.

Ầm!!!

Sàn đấu nổ vang, một lần nữa khán đài chìm vào trong biển khói bụi. Mọi người nín thở đợi kết quả.

- Một đòn thật khủng khiếp, không kém gì của mập mập!

Trương Vô Kỵ không nhịn được nói. Pikachu đã mạng hơn trước rất nhiều, Chu Du trong lòng nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Tín Hiệu khẩn cấp

- Thật kinh khủng, một đòn của yêu thú cấp 6 là đây sao?

- Không thể ngờ, yêu thú nhỏ bé kia lại có kỹ năng mạnh đến vậy!

Khán giả kinh sợ không nhịn được cảm thán.

Khói bụi đã bớt đi, toàn trường tập trung nhìn vào sàn đấu, thật sự không nhịn được kinh hãi. Gia chủ Lí gia Lí Sơn người run run, bởi lão đã nhìn thấy điều lão sợ nhất. Lí Hùng bại. Cả thân hình hắn bị cháy khét, nằm không rõ sống chết, Bách Chung Lang cùng Hoàng Lan Hầu đã nằm thẳng cẳng, thân hình khét lẹt, chết không thể chết hơn được nữa. Chỉ Còn Bán Nguyệt Sư mặc dù bị cháy hết lông nhưng vẫn có thể cố gắng đứng dậy được. Hoàng Minh bên này quần áo tuy dính bụi đất, nhưng hắn không hề tổn chút sức lực nào, chỉ có pikachu hơi thất thế đang đứng trên vai hắn mà thôi.

- Lí Hùng không còn khả năng chiến đấu, Hoàng Chấn Minh thắng!

Trọng tài thông báo kết quả. Lí Sơ bất chấp mặt mũi, phóng xuống sàn đấu đỡ lấy Lí Hùng, nhét vào miệng hắn một viên đan dược.

Vẫn cứu được, chưa đứt đoạn!

Lí Sơ nhử mày một cái, quay sang nhìn Hoàng Minh một cái nhìn thâm ý, trong mắt toát ra sát khí, phút chốc thu lại:

- Tiểu tử, khá lắm, cẩn thận một chút!

Lí Sơ buông ra một câu rõ ràng là khen ngợi nhưng đầy mùi đe dọa. Lão nhanh chóng bế Lí Hùng đến nơi cứu chữa, Lí Hùng, ba không gian yêu thú bị phá bỏ, đã trở thành phế nhân, không còn cách nào trở thành tu sĩ nữa rồi. Hoàng Minh gãi gãi mũi, trẻ không đẩy lại già ra mặt sao?

Khán giả bàn luận vô cùng rầm rộ, trận vừa rồi không ai còn dám nghi ngờ tới thực lực Hoàng Minh nữa. Chỉ sùng thú đã vậy rồi, hắn còn chưa chính thức ra tay kia.

Hoàng Minh lui ra sàn đấu. Hai sàn đã vỡ vụn rồi. Nghe chừng cần chuẩn bị kỹ hơn vào lần tới tổ chức. Hoàng Minh nghĩ trong đầu vậy!

Bỗng nhiên trên trời 3 trái pháo hoa bắn lên, Hoàng Minh nhử mày nhìn lên. Hắn thất sắc, 3 bông hoa đào màu đỏ. Chuyện gì đã xảy ra?

Không chỉ hắn, Đám Chu Du, Kiều Phong ở trên khán đài cũng sợ hãi, thậm chí mập mập đang ở cùng Đại Nhã cười ha ha bỗng sùng sốt, mặt mũi nghiêm trọng vô cùng.

Pháo Hoa 3 bông hoa đỏ. Đây là tín hiệu của Hoa Anh Đào thương hội, nhưng 3 hoa màu đỏ, đó là tín hiệu khẩn cấp nhất, cao cấp nhất chỉ dùng trong việc hệ trọng.

Khán đài chính, Càn Thiên Trụ nhử mày, sao lại có pháo hoa bắn vài lúc này, kẻ dưới làm ăn thế nào vậy?

Các gia chủ cũng kinh ngạc, không rõ là chuyện gì xảy ra?

Hoàng Minh trong lòng lo lắng không thôi, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao trong lòng hắn lại cồn cào thế này?

- Lão đại vương rồi, mau đi xem thế nào!

Chu Du nhanh chóng nói, cả bọn nhanh chóng lui khỏi khán đài. Vừa đi được một lát lại có 3 quả pháo hoa nữa được bắn lên. Vẫn là 3 hoa đào màu đỏ. Hoàng Minh hốt hoảng.

Nhiệm vụ phải nhanh hoàn thành, không được, phải giải quyết ngay.

Hoàng Minh phi lên khu trọng tài, hắn muốn gặp Phong Thi.

- Có chuyện gì?

Hoàng Minh chấp hai tay, nhanh chóng nói:

- Tiểu bối muốn đấu một trận cuối cùng, liệu tiền bối có thể sắp xếp?

Hoàng Minh nói ra ý định.

Phong Thi kì quái nhìn Hoàng Minh. Đây là chuyện gì xảy ra?

- Ngươi muốn một trận cuối là sao? Còn phải đợi những người khác đấu xong, giờ mới là trận thứ 4.

Phong Thi ung dung nói.

Hoàng Minh lắc đầu, hắn không có thời gian, nhanh chóng nói:

- Ta muốn đấu một ván, tất cả bọn hắn đều lên đi.

- Cái gì?

Phong Thi kinh ngạc như mình nghe được chuyện gì kinh khủng, tiểu tử này muốn một đấu tất cả?

- Ngươi có bị não tàn không? Muốn đùa ta?

Hoàng Minh lắc đầu, khẳng định lại chắc nịch:

- Không có, tiểu bối thật sự muốn đấu một trận như vậy!

Nhìn Hoàng Minh khẳng khái, Phong Thi nhú mày, cũng không nói gì, nhún một cái, bay lên khán đài chính.

Hoàng Minh nhảy xuống dưới, nhanh chóng leo lên sàn đấu thứ 4.

- Ô, thiếu niên kia làm gì vậy? Không phải hắn vừa đấu xong rồi sao?

- Nhảm lẫn gì à, sao lại lên sàn rồi?

Khán giả ngạc nhiên hỏi thăm, bàn tán ồn ào.

Khán đài chính, Phong Thi vừa nói ra ý định của Hoàng Minh, cả khu kinh ngạc không thôi.

Càn Thiên Trụ miệng nhếch lên, một đấu tất cả, mấy trăm năm nay chưa có tiểu bối nào dám mạnh miệng như vậy, thú vị.

Hoàng Thái thì sùng sốt, lo lắng không thôi, tên tiểu tử kia không biết phân biệt sao? Gan to bằng trời hả.

- Bệ hạ, tiểu tử kia ăn nói hàm hồ, mong bệ hạ đừng nghe hắn nói bậy, để ta lời hắn lại dạy dỗ.

Lí Sơ ở bên cạnh, cười lớn ha ha.

- Bệ Hạ, Hoàng Chấn Minh kia là con trai của Hoàng Chấn Giang, hổ phụ không sinh khuyển tử, nhất định là thiên tài, bệ hạ cho hắn một cơ hội thể hiện, cho dân chúng biết Vân Nam quốc ta thiên tài kiệt xuất.

- Lí Sơ, ngươi đây là muốn đẩy vớ lảo phu?

Hoàng Thái hai tai nóng phừng, không nhịn được hừ một tiếng.

- Áy za, Hoàng Huynh không nên nóng tính như vậy, bệ hạ còn chưa nói gì mà!

Lí Sơ hai mắt híp lại, nói đầy ắp ý.

Càn Thiên Trụ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Trẫm thật muốn xem thiên tài Hoàng gia một đấu 6 sẽ như thế nào!

Một câu nói của Càn Thiên Trụ, Hoàng Thái biết hắn đã quyết định rồi, không thay đổi được, hậm hừ quay về chỗ ngồi. Chuẩn bị nếu Hoàng Minh có gì bất trắc lão sẽ phi ngay xuống.

Phong Thi hiểu ý, rời khán đài, bay lên sàn số 4, thông báo:

- Hoàng Chấn Minh đưa ra khiêu chiến 6 đối thủ còn lại. Bệ hạ cho phép một đấu 6.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Một chiêu

- Cái gì cơ? Một đấu sáu?

Khán giả sợ hãi cùng kinh khiếp. Nhiều kẻ còn khoa trương hơn, lấy tay ngoáy lỗ tai vài cái tưởng như mình nghe nhầm.

- Tiểu Tử kia điên rồi sao? Thật là náo loạn rồi!

- Không phải đâu bị ngựa đá rồi chứ, một đấu sáu?

Liên tục những câu cảm thán vô cùng vang lên.

Dưới sàn đấu, Hoàng Minh lòng nóng như lửa đốt, quá lâu, hắn đang rất sốt ruột.

- Lên hết đi, đừng để ta đợi!

Hoàng Minh hét to một tiếng, mọi người giật mình.

- Ta bỏ quyền!

Vũ mập mập tuyên bố hùng hồn. Hắn chấp nhận rồi đi trận này. Mọi người ngạc nhiên, mặc dù biết là hai tên này qua lại với nhau nhưng không phải là bỏ quyền luôn chứ. Mập mập không nói gì, trong đầu đã lo lắng không thôi.

- Thú vị, Hoàng Huynh, ta tiếp!

Khôi Phúc nhảy lên sàn đấu cười ha hả.

- Ngươi rất ngạo, ta muốn đánh với ngươi!

Càn Thiên Biên cũng nhảy lên sàn đấu. Tiếp theo là Càn Thu, Ngân Bàng, cuối cùng là Hạ Quang.

Cả đám đều vô cùng không vui, bọn hắn là thiên tài, không phải lệnh hạ xuống làm gì có chuyện năm đấu một. Quá nhục nhã.

- Hừ, ngựa non háu đá, xem ngươi bị hành hạ thế nào!

Lí Sơ lẩm nhẩm.

- Siêu Nhân ca ca liệu có thua luôn mẫu thân?

Uyên Nhi hai mắt ngập nước, khuôn mặt lo lắng hỏi Chân Mộc.

- Bắt đầu!

Trọng tài hô lên một tiếng.

Không ai lao lên đánh cả, bọn hắn còn đang muốn xem ai chịu lên trước làm chim đầu đàn đây.

- Ta không có thời gian, đỡ một chiêu này của ta đi!

Hoàng Minh không muốn mất thời gian, miệng thốt ra một câu.

Một chiêu sao? Cả đám sắc mặt khó coi.

Nhưng không kịp suy nghĩ, trước mắt bọn hắn, một áp lực chưa từng thấy đã cuộn cuộn dâng trào. Chỉ thấy Hoàng Minh lúc này hau tay chụm lại thành trảo. Chân trước chân sau làm thế tấn, hai lòng bàn tay đang tụ ra một quả cầu năng lượng màu bạc. Quả cầu mang đến áp lực vô cùng lớn.

Càn Thiên Trụ kinh hãi, thất đại thế gia Kinh Hải, khán giả cũng há mồm kinh hãi. Bọn hắn đều cảm nhận được áp lực từ một chiêu kia. Khôi phúc trong lòng đã run lên, thật kinh khủng, một đòn này. Hắn nhanh chóng vận công, làn da trở lên đỏ đồng, đây là con bài tẩy của hắn, định dùng tới chung kết mới sử dụng. Thế nhưng lúc này nếu không sử dụng, hắn thật sự thấy không an toàn.

- Ta bỏ cuộc.

Hạ Quang nhảy xuống khán đài, hắn sợ, thật sự sợ. Khán giả đều cười ồ lên, lâm trận bỏ chạy sao? Hạ Quang mặc kệ ai nói gì thì nói, hắn xuống dưới đài rồi mà vẫn thấy tim đập chân run.

- Ka mê jo ko!

Hoàng Minh hét lên một tiếng, thiên địa như bị tiếng hét này làm rung chuyển. Từ bàn tay hắn, quả cầu bạc bay vù tới đám người. Khán đài rung động.

Ầm ầm ầm ầm!

Sân đấu nổ tung vỡ vụn, lần này thật sự là bị nghiền nát rồi. Tất cả mọi người đều đứng dậy, nhất là Càn Thiên Trụ, người hắn như có lửa đốt. Đây là pháp thuật sao? Chiến sĩ làm sao có pháp thuật mạnh thế này, hắn là pháp sư sao? Đòn này thậm chí là Càn Thiên Trụ hắn còn không muốn đỡ, huống hồ.

Khán giả trong lòng sợ hãi, không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm vào sân đấu. Khói bụi quá nhiều. Nhưng đã nhanh chóng tán đi. Dưới sân, ngoài Hoàng Minh bên này còn một ít chỗ đứng, còn toàn bộ sân đã thành bình địa.

- Phụt, Khôi Phúc làn da đỏ đồng đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tái nhợt, hắn vừa phun ra một búng máu rồi ngã ngửa ra. Toàn bộ những người khác, tuy không ảnh hưởng đến tính mạng, thế nhưng đều ngất đi. Trọng tài đi tới kiểm tra một lượt, sau đó thông báo.

- 5 tuyển thủ mất đi khả năng chiến đấu, Hoàng Chấn Minh thắng!

- Hura, quá đẹp trai!

- Thật kinh khủng, một đòn chiến thắng!

- Thiên của ta ơi, thật sự khủng khiếp!

Khán giả vô tay rào rào, một chiêu mà thôi, không thể tin vào mắt mình được nữa rồi.

- Oa, Siêu nhân ca ca, thật mạnh, ta sùng bái quá!

Uyên Nhi nhảy cẫng lên sung sướng. Lầm lượt các gia tộc đưa người bị thương rời sân đấu. Hạ Quang thở phào, cảm thấy may mắn không thôi. May mà hắn tỉnh táo, nhanh chóng nhận thua. Nếu không một đòn vừa rồi, lấy gì đỡ.

Hoàng Minh vừa rồi mới chỉ sử dụng 5 phần lực. Nếu thêm 1 2 phần nữa chắc chắn cả bọn sẽ chết hết.

Phong Thi nhú mồm hai cái, rồi cũng đi xuống dưới sân. Đến lúc tuyên bố rồi.

- Kết quả năm nay có sớm hơn mọi năm, thật không thể tin, nhưng đây là quán quân của lễ trưởng thành, mọi người nhiệt liệt chúc mừng nào.

Tiếng vỗ tay rầm rộ trên khán đài. Hoàng Minh lúc này lại không để ý. Bên tai hắn đã vang lên thông báo quen thuộc.

; Tinh tinh, nhiệm vụ Đệ nhất thiên tài đế quốc hoàn thành.

Nhận được:

- Hộp kỉ bi x1.

- Đá tiến hóa x1.

- pokemon bulbasaur x1.

Hoàng Minh thấy nhiệm vụ Hoàn thành, Hấn nhanh chóng lai xuống sàn, một mạch đi chuyển ra ngoài.

- Tiểu tử kia đi đâu vậy?

Hoàng Thái nhú mày, bóng dáng Hoàng Minh biến mất sau cổng lớn khán đài. Khán giả bàn tán sôi nổi, từng đám từng đám rời khỏi khán đài. Hôm nay một buổi lễ thật kinh ngạc.

- Hấn đi đây mất rồi, còn chưa nhận thưởng nữa.

Thái giám đứng sau Càn Thiên Trụ cau mày nói.

Càn Thiên Trụ ngẫm nghĩ đầy thâm ý. - Phần thưởng, mang tới Hoàng Gia đi, chúc mừng Hoàng Gia sinh ra một thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tao ngộ cường địch

Hoàng Minh ra ngoài đã có người giữ ngựa đợi sẵn, một thiếu niên mặt hơi tái nhợt, buông nhanh dây ngựa, Hoàng Minh nhảy một nhát lên yên, nhanh chóng quay đầu.

- Lão đại, đợi ta!

Tiếng gọi làm Hoàng Minh để ý, Mập Mập đã theo hấn từ lúc nào, kéo hấn lên, Hoàng Minh hỏi:

- Nơi nào?

Thiếu niên mặt tái nhợt kia nhanh chóng trả lời:

- Phía Nam bìa rừng!

Hoàng Minh kéo dây cương, quát roi vào mông ngựa, con ngựa hí một tiếng, phi về phía trước.

Hoàng Minh rời nhưng khán đài vẫn còn ồn ào bàn tán không ngớt về trận đấu cuối cùng. Mấy trăm năm nay một thiếu niên làm ra lịch sử một đấu sáu. Là thiếu niên quán quân của lễ trưởng thành, khắp nơi bàn tán về Hoàng Minh.

Khán đài một góc khuất, một thiếu nữ khoác một bộ y phục màu vàng nhạt, nàng đeo màn che mặt, chỉ chừa lại đôi mắt trong vắt.

- Tiểu thư, cô gia thật mạnh nha!

Phía sau nha hoàn tiểu Tuyết treo ghẹo.

- Ngươi thích ăn đòn hả tiểu Tuyết?

Thiếu nữ có chút ngượng ngùng quát, thế nhưng tiểu Tuyết không hề sợ mà còn cười hi hi.

- Cô gia một trận đấu, nhất phi trùng thiên, đứng đầu lễ trưởng thành. Không hổ là..

- Còn nói nữa là lần sau ta nhốt ngươi ở nhà!

Tiểu Tuyết đang hào hứng nói, nghe tiểu thư đe dọa, vội che miệng lại.

- Về thôi!

- Vâng!

Hoàng Minh không biết là một trận đấu của hấn để lại tiếng vang về sau thế nào, chỉ cần là trẻ nhỏ, đều lấy hấn làm thần tượng. Lúc này hấn đang điên cuồng phi ra cổng thành.

- Đứng lại, tên kia ai cho phép ngươi.. Um um um

Một tên gác cổng thành hét lên, còn chưa nói hết câu bên cạnh hấn một tên lính khác bịt mõm hấn, kéo sang bên cạnh. Vài tên khác tách ra hai bên rất

nhanh chóng quay mặt đi như không biết gì.

Hoàng Minh cũng không nói gì, nhanh chóng phi ra khỏi cổng thành mà không bị ai ngăn cản.

- Ta nói này Phúc ca, ngươi sao lại cản ta, để hắn đi qua vậy?

Phúc ca gõ vào đầu hắn, đoạn nói:

- Đần thối, lính mới thì phải biết hiểu không? Con ngựa kia là của Hoàng gia, ngươi chán sống sao mà chặn lại, đừng phá bát com của mọi người, hiểu không?

Tên lính gác kia ngẩn ra, lại còn như thế?.

Hoàng Minh phi ngựa nước đại, nhanh chóng phi ra bia rừng.

- Lão đại, có người phía trước.

Mập mạp nói lớn, Hoàng Minh nhìn thấy rồi, phía ngựa lại gần, Hoàng Minh kinh hãi thất sắc. Hơn hai mươi người, đều bị thương, đã chết rồi.

- Bọn hắn, đều là người của ta!!

Mập mạp hai mắt đỏ rực, hấn nổi giận, đây là đám tiêu đệ của Hoa Anh Đào hội, Mập mạp đều dạy dỗ qua, kẻ nào to gan như thế?

- Mập mạp, đi tiếp!

Hoàng Minh kéo vũ bàn từ, phi tiếp lên phía trước.

- Thiếu chủ, tên nhóc này xử thế nào?

Một lão râu xồm xoàm cười ha ha, tay hấn đang bóp cổ một thiếu niên.

- Từ từ, không giết vội, nghe chừng tên này là đệ đệ của nàng, để hấn sống đi.

- Vâng!

Lão trung niên ném cái phịch về phía trước, thiếu niên lăn hai vòng xô vào gốc cây, phun ra một búng máu. Thế nhưng hai mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía lão râu xồm xoàm kia, đỏ rực.

- Ngươi nhì!

- Lão Cừu!

Tiếng kêu yếu ớt, bên trái kia là một đám thiếu niên khác, kẻ này đè lên kẻ kia, là bị người ta xếp lên đấy.

Ở giữa trung tâm, một nam ba nữ đang đứng. Thế nhưng, bọn hấn cách nhau một tầng màu bạc.

- Ha ha ha, Ta rất hiểu kì, ở nơi linh khí thiếu thôn yếu ớt thế này, chui đầu ra một đám thiếu niên tu vi khá tốt, thật sự là thế lực nào nuôi dưỡng đây.

Thiếu niên kia hai mắt yêu khí vô cùng, tà tà nhìn vào bên trong soi mói. Bên trong 3 thiếu nữ đều yên lặng đứng. Các nàng là Điều thuyền, Linh San và Quân Nhược Lan. Vốn là Điều Thuyền Thuận lợi phá tan luyện thể kì, đạt tới Ngâm huyền cảnh giới. 3 tỉ muội dẫn nhau là tới cổ vũ Hoàng Minh đấy. Thế nhưng, không hiểu sao trên đường gặp phải đám người này.

- Thiếu chủ, trận pháp này đã yếu đi rồi, chỉ hai kích nữa thôi là sẽ bị phá.

Một tên pháp sư áo choàng kéo dài, hai mắt lồm sồm, từ tốn nói!

- Khá lắm, nhanh chóng phá cho ta, ta thật sự không nhịn nổi nữa.

Tên thiếu niên kia, hai mắt yêu dị vô cùng, sẫm soi từ trên xuống dưới thân hình của các nàng.

- Thật không thể tin được, nơi hạ cấp thế này cũng có mỹ nữ, thậm chí còn là trinh nữ. Ha ha ha. Hôm nay nhất định sẽ chiêu đãi các nàng thật tốt.

Tên thiếu niên cười lớn, hấn càng nghĩ càng thấy huyết sôi trào.

- Haizz, thiếu chủ gì cũng tốt, chỉ là quá ham mê nữ sắc.

Bên kia một nam trung niên khác, khá trầm ổn. Cầm một khiên đứng đó. Lắc đầu lăm bằm.

- Tên khốn kiếp, đừng có mong động vào tí ti của ta.

Kiều Phong lau đi vết máu trên miệng, hai tay chống xuống đất chậm rãi bò dậy. Từ từ kéo lê cái chân đau trên mặt đất.

- Lão Tứ, không nên vọng động!

Chu Du khuôn mặt tái mét, nằm bò trên mặt đất cố gắng nói. Cả đám bọn hắn bị hạ, bị người ta một người đánh bại, thân thể bị thương trầm trọng, kẻ địch quá mạnh, quá mạnh.

- A a a a...

Kiều Phong hét lên những tiếng tòi rạc, tay hóa Chưởng kéo lê cái chân, chậm rì rì đi tới.

- Hừ, chỉ là đám phế vật mà thôi!

Thiếu niên kia quần áo đen phản phật, nhấc tay một cái, từ ống tay áo bay ra một vật như trùy thủ. Cầm xuyên qua bắp đùi Kiêu Phong. Máu tuôn ra như suối.

- Phong Nhi!

Điền Thuyền hét lên khổ sở, lòng đau đớn vô cùng.

- Lão tứ!

- Tứ ca!

Cả đám người gào lên đau đớn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Đời này không vào được cửa Hoàng gia

- Ha ha ha, các ngươi chắc phải đau lòng lắm, ta rất hâm mộ, hâm mộ.

Tên thiếu niên áo đen cười ha hả. Đoạn hắn lôi ra một cây búa lớn, gõ cái rầm vào trận pháp. Trận pháp rung lên, đã xuất hiện ra những vết nứt, ba nàng đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng liều chết rồi.

- Dừng tay!

Một tiếng thét lớn từ xa vang tới làm đám người chững lại.

- Là lão đại, lão đại tới rồi!

Triệu Vân không nhịn được rơi nước mắt.

- Lão đại..

- Lão đại..

Cả bọn đều mặt mũi vui mừng, chỉ có Chu Du là lo lắng. Kẻ địch quá mạnh, lão đại, liệu có đánh được.

Tiếng vó ngựa càng gần, vài giây đã thấy bóng dáng của Hoàng Minh đang phi đến.

- lại thêm một tiểu tử nữa, nghe chừng là lão đại của đám này sao?

Tên râu xồm xoàm cười toe toét. Hắn thích nhất là bắt nạt kẻ yếu, đến đây Oa gia gia sẽ tiếp đón ngươi.

Rầm, Thiếu niên kia không để ý, một búa nữa phá tan trận pháp. Trận pháp vỡ vụn. Điền Thuyền cùng Linh San ngay lập tức lấy ra vũ khí.

- Ha ha ha, các nàng không cần phải làm thế, bởi vì..

Tên thiếu niên kia cười xảo quyệt, cái búa to được hắn thu về. Vù, hắn tại chỗ biến mất, roạt một cái đã xuất hiện phía sau ba nàng. Cả ba đều sợ hãi, tại

sao có thể nhanh như vậy? Roạt. Hấn tung ra một đám bột, ba nàng không kịp đề phòng, đều hít vào. Ngay lập tức thân thể mềm nhũn, không thể vận chuyển linh lực. Ngã gục xuống. Thế nhưng dị biến xảy ra, cổ Quân Nhục Lan một chiếc vòng cổ tỏa ra màu sáng, vụt. Nàng bị vòng cổ bao lấy, biến mất ngay trước mặt thiếu niên kia, bỗng dung lại xuất hiện bên kia nơi mà đám Chu Du đang nằm. Cả đám người ở đây đều không biết chuyện gì vừa xảy ra. Đến cả Quân Nhục Lan nàng cũng không biết. Còn đang ngơ ngác bỗng trên đầu nàng xuất hiện một vết nứt, như không gian bị xé bỏ vậy, một lực hút kéo lấy thân thể nàng bay lên, cả người vừa trúng bột của tên thiếu niên kia, Quân Nhục Lan không thể giãy giụa cứ vậy bị hút vào, chỉ kịp kêu lên sợ hãi. Lệnh Hồ Sung không biết lực lượng ở đâu, lồm cồm bò dậy, bám chặt vào Quân Nhục Lan, cố gắng kéo nàng lại, thế nhưng lực hút quá mạnh, đến cả hấn cũng bị kéo lên.

- Lão bát!

- Nhục lan!

Cả bọn sợ hãi, đây là chuyện gì xảy ra? Khe nứt biến mất, mang theo hai người. Hoàng Minh đến nơi cũng là vừa kịp nhìn thấy cảnh đấy. Hấn thật sự giật dừ. Tên khốn kiếp nào vừa làm chuyện gì?

Nhảy khỏi lưng ngựa, Hoàng Minh không cần biết đối thủ là ai, đánh hấn.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Hoàng Minh sử dụng phân thân chi thuật, tạo ra đến gần 100 phân thân, nhanh chóng chia ra làm các việc. Vừa lao tới tấn công địch, vừa kéo lui các huynh đệ cùng cứu lấy Điều Thuyền cùng Linh San.

Thế nhưng..

- Hừ, Ngân huyền cảnh nhãi nhép!

Tên pháp sư kia mặc dù kinh ngạc trước phép thuật của Hoàng Minh, nhưng vẫn không coi vào mắt. Hấn hừ một tiếng, hai tay đập vào nhau, vẽ lên một vòng tròn. Vòng tròn nhanh chóng tỏa ra bán kính cực lớn.

Không tốt, Hoàng Minh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Bùm bùm bùm bùm, phân thân tất cả nổ tung, Hoàng Minh cùng Mập mập cũng đều bị dính chương.

Cả hai đều ngã vật ra, nhất là Hoàng Minh, chiều này tên pháp sư kia dồn chủ yếu lực vào hấn, Hoàng Minh lực phủ ngũ tạng chấn động, máu phun ra như suối. Thật kinh khủng, Hoàng Minh mặt mũi cũng đã tái nhợt, khó khăn bò dậy. Bọn hấn là ai?

- một đám hạ cấp, không biết các người là thế lực nào nuôi dưỡng, hôm nay gặp bản thiếu chủ ở đây, các người có thể nhắm mắt được rồi. Nhưng trước hết,...

Tên thiếu niên áo đen nói đến đây, hấn không cần quan tâm đến nữ hài vừa biến mất. Quan trọng là nữ hài hấn để ý vẫn ở đây. Hai con mắt dâm tà nhìn tới lui trên người hai nàng. Điều Thuyền ánh mắt lạnh băng, cả người toát ra vẻ băng sương. Bên cạnh Linh San thì nhu hòa, nàng tu luyện là Thủy công pháp mà Hoàng Minh đưa cho.

- Ta sẽ cho các người xem một cảnh chưa bao giờ có, chắc chắn sẽ kích thích lắm, ha ha ha!

Tên chiến sĩ kia lắc đầu, quay đi!

Còn hai tên còn lại thì cười ha hả, dường như đã quen với chuyện này rồi.

Hấn từng bước từng bước đi tới, Hoàng Minh cảm giận vô cùng. Không ngờ một đòn của đối phương, linh lực của hấn đều tán loạn, không thể vận khí, vậy là sao?

Thất Ban một tay nâng cầm Điều thuyền lên, thật đẹp, thật sắc sảo. Hấn chưa gặp nữ nhân nào đẹp như nàng.

- Ta sẽ cho nàng biết, cảm giác dục tiên dục tử là như thế nào!

Nói đoạn tay kia đã cầm lấy dây buộc áo của Điều thuyền một kéo tuột xuống.

- Vô sỉ, dê tiện!

Điều Thuyền nước mắt đã chảy xuống, hai mắt đỏ ngầu căm hận vô cùng.

- Thuyền tử!

- Đại tẩu!

- Điều Thuyền!

Hoàng Minh lồng ngực như muốn nổ tung, hấn thật hện, nữ nhân của hắn bị khi nhục trước mặt hắn, là đàn ông ai có thể chịu đựng được.

Hoàng Minh hai tay cào mặt đất, cố gắng bò tới, thân thể hắn không còn chút lực nào, móng tay bám chặt xuống đất tóc máu, hấn cào tay xuống mà không đau.

Ầm, Tiểu tử, yên phận mà xem kịch hay đi.

Một cước tên trung niên râu xồm xoàm đạp lên lưng Hoàng Minh, thân hình Hoàng Minh lún xuống một đoạn, xương lưng đã gãy vài cái.

Bên kia áo Điều thuyền đã bị giật ra, lộ ra cái yếm màu trắng, hai mắt nàng đã không nhìn được nữa. Nàng nói lớn:

- Hoàng Minh, Đừng nhìn, chàng đừng có nhìn, đời này Điều Thuyền ta không thể bước vào cửa Hoàng Gia nữa rồi, Chỉ có thể mong đợi kiếp sau mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Người ở đâu tới?

- Vớ vẩn, không bao giờ!

Hoàng Minh hét lên, giọng hắn khàn đặc, miệng không ngừng có máu tuôn ra.

Thất Ban hai mắt hơi nhú lại, cười mỉm:

- Hóa ra tiểu tử kia là tình lang của nàng sao? Ha ha ha, tốt tốt tốt, ta càng muốn hấn mở to con mắt xem nữ nhân của mình bị cười.. Ha ha ha

Thất Ban cười lớn đầy đê tiện, bàn tay không nhân nhượng thò vuốt ve thân hình Điều Thuyền, hấn thích nhất là cái cảm giác từ từ chậm rãi, nóng vội là không thú vị. Một đường vuốt ve từ trên xuống, ánh mắt hắn dừng lại ở vị trí dưới cùng.

- Tên khốn kiếp vô sỉ, nhất định người sẽ chết không toàn thây.

Điều Thuyền cay độc nguyên rủa.

Thất Ban không hề có tí sợ hãi nào, lại càng cảm thấy kích thích.

Hắn xoa xoa má nàng đoạn nói:

- Trước nàng có cả trăm nữ đều nói như vậy? Thế nhưng thì sao? Ha ha ha!

Thất Ban cười lớn, điệu cười làm lòng người căm ghét.

- Quên mất, đâu chỉ là một, mà là hai nữ mới đúng!

Thất Ban ánh mắt xoay qua nhìn Linh San cười mỉm. Tay hắn lại trườn sang, nắm lấy dây áo của Linh San, bàn tay còn cách vài mi li mét thì...

Vù vù vù, bàn tay hắn bị một vật cứng xuyên qua, không những không dừng lại, mà còn cắm thẳng xuống đất. Xuyên tay, một lỗ thủng bằng ngón tay, không ngờ nơi đó lại đóng băng, cứng ngắt, lần lượt kéo dài lên cổ tay, cánh tay.

- Đây là chuyện gì?

Thất Ban kinh hãi thất sắc, ánh mắt sợ hãi vô cùng nhìn vào cánh tay đang đóng băng của hắn.

Rắc, băng đóng tới khuỷu tay thì ngừng, đồng thời vỡ vụn rơi cả xuống. Một màn làm mọi người kinh sợ.

Thất Ban hét lên, hấn chính mắt nhìn thấy cánh tay mình rơi rụng đấy.

- Thiếu chủ!

Tên râu xồm xoàm hét lên, lại đỡ lấy Thất Ban.

- Tránh ra, hấn đẩy Điều Thuyền cùng Linh San ngã lăn ra. Đỡ lấy Thất Ban còn đang sợ hãi, cảnh giác theo dõi xung quanh.

- Xin hỏi là ai? Vì sao can thiệp vào chuyện này?

Tên chiến sĩ cảm khiến nghiêm nghị chấp tay hỏi. Đồng thời hần chậm rãi di chuyển về phía người mình.

Không gian yên lặng khiến đám người hoài nghi.

- Lão đại, mau ăn nó!

Tiêu Ngự nhi không biết đã bò tới cạnh Hoàng Minh lúc nào, đút vào miệng hần một viên đan dược. Hoàng Minh không biết là đan dược gì, hần nuốt luôn. Một dòng nước ấm từ đan dược tỏa ra, chậm rãi khôi phục thương thể của hần, các nơi bị thương đã có dấu hiệu ngừng chảy máu. Hoàng Minh gật đầu, đan dược tốt. Chỉ là mấy xương vai còn chưa khôi phục được. Hần thở vận khí, tốt rồi, được một chút, còn chưa kịp vui mừng, trên trời bỗng xuất hiện một cái bóng lớn, là yêu thú. Hoàng Minh ngẩng mặt lên nhìn, trên yêu thú có người.

- Là Khổng Tước, Khổng tước màu ánh bạc sao? Thật kì lạ!

Chu Du hai mắt lóe lên tinh quang, thì thào.

Chu du nhận ra Khổng tước, không có gì bên kia đám người Thất Ban lại không nhận ra. Chỉ là, tại sao lại xuất hiện một con Khổng Tước được cơ chứ, nơi đây là hạ vị diện mà thôi.

- Tiền bối, không biết tiền bối là nơi nào đến, đây là chuyện riêng của Phi Sát Tông môn, mong tiền bối không tham dự!

Tên trung niên chiến sĩ chấp tay nói, hần không biết người đến là ai, đã có Khổng tước không phải là người bình thường. Chỉ mong tên của tông môn có thể khiến đôi phương kiêng kị vài phần.

Khổng Tước to lớn, hai cánh dài, bộ lông nguyên màu ánh bạc, cái đầu thon gọn, trên đầu còn có hai đường lông như vương miện toát lên vẻ cao quý vô cùng. Đứng trên lưng nó lại là hai nữ nhân. Tuổi tác không lớn, chỉ tầm hơn hai bốn hai năm, mặt mũi đều đeo màn che, cử chỉ tao nhã khí chất. Một nữ nhân mặc áo trắng như tuyết, một nữ mặc y phục màu xanh lam.

- Nhiên Muội, Thất Sát tông Phi Sát tông ấy rất bá đạo sao?

Nữ nhân mặc áo trắng cười nhạt một cái, nhẹ giọng hỏi, nàng đều dùng linh lực một chút, nhưng bên dưới mọi người đều nghe rõ.

- Là Phi Sát tông, một trong 10 thế lực đứng đầu ở trung vị diện mà thôi!

Bên cạnh nàng, nữ nhân áo xanh lam cũng từ tốn nói.

Hoàng Minh nghe không hiểu mô tê gì, sao lại có trung vị diện, nếu có trung không lẽ có hạ với thượng?

Hoàng Minh không hiểu nhưng vẫn nắm bắt từng chút thời gian vận khí khôi phục thực lực.

Hoàng Minh không biết nhưng đám Thất Ban lại biết. Hạ vị diện là nơi linh khí thiếu thốn, chẳng hạn như mấy trăm quốc qua bình thường như này, tu sĩ ít, người phạm nhiều. Trung vị diện là nơi tập trung các môn phái, là nơi cao hơn hạ vị diện, còn có Thượng Vị diện, nhưng bọn hần cả đời này không biết có tới được nơi đây hay không? Không nhẽ hai nữ tử này từ Thượng Vị diện tới?

Bàn Khu lo lắng vô cùng, người tới địch ý hay không kẻ ngu cũng biết, là Thiếu chủ công khai cường hiếp nữ nhân, hai nữ nhân này đi qua chắc không nhìn được ra tay tương trợ bọn hần. Nếu thật sự là người của Thượng vị diện, Bàn Khu lắc đầu, chỉ mong người ta giờ cao đánh khẽ.

- Tiền bối, là chúng ta làm sai, mong hai vị tiền bối bỏ qua, chúng ta sẽ rời đi ngay!

Bàn Khu hai tay chấp từ đầu tới giờ, cung kính vô cùng.

- Muốn rời đi?

Nữ nhân áo trắng hai mắt tinh quang lóe lên, nói tiếp:

- Mỗi tên đoạn một cánh tay, có thể rời đi!

- Cái gì? Đám người Thất Ban nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Ta nhất định sẽ tới

- Ước hiếp người quá đáng?

Thất Ban hừ lạnh, cánh tay buốt làm hân hừ hừ run run.

- Ước hiếp người quá đáng?

Nữ nhân áo trắng kia ánh mắt sáng quắc, một luồng áp lực dồn xuống.

Phụt, cả đám 4 người hân đều không nhịn được phun ra ngụm máu.

Mạnh, quá mạnh, chỉ áp lực tu vi đã khiến bọn hân không nhịn được sôi máu rồi.

Bàn Khu biết không làm, cái mạng chắc không còn. Không ngờ một chiến sĩ như hân lại có ngày bị mất cánh tay không phải do chiến đấu, mà là tự đoạn. Haizz, hân thờ dài một câu, một kiếm xuất hiện ở tay.

- Không, ta không muốn!

Tên pháp sư hét lên, hân là pháp sư, nếu không có tay làm sao hân huy động được pháp thuật, khác nào trở thành phế vật. Lấy ra một tấm phù chú, hân đang định khởi động lá bùa thì..

Roạt, một cây kiếm cắm xuyên qua lưng hân, cả bọn sợ hãi, bằng cách nào?

Cây kiếm được làm bằng băng phách, trắng lóa, tên pháp sư thân thể nhanh chóng đóng băng, rồi vỡ vụn đến thân thể cũng không toàn thây.

Bàn Khu da đầu run lên, Thất Ban là càng sợ hãi. Hân, hân là vừa mất một cánh tay rồi. Đoạn một tay, khác nào không còn tay nào?

Bây giờ làm sao?

Xoát, Bàn Khu một kiếm chém đứt cánh tay mình, hai mắt tròn lên, cố gắng nhìn con đau, lấy ra đan được nuốt vào.

- Khá lắm, rất dứt khoát!

Nữ nhân áo trắng gật đầu khen ngợi. Bàn Khu cười khổ, tự đoạn đi cánh tay, hân còn nhận được lời khen.

Tên râu xồm xoàm do dự một chút, hôm nay không chặt thì chắc chắn không rời đi được.

- Mong rằng hai vị tiên bối giữ lời!

Hân nói một câu, cầm lấy kiếm của Bàn Khu, nhắm mắt chém rơi cánh tay trái của mình, cũng nhanh chóng nuốt vào đan được.

Chỉ còn lại Thất Ban. Hai mắt hân thất sắc vô cùng. Hân không muốn không muốn.

- Thiếu chủ, mau làm đi, mạng còn là được. Về đến tông môn, tông chủ nhất định tái tạo lại tay cho thiếu chủ.

Bàn Khu khuyên nhủ. Tái tạo lại tay, đó là điều có thể, nhưng cần rất nhiều tài liệu quý hiếm, thật sự quá khó khăn.

- Thiếu chủ, lên dứt khoát!

Bàn Khu ánh mắt kiên nghị, Thất Ban khò sở, hai mắt đỏ ngầu. Bàn Khu thở dài một hơi, hân sợ vị thiếu chủ này không rõ thời thế, chỉ sợ mạng nhỏ chôn vùi ở đây.

- Để ta giúp người.

Bàn Khu nói một tiếng, một kiếm chém đứt tay còn lại của Thất Ban. Thất Ban đã ngất đi. Hân là quá sợ hãi cùng uất ức mà ngất xỉu. Bàn Khu ngáng đầu, đoạn nói:

- Hai vị tiên bối, chúng ta có thể đi chưa?

Nữ nhân áo trắng tay trái đưa lên che miệng, ngáp một cái thật duyên, sau đó mới nói:

- Để hết không gian giới chỉ lại cho các nàng, sau đó có thể rút.

Bàn Khu gật đầu, gỡ ra không gian giới chỉ của hân và Thất Ban, tên râu xồm xoàm cũng rất quy củ để lại của hân, sau đó 3 người cười lên một con Kinh Bồng rồi đi.

Hoàng Minh cùng đám Chu Du, Kiều Phong đều tận mắt chứng kiến một màn vừa rồi. Hóa ra đây là tu chân giới sao? Kẻ mạnh là kẻ chiến thắng sao? Kẻ mạnh quyết định tất cả sao? Hoàng Minh trong lòng như đang gào thét, hắn muốn mạnh, hắn phải mạnh, phải mạnh hơn. Không chỉ hắn, đám Chu Du, Trương Vô Kỵ cũng đều nghĩ như vậy! Hôm nay bọn hắn đã nếm trải được quá nhiều, nỗi tủi nhục, uất ức, nhìn người thân của mình bị kẻ khác hãm hại mà bản thân không có sức đánh trả. Thật khốn kiếp mà.

- Tốt rồi, xuống đi Anh Mật!

Nữ Nhân Áo Xanh nhẹ giọng nói. Không Tước chậm rãi hạ xuống. Cả hai nàng bước xuống khỏi lưng Không Tước, nhanh chóng đi tới bên người Điều thuyền cùng Linh San. Trước tiên đều chạm vào cổ tay hai nàng.

- Thật sự, tí ti, là thật!

- Đúng vậy, không sai được!

Cả hai nàng nói làm cho đám người tơ lơ mơ. Đúng cái gì. Chỉ thấy hai nàng phẩy tay qua cái, Điều thuyền cùng Linh San có thể cử động được.

- Hai người theo chúng ta đi thôi!

Nữ nhân áo trắng nói.

- Cái gì?

Cả Hai nàng đều lo lắng không thôi, đây là chuyện gì? Muốn dẫn đi.

- Không được, các người không được!

Hoàng Minh hét lên.

Nữ nhân áo trắng ồ một tiếng, thú vị quay lại hỏi:

- Vì sao không được?

- Các nàng là nữ nhân của ta!

Hoàng Minh nói chắc như đinh đóng cột.

- Hoàng Minh!

- Hoàng Minh!

Điều thuyền cùng Linh San hai mắt đã nhắm nước mắt rồi.

- Người bảo vệ được các nàng sao?

Nữ nhân áo trắng lại hép mắt hỏi.

- Ta...

Hoàng Minh trĩu lại, hắn vừa rồi thật sự đỡ không được đối phương một đòn.

- Ha ha ha, thật ngượng ngùng, nể mặt người là hạng người có tình nghĩa, ta không so đo với người, nhưng các nàng là phải theo ta đi rồi. Nếu không, các người nhất định phải chết!

Nàng nói đến đây, hai mắt lóe lên sát khí.

Cầm, quá cầm hận, Hoàng Minh hai mắt đỏ rực, mọ nó, không thể nhẫn nhịn.

- Lão đại, không nên!

Chu Du kéo áo Hoàng Minh, mấy cái xương gãy làm hắn đau đến nhủu mày.

- Hừ, đứng còn không vững, người định bảo vệ ai?

- Các người...

Điều Thuyền cùng Linh San chậm rãi đi tới bên Hoàng Minh, cả hai đều rõ ràng tình cảnh lúc này. Nếu không đi, nhất định đám Hoàng Minh sẽ không tốt.

- Hoàng Minh, chàng đừng lo lắng, hai người họ đối với chúng ta không có ác ý, bọn ta đi theo họ, ta biết nhất định sẽ có ngày, chàng tới đón chúng ta rồi đi. Sẽ có ngày chàng trở thành mạnh nhất, bọn ta sẽ đợi chàng đến đón trở về. Cửa của Hoàng Gia, nhất định chàng phải đón chúng ta về.

Linh San ôm cánh tay còn lại của Hoàng Minh gật đầu.

Hoàng Minh xót xa, hấn ôm cả hai vào lòng.

- Nói cho ta biết, các người ở đâu đến?

Hoàng Minh giọng khàn đặc.

- Thiên Băng Cung, Thủy Tiên Cung.

Người chỉ cần biết tên thôi, chỉ sợ cả đời người không tới được.

Nữ nhân áo trắng cười nhạt đáp.

- Ta nhất định sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Sa mạc

Không Tước cất cánh bay lên bầu trời, Hoàng Minh đắm đắm nhìn theo, chỉ vì hấn chưa đủ thực lực, hấn bị kẻ khác chi phối. Hoàng Minh nắm chặt tay, cả bàn tay khô ráp đầy đất cát.

- Lão đại, hai vị tâu tâu nhất định an toàn, trước tiên không nên lo lắng!

Chu Du nói với Hoàng Minh. Đúng vậy, các nàng trước hết không cần lo lắng, nhất định hai nữ tử kia có thể bảo đảm được. Hoàng Minh tự nhủ thầm như vậy.

- Còn Sung đệ? Nhược lan?

Hoàng Minh lại lo lắng hơn. Trước lúc đến đây một màn bị cuốn vào không gian kia là hấn có thấy đấy.

- Không rõ lão Bát cùng Nhược Lan muội là bị vật gì kéo đi nữa, đây mới là chuyện đáng lo lắng lúc này.

Chu Du gật đầu, mặt đầy vẻ suy tư nói.

Bọn hấn chưa có vấn đề gì, bởi vì nhiệm vụ vẫn chưa thất bại, Hoàng Minh tin tưởng, phải nghĩ cách tìm được bọn họ trở về. Cả bọn 7 người bám vai nhau đặt dẹo đi về thành. Trên người kẻ nào cũng có đủ loại vết thương, quần áo rách nát tơi tả.

Ngày hôm nay sẽ là ngày khó quên nhất của bọn hấn.

Sa mạc bao la, không một bóng người, một màu vàng khiến người ta khó chịu vô cùng. Cái nóng ập lên thẳng mặt, một nữ hài tỉnh dậy, nàng dụi dụi hai mắt, đây không phải Nhược Lan sao? Gió cuốn theo cát bay đầy trời, nàng ngẩn ra một lúc, sợ hãi.

- Đây là đâu?

Nhược Lan hai mắt lo lắng vô cùng. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy phía trước có người đang nằm.

- Lệnh Hồ đại ca?

Nhược Lan mừng rỡ, nàng chạy đến cạnh Lệnh Hồ Xung lay lay người hấn.

- Lệnh Hồ đại ca, mau tỉnh dậy, tỉnh dậy đi..

Lệnh Hồ Sung hai mắt khó khăn mở ra.

- Người tỉnh rồi, Lệnh Hồ đại ca!

Nhược Lan vui mừng, vội đỡ hấn dậy.

- Đây là đâu vậy?

Lệnh Hồ Sung thì thảo hời.

- Muội cũng không biết!

Lệnh Hồ Sung cũng chẳng khảm khá hơn đám Hoàng Minh, quần áo nát tươm, vết máu dính đầy.

Hai người đi nhau đi trong cát, cứ một lúc Nhục Lan lại tạo ra một quả cầu nước nho nhỏ.

- Muội sắp hết linh lực rồi!

Nhục Lan khó khăn nói. Mũi nàng đã hơi khô rát. Lệnh Hồ Sung ậm ừ một tiếng. Cứ đi mãi, không thấy điểm dừng. Nhục Lan đã không đi được nữa, Lệnh Hồ Sung đành lòng cởi lấy nàng. Khó khăn từng bước đi chuyển.

- Lệnh Hồ đại ca, phải chăng muội rất xấu xí?

Nhục Lan hai mắt khép hờ hỏi:

- Không có!

Lệnh Hồ Sung đáp.

- Thật không? Vậy sao Hoàng Minh ca ca không thích muội?

Quân Nhục Lan giọng có chút ghen ngào.

- Ta không biết!

Lệnh Hồ Sung đáp, hẳn thật sự không biết. Quân Nhục Lan thở dài một hơi, nhỏ giọng nói:

- Huynh ấy chỉ coi muội như tiểu muội vậy!

Nàng nói tới đây, cảm giác buồn bã trào lên. Ngất đi lúc nào không biết.

Trời đã tối đen, sa mạc lạnh lẽo kinh khủng, thế nhưng không hề có chỗ nào trú vào. Lệnh Hồ Sung ôm lấy Nhục Lan cố gắng chịu cái giá lạnh này. Không còn cách nào khác.

- Khát khát quá!

Quân Nhục Lan lẩm bẩm, nàng đã hôn mê từ chiều rồi. Lệnh Hồ Sung nhíu mày, hẳn không phải pháp sư, dù còn chút linh lực nhưng không thể tạo ra nước được. Không gian giới chỉ của hắn cũng không có nước hay vật gì khác. Bây giờ làm thế nào đây. Lệnh Hồ Sung nhíu mày, lấy ra kiếm của hắn, cứa vào cánh tay một vết. Máu tươi bắn ra, hắn vội mở miệng Nhục Lan ra để nàng uống.

Quân Nhục Lan hai hàng lông mày nhíu nhíu lại, vị của máu tanh lắm, nhưng nàng quá khát rồi, mặc định trong mê man nuốt xuống.

Nửa đêm, Quân Nhục Lan lạnh quá mà tỉnh dậy, thấy mình được ôm vào trong lòng thì ngạc nhiên lắm, còn có chút thẹn thùng. Miệng nàng vẫn còn vị tanh của máu, nàng sợ hãi. Thế nhưng, khi nhìn thấy cổ tay trái của Lệnh Hồ Sung vết cứa còn vừa mới khép lại, nàng không ngốc để nhận ra có chuyện gì.

- Lệnh Hồ đại ca!

Quân Nhục Lan cảm động, hai hàng nước mắt chảy xuống. Lệnh Hồ Sung như gặp ác mộng, hai mắt nhắm nghiền mà lại giật giật. Bỗng mở trừng mắt ra.

- Lệnh Hồ đại ca, huynh không sao chứ?

Lệnh Hồ Sung lắc đầu, hẳn vừa mơ lại cảnh người dân trong thôn bị tàn sát, giật mình tỉnh dậy. Thấy Quân Nhục Lan co ro vì lạnh, Lệnh Hồ Sung không nhìn được ôm chặt nàng. Cả hai người không may đi đến nơi này, không biết còn có mạng để quay về không nữa.

Bỗng nhiên xung quanh lớp cát kêu lên xèo xèo, Lệnh Hồ Sung giật mình, lấy ra kiếm của hắn. Dưới lớp cát có vật gì đó đang chuyển động. Là yêu thú. Lệnh Hồ Sung lo lắng. Hắn bị thương nặng, chưa kể một ngày nay đi lại, nếu thật sự gặp yêu thú tập kích, chỉ sợ. Lệnh Hồ Sung cầm chặt kiếm trong tay.

- Lệnh Hồ Đại ca, là vật gì vậy?

Quân Nhục Lan sợ hãi.

- Đừng rời khỏi ta, ra phía sau.

Lệnh Hồ Sung nói.

Rào rào rào, từ dưới lớp cát ngoi lên 3 con yêu thú. Là Độc thủ Hạt.

Lệnh hồ Sung lo lắng. Ba con Độc Thủ Hạt này tuy cấp bậc cấp 4, bình thường hẳn có thể đánh ngang ngửa. Nhưng hôm nay đã bị thương nặng, lại còn vương thêm Quân Nhược Lan, Lệnh Hồ Sung không biết nên phải làm sao nữa, chạy đã không chạy được rồi, liệu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Vòng cổ kì bí

Ba con Độc Thủ Hạt khá to, lồm cồm bò xung quanh hai người. Ánh trăng có chiều xuống, Lệnh Hồ Sung cánh tay có chút run run. Người hẳn tuy thoát lực nhưng ánh mắt sắc bén vô cùng. Độc Thủ Hạt, Hoàng Minh mà ở đây chắc kinh khiếp lắm. Rõ ràng là bọn cạp thành tinh mà, to khiếp.

Chần chừ mãi một con cũng lao vào, cái đuôi dài cong vút cắm tới, Lệnh Hồ Sung một tay đẩy nhẹ Nhược Lan lui về sau, tay còn lại nâng kiếm chém ngang. Keng, một kiếm chém vào đuôi Độc Thủ Hạt, cây kiếm đỏ rực của Lệnh Hồ Sung không biết làm bằng chất liệu gì, cực kì sắc bén, một chém này chém nứt lớp vỏ cứng của Độc Hạt Thủ. Lệnh Hồ Sung càng đánh càng hăng, công thủ rõ ràng, vốn bị thương mà vẫn có thể cân ba con Độc Thủ Hạt, làm một bên Nhược Lan hâm mộ không thôi.

Lệnh Hồ đại ca cũng mạnh lắm, không thua kém các đại ca khác.

Quân Nhược Lan thì thâm. Vút vút vút, dường như biết chưa thể hại Lệnh hồ Sung, một xon Độc Thủ Hạt bỗng tách ra, lao đến tấn công Quân Nhược Lan.

Không ổn, Lệnh Hồ Sung giật mình, nhanh chóng ngã ra, lộn một vòng phi tới cứu người. Một phát xoáy ngang đuôi của Độc Hạt Thủ vào người Nhược Lan, Nhược Lan là không còn sức di chuyển, chỉ có thể đơ mặt đứng nhìn thôi, một xoáy đuôi này mà trúng, nhất định mất mạng.

- Đừng hòng!

Lệnh Hồ Sung một kiếm chắn trước mặt, chặn đứng cái đuôi xoay tới đấy. Cheng, một kiếm đỡ được nhưng lực phản chấn quá mạnh, hẳn bay về sau ngã đứng vào người Nhược Lan.

- Lệnh Hồ đại ca!

Nhược Lan ôm lấy Lệnh Hồ Sung lo lắng gọi.

Vút, lại một cái đuôi cắm tới, Lệnh Hồ Sung nghiêng răng nghiêng lợi đỡ. Cheng, cái mũi đuôi cắm thẳng vào giữa mặt kiếm, Lệnh Hồ Sung hai chân khụy xuống, vút, lại một cái đuôi khác cắm tới, lần này không thể tránh né, roạt. Cánh tay trái của Lệnh Hồ Sung rơi xuống. Hẳn bị bổ rơi cánh tay.

- A a a Lệnh Hồ đại ca!

Lệnh Hồ Sung mặt tái nhợt, máu ở tay phun ra như suối, Quân Nhược Lan ôm hẳn khóc như mưa.

Ba con Độc Thủ Hạt phối hợp thành công, nhanh chóng tiến tới đến lúc thu được thành quả.

Lệnh Hồ Sung trong lòng vương mắc vô cùng.

- Lão đại, các vị huynh đệ, ta có lẽ không thể các người Tiểu Ngạo Giang Hồ được nữa rồi.

Lệnh Hồ Sung than ra một hơi, nhắm mắt chờ đợi cái chết.

Ba cái đuôi cùng lập tức đánh tới, Quân Nhược Lan hét lên một tiếng thật to, dị biến xảy ra, vòng cổ của nàng lại một lần nữa phát sáng. Một không gian vết rách kì lạ lại xuất hiện, lần này còn to hơn, lực hút cực mạnh, kéo cả hai người cùng ba con Độc Hạt Thủ vào không gian. Sự việc diễn ra cực nhanh, chỉ mất hai giây, sa mạc lại trở về yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Phủ Quốc Đảo, Hoàng Minh đang đứng trước khung cửa sổ phòng của Linh San.

- Thiếu gia, người cho gọi ta?

Một nữ hài nhỏ nhắn đi vào, nàng là Ngọc Mi.

- Linh San sẽ một thời gian không quay về được, Hoa Anh Đào thương hội, người hãy thay thế nàng ấy.

Ngọc Mi hai mắt mở to, lấp lấp:

- Thiếu gia, ta ta làm không nổi đâu.

Hoàng Minh không nói gì, hần lặng yên một lúc, sau đó đi ra khỏi cửa để lời nói:

- Đừng làm ta thất vọng!

Ngọc Mi hai tay nắm chặt, nàng sẽ cố gắng hết sức, sẽ không để thiếu gia thất vọng được. Nghĩ là làm, nàng ngồi xuống bàn làm việc của Linh San, hôm nay nàng quyết định phải cố gắng.

Phú Quốc đảo vận hành được ba năm nay, nhân khí đã vô cùng hưng thịnh. Hoàng Minh nhìn ra phía xa, nói các thiếu niên nam nữ đang khổ công luyện tập.

- Lão bát, người đừng có việc gì, cố gắng bảo vệ Nhược Lan!

Hoàng Minh lẩm bẩm.

Hần đi về phòng, căn phòng không còn hình bóng quen thuộc chờ hần từng ngày nữa, Hoàng Minh trống vắng vô cùng. Điều Thuyền, nàng chờ ta, nhất định ta sẽ tới đón nàng về. Hoàng Minh hai mắt sáng quắc, kiên định vô cùng.

- Phải nhanh chóng phát triển thế lực này, hơn nữa, chính hần phải tăng tu vi nhanh hơn, mạnh hơn.

Hoàng Minh tự nhủ, đứng rồi, hần vừa mới nhận được pokemon mới mà. Hoàng Minh nhanh chóng triệu hồi bulbasaur, đây gọi là ếch kì diệu sao? Hoàng Minh ngắm nghía một chút. Bulbasaur hai mắt to tròn, người hầu một màu xanh lá cây, trên lưng còn có một nụ hoa chưa mở, cái miệng nhe ra thấy được hai cái răng rất đáng yêu.

Hoàng Minh triệu hồi ra pikachu cùng hitokagr cho ba đứa chơi chung với nhau, sau đó mới nhìn về ba lô một lần nữa.

Hộp kì bí

May mắn đồ vật.

Hộp kì bí mang đến xác suất mở ra đồ hiếm cực kì cao. Mở thử đi, biết đâu có kinh hỉ.

Hoàng Minh đọc lời giới thiệu, thú vị đây, không biết mở ra được cái gì. Cầu trời đừng ra mấy cái vật phế phẩm, nếu không quá thua lỗ mà.

- Tỉnh tỉnh, phải chăng sử dụng hộp kì bí!

- Phải!

- Tỉnh tỉnh, Sử dụng hộp kì bí yêu cầu có nội đan yêu thú cấp 9 hai viên!

Á đù, Hoàng Minh lè lưỡi, chưa bao giờ mở hộp lại phải mất đi đồ vật.

Hoàng Minh bực mình, hần nhớ là hần có nội đan yêu thú, đứng rồi, hần có nội đan lúc trước lừa con sói già kia. Hoàng Minh vội lấy ra nội đan ở trong đáy ba lô. Không nói đến chắc hần quên mất luôn 3 cái nội đan này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Đại chiến thập tứ kiếm

- Tỉnh tỉnh, phải chăng sử dụng hộp kì bí!

- Đúng vậy!

Hoàng Minh lại trả lời.

- Sử dụng hộp kì bí cần hai nội đan cấp chín trở lên.

Hoàng Minh lấy ra hai viên nội đan ghép vào hộp kì bí.

- Tinh tinh, mở thành công.

Tiếng thông báo vang lên bên tai hắn. Hộp kì bí xoay xoay hơn mười vòng, sau đó nắp hộp bay lên, Hoàng Minh vội vàng nhìn vào bên trong.

- Tinh tinh, đạt được phệ tích phó bản Đại chiến thập tứ kiếm một vé!

- Đạt được pokemon Psyduck x1!

- Kim mạng dây chuyền x1

Hoàng Minh lắc đầu. Psyduck, con vịt này vậy mà cũng mở ra à?

Hoàng Minh bó tay, triệu hồi ra Psyduck, con vịt này được triệu hồi ra, đứng ngẩn ngơ một lúc, sau đó mới quác quác hai cái chạy tới ôm lấy chân Hoàng Minh. Bó tay, Hoàng Minh cười khổ. Con này liệu chiến đấu được không đây, hắn từ lúc xem pokemon tới giờ, chưa bao giờ để ý con vịt này. Thôi cứ để từ từ theo dõi vậy. Hoàng Minh cho nó ra chơi với đám pikachu, hắn lại lấy ra vật phẩm khác xem.

Kim Mạng dây chuyền

Phẩm chất: Tinh xảo

Kim Mạng dây chuyền mang trong mình dòng linh lực kim hệ chính thống. Có khả năng hòa tan bất kì loại kim loại hay khoáng vật tài liệu luyện kim nào.

Hoàng Minh mừng rơn, bảo vật, khá lắm, phải thế chứ. Hoàng Minh phấn khởi vô cùng, có cái này hữu dụng, không tệ, đổi hai nội đan hữu ích.

Hắn bắt đầu xem tới vật cuối cùng.

Vé Phệ tích phó bản Đại chiến Thập Tứ kiếm.

Thập tứ kiếm đại diện cho hai bên chính tà, 1 vạn năm trước đại chiến một trận kinh thiên động địa, biến mấy trăm ngọn núi thành bình địa, không gian ma loạn, hình thành phệ tích, không rõ kết quả thế nào. Nghe nói cả hạ bên đều đồng quy vu tận. Tới phệ tích, biết đâu đoạt được thần kiếm.

Hoàng Minh xem giới thiệu, thần kiếm sao? Hoàng Minh không rõ thần kiếm ở đây có ý nghĩa gì, đang lơ mơ bỗng nhiên để ý phía dưới vé quay có một dấu hình video nhỏ.

- Có video?

Hoàng Minh vui mừng, vội vã ấn vào. Không gian xung quanh hắn như tối om đi, hắn bỗng xuất hiện trên một ngọn núi.

- Đây là? Hoàng Minh ngơ ngác.

Rầm rầm rầm, bên kia ngọn núi, một đoàn tiếng đánh nhau nổ ầm ầm. Hoàng Minh đoán ra chắc là hắn được xem trainer đây. Vội vàng di chuyển lại qua, một lúc hắn đã nhìn rõ trận chiến. Mười bốn người. 7 người áo trắng, 7 người áo đen. Cả hai bỗng dừng dừng lại nói gì đó. Thế nhưng mà, Hoàng Minh tròn tròn mắt. Kiếm trong tay bọn hắn, đây là...

Hoàng Minh không tin vào mắt mình nữa. 7 thanh kiếm của bên áo trắng hắn biết. Thất kiếm hạ Thiên sơn. Hoàng Minh không lạ gì.

- Du Long Kiếm

- Thanh Can Kiếm

- Xà thần kiếm

- Thiên Bộc Kiếm

- Căng Tinh Kiếm

- Nhật Nguyệt Kiếm

- Mạc Ván Kiếm

Hoàng Minh chỉ nhìn là có thể nói ra được tên kiếm. Thật không ngờ. Đối diện càng khiến Hoàng Minh kinh ngạc hơn. 7 người áo đen cầm trong tay không ngờ là Thất Kiếm Lăng Sương mù.

- Đoạt cấp thủ đao.

- Sa bì đao.
- Trường Kiếm xuyên tâm
- Phủ Kinh đao.
- Đại bộ phá đao.
- Nha điện đao.
- Song kinh đao.

Hoàng Minh không ngờ, có một ngày hai đội này lại được đấu với nhau. Thật là không thể tin được. Hóa ra đại chiến thập tứ kiếm là thế này!

Hoàng Minh chưa kịp cảm thán, trận đấu đã đánh rồi, căng thẳng vô cùng, lực sát thương cực cao. Lực phá hoại cũng thế. Núi non trập trùng bị san thành bình địa. Người tới ta đi liên tục chiều thức. Chỉ xem được một lúc là hấn bị đẩy ra. Trainer vẫn là ít, nhưng mà hấn đã biết được nội dung rồi. Bây giờ thập tứ kiếm, nên cơ người tới lấy thôi. Hoàng Minh đứng dậy, hấn đi một vòng quanh phòng. Đứng dậy đi tới bên kia phòng, ấn một nút màu đỏ..

Khu loại trừ.

- A Bân ca, hôm nay lại có người mới đến à?

Một thiếu niên mặt mũi phơi phới chào hỏi thiếu niên khác. Thiếu niên kia đang dẫn một đám lớn người tới khu loại trừ.

Hơn một nghìn thiếu niên nam nữ ngơ ngác vô cùng.

- Không biết hôm nay còn bao nhiêu tên sống sót!

Lưu Vân cười xòa một tiếng, đi vòng sang khu Huấn luyện. Hấn vừa đi được một hai bước bỗng có tiếng báo động lớn vang lên toàn đảo. Sau đó là tiếng loa thông báo.

- Thiếu gia yêu cầu 14 Trung đội trưởng tập họp tại sảnh chính.

Trung đội trưởng, đây là lớp đầu tiên sống sót ở đây 3 năm trước. Bọn hấn là những kẻ mạnh nhất, lập được nhiều công lao lần tu luyện nhất được ban cho họ Hoàng. Thăng làm Trung đội trưởng. Đây là vinh dự cực kì lớn lao.

- Thiếu gia lại có chuyện gì rồi!

Lưu Vân xoay người, hấn nhanh chóng tiến về phía sảnh chính.

Giữa sảnh đường, một đám thiếu niên đứng nghiêm túc vô cùng. Bọn hấn đang chờ người tới. Hoàng Minh là duy nhất ở trên đảo được gọi là thiếu gia, đến Chu Du Triệu Văn cũng chỉ được gọi bằng cấp bậc mà thôi.

- Thiếu gia!

Mười bốn tên trung đội trưởng, cũng chỉ năm nay tới 17 18 tuổi, thế nhưng vô cùng chính tề tác phong cùng điều lệnh. Hoàng Minh đi vào phòng, sau lưng hấn là Chu Du. Hai hôm nay, cả đám Kiều Phong Cùng Triệu Văn Trương Vô Kỵ đều dưỡng thương cùng điên cuồng tu luyện. Vậy mới biết hôm trước đã kích của bọn hấn lớn tới nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Lộ ra bí mật

Hoàng Minh ngồi lên chủ vị, cả đám đều yên lặng chờ đợi.

- Hôm nay ta có một cái cơ duyên, ta cần các ngươi làm một chuyện!

Hoàng Minh mở lời.

- Xin thiếu gia phân phó!

Cả đám quỳ một chân xuống, rất đồng đều. Hoàng Minh rất hài lòng.

Đoạn nói:

- Ta có một phế tích, ta cần các người tiến vào, sau đó mang về cho ta đồ vật!

- là vật gì Thiếu gia?

Lưu Vân lên tiếng!

Hoàng Minh uống một ngụm trà, đoạn nói:

- Kiếm!

Kiếm? Cả đám ngơ ngác, nơi đó có kiếm sao?

Hoàng Minh cũng không dấu giếm, hắn kể ra trận chiến của thập tứ kiếm sau đó nói lên ý định của hắn. Mỗi người một kiếm, nhận chủ, mang về.

- Nhất định hoàn thành nhiệm vụ!

Cả đám chấp tay đứng, hai mắt kiên định.

- Tốt, ta chờ các người chiến thắng trở về. Phú Quốc đảo, sau này đều so các người bảo hộ.

Hoàng Minh gật đầu, đi xuống vỗ vai từng người một. Cả đám hai mắt đều đỏ rực. Thiếu gia động viên bọn hắn, đây là vinh dự bậc nào. Nhất định không được để người thất vọng. Trong lòng mỗi kẻ đều thầm nhủ như vậy.

Hoàng Minh hai tay quơ quơ trước mặt, hắn mở ra vé phế tích đại chiến thập tứ kiếm.

- Tinh tinh, Phải chăng sử dụng duy nhất một lần vé phế tích đại chiến thập tứ kiếm!

- Đúng vậy!

Hoàng Minh xác nhận, vù vù vù, một không gian kì lạ xuất hiện, Chu Du nhú mào. Cả đám 14 người tuy kinh ngạc nhưng không nói gì, nhanh chóng theo nhau đi vào.

Hoàng Minh thở ra một hơi, vô cùng mệt mỏi đi ra khỏi phòng.

- Lão đại!

Chu Du gọi nhỏ.

- Sao vậy?

Hoàng Minh đáp.

Chu Du mỉm cười, nói:

- Nhiều Lúc ta cứ cảm nhận ra như người không thuộc người thế giới này!

Một câu nói làm Hoàng Minh giật mình, tiểu tử này biết được cái gì sao?

- Nhưng người vẫn là lão đại của bọn ta, dù thế nào đi nữa.

Chu Du nói đến đó, bước đi.

- À mà, Trần Di nói lão đại người tối nay nên về gia tộc một chuyến.

Chu Du nói với lại một câu. Hoàng Minh ậm ừ.

Tối đến, Hoàng Minh nhảy từ trên lưng yêu thú phi hành xuống. Hoàng gia giờ này vẫn còn náo nhiệt. Hoàng gia năm nay đạt giải nhất nên tổ chức ăn mừng thật lâu. Hoàng Minh hắn cũng không rõ là đã nhảy xuống ở mái nhà ai. Đang định đi xuống thì nghe được có tiếng nói làm hắn để ý.

- Phụ thân, Tên khốn kia không ngờ mạnh như vậy, hắn thật là con của Hoàng Chấn Giang?

Hoàng Minh hai tai vểnh lên, chuyện gì mà có liên quan đến hắn và cha hắn như vậy?

- Hừ, một tiểu tử không ngờ tu vi đã cao như vậy, thiên phú không kém gì cha hắn. Hoàng Chấn Minh sao? Rồi ta cũng sẽ cho hắn ra đi như thằng cha

phế vật của hắn.

- Phụ thân, chuyện năm đó là do người làm sao?

Thiếu niên kia hỏi.

Hoàng Minh chăm chú vô cùng. Tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vật hình chiếu.

- Hừ, năm đó chính là ta chủ đạo, mà thôi không nói chuyện đó nữa. Người cứ việc tu luyện đi, chuyện khác để ta lo. Sớm muộn gì Hoàng gia cũng rơi vào tay của ta mà thôi. Ha ha ha.

Hoàng Minh trên mái nhà miệng nhếch lên, đúng là không tìm mà thấy, các người làm rất tốt. Trước khi đi hắn lên thanh lục gia tộc trước vậy!

Tay phải để lên trán, Hoàng Minh biến mất khỏi mái nhà.

- Mẫu thân, ta về rồi!

Hoàng Minh đi vào sảnh đã thấy rất nhiều người đang uống mừng trong sảnh lớn. Hoàng Gia đúng là gia tộc lớn, Hoàng Minh đi mất hơn chục phút mới tìm tới nơi này.

- Tiểu tử kia, lại đây!

Hoàng Thái cười ha hả, gọi Hoàng Minh lại. Người trong tộc biết ý tránh ra hai bên, vô cùng Thương thức Hoàng Minh.

- Hừ, một đám giả tạo.

Hoàng Minh hừ một tiếng, đám người thuận chiều nào theo chiều ấy Hoàng Minh rất không cho mặt mũi, năm xưa phụ thân hắn cũng do đám người này mà phải rời đi đấy.

Rất nhiều thiếu nam thiếu nữ thì bàn tán xôn xao, kẻ hâm mộ thán phục, kẻ ghen ghét không vừa lòng.

Hoàng Minh không để ý, tiến vào trong, Hoàng Thái hai mắt hí vào. Hắn rất tán thưởng vẻ ung dung này của Hoàng Minh, không kiêu không ngạo.

- Ngồi đi!

Hoàng Thái nói.

Hoàng Minh gật đầu, vị gia gia này, hắn vẫn không quen gọi. Từ trước tới giờ ấn tượng của hắn không tốt lắm.

- Một trận làm nên danh tiếng đấy, tiểu tử, phần thưởng quán quân của người hiện tại gia gia đang cầm. Lát tan tiệc, đến phòng ta lấy đi.

Hoàng Thái nói xong, tay cầm lên li rượu, cả đoàn người cùng nhau cầm li lên, Hoàng Minh cũng miễn cưỡng cầm. Dù sao cũng phải cho lão chút mặt mũi. Hoàng Chân Giang bên kia Cùng Trần mẫu cũng nâng li lên. Uống một ngụm. Hoàng Minh uống hết vài li, một số người đến chúc hắn lại nhẹ nhàng từ chối. Hôm nay không say được, còn có việc phải làm. Hoàng Minh chờ đến nửa đêm, tiệc mới tàn. Trước khi rời tiệc Hoàng Thái lại dặn Hoàng Minh tới một lần nữa. Hoàng Minh gật đầu.

Hỏi thăm một chút Hoàng Minh mới đến được phòng Hoàng Thái. Phòng Hoàng Thái nằm ở phía sau cùng Hoàng gia. Hoàng Minh chậm rãi đẩy cửa vào. Bên trong Hoàng Thái đã chờ sẵn. Trên bàn còn có hai li chè. Hoàng Minh rất tự nhiên đi tới ngồi xuống bàn. Hoàng Thái gật gù, không hề có chút kiêng kỵ nào. khá tốt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tìm cao thủ

Hoàng Minh môi lắm bầm, khó khăn lắm mới thốt ra hai chữ:

- Gia gia!

Hoàng Thái trong lòng vui như nở hoa, thằng nhóc này, từ bé đến lớn chưa hề được về tới gia tộc, theo phụ mẫu tới tận Thái Minh trấn, lão cũng là rất nhớ tiểu tử này, dù sao cũng là dòng chính, là cháu nội của lão. Nghe được Hoàng Minh gọi một tiếng gia gia, Hoàng Thái mặt mũi tươi tắn, vỗ vai hắn bộp bộp, miệng nói mấy chữ tốt tốt.

- Tiểu tử, không làm mất mặt ta, hôm qua thi đấu quá nổi bật rồi!

Hoàng Thái cười.

Hoàng Minh nhăn mày, đây là khen ta hay là trách ta. Hắn giả bộ ù ù cạc cạc gạt đầu.

Hoàng Thái đang cười bỗng sầm mặt lại, quát:

- Tiểu tử ngông cuồng, vẫn còn chưa nhận ra cái sai?

Hoàng Minh ngẩn tò te, mịa kiếp, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, vị gia gia này của hắn không đi đóng phim quả là lãng phí một nhân tài.

Bốp, Hoàng Thái gõ vào đầu hắn một cái, giọng lại nhỏ đi.

- Ngươi có biết như thế là rất nguy hiểm? Ngươi có biết là như thế rất nhiều thế lực đối địch sẽ hành động thế nào không?

Hoàng Thái vừa quát lại vừa lo lắng vô cùng. Con trai lão đã một lần rồi, giờ lại đến lượt cháu trai lão.

Hoàng Minh cứ ngồi im chịu trận, mặc dù bị quát te tua nhưng hắn vẫn cảm thấy vui trong lòng. Gia gia là quan tâm hắn đấy.

- Gia gia, người yên tâm, ta không sợ!

Hoàng Minh khoát tay.

Cốp!

Hoàng Minh lại ăn một cái cốc nữa, lần này còn đau hơn.

- ngươi ngựa non háu đá, ngươi chưa rõ tình hình phụ thân ngươi sao? Hắn năm xưa khác gì ngươi bây giờ?

Hoàng Thái nói đến đây mặt lại có chút buồn. Hoàng Chấn Giang ngày xưa chính là niềm tự hào của lão, ấy vậy mà bị người ta ám toán, đến nay vẫn không tìm được kẻ sau màn. Lão cực kì uất nghẹn.

- Gia gia mới là người không rõ tình hình, hừ!

Hoàng Minh hừ một tiếng, cầm lên li trà uống tự nhiên.

- Ngươi, ngươi dám nói ta như vậy?

Hoàng Thái mặt già đỏ lên, thẳng nhóc này quá bỗ lão rồi.

- Gia gia nên nói chuyện với phụ thân ta một chút, à mà, nói đến chuyện phụ thân ta, ta lại cơ một vật muốn cho người xem!

Hoàng Minh nhẹ nhàng nói, lấy ra từ trong giới chỉ, một viên hình thoi đá, là không gian quan sát loại nhỏ. Hoàng Thái hiếu kì, hắn muốn cho lắm xem gì vậy?

Không gian quan sát chiếu lên hình ảnh, mặc dù không rõ mặt mũi đối phương, nhưng Hoàng Thái mặt đã âm trầm vô cùng. Trán lão có vài nếp nhăn bị gân xanh làm nhô cao.

- Được lắm, được lắm! Hóa ra là công rắn cắn gà nhà. Bây lâu nay ta bị lừa dối hơi lâu rồi.

Hoàng Thái cười nhạt, ánh mắt thâm thúy vô cùng. Chuyện này cũng không phải lớn, cũng không nhỏ. Chỉ là nếu tìm ra thì liên lụy rất lớn, chỉ sợ Hoàng gia cũng không đủ lực gánh vác.

Hoàng Minh nhìn biểu hiện của Hoàng Thái, hắn cũng trầm ngâm một chút. Không khó để nhận ra, nếu lần này thanh lí môn hộ, nhất định phải có kẻ mạnh chắn giữ. Kẻ mạnh, biết kiếm ở đâu ra kẻ mạnh giúp đỡ đây. Nếu nói về lực lượng cơ bản thì Thiêm sát của hắn là đủ. Nhưng vẫn phải có đầu tàu. Hoàng Minh nhíu mày đắm chiêu. Bên kia Hoàng Thái chú ý về mặt này của hắn, bỗng phì cười. Gỡ cái cốp trên đầu hắn một cái. Nhanh tay thu lấy không gian quan sát vào tay, đoạn nói:

- Tiểu tử ngươi đắm chiêu cái gì, trước tiên nên ở phủ, không nên đi ra ngoài, đừng để bị người ta ám toán. Mà đúng rồi, yêu thú của ngươi từ đâu mà có, ta rất hiếu kì, bé tí đã mạnh thế này, nó có biết tiến hóa không?

Hoàng Minh tay còn đang xoa xoa đầu, nghe Hoàng Thái hỏi trong đầu hắn lại chột lóc lên một ý nghĩ. Đúng rồi, tại sao hắn lại không nghĩ ra? Kẻ mạnh, hắn tìm được. Hoàng Minh bật dậy, phóng vút đi ra ngoài.

- Tên nhóc kia, ta vừa nói gì hử, không được ra ngoài!

Bóng dáng Hoàng Minh đã biến mất, chỉ nghe được giọng hắn quanh quẩn vang lại.

- Gia gia yên tâm, ta đi tìm cao thủ cho ngươi!

Hoàng Thái nhú mày, tìm cao thủ?

Lão đứng ngẩn ra một lúc, thân pháp tiểu tử này thật quái dị, mà thôi chết, còn chuyện quan trọng mà chưa kịp nói. Hoàng Thái lắc đầu, đi vào trong phòng, ngồi vào bàn trầm ngâm.

Hoàng Minh một mạch biến mất khỏi Hoàng gia. Hắn đã nghĩ ra cách kiếm về cao thủ, mà cao thủ hắn tìm đến, không phải nhân loại!

Một khu rừng hoang vu, cây cối tiêu điều, tiếng gió rít nghe rất tai.

- Lư Vân, chúng ta đã đi hơn một ngày rồi, sao vẫn chưa thấy cây kiếm nào cả, phải chăng đi sai hướng rồi?

Lê Dũng hai mắt nhú lại, bọn hắn đã đi cả ngày trời, đi qua 3 ngọn núi hoang vu như này rồi, vẫn chưa gặp qua cây kiếm nào trong lời nói của Thiếu gia cả.

- Đừng vội, nhất định phải kiên nhẫn, đừng đi cách xa nhau quá, nhớ để ý, yểm hộ nhau. Đừng để mất ai, Thiếu gia cần chúng ta mang kiếm về.

Lư Vân lư loát nói. Cả đám gật đầu, 14 trung đội trưởng ai lấy đều là tinh anh, rất nhanh chóng triển khai đan xen nhau cảnh giác bốn phía. Lư Vân trong lòng cũng lo lắng không thôi, nhưng bọn hắn không có bản đồ, chỉ có thể tự lần mò vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Dương Quá, Tiểu Long Nữ

Thác nước chảy xuống âm âm tung bọt trắng xóa, chim hót líu lo vang vọng. Cảnh đẹp vô cùng. Nơi này là một thế ngoại đào viên chẳng sai. Cách thác nước một rừng trúc đan xen, không ngờ lại có một ngôi nhà nhỏ.

- Long Nhi, hôm nay thời tiết khá đẹp, ta với Điều huynh đi kiếm một ít thức ăn nhé!

Một Thanh niên hào sảng vô cùng, mặt mũi góc cạnh rõ ràng, mặc một bộ đồ giản dị, tóc để thoải mái xõa ra, cánh tay cầm theo một cây đao lớn, thế nhưng, hắn chỉ có một tay. Cánh tay bên kia là tay áo, buông thõng.

- Chàng đi cẩn thận, nhớ nói Điều Huynh lấy chút mật rắn nhé!

Nữ nhân trong nhà nói vọng ra, giọng nàng nhẹ nhàng như chim hót, vô cùng dịu dàng êm tai.

- Được rồi, ta đã nhớ, đi nào Điều Huynh!

Thanh niên nhảy nhẹ nhàng lên lưng con Điều lớn, Điều vẫy một cái, cả hai bay đi.

Trong nhà một Nữ Nhân vô cùng xinh đẹp, mặc một bộ y phục trắng như tuyết, mắt sáng như sao, nụ cười thật muốn làm lòng người say mê. Bên cạnh nàng lại là một nữ hài, vô cùng đáng yêu, lớn lên nhất định là vô cùng xinh đẹp. Nàng là Quân Nhục Lan.

- Long Tỉ tỉ, tại sao là hôm thứ 3 rồi huynh ấy vẫn chưa tỉnh?

Nhục Lan hai mắt đỏ chực là do khóc nhiều, nàng hỏi.

Vị Long tỉ tỉ cười mỉm một cái, đoạn đáp:

- Yên tâm, ta nghĩ chỉ đến trưa nay là tỉnh thôi, đợi Dương đại ca về, nhất định tiểu huynh đệ này của muội sẽ tỉnh.

Quân Nhục Lan trong lòng cũng có chút chờ mong. Nhìn Lệnh Hồ Sung trên giường thở đều đều, mặt mũi có vết sẹo dài kéo từ gần tai ngang má, lại còn cánh tay trái đã mất đi. Trong lòng nàng lại đau xót không thôi. Huynh ấy là vì mình mới thế này, Quân Nhục Lan lại thấy hai mắt nhòe đi.

- Nào nào, đừng có khóc nữa, chút nữa hẳn dậy thấy muội xấu xí thế này là không tốt đâu.

Long tỉ tỉ trên ghẹo.

- Muội không khóc, không khóc nữa.

Cả hai người nói chuyện vui vẻ, chỉ một thoáng đã tới trưa. Dương Quá hôm nay mang về 4 con thỏ, thêm một xâu cá to, 2 cái mật rắn.

- Tiểu tử đó chưa tỉnh hả?

Hắn vào trong phòng, nhú mảy hỏi.

- Muội xem rồi, chắc là chút nữa sẽ tỉnh thôi.

Dương Quá gật đầu, hôm trước hắn cùng Điều Huynh đi một vòng gặp ngay hai người Lệnh Hồ Sung cùng Quân Nhược Lan, cả hai đều đã ngất xỉu. Nhất là Lệnh hồ Sung. Dương quá nhìn thấy cánh tay của hắn, lại có chút chạnh lòng. Không nhịn được đưa cả hai theo về. Tiểu Long nữ hai hôm nay chữa trị cùng chăm sóc, đã có dấu hiệu khỏi sắc rồi.

- ư ư...

Lệnh Hồ Sung hai mắt giật giật, miệng hơi ê a vài cái. Ngay lập tức Quân Nhược Lan vui mừng nắm lấy tay hắn, luôn miệng gọi.

- Lệnh Hồ Đại ca, lệnh hồ đại ca!!

Lệnh hồ Sung tỉnh dậy, hai mắt chớp mấy cái, con đau từ tay kéo lên, hắn nhú mảy một cái. Đau quá. Dương Quá ở một bên gật đầu, tốt lắm, đau đón như vậy mà vẫn chỉ hơi nhú mảy không kêu la. Làm được đại sự. Hắn thở dài một hơi, nhớ lại mình trước kia một thời rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Tiểu Long Nữ mỉm cười, lại điểm vài cái trên vai Lệnh Hồ Xung, con đau lập tức dịu lại. Lệnh Hồ Xung nhỏ nhẹ cảm ơn. Hắn không nghĩ là mình còn sống, còn sống là tốt rồi!

Hôm nay Hùng Thiên Sâm lâm lại đón chào một ngày mới như bao ngày, ánh nắng chiếu xuống chói chang, khu vực cấm vẫn yên bình như vậy, thế nhưng chỉ một lát, phía Nam vùng cấm lại tiếp đón một vị khách vô cùng không nói lí lẽ.

- Ka mê jo ko!!!

- Pi ka chu bên trái kia, điện 10 vạn von!

- Hitokage con Lợn rừng phía trước kia, hỏa diễm đạn.

- bulbasaur roi mây!

- Spyduck!

Hoàng Minh đến đây mới nhớ, con bịt béo này không thấy ghi kĩ năng gì.

- Spyduck mày đánh còn lợn kia xem nào?

Hoàng Minh rất tò te ra lệnh.

Spyduck nhìn hắn, xong lại nhìn con lợn kia, nó cứ nhìn đi nhìn lại rồi ngồi bệt xuống, ngủ mất.

Ta xxx, con vịt điên này bị ngáo đá rồi, Hoàng Minh thở hắt hắt, nhìn cái mặt đã thẩu ngu ngu rồi. Đúng là không nhờ vả được gì. Hoàng Minh mặc kệ nó, cứ thế một người ba thú càn quét khu vực rìa ngoài vùng cấm. Vừa đánh vừa lớn tiếng nói. Nhân nhất là Spyduck, con vịt này chỉ nằm ngủ mà cũng lên lever, Hoàng Minh cũng lười cho nó vào pokeball, cứ để cho nó ké kinh nghiệm đi vậy.

Sâu bên trong vùng cấm phía nam này.

- Hùng ca, tên nhóc nhân loại kia lại tới!

Con gấu lớn bô bô nói tiếng người, giọng lớn khàn khàn.

Thanh niên đang ngồi tĩnh tu bên trên lại ung dung trả lời.

- Kệ hắn đi!

- Nhưng mà hùng ca...

Con gấu lớn lại định nói gì đó.

- Làm sao?

- Hắn nói hắn muốn gặp Kê đứng đầu khu này, ý hắn là muốn gặp người á!

Thanh niên ngẩng đầu lên, không ngờ thân thể là hình người nhưng cái đầu hắn vẫn là đầy lông lá, hắn tiến hóa thất bại.

- Tìm ta? Một tên nhóc nhân loại mà muốn gặp ta? Đuổi hắn đi. Không chịu đi thì giết luôn. Đã lâu phía nam ta im ắng quá rồi.

- Hùng ca, hắn hắn còn nói, hắn còn nói hắn có vật muốn trao đổi?

Thanh niên hai mắt gấu mờ to, vật gì có thể trao đổi?

- Ngươi biết là hắn muốn đổi gì sao?

Thanh niên hừ một cái.

- Ta ta, hùng ca, để ta đi giết hắn!

- Khoan, ta lại muốn xem tiểu tử này có gan to thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Ta muốn giao dịch với ngươi

P phía nam vùng cấm Hùng Thiên Sâm lâm. Hoàng Minh vẫn đang say sưa truy đuổi một con lợn rừng to, bỗng nhiên hắn khựng lại, một cảm giác nguy hiểm ập đến. Thế nhưng hắn lại mỉm cười, chính chủ, rốt cục đến.

- Tiểu tử nhân loại, ngươi là muốn tới địa bàn của ta phá phách, chán sống rồi?

Một tiếng nói đầy khí lực vang lên. Hoàng Minh ngẩng mặt lên trên nơi phát ra thanh âm. Một thanh niên đang đứng trên nhánh cây cao, mặc quần áo bằng da thú, thân hình là nhân loại, thế nhưng khuôn mặt lại là gấu.

Hoàng Minh nhìn tạo hình này lại có chút buồn cười. Hắn cố nín lại, thế nhưng làm sao thoát được ánh mắt của Hùng Phương.

- Ngươi dám cười ta?

Hùng Phương hai mắt đầy sát khí, cánh tay nâng lên, một khí tức hùng hậu ập tới mặt Hoàng Minh. Mạnh thật, Hoàng Minh tặc lưỡi. Hắn không hề sợ hãi, từ trong ba lô lấy ra một viên đá màu tím.

- Chủ nhân, đá tiến hóa là không thể giao dịch đấy!

Tiếng A Trang vang lên bên tai.

Hoàng Minh ngẩn tò te, ừ nhỉ, hắn quên mất điều này.

- A Trang có cách nào mở khóa không? Hoàng Minh hỏi nhỏ.

- Không thể! Đây là vật phẩm khóa rồi!

A Trang tiếng nói vẫn êm dịu như vậy, nhưng Hoàng Minh không có tâm trạng nghe, giờ thì làm sao?

Bên kia Hùng Phương gầm gừ, ý định lao tới xé xác tên tiểu tử này, thế nhưng hất chốt khựng lại, vì hắn nhìn thấy một thứ.

- Đá Huyền Giai?

Hùng Phương hai mắt sáng lóe lên, hắn nuốt nước bọt cái ực. Đá Huyền Giai không ngờ lại xuất hiện trước mắt hắn.

Hoàng Minh nhìn biểu hiện của Hùng Phương, trong đầu hắn chợt lóe ra ý nghĩ.

- Đây, ngươi cần thứ này không nhỉ?

Hoàng Minh lớn giọng nói.

- Tiểu tử, đưa ta viên đá ấy, ta sẽ tha ngươi một mạng.

Hùng Phương ồm ồm tiếng nói. Trong lòng hắn đang rất gấp gáp.

- Ta thật sự muốn đưa ngươi thế nhưng vật này là nó dính trên người ta. Ném đi cũng không được. Hết cách.

Hoàng Minh thở dài một hơi.

Hùng Phương nhíu mày, nhảy một phát đã đứng trước mặt Hoàng Minh. Tay trái thò ra cầm lấy đá tiến hóa.

Lấy được. Hùng Phương trong lòng vui sướng, không ngờ có ngày hắn lấy được Đá Huyền Giai. Có nó rồi, việc tiến hóa của hắn sẽ vô cùng suôn sẻ, Hùng Phương tin tưởng như vậy.

Hoàng Minh đứng khoanh tay, không nói gì. Hùng Phương còn đang hí hửng quan sát thì bỗng nhiên đá tiến hóa biến mất ngay trên lòng bàn tay hắn. Bốc hơi, cực kì ảo diệu. Hùng Phương tròn mắt. Khuôn mặt gấu biểu cảm cực kì khoa trương, Hoàng Minh cũng không nhận được phi cười.

- ha ha ha...

Nhìn Hoàng Minh cười lớn, Hùng Phương hừ lạnh, ngay lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, một tay bóp cổ Hoàng Minh nhấc lên. Hoàng Minh không hề phản ứng, bởi vì hắn biết có phản ứng cũng không kịp.

- Ngươi dám cười nhạo ta, nói mau, viên đá ấy đâu?

Hùng Phương hừ một tiếng. Hoàng Minh hai tay quơ quơ, Hùng Phương mới thả lỏng tay cho hắn rơi xuống đất cái búp.

Hoàng Minh hít hà vài hơi, chậm rãi bò dậy.

- Ta đã nói rồi, ta không có cách nào cho đi cả. Đây là sự phụ ta làm phép rồi.

Hoàng Minh biên diễn.

- Sự phụ ngươi làm phép, làm phép cái quái gì?

Hùng Phương hiếu kì hỏi.

Hoàng Minh ngồi bệt trên mặt đất, đoạn nói:

- Sự phụ ta nói chỉ có thể dành cho sủng vật của ta dùng, ta không thể vứt đi hay bị mất đi được.

Nói xong Hoàng Minh giơ tay ra, đúng là đá tiến hóa vừa nãy.

Hùng Phương sợ hãi, sự phụ tiểu tử này có bản lĩnh như vậy? Thật sự là thật sao? Nhớ lại cảnh viên đá bốc hơi Hùng Phương lại thấy quái dị. Hắn lại một chương đoạt từ tay Hoàng Minh đá tiến hóa, chăm chú quan sát. Một lần nữa, đá tiến hóa lại bốc hơi biến mất. Trong tay Hoàng Minh lại xuất hiện viên đá đó. Hùng Phương thâm trầm, thật sự là thật rồi. Sự phụ hắn là ai? Lại có phép thuật kì dị này.

- Tiểu tử, ngươi có cách nào đưa ta viên đá này sao? Ta sẽ đền bù ngươi xứng đáng.

Hùng Phương đã nói chuyện nhẹ nhàng hơn, có lẽ cũng hơi dè chừng vị sự phụ của Hoàng Minh.

Hoàng Minh lắc đầu, đoạn nói:

- Không có cách nào, trừ khi...

Hắn nói đến đây lại ngừng lại.

- Trừ khi cái gì?

Hùng Phương nhíu mày hỏi. Hoàng Minh chậm chạp đứng dậy, nói:

- Trừ khi ngươi làm sủng vật của ta!

Hoàng Minh chốt.

- Cái gì? Ngươi muốn chết?

Hùng Phương một đám táng giữa bụng Hoàng Minh. Dù hắn chỉ dùng 2 phần lực nhưng Hoàng Minh cũng đã bay xa hơn hai mươi mét rồi. Thân hình hắn xô đổ hơn chục cái cây giữa đường. Đến cái cây cuối cùng thì dừng lại, phun ra một búng máu.

- Mợ kiếp, nhanh thật!

Hoàng Minh phải công nhận, hắn dù biết đối phương sẽ tấn công nhưng không thể tránh né nổi, vì quá nhanh. Đúng vậy, quá nhanh!

- Tiểu tử, ngươi nói lại một lần, đừng để ta phải dùng biện pháp mạnh.

Hùng Phương hừ một tiếng, chậm rãi đi bộ tới.

Hoàng Minh nuốt vào một viên đan dược, cười khỏ bám vào thân cây đứng dậy.

- Ta chưa nói hết mà, ngươi làm gì mạnh tay thế?

Hoàng Minh phản nản.

- Ô, còn nói gì sao?

Hoàng Minh lau đi vết máu ở khóe miệng, đoạn nói.

- Ta muốn giao dịch với ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: 3 năm thành lập

- Giao dịch? Ngươi muốn giao dịch cái gì với ta? Có tin ta một đám bẻ đầu ngươi?

Hùng Phương hừ một tiếng.

Hoàng Minh vuốt vuốt bụng, chậm rãi nói.

- Ta cần ngươi giúp một chuyện, với ngươi chỉ là việc nhỏ thôi. Ta sẽ đưa ngươi viên đá này là thù lao. Nhưng viên đá này, ta đã nói qua, ngươi chỉ có thể sử dụng khi trở thành sủng vật của ta, thế nên, ta và ngươi kí kết hợp đồng 2 tháng, thế nào?

- Hợp đồng là cái gì?

Hùng Phương cũng đã hiểu sơ sơ ý của Hoàng Minh.

- Là ta với ngươi cùng thế với thần. Ngươi với ta kí kết khế ước chủ tớ. Ngươi trở thành sủng vật của ta để có thể sử dụng viên đá này. Trong hai tháng ngươi giúp ta vài chuyện nhỏ. Sau hai tháng hai ta từ bỏ khế ước, ngươi về nơi này, ta với ngươi coi như có một đoạn tình cảm, thế đi!

Hoàng Minh nói đến đây, lấy ra một bình nước uống ừng ực.

Hùng Phương nhìn hần tự nhiên không hề có chút áp lực nào, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

- Đề nghị của ngươi khá hấp dẫn, thế nhưng giúp ngươi vài chuyện, ta không rõ ngươi định lừa ta sao?

Hùng Phương hừ lạnh, hai tay chấp vào nhau.

- Ta lừa ngươi làm gì, cực chẳng đã mới đến đây tìm ngươi. Ngươi suy nghĩ đi, nếu không đồng ý, chúng ta coi như chưa nói gì, ta đi tìm kẻ khác. Ta tin Hùng Thiên Sâm lâm nhất định có kẻ đồng ý chuyện này.

Hoàng Minh nói đến đây, chậm rãi quay đầu bước đi.

- Chậm đã!

Hùng Phương cất tiếng gọi. Hoàng Minh dừng lại, miệng nhếch lên nụ cười. Thắng!

Trở về phú quốc đảo nhưng phía sau hần lúc này lại có thêm một người.

- Này này, ta vẫn chưa biết tên ngươi?

Hùng Phương hỏi.

- Ta tên Hoàng Minh, còn ngươi?

- Hùng Phương!

Hùng Phương trả lời ngắn gọn. Hoàng Minh gật đầu.

- Ta gọi ngươi là Hùng ca đi!

Hoàng Minh nhận mặt làm quen. Hùng Phương rất hưởng thụ gật đầu. Yêu thú bay gần tới đảo, Hùng Phương trợn mắt há mồm. Rõ ràng là một vùng biển, ở đâu ra xuất hiện hòn đảo này, ồ, là trận pháp che giấu, thật không ngờ trận pháp hần không phát hiện ra, người triển khai trận pháp này hẳn là siêu việt cao thủ rồi.

Yêu thú bay hai vòng trên bầu trời rồi đáp xuống. Máy trăm thiếu niên đang tập luyện bỗng chốc dừng lại toàn bộ, quỳ một chân xuống hô to đồng thanh - Thiếu Gia!

Hoàng Minh gật đầu giờ tay miễn lễ. Hùng Phương lại kinh ngạc vô cùng.

Mấy chục luyện thể kì, máy trăm luyện khí hậu kì, đây là một đám thiếu niên mà thôi, nhân loại hậu bối đã phát triển được thể này rồi sao?

- Hùng ca, bên này!

Hoàng Minh giờ tay mời. Hùng Phương gật đầu đi theo hần lên khu chỉ huy. Hoàng Minh dẫn một người quái dị tới, thể nhưng cả đám đều không nói gì, rất chuyên tâm quay lại luyện tập. Hùng Phương vô cùng hiếu kì, đây là đám thiếu niên sao? Không hề một lời bàn tán nào.

- Hoàng Minh, dưới kia đám thiếu niên đó là người của ngươi?

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Hùng Phương lắc đầu. Hoàng Minh thấy hần không nói gì, đi qua gác tử, lôi ra một cuốn sách, không ngờ tử sách tự động tách ra bên cạnh, phía sau là một căn phòng khác. Hùng Phương tấm tắc khen hay không thôi. Hoàng Minh dẫn Hùng Phương vào trong.

- Cần bao lâu để hoàn thành?

Hoàng Minh hỏi.

Hùng Phương quan sát căn phòng. Căn phòng khá sạch sẽ, bên trong chỉ có một cái ghế tựa ngồi, một cái bàn làm việc cùng một cái giường đơn. Lúc trước Điều thuyền còn hay dọn dẹp quét tước cho Hoàng Minh. Giờ nàng đi rồi, căn phòng cơ chút bụi, Hoàng Minh thờ dài.

- Nếu có đá Huyền Giai, ta chỉ cần 3 ngày.

Hùng Phương tự tin vô cùng. Hoàng Minh không nói nhiều, quăng cho Hùng Phương đá tiến hóa. Hùng Phương cùng hần đã kí kết khế ước lúc ở Hùng Thiên Sâm lâm rồi.

- Chúc Hùng Ca thuận buồm xuôi gió!

Hùng Phương gật đầu, ngồi lên giường. Hoàng Minh đi ra ngoài, không quên đóng lại tử sách.

- Lãi đại, hần là ai vậy?

Chu Du đứng ngoài cửa phòng hỏi.

- Trợ lực, không vấn đề gì đâu?

Chu Du gật đầu, đoạn nói:

- Lão Đại, ba hôm nữa là kỉ niệm ba năm thành lập đảo cùng đại đội. Ngươi phải cơ mặt đấy, đừng có đi đâu cả. Chu Du dặn dò, mặt mũi vô cùng hình sự hóa. Hoàng Minh buồn cười, đáp:

- Ta nhớ rồi, thế còn đám Kiều Phong, Vô Kỵ thế nào?

Chu Du thờ dài một hơi, nói:

- Vô Kỵ vẫn đang thao luyện chiến sĩ bên ngoài, đám Kiều Phong, Triệu Vân thì điên cuồng tu luyện, hôm qua còn dẫn nhau đi đánh yêu thú thì phải. Đệ cũng là lo lắng đây.

Hoàng Minh nghe tới cũng nhú mày, nói:

- Nhớ truyền tin cho bọn hần về, ta về gia tộc một chuyến! À, đừng tới làm phiền tên này nhé!

Chu Du gật đầu, Hoàng Minh lại nhảy lên lưng yêu thú, một đường phi hành về Vân Nam thành.

Vũ gia!

Vũ Bàn tử đang nhồm nhoàm nhai hai cái bánh lớn. Chiều Hôm nay hắn cùng đi dạo phố với Đại Nhã, thật sự rất vui vẻ.

- Tiểu tử, vui không?

Một tiếng nói sang sảng bên tai làm Vũ bàn tử giật bắn mình, nhảy thốc xuống ghế. Hai cái bánh nhét cổ vào mồm, nhanh chân định chạy. Thế nhưng hắn bị nhắc cao lên hai mét.

- Tiểu tử, định chạy hả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Bị ám sát

- Gia gia, ta bị đau bụng, cho ta đi đi mà!

Vũ Bàn tử nước mắt như mưa, khóc lóc van xin. Vũ Chiến Hùng hai mắt tinh quang, miệng nhếch nụ cười. Hàng râu trắng đung đưa.

- Nhóc con, khai mau, tiểu tinh linh kia ở đâu ra?

- Ta nhất được!

Vũ Bàn tử khai toẹt, trả lời ngay lập tức.

- Nhất được, người nghĩ đâu ta bị lừa đá hả?

Vũ Chiến Hùng hừ một cái.

- Thật mà gia gia, người để ta xuống, để ta kể, ta kể mà.

Vũ bàn tử trên đời chưa sợ ai, chỉ có lão gia tử hắn là hắn sợ một vạnh. Hết sức chăm chú kể lại chuyện ngày hôm đó hắn gặp được Tiểu Nhã. Vũ Chiến Hùng ngồi xoa xoa cặp râu trắng, hai mắt có chút nhú lại. Tiểu tử này không ngờ vận may như thế.

- Sư phụ của Hoàng Minh sao? Người gặp qua hắn ta chưa?

Vũ mập mập thật thà đáp.

- Ta chưa gặp!

Vũ Chiến Thiên gật đầu. Ngẫm nghĩ một lát rồi kéo theo Vũ mập mập đi.

- Gia gia, đi đâu vậy?

- Đi sang Hoàng Gia một chuyến!

Vũ Chiến Thiên nói.

Hoàng Minh đang phi hành trên bầu trời, vừa khiển yêu thú vừa xem xét một chút thông tin cá nhân.

- Hiện tại mọi việc đều ổn định rồi, không biết các nàng giờ này như thế nào!

Hoàng Minh thờ dài một hơi. Bỗng nhiên Hoàng Minh có cảm giác rợn tóc gáy. Một mũi tên từ đâu bay tới, tốc độ cực nhanh. Bùm, yêu thú nổ tan tành. Máu thịt bắn tung tóe trên không. Cảnh tượng cực kì kinh khủng.

- Ô, bộ cung này của Phi Chân Huỳnh lại lên một cấp bậc rồi. Hi hi!

Một giọng nữ nhẹ nhàng yêu mị cười. Nàng đứng dưới tán cây bên dưới. Mặc nguyên một bộ y phục đen, không quen đeo nạng che mặt. Bên cạnh nàng một thanh niên nghe chừng đã tầm ba mươi, hai con mắt sáng như sao. Được khen, hắn có chút nhếch miệng lên cười.

- Tiểu tử này khá đấy, vẫn trốn kịp!

Nghe hắn nói, nữ tử giật mình tay che miệng. Một bản vừa nảy cực kì chuẩn xác cùng mạnh mẽ, lại còn là ám tiễn, vậy mà vẫn trốn kịp sao?

- Bên dưới là hồ nước mà, hắn sẽ bị rơi xuống hồ thôi, vẫn thoát làm sao được!

Nữ tử ánh mắt rơi xuống hồ. Đúng là Hoàng Minh đang ở dưới nước, thế nhưng cả hai đều kinh ngạc, vì Hoàng Minh hẳn là Đứng trên mặt nước đấy.

- Ô, phép thuật gì đây? Thú vị đấy!

Nam tử mỉm cười. Con mèo có bản lĩnh, hắn rất thích.

- Không ngờ có kẻ ám sát mình!

Hoàng Minh lăm bắm, hắn có Thiên Địa Tạo Hóa công mà vẫn không nhìn ra thực lực của đối phương, chắc chắn đối phương cao hơn hắn rất nhiều. Nên chuẩn thôi. Nghĩ là làm, ba sáu kẻ chạy là thượng sách. Hoàng Minh sử dụng đa trùng ảnh phân thân thuật, phân ra 30 thân ảnh, bay về tứ phía.

- Wow, thật kinh ngạc! Thế nhưng người chạy không thoát đâu!

Nữ tử cảm thán một câu, tay phải nâng lên pháp trượng màu đỏ. Miệng nàng mấp máy, hai mắt hơi híp lại.

- Phong!

Bùm, bùm, bùm. Các phân thân không ngờ và phải một bức rào cản vô hình, tan vỡ ngay lập tức. Hoàng Minh cũng vậy. Hắn va phải rào cản, một dòng lửa bén vào quần áo. Nóng rất. Hắn ngay lập tức cầm đầu xuống nước.

Àm, Hoàng Minh thò đầu lên, đối phương có chuẩn bị mà đến sao?

Vút vút vút! Bùm 3 mũi tên bay tới nơi Hoàng Minh ở.

- Đậu xanh, không phải chứ!

Bùm, bùm, bùm, ba tiếng nổ tung dưới mặt nước.

- Oáp, nhiệm vụ này cũng không khó đâu!

Nữ tử ngáp một cái duyên dáng, sau đó tung quyền trượng xoay vòng đọc lăm bắm. Rào chắn vô hình thu nhỏ lại. Hoàng Minh né được 3 mũi tên, nhưng rào chắn này hắn không ra được. Làm sao bây giờ.

Liều thử xem!

- Ka mê jo ko!!

Hoàng Minh bắn ra kĩ năng mạnh nhất của hắn lúc này. Àm, rào chắn vỡ vụn một lỗ hổng. Hoàng Minh nhanh chóng lao ra. Hai người bên trên tròn mắt, không tin vào mắt mình nữa. Thăng nhóc này có chiến kĩ bá đạo như vậy?

- Hừ, thăng nhóc tron trượt, muốn thoát đâu dễ vậy, để người thoát thì còn gì là thanh danh của Phi Vân nữa. Nam tử cười lạnh. Đuổi theo, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ thoáng chốc đã đuổi theo gần sát Hoàng Minh.

Chết tiệt, bọn hắn là ai chứ? Hoàng Minh còn đang chửi thầm tổ tiên mười tám đời nhà bọn hắn thì vù. Nam tử đã đứng trước mặt hắn hơn chục mét. Còn đang khoanh tay.

- Tiểu tử, đùa đến đây thôi, người ra đi được rồi!

Nam tử hai mắt híp lại đầy tự tin. Hắn đứng đấy như chắn hết một vùng không gian vậy.

- Sao các người muốn giết ta?

Hoàng Minh bình tĩnh, không chạy được thì liều một lần vậy. Nữ tử lúc này đã tới phía sau lưng hắn. Trước sau đều bị phong tỏa.

- Có người muốn người chết, được chết dưới tay Phi Vân coi như người chết không uổng!

Nam tử chậm rãi nói.

Muốn ta chết? Kẻ nào chứ, Hoàng Minh nhớ là hắn chưa đắc tội với kẻ nào ở đây mà.

- Người chỉ cần biết đến thế thôi. Tạm biệt!

Nam tử nâng lên một thanh đao, thanh đao ánh lên được bao phủ bởi một làn lửa màu xanh.

- Dị hóa?

Hoàng Minh biến sắc, hai mắt nhanh chóng đảo quanh không gian. Nơi này ít cây cối, thật là khó chạy trốn. Thế thân thuật còn 50 giây, phải kéo dài thời gian một chút.

- Dừng tay!

Hoàng Minh còn đang tính toán kế hoạch chạy trốn thì một tiếng nói khàn khàn vang lên.

- Có người khác? Cả ba đều kinh ngạc, có người thứ tư ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Liên quan tới Hoàng thất

Hoàng Minh ngó nghiêng một chút, hắn đã thấy thân ảnh người tới.

- Là lão sao?

Hoàng Minh lảo bẫm. Người đến không ngờ là lão ăn mày từng gặp ba năm trước.

- Ngươi là ai?

Phi Chân cảnh giác vô cùng, lão nhân này xuất hiện đến chính hắn cũng không thể lường trước được. Từ từ ứng phó xem.

- Tiểu tử, chia tay ba năm, tu luyện cũng khá đấy!

Lão ăn mày mỉm cười, mỗi bước đi của lão đều mang theo áp lực nhất định. Không nhìn ra tu vi, đây là áp đảo tu vi mà ra. Phi Chân hơi sợ hãi.

- Không ngờ gặp tiền bối ở hoàn cảnh éo le này!

Hoàng Minh chấp tay chào hỏi. Lapx ăn mày gật đầu một cái.

- Phi Vân sao? Hai đứa nhóc các ngươi cũng lớn nhanh đấy, hiện nay là vương bài thứ bao nhiêu?

Phi Chân kinh ngạc, hai mắt sáng quắc nhìn về phía lão ăn mày. Tại sao lão lại biết, lão là ai? Không chỉ hắn, bên kia nữ tử cũng đã kinh ngạc vô cùng.

- Ngạc Nhiên quái gì, các ngươi không nhận ra ta?

Lão ăn mày cười mỉm, đoạn hỏi.

Phi Chân cố gắng nghĩ ngợi, không nghĩ ra.

- Tiểu tử Hoàng Minh, Kiều Phong hẳn thế nào?

Lão ăn mày đã đứng trước mặt Hoàng Minh rồi. Dáng vẻ lão vẫn thông dong, quần áo có chút bẩn thỉu như vậy.

- Kiều Phong vẫn bình thường!

Hoàng Minh trả lời. Thế thân thuật đã chạy xong. Phải tính xem chạy thế nào. Lão ăn mày gật đầu, quay sang hỏi Phi Chân:

- Các ngươi nhận nhiệm vụ giết hắn?

Nhiệm vụ cấp mấy?

Phi Chân nhíu mày, lão biết nhiều như vậy? Lão ta là ai? Cánh tay hắn đã cầm chặt vũ khí.

Lão ăn mày không thấy hắn nói gì, đoạn trong tay xuất hiện một cái lệnh bài màu bạch kim, lệnh bài được lơ lửng bay trên không. Sắc mặt của Phi Chân vô cùng sợ hãi. Nữ tử phía sau cũng kinh khiếp mà run rẩy. Ngọc bài Ánh kim. Đây là lệnh bài đại diện cho kẻ đứng đầu của tổ chức sát thủ Tula. Lão nhân này nếu không sai thì chính là, chính là...

Phi Vân quỳ sụp xuống, phía sau nữ tử nhanh chóng chạy lại gần Phi Vân, cũng quỳ sụp xuống ngay sau đó.

Cả hai cùng cất tiếng.

- Phi Vân ra mắt lão tổ?

Lần này là đến Hoàng Minh kinh ngạc, đây là chuyện gì xảy ra?

- Nhiệm vụ cấp mấy?

Lão ăn mày nhẹ nhàng hỏi.

- Dạ, nhiệm vụ A!

- Hẳn là người ta cần, hủy nhiệm vụ đi!

- Rõ!

Hủy nhiệm vụ, chỉ một câu nói là hủy.

- Rồi, cho các người lui!

Lão ăn mày phát phát tay.

Cả hai như được ân xá, mau mau đứng dậy chuẩn bị đi.

- Từ đây, ta muốn biết ai muốn giết ta?

Hoàng Minh nói. Phi Chân không nói gì, lão ăn mày thì hơi suy nghĩ. Nói ra chủ thuê phía sau là tối kỵ của sát thủ. Việc này gần như là không thể. Một lúc sau lão ăn mày mới gật đầu, nói.

- Nói cho hắn biết!

Phi Chân dạ một tiếng, nói:

- Người đặt nhiệm vụ là một tên thiếu gia họ Lí tên Hùng. Vật hắn mang tới thế chấp là Kim Thiêm Chân Thụ. Tổ chức đã điều tra ra được. Kim Thiêm Chân thụ là từ Hoàng thất của Vân Nam đưa cho Lí Hùng. Người Đứng phía sau giật dây là Hoàng thất.

Phi Chân nói ngắn gọn. Hoàng Minh đã hiểu phần nào. Hoàng Thất Hoàng đế Càn Thiên Trụ sao? Thật không ngờ.

- Được rồi, lui đi. Về hủy nhiệm vụ, nói với đám nhóc trường lão kia, 5 tháng nữa lão phu sẽ về một chuyến.

- Vâng!

Phi Vân hai người đều nhanh chóng rời đi. Mặc dù hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng được gặp lão tổ cũng là một loại hạnh phúc đánh được khoe khoang rồi.

Còn lại Hoàng Minh với lão ăn mày mà thôi.

- Tiểu tử, 3 năm không gặp, trưởng thành khá nhanh nhé!

Lão ăn mày nói một câu không biết là khen hay chê.

- Tiểu bối tư chất thấp kém, tự bản thân biết là phải cố gắng.

Lão ăn mày gật gù. Nếu không phải có lời nói của sư phụ lão, thì người lão ưng ý nhất vẫn là tiểu tử này.

- Ta phải đi rồi, người hãy cẩn thận!

Lão ăn mày nói một câu, đoạn bốc hơi ngay tại chỗ. Hoàng Minh tắc lưỡi. Đúng là cách quá xa về thực lực. Người ta đi mà cũng khôn nhìn ra được đi như thế nào. Lần này yêu thú phi hành bị giết rồi. Còn một phần ba chặng đường, thôi chạy bộ vậy. Hoàng Minh tự nâng lượng dưới chân, phi đi.

Hoàng Gia hôm nay vô cùng bí mật, trong phòng của Hoàng Thái không ngờ có đến 6 người đang ngồi.

- Hoàng đại ca, người hôm nay là có việc gấp gì mà mời bọn ta tới vậy?

Vũ Chiến Thiên nói một câu. Bên kia mọi người cũng gật đầu. Khôi Gia, Hoàng Gia, Vũ Gia từ lâu là cùng chung hoạn nạn đấy. Hôm nay Hoàng Thái gọi bọn hắn đến đây, cũng là do Hoàng Minh nói có việc gấp. Nhận được truyền tin của hắn, lão đã cho mời hai gia tộc khác đến.

- Đợi hán đến đã!

Hoàng Thái nhâm nhi chén trà nói. Mọi người đều không rõ, hán là ai?

- tiểu tử, đi đâu phải cẩn thận. Tinh linh của người cũng là miếng mồi cho đám bên ngoài đấy!

Hoàng Thái cất tiếng nhắc nhở. Vũ mập mập vâng dạ ran. Mấy nay hán chỉ có một lần ra ngoài cùng Đại Nhã, còn hầu hết không ra khỏi thành. Hoàng Minh lúc này đã tới Hoàng Gia. Hán nhanh chóng đi vào bên trong.

- Hoàng Minh đại ca!

- Hoàng Minh ca ca!

Rất nhiều thiếu niên nhìn thấy hán đều cất tiếng chào hỏi. Hoàng Minh chỉ mỉm cười gật đầu rồi đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Tới Cao gia

Hoàng Minh nhanh chóng tìm được phòng của Hoàng Thái. Khi hán đi vào đã thấy có người rồi.

- Sao về muộn như vậy?

Hoàng Thái lên tiếng, mọi người đều gật đầu. Bọn hán cũng chờ từ lâu rồi.

Hoàng Minh nhìn vào trong phòng.

- Ta là bị ám sát!

- Cái gì?

- Sao cơ?

Mọi người đều giật mình, Hoàng Thái còn không tự chủ được đứng dậy. Hoàng Minh đi vào trong tự nhiên ngồi xuống. Tiểu bàn tử bên này hai ngón tay quơ quơ một chút, Hoàng Minh gật đầu.

- Gia gia cứ ngồi yên đã!

Hoàng Minh kể ra sự việc. Nếu ở đây là người Hoàng Thái gọi tới thì chắc chắn đều tin tưởng được.

Nghe xong Hoàng Minh kể, Hoàng Thái vô cùng tức giận. Ở bên Vũ Chiến Thiên cùng Khôi Long nhàu mày. Không ngờ Hoàng thất lại là chủ mưu của chuyện này sao? Nhưng vì lý do gì chứ?

- Ta nghe, chuyện của phụ thân ngày xưa sợ cũng là ở Hoàng thất mà ra.

Hoàng Minh nói.

- Được lắm, thật không ngờ!

Hoàng Thái hai tay run run, ánh mắt có chút đi rục rồi.

- Cũng may là có người cứu giúp!

Vũ Chiến Thiên thở phào. Lão rất thương thức Hoàng Minh.

- Hoàng huynh giờ tính sao?

Khôi Long lên tiếng, lão cũng rất lo lắng đây. Nếu Hoàng Thất tham dự vào chuyện này, Quân thần ắt phải có một trận chiến.

- Trước gác sang một bên đi đã, tiểu tử, hôm trước người nơi tìm cao thủ làm sao?

Hoàng Thái ngồi xuống, cố gắng bình ổn lại, lão hỏi sang chuyện khác.

Hoàng Minh gật đầu.

- 3 hôm nữa, gia gia theo ta một chuyến. Nhất định người sẽ ngạc nhiên đấy. Hoàng Minh nói.

Hoàng Thái nhú này, tên nhóc này suốt ngày mập mờ úp úp mở mở. Bàn bạc mất một tiếng đồng hồ. Không ai biết đám người bên trong đã bàn luận chuyện gì.

- Mập mập, Tây đô Vân Nam thành người biết không?

Hoàng Minh cùng vũ mập mập đi ra khỏi cổng Hoàng Gia, Hoàng Minh cất tiếng hỏi. Vũ mập mập trả lời ngay.

- Biết chứ, có chuyện gì sao?

Hoàng Minh lắc đầu, hẳn cũng không biết là có chuyện gì, chỉ nghe Hoàng Thái nói lát nữa phải tới đó một chuyến.. Vũ mập mập dắt Hoàng Minh đi về Tây đô, Tây đô nằm ở phía tây Vân Nam thành, nơi đây rất ít nhà cửa cùng tiệm bán hàng. Chỉ có một vài căn nhà lớn của quan lại trong quốc gia mà thôi.

- Lão đại, chúng ta tới đây làm gì vậy?

Vũ mập mập hiểu kì hỏi. Nơi đây là phủ của quan lại trong nước, không có việc tới đây làm gì? Hoàng Minh cũng khôn biết thế nào. Hẳn chỉ biết là Hoàng Thái kêu hẳn tới đây, vào Cao gia một chuyến. Cao gia là gia tộc nào, Hoàng Minh cũng không rõ nữa.

- Cao gia sao?

Vũ mập mập nghe Hoàng Minh nói, hẳn bắt đầu lom dom nhìn ngó các biển trên phủ. Mất 10 phút bọn hắn mới tìm được phủ của Cao gia!

- Vào đi!

Hoàng Minh không ngại, Hoàng Thái kêu hẳn đến chắc là có chuyện gì đó thôi.

Cộc cộc cộc. Hoàng Minh gõ cửa chính. Gõ đến 2 lần thì cũng đã có người mở cửa. Người ra mở cửa lại là một lão nhân già. Mặt mũi hiền lành.

- Hai vị thiếu gia này, muốn tìm ai vậy?

Lão nhân chậm rãi hỏi. Trên miệng luôn treo nụ cười hiền lành.

Hoàng Minh chấp tay, đoạn nói.

- Ta là Hoàng Minh của Hoàng Gia, đến bái kiến Cao gia chủ.

Hoàng Minh của Hoàng Gia? Lão nhân cười vui vẻ, đáp lời.

- Thì ra là muốn tới tìm lão gia, trước hết hai thiếu gia cứ vào trong đã, lão gia hôm nay có đi bày một chút trận pháp cho dự án xây dựng bên thành nam. Hai thiếu gia cứ vào ngồi chơi một lát, lão gia cũng sắp về rồi.

Hoàng Minh gật đầu, hẳn vùng Vũ mập mập đi vào trong. Cao gia phủ cũng không rộng lớn lắm. Chỉ có vài nha hoàn đi lại mà thôi. Không giống Hoàng Gia hay Vũ gia, nhân khí thịnh vượng, riêng hạ nhân thôi đã đi lại nườm nượp rồi.

- Lão đại, người tới đây cần tìm thứ gì? Hay là muốn hỏi chuyện gì?

Hoàng Minh lắc đầu, đến chính hắn còn không biết nữa là..

Hoàng Minh cùng Vũ bàn tử nhâm nhi nước trà, ngồi chém gió về vài việc. Bọn hắn không biết là có một thân hình nhỏ nhắn vừa đứng sau lưng cửa phòng khách. Nàng nhanh chân chạy một mạch về sau phủ. Phía sau phủ có một mảnh vườn nhỏ, trong vườn có một chiếc bàn đá, trên bàn đặt một cây đàn tranh. Một thiếu nữ mái tóc ngắn ngang vai, được thả xuống bám lấy hai bên má. Đôi mắt trong veo như hồ nước tĩnh lặng. Nàng ngồi đó, hai tay bẽ má, không biết đang nghĩ gì, thi thoảng miệng hay mỉm cười, vô cùng xinh đẹp.

- Tiểu thư, tiểu thư!!!

Tiếng kêu rồi rít phá tan bầu không khí yên tĩnh trong sân. Một thân ảnh chạy vào, hai tay xách cặp áo hơi dài, miệng kêu dồn dập.

- Tiểu tuyết, có chuyện gì mà em như bị ma nhập vậy? Bình tĩnh xem nào!

Nàng cất tiếng nhẹ nhàng trách.

- Tiểu thư, cô gia, là cô gia tới chơi!

Tiểu Tuyết hai má đỏ bừng, mặc kệ bản thân mệt mỏi vì chạy nhanh tới, nàng nhanh chóng nói ra ý chính trong câu chuyện.

- Sao cơ, hần tới?

Cao Trang trong lòng bối rối. Không hiểu sao trong lòng có chút vui vẻ, lại có chút ngượng ngập không biết diễn tả thế nào.

- Cô gia đang ở phòng khách đó, lão gia không ở nhà, tiểu thư có muốn đi ra tiếp đón không?

Tiểu tuyết nháy mắt nhí nhảnh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Hôn ước

Cao Trang lắc đầu, nàng thấy có chút gì đó không đúng. Cái cảm giác có chút vui mừng, chút mong đợi, lại xen lẫn ngượng ngập.

- Không đi thật hà, vậy ta đi nhìn lên một chút!

Tiểu tuyết hấp háy mắt.

Hoàng Minh cũng Vũ mập mập bàn luận một nén hương thì cũng thấy có người đi vào. Một lão nhân cũng đã có tuổi đi phía trước, khoác một bộ y phục màu trắng, đầu đội một mũ quan. Mặt mũi nghiêm nghị, toát lên vẻ chính trực vô cùng. Nhìn cũng là biết là gia chủ Cao gia rồi. Phía sau là một trung niên, tuổi tác cũng ngang với Hoàng Chấn Giang mà thôi. Hoàng Minh cùng Vũ mập mập vội vàng đứng dậy hành lễ.

- Tiểu chất vẫn an Cao lão!

Cao Phong nhận ra Hoàng Minh cùng Vũ mập mập. Dù sao hôm đây buổi lễ, lão cũng là có mặt đấy. Gật đầu một cái, Lão đi lên vị trí chủ đạo ngồi. Trung niên phía sau mỉm cười với hai đứa, ngồi sang bên kia ghế.

- Hai người hôm nay tới có việc gì sao?

Cao Phong lên tiếng. Tiếng nói của lão vang lên trong trẻo. Hoàng Minh thật không ngờ một lão nhân mà giọng lại khỏe như vậy.

Hoàng Minh đang tính đáp lại thì bên kia trung niên lên tiếng.

- Chắc là tới gặp Trang nha đầu rồi. Ha ha tiểu tử, nhanh chân đấy!

Trang nha đầu? Trang nha đầu nào vậy? Hoàng Minh mặt ngơ ngác không hiểu. Nhìn cái mặt đàn thoỉ của hần, trung niên càng thấy buồn cười.

- Tiểu chất thật chưa hiểu ý của người, hôm nay gia gia sai ta đến vấn an Cao lão. Hoàng Minh vừa nói vừa lấy ra một hộp trúc nhỏ. Bên trong hần có để một lọ đan dược. Đây là lúc đi đường hần chợt nghĩ tới, đến vấn an người ta lại không có lễ là không được.

Cao Phong hơi nhíu mày một cái, lão là từ trước đến nay công chính liêm minh, chưa bao giờ nhận quà của ai cả. Thấy Hoàng Minh đưa ra hộp trúc, lão có chút không vui.

- Người chưa hiểu ý ta? Gia gia người chưa nói gì cho người biết sao? Cả tên Chấn Giang nữa, hần cũng không nói cho người??

Trung niên mặt có chút đen lại, đây là ý gì? Đám người Hoàng gia này hơi chơi xấu rồi.

- Thật sự tiểu chất không biết?

Hoàng Minh thật thà đáp.

Cao Phong nhìn Hoàng Minh thật thà đối đáp, trong lòng cũng có chút tán thành. Lão sống đến nay gần bảy mươi rồi. Mặc dù tu vi không cao, nhưng một thân trận pháp sư cấp 5, có loại người nào mà lão chưa từng tiếp xúc qua. Tiểu tử này đức tính không tồi. Đúng là gừng càng già càng cay, chỉ cần qua vài lời nói, biểu cảm cùng phép tắc đã nhận ra tính cách người khác.

- Thôi được rồi, Cao Trường dẫn hần đến gặp Trang nha đầu đi. Chuyện này cuối cùng cũng phải đi đến kết quả thôi.

Nói xong Cao Phong đứng dậy đi vào trong nhà. Cao Trường cười ha hả, nhìn con rể càng ngày càng thuận mắt, lão đi đằng trước thao thao bất tuyệt kể lại, Hoàng Minh cùng Vũ bàn từ đi phía sau. Đi được năm phút Hoàng Minh đã hiểu rõ sự việc. Hóa ra trước đây rất lâu, Cao Gia đã từng giúp Hoàng gia tạo một trận pháp chắn gia. Năm đó bảo vệ Hoàng Gia không bị tàn phá. Gia chủ Hoàng gia cảm kích vô cùng. Đã từng hứa hẹn một hôn

ước, nếu mai này dòng chính Cao gia và dòng chính Hoàng gia sinh ra trái ngược giới tính, sẽ thực hiện hôn ước này. Đến nay đã qua 3 đời gia chủ, đến đời Hoàng Thái mới có Hoàng Minh, bên kia Cao gia có Cao Trang.

Hoàng Minh tắc lưỡi, không biết nói gì hơn. Hắn vậy là được hôn ước từ mấy đời trước để lại. Thật là vi diệu. Hoàng Minh cười khổ một cái. Cao Trường liên miên bắt tuyệt kể chuyện. Trước kia đánh với cha hắn Hoàng Chấn Giang bao nhiêu trận, cùng nhau đi tán gái ở đâu, cùng ăn trộm đồ ở đâu. Hoàng Minh cũng không ngờ, cha hắn một kẻ chính trực như vậy mà quá khứ cũng trẻ trâu ra phết. Đi thêm một đoạn nữa đã tới khu vườn nhỏ. Bên trong vườn là một ngôi nhà, cây cối xanh tốt. Có cả một vườn cỏ.

- Người vào đi, đừng có khi dễ con gái ta? Nhớ đấy! Còn tên mập này, theo ta ra ngoài một chuyến đi.

Cao Trường cười ha hả, nói mấy câu rồi kéo vù mập mập rồi đi. Hoàng Minh khờn biết nói gì, đứng trước cổng vòm nhỏ vào vườn nhìn vào trong. Thôi vào đi, đã đến đây rồi, vào xem vị hôn thê từ lúc chưa sinh ra của hắn trông thế nào.

Hoàng Minh bước vào, không khí trong vườn rất trong lành. Hoàng Minh gật đầu, thật yên tĩnh. Khoan đã, đây là, Hoàng Minh giật mình, trong khu vườn này có rất nhiều kì quái linh lực, đây là trận pháp. Rất nhiều trận pháp chồng chéo nhau. Hoàng Minh rất kinh hãi. Mặc dù hắn không am hiểu về trận pháp nhưng hắn vẫn nhận ra được linh lực biến đổi, bên trong này phải đến hơn mấy chục trận pháp lớn nhỏ chồng lên nhau. Thật kinh khủng, Hoàng Minh tắc lưỡi. Bỗng nhiên có một tiếng đàn vang lên trong không gian yên tĩnh. Tiếng đàn trong trẻo, da diết vô cùng. Hoàng Minh không biết từ lúc nào đi theo âm thanh, đi qua một hòn giả sơn, Hoàng Minh đã thấy bóng dáng bên trong vườn. Ở một cái bàn nhỏ, một nữ nhân đang ngồi, hai tay đang nhịp nhàng gảy từng nốt nhạc hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Người chê ta xấu xí?

Hoàng Minh đứng yên thưởng thức, hai mắt nhắm lại, hắn như một bức tượng im lặng lắng nghe. Từng âm tiết nhẹ nhàng rót vào tai, tinh thần hắn thanh thản vô cùng. Mặc dù không biết là bài nhạc gì, nhưng hắn nghe vào tai, thể là được rồi. Một đoạn chậm rãi kết thúc. Hoàng Minh vẫn còn yên lặng, chờ đợi dư âm.

Cao Trang đã đề dây đàn, ánh mắt nàng nhìn về phía Hoàng Minh đang đứng đó. Hắn thua nàng ba tuổi, vậy mà nàng không tìm thấy chút non nớt nào, có chăng chỉ là một khuôn mặt đẹp trai, có chút phong trần. Hoàng Minh mở mắt, hắn phát hiện bản nhạc này giúp cho tinh thần của hắn nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Thức hải cũng hoạt động hài hòa hơn.

Hắn tiến về phía trước. Cong! Đầu Hoàng Minh va phải một bức tường vô hình. Đây là chuyện gì? Hoàng Minh ngăn ra.

- Lùi lại 3 bước, sang trái một bước rồi đi tiếp!

Âm thanh trong trẻo vang lên. Hoàng Minh gật đầu, hắn biết đây là nàng đang chỉ cách cho hắn tiến vào. Hoàng Minh làm theo chỉ dẫn, lùi lại 3 bước, sau đó sang trái một bước, rồi tiếp tục tiến lên. Lâm này hắn không còn bị va phải vật gì nữa. Từng bước, từng bước tiến tới bàn đá. Hoàng Minh tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện. Cao Trang lúc này có chút gì đó khó tả, dường như là ngại ngùng, bối rối chỉ phớt nàng.

Hoàng Minh lúc này đã nhìn rõ được nữ nhân trước mặt. Mái tóc đen tuyền, được cắt ngắn cá tính. Tóc dài đến vai, bám vào hai bên má, rất đẹp. Đôi mắt trong veo như hồ nước, hai má đỏ hồng lên ngượng ngùng, cặp môi đỏ mọng nhỏ nhắn. Hoàng Minh phải thừa nhận, nàng rất đẹp, không hề kém cạnh Điều Thuyền Hay Linh San một chút nào.

- Người nhìn đủ sao?

Cao Trang mặc dù quay ngang nửa mặt, thấy Hoàng Minh nhìn mình chăm chăm, nàng cất tiếng nói.

Hoàng Minh xấu hổ tay phải đưa lên gãi gãi mũi. Biện mình.

- Xin lỗi, nàng quả thật xinh đẹp, ta không nhìn được ánh mắt!

Cao Trang từ bé đến lớn luôn được mọi người khen xinh đẹp, nàng chỉ cười nhạt cho qua. Thế nhưng hôm nay nghe Hoàng Minh nói, không hiểu sao nàng lại thấy vui vẻ, rất vui vẻ.

- À mà, khúc nhạc vừa rồi tên gọi là gì?

Hoàng Minh chuyển chủ đề ngay lập tức. Cao Trang hai bàn tay trắng vuốt dây đàn kêu tinh tang. Nàng kéo lại cây đàn về gần lòng, nói:

- Là Nguyệt Quế khúc!

- Nguyệt Quế?

Hoàng Minh lẩm nhẩm trong miệng, không biết hẳn nghĩ gì trong đầu.

- Giá như sáng nào thức dậy cũng được nghe một lần, rất tốt!

Hoàng Minh gật đầu, đoạn nói. Cao Trang nghe hẳn nói, không hiểu sao người run lên, hẳn là đang bày tỏ với ta sao? Ý hẳn là muốn nghe nàng đàn cho hẳn mỗi buổi sáng sao?

Hoàng Minh nào biết một câu nói của hẳn mang lại ý nghĩa gì, lúc này hẳn đang ngó nghiêng xung quanh. Không gian cây cối xanh tươi vô cùng. Không khí trong lành.

- Vật vừa rồi ngăn ta lại là Trần Pháp?

Hoàng Minh phá vỡ không khí yên ắng.

- Đúng vậy!

Cao Trang trả lời. Trần pháp là nàng bày ra mà. Ngoài nàng và nha đầu Tiểu Tuyết thì chưa ai vào được đến đây. Kể cả gia gia nàng là trần pháp sư cấp 5. Hoàng Minh là người nam nhân đầu tiên đến được bàn đá này đây.

Hoàng Minh ồ một tiếng, hẳn đang nghĩ trong đầu, liệu có nên học thêm trần pháp không nhỉ?

Hai phút không ai nói gì, cả hai đang chìm vào suy nghĩ của mình.

- Tiểu thư, tiểu thư, cô gia sắp tới đây đây, mau mau chuẩn bị đi!.

Từ ngoài đã nghe được âm thanh của Tiểu Tuyết, một thân hình nhanh nhẹn chạy nhảy trong vườn, nàng rất thông thạo luồn lách qua các trận pháp mà đi vào.

- Tiểu thư, người a a?

Tiểu Tuyết hai tay che miệng, phía trước nàng là hai người đang ngồi, một đúng là tiểu thư của nàng, người còn lại không phải là Cô gia sao?

Cao Trang lúc này đứng là hận không tìm được khe nứt nào để chui xuống, nha đầu chết tiệt này, mở miệng ngậm miệng đều cô gia cô gia. Xấu hổ chết mất. Hai má nàng càng đỏ hơn. Xấu hổ quay mặt đi. Hoàng Minh bên này hẳn nghe rõ đấy, cô gia chắc là nói hẳn rồi, hẳn lại gãi gãi sống mũi.

- Ta ta chưa nói gì!! Tiểu tuyết biết mình nói sai, nàng mặt mũi đỏ bừng quay đầu chạy mất tích. Trong vườn lại chỉ còn lại hai người.

- Ủ ừm, ta quên mất, chuyện của hai ta, vốn là định hỏi ý nàng một chút. Đỉnh ước này nàng có muốn hay không?

Cao Trang nghe hẳn hỏi, có chút khó hiểu, hẳn nói vậy là sao?

- Ý ngươi là sao?

Hoàng Minh gãi đầu, đáp:

- Ta chỉ muốn biết nàng có đồng ý hay không? Nếu nàng có ý trung nhân rồi, ta sẽ nói với Cao lão cùng gia gia ta hủy bỏ giúp nàng, ý ta là vậy!

Cao Trang hai mắt mở to, nàng nhìn chăm chăm vào Hoàng Minh làm hẳn co rụt người lại.

- Ngươi không thích ta? Ta xấu xí sao?

Cao Trang hỏi, Hoàng Minh đem ngẩng lên ra, có cần phải trực tiếp vậy không?

- Không phải, ý ta là, việc này chúng ta là bị người lớn đỉnh ước, nếu nàng có ý trung nhân thì ta sẽ giúp nàng hủy bỏ, ý ta là thế!

Hoàng Minh quơ quơ hai tay cố gắng giải thích. Cao Trang không đáp lời hẳn, nàng chỉ nhìn hẳn chăm chăm, Hoàng Mịn có cảm giác sợ sợ. Không phải chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Tìm thấy!

- Người đang nghĩ cho ta?

Cao Trang nhẹ nhàng nói. Hoàng Minh gật đầu cái rụp. Hắn là thật nghĩ như vậy.

- Người không thích ta sao?

Cao Trang cắn môi hỏi, hai mắt nàng có chút đượm buồn. Hoàng Minh không biết trả lời thế nào. Từ khi đến thế giới này, nữ nhân xung quanh hắn liên tục liên tục xuất hiện. Hắn mặc dù cũng biết là nơi này tam thế tứ thiếp là bình thường, thế nhưng mà...

- Người đi đi!

Cao Trang lên tiếng tiễn khách. Hoàng Minh thở dài một hơi, kệ vậy, đến đâu thì đến. Hắn đứng dậy, định quay đầu bước đi thì bỗng nghĩ tới một việc.

- Này, ta hỏi chút!

Cao Trang trong lòng thất vọng vô cùng, thấy Hoàng Minh quay đi, nàng có cảm giác vô cùng khó tả. Thế nhưng Hoàng Minh đột nhiên quay lại nói làm nàng hơi nhúm mày.

- Nàng là người thiết lập tất cả trận pháp ở đây?

Hoàng Minh hỏi.

- Đúng vậy, là ta làm!

Hoàng Minh gật đầu, hắn cũng đoán vậy. Bồ cục nơi ở hiển nhiên là người chủ nhà nên là người bố trí rồi.

- Nàng có biết Tụ Linh Thiên trận không?

Hoàng Minh hỏi vào vấn đề chính. Hắn từng nhớ Chu Du đã từng nói qua với hắn. Phú Quốc đảo nếu có Tụ Linh Thiên trận thì Thiên Sát đại đội có thể tiến cảnh vô cùng nhanh.

- Tụ Linh thiên trận!

Cao Trang hơi nhúm hai hàng lông mày, nàng ngẫm nghĩ vô cùng chuyên chú. Hoàng Minh nhìn nàng biểu hiện, phải công nhận một điều, nàng rất xinh đẹp. Ở nàng toát ra sự cao quý, khí chất sang trọng.

- Có rồi, ta nhớ ra, ta đã từng đọc qua!

Cao Trang miệng nhỏ thốt ra. Hoàng Minh gật đầu, nhanh chóng hỏi lại.

- Nàng có thể bày trận sao?

Hoàng Minh vui mừng hỏi. Cao Trang lắc đầu, đáp:

- Tụ Linh Thiên trận đòi hỏi phải có Linh mạch Hoàng Cáp, còn có rất nhiều Bán Nguyệt thụ làm mắt xích, cuối cùng là cao thủ Huyền Thần mới có thể bố trí.

Hoàng Minh lắc đầu, khó như vậy. Huyền Thần cảnh giới, nếu Hoàng Minh không nhầm, Hùng Phương dường như là Huyền thần cảnh giới rồi. Bán Nguyệt thụ, hắn có nhìn thấy ở khu vực cấm Hùng thiên sâm lâm. Chỉ còn Linh mạch. Không biết Phú Quốc đảo Diệp Mặc chế tạo, liệu có linh mạch không?

- Nàng có thể tìm ra Linh mạch không?

Hoàng Minh hỏi. Cao Trang hơi ngẫm nghĩ một chút, sau đó đáp lời.

- Có thể!

Hoàng Minh mừng rơn, phải về một chuyến xem thế nào.

- Theo ta đi một chuyến được không?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi.

- Không được!

Cao Trang lắc đầu, Hoàng Minh ngẩn tò te.

- Sao mà không được?

Hoàng Minh lại hỏi.

- Người nói ta có xấu xí không?

Cao Trang nhí nhảnh hỏi. Hai mắt còn nháy một cái. Hoàng Minh như bị sét đánh đứng yên nhìn vậy.

- Không, nàng xinh đẹp, thê!

Thác nước đổ xuống âm âm, nước suối trong vắt nhìn rõ được vài con cá đang bơi. Ngang lưng thác nước, một thanh niên cao lớn, hai mắt nhìn xa xăm về phương xa.

- Người muốn học kiếm pháp của ta?

Dương Quá lên tiếng hỏi. Phía sau hắn Lệnh Hồ Xung mặt mũi đã hồng hào rồi. Chỉ là, một bên tay áo của hắn buông thõng xuống, giống y hệt Dương Quá ở phái trước, cánh tay áo của hắn cũng như vậy.

- Đúng vậy! Ta muốn học kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung kiên nghị đứng đấy. Hắn đã từng nhìn qua kiếm pháp của Dương Quá, kiếm pháp vô cùng lợi hại. Lực sát thương vực cao, biến hóa vô cùng.

- Người học để làm gì?

Dương Quá vẫn chậm rãi hỏi.

Lệnh Hồ Xung một chút suy nghĩ cũng không, đáp lại ngay.

- Giết kẻ thù, báo thù cho tì ti ta, cho các huynh đệ của ta, bảo vệ người thân còn lại của ta.

Lệnh Hồ Xung không biết là đám Điều Thuyền cùng Linh San đã được cứu, lúc hắn đi vẫn chưa biết tình hình thế nào.

Dương Quá đứng phía trước, không biết nghĩ gì, nhắm mắt thả hồn vào không gian. Lệnh Hồ Xung cũng rất kiên nhẫn đứng phía sau, cả hai cứ đứng như vậy cho tới tối. Dương Quá mở mắt, quay về, lúc hắn đi qua Lệnh Hồ Xung, nói nhẹ:

- Sang mai bắt đầu luyện kiếm!

Ngọn đồi toàn một màu đen, hoang vu vô cùng. Một đám thiếu niên đang lao đảo chạy, quần áo rách nát vô cùng, phía sau bọn hắn là một đám xương khô, rõ ràng là người xương mả.

- Chết tiệt, đám khốn nạn này, đánh mãi không chết, khốn kiếp thật!

Lê Hùng vừa chạy vừa chửi thề. Phía sau hắn đám còn lại cũng không kém gì. Nhất là trong đám lại có ba nữ, thể lực yếu hơn được bảo đảm bên trong.

- Chúng ta chưa mất ai, vậy là tốt lắm rồi. Thức ăn mang đi sắp hết, chết tiệt, đám kiếm mà thiếu gia nói rốt cuộc là ở đâu.

Lưu Vân mặt mũi đã đen nhem, hai chân hắn đã chạy đến cuồng rồi. Đứng lại cũng không được.

- Cố lên mọi người, phải dứt được đám người xương đáng ghét này, tìm nơi nào đó nghỉ ngơi đã.

Một thiếu nữ cất tiếng nói. Nàng lúc này đã sức kiệt rồi, nhưng không muốn ảnh hưởng tới tập thể, vẫn cố gắng kiên trì đến cùng, nghiêng răng nghiêng lợi mà chạy. Cả đám mười bốn người đã ở nơi này ba ngày ba đêm rồi. Tinh thần ai cũng căng cứng, không dám lơ là một chút nào.

- Các người xem kia, phía trước có điểm lạ.

Lê Hùng bỗng nhiên hét lên. Tay chỉ về cánh trái. Mọi người đều quay sang hướng hắn chỉ. Một tảng đá lớn vô cùng, chắn ngang một thảm cỏ. Cả đám nhanh chóng chạy qua thảm cỏ. Đám xương xấu kia dường như sợ hãi, không dám đi qua cỏ, chỉ đứng hò hét. Càng chạy lại gần, cả đám càng kinh ngạc cùng vui mừng. Lưu Vân không nhìn được rơi nước mắt. Trước mặt bọn hắn, tảng đá lớn tách làm hai bên, một mặt đen, một mặt trắng. Hai bên đều cảm thấy thanh khiết!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Thu kiếm

- Lấy đi!

Lê Hùng lên tiếng, vui mừng tiến lên.

- Khoan đã!!

Lưu Vân giơ tay trước mặt ngăn lại. Mọi người ngạc nhiên. Sao lại ngăn cản. Lưu Vân mặt mũi có chút nhưng trọng. Đoạn nói:

- Đừng quên đây là ở đâu? Chỉ sợ không dễ lấy đâu. Đã đến được đây thì bình tĩnh, nên vận công hồi phục đã. Chúng ta tới chỗ này ta nghĩ là an toàn rồi. Đừng vội vàng chúng ta hi sinh cũng không sao, nhưng hồng việc của thiếu gia chúng ta thật không có mặt mũi nào nữa.

Mọi người gật đầu, đúng vậy, bọn hắn chết cũng không sao, thế nhưng hồng việc của thiếu gia thì thật sự là...

Cả bọn ngay lập tức phân ra một người canh giới, còn toàn bộ ngồi xuống vận công khôi phục thực lực. Thời gian kéo dài gần một ngày, đến người cuối cùng ổn định lại. Khôi phục hầu như chín phần. Cả bọn ăn nốt số thức ăn còn lại duy nhất. Khi ăn đều không nói chuyện gì, tâm trạng ai cũng đầy sự nghiêm túc cùng thận trọng.

- Tốt rồi, vì Thiên Sát, Vì thiếu gia, lên nào!

Lưu Vân thốt lên một tiếng, cả đoàn đứng dậy, hùng hực khí thế.

- Lê Hùng, ngươi đứng đầu đội 3, dẫn họ bên đen đi. Ta cùng đội 2 bên trắng.

Lưu Vân nói.

- Được!

Lê Hùng gật đầu. Hắn không quan tâm lắm bên nào. Bên nào cũng đều được.

- Tiến lên!

Lưu Vân lên tiếng. Mười bốn người chia làm mỗi bên bảy người, chậm rãi đi tới tám đá. Tám đá thật to, nó như một cái cổng thành vậy, hai bên đen trắng càng làm nó thêm phần kì bí. Đám người tới gần đều chưa có sự gì phát sinh, mặc dù ngạc nhiên thế nhưng mọi người đều thận trọng vô cùng. Khi còn cách 5 mét, Lưu Vân thở một hơi dài, sau đó nhìn qua từng người. Mọi người hiểu ý, lần lượt gần đầu tỏ vẻ đã sẵn sàng. Lưu Vân nắm tay thật chặt, hai mắt hướng về cây kiếm mà hắn đã lựa chọn. Cả đám cũng đều như vậy, con mắt đám đám nhìn về cây kiếm mà được phân công.

- Lên!

Lưu Vân hét lớn, nhảy lên, tay phải giơ cao, muốn nắm lấy chuỗi kiếm. Đám người động tác rất đều, rất giống nhau, thậm chí thời điểm tới cũng như vậy. Lưu Vân tay phải nắm được chuỗi kiếm.

- Bắt được!

Hắn lảo nhảm. Đang muốn kéo ra thì dị biến phát sinh, một luồng ánh sáng lóe lên. Hai mắt hắn không chịu nổi ánh sáng mạnh như thế, ngay lập tức nhắm lại, thế nhưng tay vẫn nắm chuỗi kiếm thật chặt.

Ừnh, Lưu Vân mở mắt ra, hắn thật kinh ngạc.

- Đây là đâu?

Lưu Vân kinh hãi vô cùng, hắn đang đứng ở trong một không gian trống vắng, cực nhiều đám mây bay xung quanh hắn. Hắn đang đứng ở trên trời sao? Lưu Vân sợ hãi, hai chân hắn đứng trên không khí, vậy mà vững chắc như trên mặt đất vậy. Nhìn ra xa trập trùng mây trắng không điểm dừng, Lưu Vân ngưng trọng. Phụ mẫu hắn đặt tên hắn là Lưu Vân, vậy là cũng có lúc hắn thật sự lưu lại trên mây thế này. Còn đang nhìn xung quanh đánh giá, một tiếng nói làm hắn giật mình.

- Thiếu niên trẻ tuổi, ta chờ ngươi rất rất lâu rồi!

Lưu Vân kinh ngạc, hắn xoay người liên tục nhưng không nhìn thấy bất kì hình bóng của ai cả.

- Đừng kinh ngạc, đừng sợ hãi, ta bây giờ chỉ là chút tàn hồn còn lại mà thôi. Như thấy Lưu Vân động tác, giọng nói lại cất lên.

- Tiền bối, ngươi là...?

Lưu Vân rất chậm rãi, nghiêm túc nói. Hắn năm nay mới 14 tuổi, vậy mà tính tình trầm ổn không khác gì người trưởng thành.

- Tâm tính khá lắm, ta rất hài lòng, ha ha ha!!

Âm thanh già nua mang theo tiếng cười vang quanh cả bầu trời. Luru Vân vẫn đứng yên như vậy, hần đang chờ, đang chờ giọng nói kia lên tiếng.

- Thật lâu rồi mới có người để cùng nói chuyện, chỉ là một tia tàn hồn này thật ít, haiz!

Âm thanh thờ dài, có chút mất mát!

- Tiểu tử, ngươi tên gì?

- Tiểu bối tên Luru Vân!

Luru Vân nhanh chóng đáp lời.

- Luru Vân, Luru Vân, Luru Vân! Không ngờ, không ngờ sư phụ ta ngày ấy một quẻ bói lại chính xác như vậy!

Giọng nói vang lên có chút kinh ngạc xen lẫn bi thương.

Một lúc sau, lại nói:

- Luru Vân, ngươi là kẻ hữu duyên, nếu đã tới được đây, hãy giữ nó. Nó đã theo ta ba ngàn năm chinh chiến, giết hơn mấy trăm vạn yêu ma, để nó ở đây ngủ hơn một vạn năm rồi. Hãy đưa nó trở về, giúp chính nghĩa, trừ đi tà ma ngoại đạo. Cùng nó chiến đấu thay cho ta.

Luru Vân thận trọng lắng nghe từng chữ từng chữ một.

- Thả lỏng tâm thần, để ta truyền cho ngươi chiến pháp của nó!

Luru Vân trầm tư, thả lỏng tâm thần thật sự quá nguy hiểm, nếu làm như thế sẽ rất dễ bị ám toán. Hần do dự.

- Đừng sợ hãi. Ta đã là người ra đi rồi, đây chỉ là chút tàn hồn thôi, không thể làm hại tới ngươi, đòi ta quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ hạ thủ với tiểu bối.

Giọng nói có chút thờ dài, nói. Luru Vân xấu hổ, có lẽ hần đã quá lo lắng rồi. Hần nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần. Uyển, một dòng tin tức ủa vào đầu hần, vô số hình ảnh chém giết xuất hiện, làm hần đau như búa bổ, theo đó là hình ảnh chiến kê cùng đấu pháp, Luru Vân nghiêng răng kèn kẹt, hần quần quại mất hai phút mới thấy không còn gì nhói nhét nữa. Thật may là hần đã vận công hồi phục lúc chuẩn bị cầm kiếm. Nếu không vừa rồi quá nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Thu kiếm 2

Xin lỗi anh em, phải để anh em chờ lâu. Thật sự công việc rất bận rộn, cũng bỏ bê viết nhiều. Mong anh em thông cảm. Sẽ cố gắng viết để anh em không phải hóng nhé. A mà đừng có dọa đốt nhà tôi. Hi he.

Phải mất đến gần năm phút con đau mới giảm dần đi. Luru Vân lúc này đã như con tôm rồi. Cả thân hình cong veo nằm bệt dưới đất.

- Khá lắm, ngày trước ta phải ngất đến 2 lần, tiểu tử ngươi cứng cỏi đấy. Ha ha ha. Giọng nói có chút tán thưởng, lão còn cười lớn vài tiếng.

- Thân Xuất Khiếu Long, Vần Vương Du kiếm! Tung Hoành Thiên Hạ Kiếm Du Long!

Giọng lão nhân âm vang trong không gian rồi biến mất. Luru Vân lảo nhảm trong đầu. Ý thức tự nhiên thanh tỉnh. Hần đã đứng ở dưới đất lúc nào. Trước mặt vẫn là tấm bia đá lớn đấy, thế nhưng tay phải hần đã cầm một thanh kiếm. Kiếm một màu vàng ánh. Thân khắc một thân dài long tộc. Chuôi kiếm là một đầu rồng. Luru Vân nhắc kiếm lên, Kiếm rung rung như có linh tính.

- Luru ca, ngươi xong rồi!

Luru Vân giật mình bên cạnh hần mọi người đã đứng yên vị rồi.

- Nhanh như vậy?

Luru Vân giật mình, mỗi hần là thoát ra chậm nhất sao?

- Còn Sương Khu nữa, hần vẫn chưa xong!

Lưu Vân quay sang, Sương Khu vẫn đứng ở mặt đất, thế nhưng vẫn nhắm tịt mắt, tay nắm chặt cây đao lớn. Mọi người không ai dám động vào người hắn, chỉ sợ làm hỏng việc.

- Đợi đi!

Lưu Vân khoát tay. Mọi người thu truyền thừa đều mệt mỏi, ai cũng tự ngồi xuống vận công. Mất hơn chục phút nữa, Sương Khu mới phun ra một ngụm máu, hai mắt đỏ rực, ngồi bệt xuống. Cả đám lo lắng chạy lại đỡ lấy.

- Sương Khu, không sao chứ?

Lê Hùng quan tâm hỏi.

- Đệ đệ không sao, chỉ là chiến kỹ nhiều quá, đệ bị phản phệ...

Sương Khu khó khăn đáp.

- Mau ăn vào, vận công đi đã.

Lưu Vân nhanh chóng dứt vào miệng Sương Khu một viên đan dược. Đây là đan dược do thiếu úy Tiểu Ngự Nhi luyện, khả năng chữa thương rất tốt. Sương Khu nuốt vào, nhanh chóng ngồi xuống vận công. Cây đao lớn được cầm ngay trước mặt.

- Vậy là ổn rồi, trước buổi chiều này chúng ta sẽ phá vây ra ngoài, thiếu gia đang đợi chúng ta trở về đấy!

Lưu Vân nhắc nhở, mọi người đều gật đầu, nhanh chóng tu luyện.

Hoàng Cung Văn Nam quốc.

- Bệ hạ, thất bại rồi!

Một tên thái giám đã có tuổi lên tiếng. Lão đang đứng sau lưng Càn Thiên Trụ.

- Thất bại? Lí do?

Càn Thiên Trụ nhíu mày, không kiên nhẫn gõ gõ ngón tay lên bàn.

- Từ Vong hủy bỏ hợp đồng, trả lại Kim Thiêm Chân Thụ. Không nói lí do là gì?

Càn Thiên Trụ không nói gì, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

- Người lui xuống trước đi..

- Vâng!

Tên thái giám lui ra ngoài. Cả điện to lớn, chỉ có mình Càn Thiên Trụ ngồi đó, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Phú Quốc đảo.

- wow, là trận pháp! Thật to lớn trận pháp!

Cao Trang hớn hở khi thấy trận pháp che giấu của Phú Quốc đảo. Nàng nhanh chóng nhảy xuống từ lưng yêu thú, một mạch chạy vào trong, không ai ngăn cản nàng. Vì bọn hắn đều thấy, nàng là cùng Hoàng Minh đi tới.

- Thiếu gia!

Hơn chục thiếu niên quỳ xuống một chân hành lễ, Hoàng Minh phát tay một cái ra hiệu đứng dậy, sau đó lên tiếng...

- Cứ để nàng ấy tự nhiên, đừng ai làm phiền, nếu có yêu cầu gì phải thỏa mãn..

- Vâng!

Hoàng Minh gật đầu, đi theo Cao Trang vào trong. Cao Trang lúc này như phát hiện ra một đại lực mới vậy, nàng hết ngắm nhìn thứ này, ngó nghiêng thứ kia.

- Này này, nên tập trung vào việc chính đi, giúp ta tìm xem có linh mạch không?

Cao Trang ậm ừ, hai mắt nàng lấp lánh, bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Trong đầu nàng hình dung ra rất nhiều.

- Đưa ta lên cao nhất đi, từ trên nhìn xuống!

Hoàng Minh gật đầu, kêu người mang yêu thú tới. Hắn đỡ nàng lên yêu thú, sau đó cả hai cùng bay thẳng lên cao. Đến khi chạm vào vùng chấn của trận pháp, không thể lên cao hơn được nữa thì mới dừng lại.

- Nơi này là hết tầm rồi!

Hoàng Minh nói.

- Ủ!

Cao Trang gật đầu, nàng bắt đầu gõ nhẹ lên trận pháp. Trận pháp loang ra từng đợt như sóng biển, cực kì hài hòa. Cứ gõ như vậy đến gần tối, nàng tìm được mắt trận. Hoàng Minh là mù tịt, hắn chưa học qua trận pháp, lên cứ làm cu li đi theo thôi.

- Nếu ta đoán không nhầm, đây là Phi Sơn Trận pháp từ thượng cổ để lại!

- Phi Sơn trận pháp sao?

Hoàng Minh ngẩn tò te. Cao Trang nhìn mặt hắn phì cười.

- Nhìn cái mặt ngươi đàn thối ra kia. Phi Sơn trận pháp thượng cổ là một trong mười trận pháp che giấu hoàn hảo nhất. Nếu đã có Phi Sơn trận pháp. Khẳng định có Linh mạch, thậm chí là Thượng phẩm linh mạch.

Cao Trang chậm rãi nói ra từng chữ. Hoàng Minh chả quan tâm Phi Sơn hay Phi thủy, hắn chỉ cần lúc này là linh mạch. Nghe Cao Trang nói, hắn rất phấn khởi. Phải thế chứ, có Linh mạch, thậm chí là cao cấp linh mạch.

- Sao nàng biết được thượng cổ trận pháp?

Hoàng Minh chợt nghĩ ra một chuyện, cất tiếng hỏi.

- Vì ta là thiên tài! Hi hi.

Cao Trang rất hài lòng biểu hiện của hắn, nàng vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ra chiều đắc ý lắm.

Bỏ tay!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Bi Sa vòng cổ

- Nàng xem Linh mạch ở nơi nào?

Hoàng Minh hỏi.

Cao Trang thu hồi vẻ nhí nhảnh, lập tức nghiêm túc quan sát, hai tay nàng đan vào nhau, hai ngón cái lại xoay xoay rất kì lạ. Phải mất gần năm phút, nàng mới ngừng hành động này.

- Ở khu rừng bên trái!

Cao Trang chỉ ngón tay, Hoàng Minh nhìn theo. Một khu rừng nhỏ, đây là nơi luyện tập của các chiến sĩ, không ngờ lại là nơi chôn linh mạch sao?

- Chắc chắn chứ?

Hoàng Minh hỏi lại. Cao Trang không đáp, nàng chỉ gật đầu. Hoàng Minh cho yêu thú bay xuống dưới, ngay lập tức phi về khu huấn luyện.

- Lão đại, người tới rồi!

Trương Vô Kỵ đang đứng quan sát trên đài, thấy Hoàng Minh tới liền chào đón, Hoàng Minh gật đầu. Nhưng Hoàng Minh không chỉ đến một mình.

- Lão đại, đây là...?

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh chưa kịp nói, bên kia Cao Trang đã ôm lấy một cánh tay Hoàng Minh, đáp lời:

- Ta là Vợ hần!

Trương Vô Kỵ:.....!

Hoàng Minh:.....!

Lão đại đúng là lão đại, đi một chuyến về nhà mà đã kéo về một cô vợ xinh đẹp bá đạo. Trương Vô Kỵ vừa buồn cười vừa nể phục vô cùng. Hần giờ cao ngón cái lên biểu thị. Hoàng Minh mặt có chút đen lại.

- Thôi, không đùa, đệ giúp ta hai trung đội, san phẳng đảo sâu khu vực này cho ta.

Hoàng Minh vừa nói vừa chỉ chỉ vào khu rừng nhỏ trên bản đồ được dựng ở bàn. Trương Vô Kỵ gật đầu, dù hần không rõ lắm ý định của Hoàng Minh nhưng việc này vẫn đơn giản. Ngay lập tức đi ra ngoài một lúc rồi quay về.

- Chu Du đâu?

Hoàng Minh thấy Trương Vô Kỵ quay về liền hỏi.

- Hần là đi giao dịch với Phiên Ảnh hội đấu giá rồi. Hình như Hoa Anh đào có vụ gì đó cùng Phiên Ảnh hợp tác.

Mặc dù phân cấp, nhưng Trương Vô Kỵ vẫn gọi Chu Du như là bạn bè chí cốt. Cả Chu Du cũng vậy, điều này Hoàng Minh biết nên cũng không có nói gì.

- Ta nghĩ hợp tác là phụ, gặp người tình là chính đây!

Hoàng Minh chậm rãi nói. Trương Vô Kỵ không nhịn được cười. Chuyện của Chu Du hần cũng biết. Hai người là chưa giấu nhau chuyện gì cả.

- Tốt rồi, thế còn chuẩn bị cho lễ kỉ niệm thế nào?

Hoàng Minh lại hỏi. Trương Vô Kỵ là phụ trách chính trên đảo, chính hần gần như là đứng thứ hai quyền uy của đảo, chỉ sau Hoàng Minh mà thôi. Mọi sự vụ cũng một tay hần giải quyết đấy.

- Xong rồi lão đại, các đơn vị đều đã chuẩn bị tốt.

Hoàng Minh gật đầu, hần cùng Cao Trang rời đi.

- Wow, đây là vật gì? Sao nó có thể phát sáng vậy?

- Thật kinh ngạc, vật này là gì, nó có thể dùng để di chuyển sao?

Cao Trang đi cùng Hoàng Minh, trên đường kiên tục cảm thán không thôi. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy những vật kì lạ như thế này. Thật khó tin, nơi đây như một thế giới khác lạ, xa lạ cực kì.

- Đây là làm sao làm được? Những thứ này...

Cao Trang liên tục hỏi Hoàng Minh, Hoàng Minh chỉ lắc đầu, rồi lại gật đầu. Đoạn hần không nhịn được nữa mới nói.

- Đây gọi là Khoa Học kĩ thuật!

- Lệnh Hồ đại ca! Mau về thôi, tới bữa trưa rồi!

Tiếng nữ hài lanh lảnh vang lên bên thác nước. Nữ hài xinh xắn dễ thương vô cùng, trên người mặc một bộ thanh lam toát lên vẻ thanh thuần vui tươi. Nàng nhảy nhót bên dưới thác nước, miệng liên tục gọi. Giữa thác nước, một thiếu niên đang kiên trì ngồi ở vách đá nhô ra. Nước trên thác không ngừng chảy xuống, rót thẳng vào người hần, thiếu niên cời trần, kiên trì ngồi không chịu lùi bước.

- Lệnh hồ đại ca, huynh có xuống ngay không thi bảo?

Quần Nhục Lan hai tay chống hông, hung dữ đe dọa. Vút, thiếu niên mở mắt, bật dậy, nhảy xuống vài bậc rồi cục đứng xuống đất. Tóc tai quần ướt sũng. Quần Nhục Lan lấy ra một bộ y phục, ném sang cho hần, rồi dặn dò hai câu rồi đi. Lệnh Hồ Xung mặc quần áo vào, đã 5 hôm hần ngồi dưới thức rồi, theo Dương Quá nói, hần còn phải ngồi ở đây một tháng nữa. Không biết mọi người ở nhà thế nào. Lệnh Hồ Xung chậm rãi di chuyển về nhà. Căn nhà nhỏ trong rừng trúc 4 người một mâm cơm vô cùng đầm ấm.

- Ăn đi Xung đệ, còn lấy sức mà luyện kiếm!

Tiểu Long nữ gấp một miếng thịt bỏ vào bát Lệnh Hồ Xung chậm rãi nói.

- Long Ti ti, bọn muội liệu có trở về được không?

Quân Nhục Lan tự nhiên có chút nhớ phụ thân, nhớ gia gia. Nàng xa nhà khá lâu rồi. Không có nàng ở nhà không biết phụ thân nàng, gia gia nàng ăn cơm có ngon không!

Tiểu Long nữ quay qua Dương Quá, thấy hắn gật đầu. Nàng cũng không trả lời Nhục Lan, tay nàng đưa vào cổ áo, không ngờ lôi ra một sợi dây chuyền. Điều kinh ngạc ở đây, mặt dây chuyền lại không khác mấy dây chuyền của Nhục Lan.

- Đây là?

Quân Nhục Lan kinh ngạc nàng vội lấy ra từ cổ áo chiếc vòng cổ của nàng, hai chiếc vòng không khác nhau là mấy. Chuyện này là sao?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nàng lại cất đi dây chuyền, đoạn chậm rãi nói.

- Nó có tên là Bi Sa vòng cổ. Của ta và của muội đều giống nhau. Chỉ khác một chút, ta đã điều khiển được nó, còn muội thì chưa?

Là sao? Quân Nhục Lan cùng Lệnh Hồ Xung kinh ngạc, chăm chú lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.